

Giới thiệu Đại Bạo Ngọt

Nhân vật chính: Kỳ Diệc Hoành - Thi Điềm

Tất cả học sinh trong trường đều nghe qua danh tiếng của Kỳ Diệc Hoành vốn là một người có tài năng đặc biệt bởi anh có một tông giọng hay đến kinh ngạc, có thể lồng tiếng cho vai thiếu niên tính khiết, cũng có thể đảm nhiệm vai thiếu niên có chút tà lại cuồng ngạo, danh tiếng cứ như vậy vững vàng đi lên.

Cũng chính vì thế mà hiện tại anh là thiếu niên tuần lãng vườn trường, tương lai không nghi ngờ gì sẽ là một chiến thần uy phong trong ngành lồng tiếng kịch truyền thanh.

.....

Một ngày, Thi Điềm cầm tập câu hỏi mới được phát phòng vấn hỏi nhanh đáp nhanh với Kỳ Diệc Hoành: "Lão công lão công, tụi em sẽ mãi ủng hộ anh....."

Kỳ Diệc Hoành ngồi trên ghế dựa, cổ tay áo xắn lên vài nấc, trên tay anh cầm tập kịch bản lát nữa sẽ dùng đến, ánh mắt sáng nhưng lạnh lùng. "Ai là chồng của bọn họ? Tôi không phải!"

Bàn tay cầm tập câu hỏi của Thi Điềm hơi run lên, "Trả lời cho đàng hoàng, sau lần này lượng fans lên hay xuống đều trông cậy hết vào cái miệng này của anh đấy."

Tiếp theo.

"Đại thần, đại thần, tụi em muốn sinh con cho anh!"

Kỳ Diệc Hoành khẽ nâng mi mắt, kịch bản trong tay bị anh cuộn lại, nhẹ nhàng vỗ lên lòng bàn tay, cười như không cười nhìn Thi Điềm không chớp mắt, "Tốt, đến đây đi, xem xem em có thể sinh được mấy đứa."

Chính thức khai hồ mới, phu thê bạo ngọt - dùng thanh âm đẹp nhất trên chộc người.

Thuộc series truyện 《 Thanh Mai ghẹo trúc mã 》, ngọt sủng ấm áp, coi chừng lọt hồ không thể thoát ra kkk

Phản lai nhãi của Bát nương:

Ta thật sự rất lười dịch tên truyện, mà má Yêu thì tên trên bìa tạm dịch ghi là "Người ngọt như vậy", tiêu đề truyện đề trên Tiêu Tương lại là "Người ngọt như vậy a", vào trong truyện lại gọi "Cặp vợ chồng này quá ngọt".

Ta chính thức bị cái đồng tên ba chấm lại tùy tiện của má làm cho rối não, nên tính tùy tiện theo má đặt là Siêu siêu ngọt, Đại bạo ngọt hoặc Phu thê bạo ngọt. Mọi người thấy sao, thích cái nào thì mau mau nói:))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chờ mình, cùng tắm đi

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Tháng 9, căn cứ huấn luyện quân sự Đông Thành.

Thời tiết cực kỳ hanh khô, trên đỉnh đầu như đội một quả cầu lửa lớn, từng lớp da trên mặt đều bị hun thành màu đen thui.

Thi Điềm từ trên giường bật dậy, những hình ảnh vụn vặt cuối cùng trong giấc mơ vẫn còn vất vưởng trong đầu. Thi Điềm mơ thấy giáo quan phạt cô chạy mười vòng quanh sân tập, cô chính là bị dọa sợ mà tỉnh, "Mấy giờ rồi? Mấy giờ rồi?"

"Ngủ thật khùng khiếp! Sắp 7 giờ rồi." Cô bạn cùng phòng mặc váy ngủ ngồi trên chiếc giường đối diện đáp.

Thi Điềm cầm điện thoại lên nhìn, điên rồi, vậy mà đã sáu giờ bốn mươi. "Mấy cậu tắm xong hết rồi hả?"

"Chứ còn gì nữa, cậu ngủ như một con heo, tụi này gọi thế nào cũng không dậy."

Thi Điềm vội vàng đi dép lê, thuận tay rút quần áo sạch đã chuẩn bị sẵn, "Không còn kịp nữa, mình đi tắm trước!"

Đây là căn cứ huấn luyện quân sự nên không có nhà vệ sinh hay phòng tắm riêng, ngay từ ngày đầu tiên tập hợp, quân giáo đã phổ biến thời gian tắm rửa được quy định sẵn. Nữ từ sáu giờ đến bảy giờ, nam từ bảy giờ mười phút đến tám giờ.

Nếu ai bỏ lỡ thời gian thì cứ mang một thân hôi hám mà trải qua một đêm đi.

Nơi này là địa điểm học quân sự, mọi sinh hoạt hàng ngày đều là chiếu theo tiêu chuẩn trong quân đội mà làm theo.

Thị Diễm bê chậu rửa mặt đi ra ngoài, Tường Tư Nam thò đầu ra cửa nhìn theo, "Nè! Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Có thể xảy ra chuyện gì được? Bây giờ cũng đã tám giờ hơn, đám con trai đều tắm xong cả rồi. Ai bảo ngủ say như chết vậy, gọi thế nào cũng không được. Nếu hai phút sau cậu ta quay lại thì cứ ném ra ngoài đi, hồi chết."

"Được được." Tường Tư Nam cười rồi đóng cửa lại.

Thị Diễm ôm chậu chạy một mạch, chỉ còn mười mấy phút nữa, cô dự tính sẽ bật tốc độ bàn thờ, tắm thật nhanh cho xong.

Tòa nhà đối diện đứng đầy nam sinh, cả tầng hai và tầng ba đều có không ít người, có người đã nhanh mắt nhìn thấy Thị Diễm đang phóng đi như mũi tên liền hô lớn, "Này, bạn học gì đó ơi."

Thị Diễm không rảnh chấp đến bọn họ, lúc cô đi đến cửa, trên đỉnh đầu truyền đến một chuỗi huýt sáo dài. Thị Diễm nhú chặt hai hàng lông mày, hoàn toàn không nghĩ tới tiếng huýt sáo sau lưng còn có thâm ý gì, cô ngẩng đầu nhìn tới nam sinh đứng trên tầng, ai sợ ai chứ, cánh môi xinh đẹp hơi mím lại, thò ra một chuỗi huýt sáo còn dài hơn, chói tai hơn.

Nam sinh trên tầng hai thò nửa người ra, ý cười nhăn nhơ trên mặt không chút nào che giấu, "Bạn học nữ này, cậu trâu bò, cậu trâu bò nhất rồi."

Ngày thường trước cửa phòng tắm sẽ có giáo quan đứng, nhưng hôm nay đến cả một bóng người cũng không thấy. Đây là vì nhìn thấy bọn họ đều đang hoảng nên mới thả lỏng cảnh giác hả?

Thị Diễm không kịp nghĩ nhiều, cô đẩy cửa đi vào. Có tiếng nước truyền vào trong tai, xem ra cũng có người tận dụng chút thời gian cuối cùng đến tắm như cô.

Cô đặt chậu xuống đất, nhanh tay cởi chiếc áo khoác sắp thối trên người xuống, "Bạn học, đồng chí à, cậu tắm chậm một chút, chờ mình với."

Tiếng nước đột nhiên ngừng lại, Thị Diễm ném áo khoác vào trong chậu. Thời gian này ăn ngon ngủ kỹ, vòng eo lớn ra không ít nên cô buộc phải dùng thắt lưng. Thị Diễm vừa tháo thắt lưng vừa lớn tiếng nói vọng vào trong: "Bạn học, cậu tắm lại một lượt đi, không thì, gọi đầu lại một lần nữa?"

Có thể lôi kéo một người ở lại cùng vẫn hơn là một mình trong này. Chiếc thắt lưng ngày hôm nay đúng là cố tình muốn đối nghịch với cô, Thị Diễm làm thế nào cũng không cởi ra được, cô không cố nữa, vào trước rồi nói sau.

Chân cô vừa mới tiến vào một bước, đã nghe thấy một giọng nói truyền ra, mang theo gió lạnh và lớp không khí ẩm ướt.

Nhưng giọng nói này, rõ ràng là của con trai.

"Đi ra ngoài!"

Thị Diễm sợ đến mức bước chân mạnh mẽ dừng lại, cái quái gì vậy? Con con con..... con trai?

Cô học chuyên ngành phát thanh, đối với âm thanh cũng nhạy cảm hơn người thường không ít. Tổng giọng của nam sinh này trầm trầm mạnh mẽ, độ dày cũng được không chế đến hoàn hảo, đây đúng là một giọng nói hay hiếm có.

Thị Diễm siết chặt thắt lưng, mặt dày hỏi, "Cậu là ai vậy?"

"Đi ra ngoài!"

"Tôi còn chưa tắm thì sao phải đi? Bây giờ còn chưa tới bảy giờ, là cậu đến sớm thôi. Bạn học, cậu làm như vậy thật sự không tích phúc!"

Thị Diễm nghe được tiếng bước chân rất nhẹ truyền vào trong tai, nam sinh đó hẳn là vừa mới vội mặc quần áo lên người. Nước trên người còn chưa kịp lau khô, chiếc áo sơ mi trắng bị thấm ướt một mảng lớn, dính sát vào người.

"Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?"

"Chưa đến bảy giờ chứ sao!" Thị Diễm cũng cực kỳ mạnh miệng.

Ngực nam sinh phập phồng lên xuống, đường nét trên cơ thể như ẩn như hiện, "Tôi thật sự rất hiếu kỳ, rốt cuộc cậu làm sao tìm được cơ hội trà trộn vào đây?"

"Lời này của cậu là có ý gì?" Không lẽ muốn ám chỉ cô là cố tình đến nhìn lên người khác tắm rửa hay sao?

Thị Diễm chăm chú nhìn khuôn mặt của đối phương, vậy mà lại là Kỳ Diệc Hoành. Chẳng trách tông giọng hay như vậy, từ sau khi bộ kịch truyền thanh có Kỳ Diệc Thành lồng tiếng vượt qua 1 tỉ lượt xem, anh nghiêm nhiên được xếp vào thành phần có tiếng tăm ở Đồng Đại. Thành tích này đã vượt xa dự đoán của biên tập, đứng top trong danh sách tổng hợp cuối năm, lượt xem của bộ kịch truyền thanh này cũng vững hàng đứng ở vị trí thứ nhất.

Ở Đồng Đại, dù bạn không biết giảng viên dạy môn phụ của mình là ai, thì cũng không được không biết ba chữ Kỳ Diệc Hoành này.

Thị Diễm bấu mạnh lên đùi, trong đầu lập tức hiện ra suy nghĩ quay đầu bỏ chạy. Cũng đừng trách cô kinh hãi như vậy, lúc này thật sự không kinh không được, đặc tội phải Kỳ Diệc Hoành, tháng ngày sau đó nhất định sẽ không có quả ngon mà ăn.

Cô tay chân luống cuống chộp lấy chậu rửa mặt trên đất rồi lao ra ngoài, đến bậc cửa còn trượt chân một cái, Thị Diễm suýt chút nữa là ném cả chiếc chậu trong tay đi rồi.

Nam sinh trên lầu còn chưa đi vào trong, vừa nhìn thấy Thi Diễm đi ra liền hét lớn, "Kính hi không? Ngoài ý muốn không? Có thấy được cái gì không nên thấy không?"

Thi Diễm tái mét mặt, chạy một mạch về, vừa nhìn thấy một cô bạn phòng bên cạnh thò đầu ra ngoài liền gấp gấp túm lấy hỏi: "Cho hỏi mấy giờ rồi?"

Cô bạn đó rút điện thoại ra nhìn, "8 giờ..... 28 phút."

Thi Diễm cắn răng, trái tim như có vạn con ngựa chạy qua, đôi mắt bốc hỏa!

Cô bước nhanh về ký túc xá, đẩy cửa ra, Tường Tư Nam nghe thấy tiếng động thì ngó đầu ra, "Sao về nhanh thế?"

Thi Diễm ném mạnh chiếc chậu rửa mặt xuống đất rồi đi đến giường mình, cô cầm điện thoại lên nhìn, trên màn hình hiển thị là bảy giờ hơn.

"Thành thật khai báo, là ai làm? Mặt khẩu điện thoại của mình chỉ có mấy cậu biết, là ai sửa lại giờ trên đó hả?"

"Hahahaha!" Tường Tư Nam cười ngất, "Hôm nay không tắm được phải không? Cho cậu hồi chết luôn, cho cậu một chuyến đi tay không."

"Tay không cái quỷ á! Bên trong có người đang tắm."

"A? Không phải chứ, giờ này đáng lẽ phải đóng cửa rồi chứ nhỉ?" Từ Từ Dịch nhìn bộ dạng của Thi Diễm một chút, "Oa Oa, tiểu sư tử, cậu đây là..... đã cởi quần áo được một nửa rồi sao?"

Thi Diễm hơi buột tay, quần suýt chút nữa thì tụt xuống, "Suýt thì bị hù chết rồi."

"Bên trong có người đang tắm thật hả? Là nam hay nữ?"

Thi Diễm hướng về phía hai kẻ cầm đầu trừng mắt, "Kỷ Diệc Hoành đó!"

!

Hai con mắt của Tường Tư Nam đã muốn lồi ra, "Là Kỷ Diệc Hoành chỉ nghe giọng cũng có thể khiến người ta mang thai đó ư?"

"Hạ lưu!" Thi Diễm đặt mông ngồi xuống mép giường, "Để mình thử cái đã, xem lát nữa mình trừng trị hai cậu thế nào."

"Tức giận cái gì chứ, mau mau kể với tụi này đi. Cậu thấy được cái gì? Kỷ Diệc Hoành cũng coi hết rồi sao?" Tường Tư Nam chạy đến bên cạnh Thi Diễm, trưng ra cái mặt bất quái cực kỳ gọi đòn.

Thi Diễm đẩy cô ấy ra, "Hai người quá đáng lắm đó, suýt chút nữa thì mình bị người ta nhìn thấy hết rồi....." Thi Diễm đưa tay muốn bóp cổ cô ấy, Tường Tư Nam lập tức nhảy sang một bên, "Tụi này không biết gì hết á, vào giờ này đáng lẽ đã hết giờ tắm rồi mà, tụi này vẫn nghĩ là chỗ đó đã đóng cửa, sao có thể nghĩ tới Kỷ Diệc Hoành vậy mà có thể thương lượng đi cửa sau vào trong."

Thi Diễm bắt mẫn ngồi xuống, cô còn chưa được tắm nữa, tự cô còn ngửi được mùi hôi hám đang tỏa ra trên người.

Cửa phòng bị đẩy ra, Chu Tiểu Ngọc ôm chậu đi vào, vừa phơi quần áo vừa nói, "Mau đi đọc tin tức siêu hot mới ra lò đi, có nữ sinh xông vào buồng tắm nhìn trộm Kỷ Diệc Hoành tắm đó. Quá mạnh bạo rồi! Không biết là ai mà lá gan lớn như vậy?"

Tường Tư Nam nghe được, không ngừng nhảy mắt với Chu Tiểu Ngọc, ngón tay chỉ chỉ về phía Thi Diễm.

Chu Tiểu Ngọc không hiểu, sai bước đi vào, "Nghe nói lúc Kỷ Diệc Hoành đi ra sắc mặt cực kỳ khó coi, đứng là tò mò chết đi được, rốt cuộc cô bạn kia có nhìn thấy cái gì không? Chà chà, vóc dáng của nam thần chân dài chắc chắn rất đáng mơ ước."

Thi Diễm tức giận vùi người trên giường không thèm để ý đến bọn họ, Tường Tư Nam vội vàng kéo Chu Tiểu Ngọc qua, "Đừng nói nữa, chúng ta gây họa thật rồi....."

Thi Diễm kéo chăn lên đến đỉnh đầu, cô ở trường này cũng chỉ là một người vô hình mà thôi, xấu mặt thì cứ xấu mặt đi, có thể có bao nhiêu người nhận ra cô chứ?

Thi Diễm tự an ủi chính mình, ngủ một giấc rồi mọi chuyện sẽ qua thôi.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng tiếng chuông báo thức đã phát lên loa, không một ai dám ngủ nướng thêm đồng loạt bật dậy. Thi Diễm cũng ngồi dậy, thành thực gấp chăn thành một khối đậu phụ, rồi lại mặc bộ quần áo hôi hám ngày hôm qua lên người.

Đúng 6 giờ sáng, bọn họ tập hợp lại rồi chạy bộ, Thi Diễm sợ nhất là tiết mục này. Thời cấp ba ác mộng đã là như vậy, thật khó khăn mới lên được đại học, Thi Diễm làm thế nào cũng không ngờ được Đồng Đại còn có cái quy định tháng 9 hàng năm đều phải đi huấn luyện quân sự nửa tháng.

Nên dù cô đã là sinh viên năm hai thì vẫn phải đến cái căn cứ huấn luyện quân sự này.

Ba cô bạn cùng phòng đã chạy lên trước, Thi Diễm nhấc tay phải ấn một bên bụng, hai chân gần như là lết trên đất, cô thật sự hết chạy nổi rồi. Nhưng giáo quan thôi còi chạy theo ở ngay phía sau, cô không muốn chạy cũng không được.

Cô thở hồng hộc chạy về phía trước, nơi khúc mắt thấy có người chạy tới, Thi Diễm cúi đầu, nhìn thấy một đôi giày thể thao Nike màu đen, kỳ lạ là, mũi giày đó đang hướng thẳng về phía cô.

Thi Diễm không nhận được ngừng đầu, về mặt lập tức như gặp phải quỷ. Kỷ Diệc Hoành chạy đến trước mặt cô thì hơi giảm tốc độ, anh đeo tai nghe, ánh mắt không chút kiêng dè rơi xuống người cô.

Thi Diễm vội vàng chạy sang đường chạy bên cạnh, nam sinh thấy thế liền không do dự chạy theo, chặn trước người cô.

"Cậu muốn làm gì hả?"

Thi Diễm dậy thì tương đối muộn, niền cường mới cao được đến 1m6, sau đó cũng không cao lên thêm được dù chỉ một centimet. Hiện tại nam sinh đứng trước mặt cô cao hơn cả một cái đầu, thật sự ép cho cô không còn chút khí phách.

Kỷ Diệc Hoành đeo tai nghe nên không nghe thấy lời của cô, quần áo quân sự mặc lên người anh có vẻ hơi cộc, mắt cá chân và một đoạn cổ tay đều lộ ra ngoài. Thi Diễm đứng cách anh khá gần, thậm chí còn có thể nhìn thấy đường gân xanh trên mu bàn tay anh.

Nam sinh trước mắt không khỏi khiến cho Thi Diễm nghĩ tới hai từ sạch sẽ, lúc trước cô cũng đã nghe được không ít lời khen ngợi về anh. Ai ai cũng biết anh có một tông giọng hay đến kinh ngạc có thể lòng tiếng cho vai thiếu niên tinh khiết, cũng có thể đảm nhiệm vai thiếu niên có chút tà lại cuồng ngạo, danh tiếng cứ như vậy vững vàng đi lên.

Nếu như ban đầu mỗi người đến với thế giới này là một tờ giấy trắng, vậy thì tờ giấy trắng Kỷ Diệc Hoành này nhất định là được trời cao cực kỳ ưu ái. Bởi vì lúc phác họa ngũ quan của anh, mỗi một nét vẽ đều là hao tổn tâm tư, tất cả những đường nét sắc sảo nhất đều dành cho anh.

Thi Diễm né không được, cô cũng không biết Kỷ Diệc Hoành chặn trước mặt cô là có mục đích gì?

Cô dứt khoát dừng lại không chạy nữa, bạn học chạy phía sau không kịp chuẩn bị và vào cô. "Xảy ra chuyện gì thế? Tự nhiên lại dừng lại? Không phải là tối qua mới nhìn lên người khác tầm nên bị đau mắt hột đó chứ?"

Thi Diễm hung hăng quay đầu lại, "Cậu mới bị đau mắt hột đó, con mắt nào của cậu thấy tôi nhìn lên hả?"

Cô nghe được bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp, rất khẽ, rất nhẹ, vụn vụn như chỉ trong khoảnh khắc liền tan vào gió.

Thi Diễm thấy Kỷ Diệc Hoành vẫy tay gọi mấy nam sinh khác, sau đó anh xoay người, tăng tốc độ chạy theo bọn họ rồi đi.

Anh một câu cũng không nói, nhưng lại khiến cô mới sáng sớm ra đã nể phải tư vị gà bay chó sủa chạy loạn trong đầu. Thi Diễm không dám nghĩ thêm nữa, tự an ủi Kỷ Diệc Hoành cũng không như mấy tên tiểu nhân đâu, mà dù sao thì anh cũng đâu có tổn thất gì chứ.

Cô có nhìn thấy cái gì của anh sao? Một cơ thể ướt át mê hoặc? Vậy cũng không tính, dù sao cô mới là con gái, nếu bàn về chịu thiệt thòi thì cũng không tính tới lượt anh.

Mấy người Tương Tư Nam dừng ở điểm cuối chờ cô, bọn họ chạy xong liền dắt nhau đi ăn sáng, Thi Diễm đã đói đến mức da bụng dán vào xương, đôi mắt sáng rực hướng về phía nhà ăn.

Tương Tư Nam lại nhanh chân chặn ở phía trước. "Vừa rồi Kỷ Diệc Hoành nói gì với cậu thế?"

"Không nói gì cả."

"Ai tin, người ta cũng đã chạy bộ cùng với cậu luôn rồi. Nhất định là nói chuyện ngày hôm qua, mình nói có đúng không?!"

Một tay Thi Diễm bắm lên eo, hô hấp vẫn còn dồn dập. "Miệng cậu ta còn không có mở ra một lần....."

"Vừa rồi mình nghe được mấy cô bạn lớp bên cạnh bàn luận về cậu, nói cậu đã thành công thu hút sự chú ý của Kỷ Diệc Hoành, mục đích đạt được....."

"Có bệnh không vậy," Thi Diễm đúng là có trăm cái miệng cũng không thể thanh minh, "Mặc kệ bọn họ, muốn nói sao thì nói."

"Đúng," Tương Tư Nam khoác lên vai Thi Diễm, "Sau này còn ai dám nói linh tinh mình sẽ xé xác bọn họ ra, tối qua chỉ là bắt ngờ thôi mà."

Thi Diễm vẫn còn cảm thấy quái lạ không thôi, Kỷ Diệc Hoành rốt cuộc đang đùa cái gì vậy?

Chuyện tối qua vốn dĩ có thể cứ như vậy để cho nó trôi qua, vậy mà anh lại đột nhiên chạy tới làm náo loạn dư luận. Thật sự khiến cho Thi Diễm hiện tại luôn có ảo giác ánh mắt mọi người nhìn mình cực kỳ quái dị.

----- lời tác giả -----

Khoảng cuối tháng này sẽ đăng chương mới, đặt hồ trước ở đây đã, viết xong Trầm nam sắc sẽ chuyển sang chúng ta là cặp phu thê rất ngọt nha~

Ngọt sủng tận mây, trêu chọc trái tim mềm yếu của thiếu nữ ~ *che miệng cười*

Bát Bát: Giải thích về tên nam nữ 9 theo ta thì đại loại là như thế này...

Hoành: "ngọc" - mắt ngài như ngọc

Diễm: "ngot" - ngọt sủng tận tim

Giải thích có hơi quá lố, nhưng về cơ bản là như thế kkkkkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Anh hùng cứu mỹ nhân, kéo theo cả lớp cùng chịu tội

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Ăn xong bữa sáng sẽ có một khoảng thời gian nghỉ ngắn ngủi, Thi Diễm và mấy người bạn cùng phòng đi ra sân tập.

Cô dựa đầu lên bả vai Tường Tư Nam, khuôn mặt buồn bã ỉu xiu. Tường Tư Nam hơi cúi đầu, lo lắng nhìn cô: "Sư tử nhỏ, lát nữa cậu phải làm sao bây giờ? Nhất định ngày hôm nay thầy giáo sẽ nhìn chăm chăm cậu cho mà xem"

Thi Diễm cũng đau đầu không thôi, thế nhưng cái chân này của cô cũng không thể cắt đi cho mọc lại được. "Minh cũng không biết."

Một tiếng còi dài truyền vào trong tai, đám người đang lười nhác đi lại giống như trong phút chốc lấy lại tinh thần, nhanh chóng xếp vào hàng.

Thi Diễm đứng ngay hàng đầu, giáo quan vừa đi vào liền phóng thẳng ánh mắt về phía cô, xác định mục tiêu, cô cũng dừng hòng chạy thoát.

"Bắt đầu điểm danh."

Thi Diễm là người hô đầu tiên, từng người phía sau thẳng lưng ưỡn ngực hô theo. Giáo quan đứng lại trước mặt cô, "Tối qua quay về có nghiêm túc luyện tập không đấy?"

Thi Diễm gật đầu.

"Được, lát nữa sẽ xem biểu hiện."

Giáo quan đi sang bên cạnh, tiểu đội phía đối diện đang tập luyện, tiếng hô khẩu hiệu có thể gọi là kinh thiên động địa, tiếng bước chân đạp trên mặt đất cũng vang dội cả một không gian rộng lớn, bốn hàng dài bước đều đi qua Thi Diễm.

Tiểu đội của bọn họ xếp cuối, giáo quan cầm trong tay một chiếc loa cầm tay mini, đứng bên cạnh cô, "Nghe tôi hô khẩu lệnh, một, hai, ba, đi đều bước!"

Thi Diễm căng thẳng muốn chết, cô làm tư thế chuẩn bị, gối chân trái, tay phải cũng âm thầm nâng lên. Tiếng hô vừa dứt, trong đầu cô liền như một cuộn băng tua đi tua lại nhắc nhở chính mình: không được để tay cùng chân, chân trái, tay phải!

Mấy bước đầu tiên còn là bình thường, nhưng sau đó không biết vì sao cô đột nhiên trở nên căng thẳng, trong đầu trống rỗng. Tay trái vung chân trái nâng, chân phải nâng tay phải vung, cứ như vậy đi lên trước.

Giáo quan đặt loa đến miệng, "Số một, số một, cái tay!"

Trong sân tập đứng thành từng tiểu đội, tất cả mọi người đều nhìn thấy, Từ Dương đứng nhẹ vào cánh tay Kỳ Diệc Hoành, "Nhìn bạn học nữ kia đi."

Kỳ Diệc Hoành vừa rồi cũng đã chú ý thấy, "Bộ dạng này, là chạy đến đây làm khi diễn xiếc đó hả?"

Giáo quan của tiểu đội sáu còn đi theo sau, "Nâng chân trái, vung tay phải."

Nhiều sinh viên bắt đầu nhận ra họ đang bị cực kỳ nhiều người nhìn chăm chăm, tay chân cũng rối loạn theo, nhìn theo Thi Diễm ở phía trước, liền cứ như vậy sai thành một hàng. Giáo quan đuổi theo sau rốt cuộc không nhịn được cười, ngồi xổm xuống đất cười lăn lộn.

Rốt cuộc là nhận phải cái đám sinh viên gì thế này.

"Đứng lại!"

Thi Diễm vội vàng dừng chân.

Giáo quan bước nhanh đến, đứng bên cạnh Thi Diễm, "Bên phải, quay."

Cả tiểu đội xoay gót sang phải, Thi Diễm nhìn thấy nữ sinh của tiểu đội đối diện đang che miệng, cực lực nhịn xuống để không cười ra tiếng.

Phía sau hàng của nữ sinh kia còn có ba hàng nữa, Thi Diễm nhìn thấy một nam sinh vóc dáng cao ráo, cực kỳ nổi bật trong đám người.

Cô ưỡn ngực, hẳn nếu như có thể thì còn muốn kiễng chân lên nữa.

"Thi Diễm, ra khỏi hàng!" Giáo quan cũng đã bị cô làm cho nhớ kỹ tên.

Thi Diễm bước sang hai bước, giáo quan chấp hai tay sau lưng, "Rốt cuộc là cái con bé này bị sao vậy hả? mấy bước đầu rõ ràng còn rất tốt, vừa được mấy bước thì sai toe toét, còn dẫn theo cả tiểu đội hùng hổ xông về phía trước, tôi đuổi theo nửa ngày không kịp. Mấy đứa khác cũng thế....." Giáo quan nói xong, cầm loa trong tay chỉ về phía đám người còn lại, "Tôi nói nghe theo khẩu lệnh, thế mà hay thật, đám tự biên tự diễn cả đám. Đứa nào đứa nấy đều chưng ra cái bộ dạng đầy chất thơ, tự nghĩ mình là điều đứt dây dây à? Không thu lại được nữa rồi phải không!"

Tiểu đội ngồi đối diện cười vang, giáo quan lúc này mới nhớ ra còn Thi Diễm đang đứng một mình một phương trời, liền quay sang liếc cô một cái, "Tôi dạy vô số khóa sinh viên, cũng không tin mình lại không thu phục được con nhóc này."

Hai tiểu đội đứng đối diện nhau, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người Thi Diễm. Giáo quan nhắc cánh tay trái của cô lên, "Đưa đùi phải lên."

Thi Diễm gơ đùi phải lên, giáo viên lùi về sau một bước, "Được rồi, đổi lại."

Tầm mắt Kỷ Diệc Hoành xuyên qua đám người, nhìn thấy da dẻ của Thi Diễm lộ ra khỏi bộ quân trang trắng nõn như tờ giấy trong suốt, rõ ràng mấy ngày nay bọn họ đều phải đứng dưới ánh mặt trời gay gắt muốn tan chảy, thế nhưng giống như chỉ có mình cô là không hề bị đốt cho đen thui.

"Đứng đúng," giáo quan lên tiếng khích lệ, "Tiếp tục."

Thi Diễm thực hiện xong một bước, giáo quan lại đề cô dừng lại, "Đứng rồi, bây giờ cứ theo tiết tấu này đi lên."

Mỗi bước đi của cô đều cực kỳ tập trung, cũng không vì sự chú ý của mọi người mà chùn chân. Thế nhưng dù có thể đi chẳng nữa, thì chỉ sau vài bước, cái tật xấu của cô lại phát ra.

Sinh viên hai bên đều cười rộ lên, có lẽ bởi vì bọn họ thật sự không hiểu nổi một động tác đơn giản như vậy mà vì sao cô lại mãi không làm được, trong khi những người khác thì không cần huấn luyện cũng làm rất tốt?

Giáo viên chống eo dạy mấy lần vẫn không được, tức đến mức bật cười, liên tục dùng tay vỗ trán.

Tường Tư Nam khẽ đụng cánh tay Chu Tiểu Ngọc, "Su tử nhỏ thật đáng thương, nếu đổi lại thành mình, nhất định mình sẽ khóc mất."

"Mình cũng vậy, mắt mắt chết rồi."

Hai giáo quan đề cho sinh viên của tiểu đội mình ngồi xuống đất nghỉ ngơi, trên sân tập chỉ còn lại Thi Diễm và vị giáo quan đầy nhiệt huyết. Tuy là mới sáng sớm, nhưng mặt trời tháng chín chiếu xuống vẫn rất gay gắt.

Trên trán Thi Diễm đều là mồ hôi, từng giọt lớn bằng hạt đậu lăn xuống gò má. Có người vẫn đang cười, thậm chí còn có người móc điện thoại ra quay lại.

Bọn họ đều có weibo, chụp một cái rồi tung lên, chẳng mấy chốc truyền quanh cả một vòng bạn bè đều biết. Vui một mình không bằng vui chung, chỉ cần ảnh tự sướng của bọn họ đẹp, những thứ khác thế nào đều không quan trọng.

Kỷ Diệc Hoành nhét tai nghe vào tai, nhìn Thi Diễm đi tới đi lui.

Một vòng, ba vòng, năm vòng.....

Thi Diễm thở hồng hộc, thật sự quá nóng, trong mái tóc có cảm giác như có hàng vạn con kiến đang bò, quần áo dính sát vào người cũng cực kỳ khó chịu.

Vòng thứ sáu, vòng thứ bảy, Thi Diễm vẫn không thể sửa được.

Kỷ Diệc Hoành kéo một bên tai nghe ra, giọng nói của anh đủ độ nông sâu, tựa như chỉ đang nói một câu băng quơ, không có chút chập chùng. "Vị giáo quan này, thầy liên tục bắt bạn ấy đi vòng quanh, thấy chúng tôi muốn xem lắm không?"

Giáo quan của tiểu đội bên anh nghe được câu này, hơi chuyển tầm mắt nhìn sang, "Kỷ Diệc Hoành!"

Anh chậm chậm quán chiếc dây tai nghe quanh ngón tay, thong thả nói tiếp: "Nếu thật sự có tính giải trí thì còn thôi đi, nhưng tôi thấy bạn ấy chính là trời sinh đầu óc đơn giản, tư chi không phát triển. Thầy, sau bài kiểm tra đánh giá mỗi tiểu đội đều có một tiêu chuẩn nghị phép, để không lãng phí tiêu chuẩn này thì cứ tùy tiện tìm lý do đá bạn ấy ra là xong."

"Tôi thấy cậu đúng là giỏi lắm rồi." Giáo quan vốn là đang ngồi, nói dứt lời liền đứng dậy đi đến trước mặt bọn họ. "Tất cả tiểu đội, đứng lên cho tôi!"

Thi Diễm nhìn tiểu đội đối diện phui quần đứng lên, giáo quan khẽ háng giọng một cái rồi nói lớn, "Không thích ngồi chơi có phải không? Được, vậy thì chạy đi, chạy năm vòng cho nóng người."

"Á, không phải chứ?"

"Giáo quan, chúng em nghe lời mà, chúng em thích giải lao, tiểu ca ca....."

"Ai là tiểu ca ca của mấy đứa hả? Thêm một vòng nữa!"

Trước khi giao khóa này đến đây huấn luyện quân sự, phía nhà trường cũng đã đánh tiếng trước với bên này, để họ lưu tâm Kỷ Diệc Thành một chút, thế nhưng cũng chỉ là chăm sóc cái cổ họng của anh mà thôi.

"Chạy đi chạy đi, cấm được đi bộ....."

Giáo quan của tiểu đội sáu liếc Thi Diễm một cái, cảm thấy cô đứng chỗ này có vẻ chắn đường chắn lối người ta chạy, "Em, về đội ngũ đi."

Thi Diễm lập tức như một làn khói chạy biến về.

Quá tốt rồi, cô thoát rồi!

Bát Bát: Hồ mới chính thức bắt đầu lấp, lịch đăng chương mới tạm thời sẽ dời đến khi bộ Trảm hoàn rồi ta sẽ quyết định sau.

Về tên truyện, bởi vì thấy lần trước có vẻ chưa để cho mn đủ thời gian, nên lần này sẽ bầu chọn lại. Mọi người thích cái nào thì cmt xuống dưới nhé, ta sẽ tính cả cmt bên wattpad, facebook và wordpress, ngày 8/12/2018 ta sẽ quay lại tổng hợp rồi quyết định tên chính thức cho bộ truyện.

1. Siêu siêu ngọt
2. Đại bạo ngọt
3. Phu thê bạo ngọt
4. Tự đề cử (Nếu ta thấy hay hơn cái tên nhiều lượt bình chọn nhất trong 3 cái tên trên thì sẽ lại xem xét lại kkk)

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mặt đẹp có thể mài ra cơm ăn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thời gian nghỉ ngơi, Trương Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc mỗi người túm một bên tay Thi Diễm, bộ dạng hùng hổ như thể nếu cô dám không thành thật sẽ lập tức nghiêm trị. "Vì sao Kỳ Diệc Hoành lại giải vậy cho cậu vậy nhỉ?"

"Giải vậy? Đầu có đau." Thi Diễm ngồi trên cỏ, gần về trưa, ánh nắng càng lúc càng gay gắt, "Cậu ta chính là không ưa mình nên mới nói như vậy."

"Não của cậu rốt cuộc là làm bằng cái gì thế hả?"

Thi Diễm cảm thấy mình không có hiểu sai, "Cậu ta còn nói thầy giáo đá mình ra đó."

"Nghĩ lại đi, cái đầu nhỏ này sao mà chậm chạp quá."

Buổi trưa, bọn họ kéo nhau vào nhà ăn, Thi Diễm đứng sau Trương Tư Nam, không nhận được nhìn về phía mấy cô đầu bếp, "Không có gà cay rồi. (*)"

(*)Laziji: Gà cắt miếng lọc xương xào ớt

Nữ sinh đứng bên cạnh chỉ sang Thi Diễm, "Chính là cậu ta, hai chúng ta chạy sáu vòng. Sáu vòng đó, chân tớ cũng muốn phế luôn rồi."

"Kỳ Diệc Hoành nhìn trúng cậu ta chỗ nào nhỉ?"

Bên tai bỗng nhiên chui vào mấy từ này, Thi Diễm thật không hiểu ra làm sao, chuyện này thế nào tự nhiên lại thành Kỳ Diệc Hoành nhìn trúng cô vậy nhỉ? Thi Diễm vội vàng xua tay tỏ ý bọn họ hiểu lầm rồi.

Trong đám đó có một nữ sinh bộ dạng cực kỳ kiều ngạo, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Thi Diễm. "Tương bô."

Đúng là không thể hiểu nổi.

Cơm còn chưa ăn no đã bị tức no luôn rồi.

Buổi tối, Thi Diễm không có khẩu vị gì, cũng không dám ngủ trước, vừa đến giờ liền vắt quần áo đi tắm.

Giặt xong quần áo bụng bắt đầu reo lên ừng ực, cô quay về giường ngồi xuống, rồi khom lưng đi giày, "Mình đi xuống mua ít đồ ăn, mấy cậu đi không?"

Trương Tư Nam nằm trên giường, chân tay đều dang rộng, tận hưởng mát mẻ từ tấm mặt nạ bù nước đang đắp, "Mình mới không đi, tối nay ăn no muốn ghen luôn rồi."

Hai người khác trong phòng cũng đang nằm la liệt như xác chết, Chu Tiểu Ngọc lồm cồm bò dậy, nhưng không có ý định đi xuống. "Sư tử nhỏ, mua cho mình kem."

"Mình nữ mình nữa, mình muốn vị vani."

Trương Tư Nam vỗ vỗ mặt, cũng hòa theo. "Mình muốn chocolate."

"Được thôi, cho mấy cậu mập chết luôn." Thi Diễm bỏ lại câu đó rồi đi ra ngoài.

Trong khu tập huấn quân sự này có một cái căn tin, tuy không thể tính như siêu thị, nhưng những vật dụng thiết yếu và đồ ăn vặt chủ chốt thì vẫn phải có. Ngay ngoài cửa đặt một cái tủ lạnh lớn, Thi Diễm đi vào trong cùng, bên trong không gian có phần chật chội đều là người và người, ồn ào náo nhiệt cực kỳ.

Cô nhìn trái nhìn phải, thấy cách đó có nam sinh, liền không dám đưa tay lấy thứ đồ trên kệ.

Bên trong khu ăn vặt bày đủ loại đồ ăn sắc màu, Kỳ Diệc Hoành tháo tai nghe xuống, đưa tay cầm một túi khoai tây chiên.

Nam sinh đứng bên cạnh liếc sang nhìn, Kỳ Diệc Hoành lại đưa tay về phía bên cạnh cầm gói thịt bò khô cay.

"Này!" Kim Triết ở cùng ký túc xá bật lập tức la lên, "Cậu không thể ăn cái này."

"Ai cần cậu lo." Kỳ Diệc Hoành vẫn cầm lấy, rồi tiếp tục đi về phía trước.

"Tớ thấy cậu khỏi cần cái cốc hơng đó nữa rồi phải không?" Kim Triết lấy điện thoại từ trong túi ra, "Giáo viên chủ nhiệm đã nói tụi này phải nhìn chăm chăm cậu, những đồ cay nóng cậu không thể động tới, đồ uống có ga nữa, đều không được."

Kỳ Diệc Hoành lạnh mặt, "Thật phiền."

"Cậu thật sự không thể ăn, lát nữa ở quầy tính tiền tớ sẽ nói với nhân viên thu ngân."

Kỳ Diệc Hoành thật sự bị làm cho phiền muốn chết rồi, anh bỏ lại đồ lên kệ, "Tôi muốn mua mấy thứ, cậu đừng có đi theo nhìn chăm chăm nữa."

Kim Triết cũng không quá ép buộc anh, dù sao tí nữa cậu ta vẫn sẽ đi cùng Kỳ Diệc Hoành ra thanh toán. Cậu ta xoay người đi mua đồ của mình, Kỳ Diệc Hoành còn đứng trước kệ ăn vặt, ánh mắt ghim chặt gói thịt bò cay, chớp cũng không chớp lấy một cái.

Thi Diễm rút cuộc chờ được bốn phía xung quanh không còn người, liền nhanh chóng cầm thứ đồ trên kệ xuống. Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, cô vừa ngừng đầu, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đang hướng thẳng về phía cô đi tới.

Thi Diễm đứng sững tại chỗ không biết phải làm sao, hai tay vội giấu về sau lưng, suy nghĩ một chút, lại vội vàng nhét vào túi áo.

Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ ửng, không phải anh đã nhìn thấy rồi đấy chứ?

Kỳ Diệc Hoành cầm gói thịt bò khô, còn có một lon coca, anh nhét nhanh hai thứ này vào tay Thi Diễm. "Thanh toán giúp tôi."

"A?" Thi Diễm còn tưởng mình nghe nhầm, giúp anh thanh toán? Đây là cái trò gì mới nữa đây.

"Lát nữa trong rừng cây nhỏ cạnh sân tập, tôi sẽ trả tiền cậu." Kỳ Diệc Hoành bỏ lại một câu này, xoay người rồi đi.

Thi Diễm mừng mị ôm đồ trong tay, Kỳ Diệc Hoành đến tận lúc ra khỏi căn tin cũng không cầm thêm thứ gì nữa, anh đeo tai nghe lên, nói muốn một mình chạy mấy vòng.

Kim Triết phẩy phẩy tay. "Tớ đã nói giáo viên chủ nhiệm dặn dò nấy đi trong căn tin rồi, còn để lại cho bọn họ một tấm ảnh, cậu cũng đừng mong quay lại đó mua."

Kỳ Diệc Hoành nhú chặt lông mày, lạnh lùng bỏ lại hai chữ, "Vô vị."

Thi Diễm đi ra quầy tính tiền, trên tay còn ba que kem nữa. Thanh toán xong xuôi, cô cầm theo hai chiếc túi rồi đi về phía sân tập.

Đến rừng cây nhỏ bên cạnh, Thi Diễm nhìn bốn phía xung quanh, không phải là cô bị lừa giỡn đó chứ?

Có tiếng bước chân xột xoạt truyền tới, Kỳ Diệc Hoành bật đèn pin trong điện thoại đi đến bên cạnh cô, Thi Diễm đưa chiếc túi trong tay cho anh. "Của cậu."

Anh tiếp lấy, mi hơi rũ xuống. "Cảm ơn."

Thi Diễm xoay người muốn đi.

"Khoan đã." Kỳ Diệc Hoành lên tiếng gọi cô lại, "Trả tiền cho cậu."

"Bỏ đi." Thi Diễm khách khí đáp lại, tuy là 20 đồng này cũng đủ một bữa nữa cho cô, nhưng hiện tại cô lại chỉ muốn mau chóng tránh đi.

Kỳ Diệc Hoành đi đến trước mặt cô, ngón tay khẽ lướt trên màn hình, ánh sáng từ màn hình điện thoại hắt lên khuôn mặt đẹp trai khó mà dời mắt, ngũ quan của cậu thiếu niên đã hoàn toàn hoàn thiện, lông mi dày như cánh quạt, sống mũi cao mà thẳng.....

Anh đột nhiên ngừng đầu lên, Thi Diễm chợt dạ gáp gáp cúi đầu xuống.

"Điện thoại của cậu đâu?"

Thi Diễm móc điện thoại ra.

"Tôi thêm wechat của cậu, rồi chuyển lại tiền cho cậu."

Thi Diễm cảm thấy vô cùng kỳ quặc. "Thật sự không cần."

"Nhanh lên một chút." Trong lời cậu thiếu niên mang theo thúc giục, vô tình phát ra mấy phần bá đạo. Thi Diễm trầm nghĩ, cũng được thôi, 20 đồng dù sao đủ cho cô ăn năm cái que kem nữa.

Cô mở wechat, Kỳ Diệc Hoành quét mã QR rồi thêm bạn tốt, Thi Diễm không nghĩ nhiều, nhanh chóng ấn đồng ý.

Vừa nhìn vào tên tài khoản, khóe mắt cô giật giật mấy cái. Nếu không phải bầu không khí ở đây đang quá lúng túng thì chắc cô sẽ không màng hình tượng mà ôm bụng cười lăn lộn.

Mặt đẹp có thể mài ra com ăn!

Cô thật sự khó mà liên tưởng cái tên này với khuôn mặt trước mắt lại với nhau.

Thi Diễm cố nín cười, điện thoại thông báo có hồng bao phát tới, cô nhẹ lướt tay trên màn hình, thấy được là 200 đồng.

Thi Diễm vội vàng hỏi, "Cậu gửi nhầm hả? Không có hết nhiều như vậy."

"Tối mai mua giúp tôi một bịch khoai tây chiên và một chai Sprite, khoai tây chiên hình sóng, vị cay."

Hơ hơ, đúng là lắm yêu cầu.

Thi Diễm nghĩ lại, không đúng, cô vì sao lại phải làm chân chạy cho anh chứ? "Cậu không tự mua được à? Ngày mai mình không ra ngoài, muốn ngủ trong ký túc xá."

"Cậu mua xong thì nói tôi một tiếng, hoặc là gặp nhau chỗ này." Kỳ Diệc Hoành nói xong, nhét lại điện thoại vào túi quần rồi bật nắp lon coca, màn hình điện thoại của Thi Diễm cũng đã tắt, trong đêm tối, cô chỉ có thể nghe thấy âm thanh yết hầu lên xuống của Kỳ Diệc Hoành.

"Cậu có thể tự mua mà."

"Tôi mà mua được thì còn cần tìm cậu sao?"

Kỳ Diệc Hoành nói xong, xoay người rời đi.

Thi Diễm vội vàng đuổi theo, nhưng không ngờ vì chạy quá nhanh mà đập đầu vào lưng cậu thanh niên đi phía trước. Anh đang ngửa đầu uống coca, một cú va chạm đó khiến coca từ trong lon phun ra, anh bị nghẹn, vội vàng cúi người xuống.

Bát Bát: Mấy hôm nay đang đọc bộ Sắc đẹp khó cưỡng, cảm thấy hồi hận vì không đọc sớm hơn. Tình Thâm chính xác là nữ 9 ta thích nhất trong 9 đứa con gái của má luôn, quá thông minh~~~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Em là tiểu tâm can của anh

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Trên sân tập cực kỳ tối, Thi Diễm không nhìn rõ con đường phía trước, cô cuống quýt xin lỗi. "Xin lỗi, xin lỗi nhé."

Vừa rồi coca còn đổ cả vào mũi Kỳ Diệc Hoành, hiện tại chớp mũi xót kinh khủng. Người này thật buồn cười, gấp gấp như vậy là sợ anh chạy mất sao?

Mà rõ ràng anh cho cô li xi cơ mà.

Kỳ Diệc Hoành bị nghẹn không nói ra lời, Thi Diễm muốn vỗ lưng cho anh, thăm nghĩ bình thường mấy đứa trẻ bị sặc không phải người lớn toàn vỗ lưng cho đấy sao? Trước mắt không rõ ràng lắm, nhưng cô đại khái xác định được vị trí của Kỳ Diệc Hoành, liền đưa tay đập tới, không ngờ vậy mà đập trúng gáy anh.

Thi Diễm đập xong lập tức nhận ra, bàn tay không khỏi mò tới mái tóc vừa mềm lại vừa dày kia xác nhận lại.

Gió lạnh thổi bên tai dường như ngừng lại trong khoảnh khắc, thế nào bầu không khí tự nhiên trở nên quý dị thế nhỉ?

Thời tiết hôm nay rõ ràng rất nóng nực, thế nhưng sau lưng Thi Diễm đã nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, cô nghe được Kỳ Diệc Hoành háng giọng một cái.

"Cái kia..... mình đi trước." Cô bỏ lại một câu đó rồi quay lưng bỏ chạy, cô hoàn toàn không sợ mình nhìn không rõ con đường phía trước, ngã thì bỏ chạy tiếp, dù sao vẫn tốt hơn là ở lại đây.

Hốt hoảng chạy về ký túc xá, Thi Diễm đóng sầm cửa lại, Trương Tư Nam là người đầu tiên nhóm người dậy. "Mua được kem không?"

"Có đây." Thi Diễm đáp nhanh, đưa chiếc túi trong tay cho cô ấy. "Đều ở trong."

"Quá tuyệt!" Trương Tư Nam nhận lấy, cầm kem ra, "Ôi ôi, sao lại chảy hết cả rồi thế này?"

"Không thể nào, từ căn tin về đây có một đoạn ngắn."

"Su từ nhỏ, có phải cậu len lút chạy đi hẹn hò với nam sinh nào hay không?"

Thi Diễm chột dạ lắc đầu liên tục, "Không có không có, tủ lạnh trong đó hỏng rồi, vừa mới sửa được thôi. Mình nghĩ chảy rồi vẫn ăn được, dù sao còn hơn là để mấy cậu thèm đến mất ngủ."

"Thật không?" Chu Tiểu Ngọc cầm que kem sẫm soi một lượt, "Nước vậy đó, cậu qua đây mà xem"

"Vậy thì cậu cứ coi như đang húp nước đi, chè kem." Thi Diễm nói xong, đi thẳng về giường.

Cô cầm điện thoại, vốn là muốn đọc truyện, mà xui quýt khiến thế nào ngón tay lại mở wechat ra, trên cùng trò chuyện là Kỳ Diệc Hoàn, ảnh chân dung là một chú chó husky.

Thi Diễm nhìn tên tài khoản của anh một lần nữa, thật sự không nhận được cười rộ lên, Tưởng Tư Nam cau mày nhìn sang, "Không đúng, biểu hiện rất quái lạ. Có phải lòng xuân đã rạo rức rồi không."

"Rạo rức cái đầu cậu ấy." Thi Diễm xoay người không để ý đến cô ấy.

Cuộc sống huấn luyện quân sự thật nhạt nhẽo, hơn nữa sống ở đây còn rất kém, gửi mấy cái tin nhắn còn được, muốn xem phim thì với cái tốc độ mạng này thật sự khiến người ta phải hoài nghi nhân sinh.

Sau khi ký túc xá tắt điện, Thi Diễm đặt điện thoại xuống rồi đi ngủ, huấn luyện quân sự thật sự quá tốn thể lực, nghĩ đến chạy bộ sáng ngày mai Thi Diễm liền đau lòng không thôi.

Vừa mới nhắm mắt lại, Thi Diễm bỗng bật thốt lên: "Mấy cậu nói xem, đêm nay có thể sẽ có tập hợp khẩn cấp không?"

"Cái miệng quạ đen nhà cậu, mau câm miệng đi!"

Thi Diễm ngoan ngoãn im lặng, không lâu sau thì tiến vào mộng đẹp.

Cô mơ thấy mình đang ăn khoai tây chiên, thế nhưng vừa mới đưa đến bên mép thì đã bị người ta giật mất. Cô không cam lòng, kiên nhẫn lấy những miếng khác, thế nhưng miếng nào cũng không thể thoát khỏi, cô bị tức phát khóc, liền túm chặt người kia đưa đến trước mặt mình, phát hiện ra vậy mà lại là Kỳ Diệc Hoàn.

Nửa đêm, tiếng còi báo động vang lên từ bốn phía, Thi Diễm còn đang ngủ đến mơ mơ màng màng, giọng của Tưởng Tư Nam đã sang sảng bên tai, "Tập hợp khẩn cấp, tập hợp khẩn cấp! Dậy mau, đừng ngủ nữa, nhanh mặc quần áo đi!"

Thi Diễm hốt hoảng mở mắt, ngồi phắt dậy, nắm lấy quân trang đặt cuối giường nhanh chóng mặc vào. Trong ký túc xá tối đen, đèn cũng không bật, trong đầu Thi Diễm đều là trống rỗng, mà Tưởng Tư Nam ở phía bên kia còn đang la ó: "Chỉ còn 3 phút thôi, vượt qua thời gian quy định là thảm đó, mau, mau!"

"Ôi mẹ ơi, giày mình đâu?"

"Mũi mình biến đâu mất tiêu rồi?"

Trong ký túc xá náo loạn, Thi Diễm nghe thấy tiếng giáo quan phát qua loa, "Nữ sinh tập hợp, nữ sinh tập hợp, 1 phút đếm ngược cuối cùng!"

Thi Diễm mặc quần vào, tay chân khua khoắng mặc áo khoác, Tưởng Tư Nam vọt ra mở cửa, Thi Diễm nương theo ánh đèn trên hành lang đi giày, một bước lao ra ngoài.

Thi Diễm vừa chạy ra nơi tập hợp vừa đội mũ, lại vội vàng đóng cúc áo khoác, trên khu đất trống giữa hai dãy ký túc xá đứng đầy người, ồn ào náo loạn.

Thi Diễm đứng vào hàng của tiểu đội mình.

Lần tập hợp khẩn cấp này không bao gồm nam sinh, nhưng động tĩnh lớn như vậy đã khiến hầu hết sinh viên đều bị đánh thức.

Có nam sinh đứng trên ban công nhìn xuống, không nhận được mở miệng bình luận đồng tác, "Nhìn kia, nữ sinh đứng giữa hàng thứ nhất không đi giày."

"Áo khoác cũng chưa kịp mặc nữa."

Giáo quan đứng trước mặt đội ngũ, thổi một tiếng còi dài sau đó ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà đối diện, đưa tay chỉ chỉ, "Kỳ Diệc Hoàn, Kim Triết, Từ Dương....."

Giáo quan đọc lên mấy cái tên rồi nói, "Mấy em đi xuống đây."

Thi Diễm nhìn thấy bọn họ ăn mặc quần áo nhàn nhã đi xuống, Kỳ Diệc Hoàn đi đầu tiên, trước khi đi xuống đã quay lại ký túc xá đi một đôi giày Adidas trắng. Anh mặc một chiếc áo sát nách rộng rãi, lộ ra hai cánh tay cơ bắp.

Trên tay giáo quan cầm mấy tập kẹp tài liệu, thấy bọn họ đi đến liền phát cho mỗi người một tập.

"Mấy em đi chăm điểm, quan sát cho kỹ áo quần, mũ, và giày. Không đội mũ trừ hai điểm, đi sai giày hoặc mặc sai quần áo trừ hai điểm, không có thất lưng trừ hai điểm, nếu là cúc đóng sai..... cũng trừ hai điểm cho tôi!"

Thi Diễm vừa nghe, vội vàng cúi đầu nhìn. Đèn rồi đèn rồi, mấy chiếc cúc cô cài vào lệch tông hết cả, còn có thất lưng, vừa rồi cô sờ soạng một vòng trên giường đều không thấy.

Cô nhìn thêm một lần nữa, rồi, xong thật rồi!

Cô chỉ đi một bên giày, còn một bên là dép.

Thị Diễm hận không thể lùi về sau rồi tìm một cái hố chui xuống.

Kỷ Diệc Hoành đi thẳng về phía cô, Thị Diễm lập tức cúi đầu thấp nhất có thể, cô đang đứng ngay đầu hàng luôn.

Anh dừng lại trước mặt cô, trong lòng Thị Diễm không ngừng gào thét, anh sẽ không lấy việc công ra trả thù việc tư chứ? Lại nghĩ lại, dùng câu này hình như cũng không được chính xác cho lắm, với dáng vẻ này của cô thì chẳng cần anh phải làm gì, cứ theo đúng thực tế là cô xong đời.

Thị Diễm nhấc mí mắt, ánh mắt của cậu nam sinh cùng lúc rơi trên mặt cô. Trong tay anh cầm một chiếc bút, tầm mắt chậm rãi lướt từ đầu xuống chân cô.

Thị Diễm theo bản năng rút một chân về sau, giáo quan đứng trên hành lang ký túc xá nam sinh nâng cao giọng rồi nói vọng tới, "Những ai sáu điểm trở xuống sáng sớm mai phạt chạy năm vòng, vác chăn mà chạy cho tôi!"

Thị Diễm nghe xong, trong đầu có tiếng rơi loảng xoảng. Không thể được, cô và Kỷ Diệc Hoành cũng coi như có giao tình mà, dù sao trước đó cô còn giúp anh mua thịt bò khô, như vậy có thể tính không?

Phản ân tình này anh sẽ không quên chứ?

Hai mắt Kỷ Diệc Hoành đối đầu với cô, Thị Diễm nháy mắt mấy cái, nhưng đáy mắt cậu nam sinh không có chút gọn sóng. Há? Không hề bị lay động sao?

Cô dùng sức nháy mắt, không phải là anh không nhận ra cô rồi đấy chứ?

Thị Diễm hạ giọng nói, "E hèm, em là tiểu tâm can của anh."

Nữ sinh đứng phía sau nghe thấy, như vậy mà cũng được hả? Đây là ám hiệu hối lộ sao? Không không không, đây rõ ràng là giữa thanh thiên bạch nhật đi chọc ghẹo người ta mà?

Kỷ Diệc Hoành rũ mi mắt, đi đến trước mặt nữ sinh phía sau, cô ấy liếc trộm một cái, thấy Kỷ Diệc Hoành giữ nguyên điểm cho Thị Diễm.

Ồ?

Lẽ nào Kỷ Diệc Hoành lại ăn chiêu này?

Da gà da vịt trên người nữ sinh còn chưa có lặn xuống, ánh mắt Kỷ Diệc Hoành đã quét nhanh một lượt từ trên xuống dưới. Cô ấy nhìn thấy bút anh đặt trên giấy, nhanh chóng gạch hai mực, bốn điểm cứ như vậy bị đánh bay, xem điệu bộ dường như còn muốn trừ tiếp.

Nữ sinh cuống lên, vội vàng nói: "Đừng trừ của mình mà, mình là tiểu tâm can của cậu đó."

Thị Diễm kỳ quái liếc nhìn bạn học đứng sau, cái gì thế?

Đây là wechat của cô mà, không lẽ cô ấy lại trùng tên với cô?

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cậu ấy là bạn gái của em

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Nữ sinh kia nói xong, còn học theo Thị Diễm nháy nháy mắt mấy cái.

Anh đi sang bên cạnh, hình như chiếc bút đó không hạ xuống nữa, lẽ nào Kỷ Diệc Hoành lại thích những lời như vậy thật hả?

Thị Diễm sau khi trải qua một phen kinh hãi đã hoàn toàn tỉnh ngủ, trong đầu đều là bộ dạng chính mình vác chăn trên lưng chạy hùng hục, cô chính là kiểu người dù 1 vòng cũng không chạy nổi đó.

Mấy nam sinh đánh giá xong một lượt, quay lại trả tập chấm điểm cho giáo quan sau đó quay về phòng mình.

Thị Diễm đứng nghiêm, căng thẳng đến mức tay run chân cũng run, cái tên đầu tiên giáo quan gọi lên quả nhiên là cô.

Cô nghĩ thầm, thế là xong, lần này cô vẫn là chạy không thoát.

"Thị Diễm, Từ Ngọc Quyên, Tường Tư Nam....." Giáo quan đọc to sáu, bảy cái tên rồi nói, "Mấy em về ký túc xá trước đi."

Thoát rồi? Thị Diễm nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn thấy Tường Tư Nam đúng là đang vẫy tay gọi cô, liền nhanh chóng nấp một bên đám người bọn họ rồi lên lên phòng.

"Toàn bộ những nữ sinh ở lại nghe cho rõ, ngày mai trước khi ăn sáng phạt chạy!"

Nữ sinh đứng phía sau Thi Diễm thầm than, vì sao chứ? Rõ ràng là cô ấy nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành để nguyên điểm cho Thi Diễm, nhưng Thi Diễm này giày đi sai, cả hàng cúc đều đóng sai hết cả, anh làm như vậy mà không thấy chột dạ sao?

Thi Diễm quay về ký túc xá, cảm điện thoại bật đèn pin lên, "Dọa chết mình rồi."

"Đúng đấy, mình còn tưởng mai sẽ bị phạt chạy cơ." Trương Tư Nam cời áo khoác ra, "Mình còn chưa cài hai cúc, dây đeo thẻ cũng không tìm được....."

"Vậy mà trong danh sách phạt chạy lại không có chúng ta."

Chu Tiểu Ngọc chìa đèn pin điện thoại vào Thi Diễm, "Mấy cậu nhìn, điểm không hợp lý nhất là chỗ này này."

"Làm sao thế?" Ba nữ sinh khác trong phòng đi lên.

"Mấy cậu xem đồng chí này, nhìn giày cậu ấy xem, lố to đùng như thế mà lại không bị phạt chạy?"

Trương Tư Nam nghe xong, lập tức phun ra một câu thật dài, "Mình biết rồi, bởi vì người chấm điểm là Kỳ Diệc Hoành mà! Hiểu rồi hiểu rồi, tất cả chúng ta đều là ăn theo hào quang của sư tử nhỏ đó. Kỳ đại thần nghiêm khắc với người khác như vậy, lại chỉ ngoại trừ mỗi phòng ký túc xá của chúng ta được bảo toàn, những người khác đều không ai thoát khỏi."

"Nói vớ vẩn." Thi Diễm lại rõ ràng trong lòng, anh hẳn là vì sợ cô chạy phé chân luôn rồi ngày mai không có ai mua khoai tây chiên cho anh?

"Ồ ồ, vậy sau này mình cũng được tính là thân thích của Kỳ Diệc Hoành nhì? Em rề?"

"Vậy mình cũng phải gọi là anh rề đúng không?"

Thi Diễm rượt bọn họ chạy té khói, hơn nửa đêm rồi, nhưng cái bản chất hóng chuyện của bọn họ thật khiến người khác không muốn sống.

Ngày hôm sau, lúc mấy người Thi Diễm dậy, những nữ sinh bị phạt chạy cũng đã trở về. Giáo quan quả là người đàn ông nói được làm được, lại thật sự bắt bọn họ công chân mà chạy.

Một ngày huấn luyện quân sự kết thúc, da mỗi người lại bị hun cháy thêm một tầng nữa.

Thi Diễm nằm trên giường, trên mặt thoa gel lô hội, cô đang cầm điện thoại đọc truyện, trước màn hình đột nhiên nhảy ra một tin nhắn. "Mười phút nữa, chờ cậu ở chỗ cũ."

Thi Diễm giật bản mình ngồi dậy, cô đã đoán ra ngay là ai nhắn tới, nhưng cô thật sự không muốn làm chân chạy cho người ta. Thế nhưng không thể chối cãi rằng Kỳ Diệc Hoành còn đang nắm giữ vận mệnh những ngày trong quân sự của cô, nếu đắc tội anh, sợ là khi gặp lại chuyện như tới qua anh sẽ nghĩ cách trả thù cho cô sống không bằng chết.

Thi Diễm cực kỳ không tình nguyện đứng dậy, rửa mặt rồi cầm điện thoại đi ra ngoài.

"Sư tử nhỏ, cậu đi đâu thế?"

"Đi gọi điện thoại!" Thi Diễm bước nhanh ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Cô dựa theo dẫn dò ngày hôm qua của Kỳ Diệc Hoành, vào căn tin mua một bịch lớn khoai tây chiên hình sóng, lại thêm một chai Sprite, cuối cùng xách theo chiếc túi nilon đi về phía rừng cây nhỏ.

Ngày hôm nay Thi Diễm có kinh nghiệm, trước khi đến đây đã bật đèn pin lên. Một đôi chân dài nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt cô, ánh đèn chiếu tới tạo ra một cái bóng của đôi chân dài đó, gần như là bằng chiều cao của cô rồi.

Thi Diễm bước nhanh về phía trước, đưa chiếc túi trong tay cho Kỳ Diệc Hoành, "Này."

Cậu thiếu niên bỏ tai nghe xuống, đưa tay nhận lấy rồi mở ra xem.

"Cái đó, mình bỏ tiền thừa từ lì xì cậu gửi lần trước vào trong túi luôn, trả cho cậu."

Kỳ Diệc Hoành hẳn là vừa mới tắm xong, trên tóc vẫn còn mấy giọt nước nhỏ xuống tí tách, trên người phát ra mùi hương chanh tươi mát mà khoan khoái, anh quần chiếc tai nghe lại rồi bỏ vào chiếc túi nilon. "Lì xì đã phát ra tôi sẽ không thu lại, cậu giúp tôi mua đồ tôi cũng sẽ không bạc đãi cậu, một nửa sẽ là phí lao lực."

Thi Diễm khịt mũi coi thường, "Mình mới không cần cái phí đó."

"Nếu đã không vất vả, ok, vậy thì mai lại tiếp tục."

"....."

"Mình không muốn." Thi Diễm sợ bị phát hiện, nhấc chân muốn nhanh chóng rời đi.

Thế nhưng ánh đèn chói mắt đột nhiên chiếu tới, rọi thẳng vào mặt Thi Diễm, ngay sau đó là giọng nói oang oang của đàn ông, "Ai? Ai ở đó?"

Thi Diễm nhìn thấy người kia đi tới, nhận ra là một trong những giáo quan của bọn họ.

"Hai em đang làm cái gì ở đây?"

Thi Diễm sợ giáo quan hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Em đến đưa....."

"Em mang đồ ăn vặt đến cho cậu ấy." Kỳ Diệc Hoành cướp lời cô, mặt không biến sắc tim không đập nhanh nói.

Mấy chữ cuối cùng Thi Diễm chưa kịp nói ra mắc lại ở cổ họng, được rồi, hình như đều giống nhau cả.

"Tôi muốn rồi còn đưa đồ ăn vặt? Còn nữa, đưa đồ thì sao phải trốn ở chỗ này?" Tầm mắt giáo quan rơi xuống khuôn mặt của Kỳ Diệc Hoành, "Không tranh thủ nghỉ ngơi mà chạy vào rừng làm cái gì hả?"

Kỳ Diệc Hoành nhét chiếc túi vào tay Thi Diễm.

Giáo quan nghi hoặc nhìn hai người, "Rốt cuộc quan hệ của hai đứa là gì?"

Đương nhiên là người dung nước lã rồi, Thi Diễm cuống cuống lắc đầu, "Tụi em chỉ là bạn, là bạn thôi ạ."

"Còn không khai ra, tôi sẽ lập tức gọi cho chủ nhiệm lớp của hai đứa."

"Đừng mà!" Thi Diễm cũng không muốn mình cứ như vậy bị giáo viên chủ nhiệm giáo huấn, cô cũng chỉ là đưa đồ mà thôi, rõ ràng vấn đề là ở chỗ Kỳ Diệc Hoành.

Huyết thái dương của Kỳ Diệc Hoành hơi căng ra, anh biết nếu như để chuyện này làm kinh động đến giáo viên chủ nhiệm thì khẳng định sẽ lại tự rước thêm một đồng phiền phức. Ít nhất cũng phải bên tai anh nhắc nhở mấy ngày, nói anh đang tự hủy cổ họng, tự hủy đi tương lai.

"Cậu ấy là bạn gái của em"

Cậu nam sinh bên cạnh cao hơn cô hai mươi centimet, lúc nói ra lời này, chính là từng chữ từng chữ rơi xuống đỉnh đầu Thi Diễm.

Cô khó tin ngẩng đầu nhìn anh, không thể nói lung tung được đâu. Thế nhưng giáo quan lại không có gì là ngạc nhiên mấy, tình yêu học đường không phải là chuyện hết sức bình thường sao?

"Yêu thế nào thì yêu, vẫn phải đặt an toàn lên trước hết, có chuyện gì có thể để mai gặp rồi nói. Được rồi, về đi thôi!"

Thi Diễm đứng tại chỗ không nhúc nhích, giáo quan cầm đèn pin chiếu lên mặt cô. "Sao hả? Còn lưu luyến không muốn rời? Quay lại cho tôi."

Kỳ Diệc Hoành túm lấy cổ tay cô, kéo cô đi về phía trước hai bước rồi mới buông ra.

Giáo viên cầm theo đèn pin đi phía sau bọn họ, Thi Diễm cầm chiếc túi, cảm giác thật giống như bọn họ làm chuyện gì sai bị bắt sống tại chỗ vậy.

Cậu thanh niên đi bên cạnh cô, tiếng giày tiếp xúc với đường chạy vang lên tiếng lộp cộp, mà trước mũi Thi Diễm đều là hương thơm trên người anh.

Hai người bị giáo quan "hộ tống" đến trước ký túc xá, Thi Diễm vừa muốn đi về phía khu ký túc xá của nữ sinh, cổ tay đã bị Kỳ Diệc Hoành bắt lấy.

Giáo quan còn chưa đi, đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chăm hai người, Thi Diễm đoán ngay ra Kỳ Diệc Hoành bỏ không được thứ cô cầm trên tay.

Hay là, bây giờ cô đưa lại cho anh?

Mạch suy nghĩ của hai người vốn không cùng một tần số, mà Kỳ Diệc Hoành nghĩ, chính là nếu đã mở miệng nhận cô là bạn gái, thì làm bộ không nỡ xa nhau cũng chính là một chuyện không thể thiếu.

Nhưng anh cũng không thể ôm ấp áp áp với cô được phải không? Thế nên vẫn là tình tứ cầm tay một chút thôi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6: Lời đồn bay đầy trời

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thi Diễm quay về ký túc xá, vẫn còn hoảng hồn mãi không thôi, từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy, hoặc có thì cũng chưa kịp bắt đầu đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Cô cầm chiếc túi nylon ngồi lên giường, Trương Tư Nam đang vỗ vỗ mặt mình, nói làm như vậy sẽ làm da hấp thụ kem dưỡng tốt hơn. "Tình yêu của mình, cậu vội vàng vàng như vậy là để đi mua đồ ăn vặt sao?"

Thi Diễm lắc đầu, nhưng rất nhanh lại gạt mạnh một cái.

"Mua cái gì thế?" Tường Tư Nam tiến lên, cầm túi liếc mắt nhìn, "Oa, khoai tây chiên."

Cô ấy lấy một miếng ra, rồi gọi mấy người khác, "Mau qua ăn này."

Thị Diễm không nói gì, mặc cho cô ấy muốn ăn sao thì ăn, chắc là cô cũng không cần phải chạy ra ngoài nữa.

Chu Tiểu Ngọc cũng lân la đến gần, "Còn gì khác không?"

Cô ấy cầm túi, phát hiện bên trong có một chiếc tai nghe, Chu Tiểu Ngọc cầm lên nhìn, "Cái này của cậu hả?"

Vừa rồi Thị Diễm căn bản không chú ý tới, bây giờ ngẫm nghĩ lại một chút, đoán chắc là Kỳ Diệc Hoành bỏ vào, cô đưa tay muốn giặt lại, "Đúng đúng, của mình."

"Không đúng," Tường Tư Nam cầm chiếc tai nghe trên tay Chu Tiểu Ngọc, cẩn thận suy nghĩ. "Sư tử nhỏ, cái này thật sự là của cậu hả?"

"Đúng," Thị Diễm nói như đương nhiên lắm, "Buổi tối xem phim mình hay dùng nó mà."

"Mua bao nhiêu tiền?"

Thị Diễm ước lượng một chút, "Chắc là năm mấy đồng."

Thị Diễm vội vàng lấy điện thoại ra, tìm một tấm ảnh rồi đưa đến trước mặt Thị Diễm. "Cậu xem đi."

Cầm Thị Diễm suốt chút nữa thì rớt, đây là cái thứ tai nghe gì vậy, những hơn bảy nghìn? Lẽ nào cô nhìn thừa hai số không sao? Thị Diễm dụi dụi mắt, lại chăm chú nhìn kỹ, bằng số tiền ba tháng nhập học của cô luôn đó.

"Chu choa, sư tử nhỏ giàu to rồi hả?"

Thị Diễm nói liêu, "Cái đó..... làm sao có thể được chứ, của mình là hàng nhái thôi."

"Lúc trước mình nghe một học tỷ nói Kỳ Diệc Hoành là kẻ cuồng tai nghe, điều kiện gia đình lại tốt, nên hàng năm tiêu không ít tiền vào tai nghe." Tường Tư Nam trực tiếp phá án, "Mấy cậu xem, cái này không phải là chiếc tai nghe mấy ngày nay Kỳ Diệc Hoành vẫn dùng hả?"

"Nhìn kỹ thì đúng là giống, nhìn dây quần này, cái này là tự tay quần rồi."

Thị Diễm chợt dạ nhận lấy chiếc tai nghe, má ơi, bảy nghìn, cô nâng niu trên tay, không dám để va chạm vào đâu, chỉ sợ ngộ nhỡ làm hỏng rồi, cô biết lấy cái gì đền cho Kỳ Diệc Hoành?"

"Còn không mau thành thật khai ra?"

"Chắc là lúc mình vào căn tin mua đồ đã có người bỏ nhầm vào."

Tường Tư Nam không có dễ lừa như vậy, "Vậy vì sao vừa rồi cậu lại nói là của cậu? Còn chợt dạ như vậy."

"Nhìn nhầm mà, hơn nữa mấy cậu cứ luôn gán ghép mình, còn không phải vì mình sợ mấy cậu hiểu lầm sao? Mấy cậu lúc nào cũng thích đoán mò như vậy."

"Tại này cũng không có gán ghép cậu với người khác, mà là với Kỳ Diệc Hoành."

Thị Diễm chỉ hận không thể bịt miệng bọn họ lại, "Không có không có không có gì hết!"

"Được rồi." Chu Tiểu Ngọc cười cười kéo cánh tay Tường Tư Nam. "Đừng trêu cậu ấy nữa, nếu thật sự có gì thì cậu ấy còn gạt được chúng ta sao?"

"Đúng đấy," Một nữ sinh khác đoạt lấy bạch khoai tây chiên trong tay Tường Tư Nam. "Ăn thôi."

Mấy người ồn ào tản ra, Thị Diễm tháo giày treo lên giường. Cô loay hoay một hồi không biết đặt chiếc tai nghe ở chỗ nào, cuối cùng cầm điện thoại nhắn cho Kỳ Diệc Hoành. "Tai nghe của cậu ở trong túi này."

Vài phút sau, anh mới trả lời lại cô một câu: "Để tạm chỗ cậu, ngày mai đưa tôi."

Ôi chao, đây không phải là đặt bom ngay bên người sao? Xem ra đêm nay cô cũng khó mà ngủ ngon rồi.

Ngày hôm sau.

Hôm nay vẫn tiếp tục huấn luyện quân sự, thứ đất tiền này cô không dám bỏ trên người, trước khi ra khỏi cửa thay đổi mấy nơi, cuối cùng vẫn nhét xuống dưới gối, cũng chỉ có chỗ đó là an toàn nhất.

Trải qua chuyện lần trước, giáo quan đã không còn khăng khăng muốn Thị Diễm sửa động tác sai cùng tay cùng chân nữa rồi. Thời gian huấn luyện được nghỉ giải lao giữa giờ, đây cũng là thời gian thả lỏng nhất trong ngày.

Giáo quan nghiêm khắc và một đám sinh viên ngồi một chỗ, sinh viên ngồi xung quanh ồn ào muốn giáo quan hát một bài, còn có nam sinh thích hóng chuyện hỏi giáo quan đã có bạn gái chưa.

Người giáo quan bị nắng hun đen từ lâu bỗng nhiên có mấy vệt hồng khả nghi trên mặt, "Được rồi được rồi, chỉ có từng đó thời gian nghỉ ngơi, mấy đứa chơi gì thì chơi đi."

"Chỗ này cũng không có gì chơi, sóng thì không ổn định."

Giáo quan đứng lên, lấy từ trong túi một đoạn dây thun, "Mấy đứa hồi còn bé chắc cũng chơi nhảy dây phải không? Nào nào, cho mấy đứa chia ra làm nhóm thi đấu. Quy tắc sẽ là đội nào thắng ngày mai sẽ không cần chạy bộ."

"Có thật không ạ? Quá tuyệt!" Có nữ sinh vui mừng nhảy lên, "Em giỏi chơi cái này nhất, em tham gia."

Giáo quan nhìn bọn họ mỗi lần giải lao đều vui đầu vào điện thoại, vốn đã nghĩ tìm cách cho bọn họ bỏ điện thoại xuống vui chơi một chút. "Cái này chắc nam sinh không chơi được phải không?"

Mấy người nam sinh bên này lập tức xua tay. "Chúng em vẫn nên chạy bộ thôi."

"Rất tốt, tất cả nữ sinh đều phải tham gia, phân hai đội đấu với nhau, đội thắng ngày mai sẽ không cần dậy tập thể dục buổi sáng, cứ quyết định vậy đi."

Thi Diễm á một tiếng, nhưng vẫn bị Tường Tư Nam lôi đứng dậy. "Đấu thì đấu, sợ gì, sư tử nhỏ, cậu với mình lập đội."

E là Tường Tư Nam còn chưa ý thức được một tiếng a vừa rồi của Thi Diễm có hàm ý gì, lát nữa xông pha vào chiến trường nhất định sẽ khiến cô ấy phải trợn mắt há mồm.

Chiều cao của Thi Diễm khá khiêm tốn, mà chiều cao khiêm tốn đồng nghĩa với việc có một đôi chân khá ngắn, chân ngắn chính là..... với không tới đây đó!"

Một chút cũng không khuếch đại, hai nữ sinh đứng hai bên đều rất cao, chiếc dây thun cũng đã nâng đến bả vai hai người rồi. Khả năng nhảy của Thi Diễm lại kém, cô dùng hết sức cũng không làm thế nào nhảy lên được.

Tường Tư Nam gấp đến mức liên tục kêu la, "Cố lên nào, nhảy đi!"

Chiến thắng vốn đã nằm chắc trong tay, làm thế nào cũng không ngờ đến sẽ có người trong nhóm làm cản trở.

Thi Diễm thử mấy lần, rốt cuộc phải nhờ hồng hộc cúi người xuống, hai tay chống trên đầu gối, quá sức mệt mỏi.

Trong lúc cô có cảm giác trước mắt nổ đom đóm, thì đã có một đôi chân đi đến trước mặt.

Thi Diễm đứng dậy, còn chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương, đã thấy một cái chân thon dài thẳng tắp nâng lên, động tác lưu loát dẫm chiếc dây thun ép sát xuống đất.

Kỷ Diệc Hoành thấy cô còn đứng ngơ ra, khẽ nhắc lông mày, "Nhảy đi."

Như thế cũng được hả?

Thi Diễm nhắm mắt, thôi thì cứ liều một lần. Cô đưa một chân qua sợi dây thun, Kỷ Diệc Hoành cũng thu chân về, đứng sang bên cạnh.

Thi Diễm giữ chiếc dây thun, nhảy cả hai chân vào trong, sau đó nhanh chóng hoàn thành những động tác cuối cùng, hai nữ sinh của đội đối phương nhìn nhau, "Cái này không thể tính đâu?"

"Sao mà không tính?" Tuy là chính Tường Tư Nam còn cảm thấy đuối lý, nhưng vẫn mạnh miệng bào chữa: "Chân cậu ấy đã ngắn sẵn rồi, trò chơi này quá bất nạt người, tóm lại là phải cân nhắc từng điều kiện đặc thù mà tính chứ."

Thi Diễm trợn mắt nhìn cô ấy, ai nói chân cô ngắn? Chân cô cũng rất dài có được không? Đi thêm một đôi bốt cao vào nữa có thể nhìn cũng rất mê người đấy!

Cô đứng một bên, đôi cho một nữ sinh khác đi lên. Một màn vừa rồi không ít người đã nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành xuất hiện, đám đông xung quanh trong nháy mắt bắt đầu sôi nổi bình luận.

Hơn nữa hành động vừa rồi của anh rõ ràng là giúp đỡ Thi Diễm, ít nhất thì dưới con mắt của mọi người thì là như vậy.

Thi Diễm không được tự nhiên đứng sang bên cạnh, cậu thiếu niên đi về phía cô, Thi Diễm nhìn thấy, lại lùi về mấy bước nữa.

Nhưng Kỷ Diệc Hoành có đôi chân dài, hai ba bước đã đi đến trước mặt cô. "Tai nghe của tôi đâu?"

"Ồ ký túc xá," Thi Diễm ngẩng đầu nhìn anh, cô có nước da trắng nõn, ngũ quan cũng tinh tế dễ nhìn, trừ một điểm là không cao ra, còn lại cũng có thể tính là một cô gái xinh xắn. "Mình không mang theo."

"Vậy lát nữa giờ ăn đưa tôi."

Thi Diễm ừ nhẹ, cách đó không xa có tiếng bước chân, rất nhanh, cô nghe được hai vị giáo quan vừa nói chuyện vừa đi về phía này.

Thi Diễm ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc tầm mắt của một vị giáo quan trong đó dòi đến.

Đôi mắt xinh đẹp hơi mờ lớn, vậy mà lại chính là người tối qua bắt được cô và Kỷ Diệc Hoành, mà người đó dĩ nhiên cũng đã nhận ra bọn họ. "Nhìn cái đám trẻ ngày nay mà xem, một ngày không gặp như cách ba thu."

Giáo quan của Thi Diễm nhìn sang, "Hai đứa đó?"

Giáo viên kia không nói thẳng ra, chỉ giờ ra hai ngón tay cái, làm động tác chạm nhẹ.

Cũng đã bị bắt sống trong rừng cây rồi, còn có thể sai sao? Thậm chí vị giáo quan này còn nghĩ, nếu đến muộn một bước thôi, khẳng định là đã chuyển thành ôm nhau rồi.

Thị Diễm nhú chặt mày, động tác đó cũng đã quá rõ ràng, cô chỉ tay sang phía đó. "Sao lại có thể như vậy chứ?"

"Như thế là như thế nào?" Ký Diệc Hoành hỏi.

"Là tại cậu nói lung tung, cậu mau đi giải thích đi."

Ký Diệc Hoành như nghe được câu chuyện cười gì, liếc sang cô một cái, "Tôi chưa bao giờ có thói quen giải thích với mấy người không liên quan, không thì tự cậu đi giải thích cho họ?"

Anh bỏ lại một câu này, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đừng có làm phiền tui này ăn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Kết quả đánh giá cuối cùng dĩ nhiên là lượt của Thị Diễm không được tính, nếu như người khác có thể giúp đỡ thì đã không gọi là thi đấu.

Này đồng nghĩa với sáng mai cô phải tiếp tục chạy bộ.

Thế nên ấy à, sớm biết sẽ không tính thì thà rằng Ký Diệc Hoành đừng có thò một chân vào còn hơn, bây giờ thì hay rồi, Thị Diễm đi đến đâu cũng có cảm giác quái dị. Ký Diệc Hoành có hành động khác thường, cô liền cứ như vậy trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Giờ ăn trưa, Thị Diễm mang theo tai nghe của anh, trong nhà ăn người đông như mắc cửi, lúc cô xếp hàng nhận cơm quét mắt một vòng cũng không thấy bóng dáng Ký Diệc Hoành đâu. Thị Diễm ngẫm lại một chút, bỏ đi, Ký Diệc Hoành ở bên ngoài lúc nào cũng có hàng trăm cặp mắt đổ tới, ngộ nhờ lại bị hiểu lầm thì phiền.

Ngày hôm nay thời tiết đặc biệt nóng, buổi huấn luyện chiều kết thúc tương đối sớm, Thị Diễm nói mấy người cùng phòng lúc đi ăn tối không cần gọi cô, cô muốn ngủ một lúc.

Chờ đến khi cô tỉnh giấc, thời gian ăn tối cũng sắp hết. Thị Diễm trước khi ra ngoài bỏ tai nghe vào túi, nghĩ nếu trùng hợp gặp anh thì trả luôn.

Trong nhà ăn lác đác vài người, Thị Diễm chọn cơm rồi ngồi xuống chiếc bàn cạnh tường. Cô sắp đói muốn điên rồi, cũng không kịp nhớ phải giữ hình tượng, cầm đũa bắt đầu ăn hùng hục.

Mãi đến tận khi có một khay thức ăn đặt xuống đối diện, cô mới theo bản năng ngẩng đầu lên. Ký Diệc Hoành ngồi xuống, trên tai đeo một chiếc tai nghe khác, Thị Diễm thấy vậy, vội vàng lấy chiếc tai nghe trong túi ra đưa cho anh.

Cậu thiếu niên đánh mất qua, đưa tay nhận lấy, không nói gì.

Nhà ăn lớn như vậy, anh lại nhất định phải ngồi đối diện cô mới chịu được hả?

Cô cúi đầu chuẩn bị ăn tiếp, con mắt không nhìn được quét mắt qua khay thức ăn của Ký Diệc Hoành. Có gà sốt cay, còn cánh gà chiên sả ớt, cánh gà chiên sả ớt kia Thị Diễm từng thử một lần, cay đến mức có thể phun ra lửa, không phải là thứ người bình thường có thể chịu được.

Không phải nói Ký Diệc Hoành có một cái cổ họng cực kỳ trân quý sao, thế nào mà anh lại có thể thích ăn cái này vậy?

Ký Diệc Hoành gấp một miếng cánh gà, vừa đưa đến mép thì nghe thấy tiếng của mấy người cùng phòng ký túc xá, "Nhìn, ở bên kia kia, đi."

Thị Diễm nghe được tiếng lộp bộp phát ra từ khay của mình, cô cúi đầu nhìn, thấy Ký Diệc Hoành đang nhanh như một con gió chuyển toàn bộ cánh gà sang khay của cô, thậm chí còn đem toàn bộ gà sốt cay không chút do dự ném tới.

"Anh làm cái gì thế?"

Ký Diệc Hoành nháy mắt với cô một cái, ra hiệu cô đừng lên tiếng.

Kim Triết và Từ Dương đi đến trước bàn ăn của bọn họ, vẻ mặt cực kỳ quái dị nhìn chăm chú Thị Diễm, sau đó ngồi xuống hai bên Ký Diệc Hoành.

"Cậu ở tiểu đội sáu phải không?"

Thị Diễm rũ mi mắt, "Đúng."

Kim Triết càng ngày càng cảm thấy quái lạ, "Cậu và Ký đại thần quen nhau thế nào vậy?"

"Không có!" Thi Diễm vội vàng giải thích, "Minh với cậu ấy thật sự không có gì hết."

"Vậy vì sao hai người lại ngồi ăn cơm với nhau?"

Thi Diễm cảm giác mình vừa nuốt phải một thứ ngấy đến mang tai, "Minh mang tai nghe trả lại cho cậu ấy thôi."

"Tai nghe? Báu vật của cậu ấy sao lại ở chỗ cậu?" Ai cũng biết tai nghe chính là sinh mạng của Kỳ Diệc Hoành.

Thi Diễm muốn thành thật khai báo mọi chuyện xảy ra tối qua, nhưng chân Kỳ Diệc Hoành dưới gầm bàn khẽ đá cô một cái, Thi Diễm vội vàng hăm lại, "Vì sao thì mấy cậu không cần biết, mấy cậu chỉ cần biết giữa bọn tớ không có gì là được."

Kim Triết liếc nhìn khay thức ăn của Kỳ Diệc Hoành, "Chỉ ăn hai món vậy thôi hả?"

"Đủ no là được." Kỳ Diệc Hoành nói xong, gấp miếng súp lơ bỏ vào miệng.

Kim Triết lại nhìn sang khay của Thi Diễm, "Của cậu không tẻ, rất phong phú, còn có cả gà sốt cay nữa."

Thi Diễm hết sức tự nhiên gấp một miếng bò vào miệng, Kỳ Diệc Hoành liếc sang hai người, "Mấy cậu đi chỗ khác ngồi đi."

"Có chuyện gì sao?"

"Mấy cậu ngồi đây sẽ làm cậu ấy mất tự nhiên."

Thi Diễm quả nhiên cảm thấy rất không tự nhiên, nhưng không phải bởi vì hai người bọn họ, mà là cả ba người trước mắt kia.

Từ Dương làm vẻ mặt biết tuốt, cười cười vỗ vai Kỳ Diệc Hoành, "Đã hiểu đã hiểu, vậy thì tụi này cũng phải tác thành cho cậu thôi."

Hai người đó cầm khay thức ăn đứng dậy, bàn bên cạnh đã có người ngồi, bọn họ ngồi xuống chiếc bàn cách đó không xa.

Kỳ Diệc Hoành ăn hai miếng gà sốt cay, cảm thấy vẫn không đủ, đôi đũa lại tiếp tục hướng về phía khay của Thi Diễm, gấp một miếng cánh gà chiên sả ớt bỏ vào miệng.

Trong lòng Thi Diễm có một thứ cảm giác khó có thể tả, cô nhìn anh, xem ra Kỳ Diệc Hoành rất thích ăn mấy thứ này, hơn nữa còn ăn rất giỏi, cay như vậy mà thậm chí một cái nhăn mày anh cũng không có.

Anh ăn xong cánh gà, bỏ xương xuống cạnh Thi Diễm.

Thi Diễm khó có thể tin nhìn anh, "Cậu ăn thì cứ ăn, còn đưa xương cho mình làm cái gì?"

Cậu thiếu niên không nói lời nào, tiếp tục gấp.

Xe ra hẳn là khi anh ngồi trước đồ ăn thì dù có là chuyện to lớn gì hơn nữa cũng không thể làm anh phân tâm, Thi Diễm có chút nghi ngờ với lời đồn mình nghe được. Nghe nói Kỳ Diệc Hoành ở Đông Đại giống như một vị thần, lẽ nào đây là cử chỉ một nam thần nên có sao?

Cô ngồi đối diện anh, hoàn toàn trở thành một bức tường hoàn hảo nhất chắn lại tầm mắt của người khác.

Kỳ Diệc Hoành đã lâu không được ăn mấy thứ cay bỏng lưỡi này, hàng ngày đều phải nhai mấy thứ kiểu như gà chiên xù, cho nên hiện tại Thi Diễm nhìn anh lại có cảm giác tinh thần anh đang vô cùng sáng láng.

Thi Diễm vẫn ăn chưa đủ, cô đẩy đám gà sốt cay sang một bên, mấy miếng cánh gà chiên sả ớt cô cũng không động, cô biết mấy thứ này là anh gửi tạm chỗ cô vậy thôi.

Một hồi lâu sau, cậu thiếu niên đặt đũa xuống, Thi Diễm từ lúc anh ngồi vào không ăn được thêm bao nhiêu, cô ngẩng đầu, thấy anh đang nhìn mình không chớp mắt.

Nếu như cô là kiểu người dễ ăn phải đưa bờ, không khéo sẽ bị ảo tưởng Kỳ Diệc Hoành đây là thích cô.

Thi Diễm nhú mày, đưa tay sờ mép, không lẽ trên mặt cô dính cơm hả?

Đáy mắt Kỳ Diệc Hoành thấp thoáng ý cười sâu xa. Bên cạnh có người đứng là thuận tiện, không can thiệp vào những việc anh làm, hơn nữa lúc cần còn có thể ở bên cạnh đánh yểm trợ. Mà Thi Diễm cũng coi như thông minh nhanh trí, qua mấy lần phối hợp với anh rất tốt, anh nhất định phải nghĩ cách trói mắt bịt tai đạ này bên người mới được.

Thi Diễm chuẩn bị đi, Kỳ Diệc Hoành đột nhiên lên tiếng, "Cậu là năm hai phải không?"

"Ừ."

Hai tay cậu thiếu niên đan vào nhau, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng gõ vào mu bàn tay trái, "Chuyên ngành phát thanh?"

"Đúng." Thi Diễm hoàn toàn không nghĩ sẽ thấy sang bắt quàng làm họ với anh, phía sau Kỳ Diệc Hoành có không ít tài nguyên, có câu nói dựa cây to dễ hóng mát, nhưng cô hiển nhiên vẫn chưa ngộ ra được điều then chốt này.

Kỳ Diệc Hoành ừ một cái, Thi Diễm thấy anh không còn gì muốn nói nữa, liền nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Tai nghe cũng đã trả lại cho anh rồi, sau này hẳn là không còn chuyện gì phải dính dáng đến anh nữa phải không?

Trở lại ký túc xá, Thi Diễm lập tức cầm quần áo đi tắm, tắm xong lại giặt quần áo, cuối cùng mệt mỏi rã rời nằm bẹp trên giường.

Cô bật điện thoại muốn lướt mạng một chút, nhìn thấy lì xì cô gửi cho Kỷ Diệc Hoành đã bị trả lại.

Trả thì trả, đã vậy cô cứ coi như không nhìn thấy, Kỷ Diệc Hoành cũng đừng hòng cô tiếp tục làm chân chạy cho anh nữa.

Tường Tư Nam ôm điện thoại nằm trên một chiếc giường khác, một hồi sau đột nhiên lăn từ trên giường xuống, "Mấy cậu xem bài đăng mới nhất trên diễn đàn trường chưa?"

"Có gì hot hả?" Thi Diễm hỏi.

"Phòng phát thanh của trường tuyển người đó."

Thi Diễm trượt người lên, lấy chiếc gối đệm sau lưng, "Tuyển cái gì?"

"Phòng phát thanh của trường chính là địa phận của Kỷ Diệc Hoành, nói là muốn tuyển một tình nguyện viên giúp quản lý, cái này không phải chính là trợ lý sao?"

"Trợ lý thì có gì tốt chứ?" Thi Diễm co hai chân lên, ngón tay tiếp tục lướt trên màn hình đọc tin tức.

"Cậu bị ngốc à, làm trợ lý cho Kỷ Diệc Hoành mang ý nghĩa tương lai sẽ lên như điều gặp gió. Người ta cũng đã nói rõ ở đây là sẽ càng có nhiều cơ hội thực tập hơn đây này! Nói cách khác thì chính là Kỷ Diệc Hoành đi đâu liền cho trợ lý đi theo đó, hiện tại đối tượng mà Kỷ Diệc Hoành tiếp xúc đều là các trang web lớn, nếu là chúng ta, thì bậc cửa cũng đừng có vọng tưởng tới. Cậu xem bộ kịch truyền thanh lúc trước người ta lồng tiếng đi, bạo hồng trong một đêm. Nếu người ta mà chịu đề cử, thì chúng ta chính là được trải sẵn con đường hoa luôn đó."

Thi Diễm nghĩ cũng đúng, ôi ôi làm sao bây giờ, hình như cô cũng có chút động tâm rồi.

Bát Bát: Lịch đăng chính thức áp dụng từ chương sau sẽ là 8h28p mỗi tối nhé (riêng wordpress bởi vì còn chỉnh sửa các kiểu mất thời gian nên theo luật cũ, đăng sớm hơn vài phút ^^), ngày hôm nay đăng sớm để không đung thời gian xem bóng đá của mn kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Hậu thuẫn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Mấy nữ sinh khác trong phòng nghe được, cũng hào hứng chạy qua, "Báo danh thế nào?"

"Gửi CV qua email."

"Tuyển mấy người?"

"Đương nhiên là một."

Chút kích động vừa bốc lên trong đầu Thi Diễm bị dập sạch sẽ, "Vậy thì khỏi cần phải mất công, cũng chẳng đến lượt chúng ta đâu."

Tường Tư Nam kéo chuột, thấy có người trực tiếp đề cử mấy tài nữ của Đông Đại, kết quả học tập của bọn họ đều là đỉnh của đỉnh, "Nhưng trên này cũng không quy định kết quả học tập phải đạt bao nhiêu mà."

"Không nói cũng phải có, thực tập trong phòng phát thanh ít nhất cũng phải có khả năng viết bản thảo chứ?" Từ Từ Dịch ngồi khoanh chân trên giường, phũ phàng dập tắt ý niệm của bọn họ.

"Cũng có lý," Tường Tư Nam hơi nhụt chí, "Nói vậy thì cũng chỉ còn cậu và Thi Diễm là có hi vọng thôi."

Từ Từ Dịch và Thi Diễm ngày thường thích đọc sách, cũng hay viết này nọ, không như Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc, ngoại trừ cao soái mãnh nam thì trong đầu cũng chỉ có chỗ chứa cho mấy tiểu thịt tươi Hàn Quốc.

Từ Từ Dịch nhìn Thi Diễm, hỏi, "Su từ nhỏ, cậu có muốn thử không?"

Thi Diễm cũng có chút do dự, vừa cảm thấy không có hi vọng, một mặt khác, lại nghĩ đến được làm việc với Kỷ Diệc Hoành....

Từ Từ Dịch thấy cô không nói lời nào, cô ấy cầm một cuốn sách bên cạnh lên, lật hai trang, "Ồi chao, xem ra mình phải từ bỏ thôi, có thử cũng tốn công vô ích, mấy cậu không nhìn thấy đại thần có ấn tượng rất tốt với su từ nhỏ đó sao? Mấy loại tôm tép như chúng ta mà vào cũng chỉ có thể làm chân chạy."

"Mình không có nói là sẽ tham gia." Thi Diễm nghe vậy thì nằm về, bỏ đi, dù có gửi CV thì cũng sẽ bị gạt ra thôi.

"Cậu không tham gia thật hả?"

Thi Diễm lắc đầu, hai ngày nay cô bị bao nhiêu người nhìn vào, vẫn là nên yên phận nằm trong ký túc xá thì hơn.

Từ Từ Dịch ngồi tựa lưng vào tường, hướng về phía Tường Tư Nam hỏi, "Mấy cậu thi sao? Cũng thử gửi xem sao, biết đâu ăn may được chọn?"

"Biết thế đã." Tường Tư Nam cũng lười viết mấy cái thứ như tự giới thiệu bản thân, cô ấy cảm thấy tất cả vận may của mình đều đã dùng vào kỳ thi tốt nghiệp trung học rồi, bây giờ vẫn chỉ nên ăn ngon ngủ kỹ chờ tốt nghiệp thôi, không còn mong chờ gì khác.

Chương trình huấn luyện quân sự cuối cùng là bắn súng, hơn nữa còn là bắn súng thật.

Năm ngoái vốn không có mục này, vậy nên lúc giáo quan mang bọn họ ra sân huấn luyện, cả đám đều sợ đến ngất người.

Thi Diễm đã xem cảnh này trên tivi, nhưng đều là bắn trong nhà, mà sân tập của bọn họ lại chính là một bãi đất đầy cỏ dại, xa xa cắm mấy cái bia.

Giáo quan liên tục nhấn mạnh độ nguy hiểm của súng, để bọn họ phải cẩn thận mà nghe hướng dẫn, không được lơ là dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất.

Cần nhắc con gái yếu đuối hơn, nên giáo quan chọn mấy nam sinh lên trước. Bọn họ nằm trên mặt đất, tỉ mỉ báng súng vào hõm vai, giáo quan cầm loa nói những điểm cần chú ý, "Giữ và ghim súng chắc vào vai, nếu không lúc nổ súng mấy em sẽ không chịu được xung lực của nó đâu. Mắt nhìn thẳng về phía trước, ngắm ba điểm thẳng hàng....."

"Chuẩn bị, bắn!"

"Pằng pằng pằng-----"

Thi Diễm vội vàng đưa tay che lỗ tai, mấy nữ sinh ngồi bên cạnh la hét sợ hãi, giáo quan ra hiệu lệnh cho bọn họ đặt súng xuống rồi đứng dậy.

Một nam sinh ôm vai, giáo quan tiến lên ân cần hỏi thăm, "Làm sao vậy?"

"Va vào vai ạ, đúng là rất đau."

"Không sao chứ?"

"Không sao ạ."

Giáo quan khẽ vỗ vai cậu ta, "Tổ kếp tiếp."

Thi Diễm cực kỳ căng thẳng, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ từng sờ qua mấy thứ mô hình đồ chơi thôi, có mấy nữ sinh giơ tay lên, "Thầy, có thể không tham gia không? Em sợ lắm."

"Em cũng thế....."

Tường Tư Nam cũng giơ tay lên, "Thầy, em bẩm sinh đã nhát gan không chịu nổi kích thích mạnh rồi."

Trò này thì có gì vui chứ, không chỉ bị dọa gần chết mà nói không chừng còn bị thương nữa.

Giáo quan lần này lại cực kỳ dễ nói chuyện, "Như vậy đi, những nữ sinh không muốn tham gia đứng sang bên cạnh, số còn lại có ai muốn thử một lần không?"

Trong tích tắc, nữ sinh như một làn gió chạy vụt đi, lùi về chỗ xa nhất có thể. Tường Tư Nam quay đầu muốn bảo Thi Diễm chạy theo, thế nhưng lại thấy cô đứng trong đám người, giơ tay lên.

Giáo viên cũng rất bất ngờ, hướng về phía Thi Diễm vẫy tay, "Em muốn tham gia?"

"Vâng, em muốn thử."

"Được, em vào tổ tiếp theo."

Tường Tư Nam thấy Thi Diễm đúng là điên rồi, không thi sao có thể nghĩ không thông như vậy? Đến phiên Thi Diễm đi lên, giáo quan ngồi xỏm bên cạnh cô dặn dò vài câu, còn giúp cô điều chỉnh báng súng đứng vị trí.

Nhưng dù là vậy thì cô vẫn căng thẳng muốn vọt tim khỏi cuống họng, phía sau có tiếng bước chân vững vàng truyền đến, một tổ khác đã đi lên, đứng phía sau cô quan sát.

Ngón tay Thi Diễm cứng ngắc, đầu ngón tay đặt trên cò súng không dám lộn xộn. Cô cảm thấy một chút an toàn cũng không có, hơn nữa khi nằm ra, hai mũi chân không có điểm tựa, hốt hoảng càng thêm hốt hoảng.

Giáo quan đứng dậy, đem những điểm cần chú ý nhắc lại một lần.

"Chuẩn bị-----"

Thi Diễm đến cả cần chặt răng cũng không dám, mắt nhìn chăm chăm phía trước, trong lòng run rẩy, chỉ sợ lát nữa đến cả cò súng cũng không bóp nổi.

Nơi mũi chân đột nhiên truyền đến một chút lực, hình như có người đè chân cô xuống, cứ như vậy trong chốc lát toàn bộ bất an và khủng hoảng đều tan đi, cô nghe giáo

quan hô khẩu lệnh, bóp cò.

"Pằng!"

Bên tai truyền đến tiếng ong ong, đến cả màng nhĩ cũng bị chấn động. Thi Diễm không kịp để ý những khó chịu này, ngay lập tức quay đầu lại nhìn.

Phía trước ánh sáng rực rỡ đến chói mắt, cô nhìn thấy cậu thiếu niên đứng chặn lại biển ánh sáng phía sau, trên vai có mấy ánh nắng nhỏ vun nháy nhót. Mặt trời hôm nay thật chói, khiến cho Thi Diễm chỉ có thể hép mắt, cũng bởi vậy mà cô không thể nhìn thấy rõ về mặt của anh. Nhưng cô vẫn nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành thu chân về, Thi Diễm không khỏi hướng về phía anh cười títt mắt một cái, trên khuôn mặt trắng nõn chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay mang theo sắc hồng rực rỡ.

Trái tim cậu thiếu niên trong khoảnh khắc đó đập lỡ một nhịp, trên mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lùng, nhưng đã không nhìn được phải dời tầm mắt đi nơi khác. Một giáo quan khác đứng ở phía xa kiểm tra bia ngắm, "Không trúng, toàn bộ đều không trúng."

"Mấy đứa đúng là rất nhất trí với nhau đấy nhỉ, bia ngắm không bắn lại bắn toàn bộ ra ngoài, có phải đã đem toàn bộ lời tôi nhắn mạnh ném ra sau đầu rồi không?"

Thi Diễm đặt súng xuống rồi đứng dậy, Kỷ Diệc Hoành nhìn cô nhanh chóng đi lướt qua anh, trở về hàng.

Vừa rồi có phải cô một chút cũng không liếc anh thêm một cái không nhỉ?

Như vậy quá không hợp lễ thường rồi, được rồi, tạm thời không tính toán mấy cái này, chờ trở về trường rồi anh sẽ có biện pháp trị cô.

Chờ đến lúc nghỉ ngơi, Kỷ Diệc Hoành mở hộp thư ra kiểm tra.

Tuy là tới qua mới công bố, nhưng hôm nay hòm thư của phòng phát thanh đã sớm chòng chát, anh lướt xuống từng cái một, không thấy tên của Thi Diễm.

Mỗi CV đều phải ghi tên thật của mình, Kỷ Diệc Hoành kiểm tra được hai trang, bắt đầu mất kiên nhẫn, trực tiếp tìm tên.

Anh gõ tên Thi Diễm vào, nhưng trên màn hình hiển thị không có kết quả trùng khớp.

Cái gì? Cô không tham gia?

Miếng bánh từ trên trời rơi xuống này mà cô lại không tham gia?

Kẻ ngốc cũng biết đây là cơ hội ngàn năm có một, dù anh không nói vị trí này có chỗ tốt gì, nhưng anh chắc chắn ai cũng đều hiểu.

Lẽ nào cô đây là dùng chiêu lạt mềm buộc chặt sao?

----- lời tác giả -----

Một mối tình siêu ngọt nơi học đường sẽ lập tức bắt đầu rồi đây, chờ mong không chờ mong không chờ mong không ~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ngày cô trợ lý nhỏ ra mắt

(Video trên này là bài hát má nhắc đến ở cuối chương, nn đọc xong chương rồi mới được coi nha kkk)

Chương 09: Ngày cô trợ lý nhỏ ra mắt

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thời gian nửa tháng huấn luyện quân sự rất nhanh đã kết thúc, tuy là thói xấu cùng tay cùng chân của Thi Diễm vẫn chưa đổi được, nhưng giáo quan cũng không có ý định cho cô vắng mặt trong đợt bình xét cuối cùng, mà nói cô cứ cùng tham gia.

Giáo quan nói tham dự là được rồi, tiểu đội sáu một người cũng không thể thiếu.

Mãi đến sau khi trở về trường, Thi Diễm vẫn nhớ nãi một câu nói kia của giáo quan, tham gia so với kết quả quan trọng hơn nhiều, bởi đây chính là tinh thần đồng đội.

Bọn họ quay về ký túc xá, thời khóa biểu cho học kỳ mới cũng đã có, Thi Diễm chép lại rồi dán lên đầu giường.

Từ Từ Dịch ôm điện thoại tìm kiếm, cũng đã mấy ngày rồi mà phía phòng phát thanh vẫn chưa có chút động tĩnh gì cả.

Cô ấy đã viết một bản CV để nhìn nhất, cũng đã để cho ưu thế của mình nổi bật nhất có thể.

Thi Điền đi lướt qua, xua xua tay trước mặt cô ấy, "Nhìn cái gì mà xuất thần thế?"

Từ Từ Dịch đặt điện thoại sang bên cạnh. "Không có gì..... đọc tin tức vớ vẩn thôi."

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, Thi Điền bước nhanh về giường của mình, liếc biểu hiện trên màn hình, là số lạ.

"Alo?"

"Là Thi Điền phải không?"

"Đúng, xin hỏi là ai vậy ạ?"

"Bây giờ em thời gian đến phòng phát thanh một chuyến không? Cô là cô Nghiêm, có mấy chuyện muốn bàn giao với em, từ trưa hôm nay em đã bắt đầu công việc rồi."

Thi Điền nghe không hiểu, "Gì cơ ạ? Vì sao em phải đến phòng phát thanh?"

Từ Từ Dịch nghe được, trong lòng không khỏi căng thẳng, hai cô bạn khác trong ký túc xá cũng ngẩng đầu lên.

"Không phải em đã gửi CV à? Đã chọn em rồi, bây giờ qua luôn đi."

Thi Điền giật mình, cô có gửi CV hả? Khi nào vậy? Cô muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng bên kia sau khi ném ra câu nói đó liền cúp máy.

Từ Từ Dịch bật thốt lên. "Không phải cậu bảo không gửi hả?"

"Thì đó." Thi Điền cũng buồn bực không thôi.

"Vậy ai mới gọi cho cậu thế? Sao lại nhắc đến phòng phát thanh?"

Thi Điền nhét điện thoại vào túi quần, nghĩ vẫn là qua đó một chuyến đi, dù sao cũng là giáo viên người ta tự mình gọi tới, "Mình cũng không hiểu, chỉ nói là mình được chọn, bây giờ mình phải lập tức qua đó."

Oa, Trương Tư Nam nhảy lên rồi vỗ tay bộp bộp, "Chuyện tốt đến cửa."

"Không lẽ là cậu gửi cho mình?"

Trương Tư Nam lắc đầu, "Ngay cả CV của mình mà mình còn chẳng muốn viết. Đừng nghĩ nhiều vậy, cậu mau qua đó đi."

Thi Điền nghĩ cũng đúng, qua đó rồi hỏi cho rõ ràng.

Cô bước nhanh qua giường của Từ Từ Dịch, Từ Từ Dịch mấp máy môi, nhưng lời đến bên môi vẫn bị cô ấy mạnh mẽ nuốt về.

Thi Điền đi đến cửa phòng phát thanh, nhìn thấy một người phụ nữ đứng bên ngoài, cửa không khóa, cô liếc mắt một cái là thấy được bóng người của Kỳ Diệc Hoành.

"Em là Thi Điền phải không?"

Cô gật đầu.

Nghiêm lão sư đi sang ban công bên cạnh, Thi Điền thấy vậy thì nhanh nhẹn đi theo.

"Bắt đầu từ hôm nay em sẽ làm trợ lý ở đây, nhưng có một vài chuyện muốn em phải đặc biệt chú ý."

"Chuyện gì ạ?" Thi Điền hỏi.

"Những chuyện cụ thể cần làm Kỳ Diệc Hoành sẽ nói cho em, nhưng cô muốn dẫn dò những chuyện khác." Nghiêm lão sư nói đến đây, quay đầu lại nhìn về phía cửa, "Buổi trưa em ấy cũng sẽ ở phòng phát thanh, em chú ý thật cẩn thận cho cô. Không được cho em ấy ăn lung tung, cà phê, đồ uống có ga và đồ uống lạnh đều không được, còn có mấy đồ ăn vặt cay nóng..... Bỏ đi, lát nữa cô gửi em danh sách, em phải giám sát em ấy cho cẩn thận."

Thi Điền nghe xong thì trợn mắt há miệng, trong phút chốc đã hiểu được vì sao Kỳ Diệc Hoành khi còn ở khu huấn luyện quân sự lại có những hành động kỳ lạ kia.

Hóa ra bên cạnh anh đầu đầu cũng là thám tử cả.

"Cô ơi, thật ra em không có gửi CV." Thi Điền cũng không biết vị Nghiêm lão sư này tìm được tên cô ở đâu.

"Cái này cô mặc kệ, cô chỉ có trách nhiệm thông báo cho em thôi."

Người là Kỳ Diệc Hoành chọn, anh muốn kiểu trợ lý gì là do anh quyết định. "Lát nữa cô thêm wechat của em rồi gửi những chú ý cho em, bây giờ em vào đó đi."

Nghiêm lão sư bỏ lại câu nói này rồi đi thẳng.

Thi Điền đi đến cửa, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành ngồi quay lưng về phía cô, trên tay cầm tập bản thảo gì đó, trên đầu đội mũ lưỡi trai, vành mũ ép xuống thấp nhất. Thi Điền nhấc tay gõ nhẹ lên cánh cửa, Kỳ Diệc Hoành cũng không ngẩng đầu, "Đi vào, đóng cửa lại."

Thi Điền đi vào, đóng cửa lại. Cô đi đến bên cạnh cậu thiếu niên, thấy sự chú ý của anh đều đặt trên tập bản thảo.

"Cái đó....."

"Cậu tìm nhạc nền đi, lát nữa tôi kết thúc cậu trực tiếp phát nhạc kết thúc là được."

Thi Diễm cúi người nhìn anh, "Minh thật sự không có gửi CV, có phải đã có nhầm lẫn gì rồi không?"

Tầm mắt của cậu thiếu niên từ trong tập bản thảo đưa lên, sau đó hồ hững roi xuống khuôn mặt cô, "Cậu tên là Thi Diễm?"

"Đúng rồi."

"Số điện thoại là của cậu?"

"Đúng."

Cậu thiếu niên nhún vai một cái, "Vậy nhầm ở chỗ nào?"

"....." Thi Diễm chớp chớp mắt, đôi con ngươi đen lấy lại tròn vo. "Nhưng mình không có viết CV mà."

"Tôi cũng không biết, tóm lại là trong hòm thư có thông tin của cậu. Sao thế? Cậu không muốn?"

"Á?" Thi Diễm dùng sức lắc đầu, "Không không, mình muốn chứ."

Cô cũng không phải kẻ ngốc, chuyện này cũng ngang với việc đang đi trên đường bỗng nhiên được người ta âm thầm dúi cho một tấm sổ xỏ độc đắc, cô có thể lại không muốn sao?

Kỷ Diệc Hoành chỉ sang bên cạnh, "Nhạc nền thì tìm trong máy tính, trong đó có mấy phát nhạc, lát nữa chờ tôi kết thúc cậu trực tiếp chọn một bài rồi phát ra là được."

"Muốn thể loại gì?"

"Tùy cậu."

Thi Diễm kéo ghế ngồi xuống, "Yên tâm đi, mình nắm bắt rất sát với trào lưu, bình thường nghe rất nhiều bài, những bài đang hot mình đều biết."

"Ừ," Kỷ Diệc Hoành cũng không khen ngợi cô, "Lát nữa để tôi xem thực lực của cậu."

"Okie."

Anh nhìn đồng hồ, sắp đến giờ, Kỷ Diệc Hoành cầm cốc nước trên bàn uống một hớp cho đỡ khát rồi bật micro lên.

Hôm nay là ngày đầu tiên của học kỳ, nội dung trong bản tin của anh cũng khá là đơn giản, đại khái là giới thiệu lịch sử của trường và vị trí chức năng của mỗi tòa nhà trong trường.

Thi Diễm ngồi cạnh cẩn thận tìm bài hát trong máy tính, cô lần đầu vào phòng phát thanh, chỉ sợ sẽ làm ra sai sót gì, thứ cảm giác căng thẳng đó thật sự là khó có thể hình dung.

Nửa giờ phát thanh nhanh chóng trôi qua, Kỷ Diệc Hoành kết thúc phần của mình, nhìn sang Thi Diễm.

Cô nhanh chóng tiếp nhận thông tin, ngón tay ấn nhẹ nút chuột phải, bên tai chui vào bài hát cô vừa chọn.

Kỷ Diệc Hoành ngồi bên cạnh cầm cốc uống nước, anh đặt cốc xuống, xếp lại đăm giấy tờ đặt trên bàn.

Mặt bàn có chiếc bút anh mới dùng, Kỷ Diệc Hoành tiện tay cầm rồi bỏ vào hộp đựng bút, lại mở ngăn kéo ra, bỏ bản thảo vào trong.

Ngày hôm nay, sinh viên Đông Đại từ những người đang nằm trong ký túc xá tám chuyện quên trời quên đất, đến những người đang ăn uống đánh bài đến tung búng, rồi cả những người không sợ cái nóng gay gắt bên ngoài ra sân chơi bóng.

Không cần biết là ai và đang ở đâu, chỉ cần là nơi có loa phát thanh đều bị bài thần khúc này trong khoảnh khắc tẩy não đến triệt để. "Iron man - em nói tính cách quá giả tạo, chỉ thích nội tâm thuần khiết như Ngươi! Vượn! Thái! Sơn! Anh là Thái Sơn nhà bên cạnh"

Nắm lấy dây leo ái tình, nghe anh nói, ngao....."

Thứ tiếng khi kêu đầy ma tính này thật sự quá là kích thích tai người, Kỷ Diệc Hoành có loại cảm giác cả người bị một dòng điện chạy qua, lỗ tai sắp bị chọc thủng. Anh nhìn sang Thi Diễm ngồi bên cạnh, thấy cô đang bày ra một vẻ mặt đầy hưởng thụ, cái miệng nhỏ như đang hận không thể gào thét theo lời bài hát.

----- lời tác giả -----

Bài hát cuối cùng là ta vô cùng vất vả mới tìm được, tên là 《 Thái Sơn sát vách 》, mọi người có thể tìm nghe rồi tự mình liên tưởng, rất có ma tính ~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Có mấy lời quá xấu hổ không thể nói ra

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Kỷ Diệc Hoành không tiện nói gì, nghiêng người qua nhìn cô, Thi Diễm cực kỳ đặc ý nhìn lại anh, "Đây chính là một bài thần khúc đó, có phải là rất có thể khiến người ta trở nên hưng phấn hay không?"

Kỷ Diệc Hoành mím chặt môi, cau mày, cô vừa đến đã mang phiền phức cho anh, cứ tiếp tục theo chiều hướng này, không sớm thì muộn cũng làm rối tung cái phòng phát thanh này lên.

"Cậu chờ thầy giáo đến tìm đi."

"Hả? Là sao?" Một bài hát và thầy chủ nhiệm thì liên quan gì đến nhau?

"Bài hát phát trên loa phát thanh của trường cũng có chuẩn mực quy định của riêng nó."

Thi Diễm cuống lên, "Nhưng vừa nãy rõ ràng cậu bảo tùy mình mà."

"Tôi sao có thể nghĩ được cậu lại tùy tiện đến mức đó chứ?"

Không lẽ đĩa bánh vừa mới tới tay, còn chưa kịp cắn miếng nào đã bị đoạt lại sao? "Thầy giáo có hung dữ lắm không? Có thể sẽ đuổi mình đi không?"

Nhìn bộ dạng hốt hoảng của cô, khoe miệng Kỷ Diệc Hoành không khỏi khẽ nhếch lên, "Tôi sẽ giúp cậu nói chuyện, nhưng như thế cậu sẽ nợ tôi một món nợ ân tình."

"Thật không?"

Cậu thiếu niên xoay người, mở ngăn kéo, lấy ra một tập giấy dây cộp. Anh không trả lời câu hỏi của cô, nhưng Thi Diễm biết chỉ cần Kỷ Diệc Hoành ra mặt thì nhất định sẽ không có vấn đề gì.

Anh đưa tập kịch bản trong tay cho cô, "Đây là thứ ngày mai cần dùng, tôi đã sắp xếp lại câu chữ một lượt, cậu trở về luyện tập những chỗ có đánh dấu bằng bút highlight đi."

"Cái gì vậy?" Thi Diễm nhận lấy, chăm chú nhìn.

"Một đoạn ngắn trích từ một cuốn tiểu thuyết, ngày mai cậu bắt đầu phối hợp với tôi, lời thoại của nhân vật và quần chúng là nam tôi sẽ đảm nhiệm, phần giọng nữ của cậu."

"Minh?" Thi Diễm trong nháy mắt cảm thấy có gánh nặng ngàn cân trên vai, "Minh không làm được đâu, mình không có kinh nghiệm về phương diện này, với cả lồng tiếng cũng cần có kỹ năng phải không? Minh thật sự không làm được."

Kỷ Diệc Hoành đưa tay ra, ngón tay chạm đến tập giấy, "Vậy tôi đổi người khác là được rồi."

Thi Diễm nghe vậy, vội vàng giấu tập kịch bản về sau lưng, "Làm được làm được, mình quay về nhất định sẽ tập luyện thật chăm chỉ."

"Tối nay có rảnh không?"

Thi Diễm căng thẳng hỏi lại, "Làm gì?"

"Cậu đừng chỉ nói mấy lời vô nghĩa kiểu như sẽ tự luyện tập. Cậu xin giáo viên nghỉ một buổi tự học tối nay đi, đến phòng phát thanh, tôi hướng dẫn cậu."

Thi Diễm dĩ nhiên là cầu còn không kịp, cô không chút nghĩ ngợi đồng ý ngay tắp lự. "Được."

Cô đối với lĩnh vực truyền thanh thật sự là một chữ bẽ đôi cũng không biết, làm thế nào để bắt được cảm xúc lại càng không hiểu. Hiếm thấy Kỷ Diệc Hoành mở miệng muốn tự mình hướng dẫn, cô mà còn từ chối thì chính là một kẻ đại ngốc.

"Được rồi, cậu lên lớp đi."

Thi Diễm nhìn thời gian, chênh lệch không nhiều lắm, liền đứng dậy rời đi.

Buổi chiều chỉ có hai tiết, Thi Diễm trở về ký túc xá, lôi kịch bản ra chuẩn bị đọc qua một lượt.

Từ Từ Dịch đi đến ngồi xuống giường cô, "Cậu đúng là được phòng phát thanh chọn hả?"

"Ừ," Thi Diễm cười gầy, khoanh chân ngồi trên chiếc giường nhỏ, "Chuyện CV mình cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng ngẫm lại vẫn là bỏ đi, như vậy nói rõ số mình may mắn."

"Bài hát trưa nay có phải cậu bật không?" Tường Tư Nam vừa nói, vừa cầm lon coca đổ vào miệng.

"Là mình đó, thích không?"

Từ Từ Dịch nhìn chăm chăm tập giấy trong tay cô, "Đây là cái gì?"

"Một bộ tiểu thuyết, nói là ngày mai bắt đầu phát, Kỳ Diệc Hoành phân cho mình đọc giọng nữ."

"Sư tử nhỏ, tại này đúng là hăm mộ cậu chết mất thôi, cậu mới có năm hai đã ngày ngày được kẻ cận kim chủ rồi."

Thi Diễm tức giận nhảy xuống, cầm kịch bản đuổi theo Tường Tư Nam. "Ai kẻ cận kim chủ hả? Mình đánh chết cậu!"

"Mình sai rồi mình sai rồi -----"

Từ Từ Dịch đứng một bên, muốn cười cũng không cười nổi. Cô ấy cảm thấy vận mệnh luôn trên người như vậy, thứ cô ấy nỗ lực rồi vì thế mà thận trọng dè dặt tranh thủ cơ hội lại dễ như ăn cháo rơi vào tay một kẻ khác. Cô ấy không tin lời của Thi Diễm, cô có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này sao?

Cũng chỉ có mấy người Tường Tư Nam cô ấy mới tin, giống như trước đây, mỗi lần có ai đó hỏi Từ Từ Dịch ôn tập thế nào, cô ấy đều sẽ nói không học gì cả, vào phòng thi rồi tính, nhưng thực tế thi sao? Cô ấy đều là đợi mọi người trong phòng ngủ hết, ôm đèn pin chui trong chăn ôn tập. Cô ấy chính là muốn so với bất kỳ ai đều phải vượt trội hơn!

Từ Từ Dịch ngồi về giường mình, nghe tiếng cười đùa âm ỉ trong phòng ký túc xá. Dù chắc chắn Thi Diễm đã lên gửi CV, nhưng cô ấy cũng chỉ có thể dè dặt lại cảm giác khó chịu này trong lòng.

Trước giờ ăn tối, Thi Diễm cầm tập tiểu thuyết xem qua, cô thử đọc hai câu, nhưng không có chút cảm xúc nào cả.

Chủ yếu vẫn là vì ngại nên còn chưa mở miệng mà lời nói đã bị chặn lại ở cuống họng rồi.

Lúc cô đang trong nhà ăn, Kỳ Diệc Hoành gửi tin nhắn đến, nói anh đến rồi.

Thi Diễm vội vàng ăn vội mấy miếng cơm rồi chạy về ký túc xá cầm bản thảo, sau đó bước nhanh về phía phòng phát thanh.

Cô đi đến trước cửa phòng phát thanh, cánh cửa khép chặt, Thi Diễm mở cửa đi vào, Kỳ Diệc Hoành quay đầu lại nhìn, thấy là cô thì trên mặt rõ ràng thà lòng.

Trong phòng có mùi dầu mỡ quanh quẩn, Thi Diễm đi lên vài bước, nhìn thấy trên bàn bày một phần combo mua từ KFC.

Thi Diễm hơi cau mày, "Cô giáo nói cậu không thể ăn những thứ này."

"Cậu quản hơi nhiều rồi đấy." Giọng nói thanh thanh lạnh lạnh của cậu thiếu niên lướt nhẹ qua tai Thi Diễm, nhưng nghe kỹ sẽ thấy không hề có chút tức giận hay không vui nào, thậm chí còn có cảm giác thân mật không thể nói rõ. Thi Diễm nhìn thấy anh vẫn tiếp tục ăn, "Cậu không ăn cơm tối à?"

"Ừ."

"Vì sao thế?"

"Chán ngấy, không thích ăn."

Kỳ Diệc Hoành đáp lại cô, tầm mắt vẫn dừng lại trên tập kịch bản trong tay.

Thi Diễm kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, "Thế nhưng..... cô giáo nói mình phải giám sát cậu."

Lời này đối với Kỳ Diệc Hoành mà nói, một chút sức uy hiếp cũng không có. Anh cầm một miếng khoai tây chiên đưa cho Thi Diễm, "Cậu cũng ăn đi."

"Không cần, mình ăn no rồi."

Kỳ Diệc Hoành đặt về, cánh tay thon dài mở ngăn kéo ra. Thi Diễm nhìn qua, lập tức trợn mắt há mồm, bên trong chất đầy đủ loại đồ ăn vặt, thật sự không thiếu một cái gì, còn có cả đồ uống.

"Thích ăn cái gì thì lấy."

Thi Diễm vội vàng xua tay, "Mình không ăn, cậu cũng không thể ăn. Cô giáo nói những thứ này ảnh hưởng không tốt với cổ họng cậu, nếu cậu còn như vậy thì mình chỉ có thể mách cô giáo thôi."

Kỳ Diệc Hoành đẩy ngăn kéo về, "Cậu còn nợ tôi một ân tình đấy, không phải đã quên nhanh thế rồi chứ?"

Khóe miệng Thi Diễm giật giật, "Cậu ăn ít một chút không được à? Hoặc là về nhà rồi ăn."

"Lúc tôi đọc kịch bản thích ăn đồ ăn vặt, không ăn đọc không vào."

"....."

Kỳ Diệc Hoành gác một chân lên chân còn lại, cánh tay chống trên tay ghế, "Chúng ta thử phân thoại của nhân vật chính trước, lời thoại của nhân vật phụ và quần chúng tạm bỏ qua, bắt đầu từ câu đầu tiên của nhân vật nữ đi."

Thi Diễm hơi căng thẳng, hơn nữa còn là đang đối mặt với Kỳ Diệc Hoành, ngay từ câu đầu tiên đã muốn đào một cái lỗ chui xuống.

Đây là một bộ ngôn tình hiện đại khá nổi tiếng, xây dựng nhân vật rất hoàn hảo, văn phong cũng là đỉnh của đỉnh, chỉ là ngôn từ chỗ này có chút xấu hổ.

Thi Diễm há miệng, thử mấy lần vẫn không thể nói ra thành lời.

Trên cùng tập kịch bản này có tên của bộ tiểu thuyết, đơn giản hai chữ: Nhất niệm.

Thi Diễm trác trác đọc câu thoại trên cùng trong chương đầu tiên, "Anh thật sự phải đính hôn sao? Anh đã nói chỉ cần mình em..... Lẽ nào....."

Cô dừng lại một chút, uốn lại lưỡi rồi tiếp tục, "Những lời trên giường của đàn ông..... đều không thể coi là thật?"

Chóp mũi Thi Diễm nóng đến lợi hại, có loại cảm giác máu mũi sắp phun ra ngoài. "Thật sự phải đọc cái này được hả? Thầy giáo mà nghe được nhất định sẽ lột da mình đó!"

Bát Bát: Cái đoạn Diễm Diễm nhắc đến từ kẻ đại ngốc lại làm ta nhớ đến 1 cái show truyền hình thực tế lúc trước ta mê mẩn tên là Family Outing, đúng chuẩn thực tế và giải trí, mỗi lần xem là cười nghiêng ngả luôn. Trong đó có một cặp Ngốc và Đại Ngốc, mn ai đang tìm gì đó để giết thời gian thì có thể tìm xem. À, ta đề xuất xem phần 1, khi nào xem đến đoạn pha mì tôm làm nên tên tuổi của Ngốc và Đại Ngốc thì nhớ quay lại bày tỏ cảm xúc với ta kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bên cạnh có thêm một người

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Cái này gọi là tôn trọng nguyên tác." Mi mắt Ký Diệc Hoành nhẹ giương, nhìn thấy Thi Diễm cúi thấp nhất có thể, không dám ngẩng đầu nhìn anh. "Đã là tiểu thuyết thì loại từ gì cũng có, nếu cậu đã cầm kịch bản thì phải hòa vào nhân vật mà nói ra những từ đó."

Trái tim Thi Diễm còn đang đập thình thịch, "Vậy mình thử lại một lần nữa."

"Ừ."

Thi Diễm hít sâu một hơi, tận lực điều chỉnh hô hấp, "Anh thật sự phải đính hôn sao? Anh đã nói chỉ cần mình em mà....."

"Dừng."

Thi Diễm ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Đây không phải là câu thoại cho cậu dùng thứ giọng không chút cảm xúc nào như thể để đọc đâu, làm lại."

Thi Diễm lại hít sâu, sâu hơn chút nữa, sau nhiều lần luyện tập, Ký Diệc Hoành mở ngăn kéo ra, cầm một túi ô mai, anh mở ra rồi nhét một viên vào miệng.

Thật sự là đòi mạng.

Mua nhầm rồi! Quá chua! Hai hàng lông mày của Ký Diệc Hoành xoắn vào nhau, nhưng vẫn không phun ra. Anh đưa một tay chống gò má, khoe miệng kéo căng, chua đến mức có ảo giác hàm răng không còn là của mình nữa.

Thi Diễm chính là không qua được chương ngại trong lòng, nói đến hai từ lên giường là cô hòng lại kẹt cứng.

Ký Diệc Hoành nhắc tay, vỗ nhẹ cuốn kịch bản lên đầu Thi Diễm, "Cậu đến đây để luyện tập hay để ngậm miệng thế?"

Cho xin đi, anh là trai, còn cô là gái đó có được không? Có câu cô nam quả nữ trong một căn phòng, bây giờ còn nói ra mấy từ mập mờ như vậy, là muốn cô có ý đồ không an phận sao?

Chờ chút, Thi Diễm có cảm giác đầu mình bị Ký Diệc Hoành gõ hòng rồi, cái gì mà ý đồ không an phận chứ? Cô không hề, có trời xanh làm chứng.

"Mình không tin cậu có thể mặt không biến sắc đọc ra mấy câu này."

Ký Diệc Hoành cười khế, nghi ngờ độ chuyên nghiệp của anh sao? "Nếu tôi có thể thì sao?"

"Sao cũng được."

Ký Diệc Hoành chuyển tầm mắt xuống tập kịch bản, tìm câu thoại kia của Thi Diễm. Anh hạ giọng xuống tông trầm, câu nói phát ra mang theo sức cuốn hút đầy từ tính, như có như không phần nộ, xen kẽ cả kiềm nén không dám lớn tiếng chất vấn. "Lẽ nào những lời trên giường của đàn ông đều không thể coi là thật?"

Anh đọc liền một mạch, từng câu từng chữ như biến hóa huyền ảo thành những nốt nhạc của một bản nhạc, nhẹ nhàng gõ vào trái tim Thi Diễm. Cô nhìn về phía anh, thật giống như bỗng nhiên hiểu ra lo lắng cẩn thận của thầy cô không hề thái quá, Ký Diệc Hoành thật sự là được sinh ra để làm nghề này.

Khuôn mặt Thi Diễm ửng đỏ, học theo giọng điệu vừa rồi của Kỷ Diệc Hoành lặp lại một lần, lại một lần.

Cậu thiếu niên ngồi bên cạnh, bắt đầu đọc kịch bản ở mặt sau. Thi Diễm len lén liếc qua, từ khoảng cách này có thể nhìn thấy rõ ràng từng khớp xương trên ngón tay cầm bút đánh dấu của anh.

Cô cũng học chuyên ngành phát thanh, cộng với đầu óc nhanh nhạy nên học theo cũng rất nhanh, chỉ là không có thiên phú được như Kỷ Diệc Hoành mà thôi.

Một hồi lâu sau, Kỷ Diệc Hoành nhìn đồng hồ, khoảng mười phút nữa tiết tự học sẽ kết thúc.

Anh đổi tư thế chân, cẩn thận xếp lại tập kịch bản. "Hôm nay đến đây thôi."

Thi Diễm luyện tập chương 1 cũng gần đủ rồi, cô nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đứng lên, còn nhìn thấy một đám tàn tạ trên bàn.

Thi Diễm đi tới, thu lại đồng vỏ kẹo vỏ chai rồi bỏ vào thùng rác. Cô dù gì cũng là trợ lý của anh, chút năng lực này nhất định phải có. Hơn nữa trong phòng phát thanh này chỉ có hai người bọn họ, cô không làm, chẳng lẽ để đại thần phải tự mình động thủ?

Thi Diễm đi theo Kỷ Diệc Hoành ra ngoài, anh xoay người khóa cửa. Trong sân trường rất thanh tĩnh, bên ngoài tòa ký túc xá của Đông Đại có sân thể dục, lúc hai người đi qua đó Thi Diễm còn nghe thấy tiếng chơi bóng.

Hai người vừa ra khỏi trường, tiếng chuông cùng lúc vang lên. Lát nữa nhất định sẽ có không ít sinh viên đi ra, Thi Diễm tăng nhanh tốc độ muốn đi. "Minh về trước."

"Không phải vừa rồi cậu nói nếu tôi có thể đọc được hai câu kia mà không biến sắc thì sẽ tùy tôi muốn sao thì muốn hả?"

"A?" Trong đầu Thi Diễm có mấy giây ngẩn ngui trống rỗng, cô có nói vậy sao?

Tùy anh muốn sao cũng được?

Cô theo bản năng túm chặt cổ áo.

Ánh mắt Kỷ Diệc Hoành nhân nhật chuyển qua chỗ khác, "Cậu mời tôi ăn kem là được rồi."

What?

Cô đường đường là một quốc sắc thiên hương, vậy mà sức mê hoặc lại không bằng một que kem?

Thi Diễm tức giận bỏ tay xuống. "Cô giáo đã nói cậu không thể ăn thứ kia rồi."

"Cậu muốn đi tố cáo tôi?"

"Nếu cậu còn không nghe thì mình sẽ đi tố cáo cậu thật đấy."

Kỷ Diệc Hoành vẫn có đủ cách để đối phó với cô, "Được thôi, vậy tôi sẽ nói tất cả những thứ trong ngăn kéo của phòng phát thanh đều là cậu mua."

Cái gì? "Cô giáo sẽ không tin đâu."

"Tôi sẽ nói, là vì cậu muốn lấy lòng tôi nên đã chuẩn bị." Kỷ Diệc Hoành bỏ lại câu này, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước.

Thi Diễm đứng sững sờ mất ba giây, vội vàng đuổi theo, "Này này, sao cậu có thể như vậy chứ? Thôi được rồi, muốn kem phải không? Cậu muốn vị gì? Vani kết hợp chocolate nhé....."

Một bàn tay đột ngột đưa qua che lại miệng Thi Diễm, lời nói trong miệng thoáng chốc tắt ngấm, hơi thở nóng rực phả vào lòng bàn tay cậu thiếu niên.

Môi Thi Diễm giật giật, cánh môi mềm mại chạm vào lòng bàn tay Kỷ Diệc Hoành, cô không dám mấp máy thêm dù chỉ một chút, đến cả hô hấp cũng mang theo cẩn thận dè dặt.

Cậu thiếu niên thu tay về, trong lòng bàn tay vẫn còn đọng lại cảm giác mềm mại ấm nóng, anh không khỏi âm thầm nắm tay lại.

"Cậu muốn cho toàn bộ thế giới đều biết hả?"

Thi Diễm mấp máy môi, trên mặt hồng hồng, Kỷ Diệc Hoành đi phía trước, Thi Diễm yên lặng đi theo sau.

Bên cạnh trường học có một cái siêu thị nhỏ, nhưng nếu muốn đến cửa hàng bán thứ đẳng cấp như kem thì còn phải đi thêm một đoạn đường nữa.

Chiếc tủ lạnh to kềch xù đặt ngay trước cửa, Kỷ Diệc Hoành đi tới mở tủ ra, tìm một vòng, cuối cùng lấy một hộp kem Bát Hi.

"Cậu ăn gì?" Đầu anh cũng không quay lại, hỏi.

"Mình không ăn." Thi Diễm lấy điện thoại ra, chuẩn bị đi vào thanh toán tiền.

Cậu thiếu niên vẫn chưa đóng cửa tủ, đầu hơi nhấc, "Đi đâu?"

"Đi trả tiền đó."

"Quay lại đây."

Thị Diễm quay đầu lại nhìn anh, ngoan ngoãn bước về vài bước. Ký Diệc Hoành cầm hộp kem vị dâu tây cho cô, nhưng Thị Diễm cũng không tiếp lấy.

Nói thật, tiền mua một hộp kem này cũng đủ cho cô ăn một bữa cơm.

Sinh hoạt phí của Thị Diễm không có nhiều, trừ chi tiêu mỗi tháng ra, cũng chỉ đủ cho cô thi thoảng lắm mới mua chút đồ ăn vặt. Nếu như muốn mua một bộ quần áo đẹp nào đó, cô ít nhất cũng phải nhịn ăn một tháng.

"Mình không ăn, mình không thích ăn thứ này."

Ký Diệc Hoành nhét vào tay Thị Diễm, "Tôi không tin còn có người có thể cưỡng lại sức mê hoặc của đồ ăn."

"....."

Lời này thật sự..... Thị Diễm muốn đáp lại cô cũng không phải anh, nhịn một chút đương nhiên là vẫn được.

Cậu thiếu niên nhắc chân đi vào trong, Thị Diễm thấy vậy thì vội vàng đuổi theo, "Ông chủ, hai hộp kem này bao nhiêu?"

Ký Diệc Hoành đưa điện thoại ra, Thị Diễm vừa chạy lên vừa nói. "Để mình!"

Ký Diệc Hoành nhanh chóng quét mã thành công, anh vừa mở hộp kem vừa đi ra ngoài. Thị Diễm theo sát phía sau, "Không phải đã nói mình mời hả? Còn cả lì xì lẫn trước mình trả lại cậu không nhận....."

Ký Diệc Hoành đột nhiên dừng chân, lần này thì Thị Diễm đã có kinh nghiệm, lập tức phanh gấp, cũng nhờ vậy mà không va phải anh.

Cậu thanh niên quay đầu lại, cầm hộp kem cẩn thận vào hộp của Thị Diễm. "Tôi mời cậu, coi như chúc mừng sự kiện bên cạnh tôi có thêm một người."

Thị Diễm cực kỳ khó khăn cười đáp lại anh, lời này cũng có thể nói như vậy sao?

Làm thế nào mà cô cứ có cảm giác kỳ quái không thể nói thành lời vậy nhỉ.

----- lời tác giả -----

Lời này, ta nghe còn cảm thấy có chút là lạ đây, ha ha ha ha ha

Bát Bát: Văn án giới thiệu hồ mới (có thể là hồ mới) đã đăng trên trang FB của CP88, mọi người có thể qua đó tìm đọc, nếu ủng hộ ta mở hồ thì ấn like. Tới mai ta sẽ dựa trên mức độ ủng hộ của mn đưa ra quyết định cuối cùng có nhảy hồ hay không kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trêu chọc trắng trợn, phòng không được

*Hoy ngày quan trọng đăng luôn nè kkkkk

Chương 12: Trêu chọc trắng trợn, phòng không được

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Trước khi về đến ký túc xá, Thị Diễm đã ăn hết hộp kem trên tay. Mấy người Tường Tư Nam cũng đã về, vừa nhìn thấy cô đi vào, Từ Từ Dịch là người đầu tiên đứng lên. "Sư tử nhỏ, cậu ở phòng phát thanh đến tận bây giờ đấy hả?"

"Ừ." Thị Diễm ôm kịch bản trong ngực rồi đi về giường mình ngồi xuống, cô đặt tập kịch bản lên giường rồi cúi người lôi chậu quần áo chưa kịp giặt ra.

"Ký Diệc Hoành là người như thế nào? Dễ ở chung không?"

Thị Diễm cẩn thận suy nghĩ vấn đề này, "Có lẽ là được, nhưng những lúc nghiêm túc lại cực kỳ khắt khe. Chịu dạy người khác thứ này thứ kia..... nhưng lúc ghét ai thì đúng là không chút lưu tình."

Vậy nên nói tóm lại, Ký Diệc Hoành chính là điển hình của kiểu người vô cùng mâu thuẫn.

Từ Từ Dịch tựa lưng lên vách tường, "Kỷ Diệc Hoành còn dạy cậu đọc thoại nữa hả?"

"Ừ, ngày mai là lần đầu tiên mình làm công việc này ở phòng phát thanh, hôm nay luyện tập trước. Kỷ Diệc Hoành cũng dạy mình không ít."

Trong mắt Từ Từ Dịch đều là ước ao, "Vẫn là sư tử nhỏ của chúng ta có mị lực, không cần gửi CV cũng được chọn."

"Mình vẫn cảm thấy có lẽ là Từ Nam hoặc Tiểu Ngọc gửi cho mình, nếu không thì trong hòm thư của Kỷ Diệc Hoành lại có thể có CV của mình được chứ?" Thi Diễm nói xong, bê chậu lên đi vào nhà tắm

Buổi tối, Trương Từ Nam hiếm khi đi ngủ sớm, Chu Tiểu Ngọc ra ngoài gọi điện thoại.

Còn chưa đến thời gian tắt đèn, Thi Diễm ngồi trên chiếc giường đối diện đọc thăm kịch bản. Cô sợ ngày mai có thể sẽ vì quá căng thẳng mà đọc ra câu thoại áp úng không rành mạch.

"Sư tử nhỏ, sư tử nhỏ?"

Thi Diễm lấy lại tinh thần, "Làm sao thế?"

"Tắt đèn đi, hôm nay mình buồn ngủ quá, bật đèn mình không ngủ được."

Thi Diễm nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, nhưng Từ Từ Dịch đã mở miệng nên cô cũng không tiện nói thêm gì. "Ừ, vậy thì tắt đi."

Từ Từ Dịch đi đến, tắt đèn.

Thi Diễm rút điện thoại ra, cô sợ ảnh hưởng đến người khác, đành chui vào trong chăn đọc.

Ngày hôm sau, Thi Diễm vội vàng ăn xong cơm trưa, lại vội vàng quay về ký túc xá lấy kịch bản.

Trương Từ Nam vừa mở máy tính, không khỏi nhìn theo hướng Thi Diễm vừa đi. "Ký túc xá của chúng ta từ giờ sẽ vắng vẻ hơn nhiều rồi."

"Sư tử nhỏ cũng không phải là một đi không trở lại," Chu Tiểu Ngọc ôm điện thoại nằm ườn trên giường, "Lát nữa trên đài sẽ có giọng của cậu ấy rồi, không biết là kịch gì, mình hóng chết mất."

"Hơn mười hai giờ là bắt đầu, lát nữa chúng ta cùng nghe đi."

Thi Diễm đi đến cửa phòng phát thanh, cửa mở rộng, cô đi vào, nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đã ngồi sẵn trên ghế.

Thi Diễm đóng cửa lại, Kỷ Diệc Hoành đeo tai nghe nên không nghe thấy tiếng bước chân, mãi đến khi cô ngồi xuống, cậu thiếu niên mới quay sang nhìn.

Anh tháo tai nghe ra, "Sắp bắt đầu rồi."

Tầm mắt Thi Diễm dừng trên tập kịch bản, phát hiện ra thiếu mất tờ đầu tiên. Cô vội vàng lật mấy tờ ở dưới, sắc mặt thoáng chốc thay đổi, trong mắt đều là căng thẳng. Kỷ Diệc Hoành nhẹ giọng hỏi: "Làm sao thế?"

"Sao lại không thấy tờ đầu tiên thế này?"

"Cầm sót hả?"

"Không thể nào." Thi Diễm trước khi đi còn xác định lại một lượt, rõ ràng là để cùng nhau. "Nếu bỏ sót thì cũng không thể chỉ sót một tờ này."

Kỷ Diệc Hoành thấy cô như hận không thể lật tung tập kịch bản lên, hiện tại cũng không còn thời gian cho cô quay cuồng, Kỷ Diệc Hoành đưa tay đặt lên hay tay ghế của cô, hơi dùng sức kéo nó về phía mình.

Hai chiếc ghế đụng vào nhau, cơ thể Thi Diễm theo quán tính ngã dúi về phía trước, cô vội vàng chống tay lên bả vai Kỷ Diệc Hoành.

Thi Diễm quần bách, khuôn mặt đỏ như quả cà chua chín. Kỷ Diệc Hoành kéo ghế tựa đến gần chiếc bàn, thử mic một chút, rồi quay sang Thi Diễm nói, "Tôi cũng có kịch bản, cậu xem cùng tôi luôn đi."

Thi Diễm cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể kéo ghế lên theo.

Kỷ Diệc Hoành cầm một chiếc bút, động tác thành thục đánh dấu phần thoại của Thi Diễm.

Đến giờ, giọng nói thanh thanh mà lạnh lạnh của cậu thiếu niên vang lên bên tai Thi Diễm, cô muốn dùng chung kịch bản với anh nên không thể không ngồi sát bên cạnh.

Đến lượt của Thi Diễm, cô tận lực để lại hồi hộp, hết sức tình cảm đọc ra mấy câu chữ đã sớm thuộc lâu lâu.

Nhân lúc Kỷ Diệc Hoành đọc phần thoại của nhân vật phụ và các nhân vật quần chúng, Thi Diễm tranh thủ đọc qua một lượt phần của mình.

Hai người ngồi một chỗ, đầu cơ hồ đụng vào nhau. Giọng nói của cậu thiếu niên hơi lên cao, trong giọng nói mang theo nét phóng túng và tùy tiện của nhân vật nam chính Minh tam thiếu.

Tuy là trong phòng phát thanh có bật điều hòa, nhưng Thi Diễm lại cảm thấy nóng cực kỳ, mà cái nóng này lại chính là từ trong lòng tràn ra, cô có cảm giác hô hấp của mình cũng gấp gấp hơn.

Kỷ Diệc Hoành đọc câu thoại tiếp theo. "Phó Nhiễm, chữ "Nhiễm" này, có phải là "Nhiễm" trong "Dữ nhân hữu nhiễm(*)" không?"

(*) cùng người cầu kết

Thi Diễm thu tay về, rồi lại không biết phải đặt tay chỗ nào, trong lòng đều là mất tự nhiên và lo lắng.

Kỷ Diệc Hoành nhớ rõ từng phần thoại của mình, lần lượt đọc ra, Thi Diễm không cần nhìn tập kịch bản trong tay, chỉ thông qua giọng nói của anh cũng đã cảm giác được nhân vật Minh Thành Hữu kia đang đứng ngay trước mặt mình. Cái cảm giác này thật sự quá kỳ diệu, Thi Diễm trước đây quả thực chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Cô nhắc mi mắt, thấy được rõ ràng đường nét trên khuôn mặt của Kỷ Diệc Hoành, sống mũi cao lại thẳng, đôi môi mỏng xinh đẹp mở ra lại khép vào.

Lúc anh đọc thoại, ngón tay đặt trên mặt bàn sẽ gõ nhẹ, chỉ là không hề gõ ra một chút xíu âm thanh nào.

Thi Diễm hít sâu một hơi, hận không thể ngay lúc này bê một xô đá dội lên người để giảm nhiệt.

Trong ký túc xá nữ, Tường Tư Nam là người đầu tiên nhảy lên: "Mình chết đây! Cũng quá mạnh bạo rồi. Mình cá là sư tử nhỏ đã phun máu mũi!"

"Trêu chọc cũng quá trắng trợn đi! Mình không thể chịu được nữa! Ôi cái trái tim thiếu nữ của mình!" Chu Tiểu Ngọc cũng kích động không thôi, "Có phải Kỷ Diệc Hoành cố tình không vậy?"

Từ Từ Dịch đang đọc bộ tiểu thuyết đó, "Nguyên tác chính là viết như vậy, ngôn từ cũng không đổi, chỉ là đọc ra mà thôi."

"Vây cũng đòi mạng quá rồi," Xem ra bọn họ đều nghĩ sự tình quá đơn giản, "Nếu có người đàn ông nói với mình như vậy, dù có phải là lời kịch hay không mình cũng nhất định không thể chịu được."

Đừng nói bọn họ, tới qua Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành ghép thoại với nhau cũng không có cảm giác kỳ quái mãnh liệt như vậy. Thế nào mà bây giờ mỗi một câu anh nói ra, rơi vào trong tai cô lại mang theo mê hoặc không thể kháng cự như vậy chứ?

Tự chủ của cô từ bao giờ lại kém như thế?

Kỷ Diệc Hoành từ đầu đến cuối cũng không nhìn cô lấy một cái, sau khi Thi Diễm tiếp lời anh, cậu thiếu niên sẽ tiếp tục đọc thoại của nhân vật mình đảm nhận.

Thi Diễm thờ ơ cũng không dám, đột nhiên Kỷ Diệc Hoành hướng về phía cô, tiếng hít thở trong phút chốc rơi bên tai cô.

Trong miệng cậu thiếu niên phát ra âm thanh nho nhỏ thay cho tiếng hôn nhẹ trong kịch bản, sau đó anh quay về trước chiếc mic tiếp tục: "Tôi nhìn thấy cả đôi chân của cô rồi, da dẻ mịn màng, cũng hợp hôn lắm."

Hồ hấp của Thi Diễm giống như nghẹn lại ở cổ họng, rốt cuộc mấy thứ này là ai viết ra vậy!

Cô thật sự sắp không xong rồi, kinh nghiệm không đủ, chỉ nghe vài câu đã muốn ngã gục.

Kỷ Diệc Hoành quay đầu về phía cô, đôi con ngươi thâm thúy, sâu bên trong như có những ngôi sao lấp lánh đang tan ra. Anh ra hiệu cho cô lên tiếng, câu thoại tiếp theo là của cô.

Hồ hấp của Thi Diễm nóng nóng, thờ ra đều là nóng bỏng. Máy điều hòa trong phòng phát thanh căn bản không có tác dụng, bởi nhiệt độ trong phòng vẫn tiếp tục lên cao, và nó sắp phá vỡ cực hạn chịu đựng của cô.

Bát Bát: Hồ mới song song với hồ này đã mở rồi nhé mọi người, đăng trên cả 3 mặt trận wattpad @newwloser88, facebook @CP88shome và wordpress. Mau nhảy nào kkkkkk

-

Tên truyện: Tôi đã đợi em rất lâu rồi

Tác giả: Giáo Xuân Bình

-

Năm 22 tuổi, Niệm Niệm mê muội Đường Kỳ Sâm đến mức không thể tự kiềm chế.

Đến khi chia tay cũng là oanh oanh liệt liệt.

Mỗi lần nhắc đến đoạn tình cảm này, Niệm Niệm đều hết sức thần nhiên tiêu sái mà nói: "Lúc còn trẻ không hiểu chuyện nên mới thích một tên cặn bã."

Hơn nữa còn khẳng định chắc nịch, "Loại xúc động nhất thời ngu xuẩn này chắc chắn sẽ không có lần thứ hai!"

Năm 26 tuổi, hai người gặp lại.

Cô bị người đàn ông đã có chút men say nhắc bổng lên, lưng áp vào tường, bị đè lại gắt gao không thể nhúc nhích.

"Không có lần thứ hai? Thế sao?"

—

Nhân vật chính: Đường Kỳ Sâm x Ôn Dĩ Ninh.

Cửu biệt tương phùng. Nói lại tình cũ.

Đặc điểm nhận dạng hồ: Tổng tài bá đạo, máu chó ngập trời, trong đường có giầu dao. HE.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tôi đi đến đâu, cậu phải theo tới đó

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Cậu thiếu niên vẫn còn tiếp tục, Thi Diễm miệng lưỡi khô quắt, nhưng lúc cô đến quên không mang theo cốc nước, hiện tại cũng không dám đi loạn, chỉ có thể cố nhịn.

Đọc xong phần thoại còn lại của mình, Kỳ Diệc Hoành nói vài câu kết thúc, không còn thời gian phát nhạc đề cử, anh tắt mic, buổi phát thanh ngày hôm nay kết thúc tại đây.

Thi Diễm nhìn đồng hồ, chiều nay cô chỉ có một ca, bây giờ quay về vẫn còn kịp ngủ một giấc.

"Đồ mặt rồi?" Giọng Kỳ Diệc Hoành thình lình chui vào tai Thi Diễm.

Thi Diễm theo bản năng sờ má, "Đâu có."

"Trong ngăn kéo có gương, tự cậu soi đi."

Rốt cuộc mỗi ngày anh ở trong phòng phát thanh này làm gì vậy? Đến cả thứ mỗi cô gái không thể thiếu là chiếc gương nhỏ cũng có?

Thi Diễm cảm bản thảo lên, "Kết thúc rồi phải không? Vậy mình về đây."

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Kỳ Diệc Hoành quay đầu lại nhìn, Nghiêm lão sư đã đẩy cửa đi vào.

Thi Diễm vội vàng đứng dậy lên tiếng chào hỏi, Nghiêm lão sư đi đến trước mặt hai người, "Xong cả rồi phải không?"

"Vâng." Kỳ Diệc Hoành thu dọn trên bàn rồi đứng lên.

"Kỳ Diệc Hoành, vừa rồi mấy thầy cô giáo trong phòng nghỉ cũng nghe được nội dung phát thanh, cái kia....."

Thi Diễm gạt đầu như gà mổ thóc, đứng rồi đó, nội dung này rất có vấn đề, trái tim cô đến tận bây giờ vẫn còn đập thình thịch đây!

"Nội dung làm sao ạ?" Kỳ Diệc Hoành đứng là rất bình thản, giọng nói cũng không có lấy nửa phần không tự nhiên.

"Dù sao đây cũng là đài phát thanh của nhà trường, tất cả sinh viên và thầy cô đều sẽ nghe được, bộ tiểu thuyết em chọn thực sự là một vài từ có chút.....có chút, có chút, nói thế nào nhỉ, chính là quá trần trụi. Thật ra có thể đổi thành tứ đại kiệt tác(*) mà, bác đại tình thâm vậy có phải hay không hahaha -----"

(*) cái này có thể có vài người biết rồi, tứ đại kiệt tác của TQ là: Tam quốc diễn nghĩa - La Quán Trung, Thủy hử - Thi Nại Am, Tây du ký - Ngô Thừa Ân, Hồng lâu mộng - Tào Tuyết Cần

Thi Diễm cảm thấy nên cho Nghiêm lão sư chút mặt mũi, liền cười theo hai tiếng haha phớt lờ.

"Nghiêm lão sư, em nhớ lúc trước thầy có dạy em, một khi cảm bản thảo thì trong lòng không được suy nghĩ bất cứ một chuyện nào khác, âm thanh là linh hồn của tác phẩm, nếu như ngay cả chủ nhân của thanh âm đó cũng cảm thấy xấu hổ không dám mở miệng, vậy thì tác phẩm này chẳng khác gì không có linh hồn. Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, đây còn là chuyên ngành theo học, vậy nên em cảm thấy càng sớm tiếp xúc càng tốt."

Kỳ Diệc Hoành nói xong, quay đầu nhìn Thi Diễm, "Nếu bây giờ có một cơ hội đặt trước mặt cậu, hơn nữa đối diện còn có một đối thủ cạnh tranh, mà nội dung duy nhất đưa cho cậu phỏng vấn chỉ là một đoạn thờ đốc làm người ta mơ màng, vậy cậu sẽ làm thế nào?"

Thi Diễm chỉ nghĩ thôi đã đỏ mặt, "Sao lại có thể yêu cầu như vậy chứ? Cũng quá kỳ cục rồi....."

"Tôi đã từng gặp rồi."

Chuyện này là sự thật, lúc đi phỏng vấn, Nghiêm lão sư còn là người đưa anh đi.

Thậm chí ông đã hoàn toàn bị Kỳ Diệc Hoành thuyết phục với cách xử lý của mình, sau đó liền luôn miệng nói Kỳ Diệc Hoành sinh ra là để làm nghề này. Khi đó không ít người ngồi trong phòng, tất cả mọi con mắt đều nhìn chăm chăm vào phỏng ghi âm, có người không nhịn được cười liên tục, liên lập tức bị loại.

(*) chương trước hay trước nữa gì đó ta nhằm Nghiễm lão sư là cô giáo, nhằm đó nhằm đó, là thầy hiuhiu~~~~

Tầm mắt của Nghiễm lão sư dời xuống mặt Thi Diễm, nhanh chóng chuyển đề tài, "Cái đó, hôm nay là ngày đầu tiên phát thanh phải không, đã quen chưa?"

"Quen rồi, quen rồi ạ." Thi Diễm vội vội vàng vàng gật đầu.

"Được rồi, tôi còn phải lên lớp, tôi đi trước."

Thi Diễm nhìn theo Nghiễm lão sư đi ra ngoài, cô nhấc chân lên, cũng chuẩn bị rời đi.

Kỷ Diệc Hoành lên tiếng gọi cô lại. "Chiều nay cậu có tiết hả?"

"Có một ca, hơn hai giờ."

"Cùng tôi đi ra ngoài một chuyến."

Thi Diễm ôm chặt bàn thảo trong tay, "Đi đâu?"

"Có một mẫu tai nghe mới, tôi muốn đi xem thử."

"Mình cũng phải đi sao? Mình không rảnh mấy cái đó lắm đâu, mà chiều nay mình còn phải đi học nữa."

Kỷ Diệc Hoành cầm chiếc ba lô đặt bên cạnh lên, "Cậu vào làm trợ lý ở phòng phát thanh rồi, chuyện của tôi chính là chuyện của cậu, lẽ nào thầy Nghiễm không nói với cậu sao?"

"Mình thành trợ lý của cậu thật rồi hả?"

Kỷ Diệc Hoành lại gật đầu một cái, "Gần như, có thể coi là như vậy."

Sau đó đi thẳng ra ngoài, Thi Diễm đuổi theo, "Nhưng cũng đâu phải cậu không có tai nghe, nè nè....."

Cuối cùng, vì bảo vệ đĩa bán từ trên trời rơi xuống này nên Thi Diễm không thể không khuất phục. Cô đi theo Kỷ Diệc Hoành đến trung tâm thương mại gần đó, cậu thiếu niên đi vào một cửa hàng, Thi Diễm lật đật theo sau.

Anh chọn một chiếc headphone rồi đeo lên, Thi Diễm đứng bên cạnh nhìn.

Cô không nhận được độ giá niềm ý của chiếc tai nghe, không lẽ gia đình Kỷ Diệc Hoành chính là một cái quặng vàng hả? Tai nghe thôi mà, một cái là đủ rồi không phải sao.

Cậu thiếu niên nhìn chằm chằm từng chi tiết nhỏ trên chiếc tai nghe, anh có yêu cầu cực kỳ cao với tai nghe, một chút tỳ vết cũng không chịu được.

Thi Diễm nhàm chán ngồi xuống bên cạnh, Kỷ Diệc Hoành thỉnh thoảng tai nghe xuống, đặt lên tai cô.

Thi Diễm giật mình suốt chút nữa thì đứng phắt dậy. Hai tay Kỷ Diệc Hoành đặt hai bên tai, Thi Diễm rù mí mắt, lắng nghe thứ âm thanh chân thực rót vào tai, thật giống như đang có người đứng bên cạnh cô nói chuyện vậy.

Hóa ra chiếc tai nghe bảy ngàn và thứ rẻ rách cô bỏ ra 70 đồng mua về cách biệt nhau là ở chỗ này.

Hồ hấp của Kỷ Diệc Hoành rơi xuống đỉnh đầu cô, ngón tay thon dài đưa ra gạt mấy sợi tóc rối của cô về sau.

Một lúc sau, cậu thiếu niên lấy tai nghe xuống, "Nghe thích không?"

"Ừm," Thi Diễm khẽ gật đầu, hạ giọng nói: "Nhưng mà đắt quá, thật sự là quá đắt."

Kỷ Diệc Hoành đeo tai nghe lên rồi điều chỉnh âm lượng, Thi Diễm lại buồn chán nhìn bốn phía xung quanh, đột ngột một bóng người quen thuộc đi lướt qua.

Tầm mắt dừng lại, nhìn thấy người kia bị một người phụ nữ trung niên mập mạp ôm cánh tay, đang hướng về phía cửa hàng này đi tới.

Thi Diễm có chút không biết phải làm sao, cô căng thẳng siết chặt hai tay, thật sự hận không thể tìm một chỗ tránh đi.

Hai người đó vừa đi vào, lập tức có nhân viên phục vụ tiến lên bắt chuyện. Trong cửa hàng không có nhiều người, người kia quét mắt một cái là thấy được Thi Diễm, hai người vừa vận đối mặt nhìn nhau.

Thi Diễm hốt hoảng chuyển tầm mắt đi, người kia muốn đi qua, nhưng có lẽ là nhớ ra còn có người bên cạnh, đành mạnh mẽ dừng lại bước chân.

"Mau vào xem thử....." Người phụ nữ kia ăn mặc sang trọng, hào hứng kéo cánh tay người đàn ông.

Trong mắt Thi Diễm đều là phức tạp, một mực nhìn bọn họ không rời mắt.

Kỷ Diệc Hoành ngẩng đầu, nhận ra bầu không khí có chút khác lạ, muốn quay đầu nhìn sang.

Thi Diễm không chút do dự dùng hai tay ôm mặt anh không cho Kỷ Diệc Hoành quay sang, cảnh này rơi vào mắt người khác dĩ nhiên là sẽ vô cùng thân mật, mà cậu thiếu niên không ngờ cô sẽ làm ra hành động này, giật mình ngẩng đầu nhìn cô.

Thị Diễm dùng sức, lực ở tay mạnh đến mức mặt anh muốn biến dạng. Kỳ Diệc Hoành nắm hai cổ tay cô muốn kéo xuống, nhưng Thị Diễm làm thế nào cũng không chịu buông, hơn nữa còn càng lúc càng dùng sức.

Cậu thiếu niên lấy tai nghe xuống, Thị Diễm túm chiếc ba lô của anh, một tay còn lại đuổi ra túm cánh tay Kỳ Diệc Hoành lôi đi, "Chúng ta đi nhanh thôi, hôm khác rồi quay lại."

"Làm sao thế?" Kỳ Diệc Hoành bị cô kéo đi lên trước vài bước, Thị Diễm càng đi càng nhanh, như thể phía sau đang có quỷ đuổi theo.

Kỳ Diệc Hoành đi ra đến cửa, không nhận được quay đầu lại nhìn. Trong cửa hàng ngoại trừ một người phụ nữ trung niên thì cũng chỉ còn một người đàn ông nhìn qua nhiều lần là bốn mươi tuổi.

Người đàn ông ăn mặc gọn gàng ngay ngắn, mái tóc vuốt keo về sau, Kỳ Diệc Hoành thu tầm mắt lại, anh đoán không ra Thị Diễm đang sợ hãi ai.

Bát Bát: Quên mất đấy, cái hồi bỏ phiếu tên vẫn chốt là Đại Bạo Ngọt nhé, thật là thi Phu thê bạo ngọt kém có 1 phiếu thôi haha

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cầm tay

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Bước đi của Thị Diễm cực kỳ vội vã, nếu không phải là vì còn phải kéo tay Kỳ Diệc Hoành đi, nhất định là cô sẽ trực tiếp chạy đi.

Cô không có cách nào làm như không nhìn thấy bất cứ thứ gì sau khi một màn đó xảy ra trước mắt.

Trong lúc vội vàng, cánh tay Kỳ Diệc Hoành suýt chút nữa tuột khỏi bàn tay cô, Thị Diễm không chút nghĩ ngợi vồ lấy, lần này nắm thật chặt.

Đến tận trước cửa thang máy Thị Diễm mới dừng lại, cô quay đầu nhìn tay mình, thấy mấy ngón tay của Kỳ Diệc Hoành bị cô nắm chặt từ bao giờ.

Thị Diễm vội buông ra, Kỳ Diệc Hoành lấy chiếc ba lô của mình trong tay cô. "Cậu làm sao vậy? Nhìn thấy ai hả?"

"Không có," Thị Diễm không chịu thừa nhận, "Mình sợ lên lớp muộn, lát nữa mình còn có tiết."

Kỳ Diệc Hoành yên lặng nhìn thẳng vào hai mắt cô, "Bây giờ còn sớm."

"Vẫn là hôm khác quay lại đi, mình..... mình còn bài về nhà chưa làm xong."

Kỳ Diệc Hoành đánh mắt sang, nhìn thấy từ cửa hàng cách chỗ này không xa có một nam một nữ đi ra, người đàn ông nhìn quanh bốn phía, có lẽ là đang tìm Thị Diễm.

Kỳ Diệc Hoành cầm tay Thị Diễm kéo cô vào thang máy, đến tận khi cửa thang máy đóng lại, tay anh vẫn không thả ra.

Lòng bàn tay Thị Diễm đều là mồ hôi, cô muốn rút tay về, nhưng Kỳ Diệc Hoành lại càng nắm chặt hơn.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, không ai hiểu được tâm tư của cậu thiếu niên rốt cuộc là như thế nào, trái tim Thị Diễm càng lúc đập càng nhanh. Thang máy đi xuống tầng một, cửa mở ra, Kỳ Diệc Hoành kéo tay Thị Diễm đi ra ngoài.

Mãi đến tận khi ra khỏi trung tâm thương mại, Thị Diễm lần thứ hai muốn rút tay về, Kỳ Diệc Hoành mới như người không liên quan thả tay.

Dọc đường đi, Thị Diễm không nói một câu, bộ dạng tâm sự nặng nề.

Kỳ Diệc Hoành đưa cô về đến ký túc xá, thấy Thị Diễm vẫn cúi đầu, không nói lời nào chuẩn bị đi thẳng vào trong.

"Hôm nay quay về học thuộc nội dung chương hai đi."

"Ừ," Thị Diễm gật đầu, "Mình vào trước."

Kỳ Diệc Hoành ừm một tiếng, nhìn theo Thị Diễm đi vào ký túc xá nữ.

Trong phòng ký túc xá, Trương Tư Nam đang chơi game đến hăng say, vừa nhìn thấy Thị Diễm đi vào, con chuột trong tay lập tức bị ném sang một bên. "Su từ nhỏ, sao bây giờ cậu mới về hả?"

"Ừ, có chút việc."

"Buổi phát thanh hôm nay của cậu và Kỳ Diệc Hoành tụi này nghe thấy hết rồi đó! Má ơi, mình nghe mà tim đập thình thịch muốn phát cuồng luôn. Có phải lúc đó Kỳ Diệc Hoành ngồi bên cạnh cậu không? Lúc nói chuyện, hai người cậu chắc là ngồi rất gần nhau nhỉ? Cậu ta có hành động kỳ lạ gì không? Há?"

"Không có." Thi Diễm bước nhanh qua người Tường Tư Nam, cô quay về giường của mình, khom lưng tìm gì đó.

Thi Diễm tìm một vòng không có kết quả, cô lật gối lên, nhìn thấy tờ giấy bị sót kia.

Không lẽ cô nhớ nhầm?

Từ Từ Dịch bỏ tai nghe xuống, liếc sang, "Cậu làm sao vậy? Sắc mặt có chút kỳ lạ."

Thi Diễm khẽ lắc đầu, "Không có gì, buồn ngủ thôi, mình ngủ một chút, khi nào đi học thì gọi mình."

Sau đó thả mình nằm chết dí trên giường, mấy người Tường Tư Nam dù đang hào hứng muốn chết, nhưng thấy Thi Diễm muốn ngủ trưa, cũng chỉ có thể quay về chơi game trước.

Thi Diễm kéo chăn lên đến đỉnh đầu, nhưng cô không ngủ mà lấy điện thoại ra.

Trên màn hình có rất nhiều thông báo cuộc gọi nhỡ, đều là từ một dãy số.

Thi Diễm mở wechat, thấy đối phương liên tiếp gửi tin nhắn đến. "Thời gian này không phải là đang ở trường sao? Mày đi với ai? Đã làm gì? Vì sao không nhận điện thoại?"

Trong đầu Thi Diễm đều là cảnh tượng mình vừa nhìn thấy, cô không tiếp thu được, cũng không thể tiếp thu.

Mấy ngày sau khi khai giảng, giáo viên chủ nhiệm phát ảnh chụp thông báo của nhà trường lên nhóm chat của lớp, trong đó có tiền học phí 650 đồng bọn họ phải tự mình nộp.

Thi Diễm cầm điện thoại ngẩn người nửa ngày, buổi trưa đến cả nhà ăn cũng không đi, vừa tan học liền vội vàng chạy về ký túc xá.

Tình huống vạn bất đắc dĩ, cô chỉ có thể chủ động gọi điện thoại cho ông ta.

Điện thoại được người kia tiếp nghe, Thi Diễm cũng không mở miệng chào hỏi, cô siết chặt tay, trực tiếp đi thẳng vào chủ đề chính, "Nhà trường thông báo nộp học phí, 650 đồng."

"Cuối cùng thì mày cũng biết phải gọi điện thoại rồi hả?" Thái độ của người đàn ông rất không tốt, "Nếu mày đã có năng lực như vậy thì tự mình giải quyết đi."

Thi Diễm trong lúc này không có cách nào hờn giận, cũng không dám mang chuyện này ra đánh cược. "Cô giáo thông báo nộp tiền, còn gửi danh sách lớp lên, rất nhiều người đã nộp rồi....."

"Ngày hôm đó, mày đi với ai?"

Thi Diễm nhắc môi, "Chỉ là một người bạn học thôi."

"Thời gian học không ở trong trường mà lại đi theo người ta đến trung tâm thương mại? Nếu chỉ là bạn học thì vì sao còn nắm tay?"

Thi Diễm dùng sức đá đá chân, "Vậy còn ông thì sao? Ông đi với ai?"

Người đàn ông rõ ràng bị chọc giận, "Tao bỏ tiền cho mày ăn học, không phải là để mày mở miệng quân tao. Nếu mày đã tìm được chỗ dựa rồi thì cũng đừng có hi vọng tao bỏ tiền nuôi mày nữa, mày đi mà tìm thằng con trai kia rồi nói nó cho mày tiền đi. Bọn mày không phải là quan hệ đó sao? Vậy thì nó phải cho mày."

Thi Diễm tức giận đến mức khuôn mặt trắng bệch, nhưng cô cũng không dám ngắt điện thoại. Cô biết nếu như không nộp khoản tiền này, cô giáo chủ nhiệm nhất định sẽ tìm cô nói chuyện.

Nhưng đầu bên kia đột nhiên im bặt, sau đó là tiếng tút tút dài.

Chớp mắt Thi Diễm đau xót lợi hại, suýt chút nữa thì khóc nức lên. Cô mờ mịt nhìn màn hình điện thoại, ông ta vậy mà lại cúp máy thật.

Số tiền kia cô phải làm sao bây giờ?

Thi Diễm ngơ ngác ngồi xuống mép giường, một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Tường Tư Nam bước vào, còn không quên chọc ghẹo cô một câu, "Sur tử nhỏ, cậu vội vội vàng vàng chạy về là đi ăn tiệc với đại thần sao?"

Tầm mắt Thi Diễm còn đang dừng trên màn hình điện thoại, "Đừng nói mò."

"Mấy cậu nộp tiền chưa?" Chu Tiểu Ngọc xem tin nhắn trong nhóm chat của lớp. "Mình vừa gửi ảnh chụp màn hình lên rồi."

"Mình nộp từ sáng nay rồi." Tường Tư Nam bật máy tính, "Mình muốn đi quyết đấu, tiểu Ngọc, đi với mình."

"Được, cậu ở khu nào?"

Từ Từ Dịch bước vào, ném mạnh chiếc điện thoại lên giường, Thi Diễm nghe thấy, nhắc mắt lên nhìn sang, "Làm sao vậy?"

"Mẹ mình nói cả ngày mình chỉ biết mở miệng đòi tiền, số tiền 650 đồng đó tuy là cho, nhưng sinh hoạt phí tháng sau đòi giảm của mình hai trăm."

Bọn họ đều biết điều kiện của nhà Từ Từ Dịch không tốt, còn xin suất trợ cấp sinh viên nghèo của trường. Nhưng cô ấy cực kỳ coi trọng thể diện, vậy nên trừ phi là Từ Từ Dịch chủ động nhắc tới, bọn họ cũng không tự nhiên hỏi chuyện nhà cô ấy.

"Không sao, giảm thì giảm thôi, nếu thật sự đến đường cùng thì chúng ta cùng nhau ăn mì." Thi Diễm muốn an ủi cô ấy một câu.

Tâm trạng Từ Từ Dịch vốn đã không tốt, nhớ đến tình cảnh của mình là lại muốn phát hỏa, "Cậu không sinh ra trong một cái nhà như nhà mình, sao cậu có thể hiểu được."

Trong lòng cô ấy có bao nhiêu khổ, cũng chỉ có cô ấy là biết. Từ Từ Dịch luôn cho rằng người xung quanh mình đều được ngâm trong bình mật mà lớn lên, căn bản không biết được một chữ nghèo có biết bao nhiêu đáng sợ.

Từ Từ Dịch lúc nào cũng cố theo trên mình hai chữ tự ti, nên cô ấy mới luôn phải cố gắng hơn người khác, cuối cùng đều là vì không muốn bị coi thường.

Thi Diễm cúi đầu, quét mã QR nộp 650 đồng tiền học phí.

Đây là phần sinh hoạt phí cuối cùng của cô, sau khi giao đi rồi, đến cả tiền bỏ vào thẻ ăn cơm cũng không còn.

Sắp đến giờ, Thi Diễm ôm theo cái bụng trống rỗng đi tới phòng phát thanh.

Vào đến phòng phát thanh, Thi Diễm đóng cửa lại, lập tức có một mùi thơm nức chui vào mũi. Cô đi lên vài bước, nhìn thấy trên bàn bày một phần pizza, ánh mắt của cô từ ấy liền không rời đi được nữa.

Kỷ Diệc Hoành ngẩng đầu đúng lúc cô đang khẽ nuốt nước miếng.

Bát Bát: 10h28p tối nay tung chương 2 bộ Tôi chờ em kkkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nhét cho đồ ăn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Không phải là vừa mới qua giờ cơm sao? Không lẽ cô đã lại đói rồi?

Cũng đúng, anh còn không nhịn được sức mê hoặc của thứ này, huống chi là một cô gái như cô.

Kỷ Diệc Hoành duỗi chân, cánh tay đặt trên tay ghế, "Ăn đi."

"Không ăn." Thi Diễm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, "Sắp bắt đầu rồi phải không?"

"Còn mười phút."

Thi Diễm rử mi mắt nhìn chằm chằm tập kịch bản trong tay, cô đã dùng dập ghim đóng lại thành một tập gọn gàng. Pizza có lẽ vừa mới giao tới, cửa phòng phát thanh còn đóng chặt, mùi thơm luẩn quẩn trong phòng. Sáng nay cô chỉ ăn cháo, cái bụng đến bây giờ đã sớm không chịu nổi. Thôi thì cứ coi như là giảm béo đi, đói bụng hay không cũng không liên quan đến cô.

Kỷ Diệc Hoành cầm miếng pizza, Thi Diễm ngửi thấy mùi thơm vẫn là không nhịn được ngẩng đầu, trong đầu và trong lòng cô tuy đang lặp đi lặp lại câu thần chú không cần ăn, nhưng hai mắt đã dính chặt vào bàn tay của cậu thiếu niên.

Pizza gì vậy nhỉ? Nhìn sơ qua thì chắc là pizza thịt muối? Hình như còn có cả tôm phải không? Cũng không biết ăn có ngon không.

Làm sao bây giờ, thật muốn cắn một miếng.

Thi Diễm rất có khí phách chuyển tầm mắt đi chỗ khác, mới ngày đầu tiên đã không cưỡng được, vậy không phải từ những ngày sau sẽ nằm lăn ra mà khóc lóc ăn vạ sao?

Kỷ Diệc Hoành đưa pizza đến trước mặt cô. "Ăn một miếng."

Có trời mới biết đặt trước mắt Thi Diễm đang đói meo bụng một miếng pizza thơm nức có bao nhiêu mê hoặc, cô dùng sức nuốt nước miếng, miễn cưỡng lên tiếng, "Mình..... mình ăn cơm trưa rồi, ăn no muốn chết, ăn không nổi nữa."

Kỷ Diệc Hoành thấy cô tuy miệng nói vậy nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm miếng pizza, ở trước mặt anh còn phải giả bộ cái gì chứ, muốn ăn thì nói ra. Kỷ Diệc Hoành nghĩ liền làm, đem miếng pizza nhét vào miệng Thi Diễm.

Cô theo bản năng ngậm chặt, mở to hai mắt nhìn anh, cậu thiếu niên thu tay về. "Tôi không ăn thứ bị người khác cắn vào rồi."

Thi Diễm đưa tay cầm miếng pizza, trước mũi đều là mùi thơm của thịt, cô thật sự không nhịn được cắn một miếng, vừa nhai vừa nói, "Cậu làm gì mà cứ nhất định muốn nhét vào miệng mình vậy chứ, không ăn lại lãng phí, mình thật sự là no lắm rồi."

Kỷ Diệc Hoành đứng là chưa từng gặp ai nghĩ một đằng nói một nẻo như thế. "Ừ, cậu cực khổ rồi."

Thi Diễm cảm thấy miếng pizza này đặc biệt lớn, cô thử cầm ra đưa đến trước mắt, mới phát hiện vậy mà Kỷ Diệc Hoành lại đặt hai khối lên nhau rồi nhét toàn bộ vào miệng cô, chẳng trách miệng cô lại có cảm giác nghẹn ứ.

Cô đói bụng muốn chết, hai miếng pizza này xem như cũng đủ cho cô chống đỡ cái bụng.

Thi Diễm sợ sẽ không kịp thời gian phát thanh, bèn cắn một miếng lớn.

Kỷ Diệc Hoành vốn nghĩ muốn trêu chọc cô một chút, nhưng nhìn bộ dạng ngày hôm nay của cô rõ ràng là để cái bụng đói đến đây, bởi nếu là người vừa mới ăn no cơm trưa thì sao có thể ăn như hổ đói vậy chứ?

Anh không vạch trần cô, Kỷ Diệc Hoành mở ngăn kéo, cầm ra một chai nước, vặn nắp rồi đưa cho Thi Diễm.

Cô liếc anh một cái, không lập tức đón lấy.

"Cậu mà không uống nước là lát nữa cổ họng sẽ nghẹn hổng luôn đấy."

Thi Diễm nhận lấy chai nước từ tay anh, Kỷ Diệc Hoành không nhìn cô nữa, xoay người tiếp tục đọc kịch bản.

Không còn ai nhìn chăm chăm, Thi Diễm tự do tự tại hơn hẳn. Nơi khác mắt Kỷ Diệc Hoành vẫn âm thầm theo dõi Thi Diễm, anh thấy cái miệng nhỏ của Thi Diễm gằn như là không có một giây dừng lại, rất nhanh đã ăn sạch hai miếng pizza anh đưa tới.

Trong lòng cậu thiếu niên có một cảm giác không nói ra lời, cô thế này là sao?

Theo lý thuyết thì cô đã gầy lắm rồi, cũng không cần phải giảm béo, không lẽ là vì tiết kiệm tiền?

Cũng không đến nỗi chứ.

Kỷ Diệc Hoành thật sự không có cách nào đặt hai cụm từ không ăn trưa và tiết kiệm tiền lại một chỗ.

Anh gạt hai tờ khăn giấy đưa cho Thi Diễm, cô đỏ mặt nhận lấy, vừa lau miệng vừa nói, "Đều tại cậu, mình no chết rồi."

Kỷ Diệc Hoành khẽ cười thành tiếng, "Không thì xuống kia chạy hai vòng đi?"

Cái bụng nhỏ của Thi Diễm hoàn toàn được lấp đầy, thời gian không còn nhiều lắm, Kỷ Diệc Hoành chuẩn bị bắt đầu.

Hôm nay so với ngày đầu tiên suôn sẻ hơn không ít, ngày hôm qua Kỷ Diệc Hoành cũng xem như dạy cho cô một khóa học thực hành vô cùng thực tế. Một cửa ải này đã sớm được khắc phục, Thi Diễm ngẫm nghĩ một chút, vận may của cô đúng là không tệ mà! Trong khi người khác còn đang vật vã học mấy thứ lý thuyết khô khan, cô đã được một nhân vật như vậy hướng dẫn chỉ bảo, hơn nữa mỗi ngày đều có được cơ hội thực tập không dễ nắm được này.

Kết thúc buổi phát thanh, Thi Diễm suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là nên nói một câu cảm ơn với Kỷ Diệc Hoành.

"Mình nhất định sẽ nghiêm túc với công việc này, cảm ơn cậu."

"Lời cảm ơn của cậu chỉ là ngoài miệng nói một câu vậy thôi hả?"

"A?" Thi Diễm bối rối, không vậy thì anh còn muốn thế nào?

Kỷ Diệc Hoành nghiêng người sang, ánh mắt chiếu thẳng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Cậu mời tôi ăn cơm tối."

Anh nhìn thấy sắc mặt Thi Diễm trong nháy mắt thay đổi, có lúng túng, cũng có bất an. Trong wechat của cô còn không đến hai trăm, cũng là số tiền lần trước Kỷ Diệc Hoành phát lì xì dư lại. Thi Diễm tình nguyện chịu đói bụng cũng không muốn động tới số tiền đó, bởi vì tiền của người khác không thể động. Bàn tay cô khẽ nắm lại, cười gượng, "Tháng sau đi."

"Vì sao?"

Thi Diễm miễn cưỡng nhắc khéo miệng, "Thời gian này..... hơi bận chút xíu."

"Chiều nay cậu có mấy tiết?"

Thi Diễm khẽ lắc đầu, "Mình không nhớ lắm, chắc là ba tiết gì đó."

Cô chỉ sợ cô đồng ý rồi, đến lúc đó đoán là vết sạch chỗ tiền trong wechat của cô cũng không đủ cho một bữa cơm của Kỷ Diệc Hoành. "Tháng sau nhất định sẽ mời cậu một bữa thịnh soạn."

Đợi đến tháng sau, bên kia hẳn là sẽ hết giận nhì? Đến lúc đó cô sẽ lại có sinh hoạt phí, sau đó tiêu tiết kiệm một chút, một bữa cơm chắc là có thể mời anh?

Thi Diễm nghĩ tới đây, sắc mặt hơi tối lại, cô suyt chút nữa quên mất hiện tại mới là đầu tháng. Mà cô còn là người dễ bị đói là sẽ hoảng hốt bất an, e là một ngày cũng không chống đỡ nổi. Trong lòng Kỳ Diệc Hoành có nghĩ ngợi, nhưng cũng không tiếp tục gắng hỏi nữa. "Được."

Thi Diễm thờ nhẹ một hơi, nhanh chóng rời khỏi phòng phát thanh.

Cả chiều Thi Diễm đều ở trong phòng ký túc xá, tắm xong thì mang quần áo đi giặt. Tưởng Tư Nam nhìn đồng hồ, cầm điện thoại trên bàn, "Chúng ta đi ăn cơm đi."

"Mấy cậu đi trước đi, lát nữa mình đi, bây giờ không đói lắm." Thi Diễm đứng ngoài ban công, đang phơi quần áo.

"Lát nữa nhà ăn đóng cửa rồi, đi thôi."

"Còn sớm mà."

Chu Tiểu Ngọc kéo theo cả Từ Từ Dịch đi ra ngoài, "Có cần bọn mình mang về cho cậu không?"

"Không cần đâu."

Bọn họ cũng không phát hiện ra khác lạ, dù sao đây cũng là chuyện thường tình, "Vậy được rồi."

Trước giờ tự học buổi tối, Kim Triết gọi điện cho Kỳ Diệc Hoành. "Chuyện cậu nhờ tớ đã làm xong rồi đây. Từ lúc nhà ăn bắt đầu mở cửa đến khi đóng cửa tớ đều không thấy bóng dáng của vị kia nhà cậu, ngược lại tớ có gặp mấy cô bạn cùng phòng ký túc xá của cậu ấy. Thấy thế nào, tớ mai phục ở đó cả buổi, cậu định đáp lại gì đây?"

"Biết rồi," trong lòng Kỳ Diệc Hoành đã sớm đoán được mấy phần. "Ngày mai dẫn cậu đi thăng cấp."

"Thật?" Kim Triết hưng phấn kêu to, "Không gặp không về."

Tiết tự học buổi tối cũng không có bài tập gì cần làm, Thi Diễm nằm nhoài trên bàn, cầm điện thoại mở khung chat, người có quan hệ huyết thống gần nhất với cô kia xem ra đã thật sự muốn mặc kệ cô rồi.

Cô gác cảm lên cánh tay, trong lòng chua xót không thôi.

Hết giờ, mấy nữ sinh túm năm tụm ba đi về hướng ký túc xá, chuông điện thoại của Thi Diễm bắt chợt vang lên.

Cô nhìn thấy là số lạ, nhưng vẫn ấn nghe, "A lô?"

"Cậu đang ở đâu?"

Giọng nói này có chút quen thuộc, dù sao giọng của anh quá đặc biệt, nhưng Thi Diễm vẫn cảm thấy có chút không thực tế, giờ này rồi anh còn gọi cho cô làm cái gì? "Bạn là?"

Ngữ khí của Kỳ Diệc Hoành lập tức thay đổi. "Đến cả giọng tôi mà cậu cũng không nhận ra?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không thể tùy tiện thêm bạn tốt

Bát Bát: Chương hôm nay đăng sớm 1 chút nhé kkkkk

Chương 16: Không thể tùy tiện thêm bạn tốt

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Lần này Thi Diễm đã xác định trăm phần trăm, "Cậu, cậu tìm mình có việc gì không?"

"Tan học chưa?"

"Ừ, vừa mới xong."

"Tôi chờ cậu ngoài cổng trường, cậu ra đây đi."

À? Bây giờ ngoài cổng trường đều là người đó. Tường Tư Nam đi bên cạnh kéo tay áo cô. "Ai vậy?"

"Có chuyện gì không?" Thi Diễm hỏi.

"Có vài câu từ muốn sửa một chút, tôi nhất định phải đích thân gặp cậu xác nhận."

Thi Diễm còn tưởng là chuyện gì lớn lắm, "Cậu nhắn wechat cho mình là được rồi."

"Không muốn thay đổi thật phải không? Vậy thì đến lúc đó cậu cứ đọc theo kịch bản đi, là không ra thì đừng có trách tôi...."

La? Chứ không phải nói há?

Phản ứng đầu tiên trong đầu cô chính là, không phải là loại từ kia đấy chứ? Ủa a?

"Đổi một chút vẫn hơn, vẫn hơn haha, mình qua liền đây!"

Thi Diễm kết thúc trò chuyện, quay sang nói với mấy người Tường Tư Nam: "Mình đi ra đây một lát rồi về, mấy cậu về ký túc xá trước đi."

"Ai vậy?" Từ Từ Dịch hỏi khẽ.

"Kỷ Diệc Hoành, nói là muốn tìm mình sửa kịch bản."

Từ Từ Dịch kéo cánh tay Từ Từ Dịch, "Đi thôi, chúng ta đừng có làm lỡ buổi hẹn hò của người ta."

"Cậu đừng nói lung tung." Thi Diễm cũng không có thời gian tranh luận với cô ấy, cô bước nhanh về phía cổng trường.

Kỷ Diệc Hoành đứng đó như một điểm sáng, Thi Diễm không quá tốn sức tìm liền thấy được bóng người của anh.

Cô bước nhanh về phía trước, "Muốn đổi chỗ nào?"

Kỷ Diệc Hoành tháo tai nghe xuống, liếc cô một cái, không nói lời nào đi về phía trước. Thi Diễm cực kỳ buồn bực, đi theo phía sau anh, "Đi đâu đấy?"

"Tìm một chỗ ngồi xuống trước."

"Có cần phải vậy không? Ký túc xá sắp đóng cửa rồi."

Kỷ Diệc Hoành cũng không quay đầu. "Sẽ không quá muộn."

Ngay cạnh trường có rất nhiều quán ăn nhỏ, đủ loại vô cùng đặc sắc, Thi Diễm không khỏi đi chậm lại, "Cậu đến chỗ này làm gì?"

"Hôm nay tôi mãi chơi bóng rổ, cơm tối còn chưa ăn."

"Cậu..... cậu có thể nói với mình muốn thay đổi chỗ nào trước rồi đi ăn sau mà."

Kỷ Diệc Hoành không nghe lọt, nhắc chân tiến vào quán ăn nhỏ, sau khi đi vào mới phát hiện Thi Diễm vẫn chưa đuổi theo, anh lại vòng ra cửa, "Cậu còn cần tôi phải kéo vào nữa đúng không?"

Thi Diễm biết chỗ này không tiêu tốn nhiều lắm, do dự một chút, cuối cùng vẫn đi vào.

Kỷ Diệc Hoành đứng trước quầy chuẩn bị gọi món, "Cậu ăn gì?"

Ngay phía sau nhân viên thu ngân có dán một tờ menu, Thi Diễm không nhìn, cô lắc lắc đầu. "Mình không đói."

"Một phần mì cá xông khói, một phần bánh bao chiên, thêm một bát mì vằn thắn size nhỏ nữa." Kỷ Diệc Hoành nói xong, liếc sang Thi Diễm, "Cậu vào trước tìm chỗ ngồi."

Cô ngoan ngoãn đi vào trong, vừa mới ngồi vững, Kỷ Diệc Hoành cũng đã đi tới.

"Mình mang theo kịch bản đây rồi, muốn đổi chỗ nào?"

Cậu thiếu niên cũng là chuẩn bị đủ rồi mới tới, anh tiếp lấy tập kịch bản trong tay Thi Diễm, lật sang mặt sau, cuối cùng chỉ vào một đoạn toàn chữ là chữ, "Mấy chỗ này cậu đã xem qua chưa?"

Thi Diễm hơi rướn người lên, chỉ là còn chưa kịp nhìn kỹ, dù sao thời gian cũng có hạn. Cô chăm chú đọc đoạn thoại chỗ ngón tay chỉ của Kỷ Diệc Hoành, thấy được một ít từ rất là đòi mạng. Cô đỏ mặt, đưa tay để lại, Kỷ Diệc Hoành nhắc mi mắt liếc cô một cái. "Làm cái gì đấy?"

Mặt cô đỏ như quả cà chua, đến cả tai cũng đỏ.

Ngón tay Kỷ Diệc Hoành chọc chọc trên mu bàn tay cô, "Mấy từ bên trong tôi đều có thể xử lý được, mà đây cũng không phải cậu viết, có cần phải phản ứng mạnh như vậy không?"

Tay cô vẫn đặt chỗ đó không nhúc nhích, "Vậy phải đổi thế nào? Có thể bỏ đi không?"

"Cậu nghĩ phải đổi thế nào?"

"Trực tiếp bỏ đi chắc sẽ không được, ảnh hưởng đến tình tiết."

Ký Diệc Hoành khẽ gật đầu, "Cậu có thể thử cái biển, dù sao cũng vẫn còn thời gian, cậu sửa đi rồi mang cho tôi xem."

"Được, mình quay về sẽ suy nghĩ."

Nhân viên phục vụ bưng một tô mì đầy đến, muốn đặt bên tay Ký Diệc Hoành.

"Tôi không ăn mì."

Nhân viên phục vụ nghe vậy, đặt mì đến trước mặt Thi Diễm. Cô cúi đầu nhìn, chiếc bát kia còn lớn hơn cả mặt cô, một miếng cá xông khói choán cả miệng bát, hành thái rắc không tiếc tay, cực kỳ mê người.

"Ăn đi." Ký Diệc Hoành rút đôi đũa đưa cho cô.

"Thôi." Thi Diễm trái lương tâm từ chối.

Mì vẫn thần và bánh bao chiên cũng đã mang lên, Ký Diệc Hoành lấy ra một chiếc đĩa nhỏ, gấp hai chiếc bánh bao đặt vào rồi đẩy đến cạnh tay Thi Diễm, "Ăn với tôi."

"Mình đã ăn cơm tối rồi, bát mì to như vậy mình ăn không nổi."

"Ăn nổi hay không tính sau đi."

Ký Diệc Hoành xúc hai thìa xì dầu đổ vào bát mì vẫn thần, anh không nhìn lại cô, cũng mặc kệ cô muốn làm sao thì làm. Thi Diễm do dự một chút, cuối cùng vẫn cầm đũa bắt đầu ăn.

Đại thần đúng là đại thần, tiền nhiều đến mức bàn một chút chuyện nhỏ cũng phải kéo cô đi ăn cùng cho bằng được. Không lẽ anh quá tịch mịch nên muốn tìm ai đó ăn cùng sao?

Cô nói cô không đói, nhưng thực tế là dạ bụng đã muốn dấn về sau lưng. Ký Diệc Hoành nhìn cô ăn từng miếng lớn thì trong lòng không khỏi phiền muộn, cứ theo cái đà này, chẳng mấy chốc nữa mà anh lại tăng thêm vài cân mất thôi.

Anh cũng không thể ngay trước mặt Thi Diễm không động vào một miếng vẫn thần được, Ký Diệc Hoành vốn là muốn dẫn cô đi ăn món cay, nhưng ngẫm lại một chút, cảm thấy vẫn là thôi đi. Cô đã để bụng đói đến tận giờ này, ăn đồ cay kích thích dạ dày, lát nữa sẽ lại không thoải mái.

Thi Diễm ăn từ chỗ anh hai bữa cơm miễn phí, cô vừa ăn vừa nghĩ, không lẽ anh đã biết gì đó? Thế nhưng nghĩ lại thì cũng không đúng lắm. Đến cả mấy người Tướng Tư Nam còn không phát hiện ra, Ký Diệc Hoành làm sao mà biết được?

Khẩu vị của cô rất tốt, không chỉ ăn cạn sạch bát mì lớn, mà đến cả hai chiếc bánh bao chiên Ký Diệc Hoành gấp ra cho cũng đều ăn hết.

Thi Diễm có cảm giác cái bụng của mình đã tròn vo.

Cô lại nhìn sang Ký Diệc Hoành, anh chỉ ăn vẫn thần loại tô nhỏ nhất mà cũng không xong, cái này nói lên điều gì? Chính là lượng cơm của cô bằng hai lần anh sao?

Thi Diễm ngại ngùng gạt giấy ăn lau miệng một chút, "Tối nay quay về mình sẽ chỉnh sửa kịch bản ngay."

"Không vội, cho cậu thời gian từ từ làm."

Không vội? Không vội thì tối muộn rồi anh còn tìm cô làm cái gì? Buổi phát thanh trưa mai cũng có thể nói mà!

Chẳng lẽ anh gọi cô ra chỉ là để cô đến ăn cùng anh thôi sao?

Thi Diễm cảm bản thảo chuẩn bị đứng dậy, một nam sinh ngồi bên cạnh đi tới, "Xin chào, bạn học."

Thi Diễm nhìn sang, người này cô không quen biết. "Xin chào."

"Mình cũng là sinh viên của Đông Đại, mình làm công việc part-time ở đây, cậu có thể thêm mình vào bạn tốt không? Nhiệm vụ hôm nay của mình còn chưa hoàn thành, chỉ thiếu mười bạn tốt nữa....."

Hóa ra là bạn học, việc này đương nhiên là phải giúp rồi, Thi Diễm đưa tay với điện thoại của mình.

"Không được." Nhưng Ký Diệc Hoành lại cự tuyệt.

Thi Diễm chuẩn bị mở wechat, Ký Diệc Hoành thấy thế, duỗi tay đoạt lấy điện thoại của cô.

Thi Diễm nhìn sang, "Giúp một chút thôi mà, cậu cũng thêm đi."

"Không nên tùy tiện thêm wechat của người khác."

"Ký Diệc Hoành? Anh là Ký Diệc Hoành phải không? Học trường xin chào, em là học sinh năm nhất mới tới, xin chào xin chào." Nam sinh kia vẫn còn đang cầm điện thoại chờ quét mã.

Ký Diệc Hoành rất tự nhiên cầm điện thoại của Thi Diễm, giống như đây cũng chính là đồ của anh, "Đi thôi, ký túc xá sắp đóng cửa rồi."

"Mỹ nữ, thêm bạn tốt đi mà." Nam sinh tiếp tục quán lấy Thi Diễm.

Kỷ Diệc Hoành đứng dậy, liếc Thi Diễm một cái, cô không thể làm gì khác là ngoan ngoãn đứng lên.

Anh tiến lên hai bước, kéo cánh tay cô, thấy nam sinh kia còn muốn tiến tới, Kỷ Diệc Hoành mặt không đổi sắc nói với cậu ta, "Gọi học tỷ."

"Vâng vâng, học tỷ." Nam sinh đã gọi một tiếng đó rồi, nhưng bọn họ vẫn không cho cậu ta quét mã.

Thi Diễm thấy có lỗi, muốn nói gì đó, nhưng vai cô đã bị Kỷ Diệc Hoành giữ chặt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bạn trai em đó hả?

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Hai người đi ra ngoài, cậu nam sinh kia thức thò không bám theo nữa.

Thi Diễm liếc sang Kỷ Diệc Hoành đi bên cạnh, "Điện thoại của mình....."

Anh nghiêm túc nhìn sang cô, điện thoại nắm chặt trong lòng bàn tay vẫn chưa có ý định trả lại. "Sau này nếu lại có chuyện như vậy thì cậu cứ nói là không mang theo điện thoại."

"Đều là sinh viên cùng trường với nhau cả."

"Cùng lớp cũng không được."

Thi Diễm cảm điện thoại về, "Cậu cũng thêm wechat của mình mà."

"Tôi không giống." Kỷ Diệc Hoành bật thót lên.

Trái tim Thi Diễm đập trật một nhịp, anh thì khác chỗ nào?

Ừ, anh thêm cô là bởi vì cô bỏ tiền ra mua đồ ăn cho anh, nên anh phải trả lại.

Thi Diễm len lén liếc sang Kỷ Diệc Hoành, trái tim vẫn còn đang bình bịch nhảy loạn. Khuôn mặt của con trai quả nhiên luôn là thứ mê hoặc lớn nhất, Thi Diễm từ nhỏ đến lớn chính là một nhan cầu(*) không hơn không kém, Thi Diễm thật sự sợ nếu mình cứ tiếp tục nhìn khuôn mặt này mỗi ngày, e là sẽ sớm không chịu nổi muốn trêu ghẹo anh mất thôi.

(*) gần giống với nhan không, đều là những người yêu khuôn mặt đẹp, nhưng có phần say mê hơn một bậc, lại có một phần nào đó có hơi hướng như là độc thân cầu, bắt đắc đi lại mang theo ý tú trêu chọc (Ta giải thích vậy mn có ngộ được ra cái gì không:3)

Kỷ Diệc Hoành đưa cô về đến ký túc xá, Thi Diễm nói một câu gấp lại rồi đi vào trong.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Thi Diễm ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh, cô không biết hôm nay có cần phải đến phòng phát thanh không.

Cô lấy điện thoại ra nhắn tin hỏi Kỷ Diệc Hoành, không ngờ đối phương rất nhanh liền gửi lại một đoạn tin nhắn thoại.

Cô lấy tai nghe ra, giọng nói tràn ngập từ tính của cậu thiếu niên xuyên qua tai nghe chui thẳng vào tai cô. "Cậu mau chuẩn bị, tôi đến ngay đây."

Nghe ý tứ này, xem ra hôm nay vẫn phải phát thanh rồi nhỉ?

Thi Diễm gửi một cái icon ra dấu ok, sau đó nhanh chóng rời giường thay quần áo, rửa mặt.

Cô vừa đi vào trường, liền nhìn thấy bóng người thon dài thẳng tắp đứng dưới hai hàng cây xanh tốt. Thi Diễm chạy tới. "Thật ngại quá, mình tranh thủ gọi cái đầu."

Kỷ Diệc Hoành khoác balo, mặc chiếc áo phông trắng đơn giản, bên ngoài khoác chiếc áo chống nắng sọc xanh đỏ, cảm giác mười phần tươi mới. Anh không nói gì, xoay người đi về phía nhà ăn.

"Không phải sắp đến giờ rồi hả?"

"Tôi còn chưa ăn cơm."

Hôm nay anh thật sự mang cái bụng rỗng đến, Kỷ Diệc Hoành đi vào nhà ăn, Thi Diễm không muốn đi theo, thế nhưng cô lại không thể xoay người rời đi được.

Kỷ Diệc Hoành gọi hai phần com, bộ dạng có vẻ rất gấp, vừa đặt hai suất com lên bàn liền vẫy Thi Diễm đi tới.

Thi Diễm lúng túng muốn nói gì đó, Kỷ Diệc Hoành nhìn đồng hồ. "Ăn mau đi, sắp không kịp rồi."

Cô ngồi xuống, Kỷ Diệc Hoành nhìn cô. "Hôm nay không đến phòng phát thanh, tôi phải đi phỏng vấn, cậu đi cùng tôi qua đó."

"A?" Thi Diễm theo bản năng từ chối. "Mình đi làm cái gì?"

"Lúc trước đều là thầy Nghiêm phụ trách, tôi không muốn chuyện gì cũng làm phiền đến thầy ấy nên có lẽ là từ giờ tất cả những buổi phỏng vấn và hoạt động đều sẽ để cậu đi theo tôi." Kỷ Diệc Hoành uống một ngụm canh, anh nhàu mày, đặt bát về. "Tôi biết làm như vậy sẽ mất không ít thời gian của cậu, chờ chiều nay quay về chúng ta bàn luận chuyện thù lao một chút."

"Ý mình không phải là như vậy....." Thi Diễm chưa từng nghĩ tới muốn bàn chuyện tiền bạc với anh.

"Ăn com trước đã, hoặc là cậu có yêu cầu gì thì cứ nghĩ cho cẩn thận rồi nói thẳng với tôi." Kỷ Diệc Hoành nhìn đồng hồ, "Bị muộn rồi."

Thi Diễm nghe vậy, vội vàng cúi đầu ăn com, ăn xong rồi tính tiếp đi.

Cạnh trường có ga tàu điện ngầm, sau khi hai người lên tàu, Kỷ Diệc Hoành mở balo ra, "Chỗ này có CV và ảnh chụp của tôi, có cả bản photo chứng minh thư và mấy thứ khác, lát nữa có ai hỏi thì cậu cứ đưa cho bọn họ."

"Ừ." Thi Diễm đáp.

Lần đầu tiên cô đến một nơi như thế này, trong mắt không giấu được hiếu kỳ tràn ngập. Kỷ Diệc Hoành đưa chiếc balo cho cô, Thi Diễm ngoan ngoãn ôm trong ngực.

Kỷ Diệc Hoành mở balo, lấy ra một chiếc cốc uống nước, Thi Diễm nhìn bốn phía đứng đầy người, có lẽ đều là người đến phỏng vấn.

Thi Diễm chú ý thấy một chỗ có khá đông người vây quanh, xem ra người này lai lịch không nhỏ, sau lưng hẳn là còn có công ty quản lý làm chỗ dựa.

"Cậu căng thẳng không?"

Kỷ Diệc Hoành uống một ngụm nước cho thấm giọng rồi hỏi, "Căng thẳng cái gì?"

"Có vẻ rất nhiều người ở đây có bộ đồ cứng cáp phía sau đó."

Kỷ Diệc Hoành đưa cốc cho Thi Diễm, cô bỏ vào balo, nhìn thấy bên trong có một lọ kẹo bạc hà.

Thi Diễm lấy lọ ra. "Ăn không?"

Anh gật đầu một cái, cô cầm lọ đổ ra lòng bàn tay một viên kẹo, Kỷ Diệc Hoành cầm lên rồi bỏ vào miệng, "Ồ đây chỉ dùng cô hòng để nói chuyện, không cần phải lo lắng."

Tuy người đến phỏng vấn không phải Thi Diễm, nhưng cô cảm thấy mình còn căng thẳng hơn cả Kỷ Diệc Hoành. Hai người ngồi đây không lâu lắm thì có người đi ra gọi tên anh.

Thi Diễm lập tức đứng lên, "Ồ đây."

"Đi vào đăng ký với chị, CV và ảnh chụp đều đầy đủ chứ?"

"Đầy đủ ạ." Thi Diễm ôm chiếc balo Kỷ Diệc Hoành chuẩn bị đi lên trước, vừa bước được hai bước, cô quay đầu lại nói với anh: "Cậu cứ ngồi đây nghỉ ngơi dưỡng sức đi nhé."

Khóe miệng Kỷ Diệc Hoành hơi cong lên, Thi Diễm đi theo người kia vào làm các thủ tục đăng ký. Chẳng trách Kỷ Diệc Hoành phải dẫn theo người, loại thủ tục này quả nhiên là dằn vặt con người ta, Thi Diễm đi một vòng, cả người nhể nhại mồ hôi, lúc quay lại còn vừa đi vừa thở hồng hộc.

Nếu như anh còn phải làm tất cả những công việc này, nhất định là sẽ ảnh hưởng đến trạng thái lúc phỏng vấn.

Thi Diễm vừa ngồi xuống bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, nước còn chưa kịp uống, Kỷ Diệc Hoành đã bị gọi vào trong.

Thi Diễm vội vội vàng vàng đứng dậy đi theo anh, bên trong phòng thu âm cực kỳ yên tĩnh, người đứng bên ngoài cửa nhìn thấy cô đi theo Kỷ Diệc Hoành thì cho qua.

Cô đứng trước cánh cửa sổ sát đất, nhìn theo Kỷ Diệc Hoành đi vào trong, bám một tay lên ghế rồi ngồi lên.

Trong phòng mở điều hòa, một bên áo khoác chống nắng của Kỷ Diệc Hoành trượt xuống khỏi bả vai, khóa áo cũng bị kéo xuống một nửa. Kịch bản là được phát ngay tại chỗ, Thi Diễm càng ngày càng khẩn trương, nhìn chăm chăm vào bên trong không chớp mắt.

Sau khi Kỷ Diệc Hoành được phát cho kịch bản, liền đeo tai nghe anh mang theo lên. Khuôn mặt Kỷ Diệc Hoành như được vẽ ra, từ mặt nghiêng nhìn tới có thể thấy được ngũ quan tinh xảo, lại pha chút ngang tàng của tuổi trẻ.

Chiếc ghế Kỷ Diệc Hoành ngồi xoay nửa vòng, cậu thiếu niên chống một chân trên đất. Từ góc độ của Thi Diễm nhìn sang, chân của Kỷ Diệc Hoành thật sự là dài đến mức khiến người ta phải dò mắt ghen tị, gấu quần kéo lên một đoạn, lộ ra mắt cá chân dưới lớp vải bò.

Anh giống như cũng không quá chú trọng vào ăn mặc, nhưng bởi vì có ưu thế với cái thân hình quá mê người đó, nên dù tùy tiện mặc lên một bộ quần áo đơn giản cũng trở thành xuất sắc nhất.

Kỷ Diệc Hoành làm động tác ok bắt đầu, Thi Diễm quên cả lau mồ hôi trên trán, không nhìn được đặt hai tay áp lên tấm kính trước mặt.

Kỷ Diệc Hoành có thói quen vuốt kịch bản trong tay trước khi mở miệng, giọng nói của anh thật sự là khó mà có thể diễn tả bằng ngôn từ. Thi Diễm cảm thấy toàn bộ không gian trong phòng thu âm đều đầy rẫy hơi thở của anh, mỗi một chữ phát ra giống như những nốt nhạc êm tai nhất, có trầm ấm, có vui vẻ, cũng có ngang ngược bá đạo và ôn nhu dịu dàng.....

Một người nhân viên đứng bên cạnh Thi Diễm, nhẹ giọng hỏi. "Đây là bạn trai em à?"

Trong đầu và trước mắt Thi Diễm trong khoảnh khắc này chỉ có Kỷ Diệc Hoành, lời nói của đối phương từ tai này truyền qua tai kia. Cô ngờ ngợ nghe được đối phương hỏi cô, đây là bạn học nam của em hả?

Cô gật đầu, trên mặt đều là tự hào. "Đúng vậy ạ."

Kỷ Diệc Hoành cực kỳ tập trung ngồi thực hiện một lượt phân thoại của mình, mà Thi Diễm ở bên ngoài cũng hết sức chăm chú nhìn vào trong.

Vào đến đây rồi, những căng thẳng khi đứng ngoài kia mới hoàn toàn biến mất, Thi Diễm hơi nghiêng đầu nhìn anh. Người này dù là từ góc độ nào nhìn tới cũng hoàn hảo không góc chết, hơn nữa lại còn có cái bản lĩnh chỉ cần mở miệng là có thể khiến người ta quỳ rạp dưới chân, Thi Diễm có cảm giác đây chính là lần đầu tiên cô dám táo bạo chẳng chút ngại ngùng nào quan sát anh như thế.

Thật dễ nhìn quá mà, thật sự đúng là phúc lợi vô cùng bự cho một kẻ nhan cầu như cô.

----- lời tác giả -----

Ta cũng là một nhan cầu nè, đại nhan cầu đó

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đùng hôn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Kỷ Diệc Hoành đọc xong tờ kịch bản được phát thì dừng lại, sau đó nhấc mắt nhìn sang.

Thi Diễm còn đang si ngốc nhìn anh, tầm mắt hai người thỉnh thoảng đối đầu nhau, hàng lông mày nhíu chặt của cậu thiếu niên hơi giãn ra, tâm tình cũng dần rút ra khỏi tờ kịch bản, đôi con người đen lấy thậm chí còn mang theo mấy phần ấm áp. Thi Diễm vội vàng thu tay về, chuyển tầm mắt đi nơi khác.

Cô nhìn thấy có người đi vào phòng thu âm, đưa cho Kỷ Diệc Hoành một tờ giấy khác.

Thi Diễm không biết đã xảy ra chuyện gì, Kỷ Diệc Hoành quét mắt một lượt, trên một tờ giấy a4 tràn ngập đều là lời thoại.

Người kia vỗ vỗ vai Kỷ Diệc Hoành, lại khom lưng nói gì đó với anh, Thi Diễm nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành khẽ gật đầu đáp lại.

Anh đeo lại tai nghe, sau đó làm lại động tác ra hiệu vừa rồi.

Tờ giấy tràn ngập từ này là phần cao trào của tác phẩm, giọng nói Kỷ Diệc Hoành khàn khàn mà bi thương, mỗi một từ bên trong đều mang theo thứ tình cảm thâm tình lại bất đắc dĩ mười phần, yêu nhưng lại không thể, cảm giác như tâm ma trong khoảnh khắc đột ngột cùng một lúc bạo phát ra.

Thi Diễm lại rơi vào trạng thái mơ màng, chớp mắt ề ề, thật sự muốn khóc.

Mãi đến khi có tiếng vỗ tay truyền vào tai cô, Thi Diễm mới hoàn hồn lại. Cô nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành tháo tai nghe xuống, đang đi từ trong ra ngoài.

Thi Diễm rút chai nước từ trong balo ra, đi tới cửa chờ sẵn.

"Uống nước đi."

Kỷ Diệc Hoành nhận lấy chiếc cốc, nhân viên đứng bên cạnh Thi Diễm còn chưa đi, "Có bạn gái ở bên cạnh chăm sóc đúng là càng có động lực phát huy toàn bộ tài năng nha?"

Kỷ Diệc Hoành còn chưa kịp nuốt ngụm nước trong miệng, bình tĩnh ngậm lại, đôi mắt đen lấy dừng trên người đối phương.

Thi Diễm vội vàng xua tay, hiểu nhầm hiểu nhầm rồi, nhân viên vừa cười vừa nói "Sinh viên đại học yêu nhau là chuyện hết sức bình thường, bạn gái em cũng thừa nhận rồi."

Tầm mắt anh lại chuyển sang dừng trên khuôn mặt của Thi Diễm, cô tròn tròn mắt, "Mình không có nói mà."

Nhân viên có việc nên nói xong câu đó thì đi luôn, Thi Diễm cảm thấy hiểu lầm này vô cùng không ổn, "Rõ ràng vừa rồi chị ấy chỉ hỏi mình cậu có phải là..... bạn học nam của mình không."

Thật sự là hỏi như vậy hả? Đến Thi Diễm còn cảm thấy ba chữ này không có sức thuyết phục chút nào, người ta nhất định là đã hỏi anh có phải bạn trai của cô hay không.

Yết hầu Ký Diệc Hoành hơi lặn, ừm một tiếng rồi nhét cốc vào trong chiếc balo Thi Diễm đang ôm khư khư.

Kết quả sẽ không thể có ngay lập tức, nhất định còn phải quay về chờ.

Ký Diệc Hoành cầm chiếc balo trong ngực Thi Diễm về, hai người một trước một sau đi về phía ga tàu điện ngầm.

"Đúng rồi, cậu đã nghĩ ra muốn yêu cầu gì chưa?" Ký Diệc Hoành dừng chân lại, chờ cô đi lên.

Thi Diễm đi đến bên cạnh anh, "Mình không có yêu cầu gì cả."

"Nếu cậu đã không nói thì để tôi đi, cậu nghe rồi xem xem có được không." Ký Diệc Hoành đứng lại ở ven đường, ánh sáng từ trên đỉnh đầu được tán lá sum suê chặn lại, "Lượng công việc như ngày hôm nay chắc cậu cũng đã cảm nhận được rồi, cậu là trợ lý của tôi, vậy nên những loại chi phí phát sinh trên đường khẳng định không cần cậu móc túi. Từ thứ hai đến thứ sáu chúng ta đều ở phòng phát thanh, thời gian ngày chủ nhật của cậu có lẽ cũng sẽ bị tôi chiếm dụng, như vậy có vấn đề gì không?"

Thi Diễm đương nhiên là không vấn đề, dù sao chủ nhật ở trường cũng không có gì để làm, đi theo anh ra ngoài va chạm xã hội cũng tốt.

Cô vừa muốn mở miệng, lại bị Ký Diệc Hoành đoạt trước, "Được rồi, những thứ này nếu đã không có vấn đề gì thì chúng ta nói đến chuyện tiền lương đi."

"Không cần, thật sự không cần."

Ký Diệc Hoành lấy balo xuống, từ bên trong rút ra ví tiền, Thi Diễm nhìn thấy trong ví anh ngoài mấy tờ tiền mặt còn có mấy phiếu thẻ ăn cơm.

Ký Diệc Hoành đưa thẻ ăn cho cô, Thi Diễm lùi về sau một bước, không dám nhận.

"Cái này lần trước tôi ra ngoài thi đấu được trường thưởng, nhưng bình thường tôi không ăn ở trường, tôi cũng không biết phải cho cậu cái gì, đành lấy tạm cái này đi vậy."

Thi Diễm đỏ mặt, nhìn chằm chằm thứ trong tay anh. "Mình không cần, mình đến phòng phát thanh là tự nguyện, hơn nữa công việc ở đó còn mang đến rất nhiều cơ hội cho mình, thật sự không cần thù lao."

"Nhưng nếu như tôi đi ra ngoài thi đấu hoặc phỏng vấn cậu đều sẽ phải đi theo, đã mang tiếng là đi ra ngoài làm việc thì nhất định phải có thù lao." Ký Diệc Hoành kéo tay cô, nhét thẻ com vào. "Trong này không có bao nhiêu tiền, nhưng nếu thi thoảng tôi có ăn trưa ở trường thì cậu phải mua com cho tôi đấy."

Ký Diệc Hoành cảm thấy lý do của mình quá hợp lý, sau này anh đi đâu cô cũng phải đi theo, không khác gì một trợ lý phụ trách sinh hoạt là mấy. Ký Diệc Hoành chỉ nghĩ trả thù lao cho cô cũng là lẽ tự nhiên, dù sao hiện tại anh cũng đang ở bên ngoài kiếm tiền.

"Thứ hai nhớ chuẩn bị cho tôi hai lon coca."

"Không được đâu, thầy giáo đã nói cậu không được uống rồi."

Ký Diệc Hoành không để ý, đi thẳng về phía trước. "Tốt nhất là ăn com trưa xong thì tiện mua luôn, nhớ, tôi muốn loại lạnh."

Anh đúng là đã hoàn toàn coi cô thành trợ lý sai vật rồi, cũng đúng thôi, có tiền mua tiền cũng được, càng lúc càng có thể sai đến thuận buồm xuôi gió rồi.

Chủ nhật, Thi Diễm ngủ thẳng đến giữa trưa mới bò ra khỏi giường.

Tường Tư Nam đang giặt quần áo, vừa mới ngồi xuống, một giây sau đã cảm điện thoại nhảy lên như con chơi chơi. "Miệng của mấy người này sao càng ngày càng nhảm thế nhỉ? Rõ ràng là gato không lối thoát mà!"

"Làm sao thế?"

"Cậu đọc đi, có người nặc danh mở topic, nói là sư tử nhỏ vào được phòng phát thanh là nhờ quan hệ với Ký Diệc Hoành, còn nói cái gì mà dựa cây to để hóng mát."

Thi Diễm đang đọc kịch bản phát thanh của《Nhất Niệm》, cô ngẩng đầu lên, "Đăng ở đâu?"

"Diễn đàn trường đó, lượng bình luận đang tăng vùn vụt, cậu bị đẩy lên đứng top luôn rồi."

Chu Tiểu Ngọc nghe xong, nhanh tay mở điện thoại lên, "Ai mà rảnh vậy hả? Tung tin đồn nhảm!"

Thi Diễm không lên tiếng, nhưng lượng bình luận quả thật càng lúc càng nhiều, còn có người nói bắt đầu từ thời gian huấn luyện quân sự Thi Diễm đã ngày ngày theo đuôi Ký Diệc Hoành, thậm chí còn theo đến cả nhà tắm.

Ngon lửa oán giận cao đến tận trời xanh, người mở topic còn nói, hi vọng trường học công bố CV Thi Diễm gửi lúc đó, để xem rốt cuộc công bằng ở đâu.

Thi Diễm không nói chen vào, dù sao cô đã được chọn, thù lao cũng đã cầm về tay, cô còn phải quan tâm mấy thứ này làm gì cho một người?

Đến thứ hai, buổi trưa Thi Diễm cầm theo thẻ com của Ký Diệc Hoành vào nhà ăn ăn com, lúc quẹt thẻ phát hiện ra số dư trong thẻ còn tận một ngàn. Cô vào siêu thị

của trường mua một lon coca ướp lạnh, rồi tung tăng đi đến phòng phát thanh.

Thi Diễm vừa đưa tay kéo cửa ra, khuôn mặt của Nghiêm lão sư lập tức đập vào mắt, cô theo bản năng giấu lon coca về sau lưng. "Thầy Nghiêm"

"Đến rồi à."

"Vâng."

Nghiêm lão sư chăm chú quan sát cô từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, tóm lại là nhìn quanh một lượt, cuối cùng hỏi, "Em bị cảm hả?"

"Đúng ạ." Thi Diễm húng hắng ho, có lẽ là vì thứ bảy vừa rồi đi theo Kỳ Diệc Hoành chạy tới chạy lui, lúc lạnh lúc nóng, vậy là đồ bệnh.

Nghiêm lão sư đóng cửa lại, ra hiệu cho Thi Diễm đi theo ra ngoài. Hai người đi lên hai, ba bước, Nghiêm lão sư mới xoay người, bộ dạng cực kỳ nghiêm túc nói với Thi Diễm. "Tuần sau Kỳ Diệc Hoành có một cuộc thi rất quan trọng."

"Vâng."

"Em....."

Thi Diễm chớp mắt một cái, "Thầy Nghiêm yên tâm, đến lúc đó em sẽ đi theo cậu ấy, giúp cậu ấy bùng trà rót nước."

"Không phải, ý của thầy là hai đứa đừng....."

Đừng cái gì?

Nhìn bộ dạng của cô, là vẫn chưa hiểu ra hả?

Quên đi, lời này thế nào cũng phải nói ra cho rõ ràng, ngộ nhỡ đến lúc đó cô lấy ồm cho Kỳ Diệc Hoành thi phải làm sao?

"Chính là đừng có làm cái đó, hôn ấy!"

----- lời tác giả -----

Cầu bóng ma trong lòng lão sư ~

Cầu bóng ma trong lòng sư tử nhỏ ~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19: Người của La Vân Hi

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Nghiêm lão sư nói xong, không khí giống như trong phút chốc đóng băng, Thi Diễm trợn trừng mắt, Nghiêm lão sư ho nhẹ một tiếng, muống giảm bớt mức độ ngọt ngào trong không khí.

Ông còn cách nào khác đâu? Ông cũng rất bất đắc dĩ mà.

Nói cho cùng còn không phải vì sợ Kỳ Diệc Hoành bị lấy cảm sao? Mấy chuyện yêu đương trong trường học vốn ngầm hiểu ý là được rồi, thế nhưng đáng thương cho ông phải nói thẳng ra, ông cũng đang tan nát cõi lòng lắm chứ.

"Nghiêm lão sư, sao có thể như vậy được? Em và Kỳ Diệc Hoành không liên quan, tội em....."

"Tốt, rất tốt, "Nghiêm lão sư nghe được đáp án này thì yên tâm, "Nói chung em cần phải chú ý một chút, em cũng biết nếu như cổ họng tên nhóc ấy mà không được tốt thì cuộc thi lần này coi như bỏ lỡ."

Thi Diễm thế nào mà cứ có cảm giác ông ấy căn bản là không nghe lọt lời giải thích của cô vậy nhỉ?

Nghiêm lão sư dặn dò xong vài câu thì rời đi, Thi Diễm đẩy cửa phòng phát thanh đi vào, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đeo tai nghe, trước mặt hình như còn đặt một chiếc máy tính.

Thi Diễm đi lên trước, "Coca của cậu."

Tay phải Kỳ Diệc Hoành bấm con chuột nhoay nhoáy, tai trái đặt trên bàn phím gõ lạch cạch, tốc độ tay kinh người. Hiện tại nhất định là anh nghe không vào mấy tiếng

nói chuyện xung quanh, Thi Diễm đặt coca bên cạnh tay anh, dùng một ngón tay đâm đâm bả vai anh.

"Đừng nói chuyện với tôi."

"....."

Kỷ Diệc Hoành chơi game đến mức không còn quan tâm đến chuyện gì đang diễn ra xung quanh, từng con sóng đánh ra liên tiếp. Thi Diễm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Kỷ Diệc Hoành đưa một tay ra, đẩy lon coca về phía cô.

"Mở hộ tôi."

Mất anh vẫn nhìn chăm chăm màn hình không chớp, Thi Diễm bật nắp, Kỷ Diệc Hoành chỉ uống một hớp, sau đó lại vùi đầu vào game.

Đây gọi là chơi đến quên thời gian sao?

Thi Diễm thấy thời gian phát thanh sắp bắt đầu, nhưng cô ngồi bên cạnh anh, nói cái gì anh cũng nghe không lọt, cô chỉ có thể cuống lên.

"Đẹp!" Kỷ Diệc Hoành kích động đến mức tông giọng cũng thay đổi, anh tháo tai nghe xuống, Thi Diễm vội vàng đẩy cánh tay anh, "Mau lên, còn hai phút nữa là bắt đầu rồi!"

Kỷ Diệc Hoành nhìn đồng hồ, cảm thán mình ước lượng thời gian thật chuẩn, "Cậu thích chơi game không?"

"Cũng tạm."

"Chơi liên mình huyền thoại hả? Hôm nào lập đội với cậu."

Thi Diễm lắc đầu một cái. "Mình chơi Tiêu tiêu lạc(*)."

(*) Anipop

Kỷ Diệc Hoành bình tĩnh lại, Thi Diễm vội vàng đứng dậy thu dọn đồ đạc trên mặt bàn. "Ôi trời, cái máy tính này của cậu sao nặng quá vậy, cậu có thể mua loại siêu mỏng mà, thuận tiện mang theo."

"Cái này là chuyên để chơi game."

Thi Diễm chỉ cảm thấy chiếc máy tính này mang đi mang lại thật phiền phức, Kỷ Diệc Hoành uống một hớp coca, Thi Diễm ngồi về chỗ. "Thầy giáo nói tuần sau cậu có cuộc thi, mấy thứ này cậu đừng uống nữa thi hơn."

Đối với một chữ ăn, Kỷ Diệc Hoành là thật sự không thể thỏa hiệp.

Nửa tiếng phát thanh trôi qua, nói xong câu cuối cùng, đầu óc của Thi Diễm rốt cuộc được thả lỏng. Cô vẫn cứ sợ mình sẽ nói không được trôi chảy, sợ đầu lưỡi đột nhiên bị thất chặt.

"Cậu có weibo không?"

"Có chứ."

Kỷ Diệc Hoành bảo Thi Diễm lấy điện thoại ra, "Tôi đưa tài khoản weibo của tôi cho cậu, mấy chuyện đăng bài từ giờ giao cho cậu."

Thi Diễm hiểu weibo và tài khoản wechat công khai đều cần phải quản lý, đó là nền tảng tốt nhất để tích lũy nhân khí.

Kỷ Diệc Hoành đọc tên đăng nhập và mật khẩu cho cô, "Thầy Nghiêm nói ngày nào cũng phải đăng bài."

"Cậu muốn cho mình quản lý?"

"Tôi rất bận."

Thi Diễm bĩu môi, cô thấy là anh bận chơi game thì có.

Cậu thiếu niên còn chưa lên lớp mà lỗi máy tính ra, có lẽ là muốn chơi thêm một trận nữa.

Thi Diễm đứng sau lưng Kỷ Diệc Hoành, nhìn anh đeo tai nghe, sống lưng thẳng tắp, ngón tay sạch sẽ thon dài cầm chuột.

Cô chụp bóng lưng của anh, lúc đi ra khỏi phòng phát thanh liền dùng tài khoản weibo của anh đăng lên.

Ảnh là bóng lưng của Kỷ Diệc Hoành, phần chú thích viết: đoán xem tôi đang chơi trò gì?

Fans của Kỷ Diệc Hoành trên weibo không ít, Thi Diễm lật xem mấy bài đăng trước đó của anh. Thật sự là không phải ít tầm thường, một tháng còn không đăng lên nổi một tấm hình.

Cô quay lại ký túc xá, Trương Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc đang chơi game, Từ Từ Dịch còn đang ngủ trưa.

Kỷ Diệc Hoành chơi game nhưng cũng không đến nỗi quên thời gian, buổi chiều anh còn có lớp, hiện tại cũng nên đi học rồi.

Bên trong giảng đường đã có không ít sinh viên đến nhận chỗ, Kỷ Diệc Hoành cũng coi như là đến sớm, anh vừa ngồi vững, liền nhìn thấy Kim Triết và Từ Dương khoác

vai đi tới, vừa nhìn anh vừa cười.

Kỷ Diệc Hoành không hiểu ra làm sao. "Cười cái gì mà cười?"

"Cậu từ bao giờ đã thành người của La Văn Hi rồi thế?"

Kỷ Diệc Hoành hoàn toàn nghe không hiểu, anh xoay chiếc bút trong tay, không rảnh để ý.

Kim Triết mở weibo cho Kỷ Diệc Hoành xem, anh nhìn thấy tài khoản weibo của mình mấy ngày trước đăng lên một bài viết, bắt mắt nhất chính là cái đuôi nhỏ bên dưới tên tài khoản của anh, trên đó viết: Người của La Văn Hi.

"La Văn Hi là ai?" Kỷ Diệc Hoành hỏi ngược lại.

"Là một diễn viên, còn là đàn ông nữa."

Kỷ Diệc Hoành lập tức nghĩ ra việc tốt này là do ai làm, Từ Dương cười đến mức muốn tắt thở, "Hóa ra là cậu thích đàn ông, chẳng trách nhiều tài nữ mỹ nữ như vậy đều không thành công tiếp cận được cậu."

Kỷ Diệc Hoành đảo mắt qua, Từ Dương còn muốn cười, nhưng bị ánh mắt đó của anh làm cho phải mạnh mẽ dừng lại.

Mấy người Thi Diễm rốt cuộc cũng đến, phía sau đã không còn chỗ, bắt buộc dĩ đành phải ngồi trên cùng.

Kỷ Diệc Hoành thấy ai đi vào cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, xem ra là đã đều thấy được rồi?

Thầy giáo đi vào, chuông báo cũng vang lên, bốn phía dần yên tĩnh lại.

Sinh viên tương đối đông, dù là mới bắt đầu năm, nhưng mỗi người lên nói một câu thôi cũng đủ gây ra tiếng rì rào không nhỏ.

Vị giảng viên này có phong cách giảng bài vô cùng hài hước nên rất nhiều sinh viên đều chọn lớp của ông.

Bên tai Thi Diễm nghe được mấy câu đứt quãng, "Người trẻ bây giờ đặc biệt có chủ kiến..... có cá tính....."

"Nền công nghiệp giải trí thời gian gần đây phát triển với tốc độ chóng mặt, điều này cũng có lợi cho chuyên ngành của các bạn. Ở đây có bao nhiêu người là fan hâm mộ cuồng nhiệt của các ngôi sao đang nổi nhỉ?"

Thi Diễm hận không thể giơ tay lên thật cao, cô nhìn thấy thầy giáo cười cười mở ra một tấm ảnh chụp màn hình.

Sau đó Thi Diễm nhìn thấy mấy chữ được khoanh tròn.

"Ha ha ha -----" Trong giảng đường đã có mấy người cười ầm lên.

Kỷ Diệc Hoành đang cầm điện thoại lên lướt chơi game, thỉnh thoảng bị gọi tên.

"Thầy muốn phỏng vấn Kỷ Diệc Hoành của chúng ta một chút, vì sao lại mê mẩn La Văn Hi vậy nhỉ?"

Thi Diễm nghe vậy, chột dạ ôm mặt, Tường Tư Nam ngồi bên cạnh nghe được cũng đang cười nghiêng ngả, "Cái gì cơ, Kỷ Diệc Hoành thích La Văn Hi? Sư tử nhỏ, đây không phải là người gần đây cậu mê đắm nhất à? Đúng là tâm linh tương thông nha!"

Kỷ Diệc Hoành đứng lên, ánh mắt từ bốn phía đồng loạt rơi xuống người anh, thầy giáo chống hai tay trên bục giảng, đem câu nói vừa rồi lặp lại một lượt.

Kỷ Diệc Hoành miễn cưỡng nặn ra năm chữ. "Bởi vì anh ta đẹp trai."

"Chính xác là như vậy, tướng mạo của La Văn Hi là không thể chê được. Vậy em nói nghe thử một chút, điểm nào của La Văn Hi hấp dẫn em nhất? Hay là nói, trên người cậu ta có gì đặc biệt khiến em yêu thích?"

Kỷ Diệc Hoành không trả lời được, hoàn toàn mông muội, trong đầu chỉ có IG của anh, liên minh huyền thoại của anh.

Tầm mắt anh rơi xuống một người ngồi phía trước mình, nhìn thấy đầu Thi Diễm chôn trước ngực không dám ngẩng lên.

Bát Bát: Có lẽ bộ này có khá nhiều độc giả mới đến với Bát Bát nên ta sẽ nói lại một chút.

Siêu siêu ngọt được đăng mỗi ngày một chương vào lúc 8h28p tối, nếu như qua 8h28p tối mà các nàng không thấy thì chứng tỏ ngày hôm đó ta đã hoãn đăng. Độc giả bên facebook và wordpress thì nếu ta thông báo hoãn sẽ biết ngay, nhưng phía wattpad bởi vì thông báo trên cuộc trò chuyện (không đăng trong truyện để tránh loãng truyện) nên chỉ những ai theo dõi nick của ta là @newwloser88 mới nhận được thông báo. Vậy nên mọi người bên wattpad nếu theo các bộ truyện của Bát Bát thì chịu khó ấn theo dõi tài khoản của ta nhé, để ngay lập tức có thể biết được lịch đăng thay thế nếu như có hoãn. Yêu thương*~

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đặc tội đại thần

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Thầy," Kỳ Diệc Hoành mỗi một chữ nói ra chính là cuốn hút muốn đòi mạng, "Weibo của em là nhờ người khác quản lý, cái này không phải em làm."

"Thế hả?" Thầy giáo cười híp mắt nói: "Vậy thì dễ hiểu rồi, đối phương là nữ sinh phải không?"

Thi Diễm niệm trong lòng, tuyệt đối đừng nhắc đến tên cô, cô thật sự không muốn bị gọi tên đâu. Còn cả những người nếu như biết được weibo của Kỳ Diệc Hoành là do cô quản lý thì không biết sẽ xử lý cô thế nào kia nữa.

"Là Thi Diễm của lớp sáu."

Thi Diễm hít một ngụm khí lạnh, Kỳ Diệc Hoành cũng quá không nghĩa khí đi, cứ như vậy bán đứng cô?

"Vậy bạn học Thi Diễm này hôm nay có đến không?"

Thi Diễm thật sự hận không thể chôn đầu vào trong bàn, Tưởng Tư Nam chọc chọc cánh tay cô, Thi Diễm mặt mũi méo xệch, vô cùng không tình nguyện đứng dậy.

"Bạn học này, em nói một chút xem, điều đặc biệt gì khiến em yêu thích một ngôi sao?"

Kỳ Diệc Hoành ngồi xuống, nhìn thấy Thi Diễm rất không tự nhiên đứng đó, "Em..... em nhìn mặt."

"Nói cách khác, nhất định phải có khuôn mặt đẹp mới được."

Thi Diễm không ngừng gật đầu.

Kỳ Diệc Hoành hừ lạnh, "Nông cạn."

Thế nhưng vị thầy giáo kia lại cảm thấy đề tài này rất đáng giá để nghiên cứu, ông đi lên hai bước, dừng lại ở giữa giảng đường, "Còn gì khác không?"

Thi Diễm dĩ nhiên không thể khiến thần tượng của mình bị kém cạnh được, "Còn phải nghe giọng nói, nhìn nhân cách....."

Kỳ Diệc Hoành cúi đầu nhìn chằm chằm điện thoại, anh chỉ xuất thần mất một lúc mà bây giờ tỉnh táo lại muốn tiếp tục đánh đã nhận ra bị người ta giết chết rồi.

Hơn cả là tiếng nói chuyện của Thi Diễm khiến anh bức bối không thôi, hận không thể chặn lại cái miệng của cô.

Mà sự quan tâm của phần lớn người trong giảng đường hiện tại là, vì sao Kỳ Diệc Hoành lại để cho Thi Diễm quản lý weibo cá nhân chứ?

Cô tiến vào phòng phát thanh, là có thể mang luôn cả tài khoản cá nhân của đại thần đi rồi sao?

Thầy giáo hỏi Thi Diễm vài câu, cảm thấy rất thú vị, ông tiếp tục đi lên mấy bước, một lần nữa gọi tên Kỳ Diệc Hoành, "Nếu như bạn gái em theo đuổi một ngôi sao nào đó, hoặc là vô cùng si mê một thần tượng khác phái, vậy em sẽ đề ý chứ?"

Sống lưng Thi Diễm lạnh toát, thôi xong, Kỳ Diệc Hoành nhất định sẽ không buông tha cho cô, đây là rắc rối cô gây ra, nhưng lại hại Kỳ Diệc Hoành bị thầy giáo chú ý.

"Sẽ đề ý." Kỳ Diệc Hoành từ tốn đáp.

Thi Diễm trầm nghĩ, anh cũng đâu có bạn gái, anh hoàn toàn có thể từ chối trả lời vấn đề này mà.

"Nếu như cô ấy không những theo đuổi ngôi sao kia, mà còn muốn lôi kéo em thích cùng, cũng như bạn học Thi Diễm kia vậy, dùng điện thoại của em thổ lộ tình cảm với thần tượng của mình, vậy em sẽ làm thế nào?"

Kỳ Diệc Hoành đương nhiên cảm thấy chuyện như vậy là không thể nào chấp nhận được, "Em sẽ nói cậu ấy đổi về như cũ."

"Nhưng bạn gái là để chiều chuộng, lúc này có phải là nên thảo luận một chút địa vị của ai trong gia đình là quan trọng hơn không?"

Thi Diễm nghe thấy sinh viên ngồi trong giảng đường cười rộ lên, cười cái gì mà cười chứ, không nghe thấy thầy giáo nói là giả sử, giả sử thôi hả?

Thầy giáo đi lên trước, đứng đối diện với Thi Diễm, "Vậy em thì sao, nếu bạn trai không cho em đề như vậy, em sẽ đổi về như cũ chứ?"

"Không đổi." Mỗi ngày cô đều sẽ ngồi chết dí trong cái hố lớn của La Văn Hi, ăn ở đó ngủ ở đó luôn.

Hai người này là muốn đối đầu công khai hả?

Thầy giáo để cho bọn họ ngồi về, Tưởng Tư Nam ghé sát vào bên tai Thi Diễm nói, "Cậu đúng là cái gì cũng dám nói."

"Có gì mà không dám, đây gọi là tự do thảo luận."

"Không phải cậu đã quên mất ai là cây đại thụ rồi, quên mất thẻ com là ai đưa cho rồi đấy chứ?"

Ặc, hình như là vừa rồi bị lún quá sâu vào hố nhan sắc nên đã quên mất gì đó. Thi Diễm hạ giọng xuống thấp nhất có thể, "Vừa rồi mình không có nói lời gì quá đáng chứ?"

"Đại thần nói cậu phải đổi lại cái đuôi nhỏ trong weibo, cậu thì hay rồi, lớn tiếng nói không! Mình thật sự là khâm phục dũng khí của cậu, lão đại, xin nhận của mình một lạy đi!"

Cô thật có nói vậy hả?

Thi Diễm có mấy giây ngẩn ngui lâm vào tình trạng mất trí nhớ, cô cảm thấy mình nên mau mau chạy đi cầu xin đại thần tha thứ.

Thi Diễm lấy điện thoại ra nhắn tin cho Kỳ Diệc Hoàn, đầu tiên là gửi đi mấy cái về mặt rất chân chó, ví như ông chủ cậu thật đẹp trai nha, cậu nổi bật nhất giữa đám đông!

Chỉ tiếc Kỳ Diệc Hoàn không phản hồi lại cô, Thi Diễm thầm than, anh sẽ không vì vậy mà đá cô ra khỏi phòng phát thanh đó chứ?

Sau khi tan lớp, người bên trong giảng đường tản ra, Thi Diễm ngồi yên không nhúc nhích ở hàng ghế trước.

Tường Tư Nam đứng dậy, lời cô đứng lên, "Đi thôi, về ký túc xá nào."

"Mấy cậu về trước đi."

"Cậu còn có việc gì hả?"

Còn không phải sao, cô phải nỗ lực bảo vệ bát com của mình mới được.

Từ Từ Dịch kéo cánh tay Tường Tư Nam, "Đi thôi."

Bọn họ đi ra ngoài, Từ Từ Dịch quay đầu lại nhìn, thấy Kỳ Diệc Hoàn và mấy người bạn thân cũng đang đi ra. "Mấy cậu nói xem, điều kiện của gia đình Kỳ đại thần có phải là rất tốt không?"

"Cụ thể thế nào thì mình không rõ, nhưng nghe nói chiếc máy tính cậu ấy dùng để chơi điện tử kia không rở, còn cả mấy chiếc tai nghe cậu ấy vẫn dùng, sinh viên bình thường nhất định không mua nổi."

Từ Từ Dịch cười khẽ, "Su từ nhỏ thật có phúc, chẳng trách hiện tại muốn bằng mọi giá nịnh nọt khiến cho đại thần vui vẻ."

Tường Tư Nam nghe câu này của Từ Từ Dịch, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần không thoải mái, "Đừng nói vậy."

"Được rồi được rồi, chuyện của người khác chúng ta cũng không quản được," Từ Từ Dịch kéo cánh tay Tường Tư Nam, "Chúng ta vẫn là về ký túc xá làm bài tập thôi."

Thi Diễm tự biết mình đuối lý, mắt thấy Kỳ Diệc Hoàn đi ra khỏi giảng đường, cũng vội vàng chạy theo.

Mấy người bọn họ đi ra đến sân bóng rổ, Thi Diễm ngồi xuống hàng ghế dưới khán đài. Trong lúc Kỳ Diệc Hoàn cảm bóng làm nóng người, Kim Triết nhân cơ hội chạy đến trước mặt Thi Diễm, "Ui ui, đây là đến xin được tạ tội sao?"

"Mình cũng không làm sai nhiều lắm phải không?" Lúc cô nói ra lời này, sức lực rõ ràng là yếu hơn sên.

"Tôi nói cậu nghe nè, cậu xong đời là cái chắc rồi. Trước mặt mọi người không cho Kỳ đại thần mặt mũi, cậu đúng là số một."

Thi Diễm lí nhí, "Vậy phải làm sao bây giờ? Có thể bù đắp không?"

Kim Triết ngồi xuống bên cạnh Thi Diễm, "Xét thấy cậu có thành ý như vậy, tớ sẽ chỉ cho cậu một chiêu. Lát nữa chờ cậu ta chơi bóng một quay lại đây nghỉ ngơi, cậu bắt ngờ xông ra từ phía sau rồi xung phong đâm bóp cho cậu ta, bóp vai nè, cánh tay nè, tóm lại là cậu ta sẽ bị một chiêu này hạ gục."

"Mình không tin."

"Ồ kìa, sao cậu lại không tin lời tớ? Vậy tớ cũng nói luôn với cậu, hôm qua còn có một cô bạn đến hỏi tớ rốt cuộc là cậu làm thế nào mà tiến vào được phòng phát thanh đấy. Có rất nhiều người muốn đá cậu ra khỏi phòng phát thanh, cậu vẫn không có nửa điểm cảm giác nguy hiểm nào sao?"

Kim Triết nói xong, đẩy cánh tay Thi Diễm, "Cứ trốn đi trước đã, lát nữa chờ cậu ta quay lại rồi hãy xuất hiện."

"Ồ." Tuy là Thi Diễm cảm thấy trong này có âm mưu gì đó, nhưng Kim Triết là người chơi thân với Kỳ Diệc Hoàn nhất, vậy cũng có nghĩa là Kỳ Diệc Hoàn thích gì cậu ta cũng sẽ là người hiểu rõ nhất, nhỉ?

Thi Diễm trốn sang một bên, chờ thật lâu sau, lâu đến nỗi có cảm giác sắp bị mặt trời hun cháy khét lẹt mới nhìn thấy Kỳ Diệc Hoàn dừng lại. Anh ngồi vào chỗ của mình nghỉ ngơi, cầm chai nước tu một hơi lớn.

Cách đó không xa, Kim Triết kéo Từ Dương qua bên này xem trò hay, bọn họ nhìn thấy Thi Diễm rón rén đi về phía Kỳ Diệc Hoàn.

"Cậu còn nhớ lần trước có một cô bạn cũng là ở đây, trong lúc nhất thời không nhận được mê trai đã nắm vai của Kỳ Diệc Hoàn, cuối cùng kết cục là gì không?" Kim Triết nghĩ đến hình ảnh kia, vội cắt lực nín cười.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Suýt chút nữa chạy theo người ta rồi

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Sao mà không nhớ được chứ, nữ sinh kia gào khóc nửa ngày, cuối cùng vẫn là tớ phải chạy ra đỡ dành người ta, sau đó lại là tớ mang người ta đến phòng y tế kiểm tra."

Kim Triết cười khan hai tiếng, "Thi Diễm này vừa thấp lại vừa gầy, đoán chừng sẽ càng dễ ném hơn, không phải là sẽ trực tiếp bị ném vào rổ trên sân kia luôn đó chứ?"

Kỷ Diệc Hoành không thích có quá nhiều tiếp xúc da thịt với người khác, nữ sinh lần trước chỉ mới chạm tay vào vai anh thôi mà toàn thân anh đã nổi lên da gà. Cũng không khuếch đại như mấy người Kim Triết nói, dù sao thì chiêu ném người qua vai cũng phải tiếp xúc, anh chỉ trực tiếp hất cánh tay của đối phương ra rồi bỏ đi mà thôi.

Thi Diễm lén lút đi đến sau lưng Kỷ Diệc Hoành, đưa tay đặt lên bả vai của cậu thiếu niên.

Ngón tay vừa vận chạm vào xương bả vai của Kỷ Diệc Hoành, cô nhìn thấy trên đầu anh toàn là mồ hôi, theo mấy sợi tóc nhỏ xuống, còn có giọt men theo chiếc cổ thon dài của anh lăn xuống, lọt vào trong cổ của chiếc áo phông trắng.

Bàn tay cầm chai nước khoáng của Kỷ Diệc Hoành nắm chặt, nghiêng đầu nhìn cái tay đặt trên bả vai mình, anh bắt lấy cổ tay Thi Diễm, trong khoảnh khắc đó cô cảm nhận được một sức mạnh cực kỳ lớn đặt trên cổ tay mình.

Không phải là anh muốn ném cô đi đó chứ?

"Đại thần đại thần, đừng nóng, chơi bóng rổ rất mệt phải không? Minh đám bóp cho cậu nhé."

Đây rõ ràng là giọng của Thi Diễm, Kỷ Diệc Hoành khẽ nói lòng tay, giống như ông chủ lớn ngồi thẳng lưng về.

Kim Triết cụng vai Từ Dương, "Có vấn đề."

"Không thể sai!"

Thi Diễm khiến cho mình bày ra vẻ mặt chân chó nhát có thể, Kỷ Diệc Hoành xoay khớp cổ, "Cánh tay cũng mỏi nữa."

Thi Diễm dứt khoát ngồi xuống bên cạnh anh, đám bóp cánh tay, "Thoải mái không?"

Kỷ Diệc Hoành không nói lời nào, lúc anh bày ra bộ dạng nghiêm túc quả nhiên đặc biệt khó tiếp cận, Thi Diễm nhìn chăm chăm gò má anh, thấy khóe miệng cậu thiếu niên mím chặt, "Í, khóe miệng cậu có gì kìa."

Kỷ Diệc Hoành quay đầu sang nhìn chăm chăm cô, Thi Diễm cười gượng hai tiếng, cô chỉ muốn làm dịu bầu không khí này xuống một chút thôi mà.

"Cậu nhìn chăm chăm miệng tôi là có ý gì?" Kỷ Diệc Hoành hỏi cô.

Thi Diễm bối rối, "Minh tưởng khóe miệng cậu có....."

"Có cái gì?"

Cô vốn chỉ muốn đùa một chút thôi có được không, có cái gì cô cũng chưa có nghĩ tới, "Có thịt."

Kỷ Diệc Hoành đưa lưỡi ra, chậm rãi liếm một cái, Thi Diễm đỏ mặt xoay đầu sang phía khác. Kim Triết và Từ Dương bước nhanh đến, "Hiếm thấy hiếm thấy, đúng là sống càng lâu càng được khai mở nhãn quang mà."

"Hiếm thấy cái gì?" Thi Diễm không hiểu hỏi.

"Cậu không hiểu." Kỷ Diệc Hoành liếc hai người kia một cái, "Mấy cậu vào chơi trước đi, tôi nghỉ thêm một lúc nữa."

"Được thôi." Kim Triết và Từ Dương xoay người đi vào sân bóng rổ.

"Đúng rồi, vòng phòng vẫn lần trước đã qua rồi, bắt đầu từ ngày mai, sau khi tan học tôi sẽ qua đó ghi âm."

Thi Diễm suýt chút nữa thì quên mất chuyện này. "Thật hả? Cậu cũng quá lợi hại rồi đó?"

Thi Diễm nhớ tới cảnh tình cảm kịch liệt lúc đó, tự cảm thấy thể hiện tài năng thật không dễ dàng chút nào. Thi Diễm còn hưng phấn hơn cả nghe chính mình được thông qua. "Cậu thật trâu bò, bá phục bá phục."

Kỷ Diệc Hoành cười cười, những câu như vậy anh đã nghe đến mọc kén trong tai, hơn nữa nhìn bộ dạng chân chó này của Thi Diễm, xem ra cũng chỉ là để làm anh vui lòng mà thôi.

Mấy nữ sinh ngồi bên cạnh lần la tiến đến, trong đó có một cô gái mặc váy trắng, mái tóc dài bồng bềnh, cực kỳ xinh đẹp.

"Kỷ Diệc Hoành." Cô ta thẹn thùng lên tiếng, nhưng có lẽ là vì không biết phải nói gì tiếp theo nên sau khi gọi xong tên anh chỉ biết giương mắt đứng đó. Kỷ Diệc Hoành liếc sang, khuôn mặt cô ta lập tức đỏ ửng như một quả cà chua.

Thị Diễm hơi nghiêng người lên trước, nghe được cô ta tiếp tục: "Cậu đến chơi bóng rổ à?"

Kỷ Diệc Hoành mặc áo ngắn tay, lộ ra một phần cánh tay rắn chắc, ánh mặt trời yên lặng rơi xuống người anh, Kỷ Diệc Hoành vận nắp chai nước khoáng trong tay.

"Cậu đói không? Có muốn ăn chút gì đó không?" Nữ sinh đó không biết lấy đâu ra một túi thịt bò, nhanh nhẹn xé ra rồi đưa đến tay Kỷ Diệc Hoành.

Thị Diễm nhìn thấy động tác uống nước của Kỷ Diệc Hoành dừng lại, rõ ràng bị hấp dẫn. Anh nhìn chằm chằm chiếc túi trong tay cô bạn kia, qua miệng túi bị xé có thể nhìn thấy thịt bò đỏ rực bên trong, vừa nhìn là biết rất cay.

Thị Diễm âm thầm khâm phục cô bạn này, lại biết dùng đồ ăn để tiếp cận Kỷ Diệc Hoành. Nhưng mà Kỷ Diệc Hoành cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, chẳng lẽ còn bị chút đồ ăn này mua chuộc sao?

Nông cạn, ấu trĩ.

Nhưng nơi khoe mắt cô nhìn thấy ngón tay Kỷ Diệc Hoành giật giật, Thị Diễm dứt khoát quay sang nhìn anh, thấy đôi mắt Kỷ Diệc Hoành không hề chớp dừng trên chiếc túi trong tay cô bạn kia.

Cô vội vàng lên tiếng nhắc nhở, "Cậu đừng có quên lời thầy Nghiêm dặn dò, mấy thứ này cậu không thể đụng vào đâu."

Yết hầu Kỷ Diệc Hoành hơi lặn, Thị Diễm vội vàng kéo cánh tay anh, "Nhìn một chút đi."

Cô bạn ngồi bên tay phải của Kỷ Diệc Hoành thấy vậy, rõ ràng mất hứng, "Có cần phải đến mức đó không? Chỉ là ăn một chút thôi mà."

"Vì bạn học này, lời thầy giáo đã căn dặn mình cũng không có cách nào khác."

"Kỷ Diệc Hoành, đây là thịt bò khô tự làm ở nhà đó, mùi vị tuyệt đối chính tông, so với bán bên ngoài còn ngon hơn rất nhiều."

Trong lòng Thị Diễm có loại cảm giác khó chịu không nói ra lời, cô muốn kéo Kỷ Diệc Hoành đứng dậy, nhưng sức mạnh của cô không đủ dùng. Cậu thiếu niên ngẩng đầu nhìn về phía cô, Thị Diễm ức độ mắt, "Mình mua cho cậu được chưa?"

Kỷ Diệc Hoành lập tức đứng lên đi theo sau cô.

Cô bạn phía sau gọi với theo mấy lần, nhưng anh đều không quay đầu lại.

Vừa vào đến siêu thị của trường, Thị Diễm lập tức bắt đầu hối hận vì những câu mình vừa nói, cứ có cảm giác như bản thân đang tranh sừng với người ta. Kỷ Diệc Hoành nhặt đồ trên kệ, một chút cũng không nương tay, "Cái này ngon, còn cái này nữa, cái kia cũng ngon....."

Thị Diễm đi tới, đoạt lấy toàn bộ mấy thứ anh đang ôm trong lòng rồi thả về kệ hàng. "Chỉ được lấy một."

"Vì sao?"

"Không phải cô bạn kia cũng chỉ cho cậu một gói thịt bò thôi à?"

Cô cảm thấy Kỷ Diệc Hoành thật sự quá mức buồn cười, "Mình chỉ thấy con trai theo đuổi con gái mới mua đồ ăn vặt."

"Nam nữ bình đẳng." Kỷ Diệc Hoành chọn được một túi đồ ăn vặt.

Sau khi quay lại ký túc xá, Thị Diễm càng nghĩ thì cảm giác kỳ quái trong lòng càng lớn. Khi đó nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành ngồi yên không nhúc nhích, trong lòng cô thậm chí còn có cảm giác sợ hãi.

Cô rất sợ cô bạn kia nói với Kỷ Diệc Hoành: Kỷ Diệc Hoành, từ bây giờ mình nhận thầu cung cấp toàn bộ đồ ăn vặt cho cậu, cậu đi theo mình đi. Sau đó anh liền quên hết cả mọi thứ xung quanh mà chạy theo cô ta.

Không được, tuyệt đối không được.

Thị Diễm sờ sờ mặt, điên rồi, cô biết là mình bị sắc đẹp của Kỷ Diệc Hoành hấp dẫn, nhưng cô không thể nào cứ như vậy rơi xuống được chứ?

Thị Diễm đột nhiên tát mạnh lên mặt hai cái, Trương Tư Nam dùng ánh mắt kỳ quái nhìn sang cô, "Tự nhiên tát mình chi vậy?"

"Mình..... Mình cứ có cảm giác có con muỗi đang vo ve bên tai."

Điện thoại tinh tinh một tiếng, Thị Diễm cầm lên nhìn, thấy Alipay có 700 đồng gửi tới.

Dù sao cũng là con gái của chính mình, dù có nhẫn tâm cũng không thể hoàn toàn bỏ mặc, mấy ngày này Thị Diễm không tìm ông ta nữa, ông ta cũng sợ sau khi cô nộp tiền đi sẽ không còn tiền ăn cơm. Ngày hôm sau, Thị Diễm ăn cơm xong liền vội vàng đi đến phòng phát thanh của trường.

Cô đi đến cửa, không chút nghĩ ngợi đẩy cửa bước vào, Kỷ Diệc Hoành vừa mới chơi xong một trận bóng rổ, mồ hôi đầm đìa, áo mặc trên người ướt đầm.

Thị Diễm đi vào một bước, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy cậu thiếu niên cầm vật áo, thoát một cái còi phăng ra.

Động tác thật sự là lưu loát đến thần kỳ, không dừng lại lấy một giây.

Đột chút, Thi Diễm cảm thấy trước mắt chói lóa, hình như cô vừa nhìn thấy một cảnh gì đó không nên thấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thích mắt không?

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Á!"

Tiếng thét chói tai từ phía sau vang lên, Kỳ Diệc Hoành quay đầu lại nhìn, sau đó lại như người không liên quan cảm chiếc áo phông mới đặt trên bàn mặc vào.

Xoang mũi Thi Diễm nóng nóng, giống như muốn phụt máu mũi, rốt cuộc cô vừa nhìn thấy cái gì vậy?

Mà quan trọng là, không phải cô nên đóng sầm cửa lại rồi xoay người bỏ chạy sao? Đó mới là phản ứng bình thường, nhưng trong giây phút này cô lại không tài nào nhấc chân lên nổi. Cơ thể của Kỳ Diệc Hoành một chút cũng không có cảm giác yếu ớt gầy gò, vai rộng eo thon, lưng quần hơi trễ xuống lộ ra một phần cơ bụng rắn chắc không chút mỡ thừa, hai cánh tay không còn vải che chắn, khiến người nhìn có một cảm giác đầy mạnh mẽ.

Bạo kích, đúng là bạo kích mà!

"Cậu không tính đóng cửa à?"

Cũng đúng, ngộ nhỡ có ai đi qua, nhìn thấy hai người rồi lại hiểu lầm thì phải làm sao?

Thi Diễm đóng mạnh cửa lại, mà chính cô lại vẫn không đi ra ngoài.

Cô dời tầm mắt đi, giả vờ như đang ngắm phong cảnh, thế nhưng nơi khóe mắt vẫn âm thầm theo dõi từng động tác của Kỳ Diệc Hoành. Anh chọn một chiếc áo phông rộng thùng thình, ngón tay thon dài tùy ý cầm lấy một đoạn rồi nhét vào trong quần.

Hai chân Thi Diễm mềm nhũn, Kỳ Diệc Hoành cuộn chiếc áo phông vừa cởi ra rồi ném sang một bên. "Thích mắt không?"

"Không thích!" Cô không nhìn thấy gì cả được không?

"Không thích?" Kỳ Diệc Hoành ngân vắn lần không ngờ sẽ nhận được đáp án như thế, anh đi lên vài bước, dừng lại trước mặt Thi Diễm, "Không thích chỗ nào?"

Thi Diễm đảo mắt vòng quanh, "Ý mình là, mình không nhìn thấy gì cả."

"Không nhìn thấy hay là nhìn chưa đủ?"

"....." Máu nóng toàn thân dồn lên não, Thi Diễm bật thốt lên, "Cậu làm như vậy là không đúng, phòng phát thanh là một nơi trang trọng cỡ nào chứ, vậy mà cậu cậu....."

"Tôi làm sao?" Áo anh ướt đầm mồ hôi, dính vào người rất khó chịu, không lẽ thay cái mới cũng không được?

"Cậu lại ngang nhiên cởi áo ở đây."

Kỳ Diệc Hoành cười cười, "Nói vậy tức là cậu đã nhìn thấy."

Thi Diễm vội vàng chen qua người anh chạy vào trong, "Sắp đến giờ rồi, cậu còn không mau đi chuẩn bị đi?"

Anh xoay người nhìn chằm chằm bóng lưng cô, Thi Diễm ngồi vào ghế của mình, hai tay ôm mặt. Sao lại vẫn nóng như thế chứ, đúng là không có tương lai gì cả, sắc đẹp trước mặt cô đáng ra phải làm như khinh thường không buồn chớp mắt mới đúng!

Kỳ Diệc Hoành đi lên rồi ngồi xuống, "Ngày 11 có hoạt động kỷ niệm thành lập trường, cậu có về nhà không?"

Thi Diễm lắc đầu, cô không nghĩ sẽ về, bởi dù có về thì cũng chỉ một mình lủi thủi.

"Rất tốt, ngày hôm đó tôi có một tiết mục, bỏ thêm vài đoạn là giọng nữ, liền để cậu làm đi."

Thi Diễm biết những người được tham gia chương trình kỷ niệm của trường đều đã qua tuyển chọn tỉ mỉ, mỗi tiết mục đều do một vị lão sư chịu trách nhiệm, có thể tương tượng ra tầm cỡ đến thế nào. "Cậu không chọn lựa một chút à?"

"Tôi bận bịu như vậy, thời gian đâu mà lãng phí?"

Cũng có lý.

Thời gian cực kỳ gấp rút, nhưng phần thoại chuẩn bị cho Thi Diễm cũng không nhiều, chỉ có vài đoạn ngắn, nên nhất định là kịp.

Buổi chiều là tiết của môn học tự chọn, rất nhiều nữ sinh đến từ sớm để chiếm chỗ tốt.

Từ Từ Dịch thấy Thi Diễm cầm điện thoại đang xem gì đó, khẽ đẩy cánh tay cô rồi hỏi, "Hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường năm nay, chương trình của khoa phát thanh chúng ta vẫn là Ký Diệc Hoành đứng ra chuẩn bị hả?"

"Chắc vậy đó," Thi Diễm hơi ngẩng đầu, "Cậu ấy nói có một tiết mục."

"Nghe nói năm ngoài có đăng lên trang web của trường thông báo tuyển chọn người....."

Thi Diễm nhớ mang máng đúng là có chuyện đó, "Chắc là vì năm nay thời gian khá gấp gáp, Ký Diệc Hoành gần đây cũng bận rộn liên miên, nên cậu ấy nói đến lúc đó để mình cùng phối hợp."

Trong lòng Từ Từ Dịch như có ai đó ném tới một tảng đá lớn, còn chưa nghe được âm thanh gì, cả người đã bị đánh cho choáng váng.

Vậy nên, đây chính là một cơ hội cũng không cho người khác sao?

"Xin chào, bạn là Thi Diễm phải không?" Tiếng nói ôn nhu dịu dàng vang lên bên tai, Thi Diễm ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, "Đúng, là mình đây."

"Mình là Quý Nguyên Thanh."

"Hội trường ban văn nghệ của hội sinh viên Quý Nguyên Thanh hả?" Tường Tư Nam thấy đối phương rất quen mắt.

"Đúng vậy." Quý Nguyên Thanh đứng đó, không có ý định ngồi xuống, "Thi Diễm, cậu chưa vào hội sinh viên phải không?"

Thi Diễm khẽ lắc đầu, tư chất của cô tầm thường như vậy, cũng không có ai đề cử, đến cả cửa vào hội sinh viên cũng không thể tới gần ấy chứ.

Quý Nguyên Thanh mở quyển sách trong tay ra, đưa cho Thi Diễm một tờ đơn, "Cậu điền vào đây đi, tiết tự học tối nay đưa cho mình, được không?"

Thi Diễm liếc nội dung, giật mình, "Cậu muốn cho mình vào hội sinh viên?"

"Đúng vậy, không phải gần đây cậu vẫn đi theo Ký Diệc Hoành làm trong phòng phát thanh đó sao? Chỗ đứng rất tốt, hoàn toàn có thể vào ban văn nghệ rồi."

Từ Từ Dịch nhìn tờ đơn kia đến xuất thần, cô ấy cũng từng viết đơn, nhưng mỗi lần gửi đi đều như tảng đá nhỏ chìm dưới biển lớn, bọn họ ngay cả một lý do từ chối cũng không nói với cô ấy.

Thi Diễm dĩ nhiên là vui mừng không thôi, "Lát nữa mình điền xong rồi đưa cậu luôn."

"Được, chào mừng cậu." Quý Nguyên Thanh thấy mấy người bạn của mình đã đến, liền quay người trở về chỗ ngồi.

Tường Tư Nam ngưỡng mộ liên tục xuýt xoa, cầm tờ đơn nhìn chăm chú, "Sự tử nhỏ, cậu đúng là không phải tầm thường mà, từ khi vin được vào cành cây cao là Ký Diệc Hoành liền như cá gặp nước, tiền đồ rộng mở. Sau này trên CV chỉ cần viết thêm một dòng đã từng vào hội sinh viên thôi, vậy là đã trâu bò hơn hẳn người khác rồi!"

Hội sinh viên lấy đoàn chủ tịch là trung tâm cốt lõi, trong này tất nhiên sẽ có những chuyện kéo bè kết phái, nhưng vì sao ai ai cũng tranh đấu đến sứt đầu mẻ trán cũng nhất định muốn giành về một chỗ?

Còn không phải là bởi vì hàm lượng của ba chữ hội sinh viên này quá nặng sao?

Thi Diễm nhân lúc nghỉ giữa giờ điền vào tờ đơn kia, bởi vì khá đột ngột nên cột giới thiệu tóm tắt về bản thân cô chỉ có thể bịa ra, rằng mình yêu ban văn nghệ thế nào, nếu được vào sẽ nỗ lực đóng góp ra sao.

Dù sao đối với Thi Diễm mà nói, có cơ hội là nhất định phải nắm chặt, dù có bị loại thì cũng phải bị loại một cách vui vẻ.

Cả một buổi học Từ Từ Dịch không nghe lọt bất cứ thứ gì, cuối cùng phải bỏ cuộc, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời nhảy nhót trên lớp cửa sổ bằng thủy tinh, có chút khiến cho người ta hoa mắt. Từ sau khi đỗ đại học, người khác đều là thả lỏng, chỉ có cô ấy vẫn liên tục liều mạng, cũng bởi vì muốn nhận được những gì đáng được nhận sau từng ấy nỗ lực đã bỏ ra mà thôi, nhưng vì sao lại khó khăn đến như vậy chứ?

Tan học, Thi Diễm cầm tờ đơn đứng ở cửa chờ Quý Nguyên Thanh.

Quý Nguyên Thanh và mấy người bạn vừa cười vừa nói đi ra, Thi Diễm mỉm cười tiến lên, "Mình điền xong rồi."

Nhưng cô ta không đưa tay nhận lấy, ý cười nơi khóe miệng như ẩn như hiện, "Đơn xin vào hội phải có chữ ký của người tiến cử, cậu đi tìm Ký Diệc Hoành, nói cậu ấy ký tên rồi đưa lại cho mình là được rồi."

Bàn tay đang đưa ra của Thi Diễm dừng lại, còn phải tìm Ký Diệc Hoành ký tên nữa hả?

Cô thầm đoán bây giờ Ký Diệc Hoành đang trong phòng phát thanh, ký tên chắc cũng nhanh thôi. Thi Diễm xoay người muốn đi, cô bạn khoác cánh tay Quý Nguyên Thanh lại đột nhiên lên tiếng nhắc nhở cô, "Ký Diệc Hoành chắc là đang ở hội trường, cậu đến đó có lẽ sẽ tìm được đấy."

"Được, cảm ơn."

Cô bạn kia nhìn theo bóng lưng Thi Diễm rồi đi, vừa rồi không tự chủ được đã tiến lên theo hai bước, "Nguyên Thanh, cậu việc gì phải làm chuyện thừa thãi đó? Kỳ Diệc Hoành chưa từng tiến cử người khác, cũng không bao giờ ký tên cho ai mà."

"Làm sao cậu biết?" Trong mắt Quý Nguyên Thanh vẫn cất giấu ý cười, "Cậu ấy có thể tiến vào phòng phát thanh chứng tỏ là có bản lĩnh, Kỳ Diệc Hoành coi nhẹ chuyện tiến cử người khác, nhưng có thể cậu ấy sẽ khác."

"Có gì khác đâu chứ, kết quả học tập bình thường, nếu nói đến xinh đẹp, không lẽ cậu còn không xinh đẹp bằng cậu ta?"

Quý Nguyên Thanh nhún mày, "Cậu rảnh rồi quá rồi phải không? Chỉ là vì mình quý người tài mà thôi."

"Được rồi được rồi," nữ sinh kia cũng không dám đắc tội với cô ta, "Nhưng Kỳ Diệc Hoành và cô Dương đều đang ở hội trường đó, trong lúc dàn dựng và luyện tập tiết mục cảm người ngoài vào làm phiền. Cậu nói nếu như cậu ta liều lĩnh xông vào, có thể sẽ ăn một trận mắng không?"

Dương lão sư nổi tiếng là nghiêm khắc, lúc giận dữ lên thì càng đáng sợ, Thi Diễm chưa từng tiếp xúc với người này, cũng không hiểu quy tắc trong hội học sinh, theo lẽ dĩ nhiên là không biết.

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cái tát đau đặng

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thi Diễm đi đến trước cửa hội trường, cô nhận ra chỗ này cực kỳ yên tĩnh, xung quanh không có lấy một bóng người.

Thi Diễm đi đến, giơ tay muốn gõ cửa, nhưng lại sợ quá rầy Kỳ Diệc Hoành, cuối cùng cô đành đứng bên ngoài chờ, nhưng một hồi lâu vẫn không hề thấy anh đi ra.

Thi Diễm cẩn thận từng li từng tí vịn tay nắm cửa, thò đầu vào trong thăm dò.

Bên trong hội trường không có một bóng người, nhưng lại có tiếng nhạc truyền tới, Thi Diễm nhấc chân đi vào trong.

Trên màn hình lớn đang chiếu một đoạn phim đã được xử lý phần âm thanh, mười mấy giây sau, màn chiếu chuyển sang một cảnh khác, cũng là phần Kỳ Diệc Hoành chuẩn bị cho tiết mục của khoa.

"Cô là ai? Làm sao vào được đây? Ai cho cô đi vào hả?" Một chuỗi câu hỏi mang theo ngữ khí nghiêm nghị đột nhiên xuyên qua hội trường truyền vào tai Thi Diễm, đoạn phim trên màn chiếu dừng lại, sau đó là tiếng bước chân đi ra.

"Nói chuyện đi chứ!"

Thi Diễm không dám đi tiếp, Dương lão sư nổi cáu. "Ồ khoa nào? Có biết nơi này không thể vào không?"

Kỳ Diệc Hoành đang ngồi trong một góc của hội trường, giấu mình sau lớp rèm, chân dài gác lên chân còn lại. Cậu thiếu niên ngẩng đầu nhìn lên, thấy Thi Diễm bị nạt đến bối rối, ngo ngắc đứng tại chỗ.

"Cô Dương, là em gọi cậu ấy tới." Kỳ Diệc Hoành đặt tập kịch bản trong tay xuống, sau đó đi đến trước mặt Thi Diễm, giọng nói chìm trong ầm áp, "Sao giờ mới đến?"

Cô thoáng lấy lại tinh thần, nhưng mặt vẫn còn đỏ cực kỳ, Dương lão sư nghe vậy thì sắc mặt mới hơi dịu xuống. "Đây là giọng nữ em tìm đến?"

"Vâng."

Mấy ngày nay tâm tình của Dương lão sư đã không tốt, tác phẩm hoàn thành sau khi cất nôi biên tập luôn có cảm giác chênh lệch đôi chút với nguyên tác, hiện tại lại còn có người đột nhiên xuất hiện. Nếu không có Kỳ Diệc Hoành đứng ra, thì hẳn là ngọn lửa này của cô ấy khó mà ép xuống.

"Sau này đừng có đến muộn, hoặc là cùng Kỳ Diệc Hoành đến, hoặc là dứt khoát đừng có đến nữa!"

Thi Diễm không thể làm gì khác là lí nhí đáp, "Vâng."

"Qua đây." Kỳ Diệc Hoành liếc cô một cái rồi đi thẳng về chỗ cũ.

Thi Diễm ngoan ngoãn đi theo, ngồi xuống bên cạnh anh. Dương lão sư tiếp tục cho chạy đoạn phim, tầm mắt Kỳ Diệc Hoành dừng lại trên màn hình chính. "Sao cậu tìm được đến chỗ này?"

"Có một tờ đơn muốn nhờ cậu ký tên." Thi Diễm nói xong, cầm tờ giấy kia đưa tới.

Kỷ Diệc Hoành hơi rũ mi mắt, sau đó rất nhanh lại nâng lên, không nói lời nào.

"Giúp mình ký tên đi rồi mình ra ngoài luôn, không quấy rầy cậu nữa."

"Không ký."

Thi Diễm vốn còn nghĩ bọn họ cũng có thể coi là có chút giao tình đây, "Vì sao chứ?"

Dương lão sư từ phía xa đi tới, Thi Diễm nhanh tay thu về, ánh mắt Kỷ Diệc Hoành trở lại màn hình chính.

"Có phải là cảm giác thiếu thiếu gì đó không?" Dương lão sư giống như không hề nhìn thấy Thi Diễm, trực tiếp hỏi Kỷ Diệc Hoành.

"Có vài chỗ chuyển cảnh hơi vội."

"Vấn đề chính là ở đây." Dương lão sư nhúc nhúc đầu không thôi, "Cô đã nghiên cứu mấy ngày nay mà không tìm được biện pháp. Ngày lễ kỷ niệm thành lập trường càng ngày càng gần, nếu tiết mục này không thể hoàn mỹ thì nhất định cô sẽ không thể ăn ngon ngủ yên."

"Cô ơi, cô có thể thử tùy lúc thích hợp thêm chút yếu tố trong game vào đó....." Thi Diễm bật thốt lên, thế nhưng về mặt Dương lão sư lại càng ngày càng khó coi. Thế hệ trẻ bây giờ học không lo học, đắm ba câu liền không rời khỏi mấy chữ game này!

Chỉ là Thi Diễm đã lỡ nói ra rồi thì cũng không tiện nửa đường thu lại, "Hai ngày trước em có nghe một bản nhạc điện tử, phối thêm lời thoại của nhân vật trong Vương giả vinh diệu vào, đặc biệt có cảm giác. Trong điện thoại của em có lưu lại video, cô muốn thử xem một chút không ạ?"

Kỷ Diệc Hoành quay đầu nhìn chăm chú một bên mặt của Thi Diễm, Dương lão sư không có thời gian rảnh rỗi làm việc vô bổ, nhưng dù sao người cũng là Kỷ Diệc Hoành gọi tới, không thể một chút mặt mũi cũng không cho được.

Thi Diễm mở video lưu trong điện thoại ra, âm nhạc vang lên xen lẫn một giọng nói vô cùng kiều mị, "Xin hãy thỏa thích dạo dò Đắc Kỳ... .."

(*) Đắc Kỳ là một nữ pháp sư trong Vương giả vinh diệu

Hàng lông mày nhíu chặt của Dương lão sư hơi giãn ra một chút, sau đó toàn bộ sự tập trung bắt đầu dồn vào giọng nam, so với giọng nói mềm mại vừa rồi quả nhiên có thêm mấy phần mạnh mẽ, bá đạo, "Thần căn giết thần, một khi khởi động tàn sát đã không có cách nào kiểm soát, phóng ngựa đến đây đi!"

Dương lão sư đập tay một cái, "Đúng, chính xác, chính là cái cảm giác này!"

Kịch ngắn truyền thanh nếu cứ mãi đi theo lối mòn thì sẽ không có cảm giác mới mẻ gì, nhưng nếu như kết hợp với những yếu tố đang thịnh hành trong giới trẻ, vậy thì hiệu quả sân khấu mang đến sẽ vô cùng kinh điển!

Dương lão sư vui vẻ vỗ tay, "Ý tưởng này được, rất tốt! Tôi phải đi làm lại một chút, ngày hôm nay đến đây thôi."

Cô ấy xoay người rồi đi, vừa bước được một bước, lại xoay người về, rồi lên tiếng hỏi Thi Diễm, "Em tên là gì?"

"Thi Diễm ạ."

"Không tồi không tồi, rất có sáng kiến."

Dương lão sư mang theo máy tính rồi đi, bên trong hội trường lớn chỉ còn lại hai người bọn họ. Kỷ Diệc Hoành cười như không cười nhìn chăm chăm cô, Thi Diễm quay mặt về phía anh, hơi giương lông mày. "Còn không khen mình đi?"

"Khen cậu cái gì?"

"Dù gì mình cũng là người từ phòng phát thanh của cậu đi ra, càng có năng lực thì cậu càng được nở mày nở mặt chứ sao."

Kỷ Diệc Hoành nghiêng người sang, cánh tay đặt lên lưng ghế, động tác này đồng thời cũng khiến khoảng cách của hai người biến thành con số không. Thi Diễm ngồi ngay ngắn, lưng hơi lùi về sau, "Chủ tịch lão đại, ký tên cho mình nha."

(*) Hình như tiểu Hoành là chủ tịch hội sinh viên luôn, lúc trước có phải đã nhắc tới ở đâu đó rồi không ta?!

"Sao tự nhiên lại muốn vào hội sinh viên?"

"Người ta mời mình mà, dù sao vào hội sinh viên cũng có rất nhiều lợi ích."

Kỷ Diệc Hoành tiến gần hơn chút nữa, "Tất cả những người tham gia vào hội sinh viên đều không phải đơn giản, cậu thấy bản thân có chỗ nào hơn người?"

"Kết quả học tập chuyên ngành của mình rất tốt, mình thích làm việc, cũng luôn nỗ lực phấn đấu....."

"Lại bịa, tiếp tục bịa nữa đi."

Thi Diễm đưa tay đẩy bả vai Kỷ Diệc Hoành, "Cậu..... cậu đừng có áp lại nữa."

"Thái độ cầu cạnh của cậu là thế này đây hả?"

Nhịp tim Thi Diễm tăng vọt, một cánh tay chống trên tay ghế, nhanh chóng xuống giọng, "Vậy cậu ký tên cho mình, mình mua đồ ăn vặt cho cậu?"

"Tôi sắp tham gia một cuộc thi, mấy ngày nay phải bảo dưỡng cổ họng."

"Vậy phải làm sao mới được hả?"

Kỷ Diệc Hoành liếc tập kịch bản trong tay, "Tự mình nghĩ đi."

Thi Điền bắt đầu từ trung học cơ sở đã ngâm trong ngôn tình mà lớn lên, đột nhiên có cảm giác quen thuộc, "Không phải cậu lại muốn mình lấy gì đó đến trao đổi đấy chứ?"

"Cậu thi có cái gì đáng tiền để trao đổi?"

Cô nghèo đến mức ngay cả tiền bỏ vào thẻ com cũng không có, thứ đáng giá nhất..... không phải chỉ còn lại cái thân này sao?

Trên mặt Thi Điền lập tức xuất hiện mấy vết đỏ khá nghi, "Cậu đừng có nghĩ lung tung, không thể nào, không thể!"

Kỷ Diệc Hoành kì quái nhìn cô, "Cậu cho là tôi đang nghĩ cái gì?"

Bên ngoài hội trường, Quý Nguyên Thanh đứng trước cánh cửa hơi hé, cô bạn đi cùng nhất định muốn kéo cô ta đến đây, nói là sẽ cho cô ta thưởng thức cảnh Thi Điền bị cự tuyệt.

Dương lão sư vừa mới rời đi bọn họ đã thấy được, Quý Nguyên Thanh đẩy cô bạn đang kéo cánh tay mình ra, "Lát nữa mình còn phải đi tập kịch đấy, không phải chỉ là một tờ đơn xin vào hội thôi sao? Mình thấy chính là cậu rất có thành kiến với cậu ấy."

Tổng Linh Linh trầm nghĩ, chuyện này thì có liên quan gì đến cô ta chứ, cô ta làm những chuyện này còn không phải vì Quý Nguyên Thanh sao?

Trong ban văn nghệ có ai mà không biết Quý Nguyên Thanh một lòng với Kỷ Diệc Hoành, thế nhưng Quý Nguyên Thanh lại nhất quyết giữ giá không chịu chủ động, mà Kỷ Diệc Hoành có giống như người sẽ chủ động xuất kích không?

"Nói không chừng là Thi Điền này có chút thủ đoạn nào đó, cậu cũng phải xem mà học theo mới được."

Quý Nguyên Thanh khinh thường, "Học cái gì?"

Cô ta vừa nói dứt lời, liền nhìn thấy Thi Điền nhào vào lồng ngực của Kỷ Diệc Hoành, loại tình huống bất ngờ này khiến cô ta không kịp chuẩn bị, giống như một cái tát vang dội thình lình ập tới làm cho cô ta đau điếng toàn thân.

Bát Bát: Gần đây ta đang bị cuồng PewDiePie mn ạ, cả ngày chìm đắm trong cái kênh của ông luôn (được rồi, đây cũng có thể coi là lý do vì sao đến ngày hôm nay ta vẫn chưa ra chương mới Tôi chờ em, nhưng cái chính là ta đang bị chán và cần có cái gì đó vực dậy tinh thần haha). Tuy là cái Youtube Rewind năm nay đã khiến ta phải ném cái dislike duy nhất trong năm của mình vào nó, nhưng nhờ thế mà ta biết được PewDiePie *vô cùng biết ơn*(có lên quay lại bỏ dislike không nhĩ?:))))))

Ban đầu chú ý đến ông vì ông có cái điệu cười giống Justin Bieber và ông làm mấy cái video về game, chính là kiểu mấy cái video mà từ sau khi ta chơi Granny bắt đầu xem của Cris Devil Gamer. Sau đó thì bị ông chinh phục vì cái độ hài không kiểm soát của ông, cả nữa, ông quá là giỏi và kiên trì, nhờ có ông mà ta biết hóa ra game cũng có điểm cuối:))))))

Trước đây thi thoảng ta cũng xem mấy cái video kiểu đó trên FB, bây giờ đoán không ít trong số đó là của ông, bởi cảm giác khi xem video đầu tiên của ông rất quen thuộc kkk. Tóm lại là mn hãy xem thử đi, tính giải trí rất tốt kkkkk. Ta đề cử mn coi ông chơi game, tuy ông có mấy cái chuyên mục khác nhưng mà ta đã coi và cảm thấy không buồn cười cho lắm. Có thể vì ta hơi đơ, phải đặc biệt mặn mới ăn, hoặc do văn hóa khác biệt, mấy thứ người ta có thể giải trí nhưng chưa chắc mình đã hợp hahaha

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Yêu tình

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Tổng Linh Linh giật mình, hai mắt tròn tròn, "Này này, hai người đó....."

Vì sao cô ta lại cảm giác như Kỷ Diệc Hoành không hề có ý định đẩy ra vậy?

Quý Nguyên Thanh quay đầu bước đi, Tổng Linh Linh vội vàng đuổi theo, "Cậu cứ vậy mà đi thôi hả?"

"Mình đã nói rồi, mình còn phải đi tập kịch."

"Người như vậy mà cậu cũng muốn cho vào hội sinh viên? Vì một cái chữ ký đã có thể nhảy vào lòng người khác ôm ôm ấp áp, sau này không phải sẽ sớm vọng tưởng thay thế vị trí của cậu luôn sao?"

Quý Nguyên Thanh dừng chân, sắc mặt có chút khó coi, "Nếu cậu ta thật sự có cái năng lực này thì mình cũng sẵn sàng chấp tay nhường lại."

"Nhưng cậu ta cứ chủ động với Kỳ Diệc Hoành như thế, cậu mà còn không mau tranh cướp là sẽ mất sớm đó."

Quý Nguyên Thanh mím chặt môi, "Cậu cảm thấy Kỳ Diệc Hoành luôn lạnh lùng băng lãnh sẽ ăn chiêu đó sao?"

"Ai biết đâu được mấy tên con trai lại thích kiểu này thì sao?"

"Đó là người khác, Kỳ Diệc Hoành sẽ không." Quý Nguyên Thanh nói xong lời này, bước nhanh rời đi.

Thi Diễm thật sự không cố tình nhào vào lòng ngực của Kỳ Diệc Hoành, có mấy phút ngắn ngủi như mạng lag mà đơ ra, rốt cuộc là vừa mới xảy ra chuyện gì?

Vừa rồi vì nghĩ tới mấy nữ chính giỏi làm nũng trong truyện thường rất may mắn, Thi Diễm mới kéo cánh tay Kỳ Diệc Hoành lắc qua lắc lại, "Ký tên đi, ký tên đi mà."

Kỳ Diệc Hoành nhìn sang cô, "Thả tay."

"Xin cậu rộng lòng giúp đỡ, ký tên đi mà."

Trên khuôn mặt đẹp trai của cậu thiếu niên hiện lên mấy phần bất đắc dĩ, "Thi Diễm, có phải lúc nào nhờ người khác giúp cậu cũng đều dùng đến chiêu này không?"

Đương nhiên là không rồi, đây chính là lần đầu tiên cô sử dụng đó, nhưng có vẻ như hiệu quả không được tốt cho lắm thì phải thôi.

"Chú tịch lão đại, xin cậu hãy thương xót cho một cô gái nhỏ bé yếu đuối là mình mà ký tên vào đi."

Không biết là vì điều hòa trong hội trường không đủ độ hay là vì bị Thi Diễm làm cho hoảng, Kỳ Diệc Hoành có cảm giác da gà da vịt bắt đầu từ mu bàn tay men lên trên, nổi rần rần. Anh liếc bàn tay Thi Diễm, cánh tay đột nhiên dùng sức thu về. Thi Diễm bị bất ngờ, không kịp chuẩn bị cũng không kịp buông tay, cơ thể cứ như vậy nhào tới.

Đầu cô vững vàng đụng vào lòng ngực của Kỳ Diệc Hoành, mà thật sự là quá khéo, màn này vừa vặn bị Quý Nguyên Thanh và Tống Linh Linh đứng bên ngoài thấy được.

Thi Diễm bị anh dọa sợ đến mức cả trái tim cũng đang run rẩy, hai tay rơi giữa không trung vội vàng đi xuống tìm kiếm điểm bám, vừa hay đặt trúng đùi Kỳ Diệc Hoành.

Mỗi dây thần kinh xúc giác của cô đều cảm nhận được vô cùng rõ ràng bấp đùi rắn chắc nơi dưới lòng bàn tay, Thi Diễm có cảm giác mơ hồ, bắt đầu nhớ không ra mình đến tìm Kỳ Diệc Hoành là vì mục đích gì.

Anh cúi đầu, mái tóc của Thi Diễm được cô cuộn lên đã hơi tung ra, cô thật sự hận không thể tìm một cái lỗ nào đó mà chui vào. Thi Diễm xấu hổ rúc đầu vào lòng ngực anh, nhưng động tác này hình như cũng không ổn cho lắm, không lẽ là vì cô vẫn còn chưa hết thèm thuồng nên mới lại không chịu buông?

Thi Diễm thật khó khăn mới ngồi được dậy, gãi gãi tai, lại lần mò lên tóc, tầm mắt đã không biết nên dừng lại ở đâu.

Cô thề bản thân tuyệt đối không có cố ý nhào vào anh!

Kỳ Diệc Hoành đưa tay ra, "Đón đâu?"

Thi Diễm lấy lại tinh thần, nhìn đến hai tay trống trơn mới phát hiện ra tờ đơn kia đã nằm im lìm trên đất từ bao giờ. Cô khom lưng nhặt lên rồi đặt vào tay Kỳ Diệc Hoành.

Cậu thiếu niên đứng lên, nhưng không lập tức ký tên mà thông dong bước đi, Thi Diễm lầm lũi đi theo sau.

Kỳ Diệc Hoành đi ra khỏi hội trường, Thi Diễm đi theo sát phía sau anh. Kỳ Diệc Hoành trở lại phòng phát thanh, sau đó mở ngăn kéo lấy ra một cây bút.

"Sau sự kiện kỷ niệm thành lập trường kết thúc cậu cũng không về nhà hả?"

"Ừ."

Kỳ nghỉ lễ Quốc khánh khá dài, trừ những sinh viên ở quá xa ra, hầu hết đều sẽ về nhà.

"Vì sao?" Kỳ Diệc Hoành khẽ hỏi.

"Đi lại mất thời gian." Nhưng trong lòng Thi Diễm rõ ràng nhất, cô trở về để làm gì đây? Căn nhà kia quanh năm chỉ có một mình cô, về nhà luôn là một mình, đến cả người nói chuyện cũng không có.

Kỳ Diệc Hoành cầm chiếc bút, gõ nhẹ mấy cái trên tờ đơn, "Ngày 11 tôi phải đi làm chút việc, cậu đi với tôi."

"Cậu ký tên thì mình sẽ đi với cậu."

Kỳ Diệc Hoành dùng chiếc bút trong tay gõ nhẹ lên trán Thi Diễm. "Biết cò kè mặc cả rồi cơ đấy."

Thi Diễm bấu môi nâng tay xoa trán, cô nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đặt tờ đơn xuống bàn, sau đó lưu loát ký tên mình xuống.

Cô vui vẻ cầm tờ đơn chuẩn bị đi, Ký Diệc Hoành lên tiếng gọi giật lại "Cậu nộp đơn xin vào ban văn nghệ, là vì Quý Nguyên Thanh nói cậu gia nhập sao?"

"Ừ, cậu ấy nói mình đủ điều kiện tham gia."

Ký Diệc Hoành khẽ vung tay, chiếc bút vẽ một đường vòng trên không rồi cắm đúng vào chiếc hộp đựng bút.

Thi Diễm cầm tờ đơn vấy vấy, trong mắt có ý cười rục rờ, "Minh đi đây."

"Đi đi."

Cô xoay người đi ra cửa, Ký Diệc Hoành khẽ dựa lưng về sau, hai tay khoanh trước ngực. Thi Diễm đi ra ngoài, cậu thiếu niên quay đầu về phía cửa sổ, trước mắt hiện lên nụ cười như ánh nắng mặt trời của cô. Một cô gái như vậy, lẽ ra từ nhỏ đã được sống trong một gia đình cực kỳ hạnh phúc mới phải. Nụ cười của cô giống như có thể khiến cho người ta ăn vào một viên kẹo ngon lịm, ăn hết rồi mà đầu lưỡi vẫn còn mang theo cảm giác mềm mại ngọt ngào.

Thi Diễm trước khi đóng cửa lại còn vẫy tay chào Ký Diệc Hoành thêm mấy lần nữa, cô đang vui vẻ cực kỳ, bởi vậy mà nụ cười càng lúc càng rục rờ. Từ nhỏ cô đã hiểu rõ gia cảnh của mình khác biệt với mọi người, cô không có mẹ, nhưng ít nhất vẫn còn có bố, cũng không sợ phải chết đói.

Chỉ là đối với Thi Diễm mà nói, thời điểm cô đơn nhất chính là khi ở nhà. Cô thích ở ký túc xá, thích sống chung với thật nhiều người, nỗ lực để bản thân mỗi ngày đều cười thật vui vẻ. Cô không muốn làm một người có tính cách khiếm khuyết, càng muốn làm như không nhìn thấy những bụi gai nhấp nhô không thể nào nhỏ đi kia.

Chỉ cần là chuyện mà sau đó có thể mang đến tương lai cho cô, Thi Diễm đều đồng ý làm thử, bởi chỉ cần bước chân vào xã hội là cô đã có thể hoàn toàn tự lập rồi.

Thi Diễm cầm tờ đơn muốn mang đến cho Quý Nguyên Thanh, nhưng đột nhiên nhớ ra hiện tại đã tan học, mà cô cũng không biết nên đi tìm Quý Nguyên Thanh ở đâu.

Tổng Linh Linh từ trong siêu thị của trường đi ra, nhắc mắt một cái liền nhìn thấy Thi Diễm, cô ta nhanh chân bước tới, "Đơn của cậu đã xong chưa?"

"Ừ, xong rồi."

Tổng Linh Linh liếc nhìn chữ ký của Ký Diệc Hoành trên đó, kinh ngạc đến mức cằm cũng muốn rơi mất. "Ký Diệc Hoành ký tên rồi?"

"Ừ á."

Bất kỳ ai gia nhập vào hội sinh viên đều biết trọng lượng của ba chữ Ký Diệc Hoành này lớn thế nào, chính là đến mức mà không thể nào dùng từ ngữ mà hình dung. Lúc trước Tổng Linh Linh là phải nhờ Quý Nguyên Thanh đứng ra, đi tìm phó chủ tịch ký tên rồi mới được vào.

Ký Diệc Hoành chưa bao giờ quản mấy chuyện như vậy, càng không cho phép người phía dưới vì những chuyện như vậy mà đi tìm anh, Tổng Linh Linh đưa tay ra cầm lấy tờ đơn kia.

Cô ta nhớ đến một màn vừa rồi thấy được ở hội trường, Quý Nguyên Thanh cứ không tin lời cô nói, giờ thì xong rồi.

"Lợi hại, quá lợi hại."

"Cậu biết Quý hội trưởng ở đâu không?"

"Cậu ấy đi tập kịch rồi, để mình giúp cậu nộp."

Khóe miệng Thi Diễm hơi cong lên, "Được, cảm ơn."

Nói lời tạm biệt với Tổng Linh Linh xong, đang chuẩn bị về ký túc xá thì điện thoại vang lên tiếng chuông thông báo, Thi Diễm mở lên, là tin nhắn của Ký Diệc Hoành. "Ngày mai sau khi tan học cùng tôi đến hội trường, cô Dương nói cho phép cậu cùng đến làm phần dân dụng cho tiết mục."

Thi Diễm nhanh chóng trả lời lại một chữ "được".

Tổng Linh Linh nhìn chằm chằm bóng lưng cô, khó chịu trong lòng ngay một lớn, cô ta xé tan tờ đơn xin vào hội của Thi Diễm, vo thành một cục rồi ném vào chiếc thùng rác đặt bên cạnh.

Người như vậy dựa vào cái gì mà được phép vào hội sinh viên? Tình huống này nếu đặt trong thời cổ đại thì có khác gì yêu tinh mị hoặc quân vương chứ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tiểu sư tử xù lông rồi!

Bát Bát: Thời gian này ta về nhà, buổi tối muốn ngồi coi tivi với lão ba nên là sẽ tạm chuyển giờ đăng từ 8h28p tối thành 18h28p tối nhé kkk

Chương 25: Tiểu sư tử xù lông rồi!

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Tiết tự học buổi tối kết thúc, Thi Diễm và Tường Tư Nam đi ra khỏi phòng học.

Cô nhìn thấy ngoài cửa có người đang đứng, Quý Nguyên Thanh thấy cô đi ra, nhanh chóng vẫy tay.

Bọn họ đi về phía này, Thi Diễm lên tiếng chào hỏi với Quý Nguyên Thanh, "Đơn xin gia nhập của mình có vấn đề gì hả?"

"Mình cũng tìm cậu là vì chuyện này, vì sao đến tận bây giờ vẫn không thấy cậu nộp đơn cho mình vậy?"

"Á?" Thi Diễm sững sốt, "Chiều nay mình đưa cho một người bạn của cậu, cậu ấy đã nói sẽ giúp mình chuyển cho cậu rồi mà."

"Bạn nào cơ?"

"Là người đi cùng cậu trong ca học môn tự chọn hôm nay ấy."

Trong mắt Quý Nguyên Thanh lộ ra nghi hoặc, "Lúc mình đến tìm cậu cũng không thấy cậu ấy nói cậu đã đưa đơn gì cả."

Hả? Tờ đơn này cô phải đồ rất nhiều mồ hôi công sức mới lấy về được chữ ký đó!

"Có phải cậu ấy quên mất không? Cậu thử hỏi lại xem sao?" Tường Tư Nam đứng bên cạnh nói chen vào.

Quý Nguyên Thanh lấy điện thoại ra, bật chat voice với Tống Linh Linh. Vừa mới tan học nên rất nhiều sinh viên đang đổ xô ra hành lang, bên tai đều là tiếng nói chuyện râm ran. Quý Nguyên Thanh mở loa, màn hình vừa hiển thị có người nhắc máy, Thi Diễm đã nghe được Quý Nguyên Thanh lên tiếng, "Linh Linh, có phải Thi Diễm đã đưa đơn xin gia nhập hội rồi không?"

"Cái gì cơ, sao lại đưa cho mình?"

Thi Diễm lo lắng nói, "Hôm nay ở trước cửa siêu thị trường mình đã đưa cho cậu mà."

"Nói vớ vẩn cái gì thế, mình cũng không có cầm."

Cứ tranh luận như vậy cũng không có kết quả, Quý Nguyên Thanh ngắt trò chuyện, "Hôm nay là ngày cuối cùng trong kỳ hạn, cậu về tìm lại một lượt thử xem, tìm được thì gọi cho mình."

"Ngày mai không được sao?" Từ Từ Dịch khẽ hỏi.

"Còn phải nộp lên nữa, cũng không thể vì cậu mà phá quy tắc được." Quý Nguyên Thanh còn có việc phải đi ngay, cô ấy đưa số của mình cho Thi Diễm rồi nói, "Lát nữa về nhất định phải tìm cẩn thận nhé."

Đây còn cần phải tìm nữa sao? Trong lòng Thi Diễm đã quá rõ ràng rồi.

Cô tìm người hỏi số phòng của Tống Linh Linh, nhưng lúc đến nơi thì lại hụt, nghe nói là đêm nay cô ta đi ra ngoài, không về ngủ.

Thi Diễm gấp đến mức xoay quanh, Tường Tư Nam cầm đĩa dùng sức đâm sọt mì trong bát, "Chính là cố ý đây mà, mình đã nói với cậu rồi, bên trong hội sinh viên đó chính là một vùng nước sâu!"

"Nếu thật sự không được thì chờ lần sau đi." Từ Từ Dịch vừa gấp quần áo vừa khuyên Thi Diễm, "Tống Linh Linh kia nhất định sẽ không thừa nhận, nếu cậu còn muốn làm căng thì cơ hội cho lần sau coi như chặt đứt."

Thi Diễm lại nuốt không trôi con giận này, "Mình mới không cần, ngày mai mình sẽ đi tìm bọn họ!"

"Không phải chứ, cậu đừng kích động mà," Chu Tiểu Ngọc cũng không nhận được khuyên can, "Quan hệ của Tống Linh Linh và Quý Nguyên Thanh rất tốt, cậu đắc tội cậu ta rồi thì lần sau làm sao còn xin được nữa?"

"Không xin thì không xin, cậu ta chính là cảm đồ của mình, chuyện này không thể cho qua như thế được!"

Thi Diễm xù lông lên thật sự đáng sợ, tuy nói chịu thiệt là phúc, nhưng cũng phải xem thiệt thời này cô có cam tâm tình nguyện nuốt vào hay không!

Ngày hôm sau, qua giờ cơm trưa Thi Diễm liền tìm đến phòng ký túc xá của Tống Linh Linh, bạn cùng phòng của cô ta nói cô ta không có ở đây, hội sinh viên mở họp, cô ta vừa qua đó rồi.

Thi Diễm quay đầu bước đi, tìm đến phòng hội nghị của hội sinh viên.

Quả nhiên bọn họ đang mở họp ở bên trong, Thi Diễm gõ cửa rồi đi vào, Quý Nguyên Thanh vừa nói đến nửa, thoáng chốc mắc kẹt lại ở cổ họng. Tống Linh Linh ngẩng đầu lên, Thi Diễm quét mắt một vòng rồi dừng lại trên mặt cô ta.

"Vị bạn học này, có chuyện gì sao?" Phó chủ tịch tên Vương Tăng đứng lên, muốn cản lại Thi Diễm.

Nhưng cô đã bước nhanh về phía trước, đứng lại bên cạnh Tống Linh Linh, "Đơn xin vào hội của tôi đâu?"

Tổng Linh Linh chột dạ, nhưng cô ta nghĩ Thi Diễm cũng chẳng thể làm gì được mình, "Không hiểu ra làm sao, đồ của cô lại đến hỏi tôi là thế nào?"

Thi Diễm tóm lấy vai Tổng Linh Linh, "Rõ ràng tôi đã đưa cho cậu, rốt cuộc cậu đã ném nó đi đâu rồi?"

"Này này, đừng có động tay động chân!" Tổng Linh Linh thét chói tai, "Đây là trong hội sinh viên đấy, cậu đừng có làm liều."

Quý Nguyên Thanh đứng bên cạnh ngó người, sao lại biến thành thế này rồi? Hai nữ sinh ngồi cạnh muốn kéo Thi Diễm ra, "Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng như vậy."

Cuộc họp mới bắt đầu cứ như vậy bị người lạ xông vào phá tan, Vương Tăng thân là phó chủ tịch dĩ nhiên không thể không ra mặt, "Cũng không nhìn xem đây là nơi nào, cậu đi ra ngoài đi."

"Nói mau, cậu ném đơn xin vào hội của tôi đi đâu rồi?"

Tổng Linh Linh đẩy Thi Diễm ra, khuôn mặt vô tội đầy ủy khuất, "Cậu này bị làm sao vậy, ai lấy đơn xin vào hội của cậu? Sai lầm của chính cậu lại muốn lỗi người khác vào chịu tội thay, dựa vào cái gì chứ?"

Người bên cạnh đều giúp đỡ Tổng Linh Linh, dù sao đều là người của mình, "Cậu đừng có gây sự vô lý, người như cậu ai dám cho vào hội sinh viên hả?"

"Đứng đấy, Tổng Linh Linh lấy đơn xin vào hội của cậu làm cái gì?"

Ánh mắt Thi Diễm hung ác, giống như sư tử nhỏ sau khi bị trượt chân nổi điên lên, "Chính là cậu, nếu ngày hôm nay cậu không giao ra đây thì tôi sẽ không để yên cho cậu đâu!"

"Cậu có thể làm gì tôi?" Tổng Linh Linh cũng không sợ, dù sao mọi người đều đứng về phía cô ta, "Tôi thấy chính là cậu không nhờ được Kỷ Diệc Hoành ký tên, không có ai chịu đề cử cho cậu nên mới giận cá chém thớt sang tôi!"

"Kỷ Diệc Hoành đã ký tên cho tôi rồi!"

"Hahaha ----- mấy cậu tin được không?" Tổng Linh Linh nhún vai, nhìn bạn học ngồi bốn phía xung quanh, "Kỷ Diệc Hoành lại ký tên cho cậu ta, buồn cười!"

"Buồn cười ở chỗ nào?" Từ ngoài cửa thính linh truyền vào một giọng nói, thanh thanh mà lạnh lùng, như là gió lạnh trong ngày đông thổi qua, còn âm thầm mang theo băng sương buốt giá. Thi Diễm nghe được, tầm mắt xuyên qua gò má Tổng Linh Linh nhìn về phía Kỷ Diệc Hoành đang đi vào.

Cô đột nhiên muốn khóc, hừ hừ, thật sự là tức chết cô rồi, nhưng lúc này không thể khóc, không thể làm giảm khí thế được!

Mọi người thấy Kỷ Diệc Hoành đi vào thì lũ lượt đứng lên, Vương Tăng kéo ghế ra, nhìn thấy anh thì giật mình, "Sao cậu cũng tới nữa?"

Mấy loại hộp hành kiểu này anh vốn chưa bao giờ tham gia.

Kỷ Diệc Hoành ném tập kịch bản trong tay lên bàn, anh vẫn không để ý đến Vương Tăng, tầm mắt từ đầu đến cuối dừng lại trên lưng Tổng Linh Linh, "Tôi hỏi cô đấy, buồn cười ở chỗ nào?"

Giọng nói của anh mang theo lười biếng, nhưng mỗi chữ đều ẩn giấu tia tức giận không dễ chọc.

Thi Diễm thấy mặt Tổng Linh Linh trắng bệch, đưa tay đẩy vai cô ta, "Hỏi cô đấy, giận cái gì, nói đi chứ!"

Ái chà, cô nhóc này cũng thật giỏi cáo mượn oai hùm! Kỷ Diệc Hoành suýt chút nữa bật cười, nhưng không thể phủ nhận Thi Diễm xù lông lên cũng thật lợi hại, ngón tay anh đặt trên bàn khẽ gõ hai cái, "Ba chữ Kỷ Diệc Hoành của tôi buồn cười như vậy sao?"

Quý Nguyên Thanh mỉm cười, muốn nói giúp Tổng Linh Linh, "Đương nhiên không phải, Linh Linh cậu ấy....."

"Cô xen vào làm cái gì?" Kỷ Diệc Hoành không chút lưu tình lên tiếng, "Hay là chuyện này cũng có liên quan đến cô?"

Quý Nguyên Thanh không dám tiếp tục mở miệng nữa, Tổng Linh Linh hơi nắm tay lại, sau lưng mồ hôi lạnh tuôn ra ào ào. Thi Diễm nhìn bộ dạng túng quẫn này của cô ta, trong lòng cực kỳ thoải mái. "Nói không ra lời nữa phải không? Cô lại gào lên đi, tiếp tục gào cho tôi xem nào."

Kỷ Diệc Hoành dứt một tay vào túi quần, sức lực của cô quả nhiên không nhỏ, đoán chừng nếu như lại cho cô thêm một chút động lực, cô liền có thể nhảy lên tận mặt trăng. Mà hiện tại, trông mặt của toàn bộ người trong phòng như muốn rót ra, chăm chăm nhìn cô.

Giọng nói của cậu thiếu niên lần thứ hai vang lên, đã dịu dàng đi không ít, "Cậu qua đây cho tôi."

----- lời tác giả -----

Mọi người, xem kịch hay có vui không? Còn muốn nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hóa ra cậu ấy thích mình!

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Về mặt của Thi Diễm chính là kiểu không phải sợ bất luận một kẻ nào hết, chỉ thiếu chưa giương nanh múa vuốt mà thôi, nhưng mà lời của Kỳ Diệc Hoành nói không thể không nghe, cô còn phải giữ cái chỗ dựa là anh nữa đây.

Thi Diễm đi đến bên cạnh Kỳ Diệc Hoành, Kỳ Diệc Hoành ngồi xuống ghế dành cho chủ tịch, Vương Tăng đứng bên cạnh thấy Thi Diễm còn đứng, liền kéo một cái ghế nhét vào bên cạnh Kỳ Diệc Hoành. Thi Diễm cũng không khách khí, nói cảm ơn rồi ngồi xuống.

Hiện tại đã không có ai dám mở miệng nói chuyện, nhưng bầu không khí cũng không thể cứ căng thẳng mãi như vậy được, Vương Tăng không thể làm gì khác là đứng ra hòa giải, "Cũng chỉ là một tờ đơn bị mất mà thôi, viết lại một tờ khác là được."

"Quý hội trưởng nói thời gian đã hết, đến hôm nay sẽ không còn hiệu lực nữa." Nếu không Thi Diễm còn cần phải nôn nóng như vậy sao?

"Đúng là có quy định đó, nhưng tình huống lần này đặc biệt, như vậy đi, cậu viết lại một tờ đơn khác, sau đó mình sẽ trực tiếp đưa cậu qua chỗ lão sư nộp." Phó chủ tịch cũng đã tự mình kê ra một bậc thang, Thi Diễm sao có thể không bỏ xuống chứ, cô vừa muốn đồng ý, Kỳ Diệc Hoành đã đá chân cô một cái.

Thi Diễm ngoan ngoãn nuốt hai chữ đã đến bên miệng về bụng.

"Đơn xin gia nhập đã đến tay cô, vì sao lại không thấy?" Kỳ Diệc Hoành hiển nhiên không định cứ như vậy nhân nhượng cho qua chuyện.

Tổng Linh Linh đối mặt với ánh mắt dò xét của mọi người, mặt đỏ bừng lên, trong lòng bàn tay đã nổi lên một tầng mồ hôi, "Có lẽ cậu ấy đã nhớ nhầm, mình thật sự không cảm."

"Không phải cô thật sự muốn tôi phải đi kiểm tra camera giám sát đấy chứ? Đến lúc đó càng khó mà bỏ qua rồi."

Quý Nguyên Thanh nhìn sang Tổng Linh Linh, Kỳ Diệc Hoành một khi đã nói thì nhất định làm được, Tổng Linh Linh sợ là sẽ không còn mặt mũi nào. Mà Tổng Linh Linh thì làm thế nào cũng không ngờ được Kỳ Diệc Hoành sẽ vì Thi Diễm mà nói đến mức muốn đi kiểm tra camera giám sát.

Hiện tại còn mạnh miệng e là không có bất kỳ lợi ích gì.

"Đúng..... xin lỗi, có lẽ mình đã không cẩn thận làm rơi mất đầu đó rồi."

Rõ ràng là có ý mà vẫn có thể mặt dày nói ra không cẩn thận, người như vậy thật đáng sợ.

Người trong phòng vẫn không có ai dám mở miệng, Vương Tăng cười gượng hai tiếng, "Vậy thì bù lại một tờ khác đi, sau này mọi người đều cùng làm việc với nhau cả, chuyện này cứ như vậy cho qua nhé? Được không?"

Vương Tăng hỏi ý kiến Thi Diễm.

Cô là người mới, sau này nếu còn muốn lẫn lộn trong hội sinh viên này thì hẳn là có thể phân biệt được nặng nhẹ chứ?

Tổng Linh Linh ngồi xuống, chuyện này thật giống như sẽ không kết thúc sau lời xin lỗi của cô ta. Thi Diễm nghĩ đến cả đêm qua không được ngủ ngon, càng lúc càng tức giận. "Không đơn giản như vậy, điều quan trọng là trên tờ đơn xin vào hội có chữ ký của chủ tịch."

Kỳ Diệc Hoành liếc Thi Diễm một cái, cô nhìn sang anh, "Mình rất tôn kính chủ tịch lão đại, tờ giấy kia mình coi như bảo bối mà nâng niu, bây giờ nghĩ đến có lẽ nó đang cô đơn lạnh lẽo nằm trong một cái thùng rác nào đó là lòng mình lại đau như cắt."

Cậu thiếu niên khế nhắm mắt lại, trò đùa này cũng hơi quá trớn rồi? Thế nhưng kịch hay đã được một nửa, cũng không thể cắt ngang giữa chừng phải không?

"Như vậy đi, nếu cô đã cảm thấy chữ ký của người khác có thể để cho người ta tùy ý đập lên, vậy thì phạt cô chép lại tên của tôi, chép một nghìn lần."

Ách! Thi Diễm âm thầm thề lười, cũng đủ tàn nhẫn nha.

Kỳ Diệc Hoành ngẫm lại, cảm thấy không đúng lắm, bèn lên tiếng sửa lại, "Viết chính tên cô đi, viết một nghìn lần, sáng mai mang cho tôi xem"

Tổng Linh Linh khóc không ra nước mắt, đây là muốn dùng hình phạt về thể xác với cô ta sao?

"Còn đơn xin vào hội, hôm qua tôi đã ký tên rồi, lát nữa để Thi Diễm viết lại rồi mang cho lão sư là được. Chúng tôi còn có việc, đi trước." Kỳ Diệc Hoành nói xong, đứng lên, anh thấy Thi Diễm còn ngồi đó không nhúc nhích, liền cầm tập kịch bản vỗ nhẹ lên vai cô, "Sao, cậu còn muốn ở lại đây mở họp?"

Thi Diễm vội vàng đứng dậy, đi theo Kỳ Diệc Hoành ra ngoài.

Bầu không khí của phòng họp trong nháy mắt nổ tung, Tổng Linh Linh oan ức đập bàn, "Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ?"

"Kỳ lạ thật đó, từ bao giờ mà Kỳ Diệc Hoành đã biết quản cả đến những chuyện này rồi?"

"Lúc trước nghe nói cô bạn này là dựa vào quan hệ mà tiến vào phòng phát thanh, bây giờ xem ra....."

Quý Nguyên Thanh kéo ghế ngồi xuống, ngữ khí có chút không vui ngắt lời bọn họ, sau đó hướng về phía Tổng Linh Linh nói: "Phiên phức này còn không phải cậu tự chuốc lấy sao, ai bảo cậu làm mất đồ của người ta hả?"

Tổng Linh Linh thật đúng là oan một vạn lần, còn không phải vì cô ta muốn giúp cô hả giận à?

Thi Diễm đi theo Kỳ Diệc Hoành về phòng phát thanh, cậu thiếu niên đột nhiên dừng chân rồi xoay người lại, Thi Diễm nuốt chút nữa va phải ngực anh.

Cô thẳng gấp, vừa rồi bởi vì đi nhanh mà trên trán lấm tấm mồ hôi.

"Cậu đúng là ghê gớm thật, nuốt chút nữa thì đánh nhau với người ta rồi phải không."

Thi Diễm giấu hai tay về sau lưng, lắc đầu như trống lắc. "Đầu có, xã hội hòa bình rồi, chủ trương giải quyết trong êm thấm nhà, tuyệt đối không thể động thủ."

"Không lẽ tôi nhìn nhầm?"

Thi Diễm chớp đôi mắt thật to nhìn anh, "Cậu hiểu lầm, hiểu lầm rồi. Cậu nhìn mình như thế này, lại nhìn Tổng Linh Linh kia mà xem, cậu ta cao như vậy, nếu mình thật muốn đánh nhau thì không phải sẽ bị cậu ta đè xuống mà đánh tới tấp sao."

Tuy cô nói như vậy, nhưng châm ngôn sống của cô thật ra chính là: gặp chuyện không chùn bước, có thể động thủ liền tuyệt đối không cần phí miệng lưỡi."

Sur từ không phát uy, liền nghĩ cô là viên đường trắng ngọc ngém!

Tầm mắt Kỳ Diệc Hoành quét một vòng trên mặt cô, "Sau này cách xa bọn họ ra một chút."

"Được."

Vừa rồi lúc anh tới nơi, thấy cô bị vây giữa một đám người hùng hổ, nhiều người như vậy, chỉ cần mỗi người một câu thôi thì dù cô có để bụng đến thế nào đi chăng nữa cũng không đấu lại được bọn họ.

Kỳ Diệc Hoành lúc đó thật sự giận muốn nổ con mắt, dám bắt nạt cả người của anh.

Không đúng, là bắt nạt người trong phòng phát thanh của anh.

Anh càng nghĩ càng thấy quái lạ, hai câu này không phải ý nghĩa đều như nhau sao?

Thi Diễm hơi mím môi, trong lòng càng lúc càng vui vẻ. Mấy người Tường Tư Nam đều nói cô có chỗ dựa tốt, sau này trong trường có thể nghênh ngang mà bước đi. Khi đó cô còn không tin, nhưng sau khi trải qua mấy chuyện như thế này này, cô không thể không một lần nữa nhớ đến lời của bọn họ.

Tường Tư Nam nói cô vào được phòng phát thanh nhất định là có liên quan đến Kỳ Diệc Hoành, còn nói trên trang web liên tục đồn đại, không có lừa làm sao có khối. Thi Diễm vừa dùng cái não linh hoạt của mình nghĩ, có một vài chuyện đã trở nên rõ ràng.

Kỳ Diệc Hoành anh -----

Là thích cô thật rồi phải không?

Ôi trời, cô kích động chết mất thôi! Làm sao bây giờ, tâm trạng cô thật sự muốn lên mây luôn rồi, trái tim nhảy lên thịch thịch như bất kỳ lúc nào cũng có thể bật ra ngoài. Thi Diễm nghĩ thôi đã muốn đỏ mặt, Kỳ Diệc Hoành nhìn chằm chằm gò má ửng hồng của cô, trong đầu cô lại đang nghĩ cái gì vậy?

Thi Diễm lảng tránh ánh mắt của anh, trong lòng ngọt phát ngấy, nghĩ lại đáng vẻ vừa rồi của Kỳ Diệc Hoành trong phòng hội nghị, thật sự là sung sướng muốn chết rồi!

Kỳ Diệc Hoành đi trước, Thi Diễm đuổi sát phía sau, khoe miệng cong lên, càng nghĩ càng vui vẻ.

"Kịch bản của mình vẫn còn ở ký túc xá."

"Không kịp, cậu dùng chung kịch bản với tôi."

Thi Diễm dùng giọng điệu ngọt ngào mềm mại nhất đáp lại anh, "Được."

Kỳ Diệc Hoành dùng ánh mắt quái dị nhìn về sau, Thi Diễm hơi rù mi mắt, hai gò má ửng hồng, dù thẹn thùng nhưng lại đặc biệt xinh đẹp.

Cậu thiếu niên có cảm giác cổ họng ngứa ngứa, trong lòng cũng ngứa.

Bát Bát: Phân biệt với mn một chút nè, phần "lời tác giả" là lời nhắn từ má YÊU (Thánh YÊU), ta chỉ dịch lại nguyên văn, không chịu trách nhiệm với nội dung. Còn phần của Bát Bát, đây mới là phần lấm nhấm của bà dịch giả dịch bản tiếng Việt mn đang đọc, ta chỉ chịu trách nhiệm với những phần gắn mác Bát Bát này thôi, của má YÊU thì mn qua Trung đòi kkkkk

Còn nữa, bộ này đang tác giả đang sáng tác, sáng hôm trước ra chương nào thì tối hôm sau ta tung bản dịch của chương đó luôn rồi, trước khi truyện lên kệ Vip (lịch lên kệ Vip tạm thời chưa có, có ta sẽ nói) thì sẽ không mở phúc lợi bởi vì không có thừa chương, một ngày một chương – đây là lịch của tác giả cũng là lịch đăng của ta, không thể hơn, ai muốn hơn thì qua Trung đòi kkk.

Vậy thôi, mn ghi nhớ giúp ta nhé, yêu thương~*~*~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ăn kẹo

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Gần đây lịch trình của Kỳ Diệc Hoành khá dày đặc, vừa phải chuẩn bị bản phối âm cho ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, thứ hai đến thứ sáu còn phải dành ra thời gian phát thanh, mỗi ngày tan học lại vội vàng đến phòng thu, cô hòng rất nhanh không chịu nổi.

Ngày hôm nay, Thi Diễm vừa đi đến cửa phòng phát thanh đã bị Nghiêm lão sư gọi sang bên cạnh, "Kỳ Diệc Hoành đang bị ho khan, em chú ý hơn một chút, liên tục nhắc nhở em ấy uống nhiều nước, còn nữa..... ngàn vạn lần không được ăn mấy thứ có hại kia."

"Vâng vâng." Thi Diễm gật đầu như gà mổ thóc.

Có trời mới biết cô có bao nhiêu oan uổng. Hai ngày trước Kỳ Diệc Hoành cầm một túi đồ ăn vặt mua từ siêu thị mang đến phòng phát thanh, bị Nghiêm lão sư đứng chặn ở cầu thang bắt quả tang, anh thì tốt rồi, lập tức khai đầu là vì cô muốn ăn. Tuy Nghiêm lão sư tin tưởng không chút nghi ngờ, nhưng đồ ăn vẫn bị tịch thu, nói phòng phát thanh không thể xuất hiện đồ ăn vặt hay đồ uống có cồn.

Kỳ Diệc Hoành ngồi trên ghế dựa, cánh tay áo sơ mi trắng được xắn lên hai lượt, lộ ra một đoạn cổ tay thon dài. Trong tay anh cầm tập kịch bản lát nữa sẽ dùng, ánh mắt trong trong lạnh lạnh, trên khóe môi mím lại có mấy tia nắng nhảy nhót.

Trên bàn dài sạch sẽ đặt một cốc nước, một chiếc bút, và một cái điện thoại.

Thi Diễm ngồi bên cạnh làm công tác chuẩn bị, cô đưa tay kéo ngăn bàn ra, bên trong đồ ăn vặt nhét đầy chật, theo động tác kéo ra của cô thậm chí có mấy gói bật ra ngoài.

Khoai tây chiên, đồ uống có ga, cà phê, thịt bò khô cay!

Thi Diễm lấy ra toàn bộ, "Ngày nào thầy giáo cũng kêu gào cậu phải bảo vệ cổ họng, vậy mà cậu lại mua thứ này nữa rồi? Có phải cậu không muốn thi nữa không?"

"Ừ, biết rồi." Kỳ Diệc Hoành nhìn chằm chằm tập kịch bản trong tay.

Tính anh lạnh nhạt, lời nói ra lúc nào cũng ngắn gọn, nhưng ít nhất ý tứ luôn biểu đạt đủ rõ ràng, nghe là hiểu, không thay đổi chính là không thay đổi.

"Cậu còn ho khan nữa đó!"

Tầm mắt Kỳ Diệc Hoành vẫn chôn trong tập kịch bản, Thi Diễm biết không làm gì được anh, liền lấy toàn bộ đồ ăn bên trong ngăn bàn chất sang một bên. "Tịch thu."

Hai hàng lông mày của cậu thiếu niên không khỏi nhíu lại, anh thấy cô gần đây chính là càng ngày càng lợi hại, đã bắt đầu dám quân lên đến đầu anh rồi.

Thi Diễm móc từ trong túi ra một lọ kẹo, bóc lọ lấy ra hai viên, "Gần đây mình phát hiện có một loại kẹo ăn rất ngon."

Cô nắm tay lại, đưa đến trước mặt Kỳ Diệc Hoành, "Há miệng."

Kỳ Diệc Hoành nghe thấy ăn liền không chút phòng bị, ngoan ngoãn há miệng, Thi Diễm lập tức nhét cả hai viên kẹo vào miệng anh.

Trong đầu anh ong một cái, đây là cái mùi vị gì vậy? Xưa nay anh chưa từng ăn thứ gì khó ngửi như vậy! Kỳ Diệc Hoành muốn nôn, ngũ quan tinh xảo méo mó, lông mày nhíu lại thật chặt, anh nghiêng người sang muốn nhổ viên kẹo ra.

Thi Diễm cuống lên, đưa tay che miệng anh, "Không được nhổ, ngậm vào đi."

Kỳ Diệc Hoành đẩy tay cô ra. "Không!"

"Đây là kẹo mà, rất có lợi với cổ họng của cậu."

Quý mới tin trên đời này lại có cái thứ kẹo khó ăn như vậy! Kỳ Diệc Hoành vừa muốn nhổ ra, Thi Diễm lá gan lớn hơn từ bao giờ đã lần thứ hai xông tới che lại miệng anh.

Không phải đều nói khi thích một người sẽ đặc biệt dung túng cho người đó sao? Đã vậy Thi Diễm liền dám bỏ lên đầu anh, bởi cô biết anh sẽ không làm được gì cô.

Nếu đổi lại là người khác, nhất định đã sớm bị Kỳ Diệc Hoành quăng sang một bên. Mùi vị khó ngửi đầy rẫy khoang mũi, Kỳ Diệc Hoành muốn nôn cũng không được, chỉ có thể cố nén buồn nôn nuốt viên kẹo xuống.

Anh kéo tay Thi Diễm ra, cầm cốc nước trên bàn uống ừng ực, Thi Diễm ngồi bên cạnh còn lải nhải: "Cậu phải ngậm cho nó tan dần chứ, đừng có nuốt nhanh như vậy."

"Cậu chịu được, vậy thì cậu đi mà ăn đi?"

"Cổ họng mình cũng đâu có bị làm sao."

Kỷ Diệc Hoành có cảm giác mùi vị từ khí kia vẫn còn đang lượn lờ trong miệng, anh chống một tay bên gò má, hàm răng cắn chặt. Thi Diễm liếc anh một cái, có khoa trương như vậy hả? "Cái này là kẹo cam thảo đó, nhuận họng."

"Cậu ăn một viên cho tôi xem." Kỷ Diệc Hoành nhắc mắt nhìn cô.

Thi Diễm cười gượng một tiếng, "Mình đã nói rồi mà, cổ họng mình không có chút nào không thoải mái hết á."

"Chính cậu cũng chưa từng thử bao giờ phải không?"

Chính xác là như vậy, cái này là cô sau khi nghe người ta giới thiệu mới chạy vào hiệu thuốc mua, bây giờ nhìn bộ dạng này của Kỷ Diệc Hoành, xem ra cô sẽ lại càng không đi thử. "Cổ họng có thoải mái hơn chút nào không? Có phải là cực kỳ hiệu nghiệm?"

"Cậu có biết thứ này có mùi vị gì không?"

"Mùi vị gì?"

Bỏ đi, Kỷ Diệc Hoành rút khăn giấy ra lau miệng, nhớ đến là lại buồn nôn. "Sau này đừng cho tôi ăn những thứ như vậy nữa."

Thi Diễm ngồi xuống, nhìn về mặt Kỷ Diệc Hoành là lại muốn cười, trong lòng vui rạo rực không kể xiết. Nếu Kỷ Diệc Hoành không thích cô, thì khẳng định đã sớm đuổi cô ra ngoài rồi.

Sao cô lại có thể thông minh như vậy cơ chứ, từ sau khi lĩnh ngộ được chuyện này, Thi Diễm có cảm giác mỗi ánh mắt của Kỷ Diệc Hoành khi nhìn cô đều chất đầy để tâm.

Dương lão sư rất hài lòng với video mới biên tập lại, cũng đã cho Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành đến thử qua. Sau đó Dương lão sư còn khen giọng cô không tệ, đặc biệt thêm vào cho cô vài câu thoại.

Ngày lễ kỷ niệm thành lập trường càng lúc càng tới gần, Thi Diễm sớm đã học thuộc lâu lâu phần thoại của mình.

Thi Diễm vừa gia nhập vào hội sinh viên, Quý Nguyên Thanh liền kéo cô vào hai nhóm chat.

Một cái là nhóm chung của hội sinh viên, một cái khác là nhóm nhỏ của ban văn nghệ.

Thi Diễm rất hiếm khi lên tiếng, Tống Linh Linh thuộc vào loại hoạt động tích cực, ngày ngày theo sau Quý Nguyên Thanh nịnh hót. Lúc thì nói hội trưởng của chúng ta đẹp như tiên trên trời, khi thì cảm thán hội trưởng của chúng ta nhanh nhẹn như cầu vồng uyển chuyển như du long(*). Nếu không phải vì sợ bỏ qua tin tức gì quan trọng thì chắc chắn Thi Diễm đã sớm lơ luôn cái nhóm chat này rồi.

(*) Cũng không hiểu vì sao Tống muội nghĩ ra được phương pháp so sánh tình tế như vậy, nhưng nếu theo nghĩa đen thì du long là rồng bơi dưới nước:))))))

Giờ tan học, Thi Diễm đọc được thông báo trên nhóm nhỏ, nói ba rưỡi chiều mở họp, ai cũng không được vắng mặt.

Ca học chiều kết thúc, Thi Diễm đến phòng hội nghị của hội sinh viên, người còn chưa đến đầy đủ, lựa thưa có vài người ngồi phân tán.

Tống Linh Linh đã đến, theo lý kê thù gặp nhau phải đặc biệt đồ mắt, không ngờ Tống Linh Linh vừa nhìn thấy Thi Diễm liền cười tươi rồi đi đến trước mặt cô.

"Cuối cùng thì cậu cũng đến rồi, chuyện lần trước còn chưa xin lỗi cậu cho từ tể. Đơn xin vào hội của cậu là mình không cẩn thận làm mất, lúc đó mình thật sự quên mất cậu đã đưa cho mình."

Trong lòng Thi Diễm thật muốn cười to một trận, lý do này mang ra lừa gạt đứa nhỏ ba tuổi còn tạm được.

"Bây giờ chúng ta đều cùng làm việc với nhau, sau này cũng sẽ là bạn bè rồi."

Quý Nguyên Thanh cũng mỉm cười đi tới, "Thi Diễm, cậu tuyệt đối đừng chấp nhậ với cậu ấy, trí nhớ của cậu ấy thật sự quá tệ."

"Ừ, mọi chuyện đều đã qua rồi." Mấy trò đạo đức giả này có ai không biết chứ, Thi Diễm cười ngọt ngào đến mức không tìm không phổi, ăn đứt nụ cười giả tạo của bọn họ, "Sau này còn phải nhờ mọi người chỉ bảo nhiều."

"Đây là lẽ dĩ nhiên rồi." Tống Linh Linh thân mật kéo cánh tay Thi Diễm. "Đến đây đi, chúng ta ngồi cùng nhau."

Thi Diễm chỉ cảm thấy da gà da vịt nổi lên đầy cánh tay.

Trong buổi họp, Quý Nguyên Thanh phân công cho mỗi thành viên một nhiệm vụ, còn lại hai nhiệm vụ, một là chuẩn bị trang phục diễn xuất cho các thành viên tham gia biểu diễn, và một là làm công việc viết tóm tắt, tổng hợp lại toàn bộ những chương trình ban văn nghệ chuẩn bị thành danh sách.

Tống Linh Linh đã trong hội được một thời gian, biết chuẩn bị trang phục diễn xuất là một phiền phức lớn, chỉ cần có một chút sai lầm thôi, đến lúc đó trách nhiệm nhất định sẽ toàn bộ đổ lên đầu người chuẩn bị. Mà viết tóm tắt chính là một công việc mang tính hình thức cho có, tùy tiện viết là được, có ai rảnh hơi mà đi soi xét chứ?

Tuy là Thi Diễm không hiểu, nhưng đầu óc cô đủ nhanh nhạy, đoán được viết tóm tắt nhất định sẽ nhàn nhã hơn chuẩn bị trang phục diễn xuất.

Cô và Tống Linh Linh đồng thời lên tiếng, "Mình viết tóm tắt."

Quý Nguyên Thanh nhìn về phía hai người, "Chuyện này....."

Tổng Linh Linh nghĩ thầm, cô ta vào hội sinh viên trước Thi Diễm, cô ta nhất định không được thua cô, chuyện này liên quan đến danh dự đó có được không?

Thi Diễm đánh đòn phủ đầu, "Phương diện này mình rất có ưu thế, kịch bản trong phòng phát thanh mình đều góp một phần, năng lực sắp xếp ngôn từ của mình thừa sức làm công việc này."

Không nể mặt gì vậy! Tổng Linh Linh tức giận đến mức tóc cũng muốn dựng lên, không lẽ cô còn muốn mang Kỷ Diệc Hoành ra uy hiếp cô ta?

"Viết tóm tắt mình cũng rất giỏi!"

Kỷ Diệc Hoành đứng lúc đi qua phòng họp, anh và một người trợ lý khác cùng hội sinh viên đang nói chuyện, vẫn chưa chú ý đến động tĩnh cách một bức tường bên trong.

Thi Diễm âm thầm đựng nhẹ cánh tay Tổng Linh Linh, Tổng Linh Linh ngẩng đầu nhìn lên, lập tức nhớ đến thảm cảnh chép phạt tên của chính mình.

Đúng vậy, Kỷ Diệc Hoành che chở Thi Diễm, người có mắt đều nhìn ra được.

Tổng Linh Linh vô cùng không tình nguyện giơ tay lên, "Vậy để mình chuẩn bị trang phục diễn xuất đi."

Bát Bát: Ngày hôm qua phát hiện Thời sự 19h có một vị soái ca, nghe lão ba ta nói là đã làm được gần 1 năm rồi (hiuhiu vậy mà mấy lần trước ta về xem đều không gặp, duyên phận thật đáng thương a~~). Cách phát âm của anh rất đặc biệt, tròn vành rõ chữ giống hệt hồi cô cháu gái của ta đang tập nói. Tuy nhìn qua anh soái theo kiểu chuẩn đàn ông không phải khẩu vị của ta, hơn nữa chờ anh nói xong cảm giác muốn tắc thở, nhưng không hiểu sao sau đó thấy anh vô cùng đáng yêu kkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bé con

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Nụ cười của Quý Nguyên Thanh vẫn y nguyên như cũ, thoải mái nói, "Được, vậy thì vất vả cho hai người rồi."

Tổng Linh Linh nuốt xuống một bụng khổ, muốn khóc cũng không khóc được.

Thi Diễm cho rằng viết tóm tắt sẽ là một chuyện rất đơn giản, nhưng sau khi tới tay mới biết yêu cầu nhỏ cũng vô số.

Bản tóm tắt đầu tiên vừa gửi cho Quý Nguyên Thanh, đã ngay lập tức bị gửi về.

Quý Nguyên Thanh gửi tin nhắn chat riêng với cô, hướng dẫn cô chi tiết. "Thi Diễm, viết như vậy chưa được nhé, thời gian và địa điểm đều phải viết rõ ràng, cậu chỉnh sửa lại một chút đi."

Thi Diễm chỉnh sửa theo yêu cầu của Quý Nguyên Thanh, nhưng sau mỗi lần chỉnh sửa gửi lại đều sẽ lại có một vấn đề gì đó phát sinh.

Bên kia thúc giục liên tục, thứ sáu Thi Diễm đành phải làm cố đến đêm. Cô không có máy tính, cầm điện thoại chỉnh chỉnh sửa sửa cả đêm, cơ hồ muốn chọn mù con mắt.

Sáng thứ bảy, Thi Diễm đến bến tàu điện ngầm chờ Kỷ Diệc Hoành, hai người gần như đến cùng lúc, lúc Kỷ Diệc Hoành nhìn thấy Thi Diễm, cô đang khoác cái balo, lưng tựa về bức tường phía sau, đầu gật lên gật xuống.

"Tối qua làm gấu trúc lên đi trộm đêm à?"

Thi Diễm nhìn lên, bóng người trước mắt cũng mơ hồ, "Ngủ không ngon."

"Lát nữa đến phòng thu, cậu ngủ bù một chút đi."

Tàu điện ngầm đến nơi, Thi Diễm dụi mắt đi theo sau Kỷ Diệc Hoành.

Lúc anh thu âm, cô ngồi bên ngoài chờ. Điều kiện trong phòng thu rất tốt, còn có ghế sofa êm ái dễ chịu, Thi Diễm vừa ngồi xuống đã ngã người về bên cạnh ngủ thiếp đi, thậm chí còn không kịp nghe Kỷ Diệc Hoành đọc được một câu.

Cậu thiếu niên khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy Thi Diễm ngồi bên ngoài đang ngủ say, trong lúc giải lao, anh tháo tai nghe xuống rồi đi ra ngoài.

Anh đi đến chiếc ghế sofa, cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống. Thi Diễm ôm chiếc balo của anh trong ngực, Kỷ Diệc Hoành đưa tay ra cẩn thận kéo khóa lấy chiếc cốc uống nước bên trong. Kỷ Diệc Hoành rót cho mình một cốc rồi uống một hớp.

Vai đột nhiên trĩu xuống, thân thể Kỷ Diệc Hoành hơi cứng lại, anh quay đầu sang, nhìn thấy Thi Diễm tựa đầu trên bả vai mình.

Yết hầu cậu thiếu niên hơi lăn, không đưa tay đẩy cô ra. Vừa rồi anh đã chú ý thấy bộ dạng thảm thương của cô, đôi mắt sưng vù, đáng ngủ cũng xấu tai xấu hại, miệng còn hơi mở ra.

Thật ra trên bả vai cũng không nặng cho lắm, nhưng Thi Diễm chìm trong giấc mộng còn muốn tìm một tư thế thoải mái hơn, đầu dụi dụi mấy cái, đột nhiên hướng về phía ngực anh nhào tới.

Lần này đập trúng vào cánh tay của Kỷ Diệc Hoành, nước trong cốc bị văng ra, toàn bộ đều đổ trên đùi anh.

Thi Diễm giật mình tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là xoa xoa khoe miệng. Cô thấy sắc mặt nghiêm túc của Kỷ Diệc Hoành liền hơi cúi đầu xuống, bất chợt nhìn thấy vệt nước trên quần anh.

Thi Diễm vội vàng đưa tay ra lau, "Mình ngủ thiếp đi há? Xin lỗi nhé."

"Lau cái gì đấy?" Kỷ Diệc Hoành thỉnh thoảng hỏi cô.

Trong đầu Thi Diễm vẫn còn bị cơn ác mộng mang tên viết tóm tắt kia quẩn lầy, đến ngay cả lúc ngủ cũng không chịu buông tha cho cô. Cô vội rút tay về, Kỷ Diệc Hoành uống chỗ nước còn lại trong cốc, tầm mắt hơi dừng lại trên khuôn mặt ngây dại của cô, "Tôi qua không ngủ?"

"Có."

"Ngủ rồi sao còn như vậy?"

Thi Diễm không nhịn được ngáp một cái, "Phải viết này nọ nên có đi ngủ muộn một chút."

"Vào hội sinh viên rồi, chơi vui không?"

Thi Diễm khẽ lắc đầu.

"Hối hận không?"

Cô vẫn lắc đầu, "Mình không phải vào hội sinh viên để chơi, có thể học hỏi được chút gì đó cũng tốt. Nếu hiện tại còn không ứng phó được thì sau này biết sống thế nào đây?"

Chính xác là như vậy, nếu như ngay cả chút năng lực thích ứng ấy còn không có, đến khi bước chân vào xã hội nhất định sẽ bị đào thải ngay từ vòng loại đầu tiên.

Cổ họng Kỷ Diệc Hoành vẫn còn có chút không thoải mái, nhưng sau khi uống thuốc cảm vào đã tốt hơn rất nhiều rồi.

"Cậu ngủ thêm chút nữa đi, xong sẽ gọi cậu."

"Ừ." Thi Diễm cũng không có chuyện gì khác phải làm, cô chăm chú nhìn theo Kỷ Diệc Hoành đứng dậy rồi đi vào phòng thu.

Chờ anh ngồi vào chỗ của mình, đeo tai nghe rồi liếc ra ngoài này một cái, Thi Diễm mới nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Cậu thiếu niên hơi nghiêng người, anh có thể đoán ra được đêm qua cô căn bản là không chợp mắt, nếu không thì sao có thể trở thành như vậy chứ?

Sớm biết vậy thì anh đã không bắt cô phải đi theo đến đây rồi, cô ngoài bụng trà rót nước thì thật ra cũng không giúp được gì cả. Chỉ là Kỷ Diệc Hoành muốn cho cô theo, như vậy mỗi khi tình cờ ngang đầu lên sẽ nhìn thấy cô, sau đó anh sẽ có cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh, giống như chớp mắt một cái liền kết thúc.

Thi Diễm ngủ cả một buổi chiều, cuối cùng bị thông báo tin nhắn đánh thức.

Cô mở wechat, thấy Quý Nguyên Thanh gửi lại bản tóm tắt của cô, phía dưới còn có hai khuôn mặt cực kỳ đáng thương.

"Thi Diễm, cậu chỉnh lại một lần nữa nha. Lần đầu làm công việc này chưa quen, cố lên cố lên, mình thấy cậu sắp được rồi."

Thi Diễm đau buồn không thôi, mở bản tóm tắt của mình ra, nhưng lần này kéo một đường từ trên xuống dưới cũng không thấy Quý Nguyên Thanh chỉ ra vấn đề nào, Thi Diễm có cảm giác như con ruồi mất phương hướng bay loạn.

Thi Diễm hỏi cô ấy một câu, Quý Nguyên Thanh rất nhanh liền trả lời, "Một vài chi tiết nhỏ có cảm giác chưa đủ ý, cậu suy nghĩ lại thử xem, mình còn phải tập kịch, chờ mình trở về rồi nói tiếp nhé."

Kỷ Diệc Hoành từ phòng thu đi ra, Thi Diễm nhanh chân cầm cốc nước lên, cậu thiếu niên cầm lấy rồi uống một ngụm, "Ngủ đủ chưa?"

Cô xấu hổ cười, "Có phải mình ngủ rất lâu?"

"Cậu nói xem? Sau khi tôi vào phòng thu, thời gian cậu mở mắt có được quá một phút không?"

Thế này thì cũng hơi quá mức rồi, cô dù sao cũng là trợ lý sinh hoạt của người ta nha. Thi Diễm ngượng ngùng nhìn anh, thấy Kỷ Diệc Hoành đã uống nước xong, liền nhận lấy chiếc cốc định rót thêm.

Kỷ Diệc Hoành kéo mũ áo cô lại, đưa cô đến trước mặt mình, "Đi thôi."

Hiện tại đã là chiều tối, người đứng chờ tàu điện ngầm đông như mắc cửi, Kỷ Diệc Hoành đứng trong khu chờ, cầm điện thoại chơi game.

Ngón tay anh lướt nhanh trên màn hình, trò này vừa thử thách trí tuệ lại vừa thử thách tốc độ tay. Thi Diễm nhón chân lên nhìn một cái, thấy cậu thiếu niên nhìn chăm chăm màn hình không chớp.

Còn có vài phút nữa tàu mới đến, Thi Diễm muốn đi sang bên cạnh ngồi một chút. Chỉ là cô vừa mới nhấc chân, chiếc mũ áo sau lưng đã bị Kỳ Diệc Hoành kéo lấy.

Cô ai ui một cái rồi lùi về sau hai bước, đập vào cánh tay Kỳ Diệc Hoành.

Thi Diễm vừa muốn hỏi anh làm cái gì đấy, thanh âm của cậu thiếu niên đã chậm rãi rót xuống đỉnh đầu cô. "Ngoan ngoan chờ bên cạnh tôi, đừng đi lung tung."

Thi Diễm ngày ngày nghe cái giọng nói mê người ngày, nói không sa vào nhất định là giả, nhưng hiện tại câu nói này vẫn giống như cho cô uống một vò rượu đã ủ từ rất lâu, chẳng mấy chốc chúc cho Thi Diễm say khướt. Thi Diễm chọc chọc hai ngón trở với nhau, khẽ hỏi, "Vì sao vậy?"

"Một bé con(*) như cậu chạy tới chạy lui làm cái gì? Lát nữa lại tìm không thấy."

(*) này nguyên văn là tiểu bắt điểm, mn có đọc hay coi Hoa Thiên Cốt không, Sát tỷ tỷ hay gọi Hoa Thiên Cốt là tiểu bắt điểm đó, ta mê kiểu gọi này từ hồi đó, mà vì đây là truyện hiện đại nên để bé con. Ủa mà rồi cuối cùng ta muốn nói gì vậy nhì, ờ thôi bỏ đi, mn đừng để ý hơ hơ

"....."

Khóe miệng Thi Diễm giật giật, đây là nói cô thấp bé, ẩn trong đám người sẽ không có ai nhìn thấy sao?!

Tàu điện ngừng rất nhanh vào ga, Thi Diễm đi bên cạnh Kỳ Diệc Hoành, cửa vừa mở, Kỳ Diệc Hoành đã để cô đi trước vào trong.

Bên trong chỉ còn hai, ba chiếc ghế trống, có người nhanh chân hơn đã đoạt được. Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành đi đến gần cửa xe, cậu thiếu niên hơi dựa người sang một bên, đeo tai nghe vào.

Thi Diễm lén lút liếc nhìn khuôn mặt của Kỳ Diệc Hoành, đôi mắt anh sáng như vì tinh tú trên trời, ngũ quan giống như được ông trời ưu ái cho trải qua một chuỗi điều khác hoàn mỹ nhất. Cô mơ hồ nhìn ra, anh cũng không phải kiểu người sẽ chủ động.

Nhưng lớp ngăn cách này sớm muộn cũng phải có một người chọc thủng, trái tim Thi Diễm như một chú nai con ngơ ngác, nhích sang một bước, rồi lại một bước.

Đến tận khi cánh tay hai người đụng vào nhau, cô và Kỳ Diệc Hoành đều mặc áo ngắn tay, trong khoảnh khắc da thịt tiếp xúc liền như có một dòng điện chạy qua, Thi Diễm đỏ mặt rụt tay về.

Đáy mắt Kỳ Diệc Hoành rõ ràng dâng lên một con sóng ngầm, nhưng anh không nói lời nào, cũng không liếc Thi Diễm lấy một cái. Anh cúi đầu tiếp tục chơi game, nhưng đã hoàn toàn mất tập trung, trận nào cũng bị người ta giết chết trong vòng một giây ngắn ngủi.

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trêu chọc trong vô hình

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Một ông lão đi tới, người đàn ông trung niên đang ngồi lập tức đứng lên nhường chỗ.

"Cảm ơn, cảm ơn."

Thấy cảnh này, khóe môi Thi Diễm khẽ cong lên, nhưng người đàn ông trung niên kia vừa đứng lên, liền hướng về phía một cậu học sinh ngồi bên cạnh chất vấn. "Vì sao không nhường chỗ? Thanh niên trai tráng mà ngồi lì thế hả?"

Cậu học sinh ngẩng đầu lên, bị hai câu chất vấn liên tiếp khiến cho mơ màng, có lẽ là vì chưa bị người ta mắng như vậy bao giờ nên mới không biết phải đáp lại ra sao.

"Nói chú mày đó, có biết thế nào là kính già yêu trẻ không hả? Rốt cuộc trường học bây giờ dạy dỗ cái gì vậy!"

Ông lão đã ngồi xuống ngay ngắn không nghĩ đến tình huống này, vội vàng khuyên can, "Bỏ đi."

Người đàn ông trung niên suất chút nữa thì chỉ tay vào mặt cậu học sinh, cậu học sinh kia đoán chừng là một học sinh cấp hai, đeo kính cận, tuy là vóc dáng dong dong cao, nhưng trên mặt rõ ràng có nét non nớt.

Người ngồi cùng toa xe đều nhìn lại, người đàn ông trung niên chiếm thế thượng phong, càng mắng càng hăng. "Chú mày chỉ bằng tuổi với con cái ông đây thôi, người ngồi bên cạnh kia có lẽ đã bằng tuổi với ông nội chú mày rồi, vì sao không đứng lên nhường chỗ?"

Cậu học sinh mấp máy môi, khó khăn nặn ra một câu, "Vừa rồi cháu không nhìn thấy....."

"Không nhìn thấy! Đi qua ngay trước mặt mà dám nói không nhìn thấy?" Người đàn ông trung niên nói xong, nhấc chân đạp lên ngực cậu nam sinh.

Người trong toa xe rì rầm bàn tán, nhưng không có ai tiến lên, Thi Diễm bước nhanh đến trước mặt người đàn ông, "Chú bị làm sao vậy? Sao lại đánh người? Mà chú thì có quyền gì chỉ trích người khác không nhường chỗ chứ?"

Người đàn ông liếc xuống cô gái nhỏ đứng đối diện, lý lẽ hùng hồn chỉ tay vào cậu học sinh ngồi đó. "Người già đã đi đến trước mặt rồi vậy mà cậu ta lại ngồi lì đó không chịu đứng lên, dựa vào cái gì?"

Kỷ Diệc Hoành chơi xong một trận, mòng nhĩ sắp bị âm thanh của trò chơi chọc thủng, anh theo bản năng liếc sang bên cạnh, nhưng không thấy bóng người Thi Diễm đâu.

Cậu thiếu niên vội tháo tai nghe xuống, lúc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Thi Diễm đứng trước một người đàn ông cao chừng mét tám, vóc dáng cường tráng, khí thế hùng hổ. Nhìn lại Thi Diễm, vừa gầy lại vừa nhỏ, vậy mà vẫn còn dang tay ra chắn trước mặt cậu học sinh cấp hai kia.

Kỷ Diệc Hoành không biết vừa mới xảy ra chuyện gì, sau đó nghe thấy Thi Diễm tức giận mắng lại người đàn ông kia, "Dù không nhường thì có làm sao chứ? Cậu ta cũng mua vé, không lẽ lại không thể ngồi? Ngộ nhớ vì thân thể cậu ta không thoải mái thì sao? Hoặc là vì học tập quá khổ cực mà mệt muốn chết thì sao? Không lẽ chú cứ đứng lên thì mới là người có đạo đức, sau đó liền có quyền đánh người?"

Cậu học sinh ngồi kia từ đầu đến cuối không lên tiếng, có lẽ là bị dọa sợ cho đơ luôn rồi, vành mắt thậm chí còn đỏ lên.

Không ít người đã bắt đầu nói giúp Thi Diễm, "Đứng đấy, có nhường ghế hay không là do người ta tự nguyện thôi, với lại, ai cũng có tình huống đặc biệt....."

"Sao có thể ra tay với một đứa nhỏ như vậy chứ....."

Sắc mặt của người đàn ông trung niên thay đổi liên tục, ông ta vốn dĩ đứng trên vị trí đạo đức cao nhất, nói cái gì đều có lý, cũng không ai đứng ra phản bác. Vậy mà không biết Thi Diễm đột nhiên từ đâu chui ra, sau đó biến thành sai đều là từ trên người ông ta.

"Mày quản việc không đâu làm cái gì?" Khuôn mặt người đàn ông hơi dữ tợn, Thi Diễm không lùi lủi về sau một bước, ông ta sẽ không một cước đá bay cô đi luôn đó chứ?

Kỷ Diệc Hoành tiến lên vài bước, nhìn thấy Thi Diễm rõ ràng đã sợ, nhưng vẫn ngẩng cái đầu nhỏ lên dùng lý lẽ phản biện, "Đây không phải chuyện không đâu. Tôi thấy chú động thù, vậy thì chú là người sai!"

"Mày ----" người đàn ông ép lên trước một bước, Kỷ Diệc Hoành đứng bên cạnh Thi Diễm, khoác một tay lên bả vai cô. Anh so với người đàn ông trung niên kia lại cao hơn một chút, dù là mặc đồng phục trường, nhưng giữa hai hàng lông mày tràn ngập khí lạnh không dễ chọc.

Người đàn ông đã duỗi tay ra, lần này suýt nữa thì đụng phải Kỷ Diệc Hoành, cuối cùng vẫn phải tức giận thu tay về.

Kỷ Diệc Hoành quay đầu nhìn, thấy Thi Diễm đã ngoan ngoãn trốn sau lưng anh, bộ dạng như hận không thể thu nhỏ lại hết mức có thể, chỉ là cái đầu nhỏ kia thì thoáng vẫn sẽ thò ra theo dõi tình hình. Mí mắt của cậu thiếu niên lần thứ hai nhẹ giương, nhìn về phía cậu học sinh đang ngồi kia. "Có chỗ nào không thoải mái không? Cần đi bệnh viện chứ? Hay là báo cảnh sát đi."

Vừa rồi anh ngờ ngợ nghe được từ mấy người xung quanh, là người đàn ông kia động thù với cậu học sinh này.

Tay của cậu học sinh còn đặt trước ngực, tàu điện ngầm đúng lúc đến trạm dừng, người đàn ông trung niên đã biết mình đuối lý, nhìn sang bên cạnh một chút rồi đi nhanh ra cửa.

Thi Diễm đuổi lên hai bước, "Đừng có chạy mà! Ngộ nhớ chú làm thương người ta rồi thì sao?"

Cánh cửa tàu điện ngầm mở ra, người đàn ông không thể chờ thêm phút nào nữa linh đi, cậu học sinh ngồi trên ghế rút cuộc cũng lên tiếng.

"Chị ơi, bỏ đi, em không sao."

Tiếng rì rầm bàn tán xung quanh càng lúc càng sôi nổi, cánh cửa tàu điện ngầm một lần nữa đóng lại. Kỷ Diệc Hoành bắt lấy tay nắm trên đầu, lúc xe một lần nữa khởi động, Thi Diễm mắt đã nhào sang bên cạnh, Kỷ Diệc Hoành rất tự nhiên ôm lấy vai cô, tránh cho cô té ngã.

Tầm mắt của Thi Diễm trở lại người cậu học sinh kia, "Thật sự không sao chứ?"

"Không sao ạ, cảm ơn chị."

Thi Diễm vẫn còn tức giận không thôi, "Lẽ ra không nên thả cho ông ta đi như thế, để ông ta đưa em đi bệnh viện."

"Em thật sự không sao."

Vừa rồi lúc Kỷ Diệc Hoành ngẩng đầu lên không thấy Thi Diễm đã thật sự bị dọa cho sợ hãi, còn cho là cô đã bị lạc thật rồi. Sau đó phát hiện ra Thi Diễm, thấy trong toa xe ngoài cô cũng không hề có ai đứng ra. Anh nhìn cô và người đàn ông kia tới một lời ông một lời, dù chiều cao có chênh lệch rất lớn, nhưng khí thế trên người cô cũng không thua kém là bao.

Kỷ Diệc Hoành nghĩ đến bộ dạng vừa muốn xông lên phía trước lại vừa không dám kia, thật sự buồn cười.

Thi Diễm chậm chạp hồi thần, đầu vừa quay về sau, lura giận trong lòng liền tắt ngấm.

Bên vai hơi nặng, cô liếc mắt nhìn sang, thấy bàn tay của Kỷ Diệc Hoành đặt ở đó.

Nhịp tim trong thoáng chốc tăng vọt, cô thật sự không chịu nổi trên chộc này đâu, đây coi là cái gì chứ? Ôm cô? Anh đang ôm cô? Hai chân Thi Diễm cứng ngắc, đi ra cũng không được mà đứng lại cũng không xong.

Cuối cùng phải chờ đến tận khi chính Kỳ Diệc Hoành phản ứng lại, sau đó lại chờ đến khi anh chậm rãi thu tay về.

Thi Diễm vội vàng đi sang bên cạnh, tựa người bên cạnh cửa xe. "Vẫn là đứng chỗ này rộng rãi thoải mái nhất."

Kỳ Diệc Hoành liếc nhìn, còn mấy trạm nữa là đến rồi.

Cửa tàu điện ngầm mở ra, có mấy nữ sinh đi vào, cũng là sinh viên Đông Đại.

Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành không nhận ra bọn họ, nhưng bọn họ liếc mắt một cái liền nhận ra Kỳ Diệc Hoành.

Cũng khó trách, vóc dáng của cậu thiếu niên quá nổi bật, hơn nữa còn là đại thần thu hút vô số sự chú ý.

Một người trong số nữ sinh ép giọng xuống rất nhỏ, "Mau nhìn kia, Kỳ Diệc Hoành, bên cạnh có phải là Thi Diễm không?"

"Đúng, ở lớp sáu."

"Mấy cậu nói xem, tin tức trên trang web của trường có phải là thật không? Rốt cuộc Kỳ Diệc Hoành nhìn trúng chỗ nào của cậu ta vậy?"

Vì bọn họ nói rất nhỏ nên Thi Diễm đứng cách đó không xa một chữ cũng không nghe được.

"Mình đoán, một người thanh cao kiêu ngạo như Kỳ Diệc Hoành nhất định là thích nữ sinh chủ động một chút."

"Mình không tin."

Tàu đi được một lúc, lòng bàn tay Thi Diễm vẫn còn có mồ hôi dính dính, cô mở bàn tay ra xem, "Đúng là dọa chết mình rồi, đến bây giờ còn chảy mồ hôi lạnh này."

Tầm mắt Kỳ Diệc Hoành cố định trên màn hình điện thoại, "Đến mức đó sao?"

"Đến chứ," Thi Diễm nói xong, đưa tay qua, "Không tin cậu nhìn xem, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi đây."

Kỳ Diệc Hoành nhẹ giương mắt, nắm lấy bàn tay Thi Diễm, đúng thật, đến cả móng tay cũng trơn nhẵn.

Mấy lời Thi Diễm vừa nói, đám nữ sinh bên kia đều nghe được, một người trong đó tức giận dậm chân, "Mình đã nói mà!"

Như vậy mà còn không gọi là chủ động sao? Đây chính là đỉnh cao của trên chộc đó, trên chộc trong vô hình có biết không!

Bát Bát: Lời cảm ơn chân thành đến sự ủng hộ nhiệt tình của mn với Siêu ngọt, ngoạn qua ngoạn lại lượt vote wattpad của Siêu ngọt đã vượt 5k rồi hehe

Yêu thương mn nhiều lắm, đừng ngừng dành tình yêu cho tiểu Hoành và Diễm Diễm nhé, biết đâu mấy hôm nữa truyện lên kệ Vip, rồi lại vừa đủ 10k votes, mn liền có ngay một chương phúc lợi dài lê thê thì sao kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 30: Cãi lộn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Mau nhìn, Kỳ Diệc Hoành ăn chiêu này bao nhiêu!

"Có cần phải cầm tay luôn vậy không?"

"Người ta nhất định sẽ nói, mình chỉ cho cậu nhìn tay mình thôi mà, tự nhiên cầm tay người ta chi vậy?" Thi Diễm này quả nhiên là thông minh! Thật tức chết mà, vì sao Kỳ Diệc Hoành lại ăn chiêu này được chứ?

Thi Diễm thật sự không nghĩ tới Kỳ Diệc Hoành sẽ động chân động tay, anh cầm tay cô đến trước mặt mình nhìn nhìn, cô đỏ mặt, vội vàng rút tay về.

"Mình..... mình chỉ định cho cậu xem một chút thôi mà."

Nghe xem nghe xem! Nữ sinh cách đó không xa tức đến mức đá chân sang người bạn đứng bên cạnh, "Mình đã nói cậu ta sẽ nói vậy rồi phải không? Đây gọi là gì? Gọi

là lạt mềm buộc chặt!"

"Đăng cấp quá cao, khâu phục khâu phục."

Thi Diễm giấu hai tay về sau lưng, Ký Diệc Hoành liếc sang, vẻ mặt của cô thật giống như anh chiếm tiện nghi lớn lắm vậy.

Ký Diệc Hoành lại mở một ván game khác, Thi Diễm siết chặt bàn tay nhỏ, ánh mắt thi thoảng rơi trên gò má của cậu thiếu niên.

Tay cũng đã cảm rồi mà vẫn còn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục chơi game? Thi Diễm thật sự hận không thể đoạt lấy cái điện thoại của anh rồi giấu đi.

"Không còn sớm nữa, tôi dẫn cậu đi ăn cơm." Ký Diệc Hoành đột ngột mở miệng, chỉ là tầm mắt vẫn dừng lại trên màn hình điện thoại.

"Ừ." Giọng nói của Thi Diễm mềm nhũn, nét mặt thoáng chốc trở nên thẹn thùng.

Ăn xong cơm tối, trên đường về ký túc xá Thi Diễm nhìn thấy có xe bán hàng rong, liền mua mấy cân quýt xách về.

Trang web của trường là nơi tổng hợp đủ loại tin tức bất quải, mấy nữ sinh hôm nay gặp được Thi Diễm trên tàu điện ngầm dĩ nhiên khó mà giữ mồm giữ miệng, không lâu sau khi trở về liền tung lên một bài viết.

Tiêu đề cực kỳ bắt mắt: Thi Diễm, một đóa bạch liên hoa giả heo ăn thịt hổ!

Cái tiêu đề này đọc thế nào cũng thấy không hề lưu loát, nhưng thu hút người vào xem, lượt đọc và bình luận liên tục tăng vọt, topic cũng được đẩy lên trên cùng.

Thi Diễm đẩy cửa ký túc xá, bên trong cực kỳ yên tĩnh, Trương Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc đang đeo tai nghe chơi game nên hoàn toàn không chú ý thấy Thi Diễm đã về.

Thi Diễm thấy Từ Từ Dịch nằm nhoài trước bàn đang cầm điện thoại lướt gì đó, cô rón rén đi tới, muốn dọa cô ấy chơi.

Mà lúc này Từ Từ Dịch đang viết bình luận, nội dung đã gõ xong xuôi chỉ chờ ấn nút gửi đi. Thi Diễm lặng lẽ đi đến phía sau cô ấy, đưa tay ra muốn đập mạnh xuống vai cô ấy một cái, nhưng ánh mắt Thi Diễm đột nhiên dừng lại trên nội dung Từ Từ Dịch chuẩn bị gửi đi kia.

"Đúng, Thi Diễm chính là dựa vào quan hệ với Ký Diệc Hoành mới có thể tiến vào phòng phát thanh của trường, sau đó lại vào được hội sinh viên. Lần trước mình đã nói rồi, đến CV cậu ta cũng không viết, rốt cuộc thì tấm màn đen này cũng được kéo lên rồi."

Hơi thờ mắc lại ở cổ họng, nếu không tận mắt nhìn thấy thì Thi Diễm làm thế nào cũng sẽ không tin. Cô nhấc chiếc túi trong tay lên, ném mạnh nó lên bàn của Từ Từ Dịch, quýt từ trong lần ra, có mấy quả còn rơi xuống đất. Từ Từ Dịch sợ đến mức vội vàng xoay người lại, chỉ thấy Thi Diễm mang theo sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm cô ấy không chớp mắt, một tay chống trên mép bàn, một lời cũng không nói.

"Người lần trước mở topic là cậu phải không?"

Từ Từ Dịch cúi thấp đầu, tiếp tục im lặng.

"Bây giờ mình đều thấy cả rồi, cậu còn gì muốn nói không?"

Trương Tư Nam tháo tai nghe xuống, quay đầu lại nhìn, "Mấy cậu làm gì đấy?"

Từ Từ Dịch dùng sức bấm móng tay lên mép bàn, cũng đã đến bước đường này rồi, cô ấy không cần phải phủ nhận nữa. "Lẽ nào mình nói sai sao? Sự từ nhỏ, nếu như cậu thật sự dùng thực lực đánh bại mình, vậy mình cũng không còn gì để nói, nhưng cậu vào phòng phát thanh như thế nào, cậu chính là người rõ ràng nhất."

"Mình rõ ràng cái gì? Những gì cần nói mình đều nói cả rồi!"

Từ Từ Dịch cũng không tin lời Thi Diễm, "Cậu cảm thấy câu chuyện của cậu tin được sao? Nếu đã sớm quyết định cả rồi thì vì sao còn muốn làm lãng phí thời gian của tui mình? Đương nhiên là còn có một loại khả năng nữa, đó là cậu lặng lẽ gửi CV đi nhưng lại không nói với tui mình. Nếu đúng là như vậy, cậu nói chúng ta phải làm bạn bè như thế nào đây?"

"Mình làm thế nào cũng không ngờ được cậu lại nghĩ mình như vậy."

Đây cũng là cái đỉnh trong lòng Từ Từ Dịch bấy lâu nay, "Vậy vì sao cậu lại gạt mình?"

Trương Tư Nam nghe ra bầu không khí không ổn, vội vàng kéo Chu Tiểu Ngọc bước đến, "Đừng cãi nhau mà."

"Mình giấu cậu cái gì hả!" Thi Diễm kích động lên tiếng, cổ họng sắp khàn đặc, "Đây chính là phương thức cậu đối xử với bạn bè sao? Sau lưng đâm mình một dao!"

Chu Tiểu Ngọc và Trương Tư Nam mỗi người kéo một người ra, nhưng hai người vẫn còn lớn tiếng cãi vã. Thi Diễm đầy bụng hỏa, càng nghĩ càng ức.

Hai ngày tiếp theo, Thi Diễm và Từ Từ Dịch không ai nói với nhau một câu.

Tuy là ngẩng đầu cúi đầu đều có thể nhìn thấy nhau, nhưng hai người mỗi khi đụng phải đối phương đều nhất tề làm như không thấy.

Trương Tư Nam giao cho Chu Tiểu Ngọc kéo Thi Diễm cùng đi học, cùng ăn cơm, cô ấy thì kéo Từ Từ Dịch, muốn cho hai người làm hòa, cũng không thể cứ căng thẳng như vậy phải không?

Thi Diễm từ rất sớm đã đến phòng phát thanh, cô gục đầu xuống bàn, mắt hờn nhìn chằm chằm dòng chữ chỉ chít trên tập kịch bản.

Ký Diệc Hoành tiến lên, cuộn tập kịch bản lại rồi gõ nhẹ lên đầu cô. Thi Diễm ại u một cái, quay đầu nhìn về phía anh.

Cậu thiếu niên kéo ghế ngồi xuống, Thi Diễm gột cảm lên cánh tay, "Kỷ Diệc Hoành, vì sao cậu lại tuyển mình vào phòng phát thanh? Mình thật sự không có gửi CV."

"Cậu cảm thấy cậu không đảm nhiệm nổi công việc này?"

"Không phải."

"Vậy còn xoắn xuýt cái gì nữa?" Kỷ Diệc Hoành mở ngăn bàn, lấy một lon coca.

Thi Diễm ngồi dậy, trong mắt không có lấy một tia sáng, "Nhưng người khác hẳn nhìn thấy mình liền chỉ chỉ chỏ chỏ, nói không phải là mình dựa vào thực lực để vào được đây."

"Vậy thì lấy bản lĩnh thật sự của cậu ra rồi ném mạnh vào mặt bọn họ đi." Kỷ Diệc Hoành hơi nghiêng người lên trước, ánh mắt chiếm lấy Thi Diễm, "Ai ai cũng từng bị nghi ngờ, mà người có thể chứng minh bản lĩnh của cậu cũng chỉ có chính cậu thôi."

Thi Diễm dời tầm mắt khỏi ánh mắt sáng quắc của anh, chuông thông báo wechat truyền đến tai, Thi Diễm nhanh tay cảm lên nhìn.

Bên trong nhóm chat của hội sinh viên, từ ngày hôm qua đã có người bắt đầu, nói là đến ngày kỷ niệm thành lập trường sẽ đặc biệt bận rộn, vậy nên chúc đoàn thành viên chủ tịch và các vị hội trưởng ngày Quốc khánh vui vẻ sớm một chút.

Thi Diễm nhìn một cái liền đau đầu, Tổng Linh Linh gần như là đã gắn tag hết những người có chức vụ trong nhóm lớn rồi.

@Kỷ Diệc Hoành: Chủ tịch đại thần, ngày Quốc khánh vui vẻ, chúc đại thần luôn vui vẻ!

@Vương Tăng: Phó chủ tịch lão đại, ngày Quốc khánh vui vẻ, chúc lão đại tiền đồ như gấm!

@Quý Nguyên Thanh: Vị mỹ nhân xinh đẹp nhất của chúng ta, ngày Quốc khánh vui vẻ nha, chúc hội trưởng mỗi ngày đều xinh đẹp hơn một chút, luôn cười thật tươi.

@.....

Người khác thấy vậy thì lũ lượt làm theo, bên trong nhóm chat đã sớm chìm trong những lời nịnh hót đầy lên tận mây xanh, mà trong mắt Thi Diễm thật sự không khác gì một vùng bùn đen hôi thối.

Bên trong nhóm nhỏ của ban văn nghệ, Tổng Linh Linh đột nhiên gắn tag cô.

Thi Diễm mở ra, thấy Tổng Linh Linh mở miệng liền chất vấn, "Sao cậu còn chưa chúc hả? Cậu cũng đừng có làm cản trở ban văn nghệ này."

Thi Diễm nhú chặt mày, trả lời: "Không phải đã có cậu làm đại diện rồi sao? Loại lời chúc kiểu này có mấy người xem chứ?"

"Ai nói không có người xem? Đến lúc đó mang ra trách tội, nhất định sẽ nói ban văn nghệ của chúng ta không hiểu quy củ. Cậu mau đi chúc đi."

Thi Diễm hơi nổi nóng, đây là trường học đó, có cần phải hình thức đến mức đó không?"

Cô chụp lại màn mình, thoát ra khỏi nhóm nhỏ, sau đó gửi bức ảnh vào nhóm lớn của hội sinh viên.

Thi Diễm chủ động gắn tag Kỷ Diệc Hoành, phía sau tên của anh gõ ra mấy chữ: Kỷ chủ tịch, cậu thấy sao?

Kỷ Diệc Hoành ngồi bên cạnh chuẩn bị mở game ra chơi, nhất định là anh đã sớm tắt thông báo của nhóm chat, nếu không thì cũng không thể yên tĩnh được như vậy.

Thi Diễm chọc chọc cánh tay Kỷ Diệc Hoành, "Cậu mau vào nhóm chat của hội sinh viên, có việc."

----- lời tác giả -----

O(∩_∩)O ha ha ~

Đừng mắng cô gái nhỏ Từ Từ Dịch của chúng ta nhé, thật ra đây cũng là một đứa nhỏ rất tốt

Bát Bát: Đó là lời của má, còn của ta sẽ là (linh cảm của 1 người dịch giả sẽ là... kkk): Chương sau nam phụ lên sàn!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cậu ấy quay về rồi

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Bên trong nhóm nhỏ, Tống Linh Linh nhanh chóng nổi xung, "Thi Diễm, sao cậu có thể tung ra bên ngoài đoạn hội thoại của chúng ta hả?"

"Không phải mấy cậu đều chỉ trích tôi làm sai rồi sao? Cậu vì chủ tịch làm nhiều như vậy, cũng phải để người ta biết được tấm lòng của cậu đi chứ."

Kỷ Diệc Hoành mở nhóm chat của hội ra, thấy Thi Diễm gắn tag tên anh.

Anh mở tám ảnh chụp màn hình kia ra nhìn, vừa rồi trong đám còn rầm rộ tung ra mấy lời cầu chúc, hiện tại đã yên lặng như tờ, không ai dám nói một câu.

Kỷ Diệc Hoành chính là vì không thích như vậy nên mới tắt thông báo của nhóm đi, mi mắt anh nhẹ giương, nhìn thấy Thi Diễm ném điện thoại sang một bên rồi nằm nhoài lên mặt bàn, bộ dạng chán chường uể oải.

Tâm trạng cô hôm nay thật sự rất tệ, nếu là bình thường cô có thể cũng sẽ miễn cưỡng ứng phó qua loa cho xong chuyện. Nhưng hôm nay chính là không được, cô không vui, cô thật sự muốn oán người.

Ngón tay Thi Diễm không ngừng vẽ tròn trên tập bản thảo, không buồn nhìn tình hình trong nhóm chat nữa. Bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, Thi Diễm ngồi thẳng dậy rồi quay đầu lại nhìn, người đứng bên ngoài vẫn còn gõ cửa.

"Mời vào."

Nghe được hai chữ này, Nghiêm lão sư mới yên tâm đẩy cửa đi vào. Ông chính là sợ đằng sau cánh cửa nhỏ này đang có cử chỉ thân mật nào đó, nếu ông liều lĩnh xông vào vậy hẳn sẽ lúng túng nhiều lắm.

Thi Diễm đang ngồi vội đứng dậy, "Nghiêm lão sư."

"Cái đó..... không bận gì chứ?"

"Không vội ạ, vẫn chưa đến giờ phát thanh." Thi Diễm dĩ nhiên là không nghe được hàm ý đằng sau của Nghiêm lão sư.

"Có chuyện muốn bàn với hai đứa, qua Tết Nguyên Đán thầy muốn cho Kỷ Diệc Hoành livestream, Thi Diễm, em chuẩn bị đi nhé."

Lông mày của Kỷ Diệc Hoành sắp kết thành một cục, "Vì sao phải livestream?"

"Bởi vì livestream có thể nhanh chóng kéo người hâm mộ đến, dù sao cũng có nhiều người không dùng weibo," Thi Diễm cũng cảm thấy đây là một ý kiến hay, "Cậu xem, mấy mình tinh đều hay làm như vậy, người hâm mộ cũng rất thích."

Kỷ Diệc Hoành lườm cô một cái, "La Văn Hi cũng livestream sao?"

"Có chứ có chứ," Hai mắt Thi Diễm sáng rực, "Tiểu ca ca nhà mình lúc livestream là đáng yêu nhất, cậu nhất định phải thử một lần, dù sao giọng nói của cậu dễ nghe như vậy, chính là ưu thế cực lớn đó."

"Vậy cứ quyết định thế nhé?" Nghiêm lão sư vốn nghĩ Kỷ Diệc Hoành sẽ không đồng ý, nhưng hiện tại xem ra Thi Diễm mới là người làm chủ. Thi Diễm lập tức gật đầu, "Quyết định vậy đi ạ, em sẽ sắp xếp, em sẽ làm người khuấy động bầu không khí, cũng sẽ đảm nhiệm dẫn chương trình."

Nghiêm lão sư kích động vỗ vai cô, "Được! Vậy hai đứa tiếp tục chuẩn bị đi, cũng sắp đến giờ phát thanh rồi."

Ông xoay người đi ra ngoài, trước khi đi còn chu đáo đóng cửa lại. Kỷ Diệc Hoành bắt chéo chân, mũi chân đâm đâm vào bắp chân Thi Diễm, "Ai cho cậu đồng ý? Tôi có nói muốn livestream không?"

"Ôi ôi, không phải mình là trợ lý của cậu sao? Nhiệm vụ hàng đầu của trợ lý chính là thay cậu sắp xếp tất cả lịch trình."

"Tôi không làm."

Cái gì? Cô không nghe nhầm chứ?

Thi Diễm hướng gần anh hơn một chút. "Nhưng đã đồng ý với Nghiêm lão sư rồi mà."

"Đó là cậu đồng ý, không phải tôi."

Thi Diễm còn thiếu chưa nhảy dựng lên thôi, "Vừa rồi cậu đâu có phản đối đâu."

"Nhưng tôi cũng không có nói tôi đồng ý."

Nghe anh nói vậy, Thi Diễm rút cuộc nhảy dựng lên, "Không được không được -----"

Kỷ Diệc Hoành cười bắt lấy cổ tay cô, kéo cô ngồi về ghế. Cậu thiếu niên thật sự bị bộ dạng của cô chọc cho bật cười thành tiếng, trong giọng nói như ngậm theo một khối đường, theo mỗi câu mỗi chữ anh nói, khối đường cũng chậm chậm tan ra. "Đùa sao, không lẽ cậu thuận miệng nhận cái gì tôi đều phải đồng ý làm theo?"

Thi Diễm đã nhấc tay lên muốn đánh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn thu tay về, ngộ nhỡ đánh chạy người luân thì phải làm sao?

"Vậy mình mua đồ ăn vặt cho cậu, cậu làm nha?"

Kỷ Diệc Hoành thu lại nụ cười trên khóe miệng, "Không có cửa đâu."

Ca học chiều kết thúc, Thi Diễm vừa quay về ký túc xá liền lao đi tắm, lúc cô đang giặt quần áo thì Từ Từ Dịch cũng về.

Hai người không ai nhìn mặt nhau lấy một cái, Thi Diễm dùng sức vò quần áo, Từ Từ Dịch thì cầm bàn chải liều mạng mà chải. Thi Diễm giặt xong quần áo, leo lên giường.

Cô mở wechat, lúc này mới nhớ đến nhóm lớn của hội sinh viên.

Sau khi Thi Diễm ném ảnh chụp màn hình lên rồi gắn tag Kỷ Diệc Hoành vào, Kỷ Diệc Hoành lại thật sự lộ diện, sau đó buông lời vàng ngọc.

Mỗi câu chữ của anh đều lạnh lùng không có nhiệt độ, "Tôi không muốn trong nhóm tiếp tục có mấy lời chúc phúc vô nghĩa như vậy nữa, mấy lời cầu phúc này tôi đều không thích. Yêu cầu mỗi vị hội trưởng quán thành viên trong hội của mình cho tốt, kịp thời kiểm soát bầu không khí, tránh làm mất quan điểm."

Kỷ Diệc Hoành nói xong câu này, bên dưới không còn ai dám nói tiếp, thanh tịnh đến tĩnh lặng.

Thi Diễm ôm điện thoại cười khúc khích, giống như từ nhỏ đến lớn chưa từng có một ai đứng ra che chở cho cô như vậy. Cảm giác này thật sự quá tốt, cô lại càng ngày càng muốn dựa dẫm vào Kỷ Diệc Hoành hơn mất rồi.

Ngày tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường, Thi Diễm vốn đã thuộc lâu lâu từng câu thoại kia, nhưng không hiểu sao vừa đứng ở hậu đài đầu óc cô bỗng nhiên trống trơn, một chữ cũng không nhớ ra được.

Hôm nay vốn dĩ định quay về ký túc xá lấy đồ, nhưng buổi chiều cô theo Kỷ Diệc Hoành ra ngoài, lại chủ quan vì cho rằng những câu thoại này đã sớm khắc vào trong đầu nên không quá gấp gáp, làm thế nào cũng không ngờ giờ phút đứng ở đây đầu óc lại vì quá căng thẳng mà trống rỗng.

Thi Diễm cầm điện thoại đi ra bên cạnh, cũng không biết trong ký túc xá còn ai không. Cô ôm theo may mắn bấm số điện thoại bàn của phòng, bên kia rất nhanh có người nhận điện.

"Alo?"

Thi Diễm nghe được là giọng của Từ Từ Dịch, "Tưởng Từ Nam đâu? Tiểu Ngọc đâu?"

"Mấy cậu ấy không ở ký túc xá."

Thi Diễm hiện tại chạy về khẳng định không kịp, cô gấp đến mức đi vòng vòng tại chỗ. Từ Từ Dịch chờ cô ngắt trò chuyện, nhưng phía bên kia trước sau không có động tĩnh.

"Có chuyện gì sao?"

Thi Diễm cắn răng, Kỷ Diệc Hoành đứng cách đó không xa đang bàn bạc những chi tiết nhỏ cuối cùng với Dương lão sư. Cô gấp đến mức trên trán rỉ ra mấy giọt mồ hôi lạnh. "Mình vốn... muốn nhờ bọn họ mang kịch bản đến đây, hôm nay mình không kịp về ký túc xá."

"Ừ." Từ Từ Dịch không nói gì nữa, "Còn chuyện gì nữa không?"

"Không, không còn."

Điện thoại lập tức bị ngắt, Thi Diễm kinh ngạc nhìn chăm chăm màn hình điện thoại. Cô bước nhanh đến bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, Dương lão sư nhìn đồng hồ, "Còn 15 phút nữa, lát nữa không cần phải căng thẳng."

Thi Diễm sao có thể không gấp chứ, cô gấp đến mức tim muốn nhảy vọt ra ngoài rồi đây.

Hơn nữa hình như càng như vậy, trong đầu cô lại càng không thể nhớ ra những câu thoại kia của mình.

Từ Từ Dịch đi đến hậu đài, đang muốn vào thì bị người ta chặn lại.

Tổng Linh Linh liếc tập giấy trong tay cô ấy, "Cậu tìm ai?"

"Thi Diễm."

Tổng Linh Linh nghe đến cái tên này liền nổi xung, Thi Diễm vì thích chiếm lợi thế gây ra chuyện lớn, sau lần đó cô ta còn bị Quý Nguyên Thanh mắng cho một trận. Tổng Linh Linh không nhường đường cho Từ Từ Dịch, "Cậu mang đồ cho cậu ta?"

"Đúng."

"Đưa tôi đi, tôi thay cậu mang vào."

Thi Diễm ở bên trong còn đang vắt hết óc suy nghĩ thoại của mình, những gì có thể nghĩ ra đều đã gõ hết vào điện thoại. Cô sợ hôm nay mình xong đời thật rồi, trạng thái này thật sự là vô cùng không ổn.

Đúng lúc đó, tiếng đàn dương cầm xuyên qua tấm màn sân khấu màu đỏ truyền vào tai Thi Diễm. Đoạn nhạc này với cô không thể quen thuộc hơn được nữa, bởi khi đó cô thường nghe một người đàn, nhưng người này tuyệt đối không thể xuất hiện tại đây

Khúc《Hôn lễ trong mơ》kinh điển, vắn vít lượn lờ, trong giây phút kéo Thi Diễm về đoạn thời gian trung học cơ sở và trung học phổ thông.

Cô không tìm được dây tẩm màn sân khấu ra, Thi Diễm nhìn thấy người thiếu niên ngồi trước cây đàn dương cầm. Chiếc áo sơ mi trắng muốt bao bọc lấy vóc dáng thanh mảnh của cậu, ngón tay cậu lướt nhẹ trên phím đàn, ánh đèn trên đỉnh đầu cũng vì cậu mà dịu dàng tựa lại.

Thiếu niên vừa ngẩng đầu, Thi Diễm liền nhìn rõ khuôn mặt kia, vậy mà lại đúng là cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tình địch đáng gờm

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Cô thu tay về, vì sao cậu lại ở đây?

Thi Diễm căng thẳng nắm chặt hai tay, ánh mắt thất thần dừng lại một chỗ. Kỷ Diệc Hoành đi tới, giọng nói vô cùng nhẹ rơi xuống đỉnh đầu cô. "Nhìn cái gì đấy?"

Thi Diễm giật mình, xoay người nhìn anh, trong mắt tràn đầy sợ hãi, cô vỗ vỗ ngực, "Sao cậu đi tới mà không có chút tiếng động nào vậy?"

Kỷ Diệc Hoành đưa tay về phía màn sân khấu, Thi Diễm không chút nghĩ ngợi để lại cánh tay của anh, tầm mắt Kỷ Diệc Hoành lần thứ hai rơi xuống khuôn mặt cô, "Làm sao vậy?"

"Không..... không có gì." Thi Diễm cũng không biết vì sao mình lại chột dạ, chỉ là theo bản năng làm động tác này mà thôi.

Kỷ Diệc Hoành nhú chột mày, anh đẩy tay Thi Diễm ra, đẩy tấm màn sân khấu sang, nhìn thấy người thiếu niên đang ngồi trước cây đàn dương cầm

"Cậu quen?"

Thi Diễm không ngờ Kỷ Diệc Hoành lại tinh mắt như thế, cô chưa làm gì mà đã bị anh phát giác rồi sao?

"Hả? Ừ."

"Người kia là ai?"

Thi Diễm luống cuống vịn vào vạt áo, cách đó không xa đột nhiên có người gọi tên cô, Thi Diễm vừa quay đầu lại, đã thấy Từ Từ Dịch nhanh chân bước tới.

"Đây, của cậu." Từ Từ Dịch đưa tập kịch bản ra, Thi Diễm cứng đờ đuôi tay nhận lấy, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng coi như hạ xuống, "Cảm, cảm ơn nhé."

May là đến kịp, Từ Từ Dịch không nói gì, xoay người đi ra ngoài. Cô ấy không có ngu như vậy, tập kịch bản này nếu như giao cho Tổng Linh Linh thì không phải kết cục cũng sẽ như tờ đơn xin vào hội kia sao?

Sắp đến lượt Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành, cô đọc sơ qua kịch bản một lần, cuối cùng cũng coi như yên lòng lại.

Tiếng đàn dương cầm im bật, người dưới đài lập tức vỗ tay rào rào. Thi Diễm khẽ giương mi mắt, Kỷ Diệc Hoành nhìn thấy Thi Diễm lại thất thần thì giọng nói không khỏi lạnh đi mấy phần, "Chuẩn bị xong chưa?"

"Rồi, rồi đây."

Thiếu niên kia rời khỏi sân khấu, đi xuống, ngồi ở một góc của hội trường.

Người dẫn chương trình tiến lên giới thiệu tiết mục tiếp theo, Thi Diễm đi bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, tiến vào một gian phòng nhỏ bên sân khấu.

Dương lão sư đang thử cho chạy trước đoạn phim, Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống, tiết mục lồng tiếng của bọn họ nhanh chóng bắt đầu.

Theo tiếng nhạc đập dềnh lên xuống, giọng nói của Kỷ Diệc Hoành cũng chậm rãi phát ra, có cứng rắn bạo liệt, có dịu dàng ôn nhu, người ngồi bên dưới đều cảm giác được cả người nổi da gà. Thi thoảng giọng nói thuộc về một cô gái xinh đẹp lại mềm mại đáng yêu của Thi Diễm sẽ đan xen vào giữa, âm cuối còn mang theo mấy phần làm nũng. Thiếu niên ngồi bên dưới khẽ ngẩng đầu, vừa rồi cậu đã nghe được tên của Thi Diễm qua lời giới thiệu của người dẫn chương trình.

Giọng nói của cô gái nhanh chóng được một giọng nam êm tai làm rung động lòng người đệm lên, rơi vào tai bất cứ ai ngồi đây đều có chút ngứa ngáy.

Bởi vì bên dưới có rất nhiều người xem nên Thi Diễm thật ra vẫn rất căng thẳng, mà một khi cô căng thẳng thì lòng bàn tay sẽ chảy mồ hôi.

Kỷ Diệc Hoành đang chờ cô đọc xong phần thoại của mình, Thi Diễm căng thẳng dè tay phải lên tập kịch bản, ngón tay dò theo dòng thoại trên đó cẩn thận đọc ra.

Anh đột nhiên đưa tay, cầm lấy ngón út bên tay trái của Thi Diễm

Cô giật mình nhìn sang anh, Kỷ Diệc Hoành là người viết toàn bộ kịch bản nên từ sớm đã không cần nhìn thoại, anh cầm ngón tay cô, càng lúc càng chặt.

Mấy phút ngắn ngủi mà cảm giác dài đằng đẵng như một ngày rồi cuộc trôi qua, kết thúc lời thoại cuối cùng, Thi Diễm khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm

Kỷ Diệc Hoành buông ngón tay của cô ra, đứng lên, Dương lão sư cũng từ bên ngoài đi vào. Thi Diễm cuộn ngón út vào trong lòng bàn tay, cầm tập kịch bản đi nhanh ra ngoài.

Kỷ Diệc Hoành và Dương lão sư còn muốn nói chuyện, Thi Diễm đi ra đến ngoài, nhìn về phía hội trường, cuối cùng vẫn không đi vào.

Cô nhắc chân muốn về ký túc xá, thế nhưng từ phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc. "Sư tử nhỏ."

Sống lưng Thi Diễm cứng đờ, chậm chạp xoay người, nhìn thấy thiếu niên từ dưới bóng cây ven đường đang đi tới. Hàng cây xanh um hai bên đường đem đèn đường tách ra thành đôi, từng tia sáng mờ nhạt giống như không thể chờ được thêm nữa xuyên ra bên ngoài. Vì phối đồ lên sân khấu nên hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản và một chiếc quần đen, Thi Diễm vẫy tay. "Hi! Linh dương."

"Còn tưởng cậu đã quên tớ rồi."

Thi Diễm cười gượng hai tiếng. "Sao có thể chứ."

Hàn Lăng Dương đi đến trước mặt cô, ánh mắt Thi Diễm khẽ rơi xuống khuôn mặt cậu, "Vì sao cậu lại ở trường mình?"

"Đây cũng là trường của tớ mà."

"Đừng có đùa, không phải cậu đến Thượng Hải học sao?"

Hàn Lăng Dương nhắc đùi phải, đá đá viên sỏi trên đất, "Tớ chuyển trường rồi."

"Thật không?" Thi Diễm cảm thấy khó tin, cũng đã lên đại học rồi, còn có thể muốn chuyển liên chuyển dễ dàng được vậy sao? "Trường kia của cậu rất tốt mà, chuyên ngành cũng rất phù hợp, vì sao lại chuyển trường?"

"Vì cậu đó."

Thi Diễm ngắt lời cậu, "Đẹp đẹp, người trong nhà của cậu như thế, sao có thể tùy tiện được vậy chứ."

"Khi đó tụi mình cùng nhau thi vào Đông Đại, chỉ là sau đó tớ bị người nhà lên lút sửa lại nguyện vọng. Giờ thi được rồi, chúng ta lại có thể học cùng một trường."

Thi Diễm vung tay đập mạnh lên bả vai cậu, "Vậy sao không nói sớm cho mình biết hả? Nếu không phải vì hôm nay nhìn thấy cậu đánh đàn thì mình cũng không biết cậu đến Đông Đại đây."

"Cũng vì hôm nay mới đến thôi, muốn cho cậu một kinh hi."

"Đây không phải kinh hi, mà là kinh hãi có được không!"

Hàn Lăng Dương cười cười nhắc tay muốn cốc trán cô, Thi Diễm biết cậu sẽ có động tác này nên đã sớm nhảy về sau, "Đừng có vừa gặp nhau đã động tay động chân!"

"Sao thế? Chỉ một thời gian không gặp mà đã muốn coi tớ là người lạ rồi?"

Cũng không đến mức đó, chỉ là Hàn Lăng Dương quá hiểu rõ gia cảnh của cô, lúc trước Thi Diễm ở đây không có một bạn học cũ nào, trải qua cuộc sống tự tại không lo nghĩ, hiện tại nhìn thấy Hàn Lăng Dương không tránh khỏi trong lòng nổi lên cảm xúc phức tạp.

"Không có."

"Còn nói không có, vừa rồi nhất định cậu đã thấy tớ, phải không?"

Thi Diễm đưa tay muốn đập một phát nữa lên bả vai cậu, cánh tay vừa mới giơ lên còn chưa kịp hạ xuống, từ phía sau đã truyền đến một giọng nói không thể quen thuộc hơn. "Thi Diễm."

Cô giật mình thu bàn tay lại thành nắm đấm, xoay người lại, liền nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đứng trước cửa hội trường, thân thể như ngọc, dưới ánh đèn mờ nhạt cũng không thể làm nhu hòa đi ngũ quan sắc bén của anh.

"Qua đây."

Thi Diễm thu tay về, Hàn Lăng Dương theo giọng nói đó nhìn lại, thuận miệng quay sang hỏi Thi Diễm, "Ai vậy?"

"À, giới thiệu một chút, đây là chủ tịch hội sinh viên của tụi mình, Kỷ Diệc Hoành."

Kỷ Diệc Hoành nghe câu giới thiệu này, trên mặt rõ ràng có nét không vui. "Qua đây!"

Giọng anh đã tăng lên mấy tông, Thi Diễm vẫy tay với Hàn Lăng Dương, "Mình còn có chút việc, đi trước nhé."

Cô bước nhanh đến trước mặt Kỷ Diệc Hoành, tầm mắt của cậu thiếu niên từ trên người Hàn Lăng Dương lúc này mới thu về. "Vừa mới kết thúc đã vội vội vàng vàng chuẩn ra ngoài làm cái gì hả?"

"Không phải kết thúc rồi à?"

Kỷ Diệc Hoành rất cứng rắn, "Tôi đã cho cậu đi chưa?"

Làm sao thế? Anh ăn phải lừa đạn à? Tiết mục vừa rồi không phải rất suôn sẻ sao!

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nam nữ thụ thụ bất thân

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thi Diễm đi theo Kỳ Diệc Hoành vào hội trường, mấy hàng ghế phía trước đều đã ngồi kín người, Kỳ Diệc Hoành ngồi xuống một chỗ trên hàng ghế cuối.

Thi Diễm thấy vậy, ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt của Kỳ lão đại, khó nhìn như vậy. Trên sân khấu, Quý Nguyên Thanh đang biểu diễn một màn múa đơn, động tác mềm mại uyển chuyển. Thi Diễm cũng chỉ có thể nghĩ đến một từ này, đoán chừng là vì gần đây xem phim cung đấu hơi nhiều.

"Cái đó....." Thi Diễm lên tiếng, muốn hỏi anh bị làm sao.

"Người bên ngoài kia là ai?" Anh vẫn còn chấp niệm mãi một chuyện này.

"Bạn học hỏi cấp ba của mình."

Sắc mặt Kỳ Diệc Hoành vẫn chưa có một chút hòa hoãn nào, cơ thể cao lớn ngả về sau, "Bạn học? Hình như lúc trước chưa từng thấy."

"Cậu ấy mới chuyển đến, mình cũng hôm nay mới gặp được."

Kỳ Diệc Hoành luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, "Hai người rất quen thân à?"

Câu này phải trả lời thế nào đây?

Thi Diễm cẩn thận nhớ lại quan hệ của mình và Hàn Lăng Dương, "Ừ, rất thân, cấp hai và cấp ba tụi mình đều học cùng trường."

Trong đây mắt cậu thiếu niên có thêm mấy phần thâm sâu, màn biểu diễn của Quý Nguyên Thanh kết thúc, tiếng vỗ tay bên dưới lập tức vang lên như sấm. Kỳ Diệc Hoành ngồi đó không nhúc nhích, Thi Diễm dè dặt nhìn vào mắt anh, anh đây là đang không vui hả?

"Mình với cậu ấy không có quan hệ gì khác, cậu ấy cũng lắm cũng coi như là bạn thân giới tính nam của mình thôi."

Kỳ Diệc Hoành ừm một tiếng, cuối cùng cũng có một câu tạm nghe lọt.

Hai chữ bạn thân này tuy là vô cùng chói tai, nhưng không có quan hệ gì khác cũng là chính miệng Thi Diễm nói, khóe miệng căng ra của Kỳ Diệc Hoành rốt cuộc cũng hơi thả lỏng.

Lúc Thi Diễm trở lại ký túc xá, Trương Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc còn chưa về, Từ Từ Dịch thì đang dọn dẹp bàn. Thi Diễm ngồi xuống mép giường, suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng trước, "Không cần biết cậu có tin hay không. CV đó mình không gửi, mình cũng không biết vì sao được tuyển vào phòng phát thanh."

Động tác trong tay Từ Từ Dịch hơi dừng lại, "Ừ."

"Ừ cái gì mà ừ, cậu còn có chuyện gì không thoải mái thì cứ việc nói ra đi."

Từ Từ Dịch xoay người, một tay chống trên chiếc bàn phía sau. "Topic lần trước là mình mở, mình khi ấy đúng là không phục, nghĩ nhất định là cậu lên lút gạt mọi người gửi CV đi."

"Mình không có."

"Mình nói đây là lúc đầu mình đã nhận định như vậy."

"Vậy rốt cuộc hiện tại cậu đang nghĩ gì?"

Từ Từ Dịch khẽ lắc đầu, "Mình nghĩ cậu hẳn không phải là người như thế, chỉ là vì loại cảm giác không cam lòng cứ mãi quanh quẩn trong lòng mình. Nghĩ lại cũng buồn cười, dù người được chọn không phải cậu thì miếng bánh này cũng sẽ không rơi xuống đầu mình....."

"Trương lai chúng ta sẽ còn phải gặp vô số chuyện như vậy."

"Đúng thế." Từ Từ Dịch than khẽ, cô ấy rốt cuộc cũng chỉ là một người vô hình mà thôi, không bối cảnh không tiếng nói. Cũng bởi vậy nên mới tranh đua háo thắng, cuối cùng còn không phải là vì muốn tranh thủ thêm chút cơ hội so với người khác hay sao.

Cô ấy cũng hi vọng có thể một lần được cạnh tranh công bằng, nhưng thực tế luôn không như tưởng tượng, có những người từ khi sinh ra đã vững vàng ngồi ở tuyến trên.

Đến tận ngày hôm sau Thi Diễm mới phát hiện ra vì sao Trương Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc không ở ký túc xá, hóa ra bọn họ đã về nhà.

Xem ra gần đây cô đúng là bận rộn đến mức choáng váng, đầu óc không đủ dùng.

Thi Diễm làm vệ sinh cá nhân xong xuôi mà Từ Từ Dịch vẫn chưa dậy, bên ngoài phòng ký túc xá truyền đến tiếng gõ cửa ầm ầm.

Thi Diễm bước nhanh qua, mở cửa ra, nhìn thấy một bạn nữ đứng bên ngoài.

"Thi Diễm của phòng cậu có ở đây không?"

"Chính là mình đây."

"Trước cổng ký túc xá nữ sinh có người tìm, mau qua đó đi."

Thi Diễm nửa tin nửa ngờ đi ra ngoài, đến cổng ký túc xá quả nhiên có Hàn Lăng Dương đứng đó, vừa nhìn thấy cô liền ngoắc ngoắc ngón tay.

"Sao cậu vẫn còn ở đây?"

Hàn Lăng Dương đợi cho cô đến gần mới lên tiếng. "Cái gì mà còn ở đây? Không phải đã nói với cậu rồi sao, tớ chuyển về đây học."

"Hôm nay là Quốc khánh đấy, cậu làm gì mà không về nhà đi?"

"Không phải cậu cũng không về đấy à?"

Sắc mặt Thi Diễm hơi tối lại, Hàn Lăng Dương nhận ra mình nói sai, vội vàng chuyển đề tài, "Ăn sáng chưa?"

"Chưa đâu, vừa mới dậy thôi."

"Vậy thì đi thôi, cùng ăn luôn."

Sinh viên ở lại ký túc xá kỳ nghỉ lễ cũng không ít, Hàn Lăng Dương lại là khuôn mặt mới, vóc người dong dong, chân dài thẳng tắp, nhan sắc lại thuộc hàng soái ca, đứng đây không khác gì một ngọn đèn sáng chói. Từ khi lên cấp hai Hàn Lăng Dương đã là nhân vật có tiếng tăm trong trường, mỗi lần đến tiết âm nhạc đều được giáo viên gọi lên đánh một khúc đàn, đi đến đâu cũng sẽ có mấy em gái cuồng loạn chạy theo. Ở trong mắt Thi Diễm, đây chính là con nhà người ta chính hiệu. Thành tích tốt, trong nhà lại có một vị là nhạc trưởng, điều kiện gia đình càng miễn bàn, chính vì vậy mà đến tận bây giờ Thi Diễm vẫn không hiểu được vì sao khi trước hai người lại trở thành bạn bè.

Thấy cô đứng bất động, Hàn Lăng Dương đưa tay ra muốn khoác lên vai cô. Thi Diễm thấp bé, cánh tay cậu vừa vịn quán quăn cổ cô, Thi Diễm sợ đến mức vội vàng đẩy tay cậu ra, "Này này này! Nam nữ thụ thụ bất thân."

"Sur từ nhỏ, cậu đúng là vẫn còn tỏ ra xa lạ với tớ."

"Mình đã nói với cậu rồi, cái trường này bát quái cực kỳ, đến lúc đó tin đồn nhảm tung ra ngoài sẽ ảnh hưởng cậu tìm bạn gái đó."

Khóe miệng Hàn Lăng Dương khẽ nhếch, "Vậy cậu phụ trách với tớ là được rồi."

"Mình phụ trách không nổi." Thi Diễm sờ sờ cổ.

Kỷ Diệc Hoành ở nhà nhận được tin nhắn của Từ Dương đúng lúc đang dắt chó đi dạo.

Ngón tay anh nhàn mờ khùng chat, giọng nói gấp gáp của Từ Dương phát ra, "Không hay rồi, vị kia nhà cậu bị người ta lừa đi rồi."

Ngay sau đó, Từ Dương gửi qua một tấm ảnh.

Trong ảnh, Hàn Lăng Dương choàng cổ Thi Diễm, mà Thi Diễm giống như cũng tựa đầu lên vai cậu. Tấm mắt Kỷ Diệc Hoành dừng lại trên tấm ảnh kia, mấy ngón tay cầm điện thoại siết chặt, "Từ khi nào?"

Từ Dương rất nhanh trả lời, "Ngay vừa nãy!"

Sắc mặt Kỷ Diệc Hoành vô cùng khó coi, anh vốn nghĩ hôm nay là Quốc khánh nên mới đặc biệt cho Thi Diễm nghỉ một ngày, nhưng mục đích của anh không phải là để cô ở trước cổng ký túc xá ôm vai bá cổ, cười cười nói nói với tên con trai khác.

Thi Diễm nhận được điện thoại của Kỷ Diệc Hoành là lúc đang đi theo Hàn Lăng Dương kiếm chỗ ăn, bởi nhà ăn của trường mấy ngày nay nhất định đã đóng cửa.

Vừa nhìn thấy tên hiền thị là Kỷ lão đại trên màn hình, Thi Diễm lập tức không dám chậm chễ, nhanh chóng ấn nghe. "Alo."

"Đến trạm tàu điện ngầm trên đường Thạch Hồ Đông, tôi chờ cậu ở cửa lối ra."

"Hà?" Không phải hôm nay được nghỉ sao? Thi Diễm dừng bước, "Cậu lại phải đi thu âm rồi à?"

"Đúng, ngay bây giờ."

Hàn Lăng Dương nghĩ hoặc chuyển tầm mắt sang khuôn mặt của Thi Diễm, "Ai vậy? Mặc kệ đi."

"Cậu đang đi với ai?" Kỳ Diệc Hoành ở đầu bên kia nghe được, lập tức hỏi cô.

Bát Bát: Cũng có thể nói TTD không sai vì nghi ngờ Diễm Diễm, bởi chính Diễm Diễm còn không tin được mình có thể ăn may vào được phòng phát thanh mà. TTD có sai, chính là ở chỗ đã mở topic nói xấu, cmt nói xấu, đâm cho Diễm Diễm một đao từ sau lưng, ghen tị sinh sôi khiến con người ta có những hành động ích kỷ, haiz. Ít nhất thì TTD cũng đã dừng lại đúng lúc, kịp thời sửa sai, bởi vậy mn cũng nên tha thứ đi thôi, giống như giáo sư Dương đã nói đó, không ai hoàn hảo cả, ai cũng có lúc nhất thời kích động mà làm sai, chọn cách trả thù không bằng chọn cách nào đó cho người khác cơ hội sửa đổi, bỏ qua cho người ta, cũng tương đương cho chính mình sống một đời thư thái ^^!

Túm lại, dù sao thì ta cảm thấy nhẹ nhõm vì má không có dự định hắc hóa Từ Từ Dịch, bởi vì ta thật sự rất lười phải đối cô ấy thành cô ta cho Từ Dịch hahaha.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lừa đến nhà

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Ồ..... cùng bạn." Thi Diễm không hiểu vì sao mình phải chột dạ, nhưng lời nói ra vẫn cứ không lưu loát.

"Bây giờ lập tức qua đi, tôi đến rồi."

Thi Diễm vội vàng gạt đầu, "Được."

Hàn Lăng Dương nhìn cô kết thúc trò chuyện, sau đó nhét điện thoại vào túi, bộ dạng muốn đi.

"Cậu đi đâu đấy?"

"Mình có việc phải đi rồi."

"Còn chưa ăn sáng đâu."

Thi Diễm phát tay, "Trên đường mua tạm gì đó ăn là được."

Hàn Lăng Dương bước một bước dài, chặn trước mặt Thi Diễm, "Tớ đi với cậu."

"Cậu vẫn là tự chơi một mình đi, mình đi làm công chuyện, phải đến phòng thu âm." Thi Diễm không dám để cho lão đại chờ, dù sao cũng không có gì cần về lấy, liền nhanh chân hướng về phía tàu điện ngầm mà chạy.

Đến đường Thạch Hồ Đông, Thi Diễm vừa xuống xe, đã nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đứng trước cửa bậc thang chờ cô.

Cô bước nhanh lên trước, "Mình không đến muộn chứ."

Tầm mắt của cậu thiếu niên quét một vòng trên mặt cô, "Đi thôi."

Thi Diễm đi phía sau Kỳ Diệc Hoành, nhưng anh không đi xuống mà là đi về phía đối diện.

"Không phải đi tuyến bên đó hả?"

Kỳ Diệc Hoành không lên tiếng, tàu điện ngầm dừng lại, anh đi vào trước, Thi Diễm không thể làm gì khác là theo sát phía sau.

Cô nghĩ thầm, có phải Kỳ Diệc Hoành đang bị mộng du không mà ngồi nhầm chuyến tàu cũng không biết? Cô vội vàng lên tiếng nhắc nhở, "Đi bên đó mà!"

Cậu thiếu niên đeo tai nghe lên, Thi Diễm liếc điện thoại trong tay anh, lại chơi game rồi.

Đến trạm vườn hoa trung tâm, Kỳ Diệc Hoành đẩy cánh tay Thi Diễm rồi bước nhanh ra ngoài, cô định thần, vội vàng vàng theo sau. "Rốt cuộc là đi đâu vậy?"

Ra khỏi ga tàu điện ngầm, Kỳ Diệc Hoành dứt hai tay vào túi của chiếc áo khoác mỏng. "Cậu biết nấu ăn không?"

"Đương nhiên là biết." Từ nhỏ đến lớn đều là Thi Diễm tự chăm sóc mình, nếu chút kỹ năng sinh tồn này mà cũng không biết thì sợ là đã chết đói từ lâu.

Kỳ Diệc Hoành đi vào một siêu thị gần đó, tiến vào khu đồ bán ăn tươi sống, anh để cho Thi Diễm đẩy xe đi sau mình.

"Mua chút thịt bò đi, biết làm không?"

"Biết."

"Tôm thì sao?"

"Biết."

Kỷ Diệc Hoành xoay người hỏi cô, "Cậu thích ăn gì?"

"Gì cũng thích."

Kỷ Diệc Hoành ném không ít nguyên liệu nấu ăn vào xe, Thi Diễm nghi hoặc nhìn anh. "Không phải là cậu định bảo mình nấu ăn đấy chứ? Chúng ta không cần đi thu âm nữa hả?"

Cậu thiếu niên đi phía trước, một tay đuổi ra lái chiếc xe đẩy về phía khu đồ ăn vặt, nhìn bộ dạng làm nóng người đó của anh, Thi Diễm lập tức đoán ra trong lòng anh đang có ý đồ gì. "Đi nhanh lên đi, đi mau đi mau."

Thi Diễm đẩy xe muốn chạy, Kỷ Diệc Hoành đã cầm hai túi khoai tây chiên nhanh tay ném vào xe. Thanh toán xong xuôi, anh xách theo chiếc túi đi ra ngoài. Hai người sang đường, Thi Diễm cứng nhắc bước từng bước theo sát Kỷ Diệc Hoành tiến vào một tòa chung cư, cậu thiếu niên quẹt thẻ đi vào trong, thang máy đi thẳng lên tầng 22.

"Đây là nhà cậu à?" Thi Diễm biết rõ còn hỏi.

Kỷ Diệc Hoành quét mã vân tay rồi mở cửa ra, "Trong tủ giày có dép lê mới."

"Ừ." Thi Diễm đóng cửa, mở tủ giày tìm kiếm.

Cô vừa thay xong dép, có một quả cầu tuyết đột nhiên lăn đến. Hôm nay Thi Diễm mặc một chiếc váy dài, tên nhóc kia há miệng cắn một góc váy của cô rồi không ngừng gặm gù. Thi Diễm sợ đến mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, một người một chó cùng nhau gào thét, "Á á á á! Kỷ Diệc Hoành, cứu mạng -----"

Kỷ Diệc Hoành từ trong bếp đi a, trong miệng phát ra câu gì đó, chú chó nhỏ kia lập tức vẫy đuôi, ngoan ngoãn nhả ra.

Khóc miệng cậu thiếu niên hơi cong lên, chân khê đá vào bụng chú chó nhỏ, "Mau chào đi."

Khóc mắt Thi Diễm giật giật, chào cái gì?

Chị gái? Di? Thật muốn ra khỏi đây mà.

Thi Diễm đứng sững ở đó không dám nhúc nhích, "Tên của nó là gì?"

"Thi Diễm." Kỷ Diệc Hoành bỏ lại hai chữ này, xoay người đi vào nhà bếp.

Thi Diễm thu tay lại thành nắm đấm, nhưng vì con chó chặn trước mặt nên không dám xông tới đánh cho Kỷ Diệc Hoành một trận. Cô cực kỳ ghét bỏ nhìn nó, Kỷ Diệc Hoành rất cuộc là có bao nhiêu oán hận với cô mới mang một cái tên đáng yêu như thế đặt cho một con chó?

"Thi Diễm?" Thi Diễm thử gọi ra hai chữ này, nhưng chú chó nhỏ ngồi đó không phản ứng. Thi Diễm âm thầm xì một tiếng, đúng là thích tự rước lấy nhục.

Kỷ Diệc Hoành lần nữa đi ra, xách chú chó nhỏ ra ngoài ban công. Thi Diễm đưa mắt đánh giá bốn phía, căn hộ này cũng là mua theo nội thất trọn gói, thiết kế đơn giản mà thời thượng, tầm mắt cô lướt một vòng, cuối cùng dừng lại trên bàn ăn.

Trên đó có hai phần thức ăn đóng hộp, còn có đĩa dùng một lần, một hộp trong đó còn lại nửa phần cơm đã nguội ngắt từ lâu.

Sắc mặt Kỷ Diệc Hoành hơi thay đổi, nhanh chân tiến lên, dùng chính mình chặn lại tầm mắt của Thi Diễm.

Vừa rồi vì vội vàng ra ngoài nên quên mất không dọn dẹp trên bàn, anh nhét đĩa và hộp cơm vào chiếc túi bên cạnh. "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Trong bếp có gạo, cũng có nồi."

"Cậu đứng là kêu mình tới đây nấu cơm đấy à?"

"Ba mẹ tôi đi du lịch, mấy ngày nay không có ai nấu cơm cho tôi." Kỷ Diệc Hoành cầm theo chiếc túi đi vào nhà bếp, ném vào thùng rác.

Anh đứng đó không biết phải làm gì, cuối cùng cảm ra một miếng thịt bò, mở vòi nước muốn rửa.

Không ngờ tới vòi nước vừa mở ra, nước liền ào ào chảy, trên miếng thịt bò cũng nổi lên một tầng bọt trắng xóa. Nước văng lên người Kỷ Diệc Hoành, ướt sượt, Thi Diễm vội vàng tiến lên kéo anh ra, "Cậu muốn nhấn chìm chỗ này đấy à?"

Cậu thiếu niên thả miếng thịt trong tay xuống, hai tay xòe ra, không biết phải làm gì tiếp theo.

Thi Diễm cầm khăn giấy lau áo cho anh. "Bình thường cậu không làm việc nhà à?"

"Làm, nhưng cái này mới đổi, tôi không biết sức nước của nó mạnh vậy."

"Bỏ đi, để mình làm."

Thi Diễm đẩy anh ra ngoài, Kỷ Diệc Hoành mua nguyên liệu cực kỳ tùy tiện, chính là thấy gì cầm đó, cũng không hề nghĩ xem chúng có thể phối hợp được với nhau hay

không.

Cô xấn tay áo lên, lấy toàn bộ nguyên liệu trong đó ra. Anh chỉ có một mình, căn bản ăn không hết nhiều như vậy, Thi Diễm đặt ra một nửa định bỏ vào tủ lạnh.

Cô mở tủ lạnh ra, nhìn thấy trong ngăn lạnh chất đầy, đủ loại đồ uống. Thi Diễm như thấy được bóng dáng của chiếc tủ lạnh trong siêu thị, rực rỡ sắc màu, không thiếu một thứ gì cả.

Điện thoại truyền đến âm thanh thông báo tin nhắn, Thi Diễm lau khô hai tay rồi rút điện thoại ra nhìn, là tin nhắn của Quý Nguyên Thanh.

Hoạt động kỷ niệm thành lập trường cũng đã kết thúc rồi mà Quý Nguyên Thanh vẫn còn bám riết lấy cô đòi bản tóm tắt, nói là bản trước đó vẫn không được, muốn cô sửa lại một lần nữa.

Thi Diễm đương nhiên biết Quý Nguyên Thanh cố tình muốn làm khó dễ mình, nếu không cũng sẽ không đuổi tận không buông như thế, thế nhưng cô có nhìn ra thì cũng có thể làm gì đây? Dù lúc trước cô chọn làm trang phục biểu diễn thì cũng đừng mong được dễ chịu, chưa biết chừng đã có một đồng chuyện rồi nào đứng đó sẵn chờ cô.

"Đêm nay mình nộp cho cậu được không? Bây giờ mình đang ở bên ngoài, có chút việc."

Một là chủ tịch, một là hội trưởng, đặc tội với ai cũng là tội chết, ôi.

"Cậu làm luôn đi, phía cô giáo đang giục làm gấp."

Thi Diễm ha ha hai tiếng, thời điểm nghỉ lễ Quốc khánh mà lão sư cũng có thời gian rảnh đi thúc giục Quý Nguyên Thanh sao?

Kỷ Diệc Hoành từ phía sau cô đi qua, thấy được nội dung trên màn hình điện thoại, liền đưa tay cầm lấy điện thoại của cô.

Giọng nói của cậu thiếu niên hơi trầm xuống, gửi một tin nhắn thoại cho Quý Nguyên Thanh, "Thi Diễm ngốc nghếch, chuyện như vậy giao cho cậu ấy không phù hợp, không thì bản tóm tắt này giao cho cậu viết đi, viết xong thì gửi cho tôi xem qua."

Ngón tay anh buông ra, Thi Diễm nhìn thấy phần tin nhắn thoại chuyển sang màu xanh, phản ứng đầu tiên là thôi xong, đây có khác gì nói với Quý Nguyên Thanh cô và Kỷ Diệc Hoành đang ở cùng nhau trong ngày lễ lớn này?

----- lời tác giả -----

Mọi người, năm mới vui vẻ ~

Tiết tấu như hiện tại mọi người còn thích không ~

Bát Bát: Cái trí nhớ của một bà dịch giả làm việc theo linh cảm và cảm hứng như ta nếu ai quen thuộc chắc hiểu rồi đó, ta đọc 10000 bộ thì may ra nhớ được tên 8 bộ, nhất là khi mn hỏi bất ngờ thì ta lại càng không nhớ được gì haha. (Có thể mn chưa biết, tên của tiểu cửu bên bộ Trảm tà dịch đến c40 mới nhớ được lâu lâu, mà tên đây đủ của nam9 bộ Hẹn gặp lại đến giờ ta vẫn chưa nhớ, tên nv phụ thì càng khỏi phải nói3)

Mà bởi vì thi thoảng sẽ lại có ai đó nói ta giới thiệu truyện hay đi, mấy ngày vừa rồi rảnh rỗi suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định làm một cái danh sách đọc trong hồ sơ của @newwloser88 trên wattpad đề cử những bộ truyện hoàn ta thích. Những truyện lúc trước thấy hay có rất nhiều, nhưng vì đều đã quên hết cả, gần đây lại không đọc được mấy bộ, nên là thi thoảng nhớ ra được bộ nào thì sẽ từ từ thêm vào vậy, chậm rãi làm, theo thời gian có lẽ cũng miễn cưỡng có thể coi như là một cái danh sách đọc haha

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Giấu người trong phòng

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Quý Nguyên Thanh mở khung chat, ngoài dự kiến nghe được giọng của Kỷ Diệc Hoành. Cô ta còn tưởng là nghe nhầm, nhưng người có thể dùng giọng điệu này nói chuyện với cô ta, trừ anh còn có thể là ai đây?

Hơn cả, là giọng của Kỷ Diệc Hoành rất dễ nhận ra, cô ta không thể nào nghe nhầm được.

Tay Quý Nguyên Thanh run run, gõ chữ gửi lại, "Như vậy không phù hợp quy định, công việc trong hội sinh viên vốn đã được phân công cho từng người, mình cũng có công việc cần làm."

Thi Diễm đứng bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, phía bên kia hồi âm, cô liếc mắt là thấy được.

Cô vội kéo một góc áo của Kỷ Diệc Hoành, "Chiều nay mình lại sửa là được."

"Cậu đã sửa tổng cộng bao nhiêu lần rồi?"

Cô không trả lời được, mỗi lần gửi đi đều lập tức bị trả lại, nguyên nhân cụ thể Quý Nguyên Thanh lại không nói.

Kỷ Diệc Hoành chẳng buồn gõ chữ, tiếp tục dùng tin nhắn thoại, "Không có gì gọi là hợp hay không hợp quy củ cả, cậu ấy đã không làm được, thì cô làm cho một cái mẫu."

Tin nhắn gửi đi, vài giây sau, Quý Nguyên Thanh gọi thẳng vào số điện thoại của Kỷ Diệc Hoành.

Cậu thiếu niên liếc nhìn Thi Diễm đứng bên cạnh, "Còn không đi nấu cơm?"

"À."

Kỷ Diệc Hoành nhấc chân đi ra ban công, Thi Diễm nhìn thấy anh nhận điện thoại.

Cô vào nhà bếp vo gạo, thịt mua về đều đã được cắt thành lát, Thi Diễm lấy cà chua và khoai tây ra, chuẩn bị hầm thịt bò.

Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống chiếc xích đu ngoài ban công, Quý Nguyên Thanh không thể chờ đợi được thêm nữa hỏi anh, "Mình chỉ giao cho cậu ấy công việc cậu ấy đáng phải làm thôi, đến chuyện này mà Kỷ chủ tịch cũng muốn quản sao?"

"Cũng không phải ngồi không, sau này cô đừng sắp xếp cho cậu ấy mấy việc vớ vẩn này nữa."

"A....." Quý Nguyên Thanh sao có thể nghe không hiểu hàm ý của cậu thiếu niên, "Cậu ta vào hội sinh viên lẽ nào chỉ để chơi?"

"Cậu ấy còn là người của phòng phát thanh, công việc bên này mới là quan trọng nhất, hiểu chưa?"

Quý Nguyên Thanh không cam lòng, cô ta ngồi trong phòng mình, bút trên tay không ngừng vẽ loạn xạ, "Lẽ nào mình chỉ cho cậu ta làm chút việc này thôi đã có thể ảnh hưởng đến cậu?"

"Đúng."

"Kỷ Diệc Hoành, cậu ta thì có chỗ nào tốt?"

Kỷ Diệc Hoành đang khom lưng chơi đùa với chú chó nhỏ, nghe được vậy thì ngón tay khẽ nắm lấy cằm của chú chó, đôi mắt toát ra sự lười biếng, "Cậu ấy có tốt hay không, không đến lượt cô phân xét."

"Không phải cậu không biết mình vẫn luôn muốn tiến vào phòng phát thanh của trường, thầy giáo cũng từng thay mình đề cử không ít lần, nhưng vì sao cậu lại không đồng ý?"

"Cô không thích hợp."

"Mình có chỗ nào không thích hợp?" Quý Nguyên Thanh oan ức ném chiếc bút lên mặt bàn.

Đôi mắt hẹp dài xinh đẹp của Kỷ Diệc Hoành khẽ nâng, lưng cũng hơi dựa về sau, "Cô đang chất vấn tôi?"

Chút kiên cường vừa ngóc được nửa cái đầu của Quý Nguyên Thanh cứ như vậy bị đập xuống không thương tiếc, cô ta mím chặt môi. Cô ta chỉ là không thể hiểu nổi, nếu như nói Kỷ Diệc Hoành là mặt trời, thì cô ta mới đúng đám mây trắng phải ở gần anh nhất.

"Tôi chỉ cho cô một tiếng, làm xong thì gửi cho tôi. Cứ vậy đi." Kỷ Diệc Hoành không cho cô ta cơ hội nói tiếp, nhanh chóng kết thúc trò chuyện.

Đi vào phòng khách, tiếng chuông cửa đúng lúc vang lên.

Kỷ Diệc Hoành đi ra mở cửa, là Kim Triết và Từ Dương, một người cầm theo bia, người còn lại nhấc mấy túi đồ ăn đóng hộp đang chuẩn bị sẵn tư thế đi vào.

"Ngày đại thần, ta có rượu nguoi có cổ sự không?"

(*), "ta có cổ sự nguoi có rượu không" nếu không nhầm thì là câu nói kinh điển của một vị đã khách vùng Quan Đông trong một cuốn tiểu thuyết cùng tên, trong trường hợp này thì giải thích cụ thể cũng không cần thiết lắm, đại loại là nếu muốn vị đã khách này kể chuyện thì hãy đưa rượu ra. Chỉ nói vậy để mn biết là 1 câu nói kinh điển chứ không phải ta bị lậm cổ đại thôi, nếu ai coi "Quán rượu vong ưu" của Tân cầu và Đinh bảo chắc sẽ gặp đó kkk

Kỷ Diệc Hoành chỉ mở ra một khe hở nhỏ, không hề có ý tứ muốn để cho hai người họ đi vào. "Không có."

"Ế?"

"Ngày khác quay lại đi."

Kim Triết nhón chân lên nhìn vào trong, nhưng đã bị Kỷ Diệc Hoành nhanh chân chặn lại tầm mắt. Thi Diễm nghe thấy tiếng chuông cửa, từ trong nhà bếp ló ra một cái đầu hỏi. "Ai vậy?"

Hai mắt Kim Triết tròn tròn, con nguoi sắp lòi ra, "Cậu -----"

Rầm!

Cánh cửa trước mặt cậu ta không chút lưu tình đóng lại, hai người trở mắt nhìn nhau, Từ Dương cụng cánh tay Kim Triết. "Có nhìn được là ai không?"

"Không, giấu khá kỹ."

"Không phải là giấu trong chăn rồi đó chứ?"

"Há há há -----" Kim Triết cười đến mức cằm cũng sắp rơi mất, "Có thể, có thể lắm."

Kỷ Diệc Hoành quay lại nhà bếp, Thi Diễm lại hỏi, "Ai vậy?"

"Không có ai, tìm nhầm người."

Cậu thiếu niên tựa người trên khung cửa, nhìn theo Thi Diễm bận rộn đi qua đi lại. Anh bước vào muốn giúp một tay, đúng lúc Thi Diễm xoay người, đập trúng mu bàn chân của anh. Kỷ Diệc Hoành bị đau kêu lên thành tiếng, Thi Diễm vội vàng quay đầu lại nhìn, "Không sao chứ?"

Anh khẽ lắc đầu.

"Cậu đi ra ngoài đi, dù sao ở trong này cũng không giúp được gì." Thi Diễm vừa mới ướp xong thịt, hai tay đều là gia vị, cô lấy khuỷu tay chống lên lồng ngực Kỷ Diệc Hoành muốn đẩy anh ra bên ngoài. Cậu thiếu niên đứng tại chỗ, Thi Diễm dùng sức thế nào cũng không thể khiến anh nhúc nhích, anh cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên cảm giác như cô đang chui vào lồng ngực mình vậy.

"Được rồi được rồi," Kỷ Diệc Hoành đưa tay nắm lấy hai vai cô, "Trên đất trơn trượt, cẩn thận ngã."

Anh đi ra khỏi nhà bếp, thu dọn lại bàn một lần nữa.

Lúc ăn cơm, Kỷ Diệc Hoành xới hai bát cơm rồi đặt lên bàn, Thi Diễm nghĩ nghĩ, chắc không cần ra về làm gì nhỉ, cũng không đến nỗi tốn mồ hôi công sức xong lại phải cấp mông bò về phải không?

Món ăn rất đơn giản, một bát thịt bò sốt cà chua, một đĩa cải xanh xào, thêm một bát canh xương sườn hầm với củ cải. Kỷ Diệc Hoành gấp một miếng thịt bò, "Ăn ngon."

"Tất nhiên rồi, tay nghề nấu ăn của mình là đỉnh nhất."

Trong lúc hai người đang ăn cơm, Quý Nguyên Thanh gửi một file văn bản đến, Kỷ Diệc Hoành liếc nhìn, đẩy điện thoại đến bên cạnh tay Thi Diễm, "Cái này có tốt hơn của cậu không?"

Thi Diễm quét mắt một lượt từ trên xuống dưới, "Chính là của mình mà, chỉ là đã sửa lại vài chữ."

Cậu thiếu niên cầm điện thoại lên, nói Quý Nguyên Thanh suy nghĩ thêm, chỉnh sửa lại một chút.

Quý Nguyên Thanh trực tiếp gửi tới một tin nhắn thoại, "Kỷ Diệc Hoành, cậu có ý gì?"

Kỷ Diệc Hoành cũng giải thích đến là chính trực rõ ràng, "Thứ này cần chỉnh qua sửa lại không phải rất bình thường sao?"

Thi Diễm cắn đũa nhìn anh, Kỷ Diệc Hoành cầm đũa tiếp tục gấp thức ăn, "Nhìn tôi làm gì?"

"Mình sợ đắc tội cậu ấy rồi sau này càng khó sống hơn."

"Sợ cái gì, cô ta đắc tội tôi sau này cũng đừng mong bùng bít cho qua chuyện."

Khóc miệng Thi Diễm hơi cong lên, được thôi, Kỷ lão đại một tay che trời, nói cái gì thì chính là cái đó.

Cô xúc một miếng cơm bỏ vào miệng, Kỷ Diệc Hoành nhìn chằm chằm cái đầu nhỏ đang cúi gằm của cô, "Cậu không nhìn ra tôi đang giúp cậu xả giận à?"

Thi Diễm không kịp nuốt cơm trong miệng, khuôn mặt hồng hồng ngẩng lên, "A? À..... ừ."

Trong lòng cô đã đoán được, chỉ là không nói trắng ra mà thôi.

"Vậy mà cậu cũng không có gì muốn nói với tôi sao?"

Thi Diễm quýnh lên, cô phải nói cái gì bây giờ?

Cô lau miệng, "Cảm ơn."

"Bỏ đi, lần sau gặp phải chuyện như vậy, cậu vẫn là tự mình giải quyết đi."

"Đừng mà," Thi Diễm niềm nở gấp liền tiếp thức ăn bỏ vào bát cho anh. "Ăn nhiều một chút."

"Như vậy đi, mấy ngày nay cũng không có ai nấu cơm cho tôi, vậy thì ngày nào cậu cũng phải qua đây."

Thi Diễm nâng một tay chống cằm, "Vì sao?"

"Vậy sao cậu không đi hỏi Quý Nguyên Thanh xem vì sao cô ta lại nhắm vào cậu ấy?"

"Vì cậu đó!"

Kỷ Diệc Hoành liếc cô một cái, không trả lời.

Thị Diễm càng nghĩ càng cảm thấy không công bằng. "Quý Nguyên Thanh làm khó mình nhất định là vì cậu. Nghe nói Quý Nguyên Thanh từ năm nhất đại học bắt đầu theo đuổi cậu, nếu vậy cậu giúp mình cũng coi như là đạo lý hiển nhiên thôi. Mình là bị cậu liên lụy, đã vậy cậu cảm ơn cũng không cần nói rồi phải không?"

Kỷ Diệc Hoành cầm thìa gõ nhẹ lên miệng bát của cô, "Có phải ai theo đuổi tôi cậu đều rõ ràng tường tận không?"

"Đúng vậy." Đi một vòng khu bát quái trên trang web của trường là biết, có gì giấu được chứ.

Về mặt Kỷ Diệc Hoành tràn đầy hứng thú nhìn chăm chăm cô, "Vậy cậu nói một chút nghe coi, có những ai?"

"Quý Nguyên Thanh nhất định là xếp thứ nhất phải không? Còn có Tạ Tuyết khoa Trung Văn, cô nàng Lam Oanh rất có năng khiếu ca hát, Hồ Cẩm của lớp bốn....."

Kỷ Diệc Hoành nghe cô liệt kê ra một chuỗi những cái tên, xem ra đã tốn không ít công phu, "Vì sao trong đó không có cậu? Cậu đây là tự bỏ sót chính mình rồi?"

Bát Bát: Hôm qua quên mất không thông báo đổi lại giờ đăng về 8h28p tối, bắt đầu từ tối mai vậy nha ^^!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Bão bão

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

(*) bé

Miếng thịt trên đĩa rơi xuống, khuôn mặt nhỏ của Thị Diễm trong nháy mắt đỏ như quả cà chua chín, như là vừa mới ngâm trong suối nước nóng đi ra, đến cả lời nói ra cũng lắp bắp, "Mình mình mình....."

Ááá! Cô có nói cô theo đuổi anh bao giờ hả?

Phải là anh trong tối âm thầm đi thích cô mới đúng chứ?

Thị Diễm cũng không thể nói không có chuyện này phải không? Kỷ đại thần cao ngạo như vậy, ngộ nhờ bị cô đá kích làm cho ngã oạch một cái không thể gượng dậy, đầu óc không thông suốt thì phải làm sao bây giờ? Nếu từ nay về sau anh đóng chặt cánh cửa trái tim lại, không chủ động thêm một lần nào nữa, vậy không phải là cô tự cầm đá ném lên chân mình sao?

Kỷ Diệc Hoành nhìn cười nhìn cô, trong mắt Thị Diễm sáng lên rồi lại tắt đi, không biết phải làm sao cho đúng, cuối cùng đành cúi gằm đầu xuống, không ngừng nhét com vào trong miệng.

Chiếc cốc thủy tinh đặt bên cạnh còn đầy nước, cô giống như nghe được tiếng nước sôi trào ra, nhiệt độ xông đến chớp mũi chuyển thành mồ hôi. Thị Diễm ngồi đoán tâm tư của Kỷ Diệc Hoành, không lẽ là vì anh ngại mở miệng nên mới muốn cô chọc thủng vách ngăn vốn đã mỏng tang này của hai người?

Cô càng nghĩ, khuôn mặt lại càng đỏ.

Bản chỉnh sửa của Quý Nguyên Thanh rất nhanh đã gửi đến, lần này Kỷ Diệc Hoành còn không buồn xem, trực tiếp nói cô ta sửa lại một lần nữa.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn nha.

Ăn xong com trưa, Thị Diễm đứng dậy định dọn dẹp, Kỷ Diệc Hoành nhanh tay cầm lấy mấy chiếc bát trên bàn, "Để tôi."

"Không cần đâu."

"Cậu nấu com tôi rửa bát, bây giờ cho cậu đi xem TV."

Thị Diễm nhìn anh bê bát đĩa rồi đi vào bếp, cô không có việc gì phải làm, đợi một lúc nữa Kỷ Diệc Hoành mới từ trong bếp đi ra.

"Chiều nay có phải đi thu âm không?"

Kỷ Diệc Hoành rút giấy ăn, lau hai tay thật sạch, "Hôm nay không đi."

"Vây mình về trường đây."

Cậu thiếu niên khẽ nhắc mắt nhìn cô, "Về làm cái gì?"

"Làm bài tập rồi ngủ một giấc."

Động tác lau tay của Kỳ Diệc Hoành rất tỉ mỉ, sau khi đảm bảo trên tay không còn một vệt nước nào mới cầm lấy lọ kem dưỡng tay đặt trên bàn, "Có người chờ?"

"Không có." Ngày lễ lớn, còn có ai chờ cô chứ?

"Vây thì ở đây chơi thêm lúc nữa."

Này này này, dù sao đây cũng là nhà anh đó có được không? Trừ một cái tivi thì còn có gì vui nữa đâu? Với lại, cả một căn nhà lớn chỉ có hai người bọn họ, lúng túng gương gạo bao nhiêu? Kỳ Diệc Hoành đi qua người cô, ngồi xuống ghế sofa rồi cầm lấy điều khiển từ xa. "Cậu thích xem chương trình gì?"

"Xem có show giải trí nào không."

Anh chọn được kênh, thấy cô vẫn còn đứng đó bất động. "Qua đây."

Thi Diễm ngồi xuống bên cạnh anh, hai tay ngay ngắn đặt trên đầu gối, Kỳ Diệc Hoành liếc mắt nhìn, giống hệt như một cô nhóc tiểu học, "Trong tủ lạnh có hoa quả và đồ uống, lát nữa nếu thấy nhạt nhẽo thì trong ngăn bàn cũng có đồ ăn vặt, cứ lấy ăn tự nhiên."

"Ừ." Thi Diễm vẫn ngồi nghiêm chỉnh, "Không phải cậu muốn chơi game à? Vây cậu cứ đi đi."

Hai người ngồi gần nhau như vậy, cô căn bản xem không vào, trong đầu không ngừng có những suy nghĩ lung tung nhảy loạn.

Kỳ Diệc Hoành đặt điều khiển xuống bàn, tầm mắt Thi Diễm cố định trên màn hình tivi không dám lộn xộn. Một lát sau, Kỳ Diệc Hoành kéo ngăn bàn, lấy túi khoai tây chiên từ trong ra. "Muốn ăn không?"

Thi Diễm khẽ lắc đầu, không phải vừa mới ăn cơm trưa thôi sao?

Anh xé miệng túi rồi đưa về phía Thi Diễm, ngón tay thuận thế khẽ khều mu bàn tay cô, Thi Diễm vội vàng cầm một miếng khoai tây chiên ném vào miệng.

Mấy người khách mời trên tivi đang cười nghiêng ngả, Thi Diễm tai thính, dù bị tiếng tivi ồn ào lấn át thì vẫn nghe được tiếng chuông điện thoại của mình đang vang lên.

Cô nhanh chóng tìm điện thoại trong chiếc túi đặt bên cạnh, nhìn biểu hiện báo trên màn hình, là Hàn Lăng Dương gọi đến.

Thi Diễm nhận điện thoại, "Linh dương, có chuyện gì không?"

"Cậu đang ở đâu?"

"Ở ngoài chứ đâu."

Hàn Lăng Dương hiện tại đang ngồi trên giường trong ký túc xá, quần áo từ trong vali da còn chưa thu dọn. "Tớ vừa đến Đông Đại, cả cái trường rộng lớn này chỉ quen có mình cậu mà sao không thấy cậu sắp xếp cho tớ một bữa cơm tây trần nào thế?"

"Ý là muốn mình mời cậu ăn cơm?"

"Cậu phải tự hiểu chứ, không lẽ chuyện như vậy còn cần mình phải tự nói ra?"

Miếng khoai tây chiên trong miệng Kỳ Diệc Hoành bị anh cắn nát phát ra tiếng rộp rộp, từ lúc Thi Diễm nói ra hai chữ linh dương, anh đã biết người đầu kia điện thoại là ai.

"Được rồi, là mình không nghĩ chu đáo, vậy đi....." Trong giọng nói của Thi Diễm rõ ràng mang theo thân thiết, so với dáng vẻ gò bó câu nệ vừa rồi như hai người khác nhau. Kỳ Diệc Hoành thả miếng khoai tây chiên còn lại trong tay vào túi, nghe được Thi Diễm tiếp tục, "Tối nay mình mời cậu ăn....."

Hai chữ com tối cuối cùng còn chưa kịp phát ra, bên eo đột nhiên bị ai đó néo một cái. Thi Diễm là người có máu buồn, cô lập tức nhảy lên, "Á ha ha ha -----"

Kỳ Diệc Hoành không ngờ cô phản ứng lớn như vậy, sợ cô ngã lộn cổ nên vội đứng dậy đỡ lấy vai cô, thuận thế tiến đến bên tai cô hỏi, "Ai vậy?"

Thanh âm này vừa đủ truyền vào tai Hàn Lăng Dương, khóe miệng đang cong lên của cậu thoáng chốc hạ xuống. Thi Diễm sợ Kỳ Diệc Hoành còn muốn tiếp tục chọc cô, liền vội vàng rút cổ lại.

"Tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm đi." Hàn Lăng Dương cũng không nói thêm gì khác.

Thi Diễm đặt tay trên bả vai Kỳ Diệc Hoành muốn đẩy anh ra, nhưng cậu thiếu niên vẫn không xi nhê lấy một centimet, anh nhìn thấy cô gạt đầu. "Ok, đến lúc đó gọi cho cậu."

Cô cứ như vậy đồng ý rồi?

Thi Diễm kết thúc trò chuyện, một tay xoa xoa cái eo nhỏ, "Mình sợ ngứa."

Anh cái gì cũng không nói, xoay người đi vào phòng, Thi Diễm vội đuổi theo, "Cũng không còn sớm nữa, mình phải....."

Cô phải về xem bản tóm tắt phía Quý Nguyên Thanh thế nào rồi, sau đó làm một chút bài tập, sau đó nữa, là mời Hàn Lăng Dương ăn một bữa cơm.

Kỷ Diệc Hoành đi vào phòng, đóng cửa lại, Thi Diễm nuốt lại lời vào trong. Cô cảm túi muốn đi, thế nhưng lại sợ Kỷ lão đại sau đó trách cô không nói tiếng nào đã bỏ về. Cô thật sự không đắc tội được đâu. Thi Diễm ngồi xuống ghế sofa, bỏ đi, thời gian còn sớm, cô cũng không tin anh có thể ở trong phòng cả chiều không ra.

Cô dựa lưng vào ghế sofa xem tivi, cảm thấy tư thế này không thoải mái cho lắm, liền dứt khoát ngã người nằm xuống, vẫn cảm thấy không thoải mái, liền cảm luôn chiếc gối ôm đệm xuống đầu.

Kỷ Diệc Hoành ở trong phòng đánh hai trận, không biết là Thi Diễm chạy rồi hay vẫn còn ngoan ngoãn đợi trong phòng khách? Anh đẩy ghế ra đứng dậy, đi ra cửa, khẽ mở ra một cái khe nhỏ xíu.

Anh nhìn thấy Thi Diễm nằm trên ghế sofa, hình như đã ngủ thiếp đi. Kỷ Diệc Hoành đi vào phòng khách, gò má Thi Diễm dán chặt trên mặt gối bông mềm mại, hai mắt nhắm chặt, cũng không biết là đang mộng đẹp gì.

Cậu thiếu niên xoay người đi vào phòng, cầm một chiếc khăn mỏng đi ra, sau đó cẩn thận từng chút một đặt lên người Thi Diễm.

Cô không giống như sẽ tỉnh lại, cứ ngủ như vậy khẳng định không thoải mái chút nào, Kỷ Diệc Hoành nghĩ một chút, sau đó cúi người xuống.

Một tay anh luồn qua khuỷu chân của Thi Diễm, một tay kia ôm sau lưng cô, nhẹ nhàng sức một cái bế bổng cô lên.

Cơ thể trong nháy mắt bay lên không khiến cho cái đầu nhỏ của Thi Diễm hơi đung đưa. Thi Diễm còn đang nằm mơ, cô thấy mình trôi chậm chậm trên biển, trời xanh mây trắng ở ngay trên đỉnh đầu, cô dang hai tay ra, thậm chí cảm giác bản thân có thể bay lên khiêu vũ cùng mặt trời.

Thi Diễm mơ mơ màng màng mở mắt, chiếc cảm cứng cáp mà kêu gọi của cậu thiếu niên lập tức đập vào mắt. Cô chuyển tầm mắt lên cao hơn một chút nữa, quét qua gò má và cả khuôn mặt được chạm khắc hết sức tinh tế của Kỷ Diệc Hoành.

Kỷ Diệc Hoành cũng đã nhận ra bầu không khí có chút khác lạ, anh cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên mặt cô. Thi Diễm chợt nhận ra trần nhà đang chuyển động, đã xảy ra chuyện gì? Chờ đến khi cô giật mình tỉnh táo lại, mới ý thức được tình hình trước mắt, Kỷ Diệc Hoành đang bế cô bước đi?

Không khí trong nháy mắt đông lại, tay chân Thi Diễm cứng ngắc. Chuyện, chuyện, chuyện này..... anh đây là muốn ôm cô đi đâu? Cô có cần phải nhảy xuống không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chụp trộm

Kỷ Diệc Hoành chăm chú nhìn khuôn mặt cô, đôi mắt Thi Diễm vốn dĩ cũng chỉ là hơi hé, thấy vậy liền nhắm mắt lại, đầu lắc lư hai cái giả vờ như lại ngủ thiếp đi.

Cô còn có thể làm gì chứ? Cô cũng không còn cách nào mà! Dù là mở miệng nói chuyện hay là trực tiếp đẩy anh ra đều sẽ lúng túng chết thôi không phải sao? Vậy chỉ bằng giả bộ ngủ luôn cho rồi.

Cơ mà, thế nào mà đoạn đường này lại dài như vậy? Thi Diễm sợ ngủ xuống, nhưng lại không thể đưa tay ra ôm lấy cổ anh, trái tim còn sắp nhảy vọt ra ngoài. Không phải là anh muốn thừa dịp cô ngủ say mà gao nấu thành com đó chứ?

Kỷ Diệc Hoành ôm Thi Diễm đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, lại giúp cô kéo chăn đắp lên.

Cậu thiếu niên vẫn chưa ngồi dậy, Thi Diễm nhắm chặt mắt, chỉ cảm thấy mỗi lần hô hấp đều dần vật vô cùng. Hơi thở của anh phả lên mặt cô, vậy xem ra anh đang cách cô rất gần.

Thi Diễm âm thầm cầu nguyện, Kỷ đại thần ngàn vạn lần đừng có nghĩ không thông nha, cô lại tưởng tượng đến tư thế nằm trên giường của mình, hẳn là rất mê người đi?

Cô nghe được tiếng bước chân đi ra ngoài, còn nghe được tiếng đóng cửa nhẹ nhàng truyền tới.

Thi Diễm cẩn thận mở mắt ra, con người đảo một vòng xung quanh. Vừa nhìn liền biết đây là căn phòng của Kỷ Diệc Hoành rồi, bốn phía đều là giấy dán tường xám nhạt cứng cáp mà lạnh lẽo, trên tường còn chừa ra một khoảng cho các nhân vật trong liên minh huyền thoại. Cô đã hoàn toàn tỉnh ngủ, sờ sờ tấm ga trải giường phía dưới, lại vội vàng rút tay về.

Thi Diễm quán chấn quanh người, nằm trên giường của anh, quanh mũi phảng phất còn có thể ngửi được mùi của Kỷ Diệc Hoành. Cô nằm trên giường lần qua lộn lại, tình huống ngưng ngừng xấu hổ này sao có thể xảy đến với cô như vậy chứ?

Trong một phút đặc ý mà quên mất tình hình xung quanh, Thi Diễm lật mình quá mạnh, cơ thể lăn khỏi chiếc giường lớn, rầm một cái, lộn cổ xuống đất.

Tiếng động này quá lớn, dọa cho Thi Diễm sợ hãi đến mức vội vàng đứng lên muốn bò về giường, đúng lúc này cánh cửa bị người đẩy ra. Kỷ Diệc Hoành kinh ngạc nhìn cô, trên người Thi Diễm còn bọc chăn, tóc tai rối loạn như cái tổ quạ, cô lắp bắp, "Minh..... Sao mình lại ở đây?"

"Tôi thấy cậu ngủ thiếp đi, có vẻ ngủ không được thoải mái cho lắm."

"À, ha ha..... ha ha, cái đó....." Thi Diễm ôm chiếc chăn đi đến bên cạnh chiếc giường lớn, "Mình ngủ không được, ngủ xuống rồi."

"Vậy cậu ngủ thêm một chút nữa?"

"Không không không, không cần."

Thi Diễm nhanh tay gấp gọn chiếc chăn lại rồi đi ra cửa, Kỳ Diệc Hoành đứng chỉnh mình ở đó, một tay chống trên khung cửa, một tay giữ tay nắm cửa, không hề có ý định nhường đường cho cô đi.

"Mấy giờ rồi nhỉ? Minh thật sự phải về trường rồi."

"Hồi chiều nhận được thông báo phải đến phòng thu âm, cậu chuẩn bị rồi chúng ta đi."

Thi Diễm a một tiếng, cũng đã mấy giờ rồi? Dù có đi thì có thể thu được bao lâu đây?

Kỳ Diệc Hoành xoay người đi ra ngoài, Thi Diễm theo sau anh, "Hôm nay là Quốc khánh mà bọn họ cũng không nghỉ lễ hả?"

"Sau ngày lễ vẫn phải đăng, sắp xếp đề cử, đâu ra thời gian mà nghỉ lễ?"

Thi Diễm đi vào phòng khách, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đã đi ra đến cửa đổi giày, cô cũng nhanh chóng cầm túi chạy theo.

Bên trong phòng thu quả nhiên có người, Thi Diễm chờ bên ngoài. Vốn dĩ ngày hôm nay Kỳ Diệc Hoành cũng định nghỉ ngơi, nếu không phải vì nghe được cuộc trò chuyện của cô và Hàn Lăng Dương thì đâu cần phải đặc biệt chạy tới đây thế này.

Mãi đến tận bảy giờ tối Kỳ Diệc Hoành mới tháo tai nghe xuống rồi đi ra ngoài.

Phía phòng công tác đã chuẩn bị sẵn cơm tối, Thi Diễm nghĩ ăn hay không ăn cũng như vậy, dù sao cũng hơn quay về rồi lại phải bỏ tiền mua chứ nhỉ?

Cô ngồi xuống bàn, ăn được một nửa thì đột nhiên nhớ đến buổi hẹn tối nay với Hàn Lăng Dương.

Thi Diễm siết chặt đôi đũa trong tay, "Chết toi, sao mình lại ăn rồi thế này?"

"Làm sao thế?" Kỳ Diệc Hoành chính đang lúc cười thầm trong lòng.

"Mình vốn hẹn người ta ăn cơm tối."

"Buổi hẹn này rất quan trọng sao?"

Thi Diễm cầm đũa chọc chọc phần cơm trong hộp, "Hay là mình không ăn nữa."

"Cậu ăn uống lãng phí vậy? Nếu không phải chuyện gì quan trọng thì để hôm khác là được rồi."

Thi Diễm ngẫm lại cũng phải, dù sao đã đến giờ này rồi, nói không chừng Hàn Lăng Dương đã ăn từ lâu. Dù sao cô cũng đã no bây giờ, hiện tại có ném đũa chạy tới cũng không ăn được thêm bao nhiêu.

Thức ăn phía phòng công tác chuẩn bị không tệ, có cá có thịt còn có cả canh, dinh dưỡng cực kỳ cân bằng đầy đủ.

Thi Diễm cầm điện thoại nhắn tin cho Hàn Lăng Dương, nói cậu chuyện ăn cơm tối để hôm khác, hôm nay cô có việc sẽ trở về trường rất muộn.

Không biết là Hàn Lăng Dương không nhìn thấy hay là như thế nào, cô không hề nhận được tin nhắn phản hồi của cậu.

Ăn cơm tối xong trở về, tuy là đã qua giờ cao điểm nhưng trên tàu điện ngầm vẫn có rất nhiều người, may mắn lúc lên xe vẫn còn một chiếc ghế chưa có ai ngồi, Kỳ Diệc Hoành liền nhường cho cô.

Thi Diễm ngoan ngoãn ngồi xuống, Kỳ Diệc Hoành tựa lưng ở thanh ngang ngay bên cạnh, anh lấy điện thoại ra chuẩn bị chơi game.

Trạm tiếp theo, có một đôi tình nhân và người bạn lên xe, đứng ngay bên cạnh Kỳ Diệc Hoành.

Thi Diễm ngẩng đầu nhìn lên, thấy cậu nam sinh kia mi thanh mục tú, đeo một cặp mắt kính nên nhìn khá là nhã nhặn.

Ngón tay của Kỳ Diệc Hoành chuyển động nhanh như chớp trên màn hình, Thi Diễm rút điện thoại ra, đưa điện thoại nhắm về phía đó.

Đôi tình nhân đang nói chuyện, nét mặt cô gái kia ngọt ngào, người bạn đứng bên cạnh cậu nam sinh đột nhiên cung cung cánh tay của cậu ta.

Cô gái kia nhìn sang người bạn, thấy người bạn không ngừng nháy mắt rồi liếc về phía Thi Diễm, dùng khẩu hình nói, "Chụp trộm, chụp trộm."

Cô gái kia trong thoáng chốc lờm sang Thi Diễm, thấy cô đã thu điện thoại về.

Cô ta muốn tiến lên, cánh tay đã bị người bạn trai đứng bên cạnh kéo lại. "Bỏ đi."

"Bỏ cái gì mà bỏ!" Cô ta hất tay của cậu bạn trai ra rồi đi đến trước mặt Thi Diễm, đưa tay về phía trước, "Lấy điện thoại ra đây."

Thi Diễm ngẩng đầu nhìn cô ta, "Điện thoại gì cơ?"

"Cậu chụp trộm bạn trai tôi."

"Tôi không có."

Cô gái đó vẫn xòe bàn tay để trước mắt cô. "Có chụp trộm hay không lấy điện thoại ra nhìn là biết ngay thôi."

Thị Diễm siết chặt chiếc điện thoại trong lòng bàn tay. "Vì sao tôi phải cho cậu xem?"

"Bạn trai tôi là người của tôi, nếu cậu cảm thấy anh ấy đẹp trai thì tự mình tìm lấy một người đi! Cậu chỉ cần xóa bức ảnh, sau đó tôi sẽ không tính toán với cậu nữa."

Kỷ Diệc Hoành nghe thấy tiếng ồn ào bên này, anh tháo tai nghe xuống rồi tiến lên hai bước. "Làm sao vậy?"

Cô gái kia quay đầu nhìn lại, Kỷ Diệc Hoành cao hơn cô ấy một cái đầu, buộc cô ấy phải ngẩng đầu lên mới nói chuyện được. Dù bình thường cô ấy luôn chìm đắm trong sắc đẹp của bạn trai không thể nào thoát ra, nhưng hiện tại gặp một tiểu ca ca chất lượng tốt như vậy giọng nói vẫn dịu dàng đi không ít. "Cậu ta chụp trộm bạn trai mình."

Kỷ Diệc Hoành cảm thấy đây là chuyện cười hài hước nhất của năm, khóe miệng anh không chút dấu vết cong lên, tầm mắt khẽ rơi xuống khuôn mặt Thị Diễm. "Không thể nào."

"Thật đấy, mình chính mắt nhìn thấy!"

Kỷ Diệc Hoành nhìn khuôn mặt Thị Diễm sắp đỏ thành quả cà chua chín, ngay cả khóe cũng có thể bốc ra rồi, "Cậu chụp thật đấy à?"

"Không..... không có đâu, đương nhiên là không rồi!"

Kỷ Diệc Hoành thấy ánh mắt của mọi người xung quanh bắt đầu tụ về đây, anh nhẹ giọng nói, "Hiểu lầm rồi, cậu ấy chụp tôi, không phải chụp bạn trai cô."

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Tiểu bá vương vườn trường

Dịch: CP88

Cô gái kia nửa tin nửa ngờ nhìn anh, Thị Diễm thì chỉ hận không thể đào một cái hố mà chui xuống.

Kỷ Diệc Hoành chắc chắn mười phần đứng tại chỗ, chuyện này thì có gì khó đoán chứ?

Anh cũng hiểu được tâm tư của Thị Diễm, ngày thường không tìm được cơ hội, thật khó khăn mới đợi được thời cơ tốt. Chi là tội cho Thị Diễm, chụp trộm anh lại bị người ta hiểu lầm, vận may đúng là kém thật.

"Mình không tin." Cô gái kia trầm nghĩ, não cũng náo rồi, cũng không thể cứ như vậy bỏ qua được phải không?

Kỷ Diệc Hoành đưa tay đến trước mặt Thị Diễm, "Đưa điện thoại cho tôi."

Thị Diễm giấu hai tay sau lưng không ngừng lắc đầu, cô gái kia thấy vậy thì lại càng thêm hăng hái, "Cậu nhìn đi, nhất định là vì trong lòng cậu ta có quý."

Có quý gì chứ? Không phải chỉ là cô gái nhỏ người ta thẹn thùng, không muốn bị vạch trần thôi sao?

Kỷ Diệc Hoành ngoắc ngoắc ngón tay, "Đưa tôi."

Anh cũng không muốn bị người ta đẩy dứa lằng nhằng, Thị Diễm chớp đôi mắt to tròn nhìn anh, Kỷ Diệc Hoành khom lưng kéo cánh tay cô, Thị Diễm càng thêm khẩn trương. "Không được."

"Mình không có yêu cầu gì khác, chỉ cần cậu ta nói một câu xin lỗi là được." Cô gái kia lại xen vào một câu.

Kỷ Diệc Hoành lấy được điện thoại của Thị Diễm, thế nhưng màn hình đã bị khóa, "Mặt khảm."

Cô mím chặt môi không nói, cô tuyệt đối sẽ không nói.

Kỷ Diệc Hoành cầm cổ tay Thị Diễm, sau đó ấn ngón tay cô lên, độ chính xác của vân tay quả nhiên rất lợi hại, trong tích tắc màn hình khóa đã mở ra.

Lát nữa mở tấm ảnh kia ra, anh cũng muốn nghe thử một chút xem cô sẽ giải thích thế nào.

Mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy anh, muốn ảnh thì cứ nói một câu với anh là được rồi, anh còn có thể khó khăn với cô sao? Dù là muốn ký tên anh cũng có thể chiều theo cô.

Loại tình huống xấu hổ này, không hiểu vì sao Kỷ Diệc Hoành lại có chút mong đợi không tên.

Anh mở album ảnh, mở tấm ảnh đầu tiên ra.

Khóe miệng hơi giương lên của cậu thiếu niên trong phút chốc cứng đờ, anh còn chưa chịu tin, lật ra hai tấm sau đó.

Thị Diễm chụp tổng cộng là ba tấm, chỉ là trong cả ba tấm ảnh đó đều không có mặt anh. Cô gái kia đứng bên cạnh ngó đầu vào nhìn, giọng nói lập tức lên cao. "Nhìn đi, cậu ta đúng là chụp trộm mà."

Kỷ Diệc Hoành hơi híp mắt lại, sắc mặt tái xanh, cậu nam sinh xa lạ kia trong tấm ảnh này thật sự là cực kỳ rõ ràng, góc độ cũng được chọn cực kỳ tốt!

"Cậu nói xem, có phải cậu nhìn trúng bạn trai tôi rồi không?"

Thi Diễm đỏ mặt xua tay. "Không có, mình..... mình chỉ chụp linh tinh thôi."

"Một xe đầy người như vậy, vì sao cậu không chụp người khác ấy?"

Kỷ Diệc Hoành xóa toàn bộ mấy tấm ảnh đó đi, tàu điện ngầm đúng lúc đến ga, anh túm lấy cổ tay Thi Diễm, kéo cô đi về phía cửa.

Cánh cửa tàu điện ngầm vừa mở ra, anh liền lôi cô đi ra ngoài.

Thi Diễm đưa tay muốn cướp điện thoại về, Kỷ Diệc Hoành đã nâng lên cao, "Cậu lại dám-----"

Lời nói mắc lại ở cổ họng, tức nhưng lại không sao nói ra được.

"Ồi dào, bình thường mà". Đối với một con nhan cậu mà nói, nhìn thấy mấy người đẹp trai đương nhiên sẽ phải chụp lại rồi lưu trong điện thoại rồi.

"Bình thường?" Hai hàng lông mày của Kỷ Diệc Hoành sắp tết lại một chỗ, "Cậu chụp trộm người lạ mà còn nói là bình thường?"

"Lòng yêu thích cái đẹp ai mà chẳng có."

"Ai dạy cậu môn ngữ văn vậy hả?"

Thi Diễm đoạt được điện thoại về, mở album ảnh ra, đến cả một tấm ảnh anh cũng không giữ lại cho cô. "Cậu xóa hết rồi?"

"Sao hả, cậu còn không muốn xóa?"

Thi Diễm tiếc nuối chặc lưỡi, sắc mặt Kỷ Diệc Hoành đã kém đến cực điểm, "Cậu cảm thấy tên kia đẹp trai?"

"Ừ, đẹp trai mà."

"Đẹp chỗ nào hả?"

Thật ra thì Thi Diễm đã sắp quên mất mặt mũi đối phương nhìn thế nào rồi, Kỷ Diệc Hoành thấy cô không nói lời nào, dứt khoát nói, "Tôi thấy lông mày cậu ta quá ngắn, mắt quá cao, mũi không đủ thẳng, miệng cũng không thể nhìn, con mắt này của cậu hỏng rồi phải không?"

"Đúng đúng đúng," Thi Diễm vội vàng hứa theo Kỷ Diệc Hoành, "Nói tóm lại cậu ta nhất định không đẹp trai bằng chủ tịch của chúng ta được, nhìn tướng mạo chủ tịch của chúng ta mà xem, đến cả làng giải trí cũng chỉ có thể mặc cho cậu bay lượn ấy chứ....."

Kỷ Diệc Hoành ghét bỏ lườm cô một cái, đây là lần đầu tiên trong đời anh chịu mất mặt như vậy, lúc đó thật sự chỉ muốn ném Thi Diễm lại không thèm quan tâm cô.

Cậu thiếu niên xoay người đi lên cầu thang, Thi Diễm vội vàng đi theo phía sau anh, "Tự mình về được rồi, cậu không cần đưa mình về đâu."

Thế nhưng Kỷ Diệc Hoành không yên tâm để cô đi một mình, anh đưa cô đến tận cổng ký túc xá, "Vào trong đi."

"Ừ."

Thi Diễm quay về ký túc xá, vừa tắm xong thì Hàn Lăng Dương gọi tới.

Đầu bên kia truyền đến giọng điệu cực kỳ lười biếng, "Su từ nhỏ, tớ vừa mới ngủ dậy, sao cậu vẫn không réo tớ đi ăn cơm?"

"Mình gửi tin nhắn wechat cho cậu nói tối nay mình có việc rồi mà, hôm khác sẽ hẹn cậu đi ăn."

"Bây giờ cậu đang ở đâu?" Không đến nỗi đến giờ này mà vẫn còn ở bên ngoài đó chứ?

Thi Diễm ngồi xuống. "Ồ ký túc xá đây."

"Vừa đẹp, cùng tớ đi ăn cơm tối."

"Hả? Nhưng mình ăn rồi."

Hàn Lăng Dương đã ngồi dậy, vừa đi giày vừa nói. "Vậy thì ăn đêm, đi thôi, tớ chờ cậu ở cổng ký túc xá."

Thi Diễm không tiện tiếp tục từ chối, đành phải thay quần áo rồi đi ra ngoài. Hàn Lăng Dương quả nhiên đã đứng sẵn đó chờ cô, Thi Diễm bước nhanh về phía trước, "Cậu thật là ngủ thẳng căng đến tận bây giờ đó à?"

"Chỉ sao nữa, trong túc xá không có ai, người thì về nhà, người thì có hẹn ra ngoài không về ngủ."

"Cậu cũng thật là đủ khó hiểu, nghĩ lẽ không về nhà lại chạy đến trường làm cái gì?"

Xem ra đúng là cô không hiểu. Hàn Lăng Dương biết Thi Diễm chắc chắn sẽ không về, "Về nhà cũng có gì vui đâu."

Gần trường có không ít quán ăn nhỏ, Thi Diễm hỏi cậu muốn ăn gì, Hàn Lăng Dương tùy tiện chỉ một cửa hàng đồ nướng.

Thị Diễm cảm thực đơn gọi món, cô không đói chút nào cả, liền gọi mấy món khoái khẩu của Hàn Lăng Dương là thịt gà và tôm hùm, "Có muốn uống bia không?"

"Cậu uống với tớ?"

"Minh cùng lắm chỉ có thể uống một chai bia thôi."

"Vậy được rồi."

Khách hàng trong đây đại đa số là người dân sống xung quanh, sau đó là sinh viên Đông Đại. Nhân viên phục vụ mang bia lên, Hàn Lăng Dương dùng dụng cụ bật nắp chai, đổ cho Thị Diễm đầy một cốc, "Cậu đang đi làm part-time hả?"

"Ừa."

"Không đủ tiền sinh hoạt?"

Thị Diễm vội lắc đầu, "Đương nhiên không phải, chỉ là muốn tìm chút việc để làm thôi."

"Chú đã đến trường lần nào chưa?"

Thị Diễm lại lắc đầu, "Trường kia của cậu rất tốt mà. Minh thật sự không hiểu nổi vì sao cậu lại muốn đến Đông Đại?"

Hàn Lăng Dương nâng cốc lên, cộng nhẹ với cốc của Thị Diễm. "Thì là không thích chỗ đó thôi."

"Nhưng chuyên ngành của cậu ở đó là tốt nhất mà?"

"Xem ra cậu không hoan nghênh tớ ở đây."

"Nào có!"

Hàn Lăng Dương nhắc cốc bia, một hơi uống cạn. Từ khi Thị Diễm còn nhỏ chưa biết đàn dương cầm là thứ gì, Hàn Lăng Dương đã được biểu diễn trên tivi, đây chính là sự chênh lệch giữa người với người, không thể nào phủ định.

Ngón tay thon dài của Hàn Lăng Dương gõ nhẹ lên thành cốc, "Ồ đây có ai bắt nạt cậu không?"

"Không có."

"Nếu có ai đối xử tệ với cậu thì nhất định phải nói cho tớ biết."

Thị Diễm cười đá chân cậu, "Nói cho cậu thì cậu có thể làm gì hả?"

"Tớ sẽ lột da nó!"

"Ui chà chà, lợi hại ghê ta."

Bàn bên cạnh có hai nam một nữ, nhìn bộ dạng giống như đến đây uống bia, nhân viên bê một thùng vỏ chai rỗng đi, sau đó lại mang thêm một thùng khác tới.

Thị Diễm gấp mỗi đĩa một chút, cuối cùng gấp một miếng súp lơ rồi nói với Hàn Lăng Dương, "Mau ăn đi."

Tên đàn ông ngồi bàn bên cạnh liếc sang bên này một cái. "Em gái, để anh đây mời cùng uống rượu nhé."

Người đi cùng anh ta cười nhạo, "Có phải lưu manh quá lâu nên hề nhìn thấy mấy em gái nhỏ là lại muốn trêu chọc rồi không?"

Thị Diễm đỏ mặt không đáp lại, tên đàn ông cầm cổ chai lắc lắc, "Anh đây mời cùng uống bia, tiền của bàn cùng cứ để anh!"

"Câm miệng!" Hàn Lăng Dương nhú chặt lông mày, tức giận quát mắt sang.

"Tao không câm miệng đấy, mày làm được gì? Có gan thì qua đây đánh nhau với tao đi này."

Thị Diễm vừa muốn kéo Hàn Lăng Dương lại, đã nhìn thấy cậu đứng bật dậy, cùng lúc đó, chai bia trong tay cũng bay vụt qua.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đánh đi! Đánh đi!

Dịch: CP88

Trong chai vẫn còn bia, lúc bay đi chất lỏng bên trong theo đà bay ra ngoài, có một ít còn bắn vào mặt Thị Diễm.

Bên tai truyền đến tiếng bịch bịch choang choang, chai bìa kia lăn long lóc trên bàn của đối phương, đựng đồ toàn bộ chai lọ và bát đĩa trên đó.

Tên đàn ông kia dậm mạnh lên mặt bàn, đứng lên chỉ vào Hàn Lăng Dương, "Muốn chết à?!"

Thi Diễm đưa tay áo lên lau mặt, cô suyt chút nữa quên mất Hàn Lăng Dương từ cấp ba đã là tiểu bá vương của trường, không có chuyện gì cũng nhét con dao dài trong cặp, ngày ngày nghĩ đến tranh địa bàn tranh mấy tên đệ với kẻ khác. Nếu không phải vì biết được bộ mặt thật của cậu, Thi Diễm chắc chắn sẽ không thể nào gộp hình ảnh tiểu bá vương đó và cậu thiếu niên chơi dương cầm kia lại với nhau.

"Đừng kích động mà....."

Phản ứng của cô còn kém rất xa Hàn Lăng Dương, trước mắt có bóng đen lướt vụt qua, cô đưa tay ra nhưng vô huyệt. Hàn Lăng Dương đã mang theo sức chiến đấu mười phần xông lên tự bao giờ.

Thi Diễm xoay người, nhìn thấy Hàn Lăng Dương đã quật đồ tên đàn ông kia ngã ngửa trên mặt đất, sau đó điên cuồng mà dậm. Người bạn của tên đàn ông đó thấy vậy liền xông vào, hai đánh một phần thắng nhất định sẽ lớn hơn.

Ông chủ của cửa hàng đồ nướng từ nhà bếp phía sau lao ra, "Đừng đánh! Đừng đánh nữa!"

Thi Diễm đứng bên cạnh không tiện xen vào, cô nhìn thấy Hàn Lăng Dương vịn cánh tay của tên đàn ông kia về sau, người phụ nữ ngồi cùng bàn thấy vậy liền muốn tiến lên giữ lấy cậu để cho tên đàn ông kia có cơ hội hoàn thủ.

Thi Diễm tròn trĩnh, cũng bắt nạt người quá rồi đấy? Cô không kịp nghĩ nữa, tiến lên túm lấy cánh tay của người phụ nữ.

Không ngờ đối phương cũng rất khỏe, còn phản ứng nhanh nhẹn, trong giây phút liền đưa tay kéo cổ áo Thi Diễm. Thi Diễm thảm thán, quá nham hiểm rồi, bèn túm lấy tóc của người phụ nữ đó, dùng sức mà kéo.

Người phụ nữ gào thét, "Đừng có túm tóc tao!"

"Ai kêu cô kéo áo tôi hả?"

Không biết là ai va phải bàn, một chai bìa lăn xuống đất, Thi Diễm ấn đầu của đối phương, ép cô ta xuống mặt bàn. Người phụ nữ kia bị chế trụ, vùng vẫy cánh tay muốn đánh trả.

Lúc Kim Triết và Từ Dương tiến vào, bên trong là một mảnh hỗn chiến, đánh đến mức khí thế ngất trời.

Từ Dương ngơ ngác đứng trước cửa, "Xem ra tôi không đúng lúc rồi, mấy người này đang quay phim chương đấy à?"

"Đi, tìm chỗ khác ăn."

"OK!"

Từ Dương xoay người muốn đi, Kim Triết lại đột nhiên đá chân cậu ta, "Ê, kia có phải Thi Diễm lớp sáu không?"

"Cái gì?" Từ Dương quay đầu nhìn kỹ, bật ra một câu chửi thề, "Đúng thật luôn, trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

"Đừng nói nhiều, xông lên giúp một tay!"

Hai người chạy lên trước, nhìn thấy Thi Diễm chiếm thế thượng phong thì khẽ thở ra một hơi. Kim Triết lờ người phụ nữ kia ra, đám đàn ông cũng đúng lúc dừng lại. Hàn Lăng Dương không có vết thương bên ngoài nào quá rõ ràng, cậu đứng lên, chỉ vào tên đàn ông nằm trên đất rồi lạnh lùng quát, "Sau này thấy mày một lần đánh một lần, đánh đến khi nào cái miệng đó sạch sẽ thì thôi!"

Tên đàn ông kia thấy bọn họ có thêm trợ thủ thì càng không dám lên tiếng nữa, vội vàng kéo đồng bọn chạy biến.

Ông chủ của cửa hàng đồ nướng đuổi theo hai bước, "Này này, thanh toán đã! Bồi thường cho tôi đã chứ!"

"Bỏ đi, để tôi đền cho ông." Hàn Lăng Dương lấy điện thoại ra, chỉ đám hoang tàn trên đất, "Ông nói ra một cái giá đại khái đi, bao nhiêu?"

"Tốt, tốt."

Ánh mắt sau đó rơi xuống mặt Thi Diễm, "Không sao chứ?"

"Không sao."

Hàn Lăng Dương đặt tay lên đầu cô khẽ xoa, "Thôi xong, mặt mũi lem luốc hết rồi."

"Thật hả?"

Kim Triết và Từ Dương hai mặt nhìn nhau, tình huống gì thế này? Cuối cùng vẫn là Từ Dương thông minh, mở miệng nói. "Chị dâu, đầu không phải bị đánh hồng chỗ nào rồi đó chứ?"

Thi Diễm tròn trĩnh, ai là chị dâu của bọn họ? Bọn họ gọi ai đó?

Hàn Lăng Dương kéo cô về sau lưng, "Mấy người đang nói chuyện với ai đấy?"

"Thi Ngọt đó, cậu hỏi xem người xem có phải chị dâu của chúng tôi không?"

Thi Diễm vội vàng xua tay, "Lời này không thể nói lung tung đâu." Kỷ đại thần cũng chưa có thừa nhận cô, ngộ nhờ truyền vào tai anh rồi, cô dù có mọc thêm mười cái miệng cũng không thể nào giải thích rõ ràng.

Ông chủ đi tới đưa ra một tờ giấy liệt kê toàn bộ thiệt hại, Hàn Lăng Dương đánh mắt qua, dùng điện thoại quét số rồi trực tiếp gửi tiền cho ông ta.

"Su từ nhỏ, chúng ta đi." Cậu cầm cổ tay cô rồi kéo ra ngoài.

Từ Dương nhìn chằm chằm bóng lưng hai người, đầy mặt mộng mị. "Đây là nửa đường giết ra tình địch trong truyền thuyết sao?"

"Mau gọi điện cho Kỷ Diệc Hoành."

Thi Diễm đi ra đến ngoài, dừng chân lại, "Cậu có sao không?"

"Tớ thì có thể làm sao được?"

"Cậu kích động như vậy làm cái gì, người ta dù gì cũng là mấy người lặn, ngộ nhờ chiếm thế thượng phong thật thì cậu phải làm sao hả?"

Hàn Lăng Dương gãi gãi tai, "Không phải tớ vẫn còn nguyên vẹn đứng trước mặt cậu đây à? Ai bảo bọn họ gây chuyện trước chứ."

"Khó khăn lắm mới mời được cậu một bữa vậy mà cuối cùng bị phá hỏng tanh bành."

"Không thì chúng ta lại tìm một chỗ khác?"

"Đã giờ này rồi, ký túc xá chắc cũng sắp đóng cửa."

Hàn Lăng Dương nhìn thấy phía trước có một cửa hàng gia đình, liền kéo Thi Diễm đi vào mua chút thức ăn. Thi Diễm nhất định cũng đã bị dọa sợ không nhẹ, Hàn Lăng Dương đưa cô đến tận cổng ký túc xá, sau đó đưa túi đựng sữa bò và đồ ăn vặt đến trước mặt cô.

"Mình không ăn."

"Coi như an ủi, không cần phải sợ."

Thi Diễm đúng là vẫn có chút sợ, "Bọn họ sẽ không tìm đến trường chứ?"

"Chúng dám!" Hàn Lăng Dương nhét chiếc túi vào tay cô, Thi Diễm không từ chối nữa, cầm lấy rồi quay về ký túc xá.

Kỷ Diệc Hoành vừa nhận được tin tức liền phóng xuống dưới lầu lái xe đi, thẳng một mạch đến trường. Thi Diễm đang chuẩn bị đi ngủ thì nhận được điện thoại của anh.

Thi Diễm rung mình một cái, sống lưng lạnh lạnh. Vừa rồi gặp hai người kia ở cửa hàng đồ nướng cô đã hơi thấp thỏm, chắc là bọn họ đã nói cho anh biết rồi?

Thi Diễm muốn giả vờ như đã ngủ, cô không nhận điện thoại. Nhưng Kỷ Diệc Hoành giống như hiểu thấu cô, gửi tin nhắn đến.

"Tôi biết cậu không ngủ, nhận điện thoại."

Thi Diễm suy nghĩ một chút, cuối cùng đành phải ấn nghe. "Alo?"

"Về rồi?"

"A, ừ."

"Đi ra đi."

"A, làm gì hả? Ký túc xá sắp đóng cửa rồi."

"Cậu đi ra cho tôi."

Thi Diễm ngồi ở mép giường, cuối cùng vẫn phải giương cò trắng đầu hàng. Tầm mắt của Từ Từ Dịch từ trong cuốn sách nâng lên, thấy Thi Diễm đang xỏ giày. "Cũng đã giờ này rồi, còn muốn ra ngoài hả?"

"Ừ, mình về ngay thôi."

Cô đi ra ngoài, từ xa mơ hồ nhìn thấy bóng người của Kỷ Diệc Hoành. Thi Diễm đi nhanh đến trước mặt anh, "Làm sao vậy? Có chuyện gì không?"

Anh vừa liếc mắt liền nhìn ra mấy vết xước nhỏ trên mặt và cả khoe miệng cô.

Kỷ Diệc Hoành nén lại ngọn lửa cháy hừng hực trong lồng ngực, "Vừa rồi đi đâu?"

"Ăn..... ăn đêm."

"Dạ dày cũng lớn nhì."

Thi Diễm cười gượng hai tiếng. "Vẫn tiêu hóa được, tiêu hóa được."

"Gặp bọn Từ Dương?"

Thị Diễm thu lại nụ cười nơi khóe miệng, được rồi, nhất định là anh đã biết chuyện vừa xảy ra. "Gặp."

"Trên mặt này là bị người ta cào?"

Anh còn chưa dứt lời, Thị Diễm đã cảm thấy trên mặt đau rát. Cô đưa tay ra sờ sờ, "Là người kia cào mình trước."

"Cậu cũng cào lại rồi?"

"Mình chỉ giật tóc cô ta, không cào mặt."

Kỷ Diệc Hoành hừ nhẹ, "Không có tiền đồ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đại thần ra tay

Dịch: CP88

Thị Diễm vừa mới đánh nhau với người ta một trận, trong lòng vốn đã không thoải mái chút nào, vậy mà bây giờ còn phải đứng đây nghe Kỷ Diệc Hoành giáo huấn.

Cậu thiếu niên xoay người đi ra ngoài hai bước, Thị Diễm cũng nhấc chân chuẩn bị trở về ký túc xá.

"Lại đây."

Trên mặt cô mơ hồ còn đau, Thị Diễm thấy Kỷ Diệc Hoành đã xoay người, đang nhìn mình chăm chăm

"Có chuyện gì?" Đừng có nói là cô thật sự phải vác theo cái mặt sứt sẹo này đi ra ngoài đấy nhé?

"Đến cửa hàng đồ nướng đó một chuyến."

"Hả? Vì sao?"

Kỷ Diệc Hoành giục cô, "Mau lên."

"Nhưng ký túc xá sắp đóng cửa rồi."

"Cậu không sợ mấy người kia tìm đến trường? Đánh nhau không phải chuyện nhỏ, đến lúc đó nhà trường kỷ luật cậu thì muốn khóc cũng không kịp."

Thị Diễm vốn đã lo sợ chuyện đó từ khi kết thúc, lúc nóng máu ra tay thật sự không nghĩ được nhiều, sau đó càng nghĩ lại càng sợ. Những người kia chắc chắn không phải sinh viên, đến lúc đó làm ồn ào lên, cô và Hàn Lăng Dương không phải sẽ chịu thiệt thòi nhiều hơn sao?

Cô ngoan ngoãn đi theo sau Kỷ Diệc Hoành, ngoan ngoãn đưa anh đến cửa hàng đồ nướng kia. Thị Diễm ngo đầu vào nhìn quanh quất, "Ông chủ còn đang ở trong, đi thôi."

Kỷ Diệc Hoành tiến lên, kéo cô sang bên cạnh, "Cậu đứng ngoài này chờ tôi."

"Mình cùng vào với cậu."

"Không cần."

Thị Diễm nhìn anh đi vào rồi đóng cửa lại, cô chờ ở bên ngoài khoảng 2, 3 phút, còn đang do dự có nên đi vào không thì nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện.

"Chính là ở đó, không biết đã chạy chưa!"

"Chạy cũng phải tìm cho ra, nhìn là biết chúng nó học ở trường nào đó gần đây thôi....."

Thị Diễm vội ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy mấy người hôm nay bị đánh tan tác đang bước tới, phía sau còn dẫn theo đồng bọn. Cô sợ đến mức chân như được bôi thêm dầu, đẩy cánh cửa của cửa hàng đồ nướng ra rồi cầm đầu cầm cổ chạy vào trong, "Không hay rồi không hay rồi, bọn họ đến!"

Kỷ Diệc Hoành và ông chủ đang nói chuyện, Thị Diễm dùng sức giữ cửa, "Mau lên, mau khóa cửa lại."

"Ai đến cơ?" Ông chủ hỏi.

"Mấy người vừa đánh nhau kia, còn dẫn theo một đám người nữa đến."

"Tôi -----" ông chủ cũng không có thời gian mà nể người, "Mấy người đứng là rắp tâm muốn phá nát cái cửa hàng nhỏ của tôi mà."

Kỷ Diệc Hoành bước nhanh về phía trước rồi kéo Thi Diễm ra, chỉ sợ lát nữa người ta đẩy mạnh cửa đi vào rồi làm thương cô. Thi Diễm ôm chặt cánh tay anh muốn kéo anh cùng trốn vào bếp, đám người kia vừa nhìn liền biết không phải hạng tốt lành gì, hôm nay xem ra sẽ xảy ra chuyện lớn rồi.

Cánh cửa bị đẩy ra, cô gái đánh nhau với Thi Diễm liếc mắt một cái liền nhận ra cô, "Vẫn còn ở đây!"

"Mấy người muốn làm gì?" Thi Diễm căng thẳng hỏi.

"Tên tiểu tử kia đâu?" Hàn Lăng Dương ngay từ lúc bắt đầu đã điên cuồng đánh ông ta cho sao bay đầy đầu, tên đàn ông cảm đầu sẽ không nhận nhầm người.

Thi Diễm trốn sau lưng Kỷ Diệc Hoành, bàn tay nhỏ túm lấy một góc áo anh. Nơi này chỉ có một cánh cửa duy nhất, bọn họ có thể chạy trốn kiểu gì đây?

Ông chủ cũng muốn dàn xếp ổn thỏa cho yên chuyện, liền tiến lên khuyên can, "Tổn hại gì đó bọn họ đều đã đền tiền cả rồi. Bỏ đi bỏ đi, làm lớn chuyện lên cũng không có lợi cho ai."

"Chúng mày là sinh viên Đông Đại phải không?" Tên đàn ông kia đưa tay ra chỉ về phía Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành, "Không biết mấy chuyện đánh nhau này trường chúng mày có quản được không đây?"

Chuyện gì đến thì cũng phải đến, Thi Diễm thò ra một nửa cái đầu. "Chúng tôi không phải sinh viên, chỉ đi qua nơi này ăn cơm mà thôi."

"Mày có giỏi thì cứ ở yên đó. Chờ kỳ nghỉ lễ kết thúc tao sẽ đến trường tìm giáo viên của mày!" Người phụ nữ kia đến tận bây giờ vẫn còn một bụng hỏa không sao tiêu hết.

Thi Diễm há há miệng, không dám cãi lại nữa, nếu không được thì hay là nhận sai đi nhỉ? Có câu nói người co được dân được mới làm nên chuyện lớn mà.....

"Là cô đánh cậu ấy?" Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một chuỗi thanh âm.

Người phụ nữ đứng đối diện chuyển tầm mắt lên khuôn mặt của Kỷ Diệc Hoành, nuốt lại lời thô tục vào trong, ngữ điệu cũng mềm mại đi không ít. "Là con nhỏ đó động thủ trước, còn túm tóc chị."

"Mới không phải đây," Thi Diễm nhỏ giọng lầm bầm, "Rõ ràng là cô động chân động tay trước."

"Ồn ào cái gì?" Tên đàn ông cảm đầu ngắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ. "Còn một đứa nữa đâu? Hôm nay nếu chúng mày không giao nó ra đây thì đừng hòng yên chuyện!"

"Anh ồn ào cái gì?" Kỷ Diệc Hoành tiến lên một bước, ánh mắt rét lạnh dừng lại trên mặt anh ta, "Cái miệng cũng ba hoa đến thế thôi, lúc động thủ chắc chỉ biết biến thành cây bông mềm nhũn phải không?"

"Mày có muốn ném thứ quả đấm của tao không?"

"Nếu không phải vừa rồi bị đánh không phản công lại được chút nào thì anh sẽ mang theo một đám người quay lại trả thù chắc? Tôi nghe nói vừa rồi hai người đấu một, thế mà cuối cùng vẫn bị đánh cho mặt mũi bầm dập, xem ra cũng không ra làm sao cả."

Tên đàn ông tức giận đến mức siết chặt nắm đấm, "Mày có tin tao lập tức đánh vỡ đầu mày không?"

"Vậy thì cứ thử xem, một chọi một, thế nào? Tôi thấy anh cũng không đến nỗi cho đám bạn cùng xông lên một lượt đấy chứ? Nơi này nhỏ hẹp như vậy, ào ào xông vào cũng chẳng ra chiều được."

Tên đàn ông thấy Kỷ Diệc Hoành tuy là cao hơn mình một cái đầu, nhưng bộ dạng vừa nhìn liền biết từ nhỏ quen sống trong nhung lụa, sao có thể đánh lại được anh ta chứ?

Tên đàn ông lùi về sau một bước, cầm lấy vỏ chai bia rỗng trên bàn. Thi Diễm sợ đến mức muốn chạy trốn. "Sao anh còn cầm theo vật có thể gây ngộ thương hả?"

"Quy tắc cũng là do ông đây quyết định."

Ông chủ sợ đến mức vội lấy điện thoại ra muốn gọi cho cảnh sát, nhưng đối phương dĩ nhiên sẽ không cho ông ta cơ hội này, một người trong số đó tiến lên đứng bên cạnh trông chừng ông ta, Kỷ Diệc Hoành cũng đã kéo Thi Diễm về sau lưng mình.

"Được, tôi tay không, còn anh có thể tùy ý. Tôi chỉ có một điều kiện, nếu như tôi đánh thắng anh thì anh phải hoàn toàn biến mất, đừng có quay lại gây phiền phức. Còn có....." Kỷ Diệc Hoành hơi dừng một chút, nhấc tay chỉ vào người phụ nữ đứng bên cạnh tên đàn ông đó. "Bảo cô ta xin lỗi."

"Chị xin lỗi?" Người phụ nữ như nghe thấy chuyện tiểu lâm, hừ lạnh, "Nhóc nhìn vết thương trên cổ chị đây này!"

"Tôi không cần biết, đây chính là điều kiện của tôi."

Tên đàn ông đã không thể chờ thêm nữa, "Được rồi, cứ vậy đi."

"Anh lại muốn em xin lỗi nó? Rõ ràng là nó đánh em!"

"Làm nhảm dài dòng cái gì? Mày thấy tao thua được à?" Tên đàn ông siết chặt chai bia trong tay, "Mở to mắt mà xem tao đánh chết nó đây!"

Thi Diễm đứng phía sau, chân đã muốn mềm nhũn. Cô ôm cánh tay Kỷ Diệc Hoành. "Đừng mà, bọn họ đông người như vậy, còn có cơ bắp của tên đó nữa....."

"Cậu mà còn ôm tôi như thế nữa, tôi mới thật bị anh ta đánh chết đấy." Kỷ Diệc Hoành muốn rút cánh tay ra, Thi Diễm thấy vậy thì càng ôm chặt hơn, như hận không thể treo cả người lên người anh.

"Cậu không tin tôi?"

"Tình huống này không thể mạnh mẽ được đâu," Thi Diễm ghé miệng đến bên tai anh, thấp giọng nói, "Không thì nói xin lỗi đi, nếu cậu cảm thấy mất mặt thì để mình."

Tên đàn ông chờ đến mức hết cả kiên nhẫn, nhắc chai bia muốn xông lên. Cánh tay Kỳ Diệc Hoàn vẫn bị Thi Diễm ôm chặt, anh nhanh nhẹn phản ứng lại, nâng chân đá vào cổ tay tên đàn ông, chai bia trong tay anh ta bay ra ngoài, đập vào vách tường bên cạnh rồi vỡ choang.

Thi Diễm tròn mắt há mồm, trong tích tắc thả tay, sau đó ngoan ngoãn lùi sang một bên.

Tên đàn ông nắm chặt cổ tay mình, cánh tay run rẩy lợi hại, tê dại đến mức không thể nâng lên được nữa.

"Có được không thế?" Một tên đồng bọn của anh ta đứng phía sau thúc giục, tên đàn ông cắn răng, dùng tay kia chống người đứng dậy rồi tiếp tục xông về phía trước.

Không còn cục phiên toái nhỏ đeo bám nữa, Kỳ Diệc Hoàn càng có thêm không gian để ra chiêu. Anh xoay người nâng chân đá tới, trúng bả vai đối phương. Thi Diễm thấy người kia còn chưa kịp động thủ đã ngã chổng vó, bộ dạng vô cùng chật vật, thử một hồi lâu vẫn không thể bò lên.

----- lời tác giả -----

Tiểu Diễm Diễm làm bầm: Hai người các người, ai cũng bạo lực quá đi thôi ~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ở nhờ

Dịch: CP88

Thi Diễm muốn vỗ tay, nhưng nghĩ lại vẫn là thôi đi thì hơn, ngộ nhờ chọc cho cả đám người kia nổi xung rồi cùng nhau xông lên thì phải làm sao?

Bộ dạng này của Kỳ đại thần, xem ra là cũng có tập võ nhỉ?

Tên đàn ông kia giữ lấy cái cổ, đau đớn đến mức khuôn mặt vặn vẹo méo mó, trước mắt sao vàng năm cánh bay vòng vòng. Đám người còn lại thấy vậy, cũng không dám liều lĩnh xông lên nữa.

Chiều theo tốc độ ra chiêu vừa rồi của anh, bọn họ có cùng nhau xông tới cũng không có bao nhiêu phần thắng.

Thi Diễm chạy bước nhỏ đến bên cạnh Kỳ Diệc Hoàn, tên đàn ông đang không ngừng toát mồ hôi lạnh kia được kéo đứng lên. Mấy người phía sau nóng lòng muốn thử, nhưng ai cũng không dám tiến lên trước. Kỳ Diệc Hoàn nhắc nhở bọn họ.

"Anh ta thua rồi."

Sắc mặt tên đàn ông lập tức biến thành màu gan heo.

"Bảo cô ta xin lỗi đi."

Người phụ nữ kéo kéo cánh tay tên đàn ông, "Đi thôi, chúng ta đi mau."

"Đi cái gì mà đi?" Hai lần tìm người kiểm chuyện đều bị đánh cho thảm bại, nhưng càng thua càng không cam tâm. Nhưng người phụ nữ kia biết còn tiếp tục dây dưa như vậy không có chỗ nào tốt, liền quay về phía Thi Diễm rồi nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

Nói xong lời này, cô ta lập tức kéo cánh tay người bên cạnh lùi ra ngoài, người kia ngoài miệng vẫn còn ngang ngược. "Vừa rồi chỉ là tao khinh địch thôi, đánh lại một lần nữa, tao nhất định sẽ....."

Nhưng người đã đi đến cửa từ lâu, mấy người đi sau nghĩ cũng phải làm dáng một chút, nói Thi Diễm liệu hồn đấy rồi cũng theo sau bước nhanh rồi đi.

Trái tim lơ lửng của Thi Diễm vẫn không dám thả xuống, mãi đến khi ngoài cửa yên ắng hoàn toàn mới khẽ đẩy cánh tay Kỳ Diệc Hoàn. "Cậu không sao chứ?"

"Không sao."

"Cậu còn biết võ cơ à?"

Đôi chân dài của Kỳ Diệc Hoàn bước về phía trước, Thi Diễm vội vàng đi theo sau anh. Mãi đến khi hai người đi ra khỏi cửa hàng bán đồ nướng Thi Diễm mới nhớ ra phải xem giờ, cô lấy điện thoại ra nhìn, vừa la thôi xong vừa chạy nhanh về phía trước.

Trở lại ký túc xá, cổng lớn đã bị đóng, dù cô có gõ rách cổ họng cũng sẽ không có ai mở cửa cho cô.

Thi Diễm gấp đến mức đi vòng vòng xung quanh, Kỳ Diệc Hoàn ngữ khí nhẹ nhàng nói với cô, "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Xem ra cậu đến cả chỗ ngủ cũng không có, tôi có thể cho cậu mượn chỗ để ngủ."

Đừng có nói là anh định đưa cô đến nhà anh đó nhé?

Đầu Thi Diễm như cái trống lắc, "Không được đâu."

"Tôi chơi game xuyên đêm, cậu không phải lo lắng mấy chuyện kia."

"....."

Hiện tại đang là đêm muộn, lại không một bóng người xung quanh, Thi Diễm càng không có chỗ ở khác, bắt buộc đi đành đi theo sau Ký Diệc Hoành.

Đi được một đoạn, Thi Diễm nhìn thấy ven đường có một dãy khách sạn. "Minh có thể vào khách sạn ngủ."

"Cậu có mang chứng minh thư không?"

"Haha không....."

Đi theo Ký Diệc Hoành về nhà anh, cậu thiếu niên đi thẳng vào một căn phòng. "Đêm nay cậu ngủ ở đây."

Thi Diễm nhìn theo, hóa ra còn có căn phòng này nữa, đã vậy buổi trưa anh còn bế cô vào phòng mình làm cái gì? "Đây là phòng của ba mẹ cậu à?"

"Không, bọn họ không ở với tôi."

Thi Diễm đã yên tâm hơn nhiều, trong nhà này nếu như chỉ có một cái giường, vậy đêm nay không phải là muốn dọa chết cô rồi sao?

"Trong tủ quần áo có đồ ngủ mới."

"Ừa."

Thi Diễm nghĩ bụng, chờ anh đi ra ngoài rồi phải nhanh tay khóa cửa lại.

"Đêm nay cậu đi với ai ra ngoài đánh nhau?"

Thi Diễm không tin anh không biết, "Hàn Lăng Dương."

Ký Diệc Hoành hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng nghĩ lại bộ dạng vừa rồi của Thi Diễm, cũng không nỡ lại tiếp tục mắng cô, "Nghỉ sớm một chút."

"Ừa."

Ký Diệc Hoành đi ra ngoài, còn chưa đi được vài bước đã nghe thấy tiếng cửa phía sau đóng sầm lại, ngay sau đó là tiếng cửa khóa trái, làm một mạch không ngừng lấy một giây, quả nhiên là tay chân nhanh nhẹn như kẻ trộm.

Anh trở lại thư phòng, Kim Triết và Từ Dương đã chờ sẵn.

Ký Diệc Hoành đeo tai nghe, một tay thành thạo điều khiển chuột, một tay kia lướt nhanh trên bàn phím.

Trong ký túc xá nam sinh, Kim Triết không ngừng kêu gào, "Đại thần, kiểm chế một chút kiểm chế một chút -----"

"Ra đại chiêu rồi, cậu mau trốn sang bên cạnh -----"

Tốc độ tay của Từ Dương sắp không theo kịp não, suýt chút nữa thì mất khả năng phối hợp với Ký Diệc Hoành, "Tối nay cậu ta làm sao vậy? Cứ như ăn phải thuốc súng vậy?"

Con chuột của Kim Triết cũng sắp bay rồi, "Nhanh nhanh nhanh, đối phương đang đánh trả!"

Trong một phòng ký túc xá khác, Hàn Lăng Dương tức đến mức giật tai nghe xuống rồi ném lên bàn. Cậu bị người ta giết liên tiếp năm lần, hơn nữa còn thêm chín lần quỳ, hận đến mức muốn xóa game luôn cho rồi.

Đội của đối phương có một người khăng khăng đuổi theo đánh giết, cậu nhìn cái tên tài khoản kia: Mặt đẹp có thể mài ra com ăn.

Không tao nhả như vậy, không có phong cách như vậy, có thể đặt ra cái tên như thế, rớt cuộc da mặt phải dày đến mức nào?

Cậu chỉ thấy đêm nay mình gặp phải kẻ điên, mỗi lần sống dậy lại bị đối phương điên cuồng đuổi giết. Hàn Lăng Dương đẩy ghế tựa ra đứng dậy, không chơi nữa.

Ký Diệc Hoành thật sự chơi suốt một đêm, mãi tận sáng sớm mới đứng dậy đi tắm rửa.

Trưa hôm qua Thi Diễm không ngủ được ngon, buổi tối vừa nằm xuống giường liền ngủ như một cái đầu heo. Ngủ một mạch đến sáng sớm, tỉnh dậy cũng là vì buồn vệ sinh, cô mơ màng mở cửa đi ra ngoài.

Cửa nhà tắm đóng chặt, bên trong còn mơ hồ truyền ra tiếng nước. Thi Diễm chưa tỉnh ngủ, không để ý tới, một tay dùng sức vặn tay nắm cửa.

Cửa không khóa, cô muốn đẩy cửa đi vào, trong khoảnh khắc đó tiếng nước cũng im bật.

Thi Diễm trong nháy mắt tỉnh lại, vội vàng thu tay về. Cô không làm gì hết! Cũng không nhìn thấy gì hết nha!

King koong king koong -----

Tiếng chuông cửa vang lên, Thi Diễm bước nhanh tới, cái đầu cô vẫn chưa vận hành thông suốt cho lắm, tay nhanh hơn não đã mở cánh cửa ra rồi.

Kim Triết và Từ Dương đứng bên ngoài, mỗi người vác theo một đôi mắt gấu trúc, trong tay còn mang theo hai túi đồ hôm qua xách tới rồi lại mang về. Từ Dương tựa lưng trên khung cửa, mắt lim dim người lão đảo, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy Thi Diễm lập tức cả người tỉnh táo, tinh thần hăng hái như gà chờ gáy ban sáng.

Kim Triết cũng sợ ngầy người, nói năng lộn xộn, "Cậu..... cậu đã đến à."

Thi Diễm còn mặc đồ ngủ, đứng sững ra không biết làm sao, hai người kia nhanh chóng lách người qua đi vào trong, "Mới dậy hả?"

"Mấy cậu đừng hiểu lầm." Thi Diễm nói xong, chính mình cũng có loại cảm giác giấu đầu hờ dúi.

Bọn họ đặt đồ lên mặt bàn, "Kỷ Diệc Hoành đâu?"

Khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm hơi đỏ lên, "Không, không biết nữa."

Kim Triết tai thính nghe được tiếng nước trong phòng tắm, lập tức cười ám muội, "Đúng là Kỷ đại thần có khác, đánh giết một hồi với chúng ta xong còn có thể tìm cậu chơi tiếp. Không tồi không tồi."

"Mình không chơi điện tử." Thi Diễm cuống cuống giải thích.

Vừa nhìn điệu cười của hai người này liền biết không có ý tốt, Từ Dương bước nhanh đến trước cửa nhà tắm, gõ gõ cửa, "Vẫn chưa tắm xong à?"

Người bên trong không đáp lại cậu ta, hai người Kim Triết và Từ Dương tự nhiên như ở nhà mình, lần lượt lấy đồ trong túi ra. Thi Diễm lúng túng đứng một chỗ.

Từ Dương cũng đủ rảnh rồi, cách 2 phút lại giục một lần.

Thi Diễm đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô bước nhanh vào trong phòng, cầm chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường lên nhìn, là Kỷ Diệc Hoành gọi tới.

"Alo?" Thi Diễm ấn nghe.

"Tôi gửi tin nhắn wechat cho cậu, sao cậu không trả lời?"

Thi Diễm kỳ quái hỏi lại, "Điện thoại của mình để trong phòng, có chuyện gì không?"

"Cậu mau đọc đi."

"Làm gì hà, cậu cứ nói trực tiếp qua đây không được à?"

"Mau đọc!" Cậu thiếu niên nói xong, ngắt máy.

Thi Diễm âm thầm xì một tiếng, mở wechat, lại mở ra tin nhắn của Kỷ Diệc Hoành.

Cô nhìn thấy trong khung chat có một câu như thế này, "Vào phòng tôi, lấy giúp cái quần lót."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Sự cố trong buổi livestream

Đầu Thi Diễm như bị gõ một cái thật mạnh, cô mới không đi đây, hai tên băng hữu của Kỷ Diệc Hoành đang ở ngay ngoài kia, cô lại cảm cho anh cái thứ đồ đó, vậy không phải là tự đào hố chôn mình à?

Lại nói, anh đi tắm vì sao không mang theo cái thứ đồ kia chứ?

Thi Diễm thật sự không sao có thể nói ra hai chữ quần lót!

Cô vội gửi lại tin nhắn cho anh, "Mình không lấy, mấy người bạn kia của cậu đều ở đây đó, cậu nói bọn họ lấy hộ đi."

Kỷ Diệc Hoành ở bên trong cũng chờ đến sốt ruột, "Cậu xác định muốn để cho bọn họ biết?"

Vậy khẳng định chuyện này sẽ biết thành tin giật gân, đến lúc đó truyền ra cả trường thì thật là muốn điên rồi.

Thi Diễm rón rén đi ra cửa, trùng đúng lúc Kim Triết từ trong phòng ăn thò đầu ra, Thi Diễm trong tích tắc như kẻ bị bắt gian tại trận mà đứng thẳng lưng.

"Sao Kỷ Diệc Hoành vẫn chưa ra thế? Không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ? Cậu mau vào xem một chút đi."

"....." Thi Diễm ưỡn ngực, hất cằm, "Đồ ăn cũng không thể chặn nổi miệng mấy cậu."

Ui, mùi thuốc súng cũng thật lớn nha.

Thi Diễm đẩy cửa đi vào phòng Kỷ Diệc Hoành, mở tủ quần áo tìm ngắn đựng đồ lót, sau đó đưa hai ngón tay móc ra một cái quần hoa hòe hoa sói.

Mùi cô nóng nóng, Kỷ Diệc Hoành này hóa ra bên trong cũng nhiệt huyết dâng trào như vậy nha, hoa văn này, màu sắc này, nếu không đủ mặt dày thì sao dám mặc đi ra ngoài chứ.

Thi Diễm nắm chặt chiếc quần lót trong lòng bàn tay, lại liều mạng nhét mấy cái góc lộ ra vào trong, xác định không thể còn đầu mối nào khiến cho người ta nhìn ra được nữa mới nom nớp lo sợ đi ra ngoài.

Cô lấm la lấm lét đi đến trước cửa phòng tắm, Kỷ Diệc Hoành vì lo mấy con sói đói bụng bên ngoài xông vào nên vừa rồi đã khóa trái cửa.

Thi Diễm căng thẳng nhìn chằm chằm phía phòng ăn, chỉ sợ sẽ lại có tên nào đó thỉnh linh xông ra. Cô cẩn thận đưa tay về sau gõ nhẹ lên cánh cửa, vừa nghe được sau lưng phát ra tiếng lạch cạch liền lập tức nhét bàn tay qua khe hở của cánh cửa. Kỷ Diệc Hoành đưa tay nhận lấy, ngón tay vô tình đụng phải đầu ngón tay của Thi Diễm, trái tim cô đánh trật một nhịp, vội vàng thu tay về.

Tay Thi Diễm đều là mồ hôi, nhộp nhộp khó chịu, khiến cô phải liên tục chà tay lên quần.

Chiếc quần lót trong tay Kỷ Diệc Hoành nóng lên, vừa rồi Thi Diễm đưa nó cho anh Kỷ Diệc Hoành đều nhìn thấy, tay cô nắm chặt cực kỳ, thật giống như đang nắm thứ gì đó.....

Yết hầu Kỷ Diệc Hoành hơi lẩn, động tác nuốt nước bọt cũng trở nên gian nan. Chiếc quần lót vẫn còn nóng, anh khom lưng mặc nó vào.

Thi Diễm vừa đi ra ngoài hai bước thì Kim Triết cầm cái bát từ trong phòng ăn đi ra hóng trò vui. Trong bát có mì, cậu ta vừa ăn vừa nói với Thi Diễm, "Tắm cái gì mà lâu vậy hả."

Kỷ Diệc Hoành khoác chiếc áo choàng tắm đi ra, mấy giọt nước trên đầu theo vài sợi tóc mai nhỏ xuống, trong tay anh cầm chiếc khăn lông, "Sao mấy cậu lại đến nữa?"

"Không hoan nghênh à?" Từ Dương bưng bát mì từ trong nhà bếp đi ra.

"Tụi này cũng đâu nghĩ sẽ mang lại bất tiện cho cậu như vậy đâu," Kim Triết hướng về phía Thi Diễm nháy mắt một cái, "Thật đấy, sớm biết vậy thì có đánh chết tụi này cũng không dám bén mảng tới."

"Vậy sao lúc cậu ấy mở cửa cho mấy cậu lại không thấy ai quay đầu xéo đi?" Kỷ Diệc Hoành đi đến trước bàn ăn, kéo ghế tựa ra, "Chạy đến đây làm gì? Không ngủ hả?"

"Ngủ chứ, còn không phải là muốn đến đây ăn một bữa ngon trước sao? Cậu tốt xấu gì cũng đã tháng 9 lần liên tiếp....."

Thi Diễm xoay người trốn vào nhà tắm, Kỷ Diệc Hoành đã chuẩn bị sẵn bàn chải đánh răng và khăn mặt mới cho cô, Thi Diễm nhanh chóng rửa mặt rồi thay lại quần áo mặc ngày hôm qua.

Lúc cô đi ra, hai người kia còn chưa đi, Thi Diễm bước nhanh qua phòng ăn, ném lại cho Kỷ Diệc Hoành một câu rồi chạy biến. "Mình về đây."

"Đừng đi mà!" Từ Dương la lớn, dọa cho Thi Diễm càng chạy nhanh hơn.

Kỷ Diệc Hoành cũng không cản cô, Thi Diễm đẩy cửa chạy đi, trong phút chốc mất dạng. Kim Triết tiến đến trước mặt Kỷ Diệc Hoành, cười quái gở, "Kỷ đại thần thật có tình lực nha."

"Đi ra khỏi cái cửa này rồi tốt nhất là đừng có nói lung tung."

"Làm thì cũng làm rồi, vì sao lại không được nói?"

Kỷ Diệc Hoành liếc mắt về phía hai người, "Da mặt cậu ấy rất mỏng, mấy cậu dám không im miệng thử xem."

"Rời rồi rời." Từ Dương làm một động tác khóa miệng, "Nhất định tụi này sẽ ngậm chặt miệng."

Thi Diễm quay lại ký túc xá, cổ họng nóng muốn chết rồi, hơn nữa cái quần lót hoa kia của Kỷ Diệc Hoành không ngừng bay qua bay lại trước mặt cô.

Nghỉ lễ Quốc khánh kết thúc, Thi Diễm sắp xếp buổi livestream cho Kỷ Diệc Hoành. Người theo dõi không ít, Kỷ Diệc Hoành muốn có nhan sắc liền có nhan sắc, hơn nữa còn biết đánh nhau, người hâm mộ cứ như vậy ừn ừn kéo tới.

Nghiêm lão sư cảm thấy hiệu quả không tồi, liền nói Thi Diễm tạm dừng triệt để cơ hội khiến cho nó đa dạng hơn. Lịch livestream đã quyết định là một tuần một lần, lấy bối cảnh ở ngay trong phòng phát thanh.

Thi Diễm bận rộn chạy qua chạy lại như con quay, Kỷ Diệc Hoành đều nhìn vào mắt, anh thì thoảng cũng sẽ tự mình vào weibo, đăng vài bài.

Kỷ Diệc Hoành rất thích chú chó nhỏ ở nhà, trên weibo cũng từng đăng một tấm ảnh anh ôm chú chó nhỏ đó.

Trong tấm ảnh kia, chú chó nhỏ nằm nhàoai trên vai anh, đáng vẻ ngốc ngốc đáng yêu, mái tóc ngắn của cậu thiếu niên gọn gàng xuôi về sau gáy, ánh mặt trời nhỏ vụn rơi xuống nửa bên mặt, vẽ ra góc cạnh và đường cong quyến rũ chết người.

Ngày hôm nay trời rét căm căm, Thi Diễm lại mặc phong phanh, cô vừa ăn xong liền vội vàng từ ký túc xá phi ra ngoài.

Đến phòng phát thanh của trường, Kỷ Diệc Hoành đã sớm ngồi ở đó. Thi Diễm nhìn thấy anh mặc một chiếc áo khoác bò màu xanh nhạt, bên trong mặc chiếc áo hoodie

màu vàng rất là chói mắt, cô bước nhanh về phía trước, "Mình không đến muộn chứ?"

"Sao lại muộn vậy?"

"Hôm nay phòng ăn đông, xếp hàng một hồi lâu mới lấy được com." Thi Diễm điều chỉnh chiếc giá đỡ kẹp trên bàn, đây chính là thứ cô lúng được trên mạng. Thi Diễm lấy điện thoại dùng để livestream kẹp lên chiếc giá đỡ đó, lại điều chỉnh độ cao.

Sau khi livestream bắt đầu, Thi Diễm ngồi sang bên cạnh, trong khung hình chỉ còn lại một mình Kỳ Diệc Hoành.

Lượng người xem liên tục tăng lên, mấy em gái điên cuồng hò hét, phần bình luận cũng chạy vùn vụt. Hoạt động này đòi hỏi Kỳ Diệc Hoành và bọn họ sẽ phải tương tác với nhau, anh vốn không thích livestream cũng là bởi sau đó sẽ không biết phải nói gì.

Có người trong khu bình luận đặt ra câu hỏi, "Ca ca bình thường có chơi game không?"

Kỳ Diệc Hoành liếc một cái, rốt cuộc cũng nổi lên chút hứng thú nho nhỏ, "Chơi chứ, không thì chúng ta tán gẫu về Liên minh huyền thoại đi?"

Chủ đề một khi bới ra liền lập tức không thể thu lại, "Mọi người có chơi Liên minh huyền thoại không? Chụp lại tôi xem thử."

Thi Diễm ngồi bên cạnh cầm điện thoại của mình, nhìn thấy một loạt ảnh chụp màn hình gửi lên, Kỳ Diệc Hoành kéo ghế đến gần hơn một chút, "Bình thường mọi người chơi nhân vật nào? Level có cao không?"

Thi Diễm nhìn vào mắt cậu thiếu niên, đúng là lợi hại, đáy mắt còn nhảy lên mấy đốm sáng nhỏ rồi.

Thi Diễm đá chân Kỳ Diệc Hoành, ngày hôm qua cô đã đưa cho anh xem qua kịch bản livestream. Chính là muốn anh lấy việc biểu diễn ra giọng nói của mình làm cốt lõi, còn đặc biệt vì anh mà cắt công chọn ra hai bộ tác phẩm đang nổi đây.

Cậu thiếu niên được nhắc nhở mới hơi thu liễm lại một chút, buổi livestream đến một nửa, Thi Diễm rốt cuộc không nhịn được phải xen vào.

Nếu còn cứ để thả cho anh như vậy thì sợ là cái trái tim yếu đuối của Nghiêm lão sư sẽ không chịu được.

"Tiếp theo, mọi người có vấn đề gì hay câu hỏi gì cảm thấy hứng thú muốn hỏi không?"

Thi Diễm thấy có người gửi lên bình luận, "Ca ca, giọng nói dễ nghe của anh là từ nhỏ đã như vậy rồi hả?"

Cô đọc câu hỏi lên, ra hiệu cho Kỳ Diệc Hoành trả lời.

Buổi livestream rốt cuộc đã có chút đúng chất của livestream, mấy đốm sáng nhảy nhót trong đáy mắt Kỳ Diệc Hoành cũng thu về đúng chừng mực, "Ừ, trời sinh."

Tốc độ bình luận quá nhanh, có những câu hỏi Thi Diễm còn chưa kịp đọc đã lướt nhanh qua, hơn nữa phần lớn người bình luận đều là gửi lên nhân dân các kiểu, nào là mắt hình trái tim, nào là hoa tươi, hun hun đi, ôm ôm đi, những bình luận mang tính chất xây dựng vô cùng ít.

Thi Diễm thật vất vả mới nhìn thấy một người đặt câu hỏi, giống như lạc giữa sa mạc nhìn thấy ốc đảo nhỏ không chút suy nghĩ đọc lên, chỉ là chưa đọc được một nửa đã cảm thấy không đúng.

"Tiểu ca ca, có thể cho chúng em xem..... anh phách..... phách(*) trực tiếp không?"

(*) ừm thì, thôi để xuống dưới giải thích đi:3

Kiểu câu hỏi gì vậy!

Thâm tâm Thi Diễm không nhịn được gào thét, lá gan của mấy cô gái nhỏ bây giờ cũng lớn quá đi! Kỳ Diệc Hoành nghiêng đầu, ánh mắt thẳng tắp bắn về phía cô, ngữ khí mang theo khó có thể tin, "Cái gì?"

Thi Diễm muốn chối biến đi rồi bỏ qua, nhưng câu hỏi cũng đã đọc ra rồi, còn đang có nhiều người nhìn vào như vậy nữa. Cô ngoài cười nhưng trong không cười kéo kéo khóe miệng, "Cậu..... cậu xem đi, là người bạn này bình luận, nói có thể cho bọn họ xem..... phách....."

Phách phách trực tiếp(*)! Cái hình ảnh kia mọi người tự mình tưởng tượng đi! Thi Diễm đưa tay đập mạnh lên trán, cô không dẫn nổi vụ này nữa rồi.

(*) sex <~~ giải thích thế này được không nhì, chắc không bị fb báo cáo đâu ha:3

(Bởi vì chương sau có chỗ cần dùng nên để nguyên phách phách, tiện thể né thị phi hơ hơ)

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thay người

Dịch: CP88

Thi Diễm không phải lộ mặt trên màn hình nên cái mặt này của cô cũng không cần nếm

Quan trọng là Kỳ Diệc Hoành đang ngồi trước camera, và vẻ mặt đó của anh dĩ nhiên không giấu đi đâu được. Thi Diễm cúi thấp đầu không dám nhìn anh, vừa rồi lẽ ra cô nên vờ như không nhìn thấy câu hỏi này, mà lạ hơn là lúc cô bật thốt lên cũng không có xem xét đến ý nghĩa của nó.

Được rồi, đào ra một cái hố lớn như vậy, chính là muốn chôn sống Kỳ Diệc Hoành bên trong đây mà.

Cậu thanh niên ho nhẹ một cái lấy lại giọng, Thi Diễm nhìn chăm chăm khu bình luận.

"Câu hỏi này là ai hỏi vậy? Khá lắm!"

"Chị em nào lại gan to lớn mặt như vậy? Không sợ bị block hả?"

"Mì cũng muốn xem....."

Thi Diễm chậm chạp kéo xuống, cuối cùng dứt khoát tự che kín mặt mình.

Kỳ Diệc Hoành nhìn chăm chăm điện thoại, "Cậu cẩn thận nhìn lại xem người ta hỏi gì đây hả?"

Thi Diễm nhìn con mắt mình không có vấn đề, "Nếu không trực tiếp chuyển sang câu hỏi tiếp theo đi?"

"Người ta là hỏi có thể xem Phách Cáp trực tiếp trên này không, Phách Cáp là con chó tôi nuôi ở nhà."

Thi Diễm kinh ngạc ngẩng đầu, cô mới không tin ấy. Cô kéo lại phần bình luận, tìm được người đặt câu hỏi kia, khuôn mặt nhỏ lập tức méo xệch. Thiên a! Đúng là Phách Cáp, đâu ra phách phách chứ?

"Mọi người muốn thì có thể vào weibo xem, tìm những ảnh đã đăng trước đó. Lúc trước tôi từng chụp ảnh mặt Phách Cáp rồi."

Nhưng lúc này đâu còn ai quan tâm đến chú chó nhỏ kia nữa.

Khu bình luận lần thứ hai bị oanh tạc, "Tiểu ca ca, trợ lý của anh thật lợi hại."

"Chắc chắn là vì có lòng riêng nha!"

Thi Diễm không dám nói thêm gì nữa, dùng chân đá Kỳ Diệc Hoành một cái, ra hiệu cho anh mau giải quyết đi.

Kỳ Diệc Hoành thấy vậy thì nhanh chóng chuyển chủ đề về chơi game, lúc này Thi Diễm cũng không còn tâm tư quản anh nữa, cho anh muốn làm sao thì làm.

Bên trong phòng học của tầng ba, Quý Nguyên Thanh đang nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, Tống Linh Linh ngồi bên cạnh tức giận đến mức khuôn mặt tái mét, "Quá có tâm cơ! Đúng là để cho cậu ta lộng hành quá rồi! Nhất định là cậu ta cố ý!"

"Lúc livestream nói ra câu này có phải rất không thích hợp không?" Quý Nguyên Thanh lên tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ ôn nhu.

"Đương nhiên, đây còn không phải là ném mặt mũi của Đông Đại chúng ta cho chó ăn rồi sao?"

Tâm mắt của Quý Nguyên Thanh vẫn dừng lại trên khu bình luận, "Có thể cậu ấy không cố ý thật. Livestream đôi khi cũng có lúc căng thẳng, lỡ lời nói ra vài câu cũng không tránh được, có thể là nhìn nhầm."

"Nguyên Thanh, sao cậu lại ngây thơ đơn thuần như vậy chứ? Thủ đoạn của Thi Diễm cậu còn không hiểu sao? Lúc trước là lạt mềm buộc chặt, bây giờ lại muốn gần quan được ban lộc. Mình thấy còn tiếp tục như vậy, Kỳ Diệc Hoành nhất định không thể chống đỡ được. Một đứa con gái lại bắt chắp mặt mũi của cậu ấy mà nói ra lời như vậy, đây..... đây rõ ràng là chiêu trò câu dẫn!"

Quý Nguyên Thanh đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu cho cô ta im lặng, "Đừng nói nữa."

"Cậu ta có gan làm, không lẽ chúng ta lại không thể chỉ trích?"

"Thầy Nghiêm chắc là sẽ không có thời gian xem buổi livestream này, cậu nói nhỏ một chút, ngộ nhỡ truyền vào tai thầy ấy thì không tốt đâu."

Tống Linh Linh đột nhiên như bưng bình, Quý Nguyên Thanh không nói chuyện với cô ta nữa, Kỳ Diệc Hoành bình thường ít nói chuyện với cô ta, cũng chỉ những lúc như thế này mới có thể gặp được Kỳ Diệc Hoành.

Buổi chiều, lúc Nghiêm lão sư ra khỏi văn phòng chuẩn bị đi dạy đã thấy Tống Linh Linh chờ sẵn ngoài cửa, "Thầy Nghiêm."

"Tìm tôi có việc?"

"Thầy Nghiêm, thầy đã xem buổi livestream ngày hôm nay của Kỳ Diệc Hoành chưa?"

"Còn chưa, đó là chuyện của phòng phát thanh, thầy cũng không tiện quản nhiều."

Tống Linh Linh vừa nghe được, vội vàng tiến lên một bước rồi nói, "Sao có thể được ạ? Thầy mau đi xem đi, quá giới hạn lắm rồi đó."

Sắc mặt của Nghiêm lão sư hơi thay đổi, Kỳ Diệc Hoành này cũng thật giỏi khiến cho cái trái tim nhỏ bé của ông lên lên xuống xuống, không phải là lại nói ra lời gì không phù hợp đây chứ?

Buổi chiều Thi Diễm có hai ca học, vừa mới ra khỏi lớp thì nhận được điện thoại của Nghiêm lão sư.

Thi Diễm thấp thòm đi vào văn phòng, Nghiêm lão sư nhìn thấy cô, gấp máy tính xuống rồi ra hiệu cho cô mau qua đó.

"Thầy Nghiêm, thầy tìm em ạ."

Sắc mặt Nghiêm lão sư tái mét, "Có biết vì sao thầy gọi em đến đây không?"

Thi Diễm đã đoán được đại khái, "Là vì chuyện livestream ngày hôm nay ạ?"

"Thầy cho em đi theo Kỳ Diệc Hoành là để chấn chỉnh cậu ta, không phải để em hò đồ theo!"

Hai bàn tay Thi Diễm khẽ nắm lại, "Thầy Nghiêm, thật xin lỗi. Em thật sự là nhìn nhầm mới gây ra chuyện mất mặt như vậy, lần sau em nhất định sẽ cẩn thận hơn."

"Mấy đứa là người trẻ tuổi, suy nghĩ cao siêu thầy có thể hiểu được, nhưng hành động này của em đã gây ra ảnh hưởng rất xấu!"

"Xin lỗi."

Nghiêm lão sư bị chọc giận không nhẹ, chuyện livestream là do ông đề xuất ra, một khi phạm phải sai lầm thì chính ông cũng không thoát khỏi khiển trách. "Những lần livestream sau em đừng quên nữa, còn có, quay về viết bản kiểm điểm rồi mang tới đây."

"Vâng." May mắn, may mắn là không đá cô ra khỏi phòng phát thanh.

Thi Diễm xoay người ra khỏi văn phòng, chớp mui chưa xót lợi hại, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại được.

Làm sai thì phải chịu phạt, đây là chuyện không thể bình thường hơn được nữa.

Cô không nói với Kỳ Diệc Hoành, để mấy thầy cô khỏi phải nói cô cậu có chỗ dựa rồi coi trời bằng vung, động phải chuyện gì lại tìm người mách lẻo.

Lần livestream tiếp theo, từ sáng sớm Quý Nguyên Thanh đã đến phòng phát thanh, Kỳ Diệc Hoành đi ăn cơm còn chưa quay lại nên cánh cửa vẫn khóa chặt.

Cô ta đứng ngoài bậc cửa, chờ một lát sau thì Kỳ Diệc Hoành đến.

Quý Nguyên Thanh cong môi, hôm nay cô ta còn cố ý đi một đôi giày cao gót, khoác một chiếc áo da màu đen ngắn đến eo, "Cuối cùng thì cậu cũng đến rồi."

"Tìm tôi có việc?"

"Còn không phải vì chuyện livestream sao, mình sợ đến muộn."

Kỳ Diệc Hoành mở cửa, nhưng vẫn đứng ngoài cửa không đi vào. "Có ý gì?"

"Cậu vẫn chưa biết hả? Sau chuyện lần trước Thi Diễm đã bị cấm tham gia rồi, sau này chuyện livestream của cậu sẽ do mình phụ trách. Đùng rồi, kịch bản mình đã viết xong, cậu có muốn xem trước một chút không?"

"Ai quyết định?"

"Thầy Nghiêm đó."

Sắc mặt Kỳ Diệc Hoành hơi thay đổi, nhưng không nói gì mà đi vào trong. Quý Nguyên Thanh đóng cửa lại, cô ta đưa mắt đánh giá bốn phía, nơi này có nằm mơ cô ta cũng muốn bước chân vào, cuối cùng thì ý nguyện cũng đã thành hiện thực rồi.

"Cậu xem trước bản thảo một lượt đi."

Kỳ Diệc Hoành đưa tay ra nhận, khẽ quét mắt qua một lượt, "Không thành vấn đề."

Quý Nguyên Thanh không kim được nhảy nhót trong lòng, cô ta đã từng chủ trì không ít sự kiện và hoạt động nên dĩ nhiên sẽ không căng thẳng như Thi Diễm. Buổi livestream bắt đầu, phần mở màn cũng là do cô ta làm.

Thi Diễm ngồi trong ký túc xá, đeo tai nghe, vừa nghe được giọng của Quý Nguyên Thanh, trong lòng liền cực kỳ khó chịu.

Sao cô lại cứ vô dụng như thế này cơ chứ? Thi Diễm kéo chăn đắp lên đùi, nước mắt trực tràn ra.

Trên màn hình, cậu thiếu niên cúi đầu, dáng vẻ không muốn giao lưu với bất kỳ ai. Anh trực tiếp cầm chiếc điện thoại đặt trên bàn lên, một mình mở game chơi.

Quý Nguyên Thanh hơi thấp thòm, vội chạy ra mời Kỳ Diệc Hoành thêm một lần nữa, nhưng anh vẫn không nói lời nào, chỉ chăm chú chơi game.

Khu bình luận trong nháy mắt bùng nổ, "Xây ra chuyện gì vậy?"

"Lẽ nào hôm nay livestream chơi game?"

"Trợ lý đâu mau ra đây nói cho rõ ràng, có ý gì vậy hả?"

Quý Nguyên Thanh cuống lên, gọi Kỳ Diệc Hoành hai lần nhưng anh đều không phản ứng lại cô ta.

Quý Nguyên Thanh không biết phải làm sao, đây là địa bàn của Kỳ Diệc Hoành, nếu có chuyện gì thì toàn bộ trách nhiệm chắc chắn chỉ do mình cô ta gánh. Vậy không phải cô ta sẽ bị mắng chết sao?

Thi Diễm dụi dụi mắt, xảy ra chuyện gì thế này? Máy livestream trước Kỳ Diệc Hoành đều rất phối hợp với cô mà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Vị khách không mời mà đến

Dịch: CP88

Lần này xem ra thật sự trở thành sự cố livestream rồi.

Thi Diễm căng thẳng cuộn hai bàn tay thành nắm đấm, Quý Nguyên Thanh gấp đến mức giọng nói cũng thay đổi, "Bắt đầu rồi, cậu nói hai câu đi....."

Cậu thiếu niên tiếp tục trầm mặc chơi game.

Trên màn hình điện thoại của Thi Diễm đột nhiên hiện lên dãy số của Nghiêm lão sư, cô không chút do dự ấn nghe. "Alo, thầy Nghiêm ạ."

"Thi Diễm, em đang ở ký túc xá phải không?"

"À."

"Nhanh nhanh!" Nghiêm lão sư gấp đến mức cổ họng muốn rách ra, "Mau đến phòng phát thanh thay cho Quý Nguyên Thanh, mau!"

"Vâng, vâng." Thi Diễm bò dậy, đi giày rồi chạy nhanh ra ngoài.

Lúc đến phòng phát thanh của trường, Quý Nguyên Thanh và Kỳ Diệc Hoành vẫn còn đang giằng co, Nghiêm lão sư cũng đã tới, vừa nhìn thấy cô liền vẫy tay ra hiệu cho cô đi qua đó.

Trong video phát trực tiếp chỉ có Kỳ Diệc Hoành, bọn họ đều không trong phạm vi của camera. Nghiêm lão sư đẩy vai Quý Nguyên Thanh, cô ta cực kỳ không cam lòng, lồng ngực tắc nghẽn, nhưng cũng không thể không đứng dậy. Thi Diễm bị Nghiêm lão sư đẩy lên trước, không còn cách nào khác đành ngồi xuống.

Bởi vì mọi chuyện quá đột ngột nên cô còn chưa kịp chuẩn bị, thời gian livestream đã qua một nửa. Kỳ Diệc Hoành cuối cùng cũng chịu nâng mắt lên, anh đưa tay cảm lấy kịch bản Quý Nguyên Thanh đã chuẩn bị rồi nhét vào tay Thi Diễm.

Khuôn mặt Nghiêm lão sư vẫn còn tái mét, ra hiệu cho Quý Nguyên Thanh đi theo ông ra ngoài.

Cậu thiếu niên đặt điện thoại xuống, Quý Nguyên Thanh vừa đi ra đến cửa thì nghe được Kỳ Diệc Hoành lên tiếng.

Hai người đi ra ngoài, Nghiêm lão sư đưa tay đóng cửa lại. Quý Nguyên Thanh ức độ cả mắt, Nghiêm lão sư cũng có chút áy náy. "Lát nữa thầy sẽ mắng cho Kỳ Diệc Hoành một trận nền thần."

"Thầy Nghiêm, không sao đâu ạ."

"Lần này em phải chịu oan ức rồi, mất nhiều công sức chuẩn bị vậy mà."

Quý Nguyên Thanh rũ mi mắt, chớp mũi chưa xót khó chịu cực kỳ, "Em về trước."

"Được."

Livestream kết thúc, Kỳ Diệc Hoành tắt màn hình rồi lấy điện thoại xuống, "Chuyện thay người cậu có biết không?"

Thi Diễm đặt kịch bản lên bàn, "Ừm."

"Vì sao không nói với tôi?"

"Mình nghĩ là cậu biết rồi, dù sao Quý Nguyên Thanh cũng sẽ phải tìm cậu bàn chuyện kịch bản trước chứ."

Kỳ Diệc Hoành cười lạnh, "Muốn đá cậu ra nhệ nhàng vậy sao. Mà nói cậu đấy, sao có thể cũng im lặng chấp nhận thế hả?"

"Vốn là mình sai, là tại ngày hôm đó mình nói sai."

Kỳ Diệc Hoành đứng lên, "Đi, đi với tôi."

Thi Diễm đi theo anh đến văn phòng của Nghiêm lão sư, Nghiêm lão sư ôm một bụng hỏa, đầu cũng muốn nổ tung, vừa nhìn thấy hai người đi vào liền đặt mạnh chén trà xuống. "Còn không biết xấu hổ mà mò tới đây?"

"Chuyện này thầy không hề nói trước với em một câu, em chắc chắn không thể chấp nhận."

"Nếu nói trước thì em có đồng ý không?"

"Không đồng ý."

"Không còn gì để nói!"

Kỷ Diệc Hoành chống hai tay lên mặt bàn, nửa người trên hơi hạ xuống. "Thầy Nghiêm, từ lúc bắt đầu em đã không thích thú gì chuyện livestream rồi. Gần đây em rất bận rộn, em thấy tốt nhất là bỏ luôn cái thủ tục phiền phức này đi, sau này cũng khỏi cần làm nữa."

"Thầy là vì muốn tốt cho em, có một số việc bắt buộc phải làm, hiểu không hả?"

Kỷ Diệc Hoành khẽ gật đầu, "Xem livestream có đủ kiểu người, cũng không nhất định phải là học sinh hay sinh viên. Yêu cầu của thầy quá khắt khe, chúng em thật sự không theo nổi. Nếu chuyện này đã giao cho Thi Diễm thì chuyện livestream này thầy đừng quản nữa, cũng đừng xem, cậu ấy sẽ làm tốt."

Ông cũng đâu có muốn xem, có thời gian nghỉ ngơi thư giãn, đọc báo uống tách trà vui thích biết nhường nào, còn không phải là vì có người tìm đến tận cửa cáo trạng sao?

"Thầy đã hết lần này đến lần khác nhắc nhở em, nội dung không thể vượt quá giới hạn."

"Chỉ là nói sai mà thôi, hơn nữa người xem cũng đâu có cảm thấy phản cảm, thầy chỉ lo lắng thừa."

Nghiêm lão sư không lên tiếng, ba, năm giây sau mới tiếp tục nói, "Quý Nguyên Thanh là thầy gọi đến, người ta còn là một cô gái nhỏ, hành động của em ngày hôm nay thật sự quá không nề mặt rồi."

"Thi Diễm cũng là cô gái nhỏ, Quý Nguyên Thanh cướp vị trí của cậu ấy cũng đâu thấy muốn cho cậu ấy mặt mũi?"

Nghiêm lão sư mấp máy môi. Được rồi được rồi, ông biết chắc chắn là anh sẽ che chở người của mình mà, cái cửa sau Kỷ Diệc Hoành này cũng mở quá lớn đi. Nghiêm lão sư vung tay, "Thầy mặc kệ, nhưng thầy vẫn giữ lập trường kia, không thể đi quá xa."

"Được." Kỷ Diệc Hoành đáp, sau đó dẫn Thi Diễm rời đi.

Buổi chiều Quý Nguyên Thanh không đi học mà tìm tới Tổng Linh Linh khóc lóc. Cô ta đúng là không còn chút mặt mũi nào nữa, những buổi livestream này vốn không thiếu sinh viên Đồng Đại theo dõi, tính tình cô ta lại kiêu ngạo, hành động ngày hôm nay của Kỷ Diệc Hoành thật sự khiến cho Quý Nguyên Thanh không thể nào ngóc đầu lên được.

Tổng Linh Linh bận rộn an ủi Quý Nguyên Thanh, "Minh biết, mình biết mà, đừng khóc nữa. Yên tâm đi, nhất định sẽ có lúc mình khiến con nhỏ Thi Diễm đó khóc cạn nước mắt."

"Rõ ràng là do thầy giáo sắp xếp, đâu phải mình cố tình muốn cướp tay trên chứ. Lẽ nào lỗi sai đều là ở mình?"

"Đương nhiên không phải, nhất định là Thi Diễm, nhất định là do cậu ta âm thầm gở trò!"

Quý Nguyên Thanh gục xuống bàn, hồi lâu vẫn không chịu ngẩng đầu lên. Cô ta đã vì buổi livestream hôm nay mà vất công chuẩn bị suốt một tuần trời, thế nhưng cuối cùng thì sao, kịch bản cùng với bao mồ hôi công sức của cô ta đều đưa cho Thi Diễm, đúng là trào phúng.

Một học kỳ sắp kết thúc, không lâu nữa là đến Tết dương lịch rồi.

Thi Diễm đó giờ vẫn chưa về nhà một lần.

Kỷ Diệc Hoành phải ra ngoài thi đấu khiến cả tuần nay Thi Diễm khẩn trương căng thẳng không thôi. Cuối cùng thi cũng đến ngày này, cô chuẩn bị đầy đủ mọi thứ xếp vào balo cho anh, sau đó qua loa thu dọn phòng phát thanh. Chân cậu thiếu niên chống trên ngăn kéo, cô khom lưng muốn mở ra, nhưng mở không được.

"Cậu lại giấu đồ?"

"Không có."

"Vậy thì tránh ra."

Kỷ Diệc Hoành không tránh, "Lần này cậu không cần đi theo. Nơi đó khá xa, cũng sắp thi học kỳ, cậu ở lại dành thời gian ôn tập đi."

"Vậy bao giờ cậu về?"

"Xem tình hình đã, nếu vòng đầu tiên đã bị loại thì có thể sẽ về ngay trong ngày, nếu thuận lợi thì có lẽ là sẽ cần đến ba đến năm ngày."

Còn cần phải nói sao? Nhất định là ba, năm ngày sau rồi.

Trước một ngày nghỉ lễ, Kỷ Diệc Hoành rời trường, Nghiêm lão sư cũng đi theo.

Tướng Tư Nam và Từ Từ Dịch đều không về nhà, dù sao cũng sắp phải thi học kỳ rồi nên ai cũng tính sẽ dùng phần thời gian đó bắt đầu giai đoạn chạy nước rút. Nói hoa mỹ thì là đã đến lúc dừng lại kỳ nghỉ đông, còn thực tế ấy à, chính là nước đến chân mới nhảy thôi!

Ngày mừng một Tết, mấy cô gái trong phòng ký túc xá hẹn nhau ra ngoài ăn, dù sao thì hôm nay cũng là ngày lễ mà.

Thi Diễm ngủ dậy, tùy tiện tìm thứ gì đó ăn. Hôm nay trời nắng, cô giặt quần áo xong, lại tiếp tục gọi đầu.

Bên ngoài ký túc xá nữ sinh, một chiếc xe màu đen vững vàng dừng lại trước cổng, từ trên xe bước xuống một người phụ nữ.

Người phụ nữ mặc chiếc áo khoác dạ cổ lông đáng dài, thân hình béo tròn, cái cổ ngắn ngủn, môi đánh son đỏ thắm, khí thế nhìn qua cũng đủ hung hăng.

Đúng lúc Tống Linh Linh và hai người bạn nữa từ ký túc xá đi ra, người phụ nữ kia bước nhanh tới, "Xin chào, nữ sinh tên Thi Diễm của trường này có ở đây không?"

Tống Linh Linh lập tức hứng thú, cô ta nhìn chiếc xe sang của người phụ nữ kia, lại nhìn khuôn mặt của đối phương. "Bác... bác là mẹ của cậu ấy?"

Người phụ nữ đó cười lạnh, khước mắt mang theo tia khinh thường vô cùng đậm, "Có thể giúp tôi gọi con nhỏ đó ra đây không?"

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Vết sẹo cũ bị vạch trần

Dịch: CP88

"Cháu biết cậu ấy, nhưng không biết bác là ai?"

Người phụ nữ kia tiến lên một bước, Tống Linh Linh nhanh chân chặn trước mặt bà ta, "Ký túc xá có đi quản lý, di ấy sẽ không để cho bác vào đâu."

"Vậy giúp tôi gọi con nhỏ đó ra."

Giọng điệu của người phụ nữ già này cũng không hề khách khí chút nào, đôi mắt mọc trên đỉnh đầu, nếu không phải vì Tống Linh Linh đánh hơi được bất thường thì đã sớm quay đầu bỏ đi.

"Ngộ nhớ cậu ấy không chịu ra thì sao?"

"Cứ nói với nó, tôi là bạn của ba nó."

Tống Linh Linh lần thứ hai tỉ mỉ đánh giá gương mặt của người phụ nữ, dù bà ta có tiền nên bảo dưỡng rất đầy đủ thì vẫn có thể nhìn ra được tuổi tác, hẳn là phải tám năm, sáu mươi rồi nhỉ?

Bạn?

Tống Linh Linh thử thăm dò, "Nếu không thì cứ nói bác là người thân nhé?"

Người phụ nữ kia suy nghĩ một chút, gật đầu, "Có thể."

Nếu nói là bạn của bố thì chưa biết chừng cô sẽ không đi ra, "Vậy thì nói là người thân đi."

Tống Linh Linh kéo bạn mình đi vào trong, với quan hệ của Thi Diễm và cô ta, khẳng định cô sẽ không tin tưởng lời cô ta nói, Tống Linh Linh để cho bạn của mình chuyển lời.

Thi Diễm nhận được tin, nửa tin nửa ngờ, còn có thể có người thân nào đến tìm cô chứ?

Không lẽ là ba cô? Nhưng ông ta cũng không nói trước sẽ đến đây. Thi Diễm thả chiếc khăn bông trong tay xuống, cầm điện thoại rồi đi ra ngoài.

Lúc Thi Diễm nhìn thấy người phụ nữ kia, hoàn toàn không nhận ra người này là ai, "Là bác tìm cháu?"

"Đúng."

"Bác là?"

"Ba cô ở đâu?"

Trái tim Thi Diễm đánh thịch một cái, "Cháu không biết, đã lâu lắm rồi cháu không liên lạc với ông ấy. Bác muốn tìm thì gọi điện cho ông ấy đi."

Thi Diễm có chút hoảng loạn, cô thật sự không muốn đối mặt với những người như vậy, luôn có cảm giác bản thân đang đối mặt với một con mãnh thú và một dòng nước lũ đang giận dữ. Cô xoay người muốn trốn về ký túc xá, người phụ nữ kia thấy vậy, đôi giày cao gót gỗ cộc cộc nhanh chóng chặn lại trước mặt cô, "Mày là con gái của lão ta, sao có thể không biết lão ta đang ở đâu? Mày mau nói lão ta đi ra đi, trốn chui trốn lủi như vậy cũng không giải quyết được vấn đề!"

"Cháu thật sự không biết ông ấy đang ở đâu." Thi Diễm hạ giọng, không muốn tiếp tục dây dưa với bà ta. Nghi lễ Tết dương lịch không nhiều người về nhà, phần lớn người đi qua đều dừng lại hóng chuyện. Ngoài cổng ký túc xá nữ sinh đã có không ít người đứng chân, hướng về phía cô chỉ chỉ trỏ trỏ.

Thi Diễm càng lúc càng hoảng loạn, thật giống như quá khứ kia sắp bị người ta hung hăng lật lại. Vết thương mất thật lâu mới bắt đầu đóng vảy, thế nhưng có thể sau lần này sẽ lại bị khoét ra khiến cho máu chảy đầm đìa.

"Ba mày và mày chính là lũ lừa đảo, lão ta lừa tiền của phụ nữ, bám váy đàn bà. Còn mày thì sao? Chính là dựa vào từng đồng tiền đáng xấu hổ đó mà ăn chơi! Chỗ tiền sinh hoạt của mày đều là do lão ta lừa của vô số người phụ nữ mang cho đấy!"

Một búng máu vọt đến cổ họng, Thi Diễm thậm chí cảm nhận được vị tanh xộc lên khoang miệng. Xung quanh đám đông vây kín, đều là đứng đó xem trò vui.

Người phụ nữ kia chỉ còn thiếu chưa chỉ thẳng tay vào mặt cô mà thôi, Thi Diễm đẩy tay bà ta ra muốn chạy về ký túc xá, nhưng đã bị Tổng Linh Linh chặn lại, "Thi Diễm, cậu chạy cái gì hả? Lẽ nào những lời bác ấy nói đều là thật sao? Trời ạ, thật không ngờ cậu lại có một người ba như vậy đây! Này này, ba cậu nhất định là một tên tiểu bạch kiểm(*) phải không? Tháo nào cậu lại cũng có bản lĩnh tới vậy."

(*)những chàng trai trắng trẻo: trai bao, trong trường hợp này mang theo nghĩa châm chọc khinh thường

Thi Diễm dùng sức đẩy vai cô ta ra, mấy người bạn của Tổng Linh Linh lập tức vây xung quanh, triệt để cắt đứt đường lui của cô.

Giọng nói bén nhọn của người phụ nữ kia tiếp tục truyền tới, "Đúng, ba nó hiện tại đang trốn ở đâu đó rồi. Nhất định lại đang bám váy một người phụ nữ khác. Tao thật không hiểu, mày dùng tiền của lão ta mà không thấy ghê tởm sao?"

Vành mắt Thi Diễm đỏ chót, cũng không còn sức lực phản bác. Cô không dám âm ỉ với bà ta, nhiều con mắt nhìn vào như vậy, bọn họ đều đang chờ xem chuyện cười của cô. Cô không dám, cô sợ người phụ nữ này sẽ đem mọi thứ bà ta biết nói ra. Cô đã phải đeo lớp mặt nạ này đủ lâu để che đi những chuyện cô luôn nơm nớp lo sợ bấy lâu không dám đối mặt, cô thật sự không muốn đến lớp che chắn cuối cùng này cũng bị xé nát.

"Thi Diễm, ba cậu và cậu như vậy, mẹ cậu lại không quản sao?" Tổng Linh Linh lên tiếng mỉa mai.

Trái tim Thi Diễm như bị người ta dùng mũi dao sắc nhọn hung hăng đâm tới, nỗi đau xé rách tim gan khiến mỗi hô hấp của cô đều là thống khổ.

Phía sau, người phụ nữ kia vẫn còn dùng giọng nói lạnh lùng cười trên nỗi đau khổ của người khác. "Cô ta đâu còn mẹ, mẹ cô ta đã chết trong một vụ tai nạn xe từ khi cô ta còn bé rồi."

Thi Diễm xoay người, đôi mắt đỏ au. Cô phẫn nộ nhào tới dùng sức đẩy mạnh người phụ nữ kia, đôi phương đi giày cao gót trong chốc lát mất thăng bằng, thân thể nặng nề cứ như vậy chật vật ngã xuống.

Từ Từ Dịch là người đầu tiên nghe được động tĩnh lao ra, trên chân cô ấy còn đi dép lê, Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc theo sát phía sau.

"Sur từ nhỏ! Sur từ nhỏ!"

Thi Diễm siết chặt hai bàn tay nhỏ, không tiếp tục, cũng không gào thét. Cô đứng yên tại chỗ, cả người run rẩy kịch liệt, nước mắt theo từng hàng dài lăn xuống. Từ Từ Dịch lo lắng ôm lấy vai cô, "Làm sao vậy?"

Từ Từ Dịch nhìn thấy vô số chiếc điện thoại đang giờ lên, vội vàng kéo Thi Diễm, Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc mở đường.

"Mấy cậu tránh ra, tránh ra."

Xung quanh là người đến xem náo nhiệt, đều hận không thể vây chặt bọn họ ở giữa, Chu Tiểu Ngọc gấp đến mức giậm chân.

Từ Từ Dịch giao Thi Diễm cho hai người bạn họ rồi tự mình xông lên, ai không nhường đường lập tức đánh kẻ đó, chính là dùng vai rẽ ra một con đường.

Trở lại ký túc xá, Từ Từ Dịch nhanh tay đóng cửa lại. Thi Diễm ngồi xuống mép giường không nói lời nào, Tường Tư Nam muốn an ủi cô, nhưng vì căng thẳng nên lời nói ra cũng lộn xộn, "Sur từ nhỏ, không sao. Cậu khó chịu thì nói ra, nói ra sẽ thoải mái hơn."

Thi Diễm lau nước mắt, "Mình không sao."

"Người phụ nữ kia đều là nói linh tinh thôi, cậu đừng để trong lòng."

Thi Diễm nằm dài trên giường, kéo chăn che kín mặt, Từ Từ Dịch đi tới kéo hai người ra, "Để cậu ấy được khóc thoải mái một trận đi."

Chuyện này âm ỉ thành như vậy, đối với Thi Diễm còn trẻ tuổi thật sự là một cú ngã không thể nào gượng dậy.

Tường Tư Nam không yên tâm, chốc chốc lại ngó ra xem tình hình của cô. Hình như Thi Diễm đã ngủ thiếp đi, cơ thể nhỏ bé trốn dưới chăn rất yên tĩnh.

Cũng không còn ai có tâm trạng gì đi ăn cơm nữa, nhưng đến giờ ăn Tường Tư Nam vẫn đi đến bên giường Thi Diễm gọi, "Sur từ nhỏ, chúng ta đi ăn cơm đi?"

"Mấy cậu đi đi, mình không đói."

"Cậu đừng như vậy, bọn mình sẽ lo lắng đó."

Giọng Thi Diễm khàn khàn, "Mấy cậu mua giúp mình một suất cơm."

"Được rồi." Tường Tư Nam nghe cô nói như vậy thì cũng thoáng yên tâm.

Tổng Linh Linh thật vất vả mới tìm được cơ hội ngàn năm có một này để giúp Quý Nguyên Thanh xả giận, dĩ nhiên cô ta sẽ không bỏ lỡ.

Trước tiên cô ta gửi video đã quay lại cho Quý Nguyên Thanh, sau đó đăng lên trang web của trường.

Sau khi mấy người Từ Từ Dịch quay trở về ký túc xá, phát hiện ra giường Thi Diễm trống không, đôi giày cô vừa đi cũng không còn ở chỗ cũ.

Tường Tư Nam biến sắc, chạy vọt vào nhà tắm, nhưng cũng không thấy cô, gọi điện cũng không có ai tiếp.

Kỷ Diệc Hoành từ trong phòng thu đi ra, Nghiêm lão sư đứng bên ngoài chờ, "Thế nào?"

"Không biết ạ, chờ thêm một lúc nữa sẽ có kết quả."

Cậu thiếu niên nhận lấy chiếc balo từ trong tay ông, điện thoại vừa rồi chuyển sang chế độ yên lặng. Anh nhìn thấy trên màn hình có mấy thông báo tin nhắn đến, đều là của Từ Dương.

Kỷ Diệc Hoành mở wechat, anh đi lâu như vậy rồi mà cũng không thấy cô hỏi thăm lấy một câu, ít nhất thì cũng phải hỏi một tiếng xem có thuận lợi không chứ?

Kỷ Diệc Hoành dựa lưng vào tường, mắt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn quyết định gửi tin nhắn cho Thi Diễm.

"Đang làm gì đấy?"

Thi Diễm không trả lời, trong lòng anh mơ hồ dâng lên cảm giác bất an, Kỷ Diệc Hoành gọi điện cho Từ Dương.

Từ Dương vừa ấn nghe liền nói một mạch không ngừng nghỉ, "Sao bây giờ cậu mới gọi lại hả? Xảy ra chuyện rồi."

"Làm sao vậy?"

"Cậu đã xem video đăng trên trang web của trường chưa? Còn có....." Từ Dương hơi ngập ngừng, "Bạn cùng phòng ký túc xá của Thi Diễm nói cậu ấy mất tích rồi."

----- lời tác giả -----

Mọi người, Đại Bạo Ngọt ngày mai lên kệ Vip rồi

Bộ này cũng không quá dài, nên mọi người coi như là có thể yên tâm ~

Ngày mai sẽ là cao trào, công khai rồi, xác định quan hệ rồi, có thể quang minh chính đại moa moa rồi ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chúng tôi là một cặp, ai cũng đừng hòng cướp cậu ấy đi

Dịch: CP88

"Cái gì?"

"Tớ và Kim Triết vừa mới tìm một vòng trong trường, nhưng đều không thấy bóng dáng Thi Diễm đâu."

Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống ghế, "Tôi cúp trước đây."

"Được."

Cậu thiếu niên kết thúc trò chuyện, sau đó nhanh chóng truy cập vào trang web của trường. Kỷ Diệc Hoành trực tiếp nhấn vào topic đầu trang, thấy được video mà Từ Dương nói tới kia.

Kỷ Diệc Hoành mặt không rõ biểu cảm mở ra. Anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm trắng bệch như một tờ giấy, mà người phụ nữ kia từng chữ nói ra đều vô cùng rõ ràng bén nhọn, từng chữ từng chữ như thể muốn đẩy Thi Diễm xuống vực sâu vạn kiếp bất phục.

Mà vẻ mặt của những người đứng xung quanh đều là cười trên nỗi đau khổ của người khác, bộ dạng hống kịch vui còn chưa hết.

Anh tiếp tục gọi điện cho Thi Diễm, nhưng cô vẫn không nhận.

Tin nhắn wechat cũng không trả lời, gọi video càng không có ai tiếp.

Kỷ Diệc Hoành nghe được cách đó không xa có người đi ra gọi tên tổ tiếp theo chuẩn bị, anh đột nhiên bừng tỉnh, nhớ ra quãng thời gian mới khai giảng Thi Diễm có mấy ngày liền bỏ đói chính mình, còn cả đến tận bây giờ cô vẫn không về nhà. Hóa ra là vì nguyên nhân này.

Lúc Hàn Lăng Dương nhận được tin tức đi tìm Thi Diễm, cũng đã chậm một bước.

Ngày hôm qua lẽ ra cậu nên cứng rắn hơn một chút, kéo cô cùng về nhà, như vậy cô mới không đụng phải mụ già điên kia.

Cậu gần như đã lật tung cái trường học này lên, ngay cả thư viện cũng không bỏ sót một góc, nhưng vẫn không có Thi Diễm.

Hàn Lăng Dương không tiếp tục lãng phí thời gian, cậu biết nhà của Thi Diễm ở đâu, đó cũng là nơi có khả năng tìm được cô nhất.

Mấy người Tường Tư Nam cũng đã tìm Thi Diễm khắp nơi, các công viên ngày thường bọn họ hay tới, khu mua sắm, quán cà phê, nhưng tất cả đều như mò kim đáy bể, chẳng có tác dụng gì cả.

Gió mùa đông lạnh lẽo thổi qua, cuốn mấy chiếc lá vàng trên đất bay lên, lượn quanh vài vòng. Sinh viên túm năm tụm ba thành một nhóm nhỏ, có người quần chiếc khăn quàng cổ cực dày để tránh gió, có người lại kéo khóa áo khoác lên cao.

"Nghe gì chưa? Thi Điềm kia hình như mất tích rồi."

"Không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

"Chuyện mất mặt như vậy dĩ nhiên trong thời gian ngắn không có mặt mũi nào mà nhìn người ta, chắc chắn phải trốn rồi....."

Từ Từ Dịch ở bên ngoài tìm một vòng quay về, khuôn mặt bị gió lạnh thổi đỏ chót, Hàn Lăng Dương đứng ở phía đối diện gọi cô ấy.

Từ Từ Dịch định thần nhìn sang, thấy Hàn Lăng Dương bước nhanh tới, gấp gấp hỏi, "Thế nào? Tìm được chưa?"

Cô ấy khẽ lắc đầu.

Có một chiếc xe lái tới, Hàn Lăng Dương nhìn biển số xe rồi đưa tay ra vẫy, chiếc xe quay đầu, đến cạnh họ thì dừng lại. "Tôi về đó tìm thử."

"Xin hỏi nhà của Thi Điềm ở đâu?"

Hàn Lăng Dương đi đến trước cửa xe, quay đầu lại nhìn Từ Từ Dịch. "Tôi đang định tới nhà cậu ấy tìm."

"Mình đi với cậu."

"Không cần."

"Thay vì ở đây chờ đợi lo lắng thì chi bằng đi thử vận may. Cậu yên tâm, tìm được sư tử nhỏ mình sẽ không nói gì cả, chỉ cần nhìn thấy cậu ấy một cái, cho lòng yên tâm là tốt rồi."

Hàn Lăng Dương không nói gì, cậu mở cửa xe rồi ngồi vào, Từ Từ Dịch không chờ cậu từ chối, trực tiếp đi đến một bên khác, mở cửa xe rồi ngồi vào.

Từ Từ Dịch đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng mơ hồ đau. Trước giờ Thi Điềm không hay kể với bọn họ về gia đình mình, cô ấy vẫn luôn tin là gia cảnh của cô không tệ. Tính tình cô tốt như vậy, ít nhất thì gia đình cũng rất hạnh phúc phải không? Ít nhất thì, phải tốt hơn cô ấy chứ?

Thế nhưng cô ấy sai rồi, đến ngay cả chuyện Thi Điềm không có mẹ bọn họ cũng không biết.

Đến nơi ở của Thi Điềm, Từ Từ Dịch đẩy cửa đi xuống. Ngoài cửa có bảo vệ, nhưng vì đây chỉ là một cái tiểu khu cũ, bên trong lại có không ít người cho thuê nhà đi rồi nên bảo vệ cũng lười yêu cầu người ra vào phải đăng ký.

Từ Từ Dịch bước nhanh theo Hàn Lăng Dương vào trong. Ngày hôm nay thời tiết ẩm ướt lạnh lẽo, mưa nhỏ còn tí tách rơi không ngừng, phủ xuống chiếc áo khoác của Từ Từ Dịch một lớp nước mưa mỏng.

Hàn Lăng Dương đi đến trước cửa nhà Thi Điềm, nhấn chuông cửa.

Từ Từ Dịch đến gần một chút, không có ai trả lời, Hàn Lăng Dương lại dùng sức đập cửa hai cái. "Thi Điềm!"

"Ai vậy?" Trong nhà có tiếng đàn ông truyền tới, ngay sau đó cánh cửa cũng mở ra.

Hàn Lăng Dương nhìn thấy một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, theo bản năng đưa mắt quét một lượt trong phòng. "Xin hỏi Thi Điềm có ở đây không?"

"Thi Điềm nào? Cậu tìm nhầm người rồi."

"Người lúc trước ở đây đâu rồi?"

Về mặt của người đàn ông hơi lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, "Chúng tôi cũng chỉ là người tới thuê nhà thôi, người lúc trước ở đây là ai không liên quan gì với chúng tôi cả. Cũng thật là kỳ lạ, không thể hiểu được vì sao nơi này luôn có người đến tìm chủ cũ....."

Sau đó tức giận đóng sầm cửa lại.

Từ Từ Dịch nhìn thấy ngoài cửa để mấy đôi giày, ngón ngang bừa bãi, lúc Hàn Lăng Dương lùi lại còn đạp phải.

Cậu không ngờ Thi Điềm đã sớm dọn nhà, nói cách khác thì chính là, bây giờ đến cả cậu cũng không thể tìm được cô.

Hai người đi ra ngoài, Từ Từ Dịch dùng chân, ngược đầu nhìn lại căn phòng kia.

Căn nhà kia ánh sáng chập chờn tối tăm, trên ban công bỏ đầy những cây leo đã héo rũ. Nơi này đều là những tiểu khu cũ kỹ, theo thời gian lại càng khiến cho người nhìn vào có loại cảm giác tắc nghẽn không thông nơi lồng ngực.

Cô ấy làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được lúc trước Thi Điềm lại ở một nơi như thế này. Hóa ra kể cả những người luôn mang theo ánh mặt trời trên khuôn mặt, trong lòng và phía sau khuôn mặt đó cũng không nhất định là sẽ được ánh mặt trời sưởi ấm.

Thi Điềm bán nhà đi, có lẽ là vì muốn trốn tránh những người đến tìm ba mình, phải không?

Vậy nên bao nhiêu lâu nay, mỗi lần Từ Từ Dịch oán giận chế độ trọng nam khinh nữ trong nhà mình Thi Điềm đều cười khúc khích, có lẽ cô cũng tình nguyện có được cơ hội ném thù cảm giác ấy.

Thi Điềm đúng là trở về nhà, tuy nơi này chẳng qua chỉ là một căn nhà đi thuê trống trải, nhưng dù gì cũng là nơi cho cô đặt chân, là nhà của cô.

Trên bàn phủ một lớp bụi dày, ngón tay lướt một đường cũng có thể quét ra đầy bụi bặm.

Thị Diễm bật nước nóng, sau đó bê một chậu nước đến. Tất cả những nơi có thể đưa tay tới đều được cô lau qua một lượt, ngay cả mấy khung ảnh cũng được cô cẩn thận lau chùi sạch sẽ. Cô đặt chiếc điện thoại đã chuyển về chế độ yên lặng lên bàn, hiện tại cô không muốn gặp bất cứ ai, cũng không muốn nghe ai bàn tán.

Xong xuôi đầu đấy, Thị Diễm mệt đến mức tay chân bủn rủn, nhưng vẫn gắng gượng tháo tấm vải phủ trên chiếc ghế sofa xuống.

Thị Niên Thành đã một thời gian dài không về ở, nhưng vẫn thuê một căn nhà, như vậy Thị Diễm muốn về cũng có chỗ dừng chân. Hơn nữa có vài thứ không bỏ đi được cũng cần tìm một nơi chuyển đến.

Trong nhà đến cả đồ ăn cũng không có, tủ lạnh trống không, đến cả bánh quy và mì ăn liền cũng trở thành đồ xa xỉ.

Thị Diễm ngồi trên ghế sofa, không biết chuyện ngày hôm nay Kỳ Diệc Hoành đã biết chưa?

Hiện tại trò cười này hot trên trang web của trường như vậy, anh không thể nào không biết.

Vành mắt Thị Diễm ươn ướt, cô không có cách nào nghĩ xem ánh mắt của Kỳ Diệc Hoành nhìn cô sau đó sẽ như thế nào, có thể, có thể sau đó anh cũng sẽ như người khác, tránh cô như tránh sâu bọ chằng?

Cô thật không dễ dàng mới vào được phòng phát thanh của trường, thật không dễ dàng mới vào được hội sinh viên, thật không dễ dàng..... mới có thể càng ngày càng thu hẹp khoảng cách với Kỳ Diệc Hoành. Nhưng tất cả giống như trong một cái chớp mắt sẽ hoàn toàn biến thành vọng tưởng.

Thị Diễm không thể nào hắt ra khỏi đầu những lời bàn tán xì xào, những cái chỉ trích của mọi người lúc vây xung quanh.

Kỳ Diệc Hoành liên tục gọi điện cho Thị Diễm, nhưng vẫn không có ai nhận máy.

Phía Từ Dương truyền tin tới, nói vẫn không tìm được Thị Diễm.

Dù hiện tại Kỳ Diệc Hoành có chạy về cũng không thể moi được cô ra. Cậu thiếu niên nóng lòng như lửa đốt, anh quay về khách sạn, bật máy tính lên.

Bên trong khu bình luận của trang web trường, lượt bình luận vẫn liên tục tăng lên vùn vụt.

Thị Diễm rút cuộc không nhịn được mở ra xem.

Vào bình luận có đủ loại người, mỗi câu mỗi chữ đều như kim châm đâm vào lòng cô.

Thị Diễm không có dũng khí tiếp tục nhìn xuống, cô ném điện thoại sang một bên, ngã người xuống ghế sofa.

Buổi tối căn phòng rất lạnh, nhưng chiếc giường trong phòng ngủ không được dọn dẹp lại càng lạnh hơn.

Thị Diễm ôm chăn đi tới ghế sofa, mấy cái chăn này đã lâu không được phơi, mùi ẩm mốc bốc lên. Thị Diễm không có tâm tư đi quán, kéo chăn trùm kín người, đến đầu cũng không để lộ.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ có duy nhất tiếng đồng hồ quả lắc đang chạy, Thị Diễm nặng nề khép mắt lại, trước khi chìm vào giấc ngủ bỗng nhiên có một ý nghĩ nhảy ra.

Nếu như ba cô về nhà ngay lúc này thì cô nhất định sẽ ôm ông khóc một trận thật lớn. Cô không muốn một mình nhận lấy, một mình chịu đựng. Cô rõ ràng có ba, vì sao lại không thể ôm ba mà khóc chứ?

Nhưng cho đến tận ngày hôm sau, đến tận khi bị cái lạnh làm cho tỉnh, thì Thị Diễm vẫn không thấy được bóng dáng của Thị Niên Thành đâu.

Hiện tại ông cũng đã có chỗ ở của mình, hẳn là sẽ không quay về cái nơi cũ nát này rồi.

Thị Diễm khịt khịt mũi, cơ thể giống như bị đông cứng thành tảng băng.

Từ nhỏ đều là tự cô chăm sóc cho mình, từ khi còn rất nhỏ cô đã học được cách pha cho mình một cốc nước gừng, học được cách tìm thuốc trong học tủ.

Thị Diễm rửa mặt qua loa, cầm chìa khóa xuống siêu thị tầng dưới mua mấy gói mì.

Điện thoại sắp bị người gọi tới làm cho nổ tung, nhưng Thị Diễm hoàn toàn không muốn tiếp.

Ăn xong bữa sáng, cô không biết làm gì, một mình ngồi trên ghế sofa ngẩn người.

Một lúc sau rút cuộc vẫn là không nhịn được cầm điện thoại truy cập vào trang web của trường.

Topic kia hiển nhiên còn chễm chệ nằm trên cùng, Thị Diễm lấy hết dũng khí kéo xuống cuối trang, thấy được bình luận của mọi người.

"Minh thấy Thị Diễm cũng thật đáng thương, lại có một người ba như vậy....."

"Đáng thương? Phương thức kiếm tiền dễ dàng nhanh gọn như vậy, chưa biết chừng cậu ta còn rất hưởng thụ."

Thị Diễm hít sâu một hơi, tiếp tục kéo xuống dưới.

"Lúc trước ai nói cậu ta với Kỳ Diệc Hoành là một đôi thể? Xem xem sau này còn ai dám đề cập đến nữa không?"

"Không dám không dám, cậu ta mà xứng với Kỳ Diệc Hoành sao?"

Trái tim như có hàng vạn mũi dao phóng tới. Vốn dĩ còn có thể nhịn xuống, sau khi thấy được bình luận này, trước mắt rớt cuộc trở nên mờ lung, ức muốn khóc.

"Lúc trước mình đã nói có ghép cặp cũng phải ghép cho hợp tình hợp lý rồi mà, ví như Kỳ Diệc Hoành và Quý Nguyên Thanh, đó mới gọi là trai tài gái sắc!"

Có người không đồng ý, đề cử một người khác.

Thi Diễm càng đọc càng khó chịu, thậm chí càng lúc càng có nhiều người nhảy vào. Dù sao thời gian này cũng rảnh rồi, ôn tập cuối kỳ lại khô khan vô vị. "Chúng ta bỏ phiếu đi, xem ai với Kỳ Diệc Hoành có được nhiều phiếu nhất."

Lại có người vào bình luận: "Kỳ Diệc Hoành thích chơi game như vậy, chưa biết chừng bạn gái tương lai sẽ là bá chủ trên game."

Sau đó kéo theo vô số người vỗ tay tán thành!

Nước mắt rớt cuộc không nhịn được chảy ra, cô cũng đã thấm đến mức này rồi mà đám người bọn họ còn muốn bỏ đá xuống giếng, từng kẻ từng kẻ đều muốn tranh cướp Kỳ Diệc Hoành với cô.

Có người còn quá đáng hơn, ném vào khu bình luận một tấm ảnh đã qua xử lý của Quý Nguyên Thanh, cái cảm nhận của cô ta thậm chí là có thể đâm chết người rồi.

Thi Diễm tức giận muốn bốc hỏa, dùng tài khoản nặc danh trả lời: "Nhỏ vào! Đại thần là hoa đã có chủ, người đó chính là tôi đây! Mấy người đừng có nhưng nhớ nữa!"

Bình luận này của cô dĩ nhiên đã khiến cho công chúng phẫn nộ, dù sao đám người Tống Linh Linh đều đang nhìn chằm chằm khu bình luận đây.

Thi Diễm lập tức bị bọn họ xác định là đối tượng công kích: "Có bản lĩnh nói ra tên đi? Cậu ở lớp mấy? Tên gì?"

"Cười rụng răng mất thôi. Kỳ đại thần là hoa đã có chủ? Tụi này sao lại không hề hay biết vậy? Cậu đang tự dát vàng lên mặt mình đấy à."

Thi Diễm khóc đến mức khuôn mặt tèm lem đều là nước mắt nước mũi, đúng là chưa từng gặp ai đen tối như cô. Cô và Kỳ Diệc Hoành chính là lâu ngày sinh tình đấy, không được sao? Bọn họ lại nhất định muốn chạy tới chọc gậy bánh xe!

Kỳ Diệc Hoành ngồi trên ghế sofa trong khách sạn, máy tính đặt trên đùi, ánh mắt chăm chú dõi theo một tài khoản nặc danh đang bị một đám người vây lấy, tình cảnh có vẻ khá thảm.

"Mấy người không biết là chuyện của mấy người, đại thần biết, tôi cũng biết, vậy là đủ! Còn mấy người ấy à, dẹp hết qua một bên đi!"

Kỳ Diệc Hoành không nhịn được cong môi, ngón tay đặt nơi khóe miệng khẽ gõ theo nhịp, xem ra cô vẫn còn sức lực lắm.

"Biết? Tôi thấy cậu chính là tự ảo tưởng, có bản lĩnh thì nói tên thật của cậu ra đi, để tụi này nghe một chút."

Thi Diễm mới không có ngu như vậy, cô vừa khóc vừa vén tay áo lên, chuẩn bị nhào vào chiến đến cùng, thế nhưng mới ngoảnh đi mấy giây khi quay lại đã thấy Kỳ Diệc Hoành dùng tài khoản của mình tự trả lời. "Cậu ấy là Thi Diễm của lớp sáu, cậu ấy nói đều đúng."

Đầu ngón tay của Thi Diễm cứng đờ, cô cầm khăn giấy lau nước mắt đi, sau khi xác định tầm mắt không hề mơ hồ mới một lần nữa nhìn kỹ lại.

Mấy chữ kia cô đúng là không có nhìn nhầm, tên tài khoản của Kỳ Diệc Hoành cũng không hề sai!

Không phải là..... bị trộm tài khoản đó chứ?

Thi Diễm khịt khịt mũi, lời này nói cô phải tiếp thế nào đây? Thật là Kỳ Diệc Hoành hả? Anh có ý gì đây?

Khu bình luận hình như cũng bị đóng băng như Thi Diễm, yên tĩnh mất mười giây mới oành oành bạo tạc!

"Kỳ Diệc Hoành!"

"Cậu ấy nói đều đúng là lời nào cơ? Aaaaa, đại thần, nói rõ ràng đi chứ!"

Có một người vẫn luôn bình tĩnh chứng kiến từ đầu đến cuối lúc này liền lên tiếng, "Nhân danh người đã học chuyên ngành Trung văn đến năm thứ ba, mình giúp mấy cậu tóm tắt trọng điểm đi. Kỳ Diệc Hoành đã có bạn gái, người đó là Thi Diễm của lớp sáu."

Một câu nói này giống như lời tổng kết thần kỳ, lại càng giống một cây búa tạ khổng lồ lại hung mãnh đập vỡ bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Quý Nguyên Thanh khó tin nhìn chằm chằm màn hình máy tính, bên tay đặt một cốc trà sữa, ngón tay của cô ta không cẩn thận chạm và thành cốc, nóng đến mức cô ta phải vội vàng rút tay về.

Tống Linh Linh cũng đang ở ngay bên cạnh cô ta, vốn đã nói ngày hôm nay sẽ cùng nhau đi dạo phố.

Cô ta vội vàng bình luận, "Không thể nào!"

Thế nhưng càng ngày càng có thêm nhiều bình luận mang theo tính sát thương với bọn họ, cô ta không dám xuống thêm nữa. Tuy là cô ta cũng cảm thấy khó có thể tin, nhưng tài khoản này đúng là của Kỳ Diệc Hoành, nhấn vào còn thấy được thông tin cá nhân liên quan, tất cả những thành viên của hội sinh viên đều biết đây chính là Kỳ Diệc Hoành.

Phần đông người sau khi Kỳ Diệc Hoành tung ra quả bom hạng nặng đó đều thức thời ngậm miệng lại, không dám tiếp tục ba hoa tán phét nữa.

Quý Nguyên Thanh không muốn bị Tống Linh Linh nhìn thấy bộ dạng này của mình, không ngừng đưa tay lau nước mắt.

Tống Linh Linh cũng không biết phải an ủi cô ta như thế nào, "Nguyên Thanh, cậu đừng khóc. Còn chưa biết có thật không mà."

"Rốt cuộc là cậu ấy thích Thi Diễm ở chỗ nào?"

Tống Linh Linh cũng không trả lời được, "Thi Diễm cũng đã có một người ba như vậy, lẽ nào Kỳ Diệc Hoành vẫn chưa biết?"

"Minh thật sự không ngờ bọn họ lại ở bên nhau."

"Mọi chuyện nhất định không hề đơn giản như vậy," Tống Linh Linh gấp gáp an ủi cô ta, "Đừng rồi! Lúc trước không phải Kỳ đại thần để cho Thi Diễm quản lý tài khoản weibo sao? Nói không chừng cả tài khoản này của đại thần cũng nằm trong tay cậu ta đó? Nhất định là như vậy!"

Quý Nguyên Thanh nửa tin nửa ngờ nhìn Tống Linh Linh, khả năng đó cũng không phải không có. Hơn nữa giờ này Kỳ Diệc Hoành hẳn là đang tham dự cuộc thi kia, sao anh có thể có thời gian truy cập vào trang web của trường chứ?

Mà hiện tại Thi Diễm cũng không bận tâm người khác đang nói thế nào về mình, cô nóng nảy muốn gọi điện cho Kỳ Diệc Hoành, nhưng dù là ẩn ra số của anh rồi thì vẫn không dám gọi đi.

Trái tim cô cứ đập thình thịch, Kỳ Diệc Hoành đây có thể coi như là..... thổ lộ với cô không? Còn là ngay trước mặt sinh viên của toàn trường nữa?

Thi Diễm tát vào má mình một cái, bởi vì không khống chế sức mạnh nên đau đến mức ngời bật dậy.

Cô lau lung tung nước mắt lên tay áo, hai tay lại tiếp tục chà xát khuôn mặt thảm hại của mình, cuối cùng cười thành tiếng.

Không được không được, bây giờ hẳn là Kỳ Diệc Hoành đang thi phải không? Cô không thể làm phiền anh được.

Thi Diễm ở trong phòng khách đi tới đi lui, ngộ nhờ cô hỏi ra rồi Kỳ Diệc Hoành lại nói không hề có chuyện này, vậy thì phải làm sao?

Ôi ôi, không đúng, rõ ràng cô dùng tài khoản nặc danh bình luận, làm thế nào mà Kỳ Diệc Hoành lại nhận ra cô?

Trong đầu Thi Diễm loạn thành một cục, điện thoại đột nhiên rung lên, cô nhanh chóng cầm lên nhìn, là tin nhắn wechat của Kỳ Diệc Hoành. "Tôi về đến nhà rồi."

Thi Diễm có cảm giác trái tim mình cũng sắp nhảy ra ngoài. Có phải cô nên đi hỏi anh một chút xem mấy câu vừa rồi của anh rốt cuộc là có ý gì không nhỉ?

Thi Diễm lại đi thêm mấy vòng nữa trong phòng khách, sau đó như hạ quyết tâm gì đó, cầm điện thoại rồi bước nhanh ra ngoài.

Thi Diễm vừa nhấn chuông, cửa đã được người bên trong mở ra.

Suốt đường đi tới đây trong đầu Thi Diễm đã nhảy ra vô số câu hỏi, nhưng sau khi nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành, lại hung hăng nuốt trở về.

Kỳ Diệc Hoành thấy cô còn đứng đờ ra, dứt khoát cầm lấy cổ tay cô kéo vào nhà.

Thi Diễm thuận tay đóng cửa lại, trong phòng bật máy sưởi nên Kỳ Diệc Hoành chỉ mặc một chiếc áo phông trắng rộng rãi, "Cậu đi đâu?"

"Minh, mình về nhà."

"Về nhà làm gì?"

Thi Diễm mặc hơi nhiều, hiện tại đã có chút nóng, thế nhưng đứng đây lại không tiện cởi ra cho lắm.

Cậu thiếu niên đi đến trước bàn ăn rót một cốc nước, Thi Diễm bộ dạng muốn nói lại thôi, căng thẳng đến mức chóp mũi cũng nổi lên mấy giọt mồ hôi lĩ ti.

"Đến đây."

Thi Diễm ngoan ngoãn tiến lên một bước, Kỳ Diệc Hoành đưa cốc nước nóng cho cô. Thi Diễm cẩn thận bưng cốc nước, còn anh khẽ dựa vào bàn ăn nhìn cô, "Có phải có lời muốn nói?"

Thi Diễm đối đầu với tầm mắt của anh, sao nhìn anh lại giống như đang giận thế nhỉ?

"Cái đó....." Thi Diễm đưa chiếc cốc đến bên môi.

Kỳ Diệc Hoành nhắc nhở. "Cẩn thận bỏng."

Thi Diễm đưa lưỡi ra liếm một cái, "Hôm nay mình có vào trang web của trường lướt một vòng, sau đó thấy được cậu. Sao cậu lại không chịu giữ cẩn thận tài khoản của mình vậy hả? Có phải bị người ta trộm rồi không?"

"Ai dám trộm tài khoản của tôi?"

Trái tim Thi Diễm đập càng nhanh hơn, giọng nói cũng gấp gáp, "Nếu vậy thì, bình luận kia là của cậu?"

"Là tôi nói."

Kỳ Diệc Hoành nhìn chằm chằm cô, thấy khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm trong nháy mắt đỏ ửng, đến cả vành tai cũng hồng hồng. Anh co một chân lên, hai tay vòng trước ngực, "Người nói tôi là hoa đã có chủ là cậu, có đúng không?"

Vấn đề này ném qua ném lại cuối cùng lại rơi về người cô, Thi Diễm đúng là không biết phải trả lời thế nào.

Cô khó khăn đòi tầm mắt đi, "Mình..... nói lúc nào chứ?"

"Người kia không phải cậu?"

Nếu nói như Kỳ Diệc Hoành, vậy thì cô lại là người liều lĩnh công khai trước cô là bạn gái anh rồi hả?

Thi Diễm bị ánh mắt chăm chú của Kỳ Diệc Hoành khiến cho cả người mất tự nhiên, vô cùng khó khăn lắc đầu.

Cậu thiếu niên khẽ nhún vai, "Nếu đã vậy, thì lời của tôi cũng không tính."

Anh đứng dậy muốn đi, Thi Diễm kích động tóm lấy cánh tay anh. "Chờ chút, cái gì không tính cơ?"

"Nếu không phải là cậu thì là tôi nhận nhầm người rồi."

"Không phải!" Trong tay Thi Diễm còn nắm chặt chiếc cốc kia, "Là mình! Là mình!"

Khóe miệng Kỳ Diệc Hoành từ từ cong lên, "Cũng không phải chuyện gì mất thể diện, cậu chối làm cái gì?"

Thi Diễm mấp máy môi, có trời mới biết để nói ra mấy câu này cô đã phải tích góp bao nhiêu dũng khí, "Vậy hiện tại chúng ta..... là quan hệ gì?"

Thi Diễm nói xong lời này, triệt để không dám tiếp tục nhìn Kỳ Diệc Hoành nữa rồi.

Cô thầm nghĩ, nếu như Kỳ Diệc Hoành nói ra những lời cô không muốn nghe, vậy cô cứ chạy đi là xong, dù sao bây giờ cũng không còn gì để mất.

Cậu thiếu niên nhấc tay đặt sau cổ Thi Diễm, sau đó cánh tay khẽ thu lại khiến cho Thi Diễm buộc phải bước về phía trước một bước. Kỳ Diệc Hoành cúi người, trán hai người áp lên nhau. Thi Diễm hít vào một ngụm khí lạnh, mi mắt rũ xuống, tầm mắt dừng lại trước môi của Kỳ Diệc Hoành.

"Cậu nói xem, bây giờ quan hệ của chúng ta là như thế nào?"

Bàn tay Thi Diễm cầm cốc nước hơi run lên, nước bên trong sóng sánh muốn đổ ra. Vì sao lại là cô phải nói nữa? Cô sao mà nói được chứ!

Thi Diễm khẽ nuốt một ngụm nước bọt, tiếng cười trầm thấp của Kỳ Diệc Hoành vang lên, "Trên mạng dám nói mà ngay trước mặt tôi lại không dám nữa rồi?"

Ai nói cô không dám? Cũng đã đến nước này rồi, Thi Diễm hất cằm nói ra, nhưng âm thanh so với dự định đúng là có nhẹ như muỗi kêu chút chút.

"Quan hệ bạn trai bạn gái chứ là gì nữa."

Kỳ Diệc Hoành nghe được thì khẽ bật cười, Thi Diễm muốn đẩy cánh tay anh ra. "Cười cái gì mà cười?"

"Tôi nói rồi, cậu nói gì cũng đúng." Ngón tay Kỳ Diệc Hoành đặt sau cổ cô khẽ vuốt, dọa cho Thi Diễm không dám tiếp tục lộn xộn. Sau gáy ngựa ngửa, trong lòng cũng ngựa ngửa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chị dâu

Dịch: CP88

Nếu như không phải do cô hiểu sai, thì Kỳ Diệc Hoành chính là thừa nhận rồi.

Hai người cách nhau gần như vậy, hô hấp lẫn lộn tại một chỗ, Thi Diễm thậm chí còn nghe được chính mình nuốt ực một cái.

Anh muốn làm gì tiếp theo đây? Đừng nói là muốn.....

Tiến triển như vậy cũng nhanh quá rồi? Thi Diễm mím chặt môi, khép hai mắt lại.

Cốc nước trong tay đột nhiên được lấy ra, ngón tay đặt sau cổ cô của Kỳ Diệc Hoành gõ nhẹ một cái khiến cô càng không dám có thêm cử động nào khác. Cậu thiếu niên chăm chú quan sát sắc mặt của Thi Diễm, về mặt này, là sợ anh đem cô ăn tươi nuốt sống hả?

Cánh tay anh khẽ buông lỏng, người cũng lùi về sau, hai tay Thi Diễm còn siết chặt vạt áo lên.

"Video trên trang web của trường tôi đã thấy được."

Thi Diễm mở mắt, không hề cảm thấy bất ngờ, "Mình cũng đoán vậy."

"Sau này không cần trốn nữa, mà dù có muốn trốn thật thì cũng phải tới nơi này của tôi để trốn."

Chóp mũi Thi Diễm chưa xốt, "Thật không?"

"Thật."

Kỷ Diệc Hoành nhìn hai mắt cô sưng đỏ, sắc mặt cũng khó coi, "Có đói không? Ăn chút gì đó đã."

"Hôm nay cậu không phải đi thi à?"

"Đã nhờ đổi thời gian về chiều rồi."

Thi Diễm vội vàng lấy điện thoại ra xem đồng hồ, "Vây cậu mau chuẩn bị đi, đừng làm lỡ thời gian."

"Trong tủ lạnh có sủi cảo, ăn một chút trước rồi tôi đưa cậu về trường."

"Được."

Thời gian của Kỷ Diệc Hoành cũng khá gấp gáp, Nghiêm lão sư còn phòng thủ ở bên kia, nếu không phải vì kéo không nổi anh thì nhất định đã không dòi nào thả cho anh về rồi.

Anh gọi một chiếc xe muốn đưa Thi Diễm về, Thi Diễm đứng trong gió rét, kéo kéo vạt áo Kỷ Diệc Hoành, "Không cần đưa mình đâu, tự mình quay lại là được rồi."

"Không sao, đưa cậu về rồi đi thẳng đến ga tàu điện ngầm là được."

"Ừ."

Mấy người Tường Tư Nam gần như sắp đem toàn bộ Đông Đại này lật lên mà tìm, bởi đến tận bây giờ Thi Diễm vẫn không liên lạc với bọn họ.

Xe dừng lại trước cổng trường, Kỷ Diệc Hoành nói tài xế chờ anh một lát rồi xuống xe.

Thi Diễm vừa xuống xe liền có người nhìn thấy cô, sau đó quay sang người đi cùng thấp giọng bàn tán.

Kỷ Diệc Hoành bước nhanh đến bên cạnh cô, "Muộn nhất là ngày kia tôi sẽ về."

"Ừ."

Cô nhắc chân đi về phía trước, Kỷ Diệc Hoành đi tới kéo tay cô, "Tôi đưa cậu về ký túc xá."

Thi Diễm giật mình muốn rút tay về, cậu thiếu niên thấy vậy thì càng nắm chặt hơn.

Dọc con đường đi vào đụng phải không ít sinh viên, Thi Diễm cúi thấp đầu, Kỷ Diệc Hoành nắm chặt tay cô không buông, một đường đưa cô đến trước cổng ký túc xá.

"Được rồi, đi vào đi."

"Ừ."

Cậu thiếu niên hơi buông lỏng tay, nhìn theo Thi Diễm đi nhanh vào trong.

Da mặt của cô thế nào lại mỏng như vậy? Hôm nay là ai làm náo động trang web trường một trận chứ? Cô dám chắc dùng tài khoản nặc danh là sẽ không bị anh nhận ra sao? Lại nói, rõ ràng có lá gan chạy đến nhà anh gặp mặt hỏi cho ra lẽ, vậy mà sau khi tám ngấn cách mỏng manh này giữa bọn họ không còn thì lại thẹn thùng không dám nhìn thẳng rồi?

Lúc Thi Diễm đi vào phòng, Từ Từ Dịch đang gọi điện thoại, vừa nhìn thấy cô liền nhanh chóng kết thúc trò chuyện.

Tường Tư Nam hét lên một tiếng, sau đó nhào tới dùng sức lắc vai Thi Diễm. "Cậu đã đi đâu hả? Hai tại này lo lắng muốn chết rồi, vì sao đến cả một cuộc gọi cũng không thèm tiếp, hà hà?"

Thi Diễm bị cô ấy lắc cho chói mắt, trước mắt nổ đom đóm, "Buông buông, mình sắp nôn."

Chu Tiểu Ngọc bước nhanh tới kéo Tường Tư Nam ra, "Cậu đi đâu thế?"

"Mình về nhà."

"Về nhà?" Từ Từ Dịch không nói thêm nữa, tới qua cô ấy và Hàn Lăng Dương là cùng về, lúc về đến trường cũng đã gần nửa đêm.

"Đứng vậy." Thi Diễm ngồi xuống mép giường, Tường Tư Nam cẩn thận nhìn sắc mặt của cô, "Sư tử nhỏ, nếu trong lòng còn gì khó chịu thì cứ nói ra đi."

Nhưng hiện tại tâm trạng của Thi Diễm thật sự không tệ, "Yên tâm đi, mình không sao."

"Có những người chính là thích ăn đòn, cậu bơ họ đi là được rồi."

Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc ngồi vào hai bên Thi Diễm, Tường Tư Nam nhìn về phía Từ Từ Dịch đứng đối diện, "Đứng rồi, hôm qua cậu về muộn như vậy, đi đâu thế?"

"Đi tìm lòng vòng xung quanh thôi." Từ Từ Dịch vẫn không nhắc đến chuyện tìm đến nhà Thi Diễm. Trong lòng mỗi người đều sẽ có những nỗi đau không muốn bị ai chạm tới, đối với Thi Diễm mà nói, còn có thứ gì đau lòng hơn chuyện không có chỗ ở cố định đây?

"Về nhà cũng không nói với tụi này một tiếng, hại tụi này cơm không buồn ăn. Cái đồ không có lương tâm nhà cậu!" Tường Tư Nam chọc chọc vị trí trước tim Thi Diễm.

Cô cười nắm lấy ngón tay của Tường Tư Nam. "Được rồi, lần sau nhất định không dám nữa."

Từ khi Thi Diễm mất tích bọn họ chỉ cuống cuống đi tìm cô, đến cả trên trang web của trường xảy ra chuyện gì cũng không hề hay biết.

Chu Tiểu Ngọc lén lút truy cập, vốn là muốn nhìn xem chuyện này đã lắng xuống chưa, không ngờ được lại nhìn thấy một cái tin chấn động hơn.

Cô ấy đứng phắt lên, lại cúi người xuống, đưa mắt đến trước mặt Thi Diễm dò xét. Thi Diễm bị hù cho sợ chết khiếp, "Cậu làm cái gì đấy?"

"Cậu và đại thần ở bên nhau rồi? Từ khi nào? Vì sao tụi này không biết? Há?"

Tường Tư Nam và Từ Từ Dịch nghe được, cũng tím tím lại.

Chu Tiểu Ngọc đưa điện thoại đến trước mặt bọn họ. "Kỷ Diệc Hoành còn tự mình xác nhận đây này, không thể sai được!"

"Cậu đúng là giỏi thật đấy, giấu kín như vậy!" Tường Tư Nam lại chọc Thi Diễm, "Mình đã nói hai người có gì đó là lạ rồi mà, cậu còn không thừa nhận, lần này thì không chối được rồi nhé! Rốt cuộc là từ bao giờ há?"

"Mới hôm nay thôi." Thi Diễm gạt lực khiến cho đáng vẽ của mình nhìn thật bình thản.

"Ngày hôm nay mới xác định quan hệ?"

Thi Diễm chỉ chỉ bình luận kia của Kỷ Diệc Hoành, "Không nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành tỏ lộ với mình đó à? Mất đề ở đâu đó."

"Ui, nhìn cái bản lĩnh đó của cậu, sao mà mình cứ không thể tin được vậy nhỉ? Kỷ Diệc Hoành này giống như một đóa cao lãnh chi hoa(*) vậy, làm thế nào mà lại để cho cậu hái xuống thế?"

(*) (Tên hoa cỏ) nghĩa trên mặt chữ là bông hoa cao cao trên dãy núi. Nếu là hoa trên núi cao, chính là chỉ có thể phóng mắt nhìn từ xa. Vậy nên nghĩa rộng là một sự vật hay con người tốt đẹp, mỹ hảo khó tiếp cận.

Đây là coi thường cô phải không?

Thi Diễm đẩy chiếc điện thoại trước mặt ra, lại vuốt một lọn tóc về sau. "Mình cảm thấy cậu ấy với mình chính là nhất kiến chung tình(*). Với lại người ta cũng nói giác quan thứ sáu của con gái rất linh, mình đã nói mình không gửi CV cho phòng phát thanh của trường rồi, bây giờ xem ra khi đó khẳng định là cậu ấy đã nhìn trúng mình....."

(*) vừa nhìn đã yêu

Tường Tư Nam xoa vội cánh tay nổi đầy gai ốc. "Rùng rợn. Buồn nôn chết mất! Cô nương à, tự luyện vừa thôi!"

"Thảo nào mà hôm nay lúc mình nhìn thấy Tổng Linh Linh kia lại thấy sắc mặt của cô ta khó coi như vậy, còn lườm mình một cái. Sự từ nhỏ mình nói cho cậu biết, từ hôm nay cậu chính là phu nhân chủ tịch rồi, sau này nhất định phải tận dụng cơ hội hành hạ con nhỏ Tổng Linh Linh kia, ngày ngày đâm chọc, xuyên chết cậu ta!"

Thi Diễm nghe bốn chữ phu nhân chủ tịch, cảm thấy thế nào cũng thật dễ nghe quá đi mất thôi!

Khuôn mặt nhỏ của cô nóng lên, đưa tay lên sờ, trong đầu lại hiện ra dáng vẻ kia lúc Kỷ Diệc Hoành đặt tay về sau cổ cô. Khi đó là gan của cô nên lớn hơn một chút nữa, ít nhất cũng phải nhìn thử xem vẻ mặt của Kỷ Diệc Hoành là như thế nào.

Thi Diễm biết Hàn Lăng Dương nhất định đang lo lắng cho cô, nhân lúc rảnh rỗi liền gửi tin nhắn báo cho cậu biết mình đã không không sao rồi.

Hàn Lăng Dương lập tức gọi lại, Thi Diễm cũng nhanh chóng ấn nghe, "Alo."

"Cậu ở đâu?"

"Ký túc xá."

Giọng nói của Hàn Lăng Dương mang theo một mối, xem ra hai ngày nay cậu cũng không được nghỉ ngơi từ tể. "Có chuyện sao không đến tìm mình?"

"Mình..... mình rất tốt mà, dù sao cũng không phải lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy."

"Những năm sơ cấp đó cậu còn nhớ không? Khi đó cậu đã tìm đến mình."

Thi Diễm cười gương. "Linh dương, chúng ta đều trưởng thành rồi, cách thức xử lý mọi chuyện cũng không còn như xưa được nữa. Mình không còn là Thi Diễm những năm học cấp hai, hiện tại mình đã có thể tự giải quyết."

Hàn Lăng Dương trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng lên tiếng, "Là bởi vì đã có người có thể bảo vệ cho cậu rồi, có đúng không?"

"Cũng không hẳn đi. Trung học cơ sở đâu sao là vẫn còn nhỏ, cùng chuyện như vậy xảy ra sẽ cảm thấy như trời đất sụp đổ. Cảm giác sẽ không ai đau không ai thương mình, còn phải nhận hết nhục nhã mỉa mai, luôn cho rằng bản thân quá đáng thương. Nhưng hiện tại thì khác, tuy là vẫn sợ hãi chuyện đó một lần nữa tìm đến, nhưng sau khi thật sự tìm đến rồi lại không giống như không thể bước qua. Hiện tại chính là, mình đã có thể坦然 nhiên mà tiếp nhận rồi."

Thi Diễm nói xong lời này, đột nhiên hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa sổ. Nếu không phải vì Kỷ Diệc Hoành nói ra một câu đó trên trang web của trường, vậy cô thật sự dám uồn ngực đi ra sao?

Bây giờ cô có thể tự tin đối mặt như vậy, có thể nói hoàn toàn là vì Kỳ Diệc Hoành không để ý, anh không để ý, cô sẽ cảm thấy mình không cần tự ti.

Hàn Lăng Dương không nói nữa, kết thúc trò chuyện, tầm mắt như mất hồn rơi vào bàn tay phải.

Cậu chính là bắt đầu từ sơ cấp biết đánh nhau, thậm chí đến tận bây giờ cậu vẫn còn nhớ tình huống khi bị giáo viên chủ nhiệm lôi xềnh xệch vào văn phòng khi đó. Vị giáo viên sắp về hưu kia cực kỳ đau lòng mà nhìn cậu, nói cậu tuyệt đối không được đi làm đường, phải cố gắng quý trọng thiên phú mình có.

Nhưng đối với Hàn Lăng Dương mà nói, thiên phú của cậu không bao giờ quan trọng bằng nụ cười của Thi Diễm. Cũng bắt đầu từ khi đó cậu mới hiểu được, phía sau cô bé có nụ cười rực rỡ nhất cuộc đời cậu không nhất định là ánh nắng rực rỡ.

Ngày Kỳ Diệc Hoành trở về, trường học vẫn đang trong kỳ nghỉ lễ, Kim Triết và Từ Dương đặc biệt ra ga tàu điện ngầm đón anh.

Bởi vì có Nghiêm lão sư đi cùng nên dọc đường đi bọn họ đều hết sức tiết chế, chỉ nói đến những chủ đề đứng đắn. Mãi mới chờ được đến khi tách khỏi Nghiêm lão sư, Từ Dương lập tức lộ nguyên hình.

"Nói cho cậu nghe, mấy ngày nay trong trường đã truyền ầm lên rồi."

"Truyền cái gì?"

"Cậu là không biết thật hay giả vờ hồ đồ hả? Lời cũng đã nói ra rồi, bây giờ còn muốn thoái thác?"

Kỳ Diệc Hoành đi phía trước, Kim Triết và Từ Dương ngày thường thân thiết với anh nhất, hơn nữa còn từng gặp Thi Diễm qua đêm ở nhà anh nên dĩ nhiên không hề bắt ngờ khi bọn họ công khai. Nhưng hai người vẫn hiểu kỳ nha, những chi tiết nhỏ trong này cũng quá khiến cho người ta phải suy nghĩ rồi.

"Cậu nói với tụi này một chút đi, là người ta theo đuổi cậu, hay cậu theo đuổi người ta?"

Kỳ Diệc Hoành dừng chân, "Cậu ấy chủ động."

"Oa, mình nói rồi mà," Từ Dương vỗ tay một cái. "Nữ truy nam cách tăng sa(*)!"

(*) nam truy nữ cách tòa sơn, nữ truy nam cách tăng sa: Nam theo đuổi nữ thì như cách một toà núi, nữ theo đuổi nam thì chỉ như cách một lớp vải mỏng, ý muốn nói là nam theo đuổi nữ thì khó, chứ nữ theo đuổi nam thì cực kỳ dễ dàng ^^

Vấn đề này còn cần phải hỏi sao? Kỳ Diệc Hoành cảm thấy đây chính là hỏi thừa! Thi Diễm nhất định là đã động tâm với anh từ lâu, e là từ lúc huấn luyện quân sự đã bắt đầu rục rịch lòng xuân đi?

Dù sao anh vẫn luôn được chào đón như vậy, hào quang vạn trượng, mị lực bắn ra bốn phía. Cứ như vậy toàn bộ cử chỉ hành động của Thi Diễm trước mắt Kỳ Diệc Hoành đều là từ thích anh, ái mộ anh mà ra.

Anh mới không cần phải đi hỏi xem nội tâm của cô là nghĩ như thế ấy, cô đối với anh tám phần chính là nhất kiến chung tình, đúng, nhất định là như vậy.

Ngày đầu tiên đi học sau khi kỳ nghỉ lễ kết thúc, Thi Diễm dậy từ rất sớm, sau đó lôi gần như là toàn bộ quần áo treo trong tủ quần áo ra, nhưng ngẫm nghĩ một lúc vẫn không biết nên mặc cái nào.

Tướng Tư Nam ngáp một cái. "Sư tử nhỏ, cậu làm cái gì đấy? Trời lạnh như vậy lại không tranh thủ thêm hơi ấm trong chăn."

"Sắp đến giờ đi học rồi."

Từ Từ Dịch lôi chiếc điện thoại từ dưới gối ra, nhìn đồng hồ. "Nói mớ, mới sáu rưỡi."

"Mình mặc chiếc váy này đẹp không?" Thi Diễm cầm chiếc váy lên ướm lên người.

"Đẹp đẹp." Tướng Tư Nam qua loa đáp, sau đó lại kéo chăn che kín mặt, "Bây giờ gọi mình."

Năm nay Thi Diễm không mua quần áo mới, chiếc váy len đã có một vài chỗ bị xù lông, nhưng may là đều ở trên ống tay áo, lát nữa mặc áo khoác vào là ổn.

Cả đêm qua cô đều không sao ngủ được, trần trọc nghĩ tới hôm nay phải đến phòng phát thanh, cô thật sự không thể nghĩ được lúc đối mặt với Kỳ Diệc Hoành nên nói gì.

Trong lòng dù đã cực kỳ nhảy nhót, còn mong nhanh nhanh được gặp anh, nhưng cô vẫn sợ lúng túng.

Ăn trưa xong, Thi Diễm chạy thẳng đến phòng phát thanh.

Cô đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đang ngồi chơi game. Thi Diễm hơi bình tĩnh lại, đi đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh.

Cậu thiếu niên cực kỳ chăm chú nhìn chằm chằm màn hình máy tính, hoàn thành một loạt các thao tác mới tháo tai nghe xuống rồi nhìn sang Thi Diễm.

Trong mắt anh phảng phất có dòng điện phóng ra, Thi Diễm không nhận được cong môi. "Nhìn mình làm gì?"

Kỳ Diệc Hoành đặt tai nghe lên bàn, "Chiều nay học môn tự chọn nào?"

"Thiết kế đa phương tiện."

"Tôi cũng vậy, lát nữa cùng đi."

Thi Diễm lập tức gật đầu lia lịa.

Kết thúc phát thanh, bởi vì cách thời gian lên lớp cũng không còn bao lâu nên Thi Diễm dứt khoát không về ký túc xá luôn.

Cô sóng vai với Kỳ Diệc Hoành đi về phía dãy lớp học, trong sân trường đi tới đi lui đều là người, bên tai Thi Diễm chốc chốc lại có tiếng bàn tán xì xào truyền tới.

Hai người đi vào giảng đường, Thi Diễm nhìn thấy mấy người Tưởng Tư Nam đã đến.

Cô ôm sách định đi qua, Kỳ Diệc Hoành đã nhanh hơn một bước kéo chiếc mũ áo cô lại. "Đi đâu?"

"Bạn của mình ở bên đó."

"Ngồi đây."

Thi Diễm rút chân về, ngồi xuống bên cạnh Kỳ Diệc Hoành. Tưởng Tư Nam nhìn thấy một màn này, quay sang nói với hai người kia, "Thấy không thấy không? Trọng sắc khinh bạn!"

"Tội tày trời, trở về phải xử lý!"

Lúc Quý Nguyên Thanh và Tống Linh Linh đi vào, Quý Nguyên Thanh theo bản năng liếc Thi Diễm một cái.

Kỳ Diệc Hoành giữ sách, Kim Triết ngồi ở hàng trước quay đầu lại nhìn cô. "Chị đâu."

Thi Diễm cầm sách gõ đầu cậu ta, "Gọi vợ vẫn gì đấy?"

"Sao lại là gọi vợ vẫn được? Chị đâu hỏi Kỳ đại thần xem cách xưng hô này có vấn đề gì không?"

Thi Diễm giơ chân muốn đá cậu ta, Kỳ Diệc Hoành đặt tay lên đùi cô, "Nhiều người đang nhìn lắm đấy."

Cô cúi đầu nhìn tay Kỳ Diệc Hoành, lại nhìn vị trí đặt tay của anh, lập tức ngoan ngoãn ngồi về.

Lúc Quý Nguyên Thanh và Tống Linh Linh đi qua, bàn tay của cậu thiếu niên còn chưa thu về. Tống Linh Linh kéo cánh tay Quý Nguyên Thanh, chọn một chỗ ở dãy phía sau ngồi xuống. "Vừa rồi cậu có nhìn thấy không?"

Quý Nguyên Thanh không nói lời nào, Tống Linh Linh đồng cảm nhìn cô ta. Ở Đông Đại vốn có không ít người theo đuổi Quý Nguyên Thanh, nhưng Quý Nguyên Thanh lại một mực thích Kỳ Diệc Hoành, ừ thì, nếu nhìn ra cũng chỉ có Kỳ Diệc Hoành là xứng với cô ta, nhưng vì lý do gì Kỳ Diệc Hoành lại đi chọn Thi Diễm chứ?

"Đừng nói nữa."

"Tất cả là vì cậu không chịu chủ động, nhìn đi, bây giờ cơ hội cũng mất rồi."

Quý Nguyên Thanh nắm chặt chiếc bút trong tay, "Chủ động thì có gì tốt?"

"Đương nhiên là có chỗ tốt, ít nhất những gì cậu ta muốn chiếm đều chiếm được rồi."

Quý Nguyên Thanh không nhận được gấp mạnh cuốn sách trong tay lại, "Linh Linh, những câu nói như vậy từ sau đừng nói nữa, bọn họ thế nào là chuyện của bọn họ. Cậu cũng quản cái miệng của mình cho tốt đi, đặc tội cậu ta đối với cậu không có chỗ tốt nào."

"Mình mới không sợ cậu ta."

"Cậu cứ không chịu nghe khuyên thì mình cũng chịu."

Tống Linh Linh hơi tức giận, cô ta làm như vậy còn không phải vì Quý Nguyên Thanh sao? "Mình chỉ không thể nào hiểu được, mặt mũi của Thi Diễm đều đã mất....."

"Vậy thì cậu đến trước mặt Kỳ Diệc Hoành mà nói."

Tống Linh Linh không cam lòng cắn chặt môi, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nuốt lời trong miệng về.

Kim Triết và Từ Dương ngồi với nhau, nhân lúc còn chưa tới giờ vào lớp, Kim Triết xoay người nằm nhoài trên mặt bàn của Thi Diễm. "Chị đâu, tối nay đi ăn với tụi này đi."

"Không đi."

"Vì sao không đi? Lúc trước tụi này còn thỏa thuận trước với Kỳ đại thần, ai tìm được bạn gái trước thì sẽ phải mời ăn cơm. Tụi này đến giờ vẫn còn ế chồng ế chơ đây, chẳng lẽ muốn một bữa cơm an ủi cũng không được?"

Thi Diễm cảm thấy cái cách xưng hô này cứ quái quái thế nào, cô sờ vành tai, "Vậy mấy người đi đi."

"Chị đâu là nhân vật chính thì cũng phải đi chứ."

Kỳ Diệc Hoành đóng lại sách, "Đã chọn được địa điểm chưa?"

"Gần đây thôi, dãy quán ăn ngay ngoài trường học, thế nào?"

Kỳ Diệc Hoành gật đầu. "Được."

"Vậy chị dâu....."

Kỷ Diệc Hoành rất tự nhiên đáp, "Đi cùng luôn."

Thị Diễm đứng là vẫn không có kinh nghiệm ứng phó với những tình huống như vậy, cô vội úp mặt xuống bàn, cũng không thể để người khác nhìn thấy mình đang cười khúc khích được.

"Nhìn xem, chị dâu xấu hổ kia."

Thị Diễm tức giận đến mức đưa tay ra muốn đánh, nhưng bởi vì đầu vẫn không nâng lên nên không cảm nhận được phương hướng, Kim Triết khẽ né sang một bên liền thoát được.

Kỷ Diệc Hoành thấy vậy, cầm quyển sách trên bàn đập mạnh bả vai Kim Triết.

Kim Triết lập tức la toáng lên, "Chị dâu, cứu mạng!"

Tiếng gào này, toàn bộ sinh viên trong giảng đường đều nghe được. Thị Diễm vội bịt hai tai lại, một tay kia kéo kéo quần Kỷ Diệc Hoành, "Làm cho cậu ta câm miệng đi."

Kỷ Diệc Hoành ném cho Kim Triết một ánh mắt, cậu ta thức thời ngậm chặt miệng, xoay người về.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tôi có chỗ dựa, tôi phải sợ ai?!

Dịch: CP88

Học xong ca chiều, bởi vì thời gian còn sớm nên Kỷ Diệc Hoành và mấy người Kim Triết ra sân chơi bóng rổ.

Thị Diễm không có việc gì để làm nên Kỷ Diệc Hoành đưa cô đi theo luôn.

Cô ngồi trong khu nghỉ ngơi, bốn phía đều là sinh viên túm năm tụm ba ngồi thành một nhóm, Thị Diễm cảm điện thoại lướt weibo.

"Mình mà gặp chuyện như vậy chắc chắn sẽ không dám quay lại trường, nhất định sẽ tìm một chỗ nào đó trốn cả đời....."

Thị Diễm nhìn chăm chăm điện thoại, nhưng một chữ cũng không xem vào nữa rồi.

Quý Nguyên Thanh học xong thì về thẳng, Tống Linh Linh kéo tay mấy người bạn đi đến bên cạnh Thị Diễm. Trước mắt đột nhiên có một cái bóng đè xuống, khuôn mặt nhỏ của Thị Diễm hơi nghiêng, khóe mắt nhẹ giương, nhìn thấy Tống Linh Linh từ trên cao nhìn xuống, trong mắt đều là khinh thường.

Thị Diễm hơi hít mắt, "Tôi thật sự không hiểu, rốt cuộc tôi đã đắc tội gì với cậu mà cậu cứ cắn chặt mãi không buông như vậy?"

"Bởi vì cậu không tự biết thân biết phận, tôi chính là nhìn không lọt mắt cậu."

"Video đăng trên trang web của trường là cậu tung lên phải không?"

Tống Linh Linh cũng chẳng sợ bị cô biết được, "Cũng đâu phải tôi vu oan giá họa cho cậu, người cũng chẳng phải tôi tìm tới. Thị Diễm, cậu tiêu tiền ba cậu lừa được của người ta, sao lại có thể dùng đến yên tâm thoải mái như vậy thế?"

Hồ hấp của Thị Diễm hơi nghiêng lại, đứng, bởi cô muốn học tiếp, cô muốn sống sót, cô chỉ có thể tiếp nhận.

Dù cô có đi làm part-time, dù tương lai cô có thể nuôi sống chính mình, thì bát com mà cô ăn kia, những si nhục kia có lẽ sẽ còn theo cô đến hết đời này.

Tống Linh Linh hẳn đã nhìn ra chỗ đau của cô, "Con gái của dĩ được(*) thì phải gọi là gì?"

(*) được rồi, ta thật sự phải tích đức khí cả ngày trời mới gỡ xuống được cái chữ này đây, biết làm sao được, bởi nó thật sự là cái từ này T.T

"Họ nhà dĩ, ha ha ha -----" Đám bạn bè đi theo Tống Linh Linh tiếp lời.

Tiếng cười chói tai truyền vào trong tai Thị Diễm. Trên đời này luôn có những kẻ như vậy, lấy việc đập chỗ đau của người khác dưới chân làm trò vui. Thị Diễm nhét điện thoại vào túi áo khoác, "Tôi còn đang lo không có cơ hội nói cảm ơn với cậu đây. Cảm ơn nha, nhờ vậy mà từ nay về sau tôi đã tìm được chỗ dựa tốt hơn rồi."

Tống Linh Linh hơi thu lại nụ cười, "Ý của cậu là gì?"

"Topic là cậu đăng, Kỷ Diệc Hoành trả lời tôi mà cậu không thấy sao?" Thị Diễm đứng lên, phui mông, "Chúng tôi vốn là chưa xác định quan hệ đây, bởi vì bị mấy người liên tiếp đề ép nên tôi mới nói bấy một câu. Chính là như vậy đây, tôi nói vớ vẩn thôi, chứ tôi nào dám có ý đồ không an phận với đại thần chứ. Chỉ là làm thế nào tôi cũng không ngờ được Kỷ Diệc Hoành lại tỏ lộ với tôi, cậu nói xem, không phải là tôi nên nói cảm ơn cậu sao?"

Tổng Linh Linh biến sắc, Thi Diễm tiến sát lên một bước, "Sau đó tôi cũng phải nói với Quý hội trưởng một tiếng, nói tôi và Kỳ Diệc Hoành là do cậu tác thành."

"Mày đừng có nói hươu nói vượn!"

"Nhìn đi, cho cậu nhận công mà cậu lại không muốn, cũng khiêm tốn quá rồi."

Tổng Linh Linh tức điên, trước ngực mơ hồ đau đớn. Cô ta đưa tay chỉ thẳng vào mặt Thi Diễm, Thi Diễm liếc mắt, nhanh như chớp tóm lấy ngón tay của cô ta. "Người lớn nhà cậu không có dạy dỗ như thế nào là không lễ phép sao?"

Cô dùng sức ấn ngón tay của cô ta về sau, ngón trỏ của Tổng Linh Linh cứ như vậy sắp chạm tới mu bàn tay, khiến cho cô ta liên tục rít gào. "Á á á! Thả tao ra, còn ấn nữa là gãy, gãy đây -----"

"Tổng Linh Linh, sau này nhìn thấy tôi thì tốt nhất là tránh xa ra một chút, lần trước bị phạt chép tên của chính mình ba nghìn lần còn chưa đủ phải không?"

"Cậu đừng có mà ý có Kỳ Diệc Hoành làm chỗ dựa....."

Thi Diễm lại dùng sức, ngũ quan Tổng Linh Linh đã méo mó biến dạng, không dám nói thêm một chữ nào nữa.

"Tôi chính là ý vào mình có chỗ dựa đấy, thì sao? Có bản lĩnh thì cậu cũng đi tìm một người đi."

"Mày bỏ tay tao ra trước!"

"Tổng Linh Linh, mấy câu nói vừa rồi của cậu tôi đều thu âm lại cả rồi. lát nữa tôi sẽ cho Kỳ Diệc Hoành nghe, để xem cậu ấy có xử chết cậu không!"

Tổng Linh Linh không ngừng hít khí lạnh, cô ta không dám lộn xộn nữa, chỉ sợ ngón tay của mình rã rạc một tiếng gãy làm đôi.

Thi Diễm nghe được tiếng huyết gió từ phía xa truyền tới, trần bóng này xem ra phải kết thúc rồi. Sức mạnh trong tay cô khẽ buông lỏng, Tổng Linh Linh ôm bàn tay mình, lùi về sau vài bước.

Mấy người hòa theo kia đẩy cánh tay cô ta, ra hiệu cho cô ta đi mau. Thi Diễm ngồi về chỗ cũ, hướng về phía Kỳ Diệc Hoành vẫy vẫy tay.

Tổng Linh Linh thấy vậy, quay đầu bước nhanh đi.

Đừng nhìn bộ dạng hung ác của Thi Diễm trước mặt người khác mà hiểu lầm, kỳ thực chỉ cần đứng trước Kỳ Diệc Hoành là cô sẽ lại biến thành chú cừu nhỏ thôi.

Ngồi trong quán ăn, Kỳ Diệc Hoành đưa thực đơn cho Thi Diễm gọi món. Thi Diễm nhìn thấy có ốc lộn, ruột già áp chảo, chân giò hầm tương, đuôi lợn thì không nhận được nuốt một ngụm nước bọt. Không được không được, cô phải ra dáng thực nữ, nếu thật sự gọi mấy món này, không dọa chạy Kỳ Diệc Hoành mới là lạ đó.

Cuối cùng Thi Diễm đành ngậm ngùi gọi một đĩa linh lăng, thêm một đĩa rau cải, sau đó đóng thực đơn lại, "Mình xong rồi."

Kỳ Diệc Hoành nhìn cô, "Cậu chắc chắn?"

"Mình ăn ít lắm."

Thật sao? Sao Kỳ Diệc Hoành lại nhớ lúc trước cô có thể ăn hết nguyên một bát mì to, thêm mấy cái bánh bao chiên vậy? Theo như trí nhớ của anh, thì dù là một thùng cơm lớn bằng chậu rửa mặt cô cũng có thể ăn hết.

Thi Diễm then thùng ngồi bên cạnh, hoàn toàn không nghĩ tới mình trong ấn tượng của Kỳ Diệc Hoành lại có thể tồn tại một cách thần kỳ như vậy.

Kim Triết và Từ Dương ngược lại không hề khách khí mà gọi món, Thi Diễm len lén quét mắt qua quyền thực đơn của bọn họ. Oa oa, cá dưa chua! Bò trộn salad! Sườn dê nướng! Nhìn món nào cũng thèm muốn rõ đấy.

Kim Triết chỉ chỉ sườn dê nướng, "Lấy một phần đi."

Thi Diễm vẫn duy trì nụ cười thực nữ như cũ, nhưng thật ra trong lòng đã sớm nở hoa.

"Cá dưa chua." Kim Triết lại gọi thêm một món nữa.

YES! Thi Diễm âm thầm vỗ tay hoan hô trong lòng.

Cô còn cực kỳ thích ăn súp ốc heo, mắt nhìn chăm chăm vào thực đơn. Kỳ Diệc Hoành đưa tay qua, chỉ vào một góc, "Thêm một phần súp ốc heo."

"Cậu chắc chứ?" Kim Triết tròn tròn mắt nhìn anh, "Đó giờ chưa từng thấy cậu ăn món này."

"Không phải mấy cậu nói cái này ăn ngon hả? Thử một lần."

"Được thôi!"

Khóc miệng Thi Diễm âm thầm cong lên, lát nữa dù không được ăn thì nhìn thôi cũng vui về rồi.

Sau khi món ăn được mang lên, Kỳ Diệc Hoành cầm đĩa đưa cho Thi Diễm. Từ Dương muốn uống bia, quay sang nói nhân viên phục vụ mang tới một két bia.

"Chị dâu có uống không?"

Thi Diễm vội lắc đầu, cô nhìn thấy Từ Dương muốn rót cho Kỳ Diệc Hoành, bàn tay nhanh chóng chặn lại miệng chiếc cốc của cậu thiếu niên, "Cậu ấy cũng không thể

uống, uống rượu vào đầu cổ họng."

"Được, nghe lời cậu." Kỳ Diệc Hoành đẩy chai bia trong tay Từ Dương ra, "Tôi uống nước lọc là được rồi."

"Có người quân vào quả nhiên không giống trước."

"Cậu cũng uống ít thôi, từ lượng không ra làm sao."

Từ Dương nghe xong lời này, không nhận được phân bác, "Ai nói từ lượng đó không ra làm sao? Tớ đây chính là ngàn chén không say!"

Thi Diễm cầm đĩa gấp một cọng rau cho vào miệng, không khác gì đang nhai rom, nói thế nào cũng không thể ngon được bằng thịt. Cô gấp một miếng thịt bò, cái miệng nhỏ chậm rãi nhai, thế nhưng nhai vài cái cũng hết rồi.

Mỗi món ăn chỉ dám nếm qua một miếng, bụng của cô vẫn như cũ trống rỗng. Vô cùng muốn ăn thịt, nhưng cô lại không tiện hạ đĩa nữa rồi.

Kim Triết đẩy bát súp óc heo đến bên cạnh Kỳ Diệc Hoành. "Ăn đi này."

Cậu thiếu niên liếc nhìn, tuy là súp óc heo đã được rắc hành và ớt lên, nhưng từng cái hoa văn uống lượn bên trên đó vẫn kích thích mạnh mẽ đến thị giác của Kỳ Diệc Hoành. Nói cổ họng anh tràn lên cảm giác muốn nôn, nếu là bình thường, dù là bọn Kim Triết muốn ăn thì anh cũng chắc chắn sẽ không cho phép một món như vậy xuất hiện trên bàn của anh.

Vậy nên là, vừa rồi Thi Diễm đến con mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm vào quyền thực đơn kia thật sự là vì thích ăn sao?

Kỳ Diệc Hoành khó khăn đưa đĩa ra, lúc đầu đĩa chạm tới thứ đồ mềm nhũn kia, Kỳ Diệc Hoành vẫn không kiểm soát được mà run tay.

Anh gấp miếng óc bò vào bát, Từ Dương ngồi một bên cổ vũ, "Ăn đi, ngon cực luôn!"

Thi Diễm nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành lại gấp miếng óc lên, bỏ vào bát cô. "Tôi không thử nữa, cậu ăn đi."

Oa ha ha ha -----

Thi Diễm nuốt chút nữa thì cười to, không được không được, cô phải giả bộ thực nữ. "Ách, cái này có ăn ngon không? Thấy ghê ghê sao đó."

"Đừng nhìn bề ngoài mà vội quyết định, mùi vị mới là thứ quyết định." Kim Triết gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng.

Thi Diễm cắn một miếng, mắt sáng lên. Đây mới chính là mùi vị chân chính của chân chính mà, vị giác của cô trong nháy mắt được kích hoạt, nhưng Thi Diễm vẫn không dám đề lộ quá rõ ràng. "Đúng là không tệ lắm, không đáng sợ như trong tưởng tượng."

"Nếu vậy thì cậu ăn hết chỗ này luôn đi." Kỳ Diệc Hoành cầm đĩa nhỏ gấp óc ra, rồi đặt đến bên tay Thi Diễm.

"Không cần, mình ăn một miếng là đủ rồi, cái này..... nhìn vẫn thật là ghê nha."

Kỳ Diệc Hoành gấp một miếng óc khác bỏ vào bát cô, Từ Dương và Kim Triết cụng cốc với nhau, cũng chẳng có ai để ý cô có thực nữ hay không, Thi Diễm lúc này mới dám thả ra lá gan mà vui vẻ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Lời thổ lộ bị vạch trần

Dịch: CP88

Trên bàn đã xếp mấy chai bia rỗng, Kim Triết ôm cổ Từ Dương, "Đến bao giờ chú mới thoát ế hả, hả? Không thể chịu thua kém như vậy được."

"Nói như chú có bạn gái rồi ấy."

"Anh đây có Tiểu Đào muội nhà."

"Đẹp đẹp, đây là trong game, ai biết ngoài đời là chú già hoặc bà nội nào đó chứ."

Kim Triết mất hứng, buông tay đứng lên, "Tiểu Đào muội nhà anh tiền đột hậu kiều(*)!"

(*) Hồi đi học thường có một câu này, "ngực tấn công mông phòng thủ", kkk

Nói xong, cậu ta còn làm động tác ưỡn ngực cong mông, Thi Diễm liền biết cậu ta say rồi. Từ Dương vội vàng kéo cậu ta ngồi về ghế, "Còn chưa đủ mất mặt à?"

Thi Diễm đặt đĩa xuống, nhẹ giọng nói với Kỳ Diệc Hoành, "Mình vào nhà vệ sinh một lát."

"Ừ."

Lúc Thi Diễm trở lại bọn họ cũng đã uống gần đủ, Kim Triết và Từ Dương dắt díu nhau, lão đảo nghiêng ngả, Kỷ Diệc Hoành đi về phía quầy chuẩn bị thanh toán tiền.

Anh báo số bàn, Thi Diễm đi theo sau anh, nhờ giọng nói, "Thanh toán rồi."

Cậu thiếu niên không nghe thấy, lấy điện thoại từ trong túi quần ra, nhân viên thu ngân nhập số tra hóa đơn,

"Đã thanh toán rồi."

Kỷ Diệc Hoành hoàn toàn không ngờ được vừa rồi Thi Diễm nói vào nhà vệ sinh là để lên ra đây thanh toán.

Tầm mắt anh khẽ rơi xuống mặt cô, Thi Diễm vừa rồi cũng đã hơi do dự, nhưng cũng không thể làm như chuyện đương nhiên chờ Kỷ Diệc Hoành đi thanh toán mà đứng không? "Mình còn chưa mời cậu một bữa nào."

"Tôi cũng không cần con gái mời ăn cơm."

Thi Diễm tỉ mỉ quan sát sắc mặt của anh, không vui sao?

Ai mời khách cũng đều như nhau mà, hơn nữa đây còn là nửa sinh hoạt phí của cô đó, đến tận bây giờ cô vẫn còn đau lòng không thôi đây.

"Vậy lần sau cậu mời mình ăn."

Từ Dương đứng bên ngoài nghe ngao hát, để hai người họ tự quản lẫn nhau e là không được. Kỷ Diệc Hoành nhét điện thoại về túi, hai người đi ra ngoài, nhìn thấy Từ Dương loạng choạng đi tới ven đường, sau đó ôm lấy một cái cột đèn đường.

Kim Triết vẫn còn khá tỉnh, ngồi xổm trên đất cười ha hả, "Từ Dương, chú làm cái gì đấy?"

Thi Diễm nhìn thấy Từ Dương nâng một chân lên, cô còn đang muốn nghiên cứu xem cậu ta đang làm cái động tác gì, đôi mắt đã bị một bàn tay từ phía sau đưa tới che kín.

Mùi hương thơm mát từ cánh tay áo của cậu thiếu niên len lỏi theo từng đợt hô hấp, trước mắt Thi Diễm tối thui, cô theo bản năng muốn kéo tay Kỷ Diệc Hoành ra.

Trên đỉnh đầu đột nhiên bị đè xuống, Kỷ Diệc Hoành đứng áp sát sau lưng cô. Sóng lưng Thi Diễm cứng ngắc, Kỷ Diệc Hoành gác cằm lên đỉnh đầu cô, Thi Diễm thậm chí có thể cảm nhận được tiếng hô hấp đều đặn của anh.

"Làm..... làm cái gì đấy?"

"Từ Dương điên rồi, tôi sợ cậu ta làm bẩn mắt cậu."

Phản ngực của Kỷ Diệc Hoành dán sát vào lưng Thi Diễm, cô căng thẳng đến mức không dám thở ra. Hai người không ai tiếp tục lên tiếng, Kim Triết ở đằng kia giong điện thoại lên, quay lại toàn bộ trò hề ngày hôm nay của Từ Dương.

Thi Diễm nghe được tiếng nói chuyện của bọn họ càng ngày càng xa, đến khi bên tai một lần nữa phục hồi yên tĩnh, "Bọn họ về rồi à?"

"Ừm."

Vậy anh còn bị mất cô làm cái gì?

Thi Diễm đặt tay lên mu bàn tay của Kỷ Diệc Hoành, túm lấy mấy ngón tay của anh rồi kéo xuống.

Quan hệ của hai người tuy đã làm rõ, nhưng Kỷ Diệc Hoành chưa từng nói anh thích cô bao nhiêu, hay là đã thích cô từ bao giờ. Cũng bởi vậy nên Thi Diễm luôn có cảm giác mập mờ không chắc chắn.

Sau khi trở lại ký túc xá, Trương Tư Nam là người đầu tiên nhào tới, "Đi hẹn hò rồi?"

"Đâu có."

"Còn nói không!"

"Chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm thôi." Thi Diễm đổi dép lê, Chu Tiểu Ngọc nằm ngoài trên mép giường, khuôn mặt mang theo xuân tình phơi phới, "Nè nè, mấy cậu nói xem tớ có nên thổ lộ với crush không?"

"Với cái tên khi đầu chó của lớp ba kia ấy hả?"

"Mình đánh chết cậu!"

Trương Tư Nam thấy Chu Tiểu Ngọc cầm gối, vội vàng dùng tay bảo vệ mặt, "Mấy cậu nhìn đi, dính đến đàn ông là muốn trở mặt với chị em. Mình nhớ rõ ràng cậu ta họ Phí(*), không gọi cậu ta là khi đầu chó thì gọi là cái gì chứ?"

(*) họ Phí là 费, khi đầu chó là 费费, kkkkk

"Mình đã nhịn trong lòng lâu lắm rồi, nhưng không nói ra khó chịu lắm."

Trương Tư Nam xùy xùy, "Với cái lá gan này của cậu, nếu thật dám nói thì còn phải đợi đến tận ngày hôm nay chắc?"

"Mấy cậu có biết wechat có chức năng ẩn danh không? Chính là nếu tin nhắn của người gửi đi kèm một chuỗi ký hiệu, người nhận sẽ không thể đọc được nội dung."

"Còn có cả chức năng đó?" Vì sao Thi Diễm lại chưa nghe thấy bao giờ?

"Thật mà!" Chu Tiểu Ngọc cầm điện thoại lên, một lát sau ngẩng đầu lên nhìn về phía Thi Diễm, "Mình gửi cho cậu thử."

Thi Diễm mở khung chat, "Thấy rồi, cậu gửi cho mình một cái icon."

"Xem ra là có tác dụng thật," Chu Tiểu Ngọc hướng về phía Thi Diễm vẫy vẫy tay. "Cậu qua đây."

Giường của Chu Tiểu Ngọc ở tầng trên, Thi Diễm vừa trèo lên được mấy bậc Chu Tiểu Ngọc đã đưa điện thoại của mình cho cô xem, Thi Diễm nhìn thấy bên trong khung chat đã kín mít.

"Thi Diễm là kẻ đại đại ngốc."

"Sư tử nhỏ đầu đất, nhóc con ngốc nghếch."

"Chú chó nhỏ của vườn thú chạy mất rồi!"

Thi Diễm vùng nắm đấm, "Mình đánh chết cậu!"

"Tha mạng nha," Chu Tiểu Ngọc lùi về sau một bước, ngón tay chỉ tới một chỗ trên màn hình. "Nhìn thấy không? Chỉ cần thêm ký hiệu này vào là đối phương sẽ không nhìn thấy."

Thi Diễm nhìn thấy ngay sau mấy câu nói của Chu Tiểu Ngọc đều kèm theo một dãy ký hiệu, "Đúng thật."

"Thần kỳ không?"

Tường Tư Nam ngồi về giường của mình, "Nhưng như vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Dù cậu có tỏ lộ với khi đầu chó thì cậu ta cũng không nhìn thấy, nói rồi không phải là chỉ vô ích sao?"

"Cậu thì biết cái gì? Ít nhất thì cũng đã nói, sau này mỗi ngày mở khung chat ra mình sẽ tự thấy vui vẻ!"

Từ Từ Dịch đang đọc sách, thỉnh thoảng chen vào một câu. "Lừa mình dối người."

Tường Tư Nam vừa cười vừa vỗ tay không ngừng. "Tán thành tuyệt đối!"

Nhưng thật ra Thi Diễm lại hiểu được suy nghĩ của Chu Tiểu Ngọc, tư vị thích thầm thật sự không dễ chịu chút nào, thêm một giây giấu diếm là thêm một giây gầy vò. Thế nhưng vẫn là sợ hãi sau khi có được dũng khí nói ra rồi lại phát hiện người mà đối phương thích không phải là mình.

Chu Tiểu Ngọc nằm xuống gối, cô ấy nghĩ rất đơn giản, "Mình chỉ cần có thể nói ra mình thích cậu ấy là đủ rồi, mình cũng không muốn cậu ấy nhất định phải đọc được. Biết đâu đấy..... cậu ấy đã có người thích rồi thì sao."

"Cậu trực tiếp hỏi cậu ta là được rồi."

Chu Tiểu Ngọc chính là không có cái lá gan này, "Bỏ đi."

Từ Từ Dịch nghe một tiếng bỏ đi, trong lòng có một loại cảm giác chua chua ngọt ngọt. Thích thầm có mùi vị như thế nào, e là trên đời này không còn mấy ai là không biết?

Cô ấy trước giờ luôn là người giấu kín tâm tư trong lòng nhất, càng chưa bao giờ nghĩ tới nói cho người khác biết người mình từng thích là ai, bởi hoàn cảnh gia đình của Từ Từ Dịch không cho phép cô ấy nói chuyện yêu đương. Gần đây cô ấy tìm được một từ trên mạng miêu tả vô cùng hoàn hảo cho hoàn cảnh của chính mình, mà lần đầu tiên nhìn thấy ba chữ "phù đệ ma" đó Từ Từ Dịch thật sự đã suýt bật khóc.

(*) "phù đệ ma" hầu hết xuất thân từ gia đình trọng nam khinh nữ, từ nhỏ đã bị người lớn tẩy não phải cung chiều em trai vô điều kiện, tiềm ẩn vào đầu suy nghĩ dù đã kết hôn sinh con thì cũng phải làm một người chị gái hy sinh hết mình vì em trai, tình nguyện dù khoét rỗng ngôi nhà nhỏ của chính mình cũng phải trợ giúp cho em trai, cả một đời chăm sóc cho em trai ăn uống ngủ nghỉ cưới vợ sinh con, thậm chí ngay cả khi đứa nhỏ của em trai đi học rồi kết hôn sinh con cũng phải làm hết trách nhiệm của một người chị gái tận tụy. Haiz, mn đừng cảm thấy khó tin, một thứ gì đó có gốc rễ đã cắm quá sâu không phải cứ nói hết là hết ngay được..

Từ nhỏ đến lớn, bên tai cô ấy luôn là lời nhắc nhở của ba mẹ, "Ba mẹ đã phải công theo một khoản nợ lớn mới có thể cho con đi học đại học, vậy nên con nhất định phải chăm chỉ học hành, tương lai cả gia đình và em trai con đều dựa vào một mình con gánh vác."

Vậy nên đối với một phù đệ ma như cô mà nói, những người con trai tốt đều sẽ cố gắng tránh càng xa càng tốt.

Thi Diễm rửa mặt rồi nằm lên giường. Chu Tiểu Ngọc vui mừng trong chăn không biết đang nhắn cái gì đó. Thi Diễm cầm điện thoại lên nhìn, thật ra cô cũng có rất nhiều điều muốn nói với Kỳ Diệc Hoàn.

Ngón tay cô do dự mở màn hình, vừa gõ ra được vài chữ, lại xóa đi.

Cả tối đó Thi Diễm đều không sao ngủ ngon, sáng sớm hôm sau, trong khi mấy người cùng phòng ký túc xá đều đang ngủ thì cô lại nằm ngáy người, cuối cùng xoay người cầm chiếc điện thoại đi động bên cạnh lên.

Đầu tiên cô gửi cho Kỳ Diệc Hoàn một tin nhắn, phía sau có thêm mấy ký hiệu kia.

"Có đó không?"

Mấy phút sau, Kỳ Diệc Hoàn vẫn không trả lời lại cô.

Thi Diễm biết anh không nhìn thấy. Trong phòng ký túc xá không bật đèn, rèm cửa sổ cũng kéo hết lên. Thi Diễm chui vào chăn, ánh sáng chiếu ra từ màn hình điện thoại hắt lên khuôn mặt cô. Thi Diễm vẫn có hơi căng thẳng, cô cẩn thận gõ ra từng lời trong lòng muốn nói ra.

"Dù có wechat của cậu nhưng lúc trước mình cũng không dám chủ động nhắn tin cho cậu, một phần là cũng không biết nói gì cả."

"Lần mở hộp của hội sinh viên ngày đó, cậu phạt Tống Linh Linh chép tên, lại đưa mình đi, lúc đó mình thật sự cảm thấy cậu max soái, max đàn ông luônnnnnnn -----"

Thi Diễm nghĩ sao liền gõ ra vậy, cũng không cần thận sắp xếp từ ngữ, dù sao những lời này nói ra cũng chỉ có cô nhìn thấy.

"Mình cảm thấy, nhất định là cậu đã để ý mình từ lúc đó rồi phải không? Mình vẫn không dám hỏi cậu, rốt cuộc là cậu bắt đầu thích mình từ bao giờ thế?"

"Thật ra, thật ra, ban đầu mình không dám nghĩ tới phương diện kia. Mình cảm thấy cậu chỗ nào cũng ưu tú, mà mình thì chỗ nào cũng không xứng với cậu. Sau đó mình đã nghĩ chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy cậu là tốt rồi. Trong các tiết mục phát thanh mình đều nhìn lên cậu, phát hiện ra đáng vẻ nghiêm túc đó của cậu là dễ nhìn nhất. Mình còn thích nghe giọng của cậu nữa, mình đã nghĩ nếu như ngày nào đó có thể nghe được cậu nói cậu thích mình thì chắc là mình sẽ ngất mất!"

Thi Diễm không kim được cong cong khoe miệng, dĩ nhiên mỗi tin nhắn cô gửi đi đều không quên bỏ thêm mấy ký hiệu kia.

"Kỹ năng nhìn lên của mình rất là lợi hại đó, mình thường nhân lúc cậu không chú ý mà tỉ mỉ quan sát lông mày của cậu, mắt của cậu, sống mũi cao ngất đó của cậu....."
Thi Diễm trốn trong chăn vụng trộm cười, cái cảm giác này thật sự là so với viết nhật ký còn vui vẻ hơn rất nhiều, bởi dù sao những câu nói này đều có thể gửi đi. Thi Diễm một tay chống cằm, một tay kia tiếp tục gõ chữ. "Mình biết cậu không đọc được những thứ này, mình chính là không muốn cậu đọc được."

Thi Diễm trầm nghĩ, cô nên gửi tiếp cái gì đi bây giờ?

Điện thoại bỗng nhiên rung lên, cô nhìn thấy Kỳ Diệc Hoàn gửi tin nhắn đến, "Tôi đọc được."

Á!

Thi Diễm vô cùng khiếp sợ nhìn chằm chằm màn hình, cô nhìn thấy mười mấy tin nhắn lải nhải kia của mình đã tràn ra hết toàn bộ khung chat. Cô không cam lòng, cũng không tin, liền gửi đi một dấu hỏi chấm.

Kỳ Diệc Hoàn rất nhanh đáp lại, "Mất tôi không có vấn đề."

Thi Diễm ngồi phắt dậy, ngón tay run run gõ ra mấy chữ, "Cậu đều đọc được?"

Kỳ Diệc Hoàn gửi ảnh chụp màn hình qua, toàn bộ tin nhắn của cô đều không sót một cái nào. Thi Diễm vén chăn lên, trèo lên giường của Chu Tiểu Ngọc. "Dậy, dậy mau."

"Làm sao thế?" Chu Tiểu Ngọc mơ mơ màng màng mở mắt. "Sao cậu lại ở trên giường của mình?"

"Không phải cậu đã nói chỉ cần thêm cái ký hiệu kia là người nhận tin nhắn sẽ không đọc được sao?"

"Thì đúng là như vậy mà."

Thi Diễm đưa điện thoại đến trước mặt Chu Tiểu Ngọc, "Vậy chuyện này là sao?"

Chu Tiểu Ngọc hí mắt lại, bị ánh sáng từ màn hình điện thoại làm cho không mở mắt nổi, "Không phải hôm qua mình đã gửi thư cho cậu rồi à? Đúng là cậu không thấy được mà."

"Cậu gửi tin nhắn cho tên khỉ đầu chó kia chưa?"

"Gửi rồi, á!" Chu Tiểu Ngọc giật mình ngồi bật dậy, tay chân luống cuống tìm điện thoại của mình. Cô ấy nhanh chóng mở wechat ra, sau khi xác nhận đối phương không hề hồi âm mới thả lỏng, sợ đến mức liên tục vuốt ngực, "May là cậu ấy không thấy, làm mình sợ muốn chết."

"Không lẽ mình nhầm ký hiệu rồi?"

"Đừng có gấp, để mình tra cái đã."

Chu Tiểu Ngọc trằm chăm lên người, dụi dụi mắt rồi lên mạng tra thông tin. Một hồi lâu sau cô ấy mới quay sang hỏi Thi Diễm. "Sur từ nhỏ, cậu gửi tin nhắn cho Kỳ đại thần phải không?"

"Ừ."

"Không gửi cái gì quá đáng đó chứ?"

"Có ý gì?"

Chu Tiểu Ngọc cực kỳ đồng cảm vở vai Thi Diễm, "Trịnh trọng thông báo với cậu một tin, bởi vì tối qua wechat bị lỗi nên chiêu này mới có hiệu nghiệm, nhưng đến rạng sáng nay..... lỗi này đã được khắc phục rồi, khôi phục lại bình thường, vậy nên....."

Vậy nên, cô có cho thêm cái ký hiệu kia thì cũng vô dụng, tất cả những gì cô nói ra đều đã bị Kỳ Diệc Hoàn đọc được!

Thi Diễm sợ đến ngất người, như vậy cũng được sao!

Điện thoại lại rung lên, Kỳ Diệc Hoành gửi tin nhắn tới, "Dậy sớm vậy?"

Được rồi, cô thật sự không có mặt mũi nào mà trả lời anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thi chạy

Dịch: CP88

Thi Diễm bò về giường mình rồi ném điện thoại sang một bên. Cô trùm chăn muốn ngủ tiếp, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Một lát sau chuông báo thức của Từ Từ Dịch vang lên, bốn người trong ký túc xá cũng rục rịch bò dậy.

Thi Diễm mặc xong áo thì lại ngẩn người, Chu Tiểu Ngọc ngồi xuống mép giường của cô, đập đập tay xuống giường, "Sư tử nhỏ, rốt cuộc sáng nay cậu gửi cái gì cho đại thần thế?"

Thi Diễm cảm chiếc quần bên cạnh mặc vào, hoàn toàn coi cô ấy như không khí. Chu Tiểu Ngọc nhìn bộ dạng ảm ức mà không thể nói này của cô, cười ha hả. "Minh oan uống thật mà, mình thật sự không biết chuyện hệ thống wechat bị lỗi, mình chỉ nghĩ đó là chức năng ẩn danh mới."

Từ Từ Dịch đang chải đầu, cô ấy đi đến bên giường Thi Diễm, cảm lược gỗ xuống. "Gửi thì cũng gửi rồi, dù sao cậu với Kỳ Diệc Hoành đã ở bên nhau, còn có cái gì không thể nói cho cậu ấy biết chứ?"

"Mình biết rồi! Nhất định là bởi vì đã nhắn gì đó không đúng đắn!" Tường Tư Nam ôm phích nước nóng đi ra, pha một cốc nước ấm. "Có phải là, bao giờ chúng ta ôm? Bao giờ xoa xoa? Bao giờ mới tiếp xúc da thịt? Hoặc là, đại thần, mình hoàn toàn không có năng lực chống đỡ với cơ thể của cậu đâu, đến dè mình đi này!"

Thi Diễm hận không thể nhảy xuống giường bịt lại cái miệng đó của cô ấy. "Tường Tư Nam, cậu dám nói thêm một câu nữa xem? Cẩn thận mình khâu cái miệng của cậu lại."

"Thẹn quá hóa giận rồi? Xem ra là thật đấy!"

Chu Tiểu Ngọc đứng trên bậc thang. "Cậu làm sao biết được mấy chuyện này bọn họ chưa từng làm chứ?"

Thi Diễm cảm chiếc gối bên cạnh ném về phía Chu Tiểu Ngọc, dọa cho cô ấy vội trèo xuống tránh đi, ở bậc thang cuối cùng không cẩn thận trượt chân một cái. Cái móng của cô ấy đập mạnh xuống đất, đau đến mức không ngừng gào thét.

Thi Diễm đứng dậy nhìn, thấy cô ấy không có gì quá đáng lo ngại mới tiếp tục lên tiếng, "Đáng đời cậu ăn nói linh tinh."

Hiện tại cô cũng không dám mở lại xem mình đã nói gì với Kỳ Diệc Hoành, ăn xong cơm trưa liền quay về ký túc xá, kéo dài thời gian đến tận khi gần đến giờ phát thanh mới vội vàng chạy tới.

Như vậy đến khi ngồi xuống cũng không có thời gian nói chuyện phiếm, có nghĩa là cô sẽ không cần phải thảo luận với Kỳ Diệc Hoành về chuyện sáng nay.

Kịch bản của tác phẩm này đã tiến đến phần cao trào, Thi Diễm để cho tình cảm hòa nhập làm một với nhân vật, mỗi một chữ nói ra trong lòng lại thêm một phần khó chịu.

Lời thoại của Kỳ Diệc Hoành rất có sức lôi cuốn, Thi Diễm ngồi bên cạnh lắng nghe, trong lòng ê ẩm. Anh đọc thoại xong thì đến lượt Thi Diễm, phần này của cô chính là cao trào cảm xúc. Thi Diễm chưa bao giờ trải qua, nhưng vừa mở miệng, giọng nói đã mang theo run rẩy nghẹn ngào.

Kỳ Diệc Hoành một tay chống má, nơi khóe mắt âm thầm nhìn về phía Thi Diễm.

Mỗi câu mỗi chữ cô đều nói đến rõ ràng, bên trong cuồng loạn gào thét lại có lực kiểm soát vừa đủ để người khác vẫn nghe được cô đang nói gì, kỹ năng này đúng là không phải ai cũng có thể tự mình nghiệm được.

Kỳ Diệc Hoành nhìn dòng nước long lanh từ viền mắt của cô trào ra, anh giật một tờ khăn giấy bên cạnh rồi chấm nhẹ lên đó.

Cô vẫn còn nức nở thành tiếng, mi mắt nhẹ giường, đón lấy tờ khăn giấy rồi nắm trong tay.

Kỳ Diệc Hoành đọc câu thoại cuối cùng, Thi Diễm lau nước mắt, nhìn cũng không dám nhìn anh một cái liền đứng dậy muốn đi.

"Khoan đã," Kỳ Diệc Hoành gọi giật lại, "Đi vội như vậy?"

"Lát nữa có tiết rồi."

"Còn sớm."

Thi Diễm chậm rãi rời khỏi chỗ cũ, Kỳ Diệc Hoành nhất định sẽ hỏi chuyện wechat kia, cô phải nhanh chóng nghĩ ra lý do lấp liếm mới được.

"Thì xong sẽ nghỉ một thời gian, cậu có về nhà không?"

Thi Diễm nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu.

Dù sao ngày Tết cũng không thể ở lại ký túc xá được.

"Ở nhà có người không?"

"Có chứ, ba sẽ về ăn Tết với mình."

Kỷ Diệc Hoành cũng không hiểu rõ tình hình trong nhà cô, anh nhìn thấy cô né tránh ánh mắt mình, có lẽ là không muốn nói thêm nữa, "Ngày mai thi thể dục 800 mét đấy, cậu phải làm sao bây giờ?"

Thi Diễm hít vào một ngụm khí lạnh, "Mình chạy không nổi."

"Vậy thì sẽ không thể qua môn."

"800 mét thật sự quá dài."

Kỷ Diệc Hoành quét mắt một lượt từ trên mặt cô xuống đến chân, "Có trách thì phải trách chân cậu quá ngắn."

"Chân cậu mới ngắn đó!"

Kỷ Diệc Hoành hơi lùi về sau, cũng không cần nói rõ rồi, đây chính là trắng trợn trêu tức mà. Thi Diễm cảm áo khoác đắp lên đùi, đúng lúc đó Kim Triết đẩy cửa phòng phát thanh xông vào, bởi vì quá vội vàng mà vấp ngay tại bậc cửa, ngã sõng soài.

Thi Diễm bị dọa nhảy dựng, sau đó lại nhìn thấy Từ Dương chạy theo sát phía sau. "Đưa điện thoại đây!"

"Người anh em, có chuyện gì từ từ rồi nói. Cậu đừng đuổi nữa, tớ chạy hết nổi rồi!" Kim Triết trốn sau lưng Thi Diễm, Từ Dương một đến mức thở hồng hộc, một tay vẫn không quên chỉ về phía Kim Triết phía sau cô. "Nhanh lên! Đưa điện thoại ra đây!"

"Được được, đưa đây, đưa liền đây."

Kỷ Diệc Hoành thu đám giấy tờ trên bàn lại, "Đi ra ngoài, đây không phải chỗ cho mấy người đùa giỡn."

"Trong ngày hôm nay chú mà không xóa cái video kia đi cho anh, thì đừng có trách anh sống chết đến cùng với chú!"

Kim Triết càng nghĩ càng hớn hờ, "Cậu xem, tối qua cậu uống say như chết rồi coi cái cột đèn đường đó là mỹ nữ, nào nào, chị dâu cũng xem đi....."

Cậu ta tìm video kia bật lên, muốn cho Thi Diễm xem. Thi Diễm cũng tò mò đến cùng là Từ Dương làm động tác gì mà khiến cho Kim Triết cười hớn hờ như vậy, đèn đường và mỹ nữ khác biệt rất lớn đấy biết không hả? Lại nói, chỉ là mấy chai bia mà có thể say thành như vậy?

"Mình xem chút."

Kim Triết đưa điện thoại cho Thi Diễm, Từ Dương gào lên, "Chú dám!"

Ánh sáng của video không được tốt cho lắm, Thi Diễm lơ mơ thấy được một bóng người ôm cột đèn đường, một chân móc chặt lấy chân cột giống như đang làm động tác gì đó. Cô còn chưa kịp nhìn rõ ràng, điện thoại đã bị Kỷ Diệc Hoành đoạt lấy.

Sắc mặt của cậu thiếu niên cực kỳ nghiêm túc, lạnh lùng ném một ánh mắt cảnh cáo về phía Kim Triết khiến cho cậu ra rùng mình một cái, tuyệt không dám nói thêm một lời.

Thi Diễm vẫn còn muốn đưa cái đầu nhỏ đến gần. "Mình còn chưa xem xong."

Kỷ Diệc Hoành đẩy đầu cô ra, Thi Diễm xoa xoa trán, thấy anh mím chặt môi thành một đường thẳng tắp lạnh lẽo, trong mắt cũng phảng phất tia không vui. Kim Triết không dám tiếp tục chọc giận anh, Từ Dương đứng một bên không nể nang mà cười trên nỗi đau khổ của người khác, còn liên tục nháy nháy mắt với cậu ta.

Thi Diễm thấy Kỷ Diệc Hoành xóa video kia đi, sau đó đưa điện thoại trả cho Từ Dương.

Anh quay sang cô, nhẹ giọng nói, "Nhanh lên lớp đi."

Thi Diễm ừ một tiếng, đứng dậy rồi đi.

Cô đi ra ngoài rồi cài cửa lại, lúc đi trên hành lang có ngang qua cửa sổ của phòng phát thanh, cô nhìn thấy Kim Triết ủ rũ cúi đầu, bộ dạng giống như học sinh phạm lỗi chuẩn bị nghe giáo huấn.

Từ nhỏ đến lớn Thi Diễm đều đặc biệt không có năng khiếu với môn thể dục, nhất là chạy bộ. Nói thể nào nhỉ? Chính là muốn mạng của cô mà!

Bởi vì hôm nay là ngày thi nên cô còn đặc biệt đi một đôi giày thể thao thoải mái nhất, nhưng Thi Diễm biết, dù làm vậy thì cũng khó mà nâng cao tốc độ và thể lực của cô.

Giáo viên thể dục điểm danh, đọc đến tên Thi Diễm thì ngừng đầu nhìn cô một cái thật sâu. "Em đó, hôm nay phải cố gắng lên. Đừng có mà chạy được một nửa đã ngồi bệt xuống đất không đứng dậy nổi như lần trước."

Thi Diễm gục đầu lên lưng Tường Tư Nam, "Ông trời ơi, cứu con với."

"Nếu thật không được thì mình kéo cậu chạy."

"Đừng, cậu mà kéo mình là cũng tạch luôn đó"

Thi Diễm được xếp vào tổ thứ hai, tiếng còi vang lên, cô theo mấy nữ sinh bên cạnh chạy đi.

Nửa vòng đầu vẫn rất tốt, sau một vòng thi thể lực của Thi Diễm bắt đầu cạn dần.

Tướng Tư Nam dạy cô dùng mũi thở, nhưng hiện tại cô đã không có cách nào làm như vậy. Cô mệt đến mức thở hồng hộc, chỉ có thể dùng miệng. Trong lồng ngực ứ đầy không khí, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, hai chân cũng không tài nào nâng lên hạ xuống theo nhịp. Cô càng lúc càng chạy chậm lại, cuối cùng chỉ còn lại một mình lẻ loi phía sau.

"Sư tử nhỏ, cố lên!"

Từ Từ Dịch chỉ còn một vòng cuối cùng, 800 mét có ai chạy mà không mệt chứ, câu cổ vũ của cô ấy cũng đã mang theo tiếng thở hồng hộc rồi.

Thi Diễm chống một tay bên hông, bên tai ong ong. Cô càng chạy càng chậm, cuối cùng không chịu nổi nữa, chỉ có thể lê lét từng bước về phía trước.

Cô biết chạy 800 mét này cũng có quy định về thời gian, nhưng thật sự là cô chạy hết nổi rồi.

Trên đường chạy chỉ còn lại một mình cô, giáo viên thể dục cầm đồng hồ bấm giờ, cũng lười hỏi thúc.

P phía sau bỗng có tiếng bước chân truyền đến, Từ Dương chạy ở đường chạy bên trái Thi Diễm, vỗ vai cô. "Chạy đi."

Thi Diễm mệt đến mức chỉ có thể vung tay một cái, trong lòng thầm mắng, thế nào mà bọn họ lại đến đây?

"Cố lên, cố lên, tiến lên phía trước nào!"

Một chuỗi âm thanh chói tai không để cho Thi Diễm kịp chuẩn bị cứ như vậy xé gió xông tới. Thi Diễm nhìn Từ Dương như nhìn người ngoài hành tinh, trong tay cậu ta cầm theo hai cục bông mà đội cổ động thường dùng, hiện tại chạy bên cạnh cô chỉ còn thiếu chưa vừa múa vừa hát thôi, "Cố lên!"

Kim Triết chạy bên phải cũng cầm hai cục bông tương tự hồ hào cổ vũ cô, Thi Diễm đẩy cậu ta. "Mấy cậu làm cái gì đấy? Mau tránh ra."

"Cổ vũ cho chị dâu đó, hai bông hoa của Đông Đại đều đến rồi, mặt mũi lớn như vậy còn gì!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 51: Tình địch chạm mặt, đến đây PK!

Dịch: CP88

Thi Diễm chỉ nghĩ thôi đã có thể tưởng tượng ra chuyện này sau đó sẽ náo động đến mức nào, phải là có bao nhiêu mặt mũi đều bị họ ném sạch mới phải đó, "Mấy người đừng có nói nhảm nữa, mau về đi."

"Cố lên, cố lên, hay là nhảy aerobic cho chị dâu xem nhé?"

Thi Diễm bó tay hết cách, vô cùng bất đắc dĩ chạy về phía trước, bởi vì hai người kia còn đuổi theo mãi không buông nên dù có mệt gần chết cũng phải chạy. Trên sân có vô số con mắt đang nhìn vào, cô cũng không muốn bị người ta nghĩ mình là động vật từ vườn thú bị người ta đuổi bắt đâu.

Thật vất vả mới chạy đến đích, Tướng Tư Nam đã đứng chờ sẵn đón cô, vui vẻ ôm chầm lấy Thi Diễm.

"Sư tử nhỏ của chúng ta vất vả rồi, cuối cùng cũng có thể hoàn thành."

Thi Diễm mệt đến mức nói không ra hơi, tay chỉ chỉ về phía sau. Tướng Tư Nam cười vỗ lưng cho cô, "Nhưng không thể phủ định là chiều này rất hữu hiệu, vì sao lúc trước mình không nghĩ ra nhỉ?"

"Cậu....." Khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm trắng bệch, mắt một hồi lâu mới tìm lại được nhịp thở.

Thầy giáo tiếp tục gọi tổ tiếp theo ra chuẩn bị, Thi Diễm cầm chai nước bên cạnh uống một ngụm. "Chắc là qua nhỉ?"

"Qua, mình thấy thầy giáo ghi điểm vào rồi."

Một giọng nữ từ cách đó không xa truyền đến, "Mau đi xem đi, có một lớp đang nhảy cao."

"Nhảy cao thì có gì hay mà xem?"

"Kỳ Diệc Hoành đó, nhiều người đang đứng xem cực kỳ. Động tác nhảy lấy đà của cậu ấy nhất định sẽ vô cùng đẹp....."

Thi Diễm vênh tai lên, cô bạn kia liếc sang Thi Diễm một cái, hạ giọng xuống một bậc rồi kéo mấy người bạn bước nhanh đi.

Bạn gái chính thức là cô còn đang ở đây này, sao mấy kẻ kia có thể trắng trợn mơ ước đến anh như vậy chứ?

Thi Diễm nhất định phải tới nhìn một chút.

Trên một sân thể dục khác, xung quanh xúm lại đầy người. Thi Diễm kiễng chân lên nhìn, vẫn không thấy được tình hình bên trong.

Bọn họ đi sang bên cạnh, đồ bao nhiêu mồ hôi công sức mới chiếm được một vị trí có thể nhìn thấy bóng lưng của Kỷ Diệc Hoành. Ánh mặt trời xuyên qua ngọn gió thổi đến từ phương xa chiếu xuống bóng dáng cao ráo của cậu thiếu niên, ngày hôm nay anh mặc chiếc quần thể thao đen bó gấu, hai tay đút trong túi quần, một đôi chân dài không gì ngăn cản roi thẳng vào tầm mắt mọi người.

Từ Dương nói gì đó với anh, Kỷ Diệc Hoành quay đầu, liền nhìn thấy được Thi Diễm.

Anh nhấc chân đi về phía cô, Thi Diễm mất tự nhiên đứng tại chỗ, nhưng theo tình hình này cũng không thể lui đi được rồi.

Kỷ Diệc Hoành đi đến trước mặt cô, Thi Diễm bối vì mãi né tránh ánh mắt của anh nên không nhìn được rõ vẻ mặt của Kỷ Diệc Hoành, chỉ ngờ ngợ nghe được trong giọng nói của anh mang theo ý cười và trêu chọc. "Chạy xong rồi?"

"Ồ."

Từ Dương cũng đi về phía này, "Đã nói là tụi này có cách mà, giờ thì tin chưa?"

"Cậu dùng cách gì?" Ngay giờ Kỷ Diệc Hoành đều ở bên này, chưa xong nên cũng không sang đó được.

Thi Diễm nhăn mày, "Không khác gì dồn heo vào chuồng."

"Dồn chú heo này áy hả?" Kỷ Diệc Hoành cười nhẹ.

Thi Diễm bây giờ mới nhận ra bản thân lại ngốc nghếch dâng mình đến tận cửa làm trò cười cho người ta rồi. May là giáo viên thể dục ở bên kia kịp lúc gọi tên Kỷ Diệc Hoành, cậu thiếu niên quay đầu đáp lại, anh đi lên một bước rồi cởi áo khoác xuống. Từ Dương theo bản năng đưa tay ra đón, tay Kỷ Diệc Hoành lại lướt qua cậu ta, đưa về phía Thi Diễm.

Cô ngây ngốc nhận lấy, ngày hôm nay khá lạnh, anh mặc ở bên trong một chiếc áo len trắng rộng rãi. Thi Diễm ôm chiếc áo khoác kia, hơi ảm đạm chậm lan tỏa.

Giáo viên thể dục chỉnh độ cao của thanh xà ngang, Kỷ Diệc Hoành làm động tác chuẩn bị, ngay sau khi giáo viên hô khẩu lệnh bắt đầu, Thi Diễm liền nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành tăng tốc độ chạy lấy đà.

Trái tim cô hơi treo lên, độ cao này cũng phải cao hơn cả đầu cô áy nhỉ?

Kỷ Diệc Hoành đến trước xà ngang, thân thể cao lớn khẽ nhún một cái nhảy lên, trước mắt Thi Diễm trong thoáng chốc chuyển thành cái bóng trắng vút lên. Động tác vượt qua xà ngang này lấy sức mạnh của phần eo làm phụ trợ, Thi Diễm thấy cả người anh đều thuận lợi vượt qua, nhưng chưa kịp nhảy nhót vui mừng thì đã thấy vạt áo của cậu thiếu niên vì động tác này mà trượt lên, một phần lớn da thịt chỗ eo lộ ra, cơ bắp nơi thắt lưng quần lại càng rõ ràng.

Ý cười nơi khóe miệng Thi Diễm cứng đờ, cười không nổi nữa rồi.

Nếu đổi lại là trước đây, cô nhất định sẽ nhìn chằm chằm không chớp mắt đến khi chảy nước miếng mới thôi, loại cảnh "xuân" chất lượng cao này không nhìn phí cả một đời nha. Nhưng bây giờ thì không được rồi, cảnh xuân này đâu còn thuộc về mình cô nữa? Thi Diễm nhìn một vòng những thiếu nữ ở đây, trên mặt họ từng người từng người đều là bộ dạng hồ đồ nhìn mỗi khiến cho cô cực kỳ, cực kỳ không thoải mái.

Sau lưng có tiếng xì xào bàn tán, "Eo của Kỷ Diệc Hoành khẳng định là rất dẻo dai."

"Sao cậu biết?"

"Nhảy cao cần sự phối hợp rất lớn của eo."

Hai hàng lông mày của Thi Diễm nhăn tít, cô nhìn theo Kỷ Diệc Hoành từ trên đệm đứng lên. Anh khom lưng kéo ống quần xuống, trong lòng Thi Diễm ê ảm, cô còn chưa có được nhìn đâu, vậy mà lần này lại bị bọn họ nhìn thấy hết cả rồi!

Giáo viên thể dục đi tới nói với Kỷ Diệc Hoành hai câu, sau đó Thi Diễm lại thấy giáo viên đi đến trước thanh xà ngang, chỉnh cao lên một chút nữa.

Đây là còn muốn tiếp tục hả?

Vậy không phải sẽ lại chiếu cảnh đẹp miễn phí cho người khác xem thêm một lần sao?

Không được, nhất định không được!

Thi Diễm không chút nghĩ ngợi đi về phía trước, cô đi đến bên cạnh Kỷ Diệc Hoành. Cậu thiếu niên đang xắn tay áo, Thi Diễm nhìn anh, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Kỷ Diệc Hoành đi sang bên cạnh, "Làm sao thế?"

Thi Diễm đưa tay vòng qua thắt lưng của cậu thiếu niên, sau đó cầm hai cánh tay của chiếc áo khoác thắt nút lại ở phía trước. Kỷ Diệc Hoành cúi đầu nhìn động tác của cô, có chút mờ mịt hỏi, "Làm gì thế?"

"Cậu..... cậu không lạnh bụng hả?"

"Không lạnh."

"Cứ để vậy đi."

Kỷ Diệc Hoành dờ khóc dờ cười nhìn cô, "Lát nữa tôi phải nhảy cao rồi, quần như vậy sẽ rất vướng víu."

Thi Diễm nghĩ cũng đúng, cô khó chịu đá đá viên sỏi trên đất. Đột nhiên có một chuỗi bước chân truyền tới, Thi Diễm vừa ngẩng đầu liền liếc thấy một bóng người phóng qua xà ngang.

"Thật lợi hại!" Tiếng vỗ tay vang lên như sấm nổ, Thi Diễm nhìn thấy Hàn Lăng Dương từ trên đệm đứng lên, ngày hôm nay cậu cũng mặc một bộ đồ thể thao đơn giản, vừa đứng dậy liền đi thẳng về phía cô.

"Sư tử nhỏ."

Thi Diễm vẫy tay chào, "Linh dương, cậu cũng học nhảy cao à?"

Hàn Lăng Dương đứng bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, cũng không liếc anh lấy một cái, "Đội thi học kỳ xong, chúng ta cùng nhau về đi."

"Ừ."

Giáo viên gọi tên Kỷ Diệc Hoành, anh lấy chiếc áo khoác quần trên thắt lưng xuống, đặt lại vào tay Thi Diễm.

Nếu anh thật sự mang theo chiếc áo đó đi nhảy, khẳng định sẽ bị treo trên cái xà ngang đó luôn.

Thi Diễm nhìn theo bóng lưng anh, nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đi đến bên cạnh giáo viên thể dục, không biết hai người nói gì đó mà giáo viên có vẻ do dự, còn nhìn về phía xà ngang một cái.

Hàn Lăng Dương lấy khuỷu tay đỡ nhẹ cánh tay Thi Diễm. "Cậu với cậu ta là thật đấy à?"

Khóe miệng cô hơi nhếch lên, "Cậu nghe được tin ở đâu?"

Trong lòng Hàn Lăng Dương giống như bị một tảng đá lớn đè xuống, "Cậu đúng là bạn tốt nhỉ. Người khác đều biết cả, chỉ có tớ là chẳng hề hay biết gì thôi."

"Áy dà, còn không phải là mới xác định thôi sao?" Kỷ Diệc Hoành đột ngột thổ lộ, đến chính Thi Diễm cũng không kịp chuẩn bị.

Hàn Lăng Dương khẽ đưa mắt về phía trước, nhìn thấy giáo viên thể dục tiếp tục nâng xà ngang lên, cuối cùng dừng lại ở con số 170.

Thi Diễm lo lắng, cao như vậy?! Nếu không phải vận động viên được huấn luyện chuyên nghiệp thì sao có thể nhảy qua chứ?

Cô nhìn sang Hàn Lăng Dương bên cạnh, "Cậu chạy tới đây xem nào nhiệt gì hả!"

"Tớ làm sao cơ?" Hàn Lăng Dương rõ ràng là đầu sỏ gây chuyện, nhưng lại hoàn toàn làm như người không liên quan, "Tớ chỉ định xem thử có nhảy qua được không thôi, ai mà ngờ được chỉ nhảy một lần đã qua luôn chứ."

Kỷ Diệc Hoành đi về phía trước, dừng chân lại, khẽ đưa mắt nhìn độ cao của thanh xà ngang.

Lần trước anh đã thử ở mức 170 này, thất bại. Dù sao cũng không phải vận động viên chuyên nghiệp, nhảy cao là cần kỹ xảo chứ không phải cứ cao ráo hoặc thân thủ tốt là có thể nhảy qua.

"Cậu bạn kia là sinh viên mới chuyển đến hả?"

"Chính xác, cậu không nhớ à? Chính là người đàn dương cầm trong lễ kỷ niệm thành lập trường đó."

Thi Diễm cũng nghe thấy tiếng bàn luận, cô nhích đến gần Hàn Lăng Dương, hạ giọng nói, "Rất nổi tiếng nha, nhân vật nổi tiếng rồi."

Hàn Lăng Dương gio tay, vẫy tay với đám người phía sau. Thi Diễm liếc mắt, vội vàng đứng ra xa, sao mà con trai bây giờ đều tự luyện một cách vi diệu như vậy nhỉ?

Hàn Lăng Dương thấy cô tránh đi hai bước, cũng nhanh nhẹn nhích qua hai bước.

Thi Diễm không có tâm tư đùa giỡn với cậu, tập trung tinh thần dõi theo Kỷ Diệc Hoành, chỉ sợ một lát nữa anh sẽ té hoặc là va phải đầu đó. Cậu thiếu niên quay đầu lại nhìn về phía cô, Thi Diễm theo bản năng ôm chặt chiếc áo khoác trong tay. Thế nào mà cô cứ có cảm giác cái ánh mắt kia của Kỷ Diệc Hoành thấp thoáng tia mất hứng, còn cả đôi chút tức giận nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đưa về nhà

Dịch: CP88

Hàn Lăng Dương khoan tay, bày ra tư thế chuẩn bị xem trò vui. "Cậu nói, cậu ta có thể nhảy qua không?"

"Làm mình ngạc nhiên là cậu đó, hóa ra cậu cũng có thể nhảy cao hả?"

"Giọng điệu gì vậy? Khinh thường tớ?"

Thi Diễm nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía cách đó không xa, "Mình biết rồi, có phải lúc đánh nhau luyện ra được? Chắc là lúc đánh nhau bị thua rồi phải leo tường chạy trốn chứ gì....."

Hàn Lăng Dương cắn răng, "Cậu đây là đang công kích nhân thân."

Kỷ Diệc Hoành chạy lấy đà, anh vốn thuộc về kiểu người gì cũng dám thử, càng không quá quan tâm đến thành bại. Thi Diễm hồi hộp nhìn anh chạy đến trước xà ngang, nhẹ nhàng lật người lại, trái tim Thi Diễm treo lên, so với Kỷ Diệc Hoành còn căng thẳng hơn.

Thi Diễm nhìn thấy lưng của anh gần như đụng phải xà ngang, cô sợ đến mức nhắm tịt hai mắt lại. Cậu thiếu niên rơi xuống đệm, bốn phía trong giây phút vang lên từng chuỗi vỗ tay vang dội.

Hàn Lăng Dương chuyển tầm mắt lên khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm, cậu thậm chí còn phảng phất nghe được tiếng tim đập thình thịch của cô. Nếu đổi lại là cậu, cô cũng lắm cũng chỉ đứng cạnh hồ cổ lên thôi đúng không?

Thi Diễm len lén mở mắt ra, nhìn thấy thanh xà ngang vẫn còn nguyên ở chỗ cũ, lúc này mới nhảy lên vui sướng, "Tuyệt quá!"

Hàn Lăng Dương nhìn một cảnh trước mắt, trong lòng nhặt nhều vô vị, "Độ cao này cũng không tệ, tớ thử xem."

Cô vội vàng đưa tay kéo cánh tay cậu về, "Cậu cũng không có học nhảy cao, nháo cái gì hả?"

"Tớ thử thôi mà."

Thi Diễm nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đứng dậy, lo lắng anh hiểu lầm nên đành nói lòng tay ra trước, "Cậu không sợ nhảy qua không được rồi mất mặt hả? Có rất nhiều người đang đứng xem đó."

"Không nhảy qua được thì thôi, có gì đâu."

Thi Diễm nhón chân ghé vào tai cậu, "Cậu mà thất bại, sau này muốn tìm bạn gái sẽ khó lắm đó."

"Su từ nhỏ, cậu sợ tớ mà nhảy qua là cậu ta sẽ lại yêu cầu tăng độ cao lên phải không? Nên phải nói, là cậu lo cho tớ, hay là lo cho cậu ta đây?"

Thi Diễm đúng là lo lắng cả chuyện đó, nhưng luôn thấy có chỗ nào không đúng, "Sao hôm nay cậu lại đột nhiên tích cực như vậy? Mà cũng không đúng, rốt cuộc đang yên đang lành cậu lại vô duyên vô cớ muốn đi ganh đua hơn thua với Kỷ Diệc Hoành làm cái gì?"

Hàn Lăng Dương xem như rốt cuộc cũng phát hiện ra cái con người này có lúc thì thông minh muốn chết, có lúc lại đơn thuần như một cái khúc gỗ, không hiểu cô làm thế nào mà đi nói chuyện yêu đương với người ta thế nhỉ?

"Cậu và cậu ta, ai theo đuổi ai?"

"Cái gì cơ?" Đề tài này hình như thay đổi hơi nhanh rồi thì phải.

Về mặt của Hàn Lăng Dương có chút mất tự nhiên. "Cậu theo đuổi cậu ta?"

Nói vô vắn cái gì vậy, cô sao có thể làm ra loại chuyện đó? "Cậu ấy theo đuổi mình."

Ánh mắt của Hàn Lăng Dương hơi trầm xuống, trên mặt giăng một tầng mây đen, Thi Diễm chọc chọc cánh tay cậu. "Nghĩ gì thế?"

Hàn Lăng Dương lấy lại tinh thần, rút một tay vào túi, "Cậu nói rất đúng, ngộ nhỡ không nhảy qua thì mặt mũi tớ biết giấu đi đâu? Tớ đi trước."

Thi Diễm thấy cậu nhấc chân rồi đi, Từ Từ Dịch đứng phía sau cách bọn họ không xa, mắt thấy Hàn Lăng Dương đi tới, môi hơi mấp máy. Cô ấy đang do dự có nên lên tiếng chào hỏi hay không, nhưng sau khi thấy vẻ mặt không cảm xúc của cậu, thậm chí liếc cô ấy một cái cũng không buồn làm, cuối cùng vẫn nuốt lời bên môi về, đứng nhích sang nhường đường.

Thi Diễm đi đến bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, đưa áo khoác cho cô. Kỷ Diệc Hoành đưa mắt về phía sau cô, không thấy bóng dáng của Hàn Lăng Dương đâu cả.

"Thì xong tôi đưa cậu về."

"Ừ." Thi Diễm đột nhiên ngắt đầu. "Gì cơ? À, không cần không cần, nhà mình không ở Đông Thành, rất xa."

"Tôi biết." Kỷ Diệc Hoành duỗi cánh tay thon dài ra, khoác áo lên người, kéo khóa, "Dù sao thời gian nghỉ sau thi tôi cũng không có việc gì làm."

"Thật sự không cần....."

Kỷ Diệc Hoành nâng tay lên, tâm sự nặng nề xoa xoa đầu cô, "Về lớp cậu đi, lát nữa thầy giáo lại điểm danh đấy."

"Vậy mình đi đây." Mãi mới có thể đạt yêu cầu, điểm mà chưa ghi lại thì không phải là quá thảm rồi sao?

Giai đoạn ôn thi nước rút, trong ký túc xá ai cũng hồi hộp khẩn trương. Từ Từ Dịch muốn lấy học bổng nên phải nỗ lực hơn bọn họ gấp bội, huống chi hiện tại là thời điểm quan trọng nhất để bổ sung những kiến thức còn thiếu. Ba người còn lại yêu cầu không cao, chỉ cần qua môn là đủ. Chu Tiểu Ngọc và Trương Từ Nam mấy ngày

nay đều không chơi game, tranh thủ chút thời gian cuối cùng nhồi nhét lượng kiến thức đủ để đối phó vào đầu.

Môn thi cuối cùng kết thúc, Thi Diễm nộp bài thi rồi đi ra ngoài, ngoài dự định nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đứng bên ngoài chờ sẵn.

"Nhanh vậy?"

Bên trong vẫn còn không ít người đang cắm cúi làm bài, Kỳ Diệc Hoành thấy bàn tay nhỏ của cô bị lạnh đến mức đỏ ửng lên, "Xếp đồ xong chưa?"

"Ừ, xong hết rồi."

"Đi thôi."

Thi Diễm thấy Kỳ Diệc Hoành đi xuống cầu thang, cô vội vàng đi theo sau anh. "Cậu thật sự không cần đưa mình về đâu."

"Tôi không thể vào ký túc xá nữ phải không?" Kỳ Diệc Hoành quay đầu nhìn cô.

"Ừ, đúng."

"Vậy tôi chờ cậu ở bên ngoài, cậu cầm hành lý ra đây."

Thi Diễm muốn tiếp tục khuyên anh, nhưng bộ dạng của Kỳ Diệc Hoành chính là hoàn toàn không nghe lọt, cô không còn cách nào khác, đành ngoan ngoãn quay về ký túc xá.

Cô không có nhiều đồ đạc, cũng chỉ có một chiếc vali và một cái balo.

Thi Diễm đi ra ngoài, Kỳ Diệc Hoành nhận lấy chiếc vali trong tay cô, rồi lại đặt chiếc balo của cô lên trên, "Tôi gọi xe rồi, chúng ta đến thẳng nhà ga."

"Ừ."

Tuy là nhà của Thi Diễm không ở Đông Thành, nhưng nếu đi tàu cao tốc thì không quá lâu, vé cũng không khó mua. Kỳ Diệc Hoành lấy điện thoại ra, "Thẻ căn cước của cậu đâu?"

"Mình mua xong vé tàu rồi."

"Trả đi, tôi đặt lại."

Thi Diễm đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Không cần phiền phức như vậy, lát nữa cậu đưa mình đến nhà ga là được rồi, tự mình về được....."

Kỳ Diệc Hoành xòe tay ra, nửa chữ cũng không muốn nhiều lời với cô. Ánh mắt nghiêm túc của anh rơi xuống mặt cô, cứ như vậy nhìn ba, năm giây, Thi Diễm rút cuộc phải giương cò trắng đầu hàng, ngoan ngoãn lấy ví tiền trong balo ra rồi cầm thẻ căn cước đưa cho anh.

Kỳ Diệc Hoành rất nhanh đặt mua xong vé tàu, Thi Diễm đứng bên cạnh hơi thấp thòm lên tiếng. "Vậy cậu đưa mình đến khi xuống tàu là được rồi, nhà mình cách nhà ga rất gần."

"Nói sau đi."

Xe đã đứng đợi sẵn, Kỳ Diệc Hoành bỏ vali của Thi Diễm vào cốp sau xe, hai người vừa mới lên xe thì Hàn Lăng Dương gọi tới.

"Alo."

"Su tử nhỏ, cậu đâu rồi?"

"Mình đang về nhà."

Đầu bên kia hơi dừng một chút, "Sớm vậy sao? Không phải đã nói cùng về à?"

Thi Diễm đúng là đã quên mất chuyện này, "Cậu với mình cũng không tiện đường mà."

"Bây giờ cậu đang ở đâu? Tớ qua đó tìm cậu nhé?"

"Thật sự không cần đâu Linh dương, mình đã đến nhà ga rồi, mấy phút nữa lên tàu....."

Hàn Lăng Dương nghe thấy đầu bên kia rất yên tĩnh, không có âm thanh ồn ào nhốn nháo nên có của nhà ga, "Có người đưa cậu về rồi?"

Thi Diễm theo bản năng nhìn sang Kỳ Diệc Hoành ngồi bên cạnh, "Ừ."

"Tốt," Hàn Lăng Dương liếc chiếc vali bên cạnh, "Trên đường cẩn thận."

"Mình biết rồi."

Hàn Lăng Dương kết thúc trò chuyện, trong lòng không nói rõ là tư vị gì, ngón tay thon dài đặt trên tay nắm của vali hơi xoay, đôi mắt thất thần nhìn theo chiếc vali kia xoay một vòng tròn.

Đến nhà ga, bọn họ đi vào trong, kiểm phiếu, lên tàu, Thi Diễm đều không mất một chút công sức. Cô đi theo sau Kỳ Diệc Hoành tìm chỗ ngồi, Kỳ Diệc Hoành cho Thi Diễm ngồi ghế ngoài cùng, còn mình sau khi xếp vali cẩn thận cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Mãi đến lúc tàu sắp chạy, cô gái ngồi ghế cạnh cửa sổ mới chạy vội tới, "Thật ngại quá, thật ngại quá, cho đi nhờ ạ."

Cô gái đó đẩy vali đi vào trong, ngồi xuống, đặt chiếc túi đựng đồ xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Về Đông Thành với tôi đi

Dịch: CP88

Tàu đi được không lâu, nhân viên phục vụ đẩy xe đến, "Xin hỏi có cần đồ ăn hay đồ uống gì không ạ?"

Miệng Thi Diễm hơi khô, nhưng nghĩ đến đồ ăn trên tàu cao tốc quá đắt, vẫn là bỏ đi thôi.

Kỷ Diệc Hoành ngồi thẳng dậy, hướng về phía nhân viên phục vụ vẫy tay. "Có hoa quả gì không?"

"Có, trái cây cắt sẵn."

"Cho một hộp, thêm hai túi khoai tây chiên nữa....."

Thi Diễm nghiêng đầu trừng mắt nhìn anh, Kỷ Diệc Hoành đối đầu với tầm mắt của cô, nhưng tay vẫn không thu về. "Cho cậu ăn."

"Xin hỏi còn cần gì nữa không?"

"Nước đi, cậu uống gì?" Kỷ Diệc Hoành hỏi Thi Diễm ngồi bên cạnh.

Thi Diễm cầm hai bình nước khoáng, "Vậy được rồi."

Nhân viên phục vụ đặt đồ lên chiếc bàn nhỏ của Thi Diễm, cô vội vàng rút điện thoại từ trong túi ra. Kỷ Diệc Hoành nghiêng người qua, dùng điện thoại của mình quét mã trên chiếc xe đẩy. "Bao nhiêu tiền."

"Đề mình....."

Nhân viên phục vụ trả lời, Thi Diễm còn chưa nói hết câu Kỷ Diệc Hoành đã thanh toán xong. Thi Diễm đỏ mặt. "Cảm ơn."

"Có phải vẫn không quen để tôi trả tiền?"

Thi Diễm không biết phải trả lời thế nào, "Mình không muốn bị đường thành thói quen."

Kỷ Diệc Hoành cầm chai nước trên bàn đưa cho cô, "Vậy thì từ từ thích ứng đi."

Rồi lại bóc lớp giấy bóng của chiếc hộp trái cây tươi ra, "Ăn đi."

Thi Diễm cầm chiếc xiên ăn trái cây dùng một lần cắm vào một miếng dưa vàng hami, lấy hết dũng khí mới dám đưa đến bên môi Kỷ Diệc Hoành. Cậu thiếu niên liếc mắt, không nói gì, há miệng ăn vào.

Thi Diễm mở chiếc bàn nhỏ trước mặt Kỷ Diệc Hoành ra, đặt nước và hoa quả lên đó.

Thời gian vẫn còn sớm nên cô cũng không thấy đói, Kỷ Diệc Hoành lấy điện thoại ra lướt mạng.

Cô gái ngồi bên cạnh có lẽ cũng tầm tuổi bọn họ, lúc vừa rồi ngồi vào ghế đã chú ý đến Kỷ Diệc Hoành, soái ca có ai lại không thích nhìn thêm mấy cái chứ.

Kỷ Diệc Hoành quay đầu nhìn ra cửa sổ, ngũ quan đẹp đẽ của cậu thiếu niên lập tức trọn vẹn hiện ra trước mắt, cô gái ngồi bên cạnh thậm chí còn nghe được trái tim nhảy lên thành thịch.

Thi Diễm nói chuyện với Kỷ Diệc Hoành. "Cậu thi thế nào?"

"Không biết," Kỷ Diệc Hoành hỏi hột đáp. "Tự mình thi thấy cũng được."

Cô bạn ngồi bên cạnh xen vào, "Tiểu ca ca, hai người đi đâu vậy?"

Có lẽ là Kỷ Diệc Hoành không ngờ người này sẽ mở miệng, anh liếc cô gái đó một cái, rất nhanh lại thu tầm mắt về, "Về nhà."

"Nhà anh ở đâu?"

Thi Diễm thò đầu ra, gần như là áp sát ngực Kỷ Diệc Hoành. Cô còn không biết cái kiểu bắt chuyện này hay sao, tiếp chuyện chỉ là bước thứ nhất, mục đích cuối cùng ít nhất cũng phải là thêm wechat hoặc là gì đó. "Nhà bạn ở đâu?"

Cô gái kia liếc cái đầu bỗng nhiên thò ra của cô, "Thượng Hải."

"Ồ, chúng tôi chỉ đến một cái địa phương nhỏ thôi, không đáng nhắc tới." Thi Diễm cứ như vậy kết thúc câu chuyện.

Nhưng cô gái kia cũng không phải kẻ tầm thường, bị cự tuyệt không hề giảm đi khí thế, nếu đã lẫn lộn trong gang hồ thì phải mài đến khi da mặt đủ dày mới được. "Tiểu ca ca, trái cây này nhìn ngon thật đấy, em có thể ăn một miếng không?"

Lời bắt chuyện này, Kỷ Diệc Hoành dứt khoát không tiếp.

Cô gái kia chớp chớp mắt, phóng điện không ngừng. Kỷ Diệc Hoành nhú chặt mày, con gái bây giờ đều to gan như vậy sao? Người nhà của anh còn đang lù lù ở ngay đây này.

Thi Diễm cười ngọt ngào cầm hộp trái cây đưa cho cô ta, "Ăn đi, gặp gỡ chính là duyên."

Cô gái kia đúng là không hề khách khí, ăn một miếng dưa, "Cảm ơn, em cũng cảm thấy em rất có duyên với hai người đó, nếu đã vậy, chúng ta thêm bạn bè nhé?"

Khóe miệng Thi Diễm co rúm, hộp trái cây cất sẵn bị động tác siết tay của cô rên rì ra tiếng lạo xạo. Cô gái kia lấy điện thoại ra, vừa ăn trái cây của Thi Diễm vừa chuẩn bị thêm người của cô làm bạn tốt.

"Em quét hai người nhé?"

Đương nhiên Thi Diễm biết mục tiêu của cô ta thực chất là Kỷ Diệc Hoành, thế nhưng cũng đã nói đến thế rồi, cô biết phải từ chối thế nào bây giờ?

Cô nên nói cô gái này là quá nhiệt tình, hay là quá không biết điều đây?

Thi Diễm đặt hộp trái cây về chiếc bàn nhỏ trước mặt mình, Kỷ Diệc Hoành thấy tay cô gái kia sắp đưa đến trước mặt mình, cau mày nói, "Tôi không thích thêm wechat của người lạ."

Cô gái kia ngớ ra, có thể là chưa từng bị người ta thẳng thắn từ chối như vậy bao giờ, "Tiểu tỷ tỷ đã nói gặp gỡ chính là duyên phận mà."

"Cũng không phải tất cả duyên phận đều tốt, chưa biết chừng lại là nghiệt duyên thì sao?"

Thi Diễm rút cuộc vẫn không nhận được bật cười thành tiếng. Kỷ Diệc Hoành thu chiếc bàn nhỏ về. "Tôi vào phòng rửa tay."

Thi Diễm cầm nước và trái cây trước mặt lên, Kỷ Diệc Hoành giúp cô thu dọn bàn cẩn thận, "Đi cùng tôi."

"Ừa."

Cô đặt đồ trong tay lên ghế, rồi ôm theo hộp trái cây đi theo sau Kỷ Diệc Hoành. Anh cũng chỉ vào đó rửa cái tay, lúc về để cho Thi Diễm đi trước.

Vừa trở lại chỗ ngồi, cô gái kia lập tức hướng về phía bọn họ vẫy vẫy tay. Thi Diễm định nhường đường cho Kỷ Diệc Hoành ngồi vào, nhưng anh lại đẩy vai cô, cho cô ngồi xuống vị trí ở giữa.

Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống chiếc ghế ngoài cùng, Thi Diễm mở điện thoại lướt mạng, cô gái kia thấy thái độ của bọn họ như vậy thì cũng không tiện tiếp tục dây dưa.

Tàu đến điểm dừng, Kỷ Diệc Hoành đứng dậy, lấy hành lý của Thi Diễm xuống. Thi Diễm tâm trạng rối bời đi theo anh, mãi đến tận khi ra đến bên ngoài.

Kỷ Diệc Hoành nhìn bảng hướng dẫn chuẩn bị tìm chỗ thuê xe, Thi Diễm vội vàng đuổi theo, "Tự mình quay lại là được rồi."

"Sợ tôi đến nhà cậu không tiện?"

Thi Diễm cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân mình. "Nhà mình thật sự cách đây không xa."

"Nhà cậu có người ở nhà không?"

Trước khi về Thi Diễm đã gửi tin nhắn cho người kia, đã nói là sẽ không trở lại.

Kỷ Diệc Hoành cầm cổ tay cô, một tay còn lại kéo theo chiếc vali đi về phía trước.

Bọn họ đứng xếp hàng bên trong một hồi lâu mới ngồi được lên đến taxi, tài xế hỏi địa chỉ, Thi Diễm ấp úng nói ra đường và tên tiểu khu.

Cô không hề nói dối, nơi ở của cô thật sự không cách xa nhà ga.

Kỷ Diệc Hoành kéo theo vali của Thi Diễm đi tới trước cửa nhà cô, Thi Diễm một bụng tâm sự, chỉ sợ ngày hôm nay Thi Niên Thịnh sẽ ở nhà. Kỷ Diệc Hoành đã xem video kia rồi, nhất định là đoán được đại khái tình cảnh của nhà cô. Thi Diễm dè dặt đẩy cửa ra, sau đó đứng trước cửa khê gọi, "Ba?"

Bên trong không có chút ánh sáng, trời còn chưa tối nhưng bên trong nhà đã tối thui.

Thi Diễm hơi khom lưng, đi vào. "Ba?"

Kỷ Diệc Hoành chỉ cảm thấy trong lòng âm ỉ khó chịu, nhìn theo thân hình nhỏ bé của cô cẩn thận từng chút một đi vào trong. Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, xem ra là không có ai ở nhà.

Nếu là ở một gia đình khác, trong nhà nhất định đã sáng đèn, cơm canh thơm phức cũng đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ đứa nhỏ về đến nhà là có thể ăn ngay. Chưa biết chừng dọc đường đi còn gọi điện không ngừng, lại không yên tâm mà đến tận nhà ga đón cô con gái nhỏ. Bàn tay Kỷ Diệc Hoành đặt trên tay kéo vali hơi siết lại, anh

nhìn thấy Thi Diễm xoay người, hướng về phía mình vẫy vẫy. "Mau vào đi."

Cô đi vào phòng khách mở cửa sổ ra, bên trong lạnh lẽo, cái lạnh thấu xương khiến người ta phải run mình.

Kỷ Diệc Hoành đặt chiếc vali sang một bên. Thi Diễm sợ anh không quen, vội vàng tìm điều khiển điều hòa, sau đó mở điều hòa của phòng khách lên.

Máy điều hòa kia có lẽ cũng đã dùng rất nhiều năm rồi, màu ổ vàng cũ kỹ, lơ lửng một góc chiếm lấy gần nửa không gian của phòng khách.

"Cậu mau ngồi nghỉ một chút đi." Thi Diễm xoay người đi vào trong nhà bếp, cầm một bình nước nóng.

Căn nhà rất nhỏ, cũng chỉ có hai phòng ngủ và một nhà vệ sinh. Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống ghế sofa, đợi đến tận khi nước sôi mà máy điều hòa kia vẫn không phát ra chút khí ấm nào.

Cô đi đến trước máy điều hòa, giờ tay ra kiểm tra, "Xem ra đã hỏng rồi."

"Hay hỏng lắm à?"

"Ừ, chủ nhà chỉ sửa lại đúng một lần lúc mới chuyển đến, về sau gọi điện ông ấy đều không quan tâm." Thi Diễm cầm điều khiển, tắt điều hòa.

"Không thì cậu vào phòng mình ngồi đi, điều hòa trong đó chắc là dùng được."

"Ừ." Kỷ Diệc Hoành đứng lên, đi theo Thi Diễm vào phòng cô.

Căn phòng này có lẽ chưa nổi mười mét vuông, còn có nhét vào một bộ bàn học và một tủ quần áo. Trên giường trống không, Thi Diễm nói Kỷ Diệc Hoành ngồi tạm xuống chiếc ghế bình thường cô dùng để ngồi học sau đó xoay người đi tìm điều khiển bật điều hòa lên.

Chần dậm và ga trải giường đều nhét trong tủ quần áo, Thi Diễm lôi chúng ra ngoài. Hiện tại cũng không thể mang đi giặt, càng không có cách nào hong khô, Kỷ Diệc Hoành ngửi thấy được mùi ẩm mốc rất rõ ràng.

Bình thường cô không về đây ở, trong nhà cũng không có ai dọn dẹp trước chờ cô về. Thi Diễm ngửi được mùi, vội vàng nhét chúng lại vào tủ.

Cô lúng túng đứng một chỗ, nghe thấy tiếng máy điều hòa hoạt động, Thi Diễm hơi nghiêng đầu, "Được rồi."

"Về Đông Thành với tôi đi, cùng nhau ăn Tết."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54: Tốt nhất là anh, và chỉ có anh thôi (1)

Dịch: CP88

Thi Diễm run lên, không kịp trả lời, mà ánh mắt của Kỷ Diệc Hoành trên người cô trước sau cũng không hề dời đi.

Máy điều hòa trong phòng ngủ gây ra động tĩnh rất lớn, từng đợt khí nóng còn kèm theo âm thanh rì rì. Thi Diễm ngồi xuống mép giường, "Kỷ Diệc Hoành, ngày Tết..... mình muốn đón Tết với ba."

Yết hầu Kỷ Diệc Hoành khó khăn chuyển động, "Vậy ba cậu đâu? Sẽ về thật sao?"

"Sẽ, ông ấy nhất định sẽ về ăn Tết với mình." Thi Diễm vò vạt áo, "Cậu còn phải quay về ngay trong ngày nữa đấy, chắc sẽ mệt lắm. Chúng ta xuống lầu ăn gì đó trước đã."

"Không cần," Kỷ Diệc Hoành vẫn chưa đứng dậy, "Cậu cũng mệt rồi, tôi không đói."

Ngôi nhà này của cô, vừa nhìn liền biết ngày thường không có người ở, lát nữa nhất định còn phải dọn dẹp."

Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Thi Diễm giật mình đứng bật dậy. Cô biết Thi Niên Thịnh có chìa khóa, nên sẽ không thể nào là ông. Không lẽ lại có người tìm đến? Thi Diễm nhìn sang Kỷ Diệc Hoành, cẩn thận từng li từng tí đứng lên.

"Tôi vừa đặt thức ăn bên ngoài, chắc là nhân viên giao hàng."

Thi Diễm nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới bước nhanh ra mở cửa.

Bên ngoài quả nhiên là nhân viên giao thức ăn, Thi Diễm xách đồ vào trong. Kỷ Diệc Hoành gọi không ít, cô bóc đôi dưa dùng một lần ra rồi đưa cho anh, "Ăn xong mình đưa cậu đi?"

"Không cần." Kỷ Diệc Hoành hiểu rõ, với tình cảnh này, anh ở lại càng lâu cô sẽ càng khó chịu.

Thi Diễm kéo ghế ngồi xuống, Kỷ Diệc Hoành biết cô không kén ăn, liên tục gấp thức ăn đặt vào hộp cơm của cô.

"Ba mình nói tối sẽ về, còn mua đồ về cho mình nấu một bữa. Bây giờ mình không cần phải ăn quá no."

"Ngày Tết cậu định sẽ làm gì?"

Thi Diễm nhìn hộp com trong tay đến xuất thần, "Thăm họ hàng này, đi dạo lòng vòng xung quanh, đi đâu đó chơi. Thời gian nghỉ đông cũng chẳng hề dài, rất nhanh sẽ kết thúc thôi."

"Tôi trở về sẽ chỉnh sửa lại kịch bản phát thanh cần dùng cho học kỳ tiếp theo rồi gửi cho cậu, cậu ở nhà tranh thủ đọc qua trước."

"Được." Như vậy cô cũng không cần lo lắng nghỉ đông không có việc gì làm rồi.

Ăn xong com tối thi bầu trời bên ngoài cũng đã đen kịt, Thi Diễm đưa Kỳ Diệc Hoành xuống lầu. Xe anh gọi đã chờ sẵn bên dưới tiểu khu, Thi Diễm đi theo anh, mắt thấy cổng tiểu khu dần hiện ra trước mắt, cảm giác không nở và chua xót ê ẩm càng lúc càng rõ rệt. Cô hận không thể giữ anh ở lại, hận không thể xin anh hãy ở bên cô, nhưng loại tâm tư này cô cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng vậy thôi.

Nhớ nhưng rốt cuộc vẫn không thể đánh bại chấp niệm muốn che giấu lúng túng tận sâu trong lòng.

Kỳ Diệc Hoành đi đến cạnh xe, Thi Diễm bước nhanh về phía trước, nhẹ nhàng kéo tay cậu thiếu niên.

Bên ngoài gió rét từng đợt, mỗi lần thổi qua đều mang theo cái lạnh sắc bén cửa lên da mặt. Thi Diễm im lặng nhìn gò má Kỳ Diệc Hoành, cậu thiếu niên nắm tay lại, bàn tay cô gọn gàng nằm trong lòng bàn tay anh.

Kỳ Diệc Hoành rũ mi mắt, giọng nói cũng ôn nhu đi không ít, "Theo tôi về nhé?"

"Mới không cần." Thi Diễm tận lực khiến cho giọng nói của mình thật nhẹ, "Đi nhanh đi, không còn sớm nữa."

Tài xế cũng sốt ruột giục. "Có đi không đây?"

Thi Diễm đẩy mạnh Kỳ Diệc Hoành vào trong xe, "Về đến nhà thì gọi cho mình. Đi nhanh đi, lát nữa ba mình về mà nhìn thấy cậu nhất định sẽ lại tra hỏi một trận cho xem."

"Vậy cậu phải giới thiệu mình thật đáng hoàng mới được."

Thi Diễm cười cười rút bàn tay về, vẫy tay chào tạm biệt anh, rồi nhanh chóng đóng cửa xe lại.

Tài xế đạp chân ga, không hề để lại cho bọn họ một chút thời gian tạm biệt nào. Thi Diễm đứng trong gió rét, nhìn đuôi xe dần ẩn vào dòng xe cộ đông đúc. Cô lạnh đến mức run lấy bầy, nhưng vẫn không muốn xoay người đi vào.

29 Tết, Thi Diễm gọi điện thoại cho Thi Niên Thành, ông ta nói giao thừa sẽ về qua nhà.

Thi Diễm thu dọn căn nhà một lượt, tranh thủ một ngày thời tiết ấm lên liền mang toàn bộ chăn đệm và ga trải giường giặt sạch một lượt. Trên ban công treo đầy, càng khiến cho ánh mặt trời không có cách nào tiến vào phòng.

Sắp tới chiều tối, Hàn Lăng Dương gọi điện thoại đến.

Thi Diễm đang chuẩn bị ra ngoài mua thức ăn, cô vừa thay giày vừa nghe điện thoại. "Alo, Linh dương đây à."

"Su từ nhỏ, đang ở nhà hả?"

"Đang chuẩn bị ra ngoài đây."

"Vậy tớ chờ cậu ngoài cổng tiểu khu."

Thi Diễm thay giày xong, đứng dậy đẩy cửa, "Nói mớ, cậu đâu có biết mình ở đâu."

"Cậu ra ngoài đi."

Thi Diễm hoàn toàn không tin, cô mặc một chiếc áo phao dài đến đầu gối rồi đóng cửa ra khỏi nhà. Gió thổi vù vù bên tai, Thi Diễm có ảo giác cơ thể nhỏ bé này rất có thể sẽ bị hất bay mất. Cô đi nhanh ra ngoài tiểu khu, Hàn Lăng Dương lạnh đến mức phải trốn trong phòng bảo vệ, nhìn từ xa giống như đang cãi nhau với người bảo vệ già bên trong. Vừa nhìn thấy Thi Diễm trùm kín mít đi tới, cậu nhanh tay đẩy cửa ra.

"Su từ nhỏ!" Hàn Lăng Dương đưa tay ra, thỉnh thoảng đánh bốp một cái lên vai Thi Diễm.

Thi Diễm sợ đến mức bật thót lên, "Má ơi, ai vậy?"

Trời lạnh như vậy nhưng Hàn Lăng Dương chỉ mặc một chiếc áo khoác lưng, đẹp đẽ phong cách, nhưng đúng là làm cậu lạnh chết rồi. Hàn Lăng Dương đứng tại chỗ liên tục nhún nhảy. "Tối rồi còn ra ngoài làm gì vậy?"

"Sao cậu lại tìm được chỗ này?"

"Tớ gọi cho ba cậu."

Thi Diễm nghe liền hiểu, "Cậu đến đây làm gì?"

"Tìm cậu đó, đi, chúng ta đi ăn."

"Mình không đi...."

Mũ lông của chiếc áo khoác bị Hàn Lăng Dương tóm lấy, cơ thể nhỏ bé của cô căn bản không đấu lại được sức mạnh đó, cứ như vậy bị Hàn Lăng Dương kéo một mạch đến trung tâm thương mại gần đây.

Quanh tiểu khu nhà cô cũng chỉ có một cái trung tâm thương mại này là tạm được, Hàn Lăng Dương đẩy cửa đi vào, hơi ám phả vào mặt, đầu ngón tay đông cứng rồi cuộc bắt đầu lấy lại tri giác, "Sống lại rồi."

"Hôm nay dự báo thời tiết rõ ràng nói nhiệt độ dưới 0 độ C, cậu còn mặc như thế?"

"Lẽ nào lại như cậu, cuộn lại như cái bánh chưng?"

"Ấm là được." Đó mới là thể hiện sự tôn trọng tối thiểu với mùa đông, có hiểu không hả?

"Có nhiều cách để xinh đẹp như vậy, cậu lại nhất định muốn chọn con đường làm chính mình xấu đi."

Thi Diễm tức điên, vung tay muốn dấm cho cậu một cái, Hàn Lăng Dương né được, thuận tiện kéo tay cô đi vào thang máy, "Tớ mời cậu ăn tối."

"Vì sao?"

"Ăn Tết, mai ba cậu về rồi, cậu tức khắc không cần theo tớ nữa."

Thi Diễm mới đi được mấy bước đã thấy nóng, cô tháo khăn quàng cổ xuống cầm trên tay, "Linh dương, mình biết cậu sợ chỉ có mình ở nhà sẽ buồn chán. Nhưng thật sự không sao cả, như vậy toàn bộ thời gian có thể đọc truyện xem ti vi rồi, rất là tự tại đấy."

Hàn Lăng Dương đã quá hiểu tính cô, bên ngoài có thể nhìn rất kiên cường, nhưng thực tế vừa yếu đuối vừa nhạy cảm. Đặc biệt là trong những thời điểm như thế này, nhà người khác đều là ồn ào náo nhiệt, cô có thể vui vẻ chấp nhận mới là lạ đấy.

Hàn Lăng Dương đưa cô đến trước cửa một tiệm cơm Tây, Hàn Lăng Dương nhắc chân đi vào trong, Thi Diễm vội vàng cản lại, "Mình không vào đâu."

"Làm sao thế?"

"Nếu là cậu muốn mời mình ăn, mình sẽ không vào."

Hàn Lăng Dương nghe xong liền hiểu, lại là cái lòng tự ái chết giấm nào đó nổi loạn mà thôi, "Vậy cậu mời mình, được chưa?"

Thi Diễm lúc này mới buông lỏng tay, "Được rồi."

"Bất đắc dĩ như vậy cơ à?"

"Không có không có, đi thôi." Thi Diễm đẩy Hàn Lăng Dương đi vào trong.

Sinh hoạt phí của cô cũng không có nhiều, nhưng từ sau khi làm trợ lý cho Kỳ Diệc Hoành, mỗi khi có tiền lương từ trường anh đều sẽ chia cho cô một phần. Hơn nữa mỗi tháng Thi Niên Thịnh đều gửi cho cô một khoản tiền, Thi Diễm dùng không hết, mỗi tháng sẽ dư lại một ít.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người đến một bàn trống, Thi Diễm cởi áo khoác phao, vắt lên chiếc ghế dựa.

Hàn Lăng Dương cầm thực đơn, "Cậu ăn gì?"

"Gì cũng được, chỉ cần có thể lấp đầy bụng."

"Vậy thì gọi hai phần đi, có muốn uống chút rượu vang không?"

Thi Diễm khẽ lắc đầu, "Cậu muốn uống?"

Ngoại trừ bia, những thứ khác cô đều chưa từng động tới. Hàn Lăng Dương quét mắt một lượt, cuối cùng gọi ra một chai rượu vang, bởi vì Thi Diễm không nhìn thấy mục giá nên trong lòng không khỏi lo lắng lát nữa sẽ không đủ tiền trả.

Khắp nơi trong nhà hàng này đều mang theo hơi thở từ phương Tây, Thi Diễm hơi khó chịu, lúc này mới phát hiện ra trên chân mình là đôi giày đi tuyết. Cô khép hai chân lại, ngồi ngay ngắn, cố gắng không để cho người khác nhìn thấy.

Hàn Lăng Dương cũng đã cởi áo khoác ngoài, bên trong cậu chỉ mặc một chiếc áo len cổ trễ màu đen, xương quai xanh như ẩn như hiện. Tháo nào vừa rồi lại run rẩy như vậy.

Nhân viên phục vụ mang tới cho bọn họ hai cốc nước chanh, Hàn Lăng Dương đẩy một cốc đến trước mặt Thi Diễm. Cô nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên ngón út của Hàn Lăng Dương, bởi ngón tay vốn đã thon dài nên đeo thêm phụ kiện vào càng thêm nổi bật hơn.

"Vì sao dọn nhà mà không nói với tớ?"

"Nhà cũng đâu phải mới dọn lần đầu."

Hàn Lăng Dương không hỏi tiếp nữa, cậu nhìn thấy cách đó không xa có đặt đàn piano, "Tớ đàn tặng cậu một khúc nhé, chúc cậu năm mới vui vẻ."

"Ok."

Cậu thiếu niên đứng lên, đi tới, sau khi hỏi qua nhân viên phục vụ liền nhanh chóng ngồi xuống.

Thị Diễm một tay chống má, nhìn theo Hàn Lăng Dương nhẹ nhàng đặt hai tay lên phím đàn. Từ nhỏ cô đã ước ao được là một người có kỹ năng đặc biệt, giống như trong lễ kỷ niệm thành lập trường ngày đó, dù là cùng lớp hay ngoài lớp, bọn họ đều sẽ trở thành tiêu điểm được chú ý nhất.

Mười ngón tay thon dài của Hàn Lăng Dương thuần thục lướt nhanh trên phím đàn, khúc nhạc theo đó phát ra, là phiên bản piano của《Bất nhiễm(*)》.

(*) OST Hương mật tựa khói sương, chắc mn chưa quên má Yêu là fan của La Văn Hi ^^

(Ai ở wattpad thì lên trên đầu chương để xem video, fb và wp thì lên yt tìm nha kkkk. Ai thích thì sáng mai ta sẽ tìm rồi đăng bản piano lên trang facebook CP88)

Thị Diễm đã mê bài này gần nửa năm nay, mỗi lần nghe đều phải bật chế độ tự động phát lại. Cô khẽ nhắm mắt, tập trung mọi giác quan để cảm nhận tiếng đàn dương cầm kia.

Lúc cô mở mắt ra một lần nữa, ánh đèn trên đỉnh đầu Hàn Lăng Dương đã bật lên từ bao giờ. Chùm đèn thủy tinh hình trụ, mỗi góc đều được treo một viên pha lê hình giọt nước, ánh đèn từ bên trong tán ra, từ nhiều phía khác nhau bao bọc lấy bóng dáng của cậu thiếu niên.

Một khúc nhạc kết thúc, ngón tay Hàn Lăng Dương đặt tên phím đàn lướt nhanh một vòng, sau đó đứng lên.

Thị Diễm nhìn thấy tất cả mọi người trong nhà hàng đều kích động đứng lên vỗ tay, cô cũng vỗ tay theo họ.

Hàn Lăng Dương ngồi về chỗ của mình, nhân viên phục vụ mang rượu tới, đôi mắt cậu chứa đầy ý cười nhìn chằm chằm Thị Diễm, "Nghe hay không?"

"Quá hay rồi."

Hàn Lăng Dương đưa cho Thị Diễm một ly rượu vang, "Sur từ nhỏ, chúc cậu năm mới vui vẻ, chúc mừng cậu lại thu ngắn khoảng cách đến thời điểm đôi cánh trở nên cứng cáp thêm một bước rồi."

Thị Diễm hơi xúc động, cô nhấp ly rượu cùng với ly của Hàn Lăng Dương, "Cảm ơn Linh dương, cũng chúc cậu năm mới vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Tốt nhất là anh, và chỉ có anh thôi (2)

Dịch: CP88

Hàn Lăng Dương vừa đặt ly rượu xuống, một người đàn ông đi giày da bước đến trước bàn bọn họ, "Xin chào, người vừa rồi đánh đàn là cậu sao?"

"Đúng vậy."

"Là như thế này, tôi muốn hỏi cậu có thể đánh thêm hai khúc nữa không? Nếu được, tôi sẽ miễn thanh toán cho bữa ăn tối nay của hai người."

Hàn Lăng Dương liếc Thị Diễm một cái, không ngờ Thị Diễm lại phản ứng cực kỳ gay gắt, "Không được. Chúng tôi đến ăn cơm, không phải đến để biểu diễn."

Hơn nữa, cô rõ ràng đã nói mời cậu ăn cơm, hà cớ gì phải làm như vậy chứ?

Thế nhưng Hàn Lăng Dương lại tỏ ra khá hứng thú, "Thật không? Chỉ cần đánh hai bài là sẽ được miễn tiền cơm?"

"Đúng đúng, còn có thể làm một tấm thẻ, lần sau đến đây sẽ trực tiếp được giảm giá."

"Được!"

Thị Diễm muốn kéo Hàn Lăng Dương lại, nhưng không đủ sức. Về mặt cô cực kỳ nghiêm túc, cậu cũng không phải là người bán nghệ.

Cậu thiếu niên ngồi xuống trước cây đàn, vị giám đốc kia cầm hai khúc phổ đưa cho cậu. Hai khúc nhạc này không dài, nhưng lại khiến Thị Diễm khó chịu không thôi.

Thực khách đến nhà hàng ngày hôm nay hiển nhiên rất thích, tiếng nhạc vừa dừng, tiếng vỗ tay như sấm dậy lập tức vang lên. Lúc Hàn Lăng Dương về chỗ, toàn bộ những món bọn họ gọi cũng đã mang lên đầy đủ.

Thị Diễm chống tay hai bên người, ngồi yên không nhúc nhích, "Vì cái gì mà ông ta muốn cậu qua là cậu phải qua?"

"Cứ coi như là luyện tập đi. Không đồng ý mới là lạ đó, chuyện tốt như vậy vì sao phải từ chối?" Hàn Lăng Dương múc một bát canh hầm nấm rồi đặt ở trước mặt cô, "Lần sau chúng ta lại đến đây đi."

"Đa mặt cậu từ bao giờ lại dày như vậy thế?"

"Cái này gọi là dùng bản lĩnh để kiếm cơm, không phải da mặt dày."

Thi Diễm không nói nữa, sau khi nghĩ thông suốt rồi cảm thấy cũng không phải chuyện gì quá to tát.

Hàn Lăng Dương cắt miếng thịt bò trong đĩa, "Su từ nhỏ, tớ nhớ lúc trước cậu đã nói trước khi đi làm sẽ không nói chuyện yêu đương."

Hỏi cấp ba cô đúng là đã nói như vậy, "Ai rồi cũng sẽ thay đổi mà."

"Vậy vì sao cậu lại thích cậu ta?"

Thi Diễm đúng là vẫn chưa từng tỉ mỉ nghĩ đến vấn đề này. Là bởi vì bị nhan sắc của Kỳ Diệc Hoành quyến rũ sao? Lý do này cũng không phải không có khả năng, gương mặt đó đối với con nhan cầu nhỏ là cô không nghi ngờ gì chính là một chiêu bạo kích rồi. "Nhật cửu sinh tình(*)."

(*) ở lâu với nhau sẽ nảy sinh tình cảm. Ngược lại với nhất kiến chung tình, khác nhau ở tốc độ thích đối phương

Hàn Lăng Dương ngừng đầu nhìn cô, "Nếu nói tới nhật cửu sinh tình, tớ và cậu đã quen biết bao nhiêu năm rồi hả?"

Thi Diễm không nghe ra hàm ý trong lời của Hàn Lăng Dương, "Mình biết rồi, có phải cậu thấy mình có bạn trai nên ghen tị không? Vậy để mình giới thiệu cho cậu đi, cậu thấy mấy chị em cùng phòng ký túc xá của mình thế nào, hả?"

Hàn Lăng Dương mặt không đổi, dao trong tay bị cậu dùng sức cắt xuống. Thi Diễm cũng không phải đang nói đùa, "Rồi rồi. Mình biết tiêu chuẩn của cậu cao, người bình thường căn bản không lọt nổi vào mắt xanh của cậu."

Cậu thiếu niên không tiếp lời cô, nhưng trong lòng Thi Diễm lại như gương sáng. Hàn Lăng Dương như vậy, con người đi đâu cũng tràn đầy một loại hơi thở nghệ thuật. Tốt nhất phải là người cùng giới, còn phải có gia thế tương đương, như vậy mới là tuyệt phối.

Ăn xong cơm tối, Hàn Lăng Dương đưa Thi Diễm về, hai người họ vừa đi đến cổng tiểu khu thì tuyết cũng rơi.

Thi Diễm nhanh chóng xua tay đuổi Hàn Lăng Dương, "Mau về đi thôi, đừng để bị cảm lạnh."

"Tớ đưa cậu vào."

"Thật sự không cần. Cũng chỉ có một đoạn ngắn, mình chạy nhanh vào trong là xong."

Vừa vặn có một chiếc xe taxi dừng lại trả khách, cũng chỉ cách bọn họ một đoạn. Từ trên xe bước xuống một nam một nữ, Thi Diễm bận rộn đẩy Hàn Lăng Dương về phía chiếc xe đó.

Về đến nhà, Thi Diễm bật đèn lên, trong phòng vắng lạnh.

Vừa rồi Kỳ Diệc Hoành mới nhắn tin hỏi cô đang làm gì, cô chỉ nói đi ăn cơm tối. Ngày mai là giao thừa, Thi Diễm đã quên mất phải mua câu đối treo lên. Ngày Tết mà, ít nhiều cũng phải có như vậy mới phù hợp bầu không khí.

Sáng ngày hôm sau, Thi Diễm bị lạnh mà tỉnh. Cô không bật điều hòa, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyết rơi suốt cả đêm qua không ngừng, đường đi bộ bên ngoài đều đã phủ đầy tuyết trắng, hiện tại vẫn còn có thể mơ hồ nghe thấy âm thanh rì rào.

Thi Diễm lạnh đến mức không dám ngồi dậy, cô gửi tin nhắn cho Thi Niên Thịnh.

Ngày hôm qua Thi Diễm đã vẽ ra một mộng tưởng rất đẹp. Cô nghĩ tới ngày hôm nay ba trở về, cô sẽ cùng với ông đi siêu thị mua đồ, lại đến chợ một chuyến mua thức ăn. Sau đó cô sẽ làm một bàn ăn tối thiểu tám món, bởi đã rất lâu rất lâu rồi cô không ăn cùng ông một bữa cơm.

Thi Diễm chờ mấy phút, Thi Niên Thịnh mới trả lời lại, "Chiều nay về."

Trong lòng hơi lạnh đi, chiều nay sao? Chưa biết chừng chính là chiều tối, lại không biết được phải tới tới muộn, nếu còn tiếp tục hoãn lại nữa, có phải đêm nay cũng sẽ chưa về tới?

Thi Diễm chỉ cảm thấy cái lạnh càng lúc càng lan rộng, thấm vào trong xương tủy.

Cô không muốn rời giường nữa, dù sao cũng sẽ không có ai gọi cô ăn cơm, cứ nằm đây chờ Thi Niên Thịnh về đi vậy.

Bên ngoài ngờ ngợ truyền đến tiếng gõ cửa, Thi Diễm vênh tai lên nghe ngóng. Cửa phòng ngủ khép chặt, hình như cô thật sự nghe thấy có người gõ cửa.

Thi Diễm không để tâm đến cái lạnh, nhanh chóng đi ra, "Ai vậy?"

Người bên ngoài không lên tiếng, Thi Diễm mở cửa phòng ngủ, không khí lạnh lẽo phả ra từ mọi góc ngách. Thi Diễm đi nhanh đến cửa, không phải là Hàn Lăng Dương đó chứ?

Cô đưa tay đẩy cửa ra, ngoài tường tượng nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành.

Anh không mang theo ô, trên người chỉ mặc một chiếc áo khoác bò lót lông, bên trong là chiếc hoodie trắng. Trên bả vai anh đã ướt một khoảng, Thi Diễm làm thế nào cũng dám nghĩ đến là anh, về mặt kinh ngạc, "Cậu -----"

"Có người ở nhà?"

Vành mắt Thi Diễm chưa xốt, đôi mắt đỏ lên, cảm giác trống trải trong căn phòng này thật sự sắp bức điên cô rồi. Cô thật sự không thích Tết, không có gì tốt đẹp cả.

Cô gần như là nhào tới, nhón chân lên, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng ôm lấy cái cổ của Kỳ Diệc Hoành.

Kỷ Diệc Hoành hơi cúi đầu, trán hai người đụng vào nhau, thật lạnh, cô vội vàng kéo anh vào nhà, "Sao cậu lại đến đây?"

"Đến xem xem cậu đón năm mới thế nào."

Ngày hôm qua còn nói với anh cô đã mua rất nhiều đồ ăn, rất nhiều rất nhiều quần áo mới, ba cũng đã quay về rồi, trong nhà bày biện trang trí cực kỳ đẹp đẽ. Giờ xong rồi, toàn bộ đều bị phanh phui.

Cô chưa rửa mặt, tóc cũng chưa gội, trên người mặc bộ pijama màu hồng phấn dây cộm, bộ dạng giống như vừa mới bò ra từ một cái hố đất nào đó.

"Cậu có lạnh lắm không?"

"Vẫn khá ổn," Kỷ Diệc Hoành không ngờ bên này lại lạnh như thế, "Đồng Thành chưa có tuyết rơi."

Hơn nữa trong nhà anh bật máy sưởi 24/24, anh suýt nữa đã cho rằng cả đất nước này đều là ấm áp như vậy.

Thi Diễm chạy về phòng, trước khi Kỷ Diệc Hoành đi vào đã nhanh chóng trải chăn đệm ra, sau đó tìm điều khiển bật điều hòa lên.

"Cậu ngồi nghỉ một chút đi, mình đi thay quần áo."

"Ừ."

Thi Diễm ôm quần áo đi vào nhà vệ sinh, đổi quần áo rồi đánh răng rửa mặt, bận rộn hồi lâu mới quay lại phòng ngủ.

Thi Diễm rốt cuộc đã phát hiện ra, thế nào mà con trai bây giờ còn thích chung diện hơn cả con gái vậy nhỉ? Ngày hôm nay rõ ràng đã âm độ rồi, Kỷ Diệc Hoành lại mặc phong phanh không chịu nổi, cái cổ thon dài lồ lộ ra bên ngoài. Đây là sợ người ta không biết anh có cái cổ dài sao?

"Cậu định ăn tối ở đâu?"

Thi Diễm buộc gọn tóc lại, "Ở nhà."

"Đi, tôi ra ngoài đi dạo với cậu."

Thi Diễm đi tìm ô, tìm một hồi cũng chỉ thấy một cái, Kỷ Diệc Hoành cầm lấy, "Vậy được rồi."

Vừa xuống đến dưới tiểu khu, Thi Diễm đã nhanh chóng đội mũ lông của chiếc áo khoác phao lên. Ngày hôm nay rõ ràng còn lạnh hơn cả hôm qua, Kỷ Diệc Hoành mở ô, kéo cô đi sát bên cạnh mình.

Trên đất đã có tuyết đọng, bước đi cũng phải vô cùng cẩn thận. Thi Diễm trượt chân một cái, suýt chút nữa thì ngã chống vó, may mà có Kỷ Diệc Hoành nhanh tay kéo cô lại. "Không sao chứ?"

"Không sao."

Một tay kia của Kỷ Diệc Hoành đưa ra ôm lấy vai Thi Diễm, cô ngẩng đầu, nhìn thấy bàn tay cầm ô của anh đã lạnh đến mức trắng bệch, "Để mình cầm ô cho."

"Cho cậu cầm ô? Không lẽ muốn tôi ngồi xôm mà đi?"

Thi Diễm dùng cái đầu nhỏ của mình húc vào ngực anh, "Cậu lại dám nói mình thấp."

"Tôi chưa có nói."

"Nói rồi." Thi Diễm đứng chặn lại phía trước Kỷ Diệc Hoành, cô sờ sờ bàn tay lạnh băng của anh, sau đó tháo một chiếc găng tay xuống. "Mau đeo vào đi."

"Hong nhạt xấu chết đi được, không đeo."

"Cậu cứ như thần tượng phải giữ gìn hình ảnh thế nhì," Thi Diễm phủ tay lên mu bàn tay của Kỷ Diệc Hoành, "Mỗi người một cái."

"Không cần, cậu tự dùng đi."

Thi Diễm không nghe, nhất định muốn kéo tay anh tới, sau đó nhanh tay đeo chiếc găng tay thêu hình con thỏ vào cho anh.

Kỷ Diệc Hoành quét mắt một cái, sau đó liền không dám nhìn thẳng.

Thi Diễm xò cả hai tay mình vào vào túi áo anh. Trên đường gần như không có lấy một bóng người, bên trong túi áo khoác của anh cũng không có lấy một chút hơi ấm. Thi Diễm hơi ngửa mặt lên, "Cuối năm mà cậu lại chạy đến đây thế này, ba mẹ cậu không nói gì hả?"

"Tôi lớn rồi."

Lời này cũng mang theo không ít hàm ý nhĩ, Thi Diễm cong môi cười khế, "Vậy cậu nói tối nay bọn họ phải làm sao?"

"Đã đặt cơm rồi, mẹ tôi không thể nấu cơm, ba cũng lười làm."

Thi Diễm trầm nghĩ, thật tốt, như vậy nhất định là sẽ rất náo nhiệt.

"Cậu có muốn cùng tôi về đó không?"

Thị Diễm chôn đầu vào ngực Kỷ Diệc Hoành, "Ba cũng rất nhớ mình, hơn nữa nếu mình qua đó, nhất định sẽ hù dọa ba mẹ cậu."

"Tôi có thể giới thiệu cho ba người làm quen với nhau."

Thị Diễm cười, khẽ dụi đầu vào ngực anh, "Mình không dám."

Cô vẫn rất lạnh, nhưng hai tay chỉ dám giấu trong túi áo khoác của Kỷ Diệc Hoành. Cô thật sự không dám ôm lấy anh thật chặt, dù hiện tại cô đã muốn đến điên rồi.

Kỷ Diệc Hoành nâng một tay còn lại khẽ vuốt má Thị Diễm, bàn tay anh lạnh cứng như một khối băng. Thị Diễm co rúm lại, cậu thiếu niên thuận đà đưa ngón tay luồn vào cổ áo cô.

Trong đầu Thị Diễm nổ oanh một cái, sợ đến mức không dám di chuyển. Anh anh anh..... làm cái gì đấy, ban ngày ban mặt, anh sờ vào chỗ nào vậy?

----- lời tác giả -----

Ta cảm thấy ngày mai có thể viết một cái nụ hôn đầu rồi ~

Mọi người thấy sao, nhìn trời ~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nụ hôn đầu

Dịch: CP88

Thị Diễm bởi vì phản ứng với cái lạnh đột ngột mà rụt cổ lại, ngón tay Kỷ Diệc Hoành lạnh lạnh lại man mát.

"Thật ấm."

Nếu đổi lại là người khác, Thị Diễm nhất định sẽ không ngại ngần mà mắng lại. Nói thừa, đó là nhiệt độ từ người cô phát ra đó, có thể không ấm sao?

"Buổi trưa muốn ăn gì?"

"Lâu lắm rồi không ăn pizza, cánh gà nướng nữa."

"Đi." Kỷ Diệc Hoành rút tay về rồi ôm lấy một bên vai cô, kéo cô về phía mình, ôm thật chặt rồi mới đi về phía trước.

Đến trung tâm thương mại, Kỷ Diệc Hoành tìm chỗ chuẩn bị ăn cơm, còn chưa đến thời gian mở cửa, Thị Diễm liền nói anh ở đó xếp hàng trước.

Sau đó mình cô chạy đi tìm cửa hàng bán quần áo, chọn lựa một lúc lâu, cuối cùng mới mua được một chiếc khăn quàng cổ và một đôi găng tay.

Trở lại tầng trên, cửa hàng kia đã mở, Kỷ Diệc Hoành đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cô. Thị Diễm bước nhanh đến trước mặt anh, cầm chiếc khăn kẻ caro trong tay choàng lên cổ anh, "Đẹp không?"

Anh cúi đầu nhìn, "Đẹp, nhưng trong này nóng."

"Lúc về dùng."

"Được"

Hiện tại cũng đã là đầu giờ chiều, trong trung tâm thương mại không có nhiều người. Ăn xong cơm trưa, Kỷ Diệc Hoành dẫn theo Thị Diễm vào siêu thị ở tầng dưới.

Anh đẩy xe, hai người đi đến khu bán hoa quả tươi, Thị Diễm đưa một tay ra kéo mép xe rồi hỏi anh. "Cậu muốn mua gì?"

"Trong nhà còn nguyên liệu nấu ăn không?"

"Lát nữa trên đường quay về rẽ vào chợ mua là được."

Kỷ Diệc Hoành đi về phía bán tôm tươi, sau đó dừng lại, "Bên ngoài có tuyết rơi, đường chợ trơn không dễ đi. Mua luôn ở đây rồi xách về, bớt việc."

"Vậy mua nhanh lên một chút, chờ mua xong cậu cũng về đi."

Không thể làm lơ thời gian Kỷ Diệc Hoành về nhà được, hôm nay chính là ngày đoàn viên đó.

"Ừ."

Thị Diễm mua một cân tôm, lại chọn một con cá. Kỷ Diệc Hoành đưa cho cô hộp thịt bò, còn bỏ vào không ít đồ. Thị Diễm không cần nhìn liền biết là rất nhiều, "Vậy đủ rồi, chỉ có mình với ba, ăn không hết."

"Không hết thì bỏ vào tủ lạnh, mấy ngày nữa khỏi phải ra ngoài mua."

Lúc đi ra quầy thu ngân, Thi Diễm len lén đi lên trước, nhìn nhân viên thu ngân cầm túi ra, sau đó xếp đồ vào trong.

Cô nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, máy đã mở sẵn, chỉ chờ nhân viên thu ngân thông báo số tiền thôi.

Nhưng sau khi cô ấy giúp bọn họ xếp đồ cẩn thận, lại ra hiệu cho bọn họ rời đi.

Thi Diễm đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Còn chưa trả tiền mà."

"Tôi trả rồi." Kỳ Diệc Hoành bỏ mấy chiếc túi vào xe đẩy, trên điện thoại có thể quét mã sau đó giúp anh tự tính tiền, tiết kiệm được không ít thời gian xếp hàng.

Thi Diễm nghe vậy thì không nói gì thêm nữa, cô xoay người, đẩy chiếc xe mua sắm về phía trước.

Ra khỏi trung tâm thương mại, Thi Diễm lấy chiếc khăn choàng quấn lên cổ Kỳ Diệc Hoành, lại kéo mũ áo hoodie của anh đội lên. Giống như còn chề chưa đủ, cô kéo chiếc khăn quàng cổ lên cao một chút, che hết nửa khuôn mặt của Kỳ Diệc Hoành.

Về đến nhà, bên trong vẫn trống trơn không một bóng người.

Kỳ Diệc Hoành đặt mấy túi đồ lên mặt bàn, vé tàu anh đã mua xong, cách thời gian trở về cũng không còn nhiều nữa.

Đi đi về về trong một ngày, có thể tưởng tượng ra có bao nhiêu cực khổ. Ngoài đường tuyết rơi thành một lớp rất dày, đường xấu như vậy, trên đường hẳn là còn tồn không ít thời gian.

Thi Diễm như chú chim non núp bên người Kỳ Diệc Hoành, đi cùng anh ra ngoài. Trên tay cô cầm một chiếc ô màu đen, nhưng chưa bật ra.

"Về đến nhà thì nhắn tin cho mình."

"Ừ."

Có một bông tuyết rơi vào tai Thi Diễm, lạnh đến mức khiến cho cô có cảm giác tai mình cũng sắp đóng băng. Xe Kỳ Diệc Hoành gọi còn chưa đến, hai người đứng bên ngoài tiểu khu chờ đợi.

Mấy phút sau, Thi Diễm nhìn thấy một chiếc xe từ xa lái tới, Kỳ Diệc Hoành vẫy tay, "Đến rồi."

"Kỳ Diệc Hoành, năm mới vui vẻ."

Cậu thiếu niên quay đầu lại nhìn cô, "Cậu cũng vậy, năm mới nhất định phải vui vẻ."

Tài xế dừng xe lại bên đường, Kỳ Diệc Hoành đưa ô cho cô. "Về đi thôi."

"Mình mang ô rồi." Thi Diễm nói xong, mở chiếc ô trong tay ra.

"Tôi đi đây."

Một chữ được nghẹn lại ở cổ họng, Kỳ Diệc Hoành xoay người đi về phía trước, trong lòng cô cũng theo từng bước chân của anh mà trở nên trống rỗng.

Ngày hôm nay nhìn thấy anh xuất hiện sau cánh cửa, ban đầu là kinh ngạc, vui mừng, khiếp sợ, sau khi tất cả cảm xúc đều tiến đến cực độ lại bị đánh tan thành ảo ảnh. Nếu như hôm nay Kỳ Diệc Hoành không đến, có thể một ngày này vẫn sẽ lạnh lẽo như vậy mà trôi qua, thế nhưng cô lại được nếm trải tư vị có người bên cạnh bầu bạn, còn là người cô luôn nhớ nhung trong lòng. Không nỡ thả cho anh đi, Thi Diễm rút cuộc hiểu được cảm giác sau khi gặp rồi phải tách ra khó khăn như thế nào.

Cô nhìn theo bóng người Kỳ Diệc Hoành càng đi càng xa, mặt trên chiếc ô đã kết lại một tầng tuyết trắng xóa, trên đất cũng phủ kín tuyết. Bước chân của cậu thiếu niên thẳng tắp đi về phía trước, giống như cây kéo mạnh mẽ cắt đứt tờ giấy trắng. Đôi mắt Thi Diễm bị đâm mạnh, đau đến mức gần như không thể mở nổi.

Xe không dừng ở bên này nên Kỳ Diệc Hoành phải đi sang phía đối diện.

Tầm mắt Thi Diễm trở nên mơ hồ, cô không chút nghĩ ngợi đi về phía trước, đi được hai bước, lại vì sợ không đuổi kịp liền dứt khoát chạy bước nhỏ về phía anh.

Trên đất trơn trượt, cô có cảm giác mình càng chạy càng nhanh, giày đi tuyết tiếp xúc với mặt đất phát ra tiếng sần sật. Kỳ Diệc Hoành nghe được động tĩnh phía sau, bước chân hơi chậm lại, Thi Diễm đứng lúc chạy tới, đầu va mạnh vào lưng anh.

Một tay cô cầm ô, một tay còn lại ôm lấy thất lưng Kỳ Diệc Hoành.

Trong tim dâng lên một thứ cảm xúc chua xót, trán Thi Diễm tựa lên lưng Kỳ Diệc Hoành, đôi mắt nhìn thẳng xuống mũi chân. Nước mắt không chịu thua kém thi nhau rơi xuống, trong lòng Thi Diễm rối như tơ vò.

Cậu thiếu niên cạy tay cô ra, xoay người. Thi Diễm theo bản năng lùi về sau một bước, hạ ô về phía sau đầu.

"Cậu đi nhanh đi."

Kỳ Diệc Hoành không lên tiếng.

Thi Diễm sợ tài xế đợi sốt ruột, "Mình chỉ là..... nhìn cậu cứ đi như vậy, nên mới có chút không nỡ."

Mũi cô bị gió lạnh thổi cho đỏ ửng, hai cánh môi cũng không khá hơn là bao, sắp không thể nói lưu loát nữa rồi.

Thị Diễm nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành cúi người xuống, chui vào ô của cô, chiếc ô của anh bị bỏ lại trên mặt tuyết. Thị Diễm vừa muốn giục anh mau đi, Kỷ Diệc Hoành đã tháo chiếc găng tay phải ra, lại kéo chiếc khăn quàng cổ vốn che đến mũi xuống.

Anh đưa ngón tay thon dài qua nắm lấy cằm cô, Thị Diễm chỉ kịp thấy một bóng đen trước mắt dè xuống. Cô đã xem vô số bộ phim, đọc vô số tiểu thuyết ngôn tình, nắm rõ trong lòng bàn tay không ít những màn kinh điển của trò chơi tình ái. Thế nhưng đến phiên mình lại đột nhiên mòng.

Mãi đến khi môi Kỷ Diệc Hoành áp lên môi cô, hồ hấp của cô bị chặn lại, bàn tay cầm ô run lên một cái, đầu óc Thị Diễm mới hoàn toàn tỉnh táo.

Môi của cậu thiếu niên rất mềm, nhưng cũng rất lạnh, mà cùng lúc hành động trên miệng cô, cái lạnh lẽo đó tựa như cũng chậm chậm tan ra.

Thị Diễm nín thở, Kỷ Diệc Hoành cao hơn cô rất nhiều, Thị Diễm thầm nghĩ mình có nên kiễng chân lên không đây? Thị Diễm còn chưa biết phải đáp lại anh thế nào, bàn tay cậu thiếu niên đã khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ của cô. Thị Diễm cảm giác được khuôn mặt cô và tay anh đều ấm áp.

Môi cô run run, sau đó lén mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt Kỷ Diệc Hoành khép chặt, hai hàng mi dày mang theo ôn nhu rơi vào tầm mắt cô.

Không biết là bao lâu sau, Kỷ Diệc Hoành mới buông ra, nhưng không lập tức đứng dậy ngay.

Anh áp trán mình lên trán Thị Diễm, cô có thể nghe rõ tiếng thở gấp của anh. Trong lòng Thị Diễm như có một chùm pháo ném tới, vừa nổ vừa nhảy loạn bên trong không ngừng.

Kỷ Diệc Hoành đưa một ngón tay tới, lướt khẽ trên môi cô.

Mặt Thị Diễm càng đỏ hơn, ngón tay thon dài của anh theo từng khớp xương hiện lên trước mắt cô vô cùng rõ ràng. Kỷ Diệc Hoành có thể nhìn ra Thị Diễm bối rối đến mức mắt cũng không biết đặt chỗ nào rồi. Anh kéo chiếc khăn quàng cổ lên một lần nữa rồi nói với cô, "Tôi đi đây."

"Ừ."

Cuối cùng thì Thị Diễm cũng nhìn thẳng về phía anh, Kỷ Diệc Hoành khom lưng nhặt chiếc ô trên đất lên, giữ giữ tuyết đọng trên đó xuống.

Thị Diễm nhìn anh nhắc chân rồi đi, tài xế chắc chắn cũng đã nhìn thấy cảnh này, cho cô mười lá gan cô cũng không dám đuổi theo nữa.

Kỷ Diệc Hoành đi đến trước xe, có thể là do đặt xe trên ứng dụng, tài xế đi xuống mở cửa xe cho anh.

Kỷ Diệc Hoành quay đầu lại nhìn Thị Diễm, cô cười vẫy tay với anh, Kỷ Diệc Hoành thu ô lại, ngồi vào trong xe.

Tài xế cũng quay lại xe, Thị Diễm nắm chặt cán ô, nhìn xe chậm chậm lái đi, lại một lần nữa rời khỏi tầm mắt cô.

Cô không ở lại thêm, nhanh chóng xoay người đi vào tiểu khu. Có đôi khi, một vài cảnh tượng càng nhìn theo chỉ càng thêm khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Người con gái trong nhà anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: CP88

Về đến nhà, Thị Diễm dựng ô ngoài ban công. Cô không có ý định báo sửa chữa điều hòa trong phòng khách, dù sao cô và ba quanh năm không ở nhà, có sửa cũng không dùng được mấy ngày, nếu lạnh thì trốn vào phòng mình là được rồi.

Thị Diễm xách đồ ăn đi vào bếp, thu dọn một chút rồi nhanh chóng bắt tay vào công đoạn chuẩn bị cơm tối.

Cô vo gạo, bên môi vẫn còn lưu lại ấm nóng. Kỷ Diệc Hoành thật là, trước khi hôn cũng không báo trước một tiếng để cô chuẩn bị. Thị Diễm còn là lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế này, sớm biết, sớm biết..... cô đã ôm chặt anh, đối bị động thành chủ động rồi.

Thị Diễm cười khúc khích, hình ảnh cậu thiếu niên khom lưng tiến đến vẫn còn quanh quẩn mãi trong đầu, đến tận bây giờ cô vẫn còn ngượng ngùng không thôi.

Thị Diễm tay chân thoăn thoắt, nhưng cũng không chắc chắn khi nào thì Thi Niên Thịnh trở về, liền đặt toàn bộ nguyên liệu đã trộn ướp sẵn sang một bên.

Hơn năm giờ, ngoài cửa truyền đến tra khóa vào ổ. Thị Diễm bước nhanh ra ngoài, nhìn thấy Thi Niên Thịnh mở cửa đi vào.

"Ba."

"Sao không bật điều hòa?"

"Điều hòa trong phòng khách hỏng rồi."

Thi Niên Thịnh quanh thân còn mang theo hơi lạnh từ bên ngoài, Thị Diễm nhìn thấy ông mặc một chiếc áo khoác da nâu, bên trong cũng chỉ có một lớp áo thun. Ông

tháo găng tay xuống, Thi Diễm bận rộn tìm dép lê bên cạnh đưa cho ông, "Sao lại mặc ít như vậy, rất lạnh."

"Vẫn ổn, không lạnh."

"Con còn chưa xào rau nữa."

Thi Niên Thịnh đi vào vài bước, "Ba làm với con."

"Không cần, đều đã chuẩn bị xong rồi, chỉ xào nữa là xong."

Thi Diễm cẩn thận từng li từng tí, giống như đã coi ông thành khách tới nhà chơi, cô rót cho Thi Niên Thịnh một cốc nước. "Nhanh làm ấm tay."

"Không cần vội." Thi Niên Thịnh nhìn Thi Diễm lại chui vào bếp. Cô vẫn luôn ngoan ngoãn như vậy, từ lúc còn rất nhỏ đã bắt đầu tìm việc làm thêm, chỉ khi gặp phải những chuyện không thể tự mình làm mới nhờ đến ông ra tay.

Thi Diễm bên trong bận rộn đi qua đi lại, xào liền hai chảo thức ăn cùng một lúc. Âm thanh tí tách phát ra từ chảo thức ăn xua đi cái cảm giác quanh quẩn của căn nhà, giống như nó được một lần nữa sống lại.

Thi Diễm đồ thức ăn ra đĩa, cạo sạch phần còn dư trong nồi mới tiếp tục bật bếp, chuẩn bị làm sang món tiếp theo.

Bên ngoài yên ắng lạ thường, cô đi ra nhìn, muốn xem thử Thi Niên Thịnh đang làm gì.

Cô nhìn thấy ba đứng trước bàn uống nước trong phòng khách, trên tay là khung ảnh chụp mẹ cô. Đôi mắt ông tối tăm, không biết là đang suy nghĩ gì, sau đó Thi Diễm nhìn thấy ông khom lưng rút ra một tờ khăn giấy, chậm rãi lau chùi tấm ảnh.

Thật ra ngay sau khi về đến nhà, việc đầu tiên cô làm chính là thu dọn lại căn nhà. Thi Diễm nhìn khung cảnh trước mắt, trong lòng dâng lên thứ cảm xúc khó chịu không nói nên lời, liền nhanh chóng quay lại nhà bếp.

Nếu như mẹ vẫn còn, thì ba sẽ không thường xuyên đi ra ngoài, như vậy cô có thể vẫn có một căn nhà hoàn chỉnh.

Mẹ đã đi từ đó năm, ba không tái hôn, nhưng lại làm ra những chuyện hoang đường kia, bởi vậy phần lớn họ hàng trong nhà đều đã tuyên bố cắt đứt quan hệ với bọn họ. Thi Diễm làm xong vài món, Thi Niên Thịnh đi đến trước cửa nhà bếp. "Không cần phải làm nhiều như vậy. Cũng chỉ có hai người, ăn không hết."

"Ăn không hết có thể giữ lại mai ăn mà." Thi Diễm trong bếp tiếp tục bận rộn.

Phòng của ba cô cũng đã thu dọn qua, vỏ chăn và ga giường đều đã giặt sạch sẽ. Thi Diễm làm xong thức ăn bung lên bàn, lại tiếp tục lấy đồ uống ra.

Thi Niên Thịnh nhìn thấy trên bàn còn có một chai rượu, "Con mua?"

Thi Diễm liếc một cái, qua loa vâng dạ. Những thứ này đều là Kỷ Diệc Hoàn lấy, Thi Niên Thịnh cầm chai rượu lên nhìn. "Con lấy tiền ở đâu ra?"

"Con đi làm thêm rồi, tiền bình thường ba cho cũng còn dư khá nhiều."

Thi Niên Thịnh ngồi xuống đối diện Thi Diễm, "Không cần tiết kiệm như vậy, nếu thật sự không đủ thì nói với ba. Dù sao cũng là con gái, ra ngoài không thể quá tiết kiệm"

"Con biết."

Thi Diễm cảm ly đến, ngoài cửa sổ đã có nhà bắn pháo hoa. Cô khẽ cụng ly với Thi Niên Thịnh, "Ba, năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ."

Ăn được một nửa thì có người gọi điện đến, hình như nói Thi Niên Thịnh đi ra ngoài, nhưng ông từ chối. "Hôm nay là giao thừa, tôi còn có con gái."

Thi Diễm nghe xong lời này, không hiểu sao đột nhiên muốn bật khóc. Cô ngẩng đầu nhìn người ngồi đối diện, trong ấn tượng của cô, hình như ba vẫn luôn là đáng yêu này, chưa hề có thay đổi gì quá lớn. Ông vẫn luôn yêu thích làm tóc theo kiểu Pompadour(*), thêm phong cách ăn mặc trẻ trung càng khiến cho nhiều người không thể đoán ra tuổi của ông.

(*) kiểu tóc Pompadour

Thị Diễm máy móc gấp thức ăn vào bát mình, nghe được Thi Niên Thịnh hạ thấp giọng rồi nói, "Ngày mai cũng không được, tôi phải ở nhà."

Trong lòng cô thầm vui vẻ, nhanh nhẹn gấp cho ông mấy miếng thịt bò,

Ba và con gái đều không ai nhiều lời, Thi Niên Thịnh cũng không hỏi việc học của cô ở trường thế nào, càng không truy hỏi lại chuyện lần trước bọn họ đụng mặt nhau ở trung tâm thương mại.

Ăn xong cơm tối, Thi Diễm thu dọn bát đĩa rồi về phòng mình.

Kỷ Diệc Hoành sau khi về đến nhà đã gửi tin nhắn cho cô, Thi Diễm nằm trên giường mở tivi, một tay cầm điện thoại xem đồng hồ. Bên kia hẳn là cũng ăn xong rồi nhỉ?

Thị Diễm gửi tin nhắn qua, "Ăn xong chưa?"

Chỉ hai, ba giây sau, Kỷ Diệc Hoành gọi thẳng video lại cho cô, Thi Diễm vội vàng ấn nghe, "Hello."

Kỷ Diệc Hoành sau khi về đến nhà đã thay quần áo, hiện tại chỉ mặc một chiếc áo phông đen rộng rãi, Thi Diễm lại không tiện để cho anh nhìn thấy mình đang mặc áo ngủ. "Ăn xong rồi hả?"

"Chưa đâu." Kỷ Diệc Hoành đứng lên, đưa điện thoại xoay về phía bàn tròn lớn đều là người và người. Thi Diễm nhìn thấy có không ít người, có người còn tò mò nhìn vào màn hình điện thoại của Kỷ Diệc Hoành. Thi Diễm sợ đến mức vội vàng ấn vào nút kết thúc trò chuyện.

Sau đó gấp gấp gối ra mấy chữ. "Làm mình sợ muốn chết."

"Cũng không phải việc gì không thể lộ ra ngoài."

Thị Diễm nhét điện thoại xuống gối, không muốn đề ý đến anh nữa.

Bận rộn suốt một ngày, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân. Thi Diễm xem tivi một lúc mí mắt đã đánh nhau liên tục, bất tri bất giác ngủ thiếp đi tự lúc nào.

Sáng ngày hôm sau, Thi Diễm bị tiếng pháo hoa ngoài cửa sổ đánh thức. Thi Diễm thò tay ra sờ soạng một vòng, nhưng không tìm được điện thoại, cô ngồi dậy, lúc này mới nhớ ra tối qua mình nhét điện thoại xuống gối.

Cô cầm chiếc gối bỏ qua một bên, nhìn thấy chiếc điện thoại di động, còn có một phong bao lì xì màu đỏ.

Thị Diễm cầm phong bao lì xì đó lên, có lẽ là Thi Niên Thịnh nhân lúc cô ngủ lén lút bỏ vào.

Không lẽ ông đã đi rồi?

Thi Diễm vén chăn đứng dậy, mặc quần áo vào rồi bước nhanh ra ngoài. Cô đi đến trước cửa phòng của Thi Niên Thịnh, đưa tay muốn gõ cửa.

"Dậy rồi à." Thi Niên Thịnh từ phòng khách đi tới, "Vào ăn sáng đi."

Thi Diễm cười tươi rói. "Vâng."

"Lát nữa chúng ta ra ngoài đi dạo."

Thi Diễm dĩ nhiên là vui vẻ không thôi, "Vâng."

Năm hết Tết đến, nhưng Thi Niên Thịnh cũng không có nhà họ hàng nào phải đi. Ông dẫn Thi Diễm vào một trung tâm thương mại, mua cho cô hai bộ quần áo mới.

Tuy là ngày thường ông không mấy quan tâm đến cô, bọn họ cũng rất ít tâm sự chuyện cuộc sống hàng ngày, nhưng con gái mình có ai không thương chứ?

Ngày hôm nay Thi Diễm rất vui vẻ.

Cô chờ lâu như vậy, nhưng cũng chỉ cần ba cùng cô ăn một bữa vào đêm giao thừa, lại cùng cô bầu bạn trong ngày đầu năm mới, vậy là đủ rồi.

Mùng hai Tết, Thi Niên Thịnh rời đi. Thi Diễm biết ông không thể quay về trong một thời gian ngắn, trong lòng không còn chờ đợi, cũng không còn khó chịu nữa.

Trong nhà còn lại một mình cô, một ngày ba bữa qua loa ứng phó cho xong. Kịch bản Kỳ Diệc Hoành gửi cô đã đọc trôi chảy, cũng coi như sớm hoàn thành bài tập.

Chẳng mấy chốc sẽ phải đến ngày quay lại trường, Hàn Lăng Dương đã đánh tiếng trước với cô, nói sẽ cùng cô về trường. Thi Diễm sợ Hàn Lăng Dương thật sự tìm đến, dứt khoát về trường trước một ngày.

Cô cũng không nói với Kỳ Diệc Hoành, sợ đến lúc đó anh lại muốn ra tận nhà ga đón cô.

Thi Diễm vòng vò quanh co hỏi Kỳ Diệc Hoành, biết được ba mẹ anh không ở cùng anh, còn anh lại về nhà mình rồi.

Cô đến trường cất đồ đạc, thu dọn đầu vào đây, sau đó ra ga tàu điện ngầm tìm đến nhà Kỳ Diệc Hoành.

Đến khu chung cư của anh, Thi Diễm phải đăng ký ở cổng, bảo vệ mới thả cho cô đi vào.

Cô muốn cho anh một niềm vui bất ngờ, giống như khi trước anh đột ngột xuất hiện trước mặt cô vậy.

Thi Diễm đi tới trước cửa nhà Kỳ Diệc Hoành, lúc đưa tay ấn chuông cửa, trong lòng chợt có loại nhảy nhót cùng thấp thòm không tên đan xen với nhau.

Có tiếng bước chân đi tới, hai tay Thi Diễm che kín mặt, đợi đến khi cánh cửa mở ra, liền nhảy lên một cái, "Ngạc nhiên chưa!"

Đối phương không lên tiếng, Thi Diễm thả tay xuống, ngoài dự tính nhìn thấy một người phụ nữ.

Không, phải là một cô gái, nhiều lắm cũng chỉ xấp xỉ tuổi cô.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Bạn gái và những người con gái khác không giống nhau

Dịch: CP88

Xong, không lẽ trong nhà Kỳ Diệc Hoành có họ hàng đến chơi? Không phải trong phòng toàn là người đó chứ?

Thi Diễm hơi lùi về sau, cô gái kia đánh giá từ trên xuống dưới cô mấy lượt, "Tìm ai?"

"Mình tìm Kỳ Diệc Hoành."

Cô gái kia hơi híp mắt lại, một tay đặt trên tay nắm cửa không buông, cũng hoàn toàn chặn lại đường vào của Thi Diễm. Thi Diễm không nghe thấy tiếng gì bên trong, nhỏ giọng hỏi cô ta, "Trong nhà có khách hả?"

"Đúng."

Vậy nhất định là Thi Diễm không tiện vào rồi, "Mình đi trước."

Cô gái kia đóng cửa lại, trong khoảnh khắc cửa sắp đóng lại hoàn toàn, giọng của Kỳ Diệc Hoành từ trong nhà truyền tới tai Thi Diễm, "Ai?"

"Không quen biết, chắc là tìm nhầm nhà."

Thi Diễm không chút nghĩ ngợi đưa tay giữ lại cánh cửa, dùng sức đẩy ra. Cô gái kia có lẽ không ngờ được cô lại khỏe như vậy, bàn tay khẽ buông lỏng, kinh ngạc nhìn Thi Diễm đi vào.

"Cậu....." Giọng nói của Kỳ Diệc Hoành hơi cao lên, bước nhanh tới, "Không phải cậu còn chưa về trường hả?"

"Vừa về tới." Nếu không phải nghe được người này nói cô tìm nhầm nhà thì Thi Diễm cũng đã đi thật rồi. Rõ ràng vừa rồi cô đã nói là tìm Kỳ Diệc Hoành, cô cũng không tin đối phương còn trẻ mà đã lãng tai.

Không cần nghĩ cũng biết cô gái này là muốn cô mau mau rời khỏi đây để cô ta được ở riêng với Kỳ Diệc Hoành. Đúng, chỉ có một khả năng duy nhất này mà thôi.

Ánh mắt Thi Diễm nhìn cô ta phóng ra địch ý, nhưng khi đối đầu với Kỳ Diệc Hoành lại lập tức tràn ra ý cười, "Nhà cậu có khách tới chơi hả?"

"Không có." Kỳ Diệc Hoành nhường đường để cô đi vào, "Sao không nói trước với tôi một tiếng?"

"Vốn là muốn cho cậu một bất ngờ, chỉ là giờ nhìn tới..... kinh hi không biến thành kinh hãi đó chứ?"

Kỳ Diệc Hoành chuẩn bị đi vào phòng đọc sách, nghe được cô nói vậy thì quay đầu lại, ánh mắt nhanh chóng rơi vào cô gái bên cạnh cô, "Giới thiệu với cậu một chút, Phó Ngữ Hiền, ở cùng một khu chung cư với ba mẹ tôi."

Phó Ngữ Hiền nhủ mảy, lời giới thiệu này cũng quá qua loa rồi, "Trước khi cậu học ở Đồng Đại chúng ta chính là hàng xóm cùng một tầng, không phải là cậu cũng chỉ mới chuyển đến đây ở thôi sao?"

Thi Diễm coi như không nghe thấy, cô gái này sở dĩ là không muốn rũ sạch quan hệ với Kỳ Diệc Hoành, nhưng cô ta và Kỳ Diệc Hoành là hàng xóm cùng một tầng, thông tin này rất quan trọng. Dù Thi Diễm có chứng mất cô ta thế nào thì cũng không thể quá không nề mặt cô ta, ngộ nhỡ cô ta ở trước mặt ba mẹ Kỳ Diệc Hoành thêm mắm dặm muối tô đen cô thì phải làm sao bây giờ?

Đôi mắt này của cô ấy mà, có thể đạt tới bậc chuyên gia soi gái làng chơi, không cần biết là Bạch Liên Hoa(*) hay tiểu Lục Trà(**), chỉ cần liếc qua một cái liền có thể chắc chắn.

(*) Hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những cô gái luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội

(**) Lục trà kỹ nữ: Ý chỉ những người phụ nữ bên ngoài thanh thuần thoát tục, tóc dài bồng bềnh, trước mặt mọi người tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu, hiền lành vô hại nhưng nhiều tật nhiều trò, sau lưng bày mưu tính toán, đa tình, đùa bốn tình cảm đàn ông

Kỳ Diệc Hoành không rảnh tranh luận với Phó Ngữ Hiền, vẫy tay gọi Thi Diễm, "Đói bụng không?"

"Không đói."

"Chờ tôi một chút, lát nữa đưa cậu đi ăn tối."

"Ừ." Thi Diễm hôm nay mặc khá nhiều, ngoài cùng còn bọc một chiếc áo khoác phao dày. Cô kéo khóa xuống, Kỳ Diệc Hoành ra hiệu cho cô đi vào phòng đọc sách với mình.

"Kịch bản đọc đến đâu rồi?"

"Đều xong cả rồi." Thi Diễm đi vào, nhìn thấy trên bàn của Kỳ Diệc Hoành đặt hai chiếc laptop, trong đó có một chiếc màu hồng nhạt, vừa nhìn liền biết là của con gái.

Phó Ngữ Hiền đi theo vào trong, kéo ghế ngồi xuống trước chiếc máy tính đó. "Chúng ta chơi thêm hai ván nữa đi."

Thi Diễm nhìn thấy kịch bản của Kỳ Diệc Hoành đặt trên bàn, cô cầm lên xem. Anh quả nhiên chuyên nghiệp hơn cô rất nhiều, rất nhiều từ được đánh dấu bên cạnh, trên tờ giấy A4 cũng đủ loại màu sắc đan xen. Thi Diễm nhìn thấy bên cạnh bệ cửa sổ có một tấm đệm, cô cầm kịch bản đi qua đó. "Hai người chơi đi."

Kỳ Diệc Hoành lấy một chai nước từ trong ngăn bàn ra đưa cho Thi Diễm sau đó mới quay lại trước bàn, ngữ khí vô cùng miễn cưỡng nói với Phó Ngữ Hiền, "Với trình độ này của cậu, mang theo chỉ có thể chết thảm."

"Ai nói vậy? Mình đối sang nhân vật khác."

Thi Diễm ngồi khoanh chân trên tấm đệm, vẫn thấy nóng, liền dứt khoát cởi áo khoác rồi đặt sang bên cạnh.

Phó Ngữ Hiền nói rất nhiều, từ ngữ mờ ám cũng rất nhiều, đeo tai nghe vào lại càng nói to hơn, "Đi lên một chút nữa, á, đừng giết tôi -----"

"Chờ mình hồi máu đã, chờ chút!"

Bên tai Thi Diễm bị âm cực kỳ khó chịu, cô nhìn chăm chăm bóng lưng Kỳ Diệc Hoành, cậu thiếu niên bấm con chuột rất nhanh, "Tuyệt!"

"Mình phối hợp với cậu, cẩn thận có phục kích!"

Thi Diễm không cùng họ chơi game, vậy nên không thể hòa vào bầu không khí đó. Cô nghe thấy Phó Ngữ Hiền kích động la lên, "Nice! Lợi hại! Cậu tuyệt nhất! Chơi hay lắm!"

Cô ta lấy tai nghe xuống, kích động đến mức suýt chút nữa thì nhảy lên ghế, "Cậu cũng thần kỳ quá rồi, lật ngược tình thế trong chớp mắt. Thắng rồi!"

Kỳ Diệc Hoành bình tĩnh hơn cô ta rất nhiều, "Cô chơi cũng không tệ."

"Dĩ nhiên rồi, còn không nhìn xem là ai mang theo mình đánh. Tiếp tục." Phó Ngữ Hiền liếc Thi Diễm ngồi một mình chỗ đó, ngoài miệng vẫn dùng tông giọng cũ nói, "Mình mặc kệ, hôm nay cậu nhất định phải dẫn mình theo."

Thi Diễm cắn hận nhìn cô ta, Phó Ngữ Hiền thu lại tầm mắt của mình, nhìn chăm chăm màn hình, "Đợi mình mua thêm trang bị đã."

"Không đánh nữa, để hôm khác đi."

"Không đánh bây giờ thì bao giờ mới đánh, đã nói sẽ mang mình đi thăng cấp rồi mà."

Kỷ Diệc Hoành hiện tại đầu còn tâm tư nào mà chơi với cô ta, "Vây cô PK với tôi, đánh thắng rồi nói tiếp."

"Cậu phải nhường mình cơ."

Kỷ Diệc Hoành đẩy một bên tai nghe xuống, "Không dám?"

"Ai sợ ai chứ!"

Trong giọng nói của Phó Ngữ Hiền mang theo khó chịu thấp thoáng, Thi Diễm vờ như toàn bộ sự chú ý đều nằm trên tập kịch bản, thực tế hai lỗ tai đã dựng đứng, cô nghe thấy Phó Ngữ Hiền liên tiếp la hét. "Cậu đừng như vậy, ui da....."

"Kỷ Diệc Hoành, mình giận thật đó!"

Trong lời nói rõ ràng mang theo nũng nịu, "Cậu không thể nhường mình một chút sao? Đợi một chút....."

Xem ra là đã bị KO(*) rồi, Phó Ngữ Hiền không vui ném con chuột sang một bên, "Cậu thật sự coi mình là kẻ thù đấy à?"

(*) chắc là knock out, ý là bị hạ rồi đó. Được rồi, dù vậy thì ta vẫn không có vui, Bát Bát của mn đang vô cùng không vui)

"Không phải chỉ là chơi game thôi sao? Không cần coi là thật."

"Chơi lại, mình không phục."

Thi Diễm nhìn chăm chăm tập kịch bản, một chữ cũng không đọc vào, cuối cùng dứt khoát đặt kịch bản sang một bên rồi đứng dậy đi tới bên cạnh Kỷ Diệc Hoành. Cô nhìn thấy hai người đang quần lấy một chỗ chém giết, đối với một nữ game thủ như Phó Ngữ Hiền mà nói, chơi được như vậy đã là rất lợi hại rồi.

Thi Diễm nhìn thấy trên màn hình đột nhiên có một ngọn lửa nổ tung, cũng không biết ai thua ai thắng, nhưng tiếng cầu xin của Phó Ngữ Hiền rất nhanh đã truyền vào tai cô, "Kỷ Diệc Hoành, mình đã nói là nhường mình đi rồi mà."

Thi Diễm nhìn thấy mấy ngón tay thon dài của Kỷ Diệc Hoành nhanh chóng lướt trên bàn phím, từng lần sóng đại chiêu đánh giết ập tới. Phó Ngữ Hiền bị đánh đến mức liên tục lùi về, cuối cùng Kỷ Diệc Hoành điều khiển nhân vật bay vọt lên, trực tiếp dùng một kiếm chém chết cô ta.

Sắc mặt Phó Ngữ Hiền tái nhợt, thào tai nghe xuống rồi ném mạnh lên bàn.

Kỷ Diệc Hoành hơi nâng mắt lên, Thi Diễm giúp anh lấy tai nghe xuống, Phó Ngữ Hiền nhàu chặt mày, "Cậu nhất định muốn giết mình thành như vậy?"

"Game chính là game, nếu tôi hạ thù lưu tình với cô thì còn gì là vui nữa?"

Phó Ngữ Hiền đứng lên, cầm máy tính bỏ vào túi xách. Thi Diễm thấy vậy, nhanh tay giúp cô ta rút dây cắm trong ổ ra. Phó Ngữ Hiền càng thêm tức tối, cầm đồ nhét thẳng vào trong túi rồi xách nó lên, không quay đầu lại lấy một lần đi thẳng ra ngoài.

Quả nhiên trong mắt Kỷ Diệc Hoành, chơi game không phân biệt nam nữ, dù là gặp nữ game thủ chắc chắn cũng sẽ không hạ thù lưu tình.

Điễm này rất tốt, Thi Diễm thích.

Bên ngoài truyền đến tiếng ầm ầm đóng cửa, Kỷ Diệc Hoành xoay người, chống tay trên mép bàn, "Cậu chạy tới đây đột ngột như vậy là muốn cho tôi niềm vui bất ngờ sao?"

"Bất ngờ không? Vui không?"

Kỷ Diệc Hoành cong môi cười, "Rất bất ngờ, rất vui."

Cô vốn cực kỳ khó chịu, nhưng hiện tại trong lòng vui rạo rức. Kỷ Diệc Hoành cũng đã đánh cho người ta chạy rồi, hà giận biết bao nhiêu nha.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Dỗ dành Kỷ đại thần

Dịch: CP88

Đến tối Từ Từ Dịch cũng lên tới, ngày hôm sau Tưởng Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc cùng hẹn nhau trở về trường.

Thi Diễm vẫn là thích loại không khí náo nhiệt vui vẻ này, mỗi ngày hết giờ học lại đến phòng phát thanh của trường, thời gian một ngày đều được lấp đầy.

Chiều đó, Kỳ Diệc Hoành không có ở trường, Thi Diễm học xong chuẩn bị quay về ký túc xá.

Vừa ra khỏi lớp, Thi Diễm nhận được điện thoại của Hàn Lăng Dương, bảo cô đến phòng luyện đàn của trường tìm cậu, nói là có việc.

Từ Từ Dịch kéo tay Thi Diễm đi xuống lầu, "Có chuyện gì à?"

"Mình phải đi đến phòng luyện đàn một chuyến."

"Vậy cậu mau đi đi."

Thi Diễm thấy Từ Từ Dịch muốn thu tay về, liền nhanh chóng giữ lại. "Cậu đi cùng mình nha? Linh dương tìm mình cũng không có bao nhiêu chuyện."

"Hàn Lăng Dương?"

"Ừ."

Từ Từ Dịch không lên tiếng, đi theo Thi Diễm đến phòng luyện đàn. Bọn họ đi đến cửa, còn chưa vào trong đã nghe thấy tiếng đàn dương cầm len lỏi thoát ra ngoài.

Thi Diễm cẩn thận đẩy cửa ra, Từ Từ Dịch nhìn thấy trong phòng luyện đàn rộng lớn chỉ còn lại mình Hàn Lăng Dương. Mười ngón tay xinh đẹp lướt nhẹ trên bàn phím, trong tiếng hát mềm mại mang theo ôn nhu, còn thấp thoáng cảm giác mê luyến khiến người ta nhìn không thấu. Cậu thiếu niên ngồi thẳng lưng, khí chất toát ra giống như là trời sinh đã có, hơn nữa được thời gian bồi dương thêm, khiến cho cậu dù là ngồi đó thôi cũng có một loại cảm giác ưu việt hết sức rõ ràng.

Từ Từ Dịch không dám đi lên quấy rầy, nhưng Thi Diễm đã đi vào.

Hàn Lăng Dương nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn về phía Thi Diễm, "Đến rồi."

Sau đó có chút ngoài ý muốn nhìn thấy Từ Từ Dịch, ánh mắt hơi gọn sáng, càng khiến Từ Từ Dịch không dám đi qua.

"Cậu bảo mình qua đây là có chuyện gì sao?"

Tay phải của Hàn Lăng Dương đặt trên phím đàn đánh lung tung không có mục đích. "Cậu gấp gấp muốn về ký túc xá như vậy làm gì?"

"Ngủ, xem tivi nha."

"Đi, tớ dẫn cậu đi xem phim."

Thi Diễm không chút nghĩ ngợi lắc đầu, "Mình không đi, tối nay còn có buổi tự học."

"Về kịp, là bộ《Dying to Survive》, muốn xem không?"

Thi Diễm đã từng thấy bạn bè chia sẻ trên weibo, nói là thật lâu mới có một bộ phim hay như vậy, cô hơi do dự, "Hôm khác mình tự đi xem."

"Đi thôi, tớ mua vé rồi."

"Mình còn chưa có đồng ý với cậu."

"Sao cứ bướng bỉnh như vậy hả?" Hàn Lăng Dương đứng lên, "Có phải là còn muốn xin ý kiến của Kỳ Diệc Hoành, hỏi cậu ta có đồng ý hay không?"

Thi Diễm nghiêm túc nói, "Đúng vậy, dù sao cậu cũng là con trai, không nên quá thân thiết."

Ánh mắt Hàn Lăng Dương hơi trầm xuống, Thi Diễm thấy cậu mắt húng, vội vàng động viên. "Được rồi, xem thì xem, nhưng phải để Từ Từ Dịch đi cùng."

Từ Từ Dịch nghe vậy, theo bản năng từ chối. "Mình không đi."

Cô ấy tự biết mình ở vị trí nào, lại nói, cô ấy đi theo làm gì? Quá lúng túng.

Thi Diễm bước nhanh đến bên cạnh Từ Từ Dịch, "Đi thôi đi thôi, bộ phim này rất hay đó, mấy ngày nữa là không xem được nữa rồi."

"Mình còn có việc phải về ký túc xá, hai người đi đi."

"Cậu thi có việc gì được chứ? Hôm nay không có bài tập."

Hàn Lăng Dương hiểu rõ suy nghĩ của Thi Diễm, cô hẳn là sợ bị hiểu lầm nên mới nhất định phải kéo người theo. Cậu tiến lên vài bước, cơ thể cao ráo đứng trước mặt Từ Từ Dịch khiến cô ấy vô hình chung cảm giác thấy một loại ngột ngạt, trong lòng căng thẳng.

"Cùng đi đi."

"Đúng vậy, đi, đi thôi." Thi Diễm nói xong, kéo tay cô ấy đi ra ngoài.

Từ Từ Dịch bị Thi Diễm kéo, gãy cũng không ra, cô ấy thật sự hối hận vừa rồi đã không về thẳng ký túc xá.

Hàn Lăng Dương tìm đặt vé trên mạng, lúc ba người bọn họ đến nơi vẫn còn khá thời gian mới bắt đầu chiếu, Hàn Lăng Dương đi lấy vé.

Từ Từ Dịch chạy vào một quầy hàng mua mấy cốc trà sữa. Hàn Lăng Dương không thích mấy thứ ngọt ngào, lúc Từ Từ Dịch đưa cốc trà sữa ra, cậu rõ ràng không muốn đưa tay nhận.

Khuôn mặt nhỏ của Từ Từ Dịch đỏ bừng, Hàn Lăng Dương nhìn cánh tay của cô ấy đưa ra, cứ như vậy thu lại sẽ rất ngại ngùng, mà nói cậu cảm dĩ nhiên cũng không dám. Hàn Lăng Dương nói cảm ơn, nhận lấy cốc trà sữa trong tay cô ấy.

Thi Diễm ngồi trong khu nghỉ ngơi, điện thoại vừa mới móc ra, tin nhắn của Kỳ Diệc Hoành đã chạy tới.

"Ồ đâu?"

Trong lòng cô đánh thịch một cái, "Làm sao thế?"

"Xem phim đi."

Thi Diễm suýt chút nữa bị trà sữa trên châu trong miệng làm sặc chết, cô và Hàn Lăng Dương vừa mới ra ngoài, thế nào đã khéo đến mức bị anh bắt trúng? Không lẽ Kỳ Diệc Hoành mọc thêm một con mắt thông thiên từ bao giờ?

Cô không có kinh nghiệm nha, rốt cuộc trong tình huống này nên tròn mắt nói dối cho qua ả hay là thành thật khai báo tất được khoan hồng đây?

Mà với cái lá gan này của Thi Diễm, cô cũng không dám lừa Kỳ Diệc Hoành. Cô đau đầu nghĩ phải nói thế nào với anh, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn thấy thành thật nói cho rõ ràng là phương án an toàn nhất.

"Mình nói với cậu một chuyện, cậu tuyệt đối không được tức giận nhé. Mình đang ở ngoài, cùng Hàn Lăng Dương và Từ Từ Dịch đi xem phim, sắp đến giờ chiếu phim rồi. Từ Từ Dịch ấy, là bạn cùng phòng ký túc xá của mình, cậu cũng biết."

Tin nhắn gửi đi không lâu lắm, Kỳ Diệc Hoành đã trả lời lại.

"Hàn Lăng Dương?"

Thi Diễm nhắm mắt trả lời, "Ừ, trùng hợp gặp được."

"Là rạp chiếu phim cạnh trường?"

"Ừ."

"Tôi lập tức qua."

Tình huống này quá lúng túng rồi, Thi Diễm cảm điện thoại không biết phải tiếp tục thế nào. Hàn Lăng Dương ngồi xuống bên cạnh cô, "Còn mười mấy phút nữa là đến giờ chiếu."

"Cái đó....."

"Sao hả?"

Thi Diễm hút mạnh một ngụm trà sữa, "Kỳ Diệc Hoành cũng đang đến."

Từ Từ Dịch vội nhìn Hàn Lăng Dương, cậu thiếu niên run lên, rất nhanh liền trầm giọng nói, "Đến thi đến đi. Rạp chiếu phim này cũng không phải của nhà cậu ta, không lẽ còn muốn không cho chúng ta xem?"

"Ý của mình không phải như vậy."

Hàn Lăng Dương nhếch miệng, "Cậu xem về mặt cậu kia, người khác còn chưa hỏi tội mà cậu đã làm cái bộ dạng chột dạ đó rồi. Tớ và cậu cũng chỉ là xem một bộ phim mà thôi, không lẽ còn có thể trở thành tội ác tày đình?"

"Dĩ nhiên không phải."

Kỳ Diệc Hoành đến vừa vặn giờ, anh đã sớm mua vé xong, Thi Diễm đứng trước quầy vé chờ anh.

Từ Từ Dịch ngồi trong khu nghỉ ngơi, Hàn Lăng Dương nhìn đồng hồ, "Đi thôi."

Ở đây cũng không còn người khác, hai chữ này hiển nhiên là nói với cô. Từ Từ Dịch đứng lên, liếc về phía Thi Diễm đứng cách đó không xa.

Cô ấy nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành cầm hai tấm vé, đưa một vé cho Thi Diễm.

Từ Từ Dịch đi theo sau Hàn Lăng Dương, hai người vào trong, tìm được chỗ ngồi, cô ấy ngồi xuống bên cạnh Hàn Lăng Dương.

Ghế của Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành ở phía sau bọn họ, Từ Từ Dịch căng thẳng đến mức không biết phải đặt tay ở đâu cho phải. Ghế vốn thuộc về Thi Diễm hiện tại trống không, nhưng dù cô ấy có dối qua đó thì cũng chỉ là một bên khác của Hàn Lăng Dương mà thôi.

Bên trong rạp chiếu phim tối đen, Thi Diễm không nhìn rõ về mặt của người bên cạnh, "Sao tự nhiên lại muốn đi xem phim?"

"Vừa vặn hôm nay rảnh rồi, cậu đã đến rạp chiếu phim này bao giờ chưa?"

"Chưa đâu, đây là lần đầu tiên sau khi lên đại học mình vào rạp chiếu phim đó."

"Lần đầu tiên à....." Kỷ Diệc Hoành giống như đang nghiền ngẫm hàm nghĩa của mấy từ này, "Tôi vốn nghĩ cậu sẽ đem lần đầu tiên như vậy cho tôi cơ đấy."

"....." Thi Diễm hơi rụt cổ lại, không dám nói tiếp.

Phim đã bắt đầu, nhưng Thi Diễm lại hơi mất tập trung, vừa rồi cô cũng không để ý Từ Từ Dịch và Hàn Lăng Dương ngồi ở đâu.

Người bên cạnh không nói lời nào, trong đầu Thi Diễm bỗng nhiên lóe sáng, cô thật sự cảm thấy mình quá là thông minh rồi.

Thi Diễm tiến đến gần Kỷ Diệc Hoành, nói, "Có biết vì sao mình lại cùng Hàn Lăng Dương và Từ Từ Dịch đi xem phim không?"

"Vì sao?" Trong giọng nói của cậu thiếu niên rõ ràng nổi sóng.

Cô cười gượng hai tiếng, "Bởi vì mình muốn giới thiệu Từ Từ Dịch cho Hàn Lăng Dương."

Thi Diễm nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành quay đầu về phía này, chút ánh sáng vụn vặt trên màn hình rơi xuống hai người họ, tầm mắt Kỷ Diệc Hoành rơi xuống khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm.

Cô cười, nói tiếp, "Có phải rất xứng đôi không? Trai tài gái sắc, Từ Từ Dịch nhà mình cũng là mỹ nhân đấy."

Khóe miệng mím chặt của Kỷ Diệc Hoành rớt cuộc hơi thả lỏng, trên mặt cũng xuất hiện chút âm áp, "Đúng là rất xứng đôi."

Chiều này quả nhiên hữu hiệu.

Trước mặt bạn trai, tỷ muội huynh đệ gì đó đều dùng để bán đi mà thôi!

Thi Diễm nhin không được, thật sự muốn vỗ tay khen cho cái sự thông minh của mình!

Như vậy, sau này cô cũng không cần phải giải thích với Kỷ Diệc Hoành quan hệ của mình và Hàn Lăng Dương nữa, anh không đến nỗi còn có thể nghĩ lệch lạc nữa phải không?

Thi Diễm đắc ý không thôi, Kỷ Diệc Hoành hơi dựa người về sau, "Xem phim đi."

Cô vẫn còn đắc ý dựa lưng về sau, về phần diễn biến phim trên màn hình, một chút cô cũng xem không vào.

Thi Diễm lén lút liếc sang bên cạnh, sau đó đưa tay sang, mò được tay của Kỷ Diệc Hoành, một phát bắt lấy.

Cậu thiếu niên xuyên đầu ngón tay qua kẽ tay cô, cùng cô mười ngón tay đan thật chặt.

Động tác này cũng quá là khiêu khích nhất thôi, Thi Diễm hít sâu một hơi, liều mạng tìm lại chút tỉnh táo cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Mỗi tình đơn phương của phù đệ ma

Dịch: CP88Hai tay Từ Từ Dịch không biết nên đặt ở đâu, cuối cùng dứt khoát nắm chặt cốc trà sữa mới uống được một nửa kia.

Cô ấy và Hàn Lăng Dương không nói với nhau một câu, so với ngồi bên cạnh một người xa lạ cô còn tự tại hơn. Từ Từ Dịch thật sự không hiểu vì sao ngày hôm nay mình lại không có tiền đồ như vậy, cô ấy hoàn toàn có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực, thậm chí có ảo giác chắc mấy chốc nó sẽ từ ngực cô ấy nhảy ra ngoài.

Từ Từ Dịch lén lút liếc nhìn người con trai ngồi bên cạnh, tuy cô ấy không biết áo cậu mặc trên người là nhãn hiệu gì, hăng quần cậu mặc hôm nay là do mình tình nào làm đại ngôn, nhưng là chúng đã hoàn thành tốt nghĩa vụ làm nổi bật lên khí chất của Hàn Lăng Dương, vậy nên nhất định phải là đồ xịn. Cậu thiếu niên ngồi bên cạnh, một cánh tay đặt trên tay vịn của chiếc ghế dựa.

Từ Từ Dịch có chút khó khăn thu lại tầm mắt, lại rụt rè co hai chân lại.

Tuy trong rạp chiếu phim tối tăm không có ánh đèn, thế nhưng cô ấy vẫn sợ sẽ bị Hàn Lăng Dương nhìn thấy trên quần cô có những chỗ lông xù.

Nửa đầu bộ phim khiến người xem cười đến mức không thể ngừng lại, đặc biệt là tạo hình của Từ Tranh, ông ấy thuộc về kiểu người dù không nói lời nào, chỉ đứng đó rồi ngồi xuống thôi cũng có thể khiến người ta cười nửa ngày.

Nửa sau của bộ phim, bầu không khí rõ ràng trở nên ngột ngạt đè nén. Trên đời này đáng sợ nhất là thứ gì? Còn không phải là một chữ bệnh sao? Thế nhưng thứ luôn luôn ép chết cộng rom cuối cùng của người bệnh lại chính là một chữ nghèo.

Từ Từ Dịch không nhìn được rơi nước mắt. Nếu có người bỗng nhiên mắc một căn bệnh hiểm nghèo, vậy không chỉ toàn bộ gia đình sụp đổ, mà sợ là đến cả bệnh nhân cũng chỉ có thể nằm về nhà nằm chờ chết.

Tuy là ba mẹ Từ Từ Dịch trọng nam khinh nữ, nhưng dù sao cũng là người thân nhất của cô ấy. Từ Từ Dịch luôn mong sao thời gian trôi qua thật nhanh, để cô ấy có thể tốt nghiệp sớm một chút, như vậy liền có thể gánh vác toàn bộ trách nhiệm với người trong nhà rồi. Nhưng điều kiện cơ bản nhất của giai đoạn chuyển tiếp này, chính là người thân đều được khỏe mạnh.

Từ Từ Dịch khẽ hít một hơi, động tác cứng nhắc lần mò tìm khăn giấy trên người. Không có mang theo.

Bên trong rạp chiếu phim rất yên tĩnh, trên màn hình, Hoàng Mao lái xe rồi gặp tai nạn. Từ Từ Dịch đã biết trước sẽ có cảnh này, nhưng khi chính mắt chứng kiến, lực kích thích vẫn vượt quá giới hạn chịu đựng, khiến cô ấy có chút không chịu được.

Trên mặt nước mắt tèm lèm, cô ấy đành dùng tay mình liên tục gạt đi.

Từ bên cạnh đột nhiên có một bàn tay cầm theo túi khăn giấy đưa đến, Từ Từ Dịch hơi sững sờ, vội vàng ngồi thẳng, "Cảm ơn."

Trước mũi giống như ngửi được một mùi hương thoang thoảng, cô ấy cầm túi khăn giấy trong tay, Hàn Lăng Dương nhìn sang, không nói gì.

Từ Từ Dịch rút một tờ ra, khăn giấy này là loại không mùi, xem ra mùi hương vừa rồi cô ấy ngửi được là từ tay áo của Hàn Lăng Dương.

Bộ phim kết thúc, ánh đèn từ bốn phía cũng được bật lên, Từ Từ Dịch lau loạn trên mặt, căng thẳng lau đi những vệt nước mắt.

Hàn Lăng Dương đứng dậy, "Đi thôi."

Từ Từ Dịch nhìn về phía sau, tìm thấy Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành. Cô ấy vốn muốn chờ Thi Diễm, nhưng thấy Hàn Lăng Dương không hề có ý muốn dừng lại, đành phải bước nhanh theo cậu đi ra ngoài.

Đến trước cửa thang máy, Hàn Lăng Dương quay đầu lại nhìn cô ấy. "Còn chưa khóc đủ hả?"

"Không phải, hết rồi."

"Về trường thôi."

"Ừ."

Thi Diễm sẽ không về cùng bọn họ, cô ấy cũng không thể ở lại làm kỳ đà cản mũi.

Trở lại ký túc xá, Trương Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc đang tám chuyện, khí thế ngất trời. Vừa thấy Từ Từ Dịch đi vào, Trương Tư Nam thuận miệng hỏi: "Đi đâu đấy?"

"Không đi đâu cả."

"Vậy sao bây giờ mới về?"

Từ Từ Dịch đi đến trước bàn mình, chuyện xem phim ngày hôm nay chỉ sợ là muốn cũng giấu không nổi, "Suýt nữa kéo mình đi xem phim."

"Ừa rồi cậu ấy đâu?"

"Đi với Kỳ Diệc Hoành."

Bọn họ nghe vậy thì không hỏi nữa. Từ Từ Dịch ngồi một lúc, sau đó cẩn thận mò tay tìm vé xem phim và chỗ khăn giấy không dùng hết bỏ trong túi áo khoác.

Trương Tư Nam lại bắt đầu chơi game, Từ Từ Dịch rút ra một tờ khăn giấy, trải lên mặt bàn. Cô ấy tìm một cây bút, trên đó ngay ngắn viết xuống ngày tháng, sau đó gấp đôi tờ khăn giấy lại, kẹp nửa tấm vé xem phim vào bên trong.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô ấy vào rạp chiếu phim, cũng là lần đầu tiên có người mời cô ấy đi xem phim.

Từ Từ Dịch khẽ vuốt tờ khăn giấy, chỉ là, Hàn Lăng Dương như vậy, đối với cô ấy cũng chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm tới.

Lượng người theo dõi của Kỳ Diệc Hoành trên weibo thời gian gần đây có xu hướng tăng mạnh liệt. Nghiêm lão sư cũng rất vui mừng, bởi nhiều người hâm mộ là từ phía anh livestream đi qua(*). Ông ấy vẫn không quên liên tục nhắc nhở Thi Diễm để cô quản lý những buổi livestream của Kỳ Diệc Hoành cho tốt, nói cô nghĩ thêm nhiều ý tưởng hơn, tổ chức thêm mấy cái trò có tính giải trí.

(*) đại loại là TQ có những ứng dụng riêng dùng để livestream ấy, chứ weibo không có livestream được

Thi Diễm vắt óc suy nghĩ, cuối cùng lĩng ngó ra một chân lý. Đâu cần cô phải suy nghĩ nhiều chứ, cuối cùng chỉ cần Kỳ Diệc Hoành xuất hiện thôi, dù anh có làm cái gì thì bọn họ đều thích xem.

Chủ nhật, Thi Diễm đi theo Kỳ Diệc Hoành đến phòng thu. Hôm nay phía phòng thu đã báo trước để họ qua sớm, nói là có những hoạt động khác phải làm.

Bộ tiểu thuyết do Kỳ Diệc Hoành lồng tiếng cũng sắp kết thúc, ý của phía trang web chính là muốn tận dụng mọi thời cơ. Biên tập nói đã xem một vài buổi livestream của Kỳ Diệc Hoành, biết được nhiệt độ và danh tiếng của anh không tệ, bọn họ hi vọng anh có thể đồng thời tương tác ngay tại hiện trường, đến lúc thích hợp sẽ đặt phúc lợi phát sóng ở ngay đầu trang.

Thi Diễm vừa nghe, liền thay Kỳ Diệc Hoành đồng ý, chỉ cần là có lợi cho việc tuyên truyền thì hà cớ gì bọn họ phải từ chối chứ?

Sau khi thu âm kết thúc, Thi Diễm đi theo Kỳ Diệc Hoành vào một căn phòng khác, chủ biên của trang web đích thân đứng chờ, còn cho người mang đồ ăn vặt và nước uống vào.

"Tôi biết cậu thích chơi game, lát nữa cậu cứ thả lỏng tinh thần rồi chơi cho vui là được rồi."

Kỷ Diệc Hoành nhìn thấy trên bàn có đặt một chiếc laptop. "Chơi với ai?"

"Cậu cứ chuẩn bị trước đi, làm nóng người."

Thị Diễm ngồi xuống chiếc ghế sofa trong góc, nhìn thấy chủ biên kẹp điện thoại lên một chiếc giá, cũng giống với khi cô chuẩn bị cho anh livestream ở phòng phát thanh của trường.

"Thị Diễm, em có biết chơi game không?" Chủ biên hỏi cô.

Cô khẽ lắc đầu, "Không biết một chút gì hết."

"Vậy là tốt nhất."

Kỷ Diệc Hoành đang điều khiển nhân vật đánh vô cùng kịch liệt, chủ biên quay lại bên cạnh anh, "Hiện tại tinh thần rất tốt, nhưng lát nữa mà thua thì phải làm sao? Video này sẽ tung ra ngoài đấy."

"Không thể."

"Tự tin ghê nhỉ?"

Kỷ Diệc Hoành này cũng không biết lấy đâu ra tự tin, có phải anh đã sớm cho rằng mình chính là xuất sắc nhất trong đây không vậy?

"Đương nhiên."

Thị Diễm nhìn chủ biên cười cười, cô còn có thể nói gì chứ, không lẽ xông lên bịt lại cái miệng đỏ của anh sao?

"Cũng đừng chưa gì đã mạnh miệng như vậy, chị còn chưa có nói quy tắc của trò chơi đâu." Chủ biên nháy mắt với Thị Diễm, "Lát nữa cậu không thể chạm vào máy tính và chuột, mà đổi lại cho cô trợ lý nhỏ này. Cậu chỉ có thể ở bên cạnh chỉ đạo."

"Cái gì?" Động tác trong tay Kỷ Diệc Hoành hơi chậm lại, "Cậu ấy không được."

"Em ấy có được hay không phải dựa vào cậu rồi."

Chủ biên vẫy tay ra hiệu cho Thị Diễm qua đó, Thị Diễm đi đến bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, "Em sợ làm hỏng hết mất."

"Cũng không phải thi đấu quan trọng gì mà. Nào nào nào, thay người."

Điện thoại đã bắt đầu ở chế độ thu hình, Kỷ Diệc Hoành vô cùng không tình nguyện đứng dậy, nhường lại vị trí cho Thị Diễm, "Chỉ vừa mới thắng một trận."

Thị Diễm ngồi xuống trước máy tính, "Sao nhiều người vậy? Mình là ai?"

Kỷ Diệc Hoành cũng phục cô luôn rồi, "Cậu nhìn tên trên đầu đó, đây là tôi." Anh chỉ vào một nhân vật trên màn hình.

"Vậy phải đi về phía trước như thế nào? Còn nữa, mình phải làm gì?"

"Tôi dạy cậu trước vài kỹ năng cơ bản." Kỷ Diệc Hoành bảo cô cầm chuột, "Lát nữa nói cậu bấm cái gì thì cậu bấm cái đó, tay trái dùng bàn phím điều khiển. Cứ nghe theo tôi mà làm là được, không khó."

Thị Diễm chưa chơi game bao giờ, nhưng biết hai chữ không khó này nói ra có bao nhiêu khoác lác.

"Tụi em phải quyết đấu với ai?" Thị Diễm ngẩng đầu hỏi biên tập đứng bên cạnh.

"Nhân viên kỹ thuật. Trình độ bình thường thôi, yên tâm."

Kỷ Diệc Hoành hướng dẫn Thị Diễm làm quen trước với mấy phím bấm, hướng dẫn cô mỗi phím dùng để làm gì. Thị Diễm sao mà nhớ được chứ, mơ mơ hồ hồ gật đầu.

Trận chiến bắt đầu, Kỷ Diệc Hoành chỉ huy Thị Diễm đi về phía trước. Thị Diễm nhìn chằm chằm màn hình, chỉ sợ sẽ đột nhiên có ai đó từ trong bụi cỏ nhảy ra, sau đó dùng một đao chém chết cô.

Kỷ Diệc Hoành nâng cao giọng, liên tục lặp lại trong miệng, "RRRR, nhanh ấn R, dùng sức mà ấn."

Thị Diễm nghe theo anh, ngón tay gõ liên tục trên bàn phím, tiếng lạch cạch vang lên không ngừng. Kỷ Diệc Hoành luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, bèn nghiêng người qua nhìn ngón tay Thị Diễm, "Không phải 2, tôi nói cậu nhấn R, R của RST."

"Ừ," Thị Diễm chuyển sang ấn phím R, "Rõ ràng là cậu nói mà, tiếng phổ thông cũng không chuẩn nữa." (*)

"....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Mặn mặn ngọt ngọt

Dịch: CP88

Kỷ Diệc Hoành ngáy giấc nhìn màn hình, Từ Dương và Kim Triết đã xông vào cuộc chiến, trước mắt là một mảnh hỗn loạn.

Thi Diễm cười gượng hai tiếng, "Còn chưa bắt đầu đây, phải kết thúc rồi haha."

"Vấn tiếp theo để tôi kiểm soát bàn phím được không?" Kỷ Diệc Hoành không thể nào chịu được mình bị người ta si nhục như vậy. Chủ biên đứng ngoài phạm vi thu hình, nhưng vẫn đồng ý với yêu cầu của Kỷ Diệc Hoành. "Được."

Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành thay đổi vị trí, chủ biên vì muốn làm tăng tính thú vị, rất nhanh liền nghĩ ra một cái ý đồ xấu.

"Ba ván phải thắng hai, nếu ván này còn thua nữa thì sẽ phải phạt."

"Không thể thua." Kỷ Diệc Hoành vô cùng tin tưởng khả năng chiến đấu của mình, anh nhìn sang Thi Diễm ngồi bên cạnh. "Cậu cần thận phối hợp theo tôi."

"Được, mình nhất định sẽ nghe lời cậu."

Chủ biên còn chưa muốn buông tha cho anh, "Muốn phạt thế nào đây?"

"Tùy chị."

Vấn tiếp theo bắt đầu, đôi mắt Kỷ Diệc Hoành sáng rực nhìn màn hình phía trước, ngón tay anh trực tiếp chỉ lên đó, "Ấn chỗ này, ấn chỗ này....."

Thi Diễm cầm chuột làm theo, tay phải của Kỷ Diệc Hoành không nhịn được đưa tới, bị Thi Diễm đánh một cái phải thu về, "Không được gian lận."

Ngón tay Kỷ Diệc Hoành lại quay về trước màn hình. "Quay về, cậu chạy đi đâu đấy? Quay về."

"Thêm máu, đứng ở chỗ này....."

"Đừng có chạy chứ, này, cậu chạy đi đâu đấy hả?"

Thi Diễm không nhịn được bật cười, "Rốt cuộc là cậu muốn mình ấn vào đâu? Cảm giác phương hướng của mình không tốt đâu."

"Tôi chỉ vào đâu thì cậu ấn vào đó."

"Thì mình làm như vậy mà....."

Kỷ Diệc Hoành mặt muốn chết. "Còn chạy? Mau quay lại đây....."

Thi Diễm bị anh chọc cười, xưa nay cô chưa từng thấy Kỷ Diệc Hoành nói nhiều như vậy, thậm chí còn lo lắng thành cái bộ dạng này. Mà Thi Diễm không những không cảm giác được phương hướng, còn không thể phân rõ được đâu là địch đâu là ta. "Bây giờ mình phải ấn vào đâu?"

Cậu thiếu niên nâng một tay bóp trán, một tay kia đặt trên mặt bàn, bộ dạng hoàn toàn từ bỏ.

"Cậu thích ấn vào đâu thì ấn đi."

"Thật không?" Thi Diễm chỉ có thể xoay quanh tại chỗ, "Vậy mình ấn linh tinh nha."

"Ấn linh tinh đi."

Dù sao ấn ở đâu cũng như nhau.

Tầm mắt Kỷ Diệc Hoành vẫn dừng lại trên màn hình, "Cậu xem, cậu xem đi, mấy tên đến trợ giúp cũng xông vào cướp đồ của tôi rồi."

Thi Diễm đi con chuột mấy lần, thấy không phản ứng gì nữa, "Không phải là bị giết rồi đó chứ?"

"Xem ra hai người muốn nhận phạt."

Thi Diễm nhanh chóng bỏ con chuột xuống, "Liên quan gì đến em chứ? Em chỉ nghe cậu ấy chỉ huy thôi, là cậu ấy không biết cách chỉ huy."

Rũ sạch quan hệ đúng là nhanh, Thi Diễm đứng dậy rồi quay về chiếc ghế sofa trong góc, trên khung hình chỉ còn lại một mình Kỷ Diệc Hoành.

"Bên cạnh đang làm chương trình mỹ thực. Chị biết cậu ghét nhất là ăn rau mùi, cậu chỉ cần livestream ăn rau mùi là được rồi."

Kỷ Diệc Hoành khó tin nhìn về phía chủ biên đứng bên ngoài, anh thật sự không thể tưởng tượng được yêu cầu bí thảm như vậy mà cô ấy cũng có thể nói ra được, "Không được."

"Đây là hình phạt vì cậu đã thua."

"Không được." Kỷ Diệc Hoành vô cùng bài xích, một khi đụng phải rau mùi, anh sẽ nhổ ra không chút do dự.

"Cậu không thể không phối hợp như vậy chứ."

Kỷ Diệc Hoành cương quyết không chạm vào thứ kia, "Dù sao cũng không thể là rau mùi."

Chủ biên đi về phía Thi Diễm, Kỷ Diệc Hoành đem sự chú ý một lần nữa rơi xuống màn hình máy tính. Anh nhất định phải thắng lại hai ván mới được, dù cô ấy có tìm Thi Diễm giúp cũng vô dụng, đời nay anh hận nhất chính là rau mùi.

Chủ biên và Thi Diễm hạ giọng nói gì đó, bọn họ nỗ lực như vậy còn không phải là vì bất cứ mọi giá nâng cao hiệu quả chương trình sao?

Lời đã nói ra, thua chính là thua.

Thi Diễm kẻ sát bên tai chủ biên nói một câu gì đó, hai mắt chủ biên tỏa sáng, vỗ vỗ vai Thi Diễm, "Em đi."

"Được."

Thi Diễm kéo chiếc ba lô đặt bên cạnh qua, lấy từ bên trong một lọ kẹo, sau đó đổ ra lòng bàn tay mấy viên.

Kỷ Diệc Hoành nghe được tiếng bước chân đi tới, Thi Diễm đẩy nhẹ vai anh, "Há miệng."

Kỷ Diệc Hoành không một chút phòng bị há miệng theo bản năng, mãi đến tận khi Thi Diễm nhét viên kẹo cam thảo vào trong miệng anh.

Kỷ Diệc Hoành nếm được mùi vị đó, ngũ quan đều vận lại một chỗ. Đây cũng không phải lần đầu tiên anh bị lừa.

Lúc trước anh đã từng cảnh cáo Thi Diễm sau này đừng để anh nhìn thấy hay nghe được ba chữ kẹo cam thảo, vậy mà cô không những không nghe lọt, hiện tại còn bắt tay với người ngoài hại anh.

Chủ biên cười ngặt nghẽo, cười đến mức phải ôm lấy ghế sofa mà lăn lộn, cuối cùng thậm chí còn không có sức đứng dậy, "Không được nhổ ra nha, phải ăn hết đó."

"Cậu -----" Kỷ Diệc Hoành còn muốn điều khiển con chuột, thời khắc sống còn không thể thua. Thi Diễm xoay người muốn chạy, anh đã nhanh chóng kéo cô lại bên người.

Anh kéo tay cô, cạy mở ra, Thi Diễm còn chưa hiểu hành động này của anh là muốn làm gì thì Kỷ Diệc Hoành đã cúi đầu xuống, nhả viên kẹo vào lòng bàn tay cô.

Cô giật nảy mình vội tránh ra, trong miệng Kỷ Diệc Hoành vẫn còn đọng lại mùi vị kinh dị của viên kẹo kia, thật sự là hun cho anh khó chịu muốn chết rồi.

Kẹo cam thảo và rau mùi, bắt đầu từ bây giờ đều sẽ là kẻ thù của anh. Nếu như có thể, anh thật sự muốn thêm cả Thi Diễm vào đó.

Thu hình kết thúc, Kỷ Diệc Hoành cầm chai nước uống điên cuồng, Thi Diễm càng nhìn càng muốn cười, "Thật sự không có khó ăn như vậy đâu, lại còn tốt cho cổ họng của cậu nữa."

Chủ biên cầm điện thoại về, Kỷ Diệc Hoành cau mày đứng dậy, Thi Diễm cầm chiếc balo bên cạnh đi nhanh theo anh ra ngoài.

Đường xá vào giờ này đã rất vắng vẻ, trên vỉa hè càng không có mấy người.

Gió nhẹ hiu hiu, luồn qua những tán lá vang lên tiếng xào xạc. Thi Diễm khoác balo trên vai, thật không dễ dàng gì mới đuổi kịp bước chân Kỷ Diệc Hoành, "Đừng có nhỏ mọn như vậy chứ?"

"Đương nhiên không."

"Đúng là như vậy mà."

Kỷ Diệc Hoành dừng chân, "Lần đầu tiên đúng là đặc biệt khó ăn, lần này cảm thấy rất tốt rồi. Nào, cậu cho tôi một viên nữa."

"Mình đã nói nó không có khó ăn như vậy rồi mà, chỉ là mùi vị có chút lạ mà thôi." Thi Diễm ngoài miệng thì nói vậy, nhưng chính bản thân cô nghĩ thấy cái mùi đó thôi đã không dám thử rồi. Cô tháo balo xuống, lấy một viên kẹo rồi đặt vào trong tay Kỷ Diệc Hoành.

Yết hầu của cậu thiếu niên hơi lặn, cả khuôn mặt đều tràn ngập bài xích mãnh liệt. Nhưng anh đã hạ quyết tâm rồi, anh cố gắng hết mức khiến cho vị giác của mình chết lặng, sau đó nhanh chóng bỏ viên kẹo vào miệng.

Thi Diễm nhin cười. Xem ra lát nữa phải khen ngợi Kỷ Diệc Hoành một câu, thật sự rất can đảm nha.

Cô nhìn thấy hai hàng lông mày của Kỷ Diệc Hoành xoắn lại, một cái tay bỗng nhiên đưa về phía cô. Trong lòng Thi Diễm đánh thịch một cái, nháy mắt nghĩ đến cảnh tượng của nụ hôn đầu kia.

Không phải là anh lại muốn.....

Thi Diễm sợ đến mức vội vàng lùi về sau, nhưng cảm đã bị Kỷ Diệc Hoành giữ chặt, môi cũng nhanh chóng áp lên. Hai mắt Thi Diễm tròn trĩnh, đang ở nơi công cộng đó nha, trên đường lớn nha, anh muốn cô mắc cỡ chết ha.

Chỉ là cảm giác xấu hổ đã nhanh chóng bị một hương vị vô cùng đặc biệt của kẹo cam thảo đánh tan, thật sự là quá khó ăn.

Thi Diễm cảm giác có thứ gì đó đang đẩy hàm răng của cô, khiến cho cô không thể không hơi hé miệng. Đầu lưỡi Kỷ Diệc Hoành đẩy kẹo cam thảo vào, cô liền một chút phòng thủ cũng không kịp chuẩn bị.

Viên kẹo này giống như sắp vọt vào cuống họng cô, Thi Diễm đưa tay muốn đẩy Kỳ Diệc Hoành ra, nhưng cậu thiếu niên đã túm chặt cổ tay cô, khóa nó về sau lưng Thi Diễm.

Không phải cô luôn thích cho anh ăn mấy thứ kì quái sao?

Được, sau này anh cũng sẽ không từ chối nữa. Nhưng là chuyện tốt như vậy sao có thể một mình hưởng thụ chứ? Anh nhất định cũng phải khiến cho cô hưởng thụ cùng.

Lần đầu tiên trong đời Thi Diễm được cảm nhận uy lực của kẹo cam thảo, thật sự, thật sự rất khó ăn!

Nhưng Kỳ Diệc Hoành đã đẩy cả viên kẹo nhét vào miệng cô, hơn nữa còn không có ý định lùi về. Anh cắn cắn môi Thi Diễm, lặp đi lặp lại động tác đó, mãi đến tận khi giữa môi và răng của hai người tràn ngập đều là vị mặn mặn ngon ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Uy hiếp

Dịch: CP88

Lúc Kỳ Diệc Hoành lùi lại, lồng mày vẫn còn nhăn tít, mùi vị này cũng khiến anh muốn ngộp thở.

Thi Diễm mấp máy môi, hận không thể phun ra, Kỳ Diệc Hoành nhìn ra được, đưa tay che lại miệng cô. "Ăn đi, tốt cho cổ họng."

Cô lúc trước chính là dùng lời nói ba hoa này mà ứng phó với anh, hai hàng lông mày của Thi Diễm nhíu chặt. Cô cạy bàn tay Kỳ Diệc Hoành ra, cậu thiếu niên như cười như không nhìn cô, "Muốn nhổ ra hả?"

Thi Diễm nhắm tịt mắt, liều mạng nuốt ực một cái, cuối cùng thì cũng có thể đem viên kẹo đã tan hơn nửa nuốt vào trong bụng.

Kỳ Diệc Hoành cảm cốc nước ra, uống hết hơn phân nửa mà mùi vị đó vẫn còn quanh quẩn trong miệng.

"Xem xem sau này cậu còn dám cho tôi ăn bậy bạ nữa không."

Thi Diễm cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân. Bên cạnh tình cờ sẽ có người đi qua, cô cọ cọ hai mũi giày lại với nhau. Cô cũng không tin Kỳ Diệc Hoành không nhận ra vừa rồi lúc anh đẩy viên kẹo đó vào miệng cô lưỡi anh còn đụng phải đầu lưỡi của cô!

Thi Diễm sắp phun máu mũi, xúc cảm này cũng quá mãnh liệt rồi, cô thật sự không biết phải đối mặt với anh thế nào nữa.

Kỳ Diệc Hoành xoay người đi lên trước vài bước, thấy cô vẫn còn đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Còn muốn ngo ngắc đứng đó đến bao giờ?"

Thi Diễm len lén liếc anh một cái, thế nào mà cô lại có cảm giác anh không biết thẹn thùng chút nào vậy? Lẽ nào chuyện như vậy đã làm nhiều lần rồi? Lão luyện rồi?

Cũng đúng, Kỳ Diệc Hoành nổi tiếng như vậy, khẳng định trước đây cũng đã nói chuyện yêu đương với không ít bạn nữ. Chưa biết chừng từ trung học cơ sở đã bắt đầu, không, là từ tiểu học.....

Thi Diễm nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt tối sầm. Kỳ Diệc Hoành nhìn sắc mặt cô đổi tới đổi lui, lại nhìn cô mang theo cái bộ dạng muốn nói lại thôi đi đến trước mặt anh, mắt một lúc lâu mới hỏi ra khỏi miệng. "Bạn gái trước của cậu là ai thế?"

Kỳ Diệc Hoành hơi híp mắt, "Cái gì?"

"Nụ hôn đầu của cậu lúc mấy tuổi? Đã từng hôn bao nhiêu cô gái rồi?"

Kỳ Diệc Hoành đưa đầu lưỡi ra, liếm nhẹ khóe miệng một cái, "Cậu đoán xem."

"Sao mà mình đoán được."

Kỳ Diệc Hoành lấy một chiếc ba lô trên vai cô xuống rồi đi, Thi Diễm vội vàng đuổi theo anh, "Bật mí một chút đi mà."

Ánh mắt của cậu thiếu niên rơi xuống mặt Thi Diễm, thấy được ánh mắt phức tạp vừa mang theo tìm tòi nghiên cứu lại vừa muốn trốn tránh của cô, có lẽ là Thi Diễm cũng sợ hãi đáp áp của anh sẽ khiến cô trong một thời gian ngắn không thể chấp nhận được. Kỳ Diệc Hoành làm ra vẻ suy tư thật lâu. "Tôi không nhớ rõ lắm."

"Hả?" Chuyện như vậy mà cũng quên được?

Rốt cuộc là không nhớ rõ thời gian, hay là không nhớ được đã từng hôn bao nhiêu cô gái?

Nếu là người đến sau, thì vấn đề này thật quá nghiêm trọng rồi.

Thi Diễm vội vàng ôm lấy cánh tay Kỳ Diệc Hoành, không dám mặt dày quần quýt lấy anh, nhưng lại không thể không hỏi cho rõ ràng. Cô lay lay cánh tay anh mấy lần, Kỳ Diệc Hoành mới nhìn sang cô. "Làm cái gì thế?"

Cô mím chặt môi không nói lời nào, tiếp tục lắc lắc cánh tay anh. Khóe miệng cậu thiếu niên không nhịn được ở một nơi cô không nhìn thấy khẽ cong lên, anh chính là

muốn trêu cô, không nói chính là không nói.

Ngày hôm đó Thi Diễm lẻo đẻo theo anh một đường, cuối cùng vẫn không hỏi ra được tí xú thông tin giá trị nào cả.

Trở lại ký túc xá, bởi vì buổi tối không có tiết nên Từ Từ Dịch đã đến thư viện, Trương Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc ra ngoài ăn cơm còn chưa quay lại.

Thi Diễm muốn lên giường nằm nghỉ một chút, chỉ là vừa mới tháo giày thì điện thoại vang lên.

Thi Diễm nhìn hiển thị là số lạ, do dự không muốn nhận, nhưng đối phương lại gọi thêm một lần nữa, Thi Diễm đành phải khom lưng ngồi xuống, "Alo?"

"Thi Diễm phải không? Cô ra đây một chuyến, tôi chờ cô ngoài cổng ký túc xá."

"Xin hỏi bác là?"

Người phụ nữ ở đầu bên kia rất không khách khí mà nói, "Cô thật sự muốn tôi đi vào tìm cô?"

Thi Diễm sửng sốt, càng không ngờ được sau chuyện lần trước bà ta vẫn còn có thể bám dai như đĩa. "Cháu thật sự không biết ba đang ở đâu."

"Tôi cho cô năm phút, nếu cô không ra tôi sẽ đi vào tìm cô. Đến lúc đó đừng có trách tôi không cho cô mặt mũi."

Thi Diễm tuyệt nhiên không dám, chuyện lần trước đã thật sự dọa cho cô sợ hãi. Thi Diễm vội vàng đồng ý, đi giày vào rồi bước nhanh ra ngoài.

Thi Diễm vừa đi đến cổng ký túc xá nữ, chiếc xe dừng ở ven đường liền nhấn còi inh ỏi. Thi Diễm máy móc bước từng bước về phía đó, tài xế đi xuống giúp cô mở cửa xe, Thi Diễm nhìn thấy người phụ nữ kia ngồi bên trong xe, hai chân cô cứng ngắc không muốn ngồi vào.

"Cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô, tôi chỉ muốn nói chuyện với ba cô thôi."

Nơi này đi tới đi lui đều là người, Thi Diễm cũng không muốn trở thành đề tài cho người khác bàn tán. Cô khom lưng ngồi vào xe, tài xế đứng bên ngoài đóng sầm cửa lại.

Động tác mạnh đến mức âm thanh phát ra làm chấn động cả màng nhĩ của cô, Thi Diễm đan hai tay lại đặt trên đùi, "Đã một năm nay tôi không nhìn thấy mặt ba, ông ấy cũng chưa từng đến trường tôi. Tôi càng không biết ông ấy ở bên ngoài làm gì, đi đâu hay ở với ai."

"Quả nhiên. Đối với con gái ruột thịt của mình còn có thể như vậy, nói chỉ là đối với tôi."

Thi Diễm ngồi sát về cánh cửa bên trái, tài xế vừa khởi động xe, Thi Diễm theo bản năng muốn đẩy cửa chạy xuống.

"Đây dù sao cũng là trường học của cô, có một số chuyện nói ở đây cũng không có lợi với cô. Cách đây không xa có một quán cà phê, cô cùng tôi qua đó đi."

Thi Diễm không khỏi nghĩ mà sợ, cô không biết liệu lên xe người phụ nữ này có phải là quyết định sai lầm hay không. Ngộ nhớ bà ta không tìm được ba, trong cơn nóng giận đem toàn bộ phát tiết lên người cô thì phải làm sao bây giờ?

Sắc mặt của người phụ nữ rất nghiêm túc, dọc đường đi cũng không nói chuyện với Thi Diễm. Đến quán cà phê, bà ta gọi hai ly cà phê sữa, sau đó mới bắt đầu nói vào đề tài chính.

"Ba cô tránh tôi, tất cả phương tiện liên lạc đều cho tôi vào danh sách đen, tôi không tìm được lão ta."

Thi Diễm nắm chặt hai tay, âm thanh từ cổ họng phát ra nhỏ như muỗi kêu, cô thật sự sợ hãi chuyện đáng xấu hổ này sẽ bị người khác nghe được. "Cháu thật sự không biết ông ấy đang ở đâu."

"Lão ta cầm của tôi không ít tiền rồi lặn mất tăm, xem ra tôi chỉ có thể báo cảnh sát."

Trong lòng Thi Diễm thầm kêu không xong. "Đừng mà."

Người phụ nữ kia lấy điện thoại ra, mở từng tấm ảnh chụp màn hình cho cô xem. "Đây đều là lịch sử chuyển khoản cho lão ta, còn chưa bao gồm tiền lì xì(*) và những món đồ tôi mua cho lão. Cô tính xem, tôi đã bỏ vào người lão bao nhiêu tiền?"

(*) trên wechat có chức năng gửi tiền lì xì cho đối phương, hình như zalopay cũng có~~

Khuôn mặt Thi Diễm nóng ran, giống như bị người ta lột sạch quần áo rồi ném giữa đám đông. Cô hung hăng ngắt lấy mu bàn tay của chính mình, hoàn toàn không biết phải đối mặt thế nào, nên xử lý ra sao.

Thi Niên Thịnh là quyết tâm trốn người phụ nữ này, dù có nói với ông thì cũng khó mà khiến ông xuất hiện.

Thấy Thi Diễm không nói lời nào, người phụ nữ kia khề hừ lạnh, "Lấy của tôi từng đó tiền rồi muốn đá tôi đi, cô cảm thấy trên đời này có chuyện dễ dàng như vậy sao?"

Thi Diễm cúi đầu, chuyện như vậy đến cả quyền phát ngôn cô cũng không có, hiện tại cô ngồi ngay tại đây cũng chỉ có thể cam chịu để cho người ta chỉ tay mắng mỏ.

"Cha nợ con trả, món nợ này có phải nên tính lên đầu cô không đây?"

Thi Diễm nghe vậy, khuôn mặt nhỏ không khỏi khẽ nâng lên, "Có thể, nhưng hiện tại cháu vẫn còn đi học nên không có nhiều tiền như vậy. Còn có..... bác có thể đừng báo cảnh sát không?"

"Nếu cô đồng ý trả tiền thì tôi cũng có thể để lại cho lão ta một con ngựa(*). Chỉ cần cô trả lại đủ tiền là được."

(*) kiểu như để lại cho một bậc thang đi xuống đó

"Cháu có thể trả lại dần cho bác, chờ đến khi cháu có công việc, nhất định sẽ trả càng nhanh hơn...."

Nhân viên phục vụ đưa cà phê lên, đặt một ly ở trước mặt Thi Diễm.

"Chờ cô có công việc, rồi lại phải chờ cô ổn định nữa phải không? Tôi không có nhiều thời gian như vậy. Tôi cũng không nhớ rõ đã bỏ trên người lão ta bao nhiêu tiền, một phần là anh tình tôi nguyện, một phần coi như là cho lão ta mượn. Như vậy đi, cô trả lại tôi mười vạn là được."

Thi Diễm hít vào một ngụm khí lạnh, đừng nói là mười vạn(*), cô hiện tại đến cả mười ngàn cũng không bỏ ra nổi.

(*) 1 vạn = 10 ngàn, 10 vạn = 100 ngàn. Có phải bây giờ tỷ giá nhân dân tệ là 1 NDT ~ 3500 VND không nhỉ? Ta thật sự không thích các con số, hì hì

"Cháu sẽ nhanh chóng trả lại."

"Cô tính trả thế nào?"

"Mỗi tháng trả cho bác một ngàn được không ạ? Chờ cháu có công việc rồi, tiền lương một tháng có bao nhiêu sẽ đều đưa hết cho bác....."

Người phụ nữ lạnh lùng ngắt lời Thi Diễm, "Cô là cái bang đấy à? Một tháng một ngàn? Buồn cười!"

"Cháu thật sự không bỏ ra nổi nhiều như vậy....."

"Vậy thì đơn giản thôi, gọi ba cô đến đây."

Thi Diễm lại mím chặt môi, người phụ nữ kia nhấp một ngụm cà phê, không nhanh không chậm nói, "Một tháng đưa tôi mười ngàn. Tôi không cần biết cô dùng cách nào để kiếm được số tiền đó, dù là vay hay cướp thì tháng sau khi tôi đến tìm cô bắt buộc phải có đủ rồi. Cô không nhà ra đủ tiền thì cứ chờ tôi tìm đến hiệu trưởng trường cô đi, để cho bọn họ gọi ba cô đến."

"Không được!"

Người phụ nữ đặt mạnh ly cà phê về bàn rồi nói, "Vậy thì tháng sau tôi lấy tiền."

Bà ta đứng dậy rồi đi, để lại Thi Diễm sững sờ ngồi tại chỗ. Chỗ tiền kia đối với cô chính là con số trên trời, cô biết đi đâu lấy được chừng đó chứ?

Lúc Thi Diễm lấy điện thoại ra, ngón tay run rẩy kịch liệt. Cô chỉ có thể nghĩ đến Thi Niên Thịnh, cô thật sự không có cách nào tự mình xử lý chuyện này. Nhưng dù cô có nói thật thì sao, ông sẽ xuất hiện ư?

Thi Diễm suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gửi tin nhắn đi, "Ba, có người đến trường tìm con, nói trả lại tiền cho bà ấy. Con không biết phải xử lý thế nào, ba....." Cô gõ đến đây, dừng lại rất lâu rồi mới tiếp tục, "Ba trả lại tiền cho người ta đi, loại tiền này không thể giữ được."

Tin nhắn gửi đi thành công, Thi Diễm lo lắng cầm điện thoại chờ tin nhắn trả lời. Không lâu sau, Thi Niên Thịnh trả lời tin nhắn, cũng chỉ có một câu ngắn gọn, "Chuyện của người lớn con không hiểu, không cần quan tâm, tùy bà ta."

"Chuyện này sao có thể tùy bà ấy chứ? Bà ấy tìm đến trường con rồi, còn dọa sẽ làm lớn lên."

Đầu kia không đáp lại, đợi thêm một lúc nữa, Thi Diễm sốt ruột tiếp tục gửi tin nhắn đi. "Ba, bà ấy sẽ làm lớn lên thật đấy. Con..... con sợ."

Cà phê trước mặt đã nguội ngắt, Thi Diễm không uống lấy một ngụm, mở to mắt chờ đợi. Mười phút sau mới chờ được người bên kia hồi âm.

"Sao cô lại không hiểu chuyện như vậy nhỉ? Mẹ ta đồng ý ném tiền cho ba cô là chuyện của mẹ ta, mẹ ta không hiểu được đạo lý chia tay trong vui vẻ thì cô phải giải thích cho mẹ ta hiểu. Còn nữa, cô là con gái, ăn tiêu đều dùng tiền của ba cô, lẽ ra phải đứng cùng chiến tuyến với ba cô chứ không phải là giúp người khác đối phó với chính ba của mình. Mẹ ta muốn làm lớn chuyện thì cứ để cho mẹ ta làm, không cần đề ý đến mẹ ta. Bây giờ ba cô đã bắt đầu cuộc sống mới, cô không có chuyện gì quan trọng thì đừng có làm phiền chúng tôi."

Thi Diễm nhìn chằm chằm mấy dòng chữ trên màn hình điện thoại, đọc đi đọc lại không dưới ba lần, cuối cùng hai tay vô lực buông xuống. Thi Diễm cúi thấp đầu, chôn mặt vào giữa hai cánh tay.

Dòng nước mắt nóng bỏng thì nhau chảy xuống, cô gục đầu ở đó không nhúc nhích. Lá gan Thi Niên Thịnh cứ lớn như vậy là bởi vì những chuyện với phụ nữ chỉ cần phải tay một cái là kết thúc, dù sao thì lúc trước cho ông tiền rõ ràng là người phụ nữ kia tình nguyện. Bây giờ bà ta không cam lòng là chuyện của bà ta, bà ta muốn nháo thì cứ nháo, ông cũng chắc chắn bà ta cùng lắm cũng chỉ có thể dọa dẫm Thi Diễm một chút thôi.

Nhưng đối với Thi Diễm mà nói, một chút dọa dẫm này không khác gì đang đẩy cô vào địa ngục. Thi Niên Thịnh không sợ, nhưng cô sợ.

Cô không muốn bị người ta nhìn mình bằng ánh mắt khinh thường, không muốn mọi thời khắc trong lòng đều là thấp thòm sợ hãi, càng không muốn người phụ nữ kia trong lúc nóng giận thật sự đi báo cảnh sát.

Trên người cô chỉ còn lại chút tiền, là sinh hoạt phí Thi Niên Thịnh cho cô. Xem ra bây giờ tiết kiệm được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu thôi, Tết vừa rồi ba cũng cho cô tiền lì xì, có thể tích cóp lại. Chỉ là cách mười ngàn vẫn còn quá xa.

Cách duy nhất Thi Diễm có thể nghĩ đến bây giờ là đi làm thêm, nhưng ban ngày cô còn phải lên lớp, cũng chỉ có thể tìm việc sau giờ tan học.

Thi Diễm gửi đi mấy cái CV, lương và đãi ngộ không khác nhau là mấy, ngay trong ngày đã có cửa hàng yêu cầu cô đến phỏng vấn.

Thi Diễm nhanh chóng quyết định cửa hàng này, chỉ là sau đó còn phải học cách pha trà sữa. Cửa hàng này còn bán bánh ngọt và đồ ăn vặt, bởi vì nhân viên không đủ

nên mới đăng tuyển.

Lương đã thỏa thuận xong, 18 đồng một giờ, thời gian cũng có thể tự do đổi cho nhau. Thi Diễm cũng đã xin trước với chị chủ, khi nào không có lịch học cô đến đây làm thêm, nhưng nếu có việc cũng có thể xin nghỉ.

Ngày hôm sau, Thi Diễm đẩy cửa phòng phát thanh đi vào. Kỳ Diệc Hoành đang đọc kịch bản, cô ngồi xuống bên cạnh anh, cậu thiếu niên ngẩng đầu nhìn lên.

"Cuối tuần này cậu vẫn phải ra ngoài hả?"

Kỳ Diệc Hoành suy nghĩ một chút rồi nói, "Ừ, phải đến phía đông thành phố dự thi."

"Vậy mình đi với cậu."

Chủ nhật ra ngoài cô vẫn đều sẽ đi cùng anh, chuyện hiển nhiên rồi mà, lời này là có ý gì? Kỳ Diệc Hoành chăm chú quan sát khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm, "Có việc?"

Chuyện đi làm thêm nhất định không thể giấu được Kỳ Diệc Hoành, Thi Diễm dứt khoát ăn ngay nói thật, "Mình tìm được việc rồi, bán trà sữa....."

Lời còn chưa nói hết, Kỳ Diệc Hoành đã nhủ mày, "Cậu cũng không có nhiều thời gian rảnh rồi, vì sao còn phải đi làm thêm?"

"Mở mang kiến thức nha, lớp mình có rất nhiều người cũng đi làm thêm."

Kỳ Diệc Hoành ngồi thẳng dậy, không muốn bỏ sót bất kỳ thay đổi nào trên nét mặt cô. "Có phải không đủ tiền tiêu không?"

"Đương nhiên không phải, cậu nhìn mình ăn no uống đủ thế, gần đây còn tăng thêm mấy cân đấy." Thi Diễm nói xong, kéo tay Kỳ Diệc Hoành qua, để cho anh chạm vào má mình, "Chỉ là muốn tích cóp chút tiền. Giống như cậu ra ngoài phỏng vẫn tìm việc làm đó, mình cũng muốn độc lập kinh tế."

Trong mắt Thi Diễm nhảy lên đốm sáng lấp lánh, cô chính là như vậy, dù có khó khăn đến đâu cũng sẽ không để cho nó hiện lên trên mặt, cũng bởi vậy nên dù là người thân cận nhất cũng có thể gạt. Bất kỳ ai nhìn cô đều sẽ cảm thấy trong lòng cô không thể giấu diếm chuyện gì, sống đơn giản, đều sẽ tin là cô thật sự muốn tìm chút việc làm thêm để khiến bản thân bận rộn mà thôi. Sẽ không ai biết được trên người cô có gánh nặng ngàn cân không thể bỏ xuống, cũng sẽ không có ai nhìn ra được những giây phút cô bị cuộc sống ép gắt gao không thể thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Sau lưng có tiểu nhân quấy phá (1)

Dịch: CP88

"Cậu muốn làm thêm thì cũng được thôi, nhưng công việc tốt nhất là có liên quan đến chuyên ngành của chúng ta."

Thi Diễm cong môi cười, "Cậu nghĩ ai cũng có thiên phú dị bẩm như cậu hả? Không sao đâu, cũng chỉ là làm thêm thôi mà, mình đi theo cậu làm trong phòng phát thanh chính là có được nơi thực tập tốt nhất rồi. Va chạm xã hội sớm một chút cũng tốt, và lại làm trong cửa hàng trà sữa cũng nhàn hạ, không phải công việc gì không thể yên tâm mà làm."

Kỳ Diệc Hoành muốn nói với số tiền anh kiếm được thì dù là mười Thi Diễm anh cũng nuôi nổi, nhưng câu nói như vậy anh lại không thể thốt ra. Anh biết Thi Diễm nhạy cảm, nếu ngay từ khi bắt đầu yêu đương đã là quan hệ bất bình đẳng, thì e là sẽ khó mà gắn bó dài lâu.

"Tôi nay cũng phải đi sao? Có cách trường xa không?"

"Không xa, ở ngay cửa vào khu thương mại, làm ca tối. Mình đã đưa thời khóa biểu cho chị chủ, chị ấy sẽ dựa vào đó sắp xếp ca làm cho mình."

Kỳ Diệc Hoành còn muốn nói gì đó, nhưng Thi Diễm đã nhanh chóng thả tay anh ra, dáng vẻ cực kỳ hưng phấn. "Mình sắp có thể tự nuôi sống chính mình rồi, giống như cậu ấy. Cậu chờ đi, chờ đến khi mình kiếm được nhiều tiền nhất định sẽ mang cậu đi ăn một bữa thật no, từ nay về sau ăn sữa chua cũng không cần liếm nắp."

Kỳ Diệc Hoành không nhịn được cười. "Tôi chưa bao giờ phải liếm nắp."

"Lão đại đúng là lão đại nha."

Kỳ Diệc Hoành nhìn bộ dạng cực kỳ mong chờ của cô, sinh viên tìm việc làm thêm bên ngoài cũng là một chuyện rất bình thường, thay vì nói là chịu khổ thì chỉ bằng nói là rèn luyện bản thân. Lại nói sau khi trong tay dư dả, tự mình có thể mua những gì bản thân muốn, là chuyện tốt.

Khỏe miệng Thi Diễm hơi giương lên, những lúc không phải buồn lo cô luôn cảm thấy thời gian một tháng không dài cũng không ngắn, nhưng hiện tại đối với cô mà nói mỗi ngày trôi qua đều thấp thỏm như đang gắn theo trên người một chiếc đồng hồ cát, tro mắt nhìn cát chảy xuống thật nhanh, cô cũng không thể không nỗ lực.

1 tháng, 1 vạn tệ, dù có bán cô đi cũng không đủ.

Chủ nhật, Quý Nguyên Thanh luyện xong vũ đạo, từ trong phòng tập đi ra, trước khi đi còn nhiệt tình tạm biệt những thầy cô có mặt. Giáo viên ở đây đều thích cô, một cô gái nhỏ đa tài đa nghệ lại còn điềm đạm trang nhã như vậy, trong mắt bọn họ đã nghiễm nhiên trở thành đáng yêu của một sinh viên ưu tú nên có.

Quý Nguyên Thanh trong phòng thay đồ đổi xong quần áo vẫn chưa rời đi ngay mà ngồi trên ghế sofa nghỉ một lúc, cuối cùng lấy điện thoại từ trong cặp ra.

Tổng Linh Linh thay cô ta bắt bình, không những đăng video kia lên trang web của trường, mà còn nhân lúc hỗn loạn hỏi được số điện thoại của người phụ nữ kia.

Sau khi video bị công bố, ngay thời điểm mọi người đều đồng loạt cho rằng Thi Diễm hết thời, lại không ngờ được Kỷ Diệc Hoành tự mình đứng ra. Mỗi lần nghĩ đến bình luận kia của Kỷ Diệc Hoành, Quý Nguyên Thanh lại khó chịu như có hàng vạn con kiến bò qua, trong lòng còn như ần như hiện có cảm giác bị người ta hung hăng càu xé. Không tính là tan nát cõi lòng, nhưng cũng có thể khiến cho cô ta mấy đêm không thể ngủ yên.

Tổng Linh Linh có lẽ cũng đã ý thức được chuyện này là tự cô ta nâng tảng đá ném lên chân mình, vì muốn lấy lòng Quý Nguyên Thanh nên đã đưa số điện thoại của người phụ nữ kia cho cô ta, nói cô ta nhất định không được để cho Thi Diễm sống yên ổn thoải mái như vậy.

Khi đó Quý Nguyên Thanh chỉ liếc chiếc điện thoại trên tay Tổng Linh Linh một cái rồi đẩy ra, còn nói với Tổng Linh Linh, chuyện này kết thúc ở đây.

Kỷ Diệc Hoành đã biết rõ bối cảnh gia đình của Thi Diễm mà còn có thể kiên định đứng ra thừa nhận quan hệ của bọn họ, chuyện này đồng nghĩa với dù người phụ nữ này có chạy đến trường nháo thêm mười lần nữa cũng vô dụng.

Tổng Linh Linh nói bởi vì cô ta mềm yếu nên mới bị người ta bắt nạt, đó là vì Tổng Linh Linh không hiểu, động vật bậc cao trước khi cắn người sẽ không sủa loạn.

Số điện thoại kia cô ta đã âm thầm ghi nhớ, chờ cho Tổng Linh Linh đi liền lưu vào điện thoại của mình.

Hiện tại Thi Diễm bị ép gánh theo khoản nợ này, cảm giác gầy vò không thể nói ra cô ta hiểu rõ hơn ai hết. Số tiền kia cô sẽ không có cách nào mở miệng hỏi vay Kỷ Diệc Hoành, nhưng con số quá lớn, rồi sẽ có một ngày nào đó không thể giấu nổi. Quý Nguyên Thanh không vội, trước khi nhận cái kết đắng cũng phải cho Thi Diễm nếm trải đủ giai đoạn gầy vò dằn vặt không muốn sống này đã. Điều cô ta muốn chính là để cho Kỷ Diệc Hoành biết được phía sau Thi Diễm có một cái động không đáy, chỗ tiền mười vạn này Kỷ Diệc Hoành anh có thể sử dụng tiền của mình bù vào. Nhưng sau đó thì sao? Nếu là một triệu, thậm chí còn nhiều hơn nữa thì anh sẽ làm thế nào?

Sau mấy ngày học việc ở quán trà sữa, rốt cuộc đã đến thời gian làm việc chính thức của Thi Diễm.

Kỷ Diệc Hoành không yên tâm, sau khi tan học liền đi qua một chuyến kiểm tra, Từ Dương và Kim Triết cũng nhất định muốn đi theo, vừa đi vào trong cửa hàng thì nhìn thấy Thi Diễm đang pha chế.

Kỷ Diệc Hoành đi vài bước đến trước quầy hàng, "Cho ba phần Tây Mễ Lộ(*)."

(*) là một biến thể của bánh pudding khoai mì. Thành phần có bột sắn dây, sữa dừa,...

Thi Diễm nghe được giọng nói quen thuộc, quay đầu nhìn lại, "Sao mọi người lại đến đây?"

"Còn không phải vì đại thần sợ cậu làm ở đây một nên mới muốn đi qua kiểm tra à."

"Một cái gì chứ, chị chủ đi giao trà sữa ở phố bên cạnh. Máy cậu mau ngồi đi, mình sẽ đưa Tây Mễ Lộ qua ngay."

Kỷ Diệc Hoành chờ cô tính hóa đơn, Thi Diễm bận rộn đẩy anh ra bàn ngồi, "Mình mời."

Cô quay đầu lại bắt đầu pha chế, động tác tuy chưa thành thạo nhưng mỗi bước đều không có lỗi sai. Thi Diễm đưa ba bát Tây Mễ Lộ đến bàn của bọn họ, Kim Triết nhìn bốn phía xung quanh. "Điều kiện nơi này không tệ đâu."

"Dĩ nhiên rồi," Giờ này trong cửa hàng không có nhiều khách nên Thi Diễm có thể đứng tán gẫu với bọn họ vài câu, "Lúc rảnh rồi còn có thể lướt mạng, chị chủ cũng không nói gì cả."

Xem ra cô làm ở chỗ này rất tốt, Kỷ Diệc Hoành kéo cánh tay cô để cho cô ngồi xuống ghế của mình. Chiếc ghế đó không lớn, nửa bên mông của cô còn phải ngồi lên đùi anh. Thi Diễm vội vàng đứng lên, "Gãy ghế đó."

"Chị dâu không cần ngại ngần, tụi này đều là người từng trải, hiểu mà."

Hiểu cái con khi ấy, Thi Diễm đỏ mặt đứng bên cạnh, Kỷ Diệc Hoành còn muốn kéo tay cô, nhưng đã bị Thi Diễm tránh được.

Ở nơi công cộng chú ý hình tượng một chút có được không hả, Thi Diễm như một lần khóai chạy về quầy thu ngân. Cô lấy ra hóa đơn cho ba cốc Tây Mễ Lộ, sau đó dùng điện thoại của mình thanh toán.

Kim Triết và Từ Dương ngồi một lúc thì về, Kỷ Diệc Hoành ngồi tại chỗ chờ Thi Diễm.

Mãi đến chín giờ tối Thi Diễm mới hết ca làm, cô nói tạm biệt với chị chủ, tháo mũ và tạp dề xuống rồi bước nhanh về phía Kỷ Diệc Hoành. "Đi thôi."

Kỷ Diệc Hoành đẩy ghế ra rồi đứng dậy, bọn họ đi ra ngoài, anh nhìn đồng hồ. "Bình thường cậu đều ăn cơm tối vào giờ này?"

"Đương nhiên là không rồi, hôm nay là bởi vì có cậu ở đây thôi. Phía sau cửa hàng có bếp, chị chủ thì thoải mái cũng sẽ tự mình làm thức ăn, mà kể ra thì hầu hết là do chị ấy phụ trách nấu cơm."

Vậy còn tạm được, nếu là thật sự phải chờ đến bảy giờ thì nhất định sẽ đói chết.

Thi Diễm không muốn lãng phí thời gian tìm chỗ ăn cơm tối, cô thật sự rất mệt mỏi, mệt đến mức chỉ muốn nhanh chóng về ký túc xá đánh một giấc.

Trên đường quay về trường có không ít quán ăn nhỏ, Thi Diễm kéo tay Kỷ Diệc Hoành vào trong một quán bất kỳ, lại gọi ra mấy món.

Cô đã đói đến mức da bụng dính về sau lưng, bắt được cái gì ăn cái đó. Kỷ Diệc Hoành gấp thịt bỏ vào bát cô, Thi Diễm vội vàng đẩy tay anh ra. "Đủ rồi, mình ăn không hết."

"Công việc mới thế nào?"

"Rất tốt nha. Cậu cũng thấy rồi đó, không quá mệt, những lúc không có khách còn được ngồi chơi một lúc. Mình rất thích."

Kỷ Diệc Hoành khẽ gật đầu. "Tốt."

Giữa hai hàng lông mày của cô đều là ý cười, không có chút xú buồn phiền nào bị thoát ra. Một đúng là có một chút, nhưng cô có thể nhờ nó kiếm ra tiền.

Kỷ hạn một tháng chẳng mấy chốc đã đến, Thi Diễm làm cật lực cũng không thể đủ số tiền người phụ nữ kia muốn. Bà ta liên tục gọi điện hối thúc, Thi Diễm chỉ có thể hứa sẽ cố gắng góp đủ tiền rồi đưa cho bà ta.

Vì chuyện này mà Thi Diễm ăn không ngon ngủ không yên, cuối cùng thật sự bắt đầu đi mới phải nhắn tin cho Thi Niên Thịnh.

"Ba, con biết con không nên mua đồ linh tinh, nhưng học thật sự cần đến máy tính, con thật sự cần mua một cái."

Đầu kia không trả lời, cô đành phải liên tục gửi tin nhắn đi.

"Con nhìn trúng một cái máy tính, bảy ngàn. Tuy là rất đắt nhưng cấu hình tốt, hơn nữa mua rồi còn có thể sử dụng trong nhiều năm"

"Ba, không có máy tính thật sự rất bất tiện, con thật sự rất cần....."

Thi Diễm gửi đi rất nhiều tin nhắn, đầu bên kia đều không phản hồi. Cô mệt mỏi cuộn người vào trong chăn, chỉ là vừa nhắm mắt nghĩ đến kết quả xấu nhất có thể xảy ra, cả người lại run rẩy.

Giữa trưa ngày hôm sau, Thi Diễm còn đang trong nhà ăn, điện thoại đột nhiên rung lên. Cô vừa cầm lên nhìn, phát hiện Thi Niên Thịnh gửi cho cô bảy ngàn.

Thi Diễm vui đến mức suýt thì nhảy lên, Tưởng Tư Nam gấp khoai tây thái sợi trong bát cô, "Chuyện gì thế? Vui vẻ thành như vậy."

"Không có gì." Thi Diễm bỏ lại điện thoại vào trong túi, ít nhất thì kỷ hạn tháng này coi như đã qua. Chỉ là một vạn của tháng sau sẽ càng thêm gian nan, chỉ ít, chỉ ít thì vẫn còn một tháng nữa, cô sẽ cố gắng nghĩ cách.

Trở lại kỷ túc xá, cô chuyển ba ngàn mình tích góp được và bảy ngàn Thi Niên Thịnh đưa cho người phụ nữ kia.

Trên người Thi Diễm cả thấy chỉ còn dư lại đúng 100 đồng, nạp vào thẻ com cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống chọi được thêm mười ngày nữa.

Cô không quản được nhiều như vậy, chịu được thêm ngày nào liền hay ngày đó đi.

Quý Nguyên Thanh không ngờ Thi Diễm lại có thể góp đủ một vạn, nhưng cô ta cũng đoán ra phần nào, và e là chỉ được một lần này mà thôi.

Thi Diễm ở trên lớp hai mất lúc nào cũng díp lại, đi làm thêm thật ra không có nhân nhả như nói ra miệng. Phần lớn thời gian ở cửa hàng trà sữa đều phải đứng, quay về kỷ túc xá còn phải làm bù bài tập, thời gian 24 tiếng hoàn toàn không đủ cho cô sử dụng.

Cô lấy điện thoại ra, lén lút xem tin nhắn wechat, nhìn thấy bên trong hội sinh viên đang thảo luận gì đó.

Người lên tiếng đầu tiên chính là Tống Linh Linh, "Sinh nhật chủ tịch lão đại của chúng ta sắp đến rồi, mình xin phép là người đầu tiên chúc chủ tịch sinh nhật vui nhé."

Thi Diễm gục xuống bàn, cả người cứng ngắc. Sinh nhật Kỷ Diệc Hoành sắp đến rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Sau lưng có tiểu nhân quấy phá (2)

Dịch: CP88

Cậu thiếu niên vẫn không xuất hiện, Thi Diễm biết anh đã tắt thông báo, nhưng dù vậy thì cuộc trò chuyện của đám người trong nhóm chat vẫn không hề giảm nhiệt.

"Chúng ta bàn một chút xem tổ chức sinh nhật cho chủ tịch thế nào đi?"

"Mình đề nghị mở tiệc liên hoan, mỗi ban chuẩn bị một phần quà."

Tống Linh Linh lại nhảy ra, "Kỷ Diệc Hoành có bạn gái tổ chức sinh nhật cho rồi, có phải chúng ta chỉ có thể đứng một bên hay không?"

"Có bạn gái cũng không thể quên chúng ta chứ. Vậy phải mau chuẩn bị đi thôi, quà sinh nhật nhất định phải....."

Tống Linh Linh quay lại nhóm nhỏ của ban văn nghệ, gắn tag Thi Diễm, "Không biết bạn gái của chủ tịch tặng quà gì vậy? Nói ra để cho tụi này tham khảo một chút đi. Đại thần là tai nghe khổng (*), có phải là tặng tai nghe hay không?"

(*) tiểu Hoành nhà chúng ta cuồng tai nghe, cái này hỏi đi huấn luyện quân sự nói rồi nè

Mọi người lập tức hòa theo cô ta, "Chúng ta cũng mua không nổi mấy thứ đắt như vậy đâu, thôi nhường cơ hội thể hiện này cho bạn gái chủ tịch đi."

Thị Diễm không biết phải nói ra tư vị trong lòng hiện tại là như thế nào, cô thật sự bận đến mức choáng váng, hoàn toàn quên mất sinh nhật của Kỷ Diệc Hoành.

Cô đã từng xem qua chứng minh thư của anh, lúc này mới nhớ ra sinh nhật của anh là vào tuần sau.

Vì sao lại vào tháng này, hơn nữa còn nhất định phải là lúc này chứ. Thị Diễm lần đầu tiên trong đời phát hiện ra bản thân nghèo đến như vậy, mà Tống Linh Linh lại liên tục gắn tag cô trong nhóm.

"Bật mí cho tụi này chút đi mà, cậu đã chuẩn bị quà gì chúc mừng sinh nhật Kỷ Diệc Hoành vậy?"

Thị Diễm không dám trả lời, cũng không biết phải trả lời thế nào. Cô đến cả tiền mua bánh ngọt cũng không có, vậy được chưa?

Giảng viên đứng trên bục nói cái gì cô cũng không nghe lọt, ngày sinh của Kỷ Diệc Hoành cô không thể làm như không biết, nhưng dù có bói từ trên xuống dưới người cô cũng không ra được bao nhiêu tiền.

Tống Linh Linh thấy Thị Diễm trốn mãi không chịu ra, miệng càng thêm không khách khí, "Mình thấy Thị Diễm hẳn là không chỉ mua một chiếc tai nghe thôi đâu, người ta có nhiều tiền vậy mà."

"Tai nghe của đại thần cũng không phải hạng xoàng đâu."

"Không cần dùng tiền của mình, đương nhiên là sẽ không đau lòng." Tống Linh Linh nói bóng gió. Bà Thị Diễm bảm váy đàn bà, lấy tiền từ chỗ phụ nữ còn có thể không dễ dàng sao? Thị Diễm lại là con gái của ông, chỉ cần cô mở miệng, còn phải lo không có tiền chuyển tới sao?

Từ nhỏ đến lớn Thị Diễm đều không phải người để cho kẻ khác bắt nạt, người ta đánh cô một, cô cũng sẽ phải đáp trả một, nhưng hiện tại cô có thể mạo hiểm sao?

Tất cả mọi người đang chờ xem chuyện cười của cô, chỉ cần cô xuất hiện, nhất định sẽ bị bọn họ bao vây trêu đùa. Tuy là bọn họ kiêng kỵ Kỷ Diệc Hoành nên ngoài sáng không dám làm gì cô, nhưng bọn họ nhất định có đủ năng lực lấy chuyện quà sinh nhật lần này khiến cho cô khó xử.

Thị Diễm úp điện thoại lên mặt bàn. Cô không dám tiếp tục đi hỏi tiền ba, cũng không dám đi hỏi vay tiền bạn, tiền lương đi làm thêm còn chưa lấy được, dù có xin ứng trước thì một vạn tệ của tháng tiếp theo cũng không biết làm sao mà bù vào.

Tan lớp, mấy nữ sinh đi thẳng tới nhà ăn, Thị Diễm không dám không ăn cơm trưa, nếu không thể lực của cô sớm muộn cũng không thể chống đỡ nổi.

Tướng Tư Nam nhìn bảng menu trước mắt, "Hôm nay ăn ở đây đi, nhà này có món ăn mình thích."

"Oa, hôm nay nhiều món thế! Mình muốn ăn gà chiên xù."

"Sư tử nhỏ, có cả gà xào xà ớt cậu thích đó, còn có cá dưa chua."

Thị Diễm cũng không ngần ngại, "Mình đang giảm béo."

"Cậu nói ra câu này mà không thấy ngượng à?"

"Đúng đấy, cô gái lập dị."

Đến lượt Thị Diễm, cô đi đến trước cửa, cúi người nói với người bên trong, "Cháu muốn ba lạng cơm, một phần khoai tây thái sợi xào ớt xanh."

"Giữ nữa?"

"Hết rồi ạ."

Tướng Tư Nam cầm khay thức ăn đứng bên cạnh, "Cậu làm gì thế hả? Giảm béo thật đấy à?"

"Đương nhiên là thật, sau khi đến làm thêm ở quán trà sữa tăng lên mấy cân liền. Mỗi lần có vị mới chị chủ đều nói mình thừa, nhất định phải kiểm chế lại thôi." Thị Diễm cầm khay thức ăn đi cùng Tướng Tư Nam tìm chỗ ngồi, trùng hợp đụng phải Tống Linh Linh và Quý Nguyên Thanh đi tới.

Quý Nguyên Thanh liếc khay thức ăn của cô, không nói gì, cũng chỉ có Tống Linh Linh lộ ra giật mình, "Ăn thế này hả?"

"Cậu quán được chắc?" Thị Diễm không khách khí chút nào đáp lại.

"Già vò đáng thương."

Có ai không biết cô là người có tiền, ngồi mát ăn bát vàng.

Quý Nguyên Thanh liếc Tống Linh Linh một cái, "Nói nhiều quá, người khác ăn gì cậu cũng muốn quán?"

"Không phải....."

Tống Linh Linh bước nhanh theo sau Quý Nguyên Thanh. "Nguyên Thanh, sao cậu lại nói như thế với mình chứ?"

"Biết đâu cậu ấy có nỗi khổ gì đó không nói ra được thì sao, cậu còn đi nhạo báng người ta làm gì?"

"Hả?" Tống Linh Linh nghe không hiểu, "Là sao?"

Quý Nguyên Thanh đứng vào hàng đợi đến lượt, cô ta đương nhiên sẽ không tốn nước bọt giải thích cho Tổng Linh Linh.

Kỷ Diệc Hoành hôm nay đến trường ăn cơm, anh nhìn thấy Thi Diễm và mấy người bạn ngồi một chỗ, lúc cảm khay thức ăn đi qua bàn cô, đặc biệt dùng bước nhìn.

Tướng Tư Nam dưới gầm bàn đột nhiên đá Thi Diễm một cái, Thi Diễm đau đến mức đang thất thần cũng bị đá cho tỉnh lại, dựng thẳng lưng, "Làm cái gì thế hả?"

"Người đàn ông của cậu kia."

"Cái gì cơ?" Thi Diễm vừa nghiêng đầu, liền nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành từ bên người cô đi qua.

Cô đau đến mức liên tục xoa mắt cá chân, "Bị cậu đá sưng cả lên rồi đây này, cái gì mà người đàn ông của mình chứ! Cậu..... sau này dùng ngôn từ đàng hoàng chút đi."

"Sao hả, không phải? Vậy mình đi tranh cướp có được không?"

"Cậu dám!"

Kỷ Diệc Hoành rất kén ăn, lại chỉ thích ăn mặn, bởi vậy trong khay của anh hầu hết là thịt, gần như mỗi loại đều lấy một ít, mà trên phần cơm trắng chỉ lè loi vài cọng rau.

Anh biết Thi Diễm ăn rất tốt, hơn nữa hôm nay phần lớn các món trong nhà ăn đều là món khoái khẩu của cô, theo lý thì cô không thể chịu được sức mê hoặc của chúng.

Lẽ nào là trên người không còn tiền?

Buổi chiều, hội sinh viên mở họp, đã thông báo ai cũng phải có mặt. Liên tục nhấn mạnh, không được đến trễ, không được vắng mặt.

Thi Diễm chân trước vừa bước vào đến phòng họp, đã bị Tổng Linh Linh chặn lại, "Mau mau mau, đến lượt cậu. Cậu góp bao nhiêu?"

Thi Diễm mơ màng hỏi, "Góp cái gì cơ?"

"Trong hội sinh viên có một bạn học trong nhà xảy ra chuyện, mọi người đều đang góp tiền đây. Cậu cũng là thành viên của ban văn nghệ, đương nhiên là không thể không góp."

Thi Diễm nhìn thấy Tổng Linh Linh cầm danh sách trên tay, có người góp hai trăm, có người góp ba trăm, thậm chí có người góp năm trăm.

Thi Diễm siết chặt điện thoại, cô không bỏ ra được nhiều như vậy, nhưng hiện tại đang có rất nhiều con mắt nhìn vào cô. Quý Nguyên Thanh đột nhiên đi tới, hướng về phía Tổng Linh Linh nói, "Mình chuyển tiền cho cậu rồi đây, cậu ghi vào đi."

Tổng Linh Linh mở wechat ra, nhìn thấy Quý Nguyên Thanh chuyển qua cho mình sáu trăm.

"Hội trường đúng là hội trường nha, đã đẹp người còn đẹp nết, góp 600 lận đó."

Thi Diễm đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Tổng Linh Linh ghi vào danh sách. Cô cũng muốn góp, cũng muốn giúp người khác, nhưng cô thật sự không có cách nào bỏ ra nhiều tiền như vậy.

Kỷ Diệc Hoành đứng bên ngoài nhìn qua cánh cửa chưa đóng kín, thấy được sống lưng thẳng tắp của Thi Diễm, còn thấy được cả bộ dạng muốn nói lại thôi của cô. Thi Diễm chỉ có thể góp một trăm, đó là toàn bộ số tiền còn lại cô có.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Cửa tôi, cũng là của cậu

Dịch: CP88

"Thi Diễm, cậu đúng là chỉ được cái miệng."

Thi Diễm nhắc môi, "Có quy định phải góp bao nhiêu sao?"

"Hồi buồn cười thật, nhiều ít còn phải xem tâm ý cậu thế nào. Cậu là bạn gái của Kỷ Diệc Hoành, đại diện cho thể diện của cậu ấy, vậy thì sao có thể giống với tụi này được?"

Câu nói đầu tiên của Tổng Linh Linh đã đẩy Thi Diễm lên bậc cao nhất, khiến cho cô lên không được xuống cũng không xong.

Kỷ Diệc Hoành đẩy cửa đi vào, Tổng Linh Linh nhìn thấy anh, theo bản năng muốn trốn đi. Nhưng ngẫm lại, cô ta không làm việc gì trái với lương tâm, không cần phải sợ thành như vậy.

"Tụ tập ở đây làm cái gì?"

"Mở họp đó."

Kỷ Diệc Hoành đi đến bên cạnh Thi Diễm, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của cô hơi tái đi. Tay cầm danh sách của Tổng Linh Linh buông xuống bên người, Kỷ Diệc Hoành hơi khom lưng cầm nó lên, thuận tay mở ra nhìn một cái. "Ghi chép đúng là rất rõ ràng."

"Tất nhiên rồi, đây dù gì cũng là một phần lực của hội sinh viên chúng ta, mỗi một người quyền góp mình đều sẽ ghi lại rõ ràng."

Kỷ Diệc Hoành cuộn tập giấy đó lại, vỗ nhẹ lên lòng bàn tay, "Cô tên là Tổng Linh Linh?"

Tổng Linh Linh nghe vậy thì không khỏi hồi hộp, "Đúng, đúng vậy."

"Không phải cán bộ trong hội sinh viên, cũng không phải thành viên cốt cán, là ai phân cho cô công việc này?"

Tổng Linh Linh bị hỏi đến mức á khẩu không trả lời được, mất một lúc lâu mới miễn cưỡng đáp lại, "Không ai phân cho mình hết, là mình tự đứng ra tổ chức. Mọi người ai cũng muốn góp một phần lực, mình chỉ phụ trách ghi chép lại mà thôi."

"Không cần phải phiền phức như vậy, chiều nay thầy Vương đã gửi cho tôi link gây quỹ, tôi và Thi Diễm đều đã quyền góp rồi. Lát nữa tôi gửi link đó vào trong nhóm, mọi người trực tiếp vào đó quyền góp là xong."

Tổng Linh Linh có chút không cam lòng nắm chặt hai tay, "Tôi mình muốn mang tiền đến tận gia đình của người bạn đó, thuận tiện làm một chuyến thăm hỏi."

"Mấy người muốn vào khu hồi sức tích cực(*) thăm người?" Ngữ khí của Kỷ Diệc Hoành đều là ghét bỏ, "Có phải quyền góp xong tiền còn muốn người ta biết cô là ai? Lộ liễu đến mức này là vì lo người khác không nhớ được ân tình của cô có đúng không?"

(*) Intensive Care Unit (ICU): là một khoa chuyên môn cao giành cho các bệnh nhân cần theo dõi, chăm sóc điều dưỡng chuyên sâu và hỗ trợ hô hấp phức tạp

Khuôn mặt Tổng Linh Linh đỏ bừng, bao nhiêu mặt mũi đều mất sạch. Cô ta nhìn sang Thi Diễm, dù không cam tâm nhưng vì đang ở trước mặt Kỷ Diệc Hoành nên cô ta cũng không dám nói gì cô nữa.

"Tôi thấy một buổi họp đang yên lành tốt đẹp hoàn toàn bị người như cô làm cho ô nhiễm trầm trọng." Kỷ Diệc Hoành nói xong, nhấc chân đi lên trước, Thi Diễm đi theo anh.

Đợi đến khi toàn bộ mọi người đã ngồi vào chỗ, Kỷ Diệc Hoành mới tuyên bố bắt đầu cuộc họp. Tổng Linh Linh ngồi xuống bên cạnh Quý Nguyên Thanh, Quý Nguyên Thanh nhìn thấy mặt cô ta đỏ ngầu, vỗ vỗ đùi cô ta coi như an ủi.

Kỷ Diệc Hoành gửi link gây quỹ vào trong nhóm, "Nếu thật sự muốn quyền góp tiền thì thông qua cái này đi, đỡ phải rắc rối phức tạp."

Hiện tại nhấn vào trong hội sinh viên, Kỷ Diệc Hoành mới biết đã có mấy trăm tin nhắn chưa đọc. Ngón tay anh cuộn lên trên, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Có chuyện này tôi nhất định phải nhắc lại một lần. Mỗi người tiến vào hội sinh viên đều phải hiểu rõ mình gia nhập là để làm cái gì, nhóm wechat để thuận tiện cho công việc, nhưng tôi phát hiện ra có những người năng lực làm việc bình thường, bản lĩnh nịnh nọt lại không ai bì nổi. Người như vậy, không biết tập trung năng cao năng lực của bản thân, trong đầu đều là suy nghĩ làm thế nào để đi đường tắt, cá nhân tôi đối việc người này vô cùng phản cảm."

Khuôn mặt Tổng Linh Linh tái mét, cô ta biết Kỷ Diệc Hoành đang nói mình.

Anh khẳng định đã nhìn thấy tin nhắn khi trước cô ta nhắc đến chuyện tổ chức chúc mừng sinh nhật cho anh, Tổng Linh Linh nhìn sang Quý Nguyên Thanh cầu cứu, nhưng trong thời điểm nước sôi lúc nào cũng có thể bùng đến chân này, ai mà dám đứng ra nói giúp cô ta chứ?

Quý Nguyên Thanh mở link gây quỹ ra, phía trên có thể nhìn thấy thông tin người quyền góp, cô ta nhìn thấy ảnh đại diện của Kỷ Diệc Hoành.

Anh quyền góp hai ngàn, còn để lại một câu: Chúc sớm ngày hồi phục, Thi Diễm.

Thi Diễm cũng đã nhìn thấy, cô kinh ngạc nhìn chằm màn hình. Rất nhiều người không biết quyền góp là Kỷ Diệc Hoành, bởi vì đó chỉ là một cái tên tài khoản wechat mà thôi, nhưng ở cuối câu chúc đó anh lại đề tên của cô.

Hàm răng Quý Nguyên Thanh run rẩy đánh lập cập, nụ cười trên mặt đã sắp không duy trì được nữa.

Tổng Linh Linh vừa quay lại nhóm chat, điện thoại liền vang lên đến tiếng chuông thông báo, chờ đến khi cô ta phản ứng lại thì đã không còn trong nhóm lớn của hội sinh viên rồi.

Thi Diễm cũng đã nhìn thấy Tổng Linh Linh bị đá ra ngoài, Kỷ Diệc Hoành làm xong chuyện này, đặt điện thoại lên bàn. "Bắt đầu đi."

Tổng Linh Linh khó tin nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Quý Nguyên Thanh. Sắc mặt của Quý Nguyên Thanh cũng cực kỳ khó coi, dù sao thì Tổng Linh Linh cũng là người cô ta tiến cử cho vào hội sinh viên. Mất một lúc lâu để bình tĩnh lại, Quý Nguyên Thanh mới quay sang khẽ lắc đầu với Tổng Linh Linh, ra hiệu cho cô ta tỉnh táo lại.

Dù cô ta có tìm thầy giáo nháo thì cũng không thể tìm Kỷ Diệc Hoành nháo, tiếp tục nhỏ lòng trên lưng hổ tuyệt đối sẽ không có quả ngon ăn.

Mà lúc này, trong lòng Thi Diễm có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, sau đó Kỷ Diệc Hoành nói cái gì cô đều không nghe lọt.

Sau khi Kỷ Diệc Hoành lên tiếng, mấy vị hội trưởng cũng bắt đầu báo cáo công việc. Ngón tay Kỷ Diệc Hoành đặt trên bàn gỗ nhẹ nhẹ, suy nghĩ đã bay đi xa. Nếu không phải vì hôm nay Thi Diễm thật sự không bỏ ra nổi tiền thì Tổng Linh Linh cũng không thể bức cô đến mức đó. Từ trước đến giờ cô vẫn luôn rất nhiệt tình, lòng tự ái lại cao, cô là kiểu người dù phải để bụng đôi nửa tháng cũng sẽ không vì hai, ba trăm đồng mà keo kiệt giữ khư khư. Thế nhưng rốt cuộc là cô gặp phải chuyện gì mà đến chút tiền này cũng không thể bỏ ra, hơn nữa còn không chịu nói với anh?

Kỷ Diệc Hoành không thể chính diện hỏi cô, bởi anh biết cô sẽ ngậm chặt miệng không nói, hơn nữa sau đó còn càng khiến đáy lòng cô thêm dày vò khó chịu.

Tổng Linh Linh vẫn còn nhìn chằm chằm thông báo mình bị đá ra khỏi nhóm kia, cô ta cảm thấy tất cả những người ngồi đây đang âm thầm cười nhạo mình. Ký Diệc Hoành không thích quản việc trong hội sinh viên, thế nhưng người đầu tiên bị anh đá ra lại chính là cô ta.

Ký Diệc Hoành nhìn sang Thi Diễm ngồi bên cạnh, Thi Diễm một đồng cũng không có để quyền góp, nhưng Ký Diệc Hoành lại viết tên của cô. Đúng lúc này Thi Diễm nâng mắt lên, tầm mắt hai người giao nhau trong giây lát.

Cô vội vàng nhìn sang chỗ khác, trong mắt rõ ràng có chột dạ, còn cô không biết phải đối mặt với anh thế nào.

Ký Diệc Hoành nhanh chóng thông suốt, chuyện lần này e là lại liên quan đến trong nhà cô. Dù nói thế nào thì Thi Niên Thịnh cũng sẽ không mặc kệ đứa con gái này, nên phiền phức cô gặp phải dù có đúng là liên quan đến Thi Niên Thịnh thì cũng không thể đơn giản là vì ông ta cắt đứt nguồn kinh tế của cô.

Buổi họp kết thúc, Ký Diệc Hoành đứng dậy, nhẹ đập tay lên mặt bàn phía trước Thi Diễm. "Đi thôi."

Thi Diễm cầm điện thoại rồi đứng lên, nhanh chóng theo anh rời đi.

Tổng Linh Linh nằm úp sấp trên bàn, cũng không biết là khóc hay là làm sao. Có người muốn đi tới an ủi cô ta, lại bị Quý Nguyên Thanh ra hiệu cho bọn họ đi trước.

Bên trong phòng họp phút chốc chỉ còn lại hai người, Quý Nguyên Thanh nhìn thấy Tổng Linh Linh còn chôn mặt vào giữa hai cánh tay, mãi không chịu ngẩng đầu, "Được rồi, chỉ là không còn trong nhóm của hội mà thôi, chờ cậu ấy tiêu con giận này mình lại lên kút kéo cậu vào là được."

Tổng Linh Linh dùng sức giẫm chân, "Cái gì gọi là tiêu con giận này chứ, mình có chọc đến cậu ta sao?"

Quý Nguyên Thanh hơi mất kiên nhẫn cau mày, còn ngu ngốc không nhận ra sao, nhưng ngoài miệng vẫn rất kiên nhẫn khuyên cô ta, "Cậu là thật không hiểu hay giả vờ không hiểu thế? Lúc cậu nói Thi Diễm quyền góp tiền, nhất định là đã bị Ký Diệc Hoành nghe được rồi."

"Mình nói có sai sao, còn có, hai ngàn đó đâu có phải là của Thi Diễm góp? Có ai mà không biết là Ký Diệc Hoành muốn cho cậu ta mặt mũi!" Tổng Linh Linh ngồi dậy, xem ra là bị chọc giận không nhẹ, viên mắt đến tận bây giờ còn đỏ hồng.

"Không cần biết tiền này là ai quyền góp, đó là chuyện của hai người bọn họ, cậu ngay cả quyền chứng minh cũng không có. Không nói những cái khác, ở trước mặt Ký Diệc Hoành cậu ít nhất phải cho Thi Diễm mặt mũi. Cậu nên vui mừng vì vẫn còn trong hội sinh viên, sau này thông minh lên một chút."

Tổng Linh Linh lau nước mắt, "Ý cậu là, có một số việc cần phải làm sau lưng?"

"Mình cũng không có nói như vậy."

Nhưng Tổng Linh Linh lại âm thầm nhớ kỹ rồi.

Thi Diễm đi theo sau Ký Diệc Hoành, mắt thấy anh bước nhanh về phía trước, đành phải tăng tốc độ bước chân chạy đến trước mặt anh, "Cậu quyền góp hai nghìn thật đấy à?"

"Ừ."

"Cậu còn để lại tên của mình làm gì?"

"Không phải cứ là làm việc tốt không để lại tên mới tốt."

"Nhưng chỗ tiền này..... rõ ràng của cậu quyền góp mà."

Ký Diệc Hoành trầm mặc một lúc, sau đó mới lên tiếng, "Của tôi chính là của cậu, cậu nhất định phải tính toán rõ ràng như vậy với tôi mới được sao?"

"Được nhiên là không phải."

Ký Diệc Hoành đưa tay kéo cô vào trong ngực, anh cúi đầu, gác cằm lên đỉnh đầu cô. "Nếu có ai dám bắt nạt cậu, nhất định phải nói cho tôi biết."

Thi Diễm đẩy trước ngực anh, "Đang ở trường đấy."

"Ở trường thì sao?" Cánh tay Ký Diệc Hoành ôm chặt vai Thi Diễm, "Cuối cùng là có ai bắt nạt cậu không?"

"Ai dám chứ, cậu nhìn cái mặt sắp biến thành dưa muối đến nơi đó của Tổng Linh Linh mà xem. Cũng chỉ có cậu ta thôi, những người khác đều rất thân thiện với mình."

Bàn tay Ký Diệc Hoành khẽ vuốt đỉnh đầu cô hai cái, Thi Diễm đi về phía trước một bước, khẽ tựa đầu vào lồng ngực ấm áp của cậu thiếu niên, hai tay vòng qua thắt lưng anh. Chỉ là trong lòng còn chưa vui mừng được bao lâu, đỉnh đầu lại giống như bị dội xuống một gáo nước lạnh.

Khi trước cô được Ký Diệc Hoành thả lộ trên trang web của trường, sau đó nóng đầu chạy đến nhà anh hỏi cho rõ ràng, đều là do cô ích kỷ coi yêu đương chỉ là việc của riêng hai người. Nhưng giờ phút này, cô đứng ở đây, trên vai còn gánh theo mười vạn của người phụ nữ kia, nói không chừng ngày mai còn có hai trăm ngàn của người phụ nữ khác. Còn tiếp tục như vậy, cô sẽ chẳng mấy chốc thân tàn ma dại, mà Ký Diệc Hoành thì sao đây? Nếu anh biết được hoàn cảnh hiện tại của cô, thì sẽ nghĩ như thế nào về cô?

Ca học buổi chiều, Thi Diễm còn đang trên lớp, người phụ nữ kia đã gửi tin nhắn đến, hỏi cô chuẩn bị tiền đến đâu rồi.

Suốt thời gian qua, mỗi ngày đối với Thi Diễm đều như một cái chớp mắt, mỗi ngày đều hi vọng thời gian trôi đi chậm một chút, cô vội vàng trả lời người phụ nữ kia. "Kỳ hạn của tháng này còn chưa đến mà."

"Trả tiền như cô quá chậm, tôi thật sự không chờ được."

Thị Diễm lo lắng đối phương sẽ đổi ý, "Đến lúc đó cháu nhất định sẽ gom tiền đưa cho bác, cháu hứa."

Đối với người phụ nữ kia mà nói, không tìm được Thị Niên Thịnh thì cũng chỉ có thể tìm Thị Diễm để xả giận, lại nói, dù có tìm được ông ta thì cũng không thể cứu vãn được gì. Bà ta còn có thể hi vọng Thị Niên Thịnh trung thành với mình sao? Trong lòng bà ta đã quá rõ ràng, lúc trước bọn họ ở cùng nhau là do nhu cầu của đôi bên, có Thị Niên Thịnh ở bên cạnh khiến bà ta có cảm giác mình đặc biệt hơn người, đi trên đường luôn có thể ngẩng cao đầu. Thế nhưng sau đó đoạn quan hệ này kết thúc không rõ ràng, hiện tại với con gái của Thị Niên Thịnh bà ta đã không buồn để ý chuyện tiền bạc nữa, bà ta chỉ muốn cô gái nhỏ kia khó chịu, muốn cô phải chịu giày vò.

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bỏ dầu

Dịch: CP88

"Cháu hứa mà, cháu sẽ trả tiền đúng thời hạn cho bác."

Từ Từ Dịch ngồi bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Thị Diễm, thấy ngón tay cô không ngừng gõ cái gì đó thì không khỏi hơi ghé lại gần. "Sur từ nhỏ?"

Thị Diễm giật mình, vội vàng úp mặt điện thoại xuống bàn, "Làm sao thế?"

"Cậu đang làm gì vậy?"

"Không có gì, nhấn tin thôi."

Từ Từ Dịch nửa tin nửa ngờ nhìn cô, "Gần đây nhìn cậu rất không bình thường, nói cũng ít đi."

"Nào có chứ, làm thêm quá mệt mỏi mà thôi."

Từ Từ Dịch lấy khuỷu tay dựa vào cánh tay cô, "Mình cũng định khuyên cậu đừng đi làm thêm nữa, kiếm được tiền nhưng sẽ ảnh hưởng đến việc học hành. Hiện tại còn là thời điểm tích lũy, chỉ có học cho tốt phần kiến thức chuyên ngành này, sau đó mới nhận lại được tương xứng."

Thị Diễm khẽ gật đầu, cô còn có thể không hiểu sao, nhưng cô thật sự không còn cách nào khác.

Thứ bảy, Kỳ Diệc Hoàn không nói Thị Diễm cùng anh đi ra ngoài, cô liền tranh thủ chạy đến cửa hàng làm thêm giờ.

Cửa hàng vào ngày cuối tuần bao giờ cũng rất bận rộn, chị chủ cửa hàng lại là người có duyên buôn bán, trong nhóm wechat không thiếu khách hàng đặt mua.

Thị Diễm xếp hai mươi cốc trà sữa vào một chiếc túi, chị chủ cầm chìa khóa xe điện trên bàn rồi nháy mắt với cô, "Cửa hàng giao cho em, chị đi nhanh thôi."

"Được ạ." Thị Diễm giúp cô ấy xách túi đồ ăn vặt ra ngoài.

Cô vừa quay lại quầy thu ngân, tiếng chuông báo có khách đã vang lên.

"Xin chào." Thị Diễm vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tổng Linh Linh kéo cánh tay Quý Nguyên Thanh tiến đến, đằng sau còn có hai người bạn của cô ta.

Tổng Linh Linh làm bộ giật mình tiến lên hai bước, "Thị Diễm? Vì sao cậu lại ở đây?"

"Xin hỏi muốn uống gì?"

"À, cậu làm thêm ở đây sao?" Tầm mắt của Tổng Linh Linh quét một vòng trên người cô, "Mình còn tưởng nhìn nhầm cơ đấy, không ngờ cậu mà cũng cần làm thêm ở đây."

Thị Diễm không buồn liếc cô ta một cái, Quý Nguyên Thanh nhìn bảng menu. "Mình muốn một sinh tố dâu tây."

Thị Diễm gõ hóa đơn, Quý Nguyên Thanh hỏi người bên cạnh, "Mấy cậu muốn uống gì?"

"Mình muốn chè xoài."

"Cho mình trà sữa là được rồi."

Tổng Linh Linh cầm menu, "Còn có đồ ăn vặt này, mình muốn gà chiên xù."

Bọn họ gọi không ít đồ ăn, Thị Diễm gõ xong hóa đơn, Quý Nguyên Thanh cầm điện thoại thanh toán tiền. Tổng Linh Linh đặt một tay trên quầy thu ngân, "Thị Diễm, cậu nên cảm tạ tạ này đi, cậu xem, Quý Nguyên Thanh tốn không ít tiền đâu."

Thị Diễm xoay người đi làm trà sữa, Tổng Linh Linh mắt hứng đi theo Quý Nguyên Thanh tìm chỗ ngồi.

Bốn cốc nước uống làm xong, Thị Diễm mang lên cho bọn họ. Tổng Linh Linh sờ cốc của mình. "Nóng quá, không phải mình đã nói muốn nhiệt độ bình thường rồi à?"

"Đây chính là nhiệt độ bình thường."

"Lừa người hả? Nóng như vậy, cậu muốn mình bỏng chết phải không?"

Thi Diễm cầm ống hút bỏ vào cốc của cô ta, "Cậu có thể ném thử."

"Ngộ nhờ bỏng miệng thì phải làm sao? Cậu trả tiền thuốc cho tôi được không?"

Thi Diễm xoay người muốn đi, Tống Linh Linh cầm cốc trà sữa dùng sức đập mạnh lên mặt bàn, "Thái độ này của cậu là gì hả? Có tin tôi khiếu nại cậu không?"

Thi Diễm quay lại, khom lưng cầm cốc trà sữa uống hai ngụm, sau đó đặt cốc trà sữa về. "Đây chính là nhiệt độ bình thường, nhìn thấy chưa? Cậu còn muốn uống tôi sẽ làm cho cậu một cốc y như vậy, nếu như còn cương quyết muốn bôi móc thì mời đi ra ngoài cho!"

"Mày lại dám uống trà sữa của tao!"

Thi Diễm trở lại khu pha chế, hít sâu một hơi rồi mới lấy gà từ trong tủ lạnh ra.

Tống Linh Linh hất văng cốc trà sữa xuống đất, cô ta đứng lên, đi về phía Thi Diễm, "Mày làm vậy là có ý gì hả?"

Thi Diễm bỏ gà vào trong chảo dầu, nhìn chằm chằm nước dầu sôi bên trong. Cô không nói lời nào, cũng không muốn chấp Tống Linh Linh, dù sao đây cũng là chỗ làm việc.

"Mày nói chuyện cho tao!"

Tống Linh Linh tức giận cầm đĩa thịt viên chiên bên cạnh hất vào chảo dầu sôi, dầu bên trong bắn lên cánh tay Thi Diễm, cô đau đến mức vội rút về sau một bước. Ngày hôm nay Thi Diễm chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay, cô không ngừng vùng vẫy, Tống Linh Linh nhìn thấy trên miệng vết bỏng đã nổi lên bong nước.

Cô ta không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, không kịp suy nghĩ nhiều lập tức như ngựa điên chạy ra ngoài.

Quý Nguyên Thanh thấy cô ta hốt hoảng quay trở lại thì quan tâm hỏi. "Làm sao thế?"

"Chúng ta đi thôi."

"Sao lại đi? Đồ ăn còn chưa mang lên mà."

Tống Linh Linh cầm chiếc túi bên cạnh lên, "Minh có việc gấp, mình về trước."

"Linh Linh, cậu làm sao vậy?"

Quý Nguyên Thanh không kéo được cô ta, chỉ có thể thả cho cô ta rời đi. Hai người bạn kia kỳ quái nhìn nhau, Quý Nguyên Thanh nhìn về phía Thi Diễm, vừa rồi cô ta cũng ngờ ngợ thấy được tình huống của bọn họ, đã mơ hồ đoán ra vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Chiều tối, cánh tay Thi Diễm phồng lên nghiêm trọng, nhưng cô cũng không dám chọc vỡ bong nước trên đó. Chị chủ vừa về liền vội vàng đưa cô đến bệnh viện xử lý, sau đó cho cô về sớm.

Cô và Kỳ Diệc Hoành đã hẹn nhau buổi tối đến chỗ anh ăn cơm, Thi Diễm nghĩ cũng không cách thời gian là mấy, đến đó rồi tính tiếp đi.

Đến trước cửa nhà Kỳ Diệc Hoành, Thi Diễm ấn chuông rồi theo bản năng giấu cánh tay trái về phía sau.

Kỳ Diệc Hoành đi tới, mở cửa ra, "Tôi đã gọi rất nhiều món ngon, chỉ chờ cậu nữa thôi."

Thi Diễm nhấc chân lên đi vào, Kỳ Diệc Hoành đóng cửa lại, anh tiến lên một bước bắt lấy cánh tay Thi Diễm.

Lần này vừa vịn bắt đúng vào vết thương của cô, Thi Diễm đau đến mức thét lên chói tai, "Á!"

Kỳ Diệc Hoành vội vàng thả tay ra. "Làm sao vậy?"

Thi Diễm đã đau đến mức không thể bày ra khuôn mặt không có gì với anh, nước mắt tràn ra khóe mắt, khuôn mặt nhỏ nhăn chặt. "Cậu, cậu làm mình đau."

"Tay cậu làm sao?"

Thi Diễm biết không giấu được, "Không có gì quá đáng lo."

"Tôi xem thử."

"Thật sự không sao."

Kỳ Diệc Hoành nắm chặt vai Thi Diễm, cô chỉ có thể buông cánh tay mình xuống. Kỳ Diệc Hoành muốn kéo tay áo cô lên, Thi Diễm vội dè lại. "Không được."

Cậu thiếu niên nhẹ nhàng hết sức có thể, động tác cũng thả chậm. Ống tay áo kéo lên được một nửa, Thi Diễm đã đau muốn khóc.

Kỳ Diệc Hoành nhăn nhó đẩy tay áo lên trên, nhìn thấy bong nước do bị bỏng đã vỡ hết, vừa rồi còn dính vào áo khoác của cô, chẳng trách lại đau như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Âm thầm điều tra

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Vì sao lại thế này?"

"Bị bóng "

"Đương nhiên là vì bóng, tôi là hỏi cậu vì sao lại bị bóng."

Thi Diễm mím chặt môi, cô không muốn nói, không thể có chuyện gì cũng nói cho Kỳ Diệc Hoành, bởi nó khiến cô cảm giác như mình là đứa lẻo mép. Món nợ với Tổng Linh Linh cô phải chính mình lấy lại, nếu không phải vì ngày hôm nay chuyện xảy ra ở ngay trong cửa hàng thì Thi Diễm sớm đã nhào tới đánh nhau với cô ta.

Nhưng bắt cô nói là tự mình bị bóng, cô lại không cam lòng.

Tầm mắt Thi Diễm rơi vào khuôn mặt của Kỳ Diệc Hoành, "Tổng Linh Linh và Quý Nguyên Thanh đến cửa hàng của mình, lúc mình đi làm gà chiến xù Tổng Linh Linh đó ném một đĩa mực viên chiến vào chảo dầu, mình không chú ý nên bị dầu bắn lên."

Cậu thiếu niên nhìn vết thương của cô, không dám chạm vào, thật không biết cô làm thế nào để có thể nhìn đến tận bây giờ.

"Đi, đến bệnh viện."

"Không sao đâu, chờ nó đóng vảy là ổn."

"Không xử lý cẩn thận sẽ bị nhiễm trùng." Kỳ Diệc Hoành xoay người đi đến trước tủ giày, vừa thay giày vừa nói, "Đi."

Thi Diễm đứng tại chỗ không nhúc nhích, Kỳ Diệc Hoành quay lại kéo cô. Thi Diễm tự động lấy tay che lại vết thương, đi theo Kỳ Diệc Hoành ra đến thang máy.

"Tổng Linh Linh kia bây giờ đang ở đâu?"

"Chắc là ký túc xá," Thi Diễm nhìn thấy cửa thang máy mở ra, "Cậu yên tâm, mình sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu ta."

Kỳ Diệc Hoành đi vào, đứng bên cạnh bảo vệ Thi Diễm để tránh bị người vào sau đụng phải, "Chuyện này là bởi vì tôi, cậu không cần phải tự mình động thủ."

"Không liên quan đến cậu, cậu ta chính là không ưa mình."

"Vì sao cô ta lại không ưa cậu?"

Thi Diễm ngẩng đầu nhìn Kỳ Diệc Hoành, "Lẽ nào cậu ta còn cần lý do để nhắm vào mình hả?"

Kỳ Diệc Hoành tiếp nhận tầm mắt của Thi Diễm, cảm thấy đầu óc của cô thật sự không dùng được. Chuyện rõ ràng như vậy rồi còn cần anh phải nói ra? "Con gái, đơn giản chính là ghen tuông đố kỵ, nếu không vì sao cậu ta lại cứ mãi cần cậu không buông?"

Thi Diễm tròn tròn mắt, cực kỳ kinh ngạc nhìn anh, hả? Tổng Linh Linh thích Kỳ Diệc Hoành? Cô vẫn cho rằng Tổng Linh Linh cùng lắm là kiêu lâu la giúp Quý Nguyên Thanh xả giận mà thôi, vì lấy lòng Quý Nguyên Thanh nên mới tình nguyện đóng vai hề. Chẳng lẽ lại không đúng? Cô hiểu sai rồi hả?

Nguyên nhân thật sự vậy mà lại là Tổng Linh Linh thích Kỳ Diệc Hoành!

Thi Diễm vội vàng sán lại gần, cảm gác lên vai Kỳ Diệc Hoành, "Có phải cậu ta từng thổ lộ với cậu không?"

"Không phải."

"Còn nói không phải, nhất định là đã thổ lộ rồi. Từ bao giờ hả?"

Cửa thang máy mở ra, Kỳ Diệc Hoành cẩn thận từng li từng tí đưa cô ra ngoài, "Thật sự không phải."

"Vậy làm sao mà cậu biết được?"

Cậu thiếu niên thờ ơ trả lời, "Đây là sự thật, người tình mắt đều có thể nhìn ra."

Lần đầu tiên trong đời Thi Diễm ý thức được hóa ra mình lại trì độn như vậy, bây giờ xem ra mối quan hệ thật sự giữa Quý Nguyên Thanh và Tổng Linh Linh lại là tình địch rồi?

Tổng Linh Linh sau khi làm bóng tay Thi Diễm chạy về ký túc xá, e là chính mình cũng không biết trong mắt Kỳ Diệc Hoành bản thân đã biến thành người thầm mến anh.

Cô ta đứng là vì muốn lấy lòng Quý Nguyên Thanh nên mới thay cô ta đứng ra mà thôi, chính là vì muốn hưởng ké ánh hào quang từ Quý Nguyên Thanh. Dù sao Quý Nguyên Thanh là người ở đây, điều kiện gia đình lại tốt, sau này muốn tìm công việc tốt cũng không khó.

Kỷ Diệc Hoành đưa Thi Diễm đến một bệnh viện gần đó, bởi vì đã là giờ này nên bọn họ chỉ có thể đăng ký điều trị gấp.

Bác sĩ nhìn vết thương, nói phải nhanh chóng xử lý. Kỷ Diệc Hoành ngồi bên cạnh Thi Diễm, thấy cô nhìn chăm chăm tay mình, liền nâng cằm cô đưa về phía mình, "Nhìn tôi."

"Không sao, chỉ hơi đau một chút thôi."

Kỷ Diệc Hoành thăm nghĩ cái miệng này của cô cũng thật cứng, lát nữa rồi lại gào khóc lên cho mà xem.

Bác sĩ cầm cồn đến chuẩn bị tiêu độc. "Bụng nước này vì sao lại vỡ? Sau này gặp phải chuyện như vậy nhất định không được chọc vỡ nó, đã biết chưa?"

Kỷ Diệc Hoành hơi chột dạ, đây cũng là vì bị anh túm lấy.

Bác sĩ bắt đầu dùng tăm bông thấm cồn tiêu độc trên miệng vết thương, một tay còn lại của Thi Diễm nắm chặt, hàm răng cũng cắn chặt. Mỗi động tác của bác sĩ đều làm rất chậm, cô hận không thể giục ông nhanh nhanh kết thúc.

"Nếu đã vỡ rồi thì phải nhanh chóng làm sạch sẽ bên trong." Bác sĩ nói xong, lại cầm cây kim đã khử trùng đến.

Trên trán Thi Diễm đều là mồ hôi, cô hít sâu một cái, tay kia bắt được mép bàn.

Kỷ Diệc Hoành cầm lấy bàn tay đó rồi nắm chặt, từ khi làm sạch bụng nước đến khi băng bó Thi Diễm đều không la lên một tiếng. Cuối cùng cũng kết thúc, cô nhìn chỗ băng bó một cái, cẩn thận nói cảm ơn với bác sĩ.

Về đến nhà Kỷ Diệc Hoành, com nước đều đã nguội ngắt, Thi Diễm còn nhìn thấy trong thùng rác chất đầy hộp thức ăn, "Cậu toàn gọi đồ ăn bên ngoài thôi hả?"

"Tôi đi hâm nóng lại."

Thi Diễm hiện tại đã thấy rất tốt rồi, bèn đi theo giúp anh mang đồ ăn vào bếp.

Ăn xong com tối, Kỷ Diệc Hoành nói cô ra ghế ngồi, còn mình đi rửa bát, xong xuôi mới ngồi xuống bên cạnh cô.

"Có muốn xem phim không?"

"Không cần," Thi Diễm đi tới đi lui đến bây giờ cũng đã mệt, "Mình phải về rồi."

Kỷ Diệc Hoành bật tivi, chọn một bộ phim khoa học viễn tưởng bạo hồng cách đây không lâu, Thi Diễm nhìn thời gian, "Vậy mình ở lại thêm nửa tiếng, không thể nhiều hơn nữa đâu."

"Ừ," Kỷ Diệc Hoành khẽ dựa về sau, Thi Diễm ngồi thẳng, Kỷ Diệc Hoành thỉnh thoảng đưa tay kéo cô một cái, Thi Diễm thuận đà tựa lưng về sau, thế nhưng không nghĩ lại đụng phải cánh tay Kỷ Diệc Hoành. Cô vội vàng ngồi thẳng dậy, cậu thiếu niên lại nhanh hơn một bước giữ lấy cô, "Cứ để vậy đi."

Cô vẫn không hề có dấu hiệu thả lỏng, Kỷ Diệc Hoành thấy vậy, đưa tay ôm lấy vai Thi Diễm, đẩy cô về phía lồng ngực mình.

Trong phòng không bật điện, không gian tối tăm chỉ có duy nhất thứ ánh sáng le lói phát ra từ màn hình. Thi Diễm sốt ruột muốn về, không kiên nhẫn được bao lâu đã lên tiếng, "Được rồi, mình thật sự phải về ký túc xá."

Kỷ Diệc Hoành không lên tiếng, Thi Diễm quay đầu nhìn về phía anh. Hai mắt anh nhắm nghiền, hình như đã ngủ thiếp đi.

Thi Diễm gấp gấp gọi anh, "Kỷ Diệc Hoành? Kỷ Diệc Hoành!"

Cậu thiếu niên không lên tiếng, Thi Diễm muốn kéo cánh tay anh ra, nhưng lại sợ làm anh tỉnh giấc.

Ngày hôm nay chắc anh cũng đã ra ngoài cả ngày rồi? Ai ai cũng ao ước ngưỡng mộ Kỷ Diệc Hoành, thế nhưng có mấy người trong số họ biết được cuộc sống này của anh có bao nhiêu áp lực. Chỉ tính số cuộc thi mỗi năm đều đếm không hết mà anh phải tham gia đã đủ để khiến cho một con người bình thường căng thẳng, thần kinh lúc nào cũng căng như dây đàn rồi.

Thi Diễm cảm thấy ánh sáng từ tivi đâm vào mắt rất khó chịu, cô muốn đi tắt, nhưng lại sợ mình đứng dậy sẽ làm kinh động đến Kỷ Diệc Hoành. Cô nghĩ thầm, bỏ đi, nhắm mắt lại cũng thoải mái hơn không ít.

Lúc cậu thiếu niên mở mắt ra, Thi Diễm đã ngủ thiếp đi, đầu tựa vào bả vai của anh, cả cơ thể nhỏ nhắn mềm mại giống như đều chôn trong ngực anh.

Cậu thiếu niên vỗ nhẹ bả vai cô mấy cái, Thi Diễm không phản ứng lại.

Anh liếc nhìn chiếc túi xách đặt bên cạnh cô, đưa tay ra kéo khóa, cẩn thận mở ra. Bên trong cũng chỉ có vài thứ đồ lặt vặt, không có điện thoại của Thi Diễm.

Kỷ Diệc Hoành thò tay vào túi áo khoác Thi Diễm, ngón tay chạm phải điện thoại của cô, liền nhanh chóng rút nó ra.

Anh biết mật khẩu điện thoại của cô, Kỷ Diệc Hoành nhập sáu con số vào, khóa màn hình nhanh chóng mở ra.

Đầu tiên anh mở mục tin nhắn, nhìn mấy lần, lại tìm vào wechat.

Thi Diễm dĩ nhiên không nghĩ đến chuyện điện thoại bị người ta xem lén, cô cũng không có thói quen xóa tin nhắn trong wechat. Kỷ Diệc Hoành chậm chậm kéo xuống,

nhìn thấy một dây số.

Anh ấn vào đó, trò chuyện nhanh chóng xuất hiện trên màn hình, toàn bộ cuộc trò chuyện của Thi Diễm và đối phương hiện lên rõ ràng trước mắt anh.

Đôi mắt cậu thiếu niên phát lạnh, nhìn chằm chằm những tin nhắn chi chít đều là chữ kia, giống như qua mỗi con chữ lại có thể cảm nhận được toàn bộ luống cuống, hoảng sợ và bất lực của Thi Diễm. Thái độ của đối phương rất gay gắt, nói thẳng này sắp không còn nhiều thời gian nữa, giục cô nhanh chóng gom tiền.

Kỷ Diệc Hoành nhìn chăm chú người trong ngực mình, tầm mắt lại rơi xuống cánh tay cô.

Muội vạn tệ đối với Thi Diễm mà nói, không chỉ là một con số trên trời mà còn là thứ có thể hoàn toàn ép vỡ cô.

Kỷ Diệc Hoành từ giọng điệu của đối phương có thể nhìn ra điều bà ta quan tâm không phải là có thể lấy được tiền về hay không, mà là phải làm sao để khiến Thi Diễm khổ sở, làm thế nào mới có thể khiến cô từng giây từng phút đều phải thấp thòm lo âu.

Khuôn mặt cậu thiếu niên toát ra lạnh lẽo, ánh mắt cũng phủ kín một tầng băng.

Anh tiếp tục kéo tin nhắn về trước đó, hóa ra Thi Diễm đã chuyển cho bà ta một vạn. Kỷ Diệc Hoành khẽ thờ dài, ngón tay đặt trên bà vai Thi Diễm vuốt nhẹ mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Lấy cậu ra đổi

Dịch: CP88

Thi Diễm bị âm thanh từ tivi đánh thức, cô giật mình mở mắt ra, Kỷ Diệc Hoành quay đầu nhìn sang, "Dậy?"

"Mấy giờ rồi?"

"Còn sớm."

Thi Diễm thò tay vào túi móc điện thoại ra nhìn đồng hồ, sắp hơn chín giờ rồi.

"Không được, mình phải về ngay đây, ký túc xá sắp đóng cửa."

Kỷ Diệc Hoành đứng lên bật đèn, "Tôi đưa cậu về."

"Không cần, từ đây về trường cũng thuận đường thôi."

Kỷ Diệc Hoành mặc áo khoác, lúc đi đến cửa còn không quên dặn dò cô, "Quay về nhớ không được đụng vào nước."

"Mình biết mà."

Thi Diễm ngáp một cái, vừa rồi chỉ chớp mắt một chút mà tinh thần đã tỉnh lên trông thấy, gần đây đúng là quá mệt mỏi rồi.

Trên đường trở về, Thi Niên Thịnh hiếm thấy gửi tin nhắn đến, hỏi cô đã mua máy tính chưa.

Thi Diễm chột dạ trả lời ông, đã mua rồi.

Thi Niên Thịnh không hỏi nữa, chỉ dặn dò cô chú ý sức khỏe, nói cô không cần quá tiết kiệm tiền, ăn uống cho đầy đủ.

Kỷ Diệc Hoành ngồi bên cạnh khẽ liếc mắt qua, không nói gì.

Buổi chiều ngày hôm sau có ca học, Thi Diễm gửi tin nhắn hỏi Kỷ Diệc Hoành chiều học gì không.

Kỷ Diệc Hoành vừa từ phòng phát thanh đi ra, anh đóng cửa lại, trả lời cô, "Chiều nay tôi có việc phải đi ra ngoài một chuyến."

"Ừa."

Thi Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rực rỡ, vườn hoa sát cạnh cửa sổ đã có những cành hoa hồng cao hơn đầu người bò đến bệ cửa sổ, những chiếc lá xanh mới nhú mang theo sức sống tràn trề. Thế nhưng trước mắt Thi Diễm không nhìn thấy màu xanh lục này, toàn bộ ánh mặt trời cũng đều biến thành tăm tối.

Miệng vết thương mơ hồ đau, còn mang theo ngứa ngáy khiến người ta muốn diên nhưng không dám gãi, thật sự là khó chịu vô cùng.

Kỷ Diệc Hoành theo hẹn tìm đến quán cà phê, anh đẩy cửa đi vào, tướng mạo của người phụ nữ kia anh còn nhớ mang máng, trước đó khi xem video anh đã đặc biệt nhìn lâu hơn một chút.

Người phụ nữ kia ngồi bàn cạnh cửa sổ, bà ta nhìn đồng hồ, không nhận được cảm điện thoại gửi tin nhắn đi.

"Bao giờ cô đến?"

Thị Diễm nghe thấy điện thoại rung lên, cô cầm lên nhìn, trong lòng không khỏi cả kinh. Có ý gì? Cô đâu có nói muốn gặp bà ta, mà dù là đưa tiền thì cũng sẽ chuyển khoản, cô chính là một phút cũng không muốn gặp bà ta.

Kỷ Diệc Hoành đi đến trước bàn, ngồi xuống đối diện người phụ nữ kia, "Không cần tìm Thị Diễm, người tìm bà là tôi."

Người phụ nữ kia đặt điện thoại xuống, chăm chú quan sát cậu thiếu niên ngồi đối diện, "Cậu là ai?"

"Bạn trai của Thị Diễm."

Người ngồi đối diện Kỷ Diệc Hoành thoáng chốc cau mày, con mắt vốn không lớn hiện tại híp lại chỉ còn một đường chỉ. Ánh mắt và khí thế này, thật giống một con chó săn.

"Vì sao cô ta không tới?"

"Cậu ấy không cần đến đây."

"Tìm tôi có chuyện gì?"

Kỷ Diệc Hoành đan hai tay lại rồi đặt lên mặt bàn, cơ thể cũng hơi đổ về phía trước, "Chuyện bà nói Thị Diễm trả lại tiền tôi đã biết rồi, tôi hi vọng chuyện này có thể kết thúc tại đây."

Khẩu khí không hề nể mặt, người phụ nữ kia không nhận được quan sát người ngồi đối diện nhiều hơn một chút. Có những người khí chất là từ trong xương tủy phát ra, tuy tuổi còn trẻ, nhưng ánh mắt nhìn người lại mang theo tia lạnh lẽo không nên có của một cậu con trai đang ở tuổi thiếu niên, giống như là hận không thể lột da tróc xương bà ta.

"Thiếu nợ thì phải trả, đạo lý này quá hiển nhiên rồi, không thì cậu thay cô ta trả đi?"

"Ai nợ của bà thì bà đi tìm người đó."

Người phụ nữ kia hừ lạnh. "Thị Niên Thịnh tránh tôi, nếu không tôi còn phải tìm đến con gái lão sao?"

"Bà nói ông ấy nợ tiền của bà, có giấy ghi nợ không?"

"Có ý gì? Cậu không tin tôi?"

"Tôi và bà không quen không biết, vì sao tôi phải tin bà?"

Người phụ nữ kia không ngờ mồm miệng Kỷ Diệc Hoành lại lợi hại như vậy, "Cậu đừng có quên, hiện tại là mấy người nợ tiền tôi, thái độ này của cậu có phải quá ngênh ngang rồi không?"

"Tôi không phải Thị Diễm, dĩ nhiên không cần sợ bà làm loạn. Thật ra cậu ấy cũng không cần sợ, chỉ là cậu ấy còn đi học nên mới để cho bà trèo lên đầu lên cổ. Chuyện của bà và ba cậu ấy, chúng tôi không biết, nhưng tôi cũng có thể đoán được đại khái. Bà hẳn là tự nguyện bỏ tiền ra cho ông ấy, hiện tại làm như vậy cũng là vì không cam lòng mà thôi. Thế nhưng trong mọi cuộc trao đổi, từ ngày đầu tiên bắt đầu bà nên biết sẽ có một người hưởng thụ, một người kiếm về lợi ích. Bà bỏ ra vài đồng tiền, nhưng những gì đáng được hưởng thụ thì cũng hưởng thụ rồi. Bây giờ lại vì mười vạn đó mà bám lấy người không buông, bà không sợ người tiếp theo biết được sẽ nói bà chơi không nói à?"

Sắc mặt người phụ nữ tái mét, tức giận đến mức ngực muốn nổ tung. Những lời này đâu giống như lời của một sinh viên mới hai mươi tuổi nên nói chứ?!

Lại nhìn về mặt của Kỷ Diệc Hoành, tràn ngập đều là khinh bỉ. Bà ta có tiền, nhưng ngàn vạn lần không ngờ sẽ bị một tên oắt con chế giễu thành như vậy.

"Tôi chỉ biết một chuyện, ông ta thiếu nợ tôi."

"Lúc còn dây dưa đưa đưa thì gọi là tặng, sau khi trở mặt rồi, liền bóp méo thành vay tiền?" Kỷ Diệc Hoành liếc chiếc túi xách bà ta đặt bên cạnh, "Bà hẳn cũng không thiếu mười vạn này. Đến cùng là bà muốn chỗ tiền kia, hay là muốn giày vò con gái của ông ấy, nhờ vào đó khiến ông ấy lộ diện, hẳn là trong lòng bà rõ nhất."

Người phụ nữ kia tối sầm mặt, hóa ra con mắt của Kỷ Diệc Hoành lại hiểm độc như vậy. Bà ta nhấp một hớp cà phê, lúc này mới trấn định lại, nói, "Hai thứ tôi đều muốn, không chỉ muốn tiền, mà còn muốn khiến bạn gái cậu không thể sống tốt."

"Vậy tôi khuyên bà làm gì cũng phải có chừng mực."

Người phụ nữ kia cau mày thật chặt, "Được, cậu đã muốn ra mặt cho cô ta như vậy thì giúp cô ta trả tiền đi, tôi có thể xem xét giảm nhẹ cho cậu đôi ba phần. Nếu cậu thật sự không bỏ ra nổi, chúng ta có thể thương lượng một chút....."

Kỷ Diệc Hoành lạnh lùng gọi cho bà ta một gáo nước lạnh, "Ba của Thị Diễm có sai thì chính là sai ở chỗ bụng đói ăn quàng, tôi và ông ấy không giống nhau."

"Cậu!"

"Một vạn tệ trước đó coi như là tiền bồi thường cho bà, phần còn lại bà cũng không cần đi hỏi Thị Diễm nữa."

N ngón tay đặt trên miệng cốc của người phụ nữ không ngừng vẽ vòng, Kỷ Diệc Hoành nhìn vào trong mắt, mắt vệ sinh như vậy, thật sự khiến cho người ta buồn nôn.

"Nếu tôi nói không đồng ý thì sao?"

"Bà hẳn cũng có cuộc sống của chính mình, bà không sợ làm lớn, nhưng người trong nhà của bà thì sao? Còn họ hàng thân thích của bà, bà thật sự không ngại ánh mắt

của họ?"

Người phụ nữ kia nghe vậy, đột nhiên cười ha hả, hóa ra vẫn còn non lắm, "Nói thật với cậu đi vậy, tôi và chồng mình của ai chơi của người nấy. Chuyện của tôi ông ta đều biết, việc duy nhất mỗi tháng ông ta cần làm chỉ có chuyển tiền cho tôi mà thôi, chuyện của ông ta tôi cũng không quản. Sao? Cậu còn muốn dùng ai uy hiếp tôi nữa?"

Lời này quả thật đã đập vỡ tam quan của Kỳ Diệc Hoành, một cuộc hôn nhân có thể đi đến bước đường cùng này, cũng quá bi ai rồi.

Người phụ nữ kia thấy anh không nói lời nào, càng thêm dương dương tự đắc, "Vậy nên tôi chẳng có gì phải sợ cả, dù cậu có tìm đến chồng tôi, nói với ông ta thì cũng chẳng sao."

"Vậy hai đứa con của bà thì sao?"

Khóe miệng người phụ nữ hơi cứng lại, "Hóa ra cậu đều đã điều tra rõ ràng gia đình tôi."

"Còn giữ mối hôn nhân trên danh nghĩa là vì muốn bảo vệ hai đứa con, tôi nói có đúng không? Con gái bà đang học cấp ba, chuẩn bị thi đại học, tôi có thể tìm đến trường....."

Người phụ nữ biến sắc, Kỳ Diệc Hoành tiếp tục, "Con trai bà đã tốt nghiệp đại học, ảnh hưởng có thể không lớn lắm, nhưng một khi để cho anh ta biết chuyện như vậy..... nếu là tôi, tôi cũng không chấp nhận được."

Kỳ Diệc Hoành một chiêu đâm trúng chỗ đau của người phụ nữ kia. Thi Diễm nom nớp lo sợ không dám phản kháng là vì cô thật sự sợ hãi, còn Kỳ Diệc Hoành cái gì cũng không sợ, dù có cãi nhau ngay tại chỗ này anh cũng chẳng buồn bận tâm.

Người phụ nữ run rẩy kịch liệt, tức giận đến mức đầu óc choáng váng, "Phía sau con bé kia chính là một đồng hồ độn, cậu lại nhất quyết muốn giúp nó, rốt cuộc cậu muốn gì?"

"Đương nhiên là muốn cô ấy."

"Ba cô ta là một kẻ thối nát, cô ta có thể tốt hơn sao?"

"Lời này không đến lượt bà lên tiếng phát biểu." Kỳ Diệc Hoành cầm chiếc balo đặt bên cạnh lên, lấy ra một chiếc bút, lại xé một tờ giấy từ trong cuốn sổ đó ra. Anh viết xuống một dãy số, sau đó đẩy tờ giấy đến trước mặt người phụ nữ kia.

Đôi phương cảm lên nhìn, mí mắt lập tức nâng lên, trong mắt đều là đề phòng.

"Đây là số của con gái bà phải không?"

"Cậu lấy được ở đâu?"

"Muốn điều tra cũng không khó."

Người phụ nữ kia vò tờ giấy lại thành một cục, "Mấy vạn tệ mà thôi, tôi cũng không để vào mắt."

"Có thể nhìn ra."

Bà ta ném cục giấy đỏ vào túi xách của mình, "Cậu cho tôi số điện thoại của cậu đi."

Kỳ Diệc Hoành lạnh lùng nhìn chằm chằm khuôn mặt già nua đối diện, "Có một vấn đề này, tôi không hiểu."

"Cậu nói đi."

"Lần trước bà đã tìm đến trường náo loạn một lần, nếu đúng là bà cảm thấy không cam lòng thì không buông tha cho Thi Diễm là hiển nhiên, nhưng vì sao cách lâu như vậy bà mới nghĩ ra một chiêu này?"

Ý cười trên khóe miệng của người phụ nữ chậm rãi thu về, bà ta luôn có cảm giác cậu thiếu niên này có một đôi mắt có thể nhìn thấu mọi chuyện.

"Là một nữ sinh của trường cậu dạy cho tôi."

Khóe mắt Kỳ Diệc Hoành giật giật, "Nữ sinh nào?"

"Tôi cũng không quen."

"Bà đưa số điện thoại của cô ta cho tôi."

Ngón tay của người phụ nữ gõ nhẹ trên bàn hai cái. "Được thôi, dùng của cậu ra trao đổi."

Bát Bát: Trả phúc lợi chương 18k votes wattpad. Mn vát và rồi, yêu thương.*

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Bị nhìn trộm

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Tầm mắt Kỳ Diệc Hoành đối đầu với ý cười nơi đáy mắt của người phụ nữ kia, người như bà ta sớm đã không quan tâm đến thể diện, vậy nên ánh mắt nhìn người khác cũng không hề nghĩ cần kiêng dè, cứ như vậy không chút kiêng kỵ nhìn chăm chăm Kỳ Diệc Hoành. Bề ngoài như vậy, tuổi tác như thế, mỗi một hơi thở ngập tràn thanh xuân phát ra từ trên người anh đều kích thích từng tế bào trên cơ thể người phụ nữ khiến bà ta rộn rạo không thôi.

Kỳ Diệc Hoành bị nhìn chăm chăm, cả người khó chịu như có hàng vạn con kiến bò qua.

Anh đưa tay về phía người phụ nữ, đối phương lập tức hiểu được ý anh, bà ta mở khóa màn hình điện thoại rồi đặt vào lòng bàn tay anh.

Cậu thiếu niên gỡ ra một chuỗi những con số, sau đó ấn gọi đi, mãi đến khi chuông điện thoại vang lên anh mới ấn nút tắt.

"Đưa tôi, tôi tìm giúp cậu." Người phụ nữ đưa tay về phía Kỳ Diệc Hoành.

Anh thả điện thoại lên mặt bàn, đẩy qua, người phụ nữ tìm đến số điện thoại mà Kỳ Diệc Hoành muốn, sau đó gửi tin nhắn cho anh.

Hai tay cậu thiếu niên đan vào nhau, cũng không liếc mắt nhìn tin nhắn vừa được gửi tới lấy một cái.

"Cô bé kia là tự nguyện giúp tôi, cậu nói tôi bán cô bé ấy đi như vậy có phải là không tốt cho lắm không?"

Nếu bà ta thật sự có cái lòng tốt đó, thì có thể làm ra được loại chuyện này sao?

Ngón tay Kỳ Diệc Hoành gõ trên mu bàn tay mấy lần, động tác kết thúc, anh cuối cùng cũng coi như mở miệng, "Cho tôi mượn điện thoại."

"Cậu muốn làm gì?"

"Bà và cô ta liên lạc với nhau qua điện thoại phải không?"

Người phụ nữ gật nhẹ đầu, tựa như đối với cậu thiếu niên tuần tú này không có chút lực chống đỡ nào, bà ta đưa điện thoại cho anh.

Kỳ Diệc Hoành trực tiếp bấm gọi số điện thoại kia, kỳ thực trong lòng anh đã hoài nghi một người, mà người đầu tiên anh nghĩ đến chính là Tống Linh Linh.

Quý Nguyên Thanh cũng là một người thông minh, cô ta không dùng số điện thoại của chính mình liên lạc với người phụ nữ này. Trùng hợp có một người đi trong nhà gọi điện tới, nói muốn cho cô ta một cái sim điện thoại, Quý Nguyên Thanh nghe được liền trực tiếp nói người đi đó gửi qua cho mình.

Đây số này đến cả Tống Linh Linh cũng không biết, nên cô ta chỉ cần cẩn trọng một chút thì ai cũng không thể tra được lên người cô ta.

Lúc Kỳ Diệc Hoành gọi điện tới, cô ta vừa tan học, lúc nhìn thấy dãy số của người phụ nữ kia Quý Nguyên Thanh không hề nghĩ nhiều, nhanh chóng đứng dậy đi ra khỏi giảng đường.

Cô ta đi đến cuối hành lang, nhận điện thoại. "Alo."

Kỳ Diệc Hoành khẽ hít lồng mày, không lên tiếng.

Quý Nguyên Thanh lại alo một tiếng, "Bà gọi cho tôi làm gì? Có việc gấp gì sao?"

Cậu thiếu niên buông điện thoại xuống, ấn kết thúc. Anh đối với giọng nói trước giờ rất nhạy cảm, chỉ cần là giọng của những ai đã từng nghe qua thì đều sẽ không nhận nhầm.

Đây không phải Tống Linh Linh, mà là Quý Nguyên Thanh. Kỳ Diệc Hoành trả lại điện thoại cho người phụ nữ kia.

"Những gì cần nói tôi đều đã nói rõ ràng, hi vọng bà ghi nhớ cho cẩn thận." Kỳ Diệc Hoành cảm balo bên cạnh rồi đứng dậy.

Người phụ nữ nhấc mắt nhìn anh, "Được, tôi đã nhớ, cậu đừng đi tìm con gái tôi, nếu muốn tìm người nói chuyện..... có thể tìm đến tôi."

Cậu thiếu niên cũng không quay đầu lại một cái, quay đầu rồi đi, vừa đẩy cửa quán cà phê ra thì điện thoại vang lên.

Anh cầm lên nhìn, là số lạ.

Kỳ Diệc Hoành đi về phía trước vài bước, nhìn thấy có một cửa hàng bán sim điện thoại, anh đẩy cửa đi vào, để cho nhân viên của cửa hàng lấy chiếc sim cũ ra rồi ném vào thùng rác bên cạnh.

Anh hoàn toàn có thể cho số điện thoại của người phụ nữ kia vào danh sách đen, nhưng anh không muốn. Dãy số cũ này của anh đã bị bà ta biết được, chỉ cần nghĩ đến chuyện đó thôi là anh lại ghê tởm muốn nôn. Anh tình nguyện mất công đi làm sim mới.

Quý Nguyên Thanh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, trong lòng hơi bất an. Cô ta không gọi lại, mà gửi tin nhắn qua.

"Bà tìm tôi có việc?"

Người phụ nữ kia vẫn còn ngồi trong quán cà phê, nhìn thấy tin nhắn đến cũng không chớp mắt lấy một cái, mà chậm rãi rút ra một điều thuốc.

Nhân viên phục vụ đi tới, khó xử nhìn bà ta. "Thật ngại quá, quán của chúng tôi cấm hút thuốc."

Người phụ nữ gật đầu, "Tôi đi ngay bây giờ đây."

Bà ta cảm vớ lên, một tay kia còn kẹp điều thuốc, đi ra khỏi quán cà phê mới trả lời Quý Nguyên Thanh. "Không có gì, không cần thận ấn nhầm thôi."

Những cô gái trẻ thời nay quả nhiên không đơn giản, nếu không phải vì có mục đích khác thì sao có thể giúp bà ta nghỉ kể chứ? Mà với mấy người còn tuổi sinh viên này, bà ta cũng chỉ có thể nghỉ tới lợi ích duy nhất là vì muốn cướp bạn trai từ tay người khác. Hiện tại bà ta cũng muốn thò vào một chân, lại nói, việc đến nước này rồi Quý Nguyên Thanh đối với bà ta đã không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào nữa, bà ta không có lý do gì phải mật báo cho Quý Nguyên Thanh.

Thị Diễm thấp thỏm hồi lâu mà vẫn không thấy người phụ nữ kia liên lạc lại, cô cũng không dám chủ động nhắn hỏi bà ta.

Buổi tối cô còn phải đến quán trà sữa làm thêm, Thị Diễm trở về ký túc xá một chuyến cất cặp sách rồi mới vội vàng đến nơi làm việc.

Trong ký túc xá nữ, Tống Linh Linh ngồi trước bàn học, hai tay giấu trong túi áo, mặc kệ Quý Nguyên Thanh nói thế nào cũng không chịu đi.

"Kỷ Diệc Hoành chiều đãi, nói tất cả thành viên của hội sinh viên đều phải đi, cậu xác định không đi?"

Tống Linh Linh lúng túng nói, "Nguyên Thanh, cậu nói Kỷ Diệc Hoành để cho chúng ta qua đó còn có thể là chuyện tốt được sao? Nơi mời khách là tại cửa hàng mà Thị Diễm làm thêm, ngày đó mình làm cánh tay cậu ta bị bóng, cậu ta nhất định là gọi mình đến để khởi binh vấn tội."

Diễm này dĩ nhiên Quý Nguyên Thanh đoán được, "Cậu nghĩ chỉ cần trốn tránh là thoát được sao? Nếu cậu không xin lỗi thì đừng hòng mong được Kỷ Diệc Hoành buông tha."

"Kỷ Diệc Hoành sẽ không tha cho mình đâu."

"Cậu bị ngốc à, hôm nay có nhiều người ở đó như vậy. Người của hội sinh viên đều có mặt, cậu chỉ cần đứng trước mặt Thị Diễm nói xin lỗi là được rồi, Kỷ Diệc Hoành sẽ không thể làm khó cậu."

Tống Linh Linh nghe vậy thì hơi lung lay, "Thật không?"

"Cậu không tin mình?"

Tống Linh Linh nghĩ ngợi một hồi lâu, cuối cùng mới gật đầu.

Lúc Kim Triết và Từ Dương đến, Thị Diễm rất ngạc nhiên, Kỷ Diệc Hoành mời người trong hội sinh viên nhưng không thông báo trên nhóm chat, nên dĩ nhiên cô sẽ không biết được.

Cô đi ra, "Sao mấy cậu lại đến nữa?"

"Không chỉ có tội này thôi đâu, phía sau còn có một đoàn người nữa cơ." Kim Triết vừa dứt lời, Thị Diễm đã nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đẩy cửa đi vào, đám người phía sau cũng lũ lượt theo sau.

Chị chủ nhiệt tình tiến lên chào đón, "Xin hỏi cần giúp gì không?"

Kim Triết đi tới, liếc bảng menu đặt trên quầy thu ngân, "Chỗ này có không ít món nè."

"Tất nhiên rồi, cửa hàng mình có đầy đủ các món ăn nhẹ, cánh gà xiên nướng và mì chua cay có thể gọi là món thương hiệu đấy."

Từ Dương giúp ghép mấy cái bàn lại. "Chị chủ xinh đẹp, hôm nay chúng tôi muốn bao hết quán này. Chỉ có một điều kiện thôi, chính là không để cho người qua đường vào ăn."

"Được được, không thành vấn đề."

Thị Diễm đi đến bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, khẽ kéo ống tay áo của anh, sau đó nhỏ giọng nói, "Hôm nay là sinh nhật cậu."

Kỷ Diệc Hoành khẽ cong môi cười với cô, "Tôi biết."

Cô vốn định ngày hôm nay sẽ tan ca sớm, sau đó đón sinh nhật với anh, Thị Diễm kéo ống tay áo của anh không buông. "Mình đã xin chị chủ rồi."

"Lát nữa tôi chờ cậu tan ca."

Thị Diễm nhìn mọi người đều đã ngồi xuống, đành nhanh chóng quay lại quầy thu ngân giúp chị chủ một tay.

Quý Nguyên Thanh và Tống Linh Linh đến cuối cùng, hai người vừa đẩy cửa đi vào, chị chủ liền đi ra cửa đón. "Là cùng nhau sao?"

"Vâng."

Thị Diễm đang bận rộn đánh hóa đơn, Kim Triết và Từ Dương phụ trách khai báo đồ ăn nước uống. Từ Dương dựa lưng vào quầy thu ngân, nhìn thấy hai người đi qua

còn không quên vẫy vẫy tay, "Quý đại mỹ nữ sao bây giờ mới đến? Mau qua đây chọn món này."

Quý Nguyên Thanh nhìn thấy Thi Diễm, Tổng Linh Linh sốt sắng đi vào trong. Quý Nguyên Thanh kéo cũng không kéo lại.

"Mấy cậu tùy tiện gọi đi, mình cũng không đói."

"Ngày hôm nay đại thần mời khách, hai người sao phải khách khí như vậy?" Kim Triết nói xong, đọc thêm hai cốc trà sữa.

Tổng Linh Linh đi vào đám người, chỉ còn hai vị trí trống, có lẽ để dành cho cô ta và Quý Nguyên Thanh. Thế nhưng cái ghế này, cô ta chỉ có thể đứng cạnh chứ không dám ngồi xuống.

Quý Nguyên Thanh đi đến trước mặt Kỳ Diệc Hoành, trên mặt mang theo ý cười như gió xuân, "Chúc cậu sinh nhật vui vẻ."

Kỳ Diệc Hoành gật đầu, "Cảm ơn."

Cô ta lấy chiếc ba lô khoác trên vai xuống, lấy ra từ bên trong một chiếc hộp quà hình chữ nhật rồi đưa cho Kỳ Diệc Hoành, "Tặng cho cậu."

Cậu thiếu niên liếc mắt, không cầm lấy, xung quanh đã có người nhao nhao tiếng, "Xong, tui này còn chưa chuẩn bị quà nữa, lát nữa có phải là sẽ không được ăn không?"

Khóe miệng Quý Nguyên Thanh khẽ cong lên, "Không có gì đáng giá, nhận đi mà, chỉ là một chiếc bút máy thôi."

Thi Diễm nhìn chằm chằm về phía kia, Kim Triết theo ánh mắt cô nhìn theo. "Quý Nguyên Thanh rõ là còn chưa hết hy vọng, lại bắt đầu ra tay rồi."

Từ Dương hướng về phía Thi Diễm nháy mắt một cái, "Vào lúc này cậu nên xông ra."

Xông ra làm cái gì? Tuyên bố chủ quyền sao? Hay là lấy ra một món quà còn đắt đỏ hơn? Thi Diễm rừ mi mắt, "Mọi người có thể gọi thêm cánh gà xiên nướng, đảm bảo nói là món thương hiệu của tiệm cũng không có một chút quá lời."

Bát Bát: À, giờ đăng tạm thời sẽ là từ khoảng 18h08p đến 18h28p tối nha mn, khi nào qua Tết sẽ tính tiếp kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thay cô hối tội

Dịch: CP88

Kỳ Diệc Hoành kéo ghế ngồi xuống, không nhận quà của Quý Nguyên Thanh, "Tôi không nhận quà, chỉ đơn giản là muốn mời mọi người ăn một bữa thôi."

Anh không cảm, về mặt của Quý Nguyên Thanh thoáng chốc khó coi.

Nếu đổi lại là trước đây, Tổng Linh Linh nhất định đã ba hoa chích chòe đến hăng say, nhưng ngày hôm nay cô ta lại im lặng như một quả bóng cao su xì hơi. Một thành viên của hội sinh viên ngồi bên cạnh cầm lấy hộp quà của Quý Nguyên Thanh, mở ra xem, "Ui, Quý bộ trưởng quả nhiên chịu chơi nha, cây bút máy này không rẻ đâu."

Quý Nguyên Thanh cầm chiếc hộp về, "Nào có, chỉ là một chút tâm ý thôi."

Kỳ Diệc Hoành căn bản không có ý nhận lấy, Quý Nguyên Thanh đứng bên cạnh anh, giọng nhỏ nhẹ, "Cậu cũng đã mời tui mình ăn rồi, mình tặng quà cho cậu cũng là nên làm thôi mà."

"Mời mọi người đến nơi này là bởi vì bạn gái của tôi làm thêm ở đây, để mọi người biết vị trí, sau này thường xuyên đến ủng hộ quán." Kỳ Diệc Hoành nói xong, đứng dậy đi về phía Thi Diễm.

Tay cầm hộp quà đưa ra của Quý Nguyên Thanh còn dừng lại giữa không trung, Kỳ Diệc Hoành đến cả bậc thang cũng không muốn cho cô ta.

Vương Tăng đứng ra hòa hoãn bầu không khí, "Chủ tịch cũng là vì muốn giúp chúng ta tiết kiệm tiền thôi, biết chúng ta ngày thường đến cả tiền mua cơm cũng chật vật. Chủ tịch mà thu quà của cậu, tui này nhất định cũng phải chuẩn bị, như vậy quả thực rất khó xử, đúng không nào?"

Quý Nguyên Thanh còn có thể nói thế nào nữa, mặt vừa bị đánh đau, không lẽ còn muốn đuổi theo, đem một bên mặt còn lại cho Thi Diễm đánh sao?

Kỳ Diệc Hoành đi đến trước quầy thu ngân, "Gọi xong hết chưa?"

"Gần đủ rồi." Thi Diễm in hóa đơn ra rồi đưa cho anh.

Cậu thiếu niên cũng không liếc mắt nhìn một cái, "Tôi giúp cậu."

"Giúp cái gì cơ? Cậu cũng đâu thể làm."

"Vậy tôi đứng đây chờ, cậu làm xong thì gọi tôi."

Chị chủ lấy nguyên liệu từ trong tủ lạnh ra, từ khi cánh tay Thi Diễm bị thương, trừ phi là công đoạn gì đó thật sự giúp không nổi mới phải để cho Thi Diễm đến gần bếp.

Thi Diễm xoay người bắt đầu làm trà sữa, Kỳ Diệc Hoành lúc này mới cảm từ hóa đơn liếc nhìn, "Đây là ai gọi hả?"

"Làm sao thế?" Kim Triết ghé sát vào, còn tưởng là gọi nhầm ở đâu.

"Sao phải gọi đồ đa dạng như vậy làm gì? Phiền phức."

Thi Diễm vội xoay người nói với anh, "Không phiền phức, rất nhanh sẽ xong thôi."

Đối với Kỳ Diệc Hoành, gọi giống nhau là tốt nhất, trực tiếp dùng một cái thùng lớn phân phát ra là xong. Kim Triết gọi đồ uống nhất định là đã hỏi ý kiến của mọi người, nên mới nói bạn gái của mình chỉ có mình đau lòng, lời này một chút cũng không sai.

Động tác của Thi Diễm đã thuần thục lên không ít, cô đặt mấy cốc trà sữa đã làm xong lên bàn, chuẩn bị mang ra.

Kỳ Diệc Hoành cảm chiếc khay bên cạnh lên, lại rút mấy chiếc ống hút trong hộp. "Cậu cứ làm đi, bên này giao cho tôi là được rồi."

"Cậu vào ngồi đi."

Anh bê khay đồ uống qua, sau đó đặt lên bàn, "Những thứ này là ai gọi?"

"Đậu đỏ là của mình."

"Trà sữa khoai môn là của mình....."

Trong tiệm nhỏ đầy áp người, Thi Diễm tay chân bận rộn tiếp tục làm đồ uống, chị chủ cũng mang đồ ăn nhẹ đã làm xong lên.

Trong lòng Quý Nguyên Thanh khó chịu không thôi, Tống Linh Linh lại thấp thỏm đến mức đồ ăn nhẹ cũng không dám động tới. Cô ta biết chuyện Thi Diễm bị bỏng sẽ không dễ dàng trôi qua như vậy. Kỳ Diệc Hoành bận rộn đi qua đi lại, giống như đang ở trong chính cửa hàng của mình, đồ ăn và nước uống sau khi đã lên hết một lượt, anh mới quay sang nói với chủ tiệm, "Có thể để cho Thi Diễm qua ngồi một lúc không?"

"Đương nhiên là có thể, mau đi đi thôi."

"Mình vẫn còn việc chưa xong nữa."

Kỳ Diệc Hoành ôm lấy vai cô, Thi Diễm vốn đã không cao, bị anh ôm như vậy đến cả sức lực gãy dựa cũng mất, chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo anh về phía trước.

Ngoại trừ chiếc ghế sofa tựa mà Kỳ Diệc Hoành ngồi trước đó thì quanh tiệm đều đã không còn ghế trống, cậu thiếu niên ấn cô ngồi xuống chiếc ghế đó, còn mình thì ngồi lên tay vịn.

"Nào nào, chúng ta cùng cụng ly, chúc Kỳ đại thần sinh nhật vui vẻ."

Vương Tăng nâng cốc trà sữa lên, Kỳ Diệc Hoành cầm cốc sinh tố xoài đưa cho Thi Diễm, cô cũng cầm cốc nâng lên theo mọi người.

Trong lòng Quý Nguyên Thanh phức tạp cực kỳ, tâm tư của cô ta đối với Kỳ Diệc Hoành sợ là không có mấy người không biết. Cô ta nghĩ đủ mọi cách muốn đến gần Kỳ Diệc Hoành, nhưng cuối cùng vẫn lực bất tòng tâm không thể nhích lại thêm dù chỉ một bước.

Thi Diễm uống một hớp nước xoài, sau đó đặt cốc lên bàn. Kỳ Diệc Hoành kéo cánh tay cô qua, ngữ khí ôn nhu tràn đầy yêu thương, "Vết thương trên tay không sao chứ?"

"Không có gì đáng ngại."

"Tay làm sao lại bị thương?" Từ Dương thuận miệng hỏi thăm.

Kỳ Diệc Hoành không trả lời, Thi Diễm im lặng, cô cũng không thể nói là tự mình bị bỏng phải không? Cậu thiếu niên đẩy ống tay áo của cô lên, cũng may đã đóng vảy, nhưng vẫn có thể nhìn ra mấy vết thâm đen do bỏng. Kỳ Diệc Hoành nhấc cánh tay cô lên, dịu dàng thổi lên miệng vết thương của cô.

Thi Diễm đỏ mặt, ngượng ngùng muốn rút tay về. Anh đang làm cái gì vậy?

Thế nhưng Kỳ Diệc Hoành nắm chặt cổ tay cô không buông, Tống Linh Linh gấp đến mức sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh, Quý Nguyên Thanh ngồi cạnh liền lút đá cô ta một cái.

Tống Linh Linh không còn cách nào khác, liều mạng đứng lên, "Thi Diễm, chuyện ngày đó thật sự xin lỗi. Mình không cố ý khiến cậu bị thương..... thật, thật là ngại quá."

Cậu thiếu niên cầm cổ tay Thi Diễm, đặt bàn tay cô lên đùi mình. Đầu ngón tay cô trong chốc lát cứng ngắc, càng thêm không dám động đậy lung tung, nơi lòng bàn tay thậm chí còn cảm nhận được bấp thịt rắn chắc của Kỳ Diệc Hoành.

Tầm mắt Kỳ Diệc Hoành cố định trên mặt Tống Linh Linh, "Ừ, là cô làm?"

"Mình thật sự không cố ý."

"Là ở ngay đây?"

"Đúng....."

Giọng Kỷ Diệc Hoành trong nháy mắt trầm xuống, "Đây là bị bỏng dầu, cô không đi vào khu bếp thì sao có thể xảy ra chuyện đó?"

Tổng Linh Linh ghen hòng không trả lời được, ngón tay siết lấy một góc áo nói không ra lời. Kim Triết cau mày, "Có làm hay không, Tổng Linh Linh, cô là cái quái gì chứ, bắt nạt người cũng không nhìn xem cô đang động đến người của ai!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

Quý Nguyên Thanh bình tĩnh ngồi bên cạnh, Tổng Linh Linh vẫn tỉnh là thức thòi. "Thật xin lỗi."

Kỷ Diệc Hoành quay đầu nhìn về phía Thi Diễm, "Cậu có muốn tha thứ cho cô ta không?"

Tha thứ cái quỷ á, hại cô đau rất mấy ngày đêm.

"Nếu không cô cũng để trên cánh tay mình xuất hiện mấy bọng nước đi."

Tổng Linh Linh vội vàng lắc đầu, "Ngày đó mình thật sự không nghĩ sẽ khiến cậu bị bỏng, mình thật sự không cố tình."

Ngón tay của Kỷ Diệc Hoành đặt trên lớp vảy vuốt nhẹ, hiện tại vết bỏng của cô đã không còn đau, chỉ có ngứa, động tác này của anh lặp đi lặp lại khiến cô thoải mái cực kỳ.

Nhưng nhiều người như vậy đang nhìn, Thi Diễm không muốn cứ như vậy bỏ qua, nhưng cô nhìn thấy ánh mắt của bọn Vương Tăng. Hàm ý trong đó đã quá rõ ràng, chính là lên án cô cáo mượn oai hùm, chính mình không có bản lĩnh gì, lại chỉ biết dựa vào Kỷ Diệc Hoành để ép anh ra mặt.

Thi Diễm liếc mắt một cái, liền biết bọn họ đang nghĩ gì.

Tổng Linh Linh khịt mũi, bộ dạng sắp khóc lên, "Mình thật sự không cố ý, mấy ngày sau khi làm bỏng tay cậu mình cũng không thể ngủ ngon."

Quý Nguyên Thanh nghe vậy, cầm tờ khăn giấy đưa cho Tổng Linh Linh, cô ta cầm lấy rồi lau lung tung trên mặt.

"Được rồi," Thi Diễm biết mình cũng phải có chừng mực, sau này vẫn còn nhiều cơ hội tính sổ với cô ta, "Cậu cũng đã nói không phải do cậu cố ý rồi, tôi không thể làm gì cậu được. Sau này cẩn thận một chút."

"Được được." Tổng Linh Linh chỉ sợ Kỷ Diệc Hoành còn chưa muốn buông tha, vội vàng ngồi xuống.

Quý Nguyên Thanh cau mày, giữa hai hàng lông mày vẫn chưa có dấu hiệu thả lỏng, cô ta không nghĩ Kỷ Diệc Hoành là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Tay Thi Diễm còn đặt trên đùi cậu thiếu niên, anh vẫn vuốt nhẹ mu bàn tay cô, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Từ Dương sắp nhìn không nổi nữa, anh đây chính là đang cố tình kích thích đám cậu độc thân như cậu ta!

Ngoài cửa truyền đến tiếng chuông chào khách, chàng trai giao hàng hùng hổ tiến vào, "Thi Diễm có ở đây không? Bánh ga-tô đặt trước đến rồi đây."

Trái tim Thi Diễm đánh thịch một cái, sớm không đến muộn không đến, thế nào lại đưa đến đúng vào lúc này? Chính là, cô đã đặt trước một cái bánh ga tô nhỏ sáu tầng, đây cũng là món quà duy nhất cô có thể tặng cho Kỷ Diệc Hoành trong khả năng hiện tại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ngược đám cặn bã thật con mẹ nó thoải mái!

Dịch: CP88

Bát Bát: Đính chính cho 1 sự nhầm lẫn không hề nhẹ trong chương trước, chiếc bánh Diễm Diễm đặt là loại cao 6 inch chứ không phải 6 tầng nha. 1inch = 2.54cm ~> 6inch = 15,24 cm

Vô cùng xin lỗi mn, ta đã hoàn toàn quên mất có cả loại này nữa:3

Thi Diễm đứng lên, lí nhí nói, "Là của tôi."

Tổng Linh Linh thấy một cái bánh ga tô nho nhỏ trong tay nhân viên giao đồ ăn, vừa nhìn liền biết không phải loại đặt ở cửa hàng lớn nào. Cô ta mấp máy môi, nhưng vương có Kỷ Diệc Hoành ở đây, cuối cùng vẫn đem lời nuốt về bụng.

Nhân viên giao đồ ăn đứng lại ngoài cửa, Thi Diễm bước nhanh qua, "Đưa tôi đi."

"Mời ký nhận trước."

"Được."

Có người nhìn về phía Thi Diễm, "Ủi, còn có bánh ga tô cho chúng ta ăn nữa này, mau chia mau chia."

Thi Diễm liếc hộp bánh ga tô trong tay, cái bánh sáu tác nho nhỏ này cũng chỉ đủ cho mỗi người cắn một miếng.

Kỷ Diệc Hoành đảo mắt qua, dừng lại cuộc đối thoại với người trước mặt. Đối phương còn chưa ý thức được mình nói sai cái gì, Kỷ Diệc Hoành đã đứng dậy đi đến bên cạnh Thi Diễm, đẩy nhẹ vai cô, "Giấu bánh đi thôi, lát nữa chúng ta mang về nhà ăn."

Thi Diễm cầu còn không được, vội mang chiếc bánh ga tô cất vào tủ lạnh của cửa hàng.

Quý Nguyên Thanh nghe được trọng điểm trong câu nói kia của Kỷ Diệc Hoành, anh vừa nói bọn họ về nhà ăn, là nhà của Kỷ Diệc Hoành sao?

Vương Tăng cười nâng cốc trà sữa trong tay lên, "Vậy chúng ta mau ăn đi thôi, đừng làm chậm trễ thời gian dành riêng cho thế giới của hai người họ."

Xung quanh cũng đều là người thông minh, đổi lại lúc trước Tống Linh Linh nhất định sẽ bám theo tới cùng truy hỏi Thi Diễm tặng quà gì, nhưng lần này Tống Linh Linh cũng đã ngậm miệng, vậy còn ai dám ngu ngốc mở miệng nữa?

Kỷ Diệc Hoành dẫn Thi Diễm về chỗ ngồi, sức ăn của đám người này không hề nhỏ, trong lúc ăn Kỷ Diệc Hoành còn phải để cho Kim Triết đi gọi thêm không ít.

Mất thấy thời gian đã muộn, Kỷ Diệc Hoành để cho bọn Từ Dương về trước.

Quý Nguyên Thanh một khắc cũng không muốn ở lại thêm, cầm túi đứng lên.

"Chờ chút," Kỷ Diệc Hoành mở miệng gọi cô ta lại, sau đó tầm mắt rơi xuống khuôn mặt của Tống Linh Linh, "Hai người ở lại."

Hai chân Tống Linh Linh đều cứng ngắc, vừa nhìn bộ dạng của anh là biết còn muốn tiếp tục tính món nợ kia với cô ta.

Những người khác thấy vậy thì mau mau rời đi, Từ Dương là người cuối cùng đi khỏi, còn chu đáo quay người đóng cửa lại.

Sắc mặt Quý Nguyên Thanh vẫn rất bình tĩnh, khước miệng hơi giương lên, không căng thẳng như Tống Linh Linh đứng bên cạnh, "Cậu muốn tui mình ở lại là có chuyện gì sao?"

"Lúc trước có người đến trước cổng ký túc xá nữ làm âm ỉ, video bị quay lại có phải là cô đăng lên trang web của trường không?"

Tống Linh Linh tiếp xúc với ánh mắt của Kỷ Diệc Hoành, không dám phủ nhận. Quý Nguyên Thanh lên nhìn sắc mặt của cậu thiếu niên, nhận ra bầu không khí đang dần đông cứng lại, mà Tống Linh Linh đứng bên cạnh lại một mực mím môi không lên tiếng.

"Sau đó cô còn liên lạc với người phụ nữ kia, có đúng không?"

Tống Linh Linh nghe vậy thì vội vàng xua tay, "Không có, mình không liên lạc gì với bà ta cả."

"Có người đưa ra chủ ý cho bà ta, để bà ta tìm đến Thi Diễm đòi tiền, cô đã từng hỏi số điện thoại của bà ta có phải không?"

Thi Diễm nghe thấy vậy, đột nhiên nghiêng đầu. Hóa ra Kỷ Diệc Hoành đã biết chuyện đó, nghe ý tứ trong lời của anh, thì Tống Linh Linh là người một tay sắp đặt mọi chuyện?

Tống Linh Linh hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, cô ta đúng là đã từng hỏi xin số điện thoại, nhưng sau đó đều không dùng tới. "Mình thật sự không biết, chuyện cậu nói tới đều không liên quan gì đến mình."

"Tôi đã gặp bà ta. Bà ta nói là một nữ sinh trong trường của chúng ta đã gợi ý cho bà ta làm như vậy."

Sau lưng Quý Nguyên Thanh trong nháy mắt nổi lên một tầng da gà, Kỷ Diệc Hoành vậy mà đã gặp người phụ nữ kia?

Cô ta nghĩ đến cuộc điện thoại ngày hôm nay nhận được, không lẽ là có liên quan đến Kỷ Diệc Hoành?

Quý Nguyên Thanh cố gắng tự trấn an bản thân, cứ cho là đúng như vậy đi thì đã sao? Ai cũng sẽ không biết đó là số của cô ta, nhất định sẽ không thể tra ra cô ta.

Tống Linh Linh thực sự oan uổng vô cùng, "Video là mình đăng, nhưng toàn bộ chuyện về sau đều không liên quan gì đến mình, mình cũng không có gặp bà ta."

"Thật sao?" Kỷ Diệc Hoành đột ngột chuyển đối tượng, đến cả giọng điệu cũng thoáng thay đổi, "Quý Nguyên Thanh, cô cảm thấy thế nào về chuyện này?"

Trái tim cô ta đập thình thịch, thật giống như sắp vọt lên cuống họng. Cô ta phải nhanh nghĩ bước kế tiếp nên làm như thế nào mới được, bằng không sẽ dễ dàng bị Kỷ Diệc Hoành nhìn ra đầu mối mất. Tống Linh Linh kéo cánh tay cô ta, muốn cô ta nói giúp mình hai câu, dù sao bọn họ ngày thường thân thiết như chị em, nếu cô ta thật làm gì thì Quý Nguyên Thanh đều sẽ biết.

Mà Quý Nguyên Thanh hiện tại chỉ sợ thân mình khó bảo toàn, cô ta mím chặt môi không lên tiếng.

Thế nhưng Tống Linh Linh lại không ngừng đẩy cánh tay Quý Nguyên Thanh khiến trong lòng cô ta nổi lên một ngọn lửa, đây không phải là muốn đẩy bãi nước đục sang người cô ta sao?

"Chuyện như vậy mình không biết gì hết."

"Nguyên Thanh, sao cậu có thể nói như vậy?" Tống Linh Linh vốn nghĩ cô ta sẽ giúp mình nói đỡ vài lời.

Thi Diễm nghĩ tới giây vò bản thân phải chịu đựng hơn một tháng nay, hiện tại còn đang tính toán xem làm thế nào nhanh chóng gom tiền lại cho thời hạn tiếp theo.

"Tổng Linh Linh, rốt cuộc cậu hận tôi đến mức nào mà lại liên tiếp hại tôi như vậy?"

"Minh đã nói không phải là mình rồi mà." Tổng Linh Linh thật sự là có miệng khó mở, "Minh thật không có."

"Có phải cô là người hời hợt của người phụ nữ kia không?" Kỳ Diệc Hoành am hiểu nhất là thuật đánh vào tâm lý, từng lời nói ra đều logic rõ ràng.

Tổng Linh Linh gấp đến mức nuốt vội một ngụm nước bọt, "Minh đúng là đã từng hỏi, nhưng sau đó mình thật sự không có gọi cho bà ta."

Quý Nguyên Thanh khẽ cầu mu bàn tay của chính mình, cô ta nghe được Kỳ Diệc Hoành cười lạnh, "Cô cảm thấy tôi có thể tin được lời ngụy biện này không?"

"Minh thật không có làm." Người duy nhất hiện tại Tổng Linh Linh có thể cầu cứu cũng chỉ có Quý Nguyên Thanh. "Nguyên Thanh, cậu giúp mình nói một câu đi, mình không hề gọi đi một cuộc nào mà phải không?"

Sắc mặt của Quý Nguyên Thanh càng lúc càng khó coi, Tổng Linh Linh này đúng là ngu như lợn, cô ta tránh khỏi bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình ra, "Minh nghĩ Tổng Linh Linh sẽ không đến nỗi làm ra chuyện như vậy."

"Vậy dây số này cô có từng cho người khác hay không?"

Tổng Linh Linh theo bản năng lắc đầu, cô ta lấy dây số đó chỉ vì lấy lòng Quý Nguyên Thanh, Quý Nguyên Thanh đã nói không cần thì cô ta còn giữ lại làm gì nữa.

Tầm mắt Tổng Linh Linh đột nhiên rơi xuống khuôn mặt Quý Nguyên Thanh, nghĩ đến đây, hình như dây số đó cũng chỉ có hai người bọn họ từng xem qua.

"Cho cô ta rồi?" Tầm mắt Kỳ Diệc Hoành hờ hững rơi xuống người Quý Nguyên Thanh.

Quý Nguyên Thanh cả kinh, vội vàng phản bác, "Cho mình lúc nào chứ?"

Tổng Linh Linh cũng nói không được, dù sao việc này nếu thật sự rơi xuống đầu cô ta, sau này Kỳ Diệc Hoành còn có thể tha cho cô ta sao? "Minh đúng là đã từng cho Nguyên Thanh xem qua, nhưng cậu ấy không nhớ kỹ."

"Trí nhớ của Quý bộ trưởng sao có thể không tốt cho được? Muốn nhớ cái dây số kia cũng không khó, tôi nói có đúng không?" Quý Nguyên Thanh rốt cuộc đã hiểu ra, Kỳ Diệc Hoành chính là chuẩn bị sẵn một cái hố, chỉ chờ cho cô ta nhảy vào.

Cô ta khẽ cắn răng, mi mắt rũ xuống, nhìn chằm chằm bàn tay mình, "Minh nhớ nó làm gì chứ? Kỳ Diệc Hoành, cậu đúng là có thể Thi Diễm mà nhất định muốn làm lớn chuyện."

"Đúng vậy đấy, vì cậu ấy, tôi không tiếc làm lớn chuyện."

Thi Diễm ngồi bên cạnh, mỗi câu mỗi chữ của cậu thiếu niên đều đập mạnh vào tim cô, "Chỉ là tôi không thể hiểu nổi, cô vì cậu ấy mà phí hết tâm tư, là vì sao vậy?"

Quý Nguyên Thanh nhận ra sắc mặt của Kỳ Diệc Hoành đã hoàn toàn lạnh xuống, đến một chút nguy trang cũng lười không muốn bày ra rồi.

"Minh không hiểu ý của cậu là gì."

"Người gọi điện thoại cho người phụ nữ kia là cô, sau lưng âm thầm nghĩ kế hại người cũng là cô."

Tổng Linh Linh giật mình nhìn sang, "Nguyên Thanh?"

Quý Nguyên Thanh biết lúc này mình không phản kháng thì sẽ không còn cơ hội nào nữa, "Làm sao lại liên quan đến mình được chứ? Cậu nhầm thật rồi."

Cô ta nhìn sang Tổng Linh Linh, đột ngột nắm lấy cổ tay cô ta, "Linh Linh, có phải là cậu làm chuyện hồ đồ này không? Minh biết cậu vẫn luôn muốn che chở cho mình, là vì muốn tốt cho mình, nhưng chuyện như vậy thật sự không thể làm đâu....."

Tổng Linh Linh cũng bối rối, "Minh không có làm mà."

"Tóm lại kẻ chủ mưu phải là một trong hai người." Kỳ Diệc Hoành không nhanh không chậm nói.

Tuy là trong lòng Tổng Linh Linh đã nảy sinh tia hoài nghi đối với Quý Nguyên Thanh, nhưng cảm giác vẫn khó mà xảy ra, cuối cùng chỉ có thể tự biện minh cho chính mình, "Ngày nào mình cũng ở trường hết, mấy người bạn cùng vào cùng ra với mình đều có thể chứng minh."

"Linh Linh, lúc trước mình đã khuyên cậu rồi, có một số việc không nên làm thì tuyệt đối không thể đụng....."

Lời này của Quý Nguyên Thanh rõ ràng là muốn hoàn toàn đem chuyện này dè lên đầu cô ta, Tổng Linh Linh hiện tại dù có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch, "Minh không có!"

Kỳ Diệc Hoành khẽ cong môi, "Quý Nguyên Thanh, ngày hôm nay tôi đã gọi điện cho cô, cô hẳn là biết chứ?"

Trong lòng cô ta đã có chuẩn bị, nhưng thần sắc vẫn không có cách nào biểu hiện ra cho tự nhiên, "Thật hả? À, lúc nào vậy?"

"Lúc đó tôi và người kia ngồi với nhau, tôi dùng điện thoại của bà ta gọi điện cho cô. Tuy là cô đã dùng số khác liên lạc với bà ta, nhưng giọng của cô tôi nghe ra được. Cô không cần phải liều mạng phủ nhận, tôi đối với giọng nói rất nhạy cảm, cũng chắc chắn không oan uổng cho ai."

Quý Nguyên Thanh mấp máy môi, run rẩy không nói lên lời, Tổng Linh Linh đứng bên cạnh khó tin mà nhìn chằm chằm cô ta. Uống công cô ta trong ngày thường làm chuyện gì cũng vì Quý Nguyên Thanh suy nghĩ, thật không ngờ đến thời điểm như thế này Quý Nguyên Thanh đến một chút cũng không để ý tình bạn của hai người, thậm chí còn mang cô ta ra làm bia đỡ đạn.

"Nguyễn Thanh, sao cậu có thể làm như vậy với mình?"

Sắc mặt Quý Nguyễn Thanh đã khó coi đến cực điểm, Thi Diễm không chen lời vào, trong lòng lại có đủ loại tư vị.

Kỷ Diệc Hoành tìm được người phụ nữ kia, lại không nói cho cô biết âm thầm gặp mặt, thậm chí còn kéo ra được cả kẻ đứng phía sau là Quý Nguyễn Thanh. Như vậy nói cách khác, mấy ngày qua cô đã phải trải qua những gì, anh đều biết hết cả.

Tống Linh Linh cảm giác bản thân như một kẻ ngu ngốc, Quý Nguyễn Thanh ở sau lưng cô ta lên liên hệ người phụ nữ kia, còn không chút lưu tình giới nước bắn lên người cô ta, vì sao trước đây cô ta không hề phát hiện ra Quý Nguyễn Thanh lại là một kẻ đáng sợ như vậy chứ?

Tống Linh Linh dùng sức đẩy Quý Nguyễn Thanh khiến cô ta lao đảo đụng phải chiếc ghế bên cạnh suýt chút nữa thì ngã nhào. Tống Linh Linh đẩy xong, đứng thẳng lưng rồi bước nhanh rời đi.

Quý Nguyễn Thanh chật vật một lúc thì đứng dậy được, bình thân vuốt một lọn tóc rối về sau, "Thiếu nợ thì phải trả, đạo lý hiển nhiên rồi không phải sao?"

Thi Diễm muốn mở miệng, Kỷ Diệc Hoành nắm lấy cổ tay trái của cô, vỗ nhẹ hai cái.

"Tiền này nếu đúng là Thi Diễm nợ thì cũng có tôi đây, không tới phiền cô bận lòng."

Bàn tay Quý Nguyễn Thanh không kim được run lên, ngày hôm nay hóa ra là Hồng Môn Yến chuẩn bị riêng cho cô ta sao? Ha, hẳn là vì muốn đẩy cô ta đến đường cùng, "Đúng, cậu có tiền, cái động không đầy phía sau cậu ta cậu cũng có thể lấp....."

"Dù có đúng là động không đầy thì tôi cũng phải thử một lần. Thi Diễm không giống cô, cô từ nhỏ đã có gia cảnh phía sau, điều kiện giáo dục tốt nhất, áo cơm không phải lo tiền bạc không phải nghĩ, bất kể là ai nếu có thể đi bên cạnh cô đều như được lấp thêm đôi cánh đại bàng một lần vỗ cánh bay vạn dặm. Nhưng Quý Nguyễn Thanh à Quý Nguyễn Thanh, tôi không thích cô, dù cô có tốt hơn bao nhiêu nữa thì trong mắt tôi cô cũng chỉ là một người bình thường như bao con người bình thường khác, ném trong đám đông không thể nhận ra."

Đối với người đứng xem là Thi Diễm, nghe được những lời này ắt như mở còi trong bụng, nhưng đối với Quý Nguyễn Thanh mà nói, từng chữ Kỷ Diệc Hoành nói ra tựa con dao sắc nhọn, từng nhát từng nhát tàn nhẫn mà khoét vào trái tim cô ta.

Tuy là cô ta chưa từng thổ lộ ngay trước mặt Kỷ Diệc Hoành, nhưng lại bị anh dễ dàng nhìn thấu tâm tư, từng lời anh nói ra như mang theo sức mạnh không thể nào chống đỡ ấn cô ta vào bụi gai nhọn, sợ là cả đời này cũng đừng mong ngẩng đầu.

Quý Nguyễn Thanh khó khăn nuốt xuống, cô ta đã bị Kỷ Diệc Hoành dồn đến đường cùng, muốn nói cũng không thể ra lời.

"Vậy nên, Quý Nguyễn Thanh..... sau này đừng tiếp tục tìm Thi Diễm gây phiền phức, đừng lãnh phí tình cảm cho một người không những không thích cô, mà còn căm ghét từng hơi thở cử động của cô."

Quý Nguyễn Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, viễn mắt trong phút chốc đỏ lên, chớp mũi cũng chưa xót lợi hại.

"Tuy là tôi nhìn cô không lọt mắt, nhưng với điều kiện của cô thì hoàn toàn có thể tìm một người phù hợp. Chỉ là tôi khuyên cô một câu, làm người tốt nhất là đơn giản một chút."

"Đơn giản?" Quý Nguyễn Thanh liếc sang Thi Diễm ngồi cạnh Kỷ Diệc Hoành, "Như cậu ta sao?"

"Đúng."

"Cậu ta ý có cậu làm chỗ dựa, trong hội sinh viên còn chưa đủ ngông cuồng sao?"

Kỷ Diệc Hoành khẽ tựa lưng về sau, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt cũng chỉ có lạnh lẽo, "Cô còn chưa có tôi làm chỗ dựa, làm sao lại có thể ngông cuồng như thế?"

Không ép nát cái bàn mặt đó cô ta xuống đất, cô ta lại không nhìn ra chữ cuồng viết thế nào rồi.

Quý Nguyễn Thanh dù sao cũng là con gái, lại một lòng ái mộ Kỷ Diệc Hoành, cô ta đâu có phải chịu xi và như vậy bao giờ. Thi Diễm nhìn thấy cô ta gấp gáp cầm túi xách lên, nước mắt tràn ra, nức nở chạy đi.

Thi Diễm quay đầu lại nhìn, Quý Nguyễn Thanh dùng sức đẩy cửa, sau đó bước đi như chạy trốn nhanh chóng mất dạng.

Khóc môi Thi Diễm giật giật, "Cậu ta....."

"Cậu ta cái gì mà cậu ta, chính mình còn một đồng lớn vấn đề đây, không định thành thật thanh toán sao?"

Thi Diễm ngậm miệng không dám nói tiếp, Kỷ Diệc Hoành cong ngón tay gõ lên đầu cô một cái, "Còn chuyện như vậy nữa, cậu còn muốn gạt tôi không?"

"Không dám nữa."

"Nhớ kỹ lời cậu nói."

Thi Diễm xoa xoa trán, Kỷ Diệc Hoành kéo tay cô xuống, "Sau này không cần đưa tiền cho bà ta nữa, trực tiếp cho bà ta vào danh sách đen đi."

"Cậu..... không phải là cậu trả tiền cho bà ta rồi đó chứ?"

"Cậu nghĩ là tôi ngốc như cậu à, dĩ nhiên là tôi tự có cách của mình."

Thị Diễm thất thần nhìn cậu thiếu niên trước mắt, rõ ràng là số tuổi của hai người ngang nhau, vấn đề ở chỗ cô tựa như nút thắt chết không thể gỡ, rơi vào tay anh lại dễ như ăn cháo trong tô.

Đúng là như một vị thần vậy.

"Cậu cũng đã biết chuyện của Quý Nguyên Thanh rồi, vì sao ngay từ đầu không nói rõ lại phải mất công đi lừa Tống Linh Linh?"

"Hai người này hợp lại tất sẽ không có chuyện tốt, hiện tại tôi cũng coi như cầm gậy tre đánh tan bọn họ. Sao nào, khâm phục rồi phải không?"

Thị Diễm không nhận được cong môi, đôi mắt sáng lấp lánh, cô dĩ nhiên là phục, tâm phục khẩu phục.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đại thần, đừng kích động mà

Dịch: CP88

Quý Nguyên Thanh vì bảo vệ mình mà đẩy chuyện này lên đầu Tống Linh Linh, chỉ cần Tống Linh Linh không ngốc thì nhất định sẽ không quay lại chơi với cô ta.

"Kỷ Diệc Hoành, mình có cảm giác sẽ trở thành phiên toái nhỏ của cậu."

"Phiên toái nhỏ rất tốt mà, tôi chính là thích mang theo cái phiên toái nhỏ bên người."

Thị Diễm rõ ràng đang nói đến một vấn đề rất nghiêm túc, cô khẽ kéo cánh tay áo của Kỷ Diệc Hoành, "Quý Nguyên Thanh nói không sai, ba mình có thể là một cái động không đáy."

"Nhưng cậu không phải."

Kỷ Diệc Hoành nhấc tay, đặt trên khuôn mặt nhỏ của cô khẽ vuốt ve, "Bắt đầu từ ngày mai, lúc ăn cơm cũng phải đi cùng tôi."

"Cậu sợ mình không có tiền tiêu hả?" Gò má Thị Diễm hơi ngứa, lại có chút không nỡ kéo tay anh xuống, "Chị chủ đã phát tiền lương cho mình, mình vốn là giữ lại chuẩn bị trả cho người phụ nữ kia. Hiện tại không cần nữa, vậy mình lại có nhiều tiền rồi."

"Vậy thì tốt, mấy giờ cậu tan ca?"

"Mình đi chào chị chủ một tiếng, cậu chờ mình chút." Thị Diễm đứng dậy đi đến trước quầy thu ngân, chị chủ vui vẻ xua cô về, Thị Diễm nhanh chóng lấy bánh ga tô rồi kéo cánh tay Kỷ Diệc Hoành rời đi.

Vừa rời Thị Diễm và Kỷ Diệc Hoành đều không ăn được bao nhiêu, cô kéo cánh tay Kỷ Diệc Hoành, "Mình mời cậu ăn tối."

"Vẫn còn ăn được?"

"Mình còn chưa ăn được hai miếng. Hôm nay là sinh nhật cậu, mình mời cậu một bữa tiệc lớn."

Kỷ Diệc Hoành cầm lấy hộp bánh ga tô từ tay cô, "Tôi không muốn ăn bên ngoài."

"Vậy về nhà nấu?"

"Gọi thức ăn ngoài đi."

"Không được," Thị Diễm nhìn anh ăn đồ ăn bên ngoài nhiều đến mức muốn choáng váng, "Chúng ta đi siêu thị, mình có thể thử làm thịt bò cho cậu ăn, còn có mì nữa."

Kỷ Diệc Hoành nhìn cô hứng thú dào dạt, dĩ nhiên là không nỡ dập tắt nhiệt tình của cô. Điều nghe cô đi vậy.

Hai người đi một chuyến đến siêu thị mua thịt bò và mì Ý, lại mua một chút hoa quả. Lúc về đến nhà Kỷ Diệc Hoành vẫn còn khá sớm, thịt bò đều đã làm sẵn, chỉ cần áp chảo lên là xong.

Thị Diễm trong nhà bếp bận rộn, Kỷ Diệc Hoành tựa cửa nhìn cô. Thị Diễm tranh thủ lúc thịt bò chưa chín quay đầu nhìn về phía Kỷ Diệc Hoành. "Mình còn chưa chuẩn bị quà cho cậu."

"Không phải đã có bánh ngọt rồi à?"

"Cái đó không tính....." Thị Diễm tự thấy ngại, "Cậu thích gì? Lát nữa mình chuẩn bị vẫn kịp."

"Tôi thích cậu."

Câu thổ lộ đột ngột không để cho đối phương một chút thời gian chuẩn bị cứ như vậy bật ra, trong lời nói còn mang theo mấy phần rung động nho nhỏ. Khuôn mặt nhỏ của Thị Diễm nóng lên, lục lọi trong não bộ một hồi lâu cũng không biết phải đáp lại anh thế nào. Kỷ Diệc Hoành vẫy tay gọi cô, Thị Diễm do dự bước lên, cậu thiếu niên nhìn cô chăm chú, đôi khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một bước liền đưa tay kéo cô vào trong ngực.

"Thịt bò sẽ cháy mất."

Kỷ Diệc Hoành mất điếc tai ngơ, anh cúi người chôn mặt vào hõm cổ của Thi Diễm. Bên tai có khí nóng thổi qua, Thi Diễm thậm chí còn chưa kịp làm ra phản ứng cơ bản nhất, cánh môi của Kỷ Diệc Hoành đã rơi xuống vành tai cô.

Thi Diễm rụt cổ lại, tim nhảy lên rồi đập thình thịch, bên trong dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ khó mà diễn tả bằng lời. Cơ thể cô nhẹ bẫng như đang lơ lửng giữa không trung, đến cả hai bàn chân cũng không còn cảm giác chân thật như đang đứng trên mặt đất nữa. Hô hấp của Kỷ Diệc Hoành thoáng nhẹ thoáng nặng, tiếng thở gấp cách một khoảng cách ngắn ngửi xuyên qua màng nhĩ cô lọt vào trong. Thi Diễm khản trương không thôi, thậm chí còn nghe được tiếng thình thịch trong lồng ngực càng lúc càng gấp gáp, cơ thể cũng giống như một quả bóng bơm căng, bất cứ khi nào cũng có thể nổ tung.

Cô dùng sức đẩy trước ngực Kỷ Diệc Hoành, sau đó chính mình lùi về sau một bước. Cô xoay người nhìn miếng thịt bò trên chảo, nhanh tay lật ngược lại, "Cháy mất rồi."

"Không sao, cậu có làm cháy tôi cũng thích."

Hai vành tai Thi Diễm vẫn còn đỏ rực, cô xoay người đẩy Kỷ Diệc Hoành ra, đẩy mãi đến khi vào đến phòng ăn.

Anh vừa muốn nhấc tay kéo cánh tay cô, Thi Diễm đã vội vàng lùi về bếp, "Cậu đừng có vào đây, trong này dầu mỡ nặng mùi."

Kỷ Diệc Hoành mở hộp bánh ga tô trên bàn ra, chủ quán có bỏ cả túi nến vào, anh cũng không quan tâm trong đó có bao nhiêu cái, trực tiếp cắm toàn bộ lên.

Thi Diễm bung đĩa mì đi ra, Kỷ Diệc Hoành đốt mấy cây nến, sau đó tắt đèn. Hai người ngồi xuống đối mặt nhau.

"Mình hát tặng cậu bài chúc mừng sinh nhật nhé."

"Được."

Thi Diễm chấp hai tay trước ngực, hai mắt khép hờ, trên mặt đều là thật lòng, Kỷ Diệc Hoành xuyên qua ánh đèn nhìn về phía cô.

"Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, chúc cậu sinh nhật vui vẻ....."

Hát xong một lượt, Kỷ Diệc Hoành chuẩn bị thổi tắt nến, Thi Diễm vội vàng ngăn lại, "Còn phải hát bài chúc mừng bằng tiếng Anh nữa, cậu gấp cái gì."

Vậy là Kỷ Diệc Hoành lại chống cằm, đợi cho Thi Diễm hát xong bản chúc mừng sinh nhật bằng tiếng Anh, sau đó mới để cho anh cầu nguyện.

Cậu thiếu niên làm động tác cầu nguyện, sau đó nhanh chóng thổi tắt mấy cây nến.

Anh đứng dậy bật đèn, nhìn thấy Thi Diễm tò mò nhìn anh, "Ước cái gì thế?"

"Không phải là không được nói ra à? Nói ra sẽ không linh nghiệm."

Anh vậy mà lại tin mấy cái đó nữa, Thi Diễm chưa từ bỏ ý định, "Có liên quan đến mình không?"

"Bí mật."

Hừ, quý hẹp hòi.

Kỷ Diệc Hoành cắt ra một miếng bánh lớn rồi đưa cho cô, Thi Diễm liếc thịt bò và mì Ý trên bàn, "Lẽ ra hôm nay chúng ta phải ra ngoài ăn, mình có cảm giác thịt bò này không được ngon cho lắm."

Kỷ Diệc Hoành cắt một miếng nhỏ cho vào miệng. "Ăn rất ngon."

"Cậu chỉ đang dỗ mình thôi."

"Có thể dỗ dành cho cậu vui vẻ, tôi cũng vui vẻ."

Thi Diễm xấu hổ không thôi, dứt khoát cúi đầu tập trung ăn.

Một hồi lâu sau, Thi Diễm đã nhịn muốn nội thương rồi cuộc cãi nhau lên tiếng, "Kỷ Diệc Hoành, rốt cuộc là cậu dùng cách gì để người kia chịu từ bỏ vậy?"

"Ai cũng có dây thần kinh xấu hổ, cậu cho là bà ta không để ý, chỉ là vì cậu chưa tìm tới những người mà bà ta quan tâm thôi. Thi Diễm, sau này nếu còn có chuyện như vậy xảy ra, tuyệt đối đừng một mình gánh chịu nữa."

Thi Diễm gầy gầy sợi mì trong đĩa, "Mình không có mặt mũi nào mà nói với cậu."

Một mặt mềm mại lại yếu ớt của cô cuối cùng vẫn khó mà giấu được, Kỷ Diệc Hoành không muốn cùng cô giảng giải đạo lý, như vậy chỉ càng khiến cô thêm nhạy cảm. "Không phải mặt của cậu vẫn ở đây à?"

Kỷ Diệc Hoành đưa tay khẽ nhéo má cô, khiến Thi Diễm đau đến mức vội vàng bắt lấy tay anh.

"Lúc tôi và cậu bắt đầu không phải không biết tình hình nhà cậu, vậy nên lo lắng và những suy nghĩ vẫn không thể nói ra kia hoàn toàn không cần tồn tại."

Thi Diễm im lặng nhìn anh, Kỷ Diệc Hoành dùng sức nhéo một cái, khiến cho Thi Diễm kêu oái oái.

"Nghe rõ chưa?"

"Rõ rồi, rõ rồi."

Cậu thiếu niên lúc này mới khẽ buông tay, "Công việc làm thêm này vẫn là bỏ đi thôi."

"Đội học kỳ này kết thúc đã. Cửa hàng của chị chủ cũng chỉ mới chuyển đến phố kinh doanh, nếu bây giờ mình từ chức, chị ấy sẽ lại phải đi tìm người, sau đó mất công đào tạo lại một lần nữa."

"Không một há?"

"Vẫn khá ổn, mình nói chị ấy xếp lịch làm ít đi là được."

Kỷ Diệc Hoành gạt đầu, không nói nữa.

Ăn xong cơm tối, Thi Diễm muốn thu dọn, Kỷ Diệc Hoành lại không cho cô động vào, "Để đó lát nữa tôi rửa."

"Hôm nay là sinh nhật của cậu mà ba mẹ cậu không gọi về nhà há?"

"Mẹ tôi đã sớm gọi điện hỏi rồi, tôi nói ngày khác sẽ về."

Thi Diễm ngồi xuống ghế sofa, Kỷ Diệc Hoành cầm điều khiển bật tivi, "Muốn xem cái gì?"

"Chọn bộ phim nào đó xem đi."

Kỷ Diệc Hoành chuyển sang kênh chiếu phim, lựa xong một bộ phim mới đặt điều khiển về bàn, "Tôi đi tắm, chờ một chút nhé."

"Há?" Tư duy của Thi Diễm đã sớm không theo kịp anh, "Tắm làm gì?"

"Trời nóng, vừa ăn tối cũng đổ mồ hôi, cả người khó chịu." Kỷ Diệc Hoành nói xong thì đứng dậy, Thi Diễm cũng đứng lên theo, "Chờ mình về rồi cậu đi tắm cũng được mà."

Bầu không khí đột ngột trở nên kỳ quái, còn lúng túng cực kỳ.

"Một lát là xong." Kỷ Diệc Hoành không chịu được mồ hôi nhớp nháp trên người, anh bước nhanh vào trong nhà tắm.

Thi Diễm suốt chút nữa thì bật thốt lên anh đừng có quên mang theo quần lót, tránh cho lát nữa lại gọi cô.

Cô ngồi về chỗ, nhưng cứ đứng ngồi không yên, tay cũng không biết nên đặt ở đâu. Thi Diễm nghe thấy tiếng nước chảy, hay là bây giờ cô trốn đi?

Thế nhưng Kỷ Diệc Hoành cũng đâu có nói muốn làm gì, anh ở nhà mình tắm thôi mà, lẽ nào cô lại không tiền đồ đến mức đó, bị anh dọa cho chạy té khói?

Anh đúng thật là chỉ tắm sơ qua, lúc đi ra trên tóc còn có mấy giọt nước chảy xuống, Kỷ Diệc Hoành mặc quần áo ở nhà, anh đứng ngoài cửa nhà tắm, cúi đầu lau tóc.

Thi Diễm háng giọng, "Mình về trước đây."

"Không phải vẫn còn sớm à?"

"Không còn sớm, mình quay về còn phải xem có bài tập gì không."

Kỷ Diệc Hoành quăng chiếc khăn mặt trong tay sang một bên rồi đi đến ngồi xuống cạnh Thi Diễm. Trên người anh thoang thoảng phát ra mùi hương của sữa tắm và dầu gội đầu, trước mũi Thi Diễm thậm chí còn có cảm giác ngửi được mùi ẩm ướt. Tầm mắt cô chuyển đến đôi chân thon dài của Kỷ Diệc Hoành, tuy là đã bị một lớp vải bọc lấy, nhưng Thi Diễm vẫn có thể cảm nhận được cơ bắp như ẩn như hiện kia.

Thi Diễm khẽ nuốt một ngụm nước bọt, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy cổ họng khô rát, dù uống bao nhiêu nước cũng không thể giải quyết được cơn khát đột ngột ập đến này.

"Ngồi thêm một lúc nữa."

Thi Diễm nghe ra khác lạ trong giọng nói của Kỷ Diệc Hoành, thật giống như có chút khàn khàn, khiến cô nhớ đến bộ dạng của anh lúc áp môi lên vành tai cô. Cô đứng lên, muốn vượt qua anh chạy ra ngoài, nhưng đã bị Kỷ Diệc Hoành một phát bắt lấy cổ tay, "Đi đâu?"

"Mình vừa nhìn thời gian, hơn chín giờ rồi."

Cô muốn bước lên trước một bước, thế nhưng thân thể chưa kịp tiến lên thì đã bị một luồng sức mạnh cực kỳ lớn kéo về phía sau. Cô đứng không vững, ngồi phịch xuống đùi Kỷ Diệc Hoành, chờ đến khi cô phản ứng lại, thân thể đã bị đẩy ngã về sau, vừa muốn thoát khỏi kim kẹp của anh thì đã bị Kỷ Diệc Hoành nhóm người đè lên.

Này, này thật sự muốn hù chết cô rồi, trên người Thi Diễm bị đè nặng, "Cậu..... cậu làm cái gì thế?"

Kỷ Diệc Hoành hôn lên môi cô thay cho câu trả lời, mùi sữa tắm trên cơ thể anh lượn lờ vẩn vơ giữa hai người. Ngón tay mát mẻ của cậu thiếu niên rơi vào chiếc eo nhỏ của cô, tay anh và da thịt của cô chỉ cách một tầng vải mỏng. Thi Diễm run rẩy, rõ ràng nhận ra lần này không giống những lần trước, cô theo bản năng co người lại, căng thẳng đến mức mỗi tế bào trên cơ thể đều muốn nổ tung.

Nụ hôn của Kỷ Diệc Hoành so với những lần trước cũng sâu hơn, lâu hơn, Thi Diễm ngại ngùng không biết phải đáp lại thế nào. Bàn tay anh hơi di chuyển, đợi đến khi

Thị Diễm lại có thêm phản ứng, lòng bàn tay anh đã sớm áp lên phần da thịt bên hông cô.

Bàn tay nhỏ của Thị Diễm đập lên bả vai anh mấy cái, thăm nghĩ lần này xong, đừng nói là Kỳ Diệc Hoành động tình rồi đó nha?

Cô thật vất vả mới có thể tránh mặt sang một bên, "Kỳ....."

Kỳ Diệc Hoành tìm được môi cô, lần thứ hai khóa nó lại.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng động lạ, lỗi tại Kỳ Diệc Hoành quen thuộc với âm thanh này hơn ai hết, liền biết là đang có chuyện gì xảy ra.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng lẩm bẩm, "Lẽ nào vân tay của mình không được rồi? Cái khóa cửa này thật sự không có chỗ nào tốt."

Kỳ Diệc Hoành liếc Thị Diễm trong lòng ngực, nhanh chóng ngồi dậy, đúng lúc tiếng chuông cửa truyền đến, "Hoành Hoành, mở cửa, là mẹ đây!"

Thị Diễm ngồi bật dậy, cô vội vàng tìm dép, thật vất vả mới đi được vào, lại phát hiện ra không biết phải trốn đi đâu.

Kỳ Diệc Hoành kéo tay cô, "Trốn cái gì?"

Cô làm động tác giữ im lặng với anh, xong rồi xong rồi, ngày hôm nay thế nào lại bị chặn lại trong nhà. Thị Diễm gấp đến mức trên trán đổ đầy mồ hôi, mà tiếng chuông cửa bên ngoài còn đang reo không ngừng.

"Hoành Hoành!"

Thị Diễm vội vàng hạ giọng hỏi anh, "Làm sao bây giờ?"

"Đúng lúc, tôi giới thiệu cho hai người làm quen." Kỳ Diệc Hoành nói xong, đứng dậy muốn ra mở cửa.

Thị Diễm sợ đến mức vội kéo lại cánh tay anh. "Không được."

Cô cũng không muốn gặp mặt người nhà của Kỳ Diệc Hoành trong tình huống này, đã tối muộn mà cô còn ở trong nhà anh, ấn tượng trong mắt người lớn nhất định sẽ tụt xuống âm.

"Mẹ tôi là người rất tốt....."

Thế nhưng Kỳ Diệc Hoành cũng không bắt lại được cô, đã nhìn thấy Thị Diễm bước nhanh về phòng anh. Kỳ Diệc Hoành cào cào tóc, đứng dậy đi mở cửa.

Cửa mở ra, người bên ngoài đã chờ đến mức hơi mất kiên nhẫn, "Mẹ còn tưởng con không có nhà."

"Con đang xem tivi, không nghe thấy."

Du Lâm Tuệ đi vào nhà, Kỳ Diệc Hoành đưa tay cài cửa lại. Bà đi vào nhà ăn, nhìn bánh ga tô và đĩa mì trên bàn.

"Con có khách?"

Kỳ Diệc Hoành hiện tại thành ra khó mà mở miệng, Thị Diễm nhất định muốn trốn, thật khiến cho bọn họ giống như có quan hệ không thể cho ai biết vậy.

Anh lẽ ra phải tóm lấy cô, sau đó thoải mái giới thiệu với Du Lâm Tuệ, nói cô là bạn gái của anh.

Kỳ Diệc Hoành hơi ấp úng, "Vâng."

"Người đâu?"

"Về..... về rồi."

"Con gái hả?"

Kỳ Diệc Hoành hiện tại dù có muốn lời Thị Diễm ra, phỏng chừng cô cũng không chịu chui ra.

"Từ Dương ạ, mẹ gặp rồi."

"Con đừng có làm mẹ sợ, hai đứa con trai cùng ngồi ăn bánh ga tô, còn có bữa tối dưới ánh nến, mẹ thật sự không chịu nổi phương pháp hù dọa này của con đâu."

Khóe miệng Kỳ Diệc Hoành co rúm, mẹ anh đang nghĩ đi đâu vậy trời.

"Bạn bè, là bạn bè cùng nhau ăn tối thôi."

Du Lâm Tuệ nói gì cũng không tin, "Hoành Hoành, con nói bởi vì hôm nay có hẹn nên ngày mai mới về nhà ăn cơm, cái hẹn này chính là với Từ Dương sao? Hai đứa ở với nhau, chỉ có hai đứa....."

Kỳ Diệc Hoành đánh mắt về phía bàn ăn, không phải là trên bàn chỉ có hai bộ đồ ăn thôi hả?

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Suýt chút nữa bắt được

Dịch: CP88

Kỷ Diệc Hoành cảm thấy mình nói sai rồi, chính anh tự ngẫm lại còn cảm thấy rất kỳ quái.

Sinh nhật là một ngày đặc biệt như thế, anh lại đơn độc cùng Từ Dương đón, còn làm ra cái bầu không khí này.

Khuôn mặt xinh đẹp của Du Lâm Tuệ không khỏi méo xệch đi, bà dành hết tâm huyết nuôi cậu con trai cục cưng của mình, để cho nó ra ngoài người gặp người thích hoa thấy hoa nở. Bà cũng tôn trọng phương thức giáo dục cho con tự do phát triển, chỉ là bà không nghĩ con trai lại có thể quá mức buông thả như thế này, cư nhiên đến cả khóa cửa là thứ quan trọng nhất cũng không cho bà tự ý ra vào nữa rồi?

Du Lâm Tuệ đi vào nhà bếp xem xét, nhìn thấy nồi niêu xoong chảo còn chưa kịp thu dọn. "Này..... đây đều là Từ Dương làm?"

Kỷ Diệc Hoành không biết vì sao bà lại muốn hỏi như vậy, dứt khoát im lặng không nói.

Du Lâm Tuệ quan sát tỉ mỉ một hồi, nhìn thấy bên trong chiếc đĩa nhỏ đựng bánh ga tô đặt cạnh đó còn có mấy cây nến đã đốt qua. Hai tên con trai lớn tướng, còn cần phải lãng mạn như thế sao?

Cậu thiếu niên nhìn sắc mặt của bà một chút, không phải là dọa sợ bà rồi đó chứ? Anh nhanh chóng đặt tay lên bà vai bà, "Mẹ, tụi con chỉ đơn thuần ăn một bữa cơm mà thôi."

"Không bình thường, không bình thường, không bình thường chút nào cả."

"Vậy nếu là con gái thì sao?"

Du Lâm Tuệ ngẩng đầu nhìn về phía anh, "Cùng với bạn gái?"

"Xem mẹ bị dọa sợ này, không thể dẫn bạn trai về, hiện tại dẫn theo bạn gái cũng không được luôn."

"Bạn gái đương nhiên là được, nhưng vẫn phải nhớ những lời mẹ đã nói với con, đừng có trong lúc kích động nhất thời mà làm ra những hành vi không đứng đắn. Con phải coi cô bé là nàng công chúa nhỏ cao quý mà một lòng bảo vệ che chở, chỉ khi thật sự xác định con có thể phụ trách cả đời với con bé, quan hệ mới có thể tiến thêm một bước nữa."

Lời vốn đã đến miệng, cuối cùng vẫn bị Kỷ Diệc Hoành nuốt về bụng.

Đề tài nếu đã bàn luận đến tận đây, Thi Diễm trong lúc này mà còn đi ra, xét theo tính tình của Du Lâm Tuệ nhất định sẽ lại cho là bọn họ đã làm gì đó.

Ánh mắt Kỷ Diệc Hoành hơi né tránh, nghĩ đến chuyện đang phát sinh trước khi bà gõ cửa, ngọn lửa bên trong lại cháy lên âm ỉ, tán loạn khắp cơ thể.

Du Lâm Tuệ đưa tay đánh vào bụng anh, "Nghe rõ chưa?"

"Nghe rõ rồi."

"Ngân vạn lần phải nhớ lấy, đàn ông và đàn ông..... quan hệ tốt nhất chỉ có thể là tình anh em, không thể phá giới hạn."

Kỷ Diệc Hoành không nhịn được cười gượng hai tiếng, "Con biết rồi, à, sao tự nhiên mẹ lại đến đây?"

"Hình như lần trước tới mẹ có làm rơi mất sợi dây chuyền."

"Mẹ gọi cho con, ngày mai con mang về cho mẹ là được rồi."

Du Lâm Tuệ đi thẳng về phía căn phòng dành cho khách. "Vậy không được, ngày mai mẹ đã có hẹn với bạn, chiếc váy đó chỉ có thể phối với chiếc dây chuyền này."

Kỷ Diệc Hoành cũng không biết Thi Diễm trốn ở đâu, Du Lâm Tuệ tiến vào căn phòng dành cho khách, tìm được sợi dây chuyền của mình. Căn phòng này bày biện khá đơn giản, rất khó để có nơi ẩn nấp.

"Mẹ, không còn sớm nữa, con đưa mẹ về."

"Không cần, mẹ tự gọi xe là được rồi."

Ra khỏi phòng ngủ, Du Lâm Tuệ đột nhiên đánh mắt sang một căn phòng khác, sau đó nhanh như cắt đẩy cánh cửa đó ra, "Để mẹ dọn dẹp phòng cho con."

"Mẹ, không cần, phòng con cực kỳ gọn gàng."

Thi Diễm nghe được tiếng bước chân truyền tới, đèn trong phòng bị bật lên, ánh sáng lúc ẩn lúc hiện xuyên qua khe tủ quần áo lọt vào trong. Cô vội vàng co người lại, bàn tay che kín miệng.

"Con xem con này, chán cũng không gấp." Du Lâm Tuệ đi đến bên giường, cầm chăn tung ra.

"Vừa rồi còn rất gọn gàng, bây giờ mới là bị mẹ làm rối tung lên đấy." Kỷ Diệc Hoành cầm lấy góc chăn trong tay bà, gấp gọn lại.

"Quần áo cần phải thu dọn mỗi khi đổi mùa, dọn rồi giặt đi nữa." Du Lâm Tuệ phóng tầm mắt ra bốn phía, cũng chỉ còn tủ quần áo kia là có thể giấu người.

Thị Diễm thăm nghĩ lần này xong thật rồi, nếu cô cứ như vậy bị túm thì có khác gì bị người ta bắt quả tang ngay tại trận đâu?

Du Lâm Tuệ đi đến trước tủ quần áo, Kỳ Diệc Hoành bước một bước dài chắn trước người bà, "Mẹ, đừng có nói là mẹ còn muốn giặt quần áo cho con đấy nhé?"

"Đúng rồi, giặt rồi cất gọn đi, thuận tiện tìm đồ mặc mỗi khi cần."

"Mẹ, tôi muốn rồi đấy, mẹ xem xem bây giờ là mấy giờ?"

Du Lâm Tuệ suyết chút nữa quên mất thời gian, "Ôi, đã trễ thế này rồi cơ à."

Thị Diễm phóng tầm mắt xuyên qua khe cửa tủ nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy hai cái chân thon dài của Kỳ Diệc Hoành. Cổ họng hơi ngứa, Thị Diễm thật sự sợ mình không nhận được mà ho khan.

"Quần áo lần trước của mẹ đều ở đây phải không? Lần này tiện đường mang về luôn đi." Du Lâm Tuệ nói xong, lại muốn đuổi tay ra.

"Mẹ, quần áo của mẹ đều ở phòng bên kia, không có ở đây đâu."

"Không đúng, lúc trước rõ ràng là chính tay mẹ nhét vào đây mà."

Trong lòng Thị Diễm hiện tại như đang có hàng vạn con kiến bò, ngộ nhờ Du Lâm Tuệ thật muốn mở cửa tủ ra rồi nhìn thấy cái bộ dạng này của cô, tóc rối tai bời, vẻ mặt sợ hãi. Ấn tượng đầu tiên này cũng đủ hù chết người rồi? Thị Diễm thật sự hận không thể đào một cái đường hầm rồi chui vào trong, dù hầm có sập cũng tuyệt đối không chui ra.

Kỳ Diệc Hoành nắm chặt cổ tay Du Lâm Tuệ, một tay kia ôm lấy bả vai bà rồi đẩy bà ra ngoài, "Mẹ, hôm nay là sinh nhật con, con còn chưa được ăn mì sinh nhật nữa, mẹ làm cho con một bát đi."

"Không phải con đã ăn thịt bò rồi à?"

Hai người ra khỏi phòng ngủ, anh thuận tay cài cửa lại, "Thịt bò là thịt bò, năm nào mẹ cũng làm mì sinh nhật cho con, con vẫn còn nhớ đó."

Thị Diễm vênh tai lên nghe động tĩnh ở bên ngoài, Kỳ Diệc Hoành tiến vào bếp thu dọn, rửa sạch sẽ nồi và bát, Du Lâm Tuệ đứng ngoài cửa nhìn anh. "Xong chưa?"

"Đừng giục con, xong ngay đây."

Du Lâm Tuệ không hề có ý muốn đi vào giúp một tay, bàn tay này của bà được bảo dưỡng khá tốt, ở nhà cũng không cần làm mấy cái loại công việc này.

Kỳ Diệc Hoành thu dọn xong xuôi mới cho bà đi vào, Du Lâm Tuệ đổ nước vào nồi, Kỳ Diệc Hoành đứng bên cạnh nhìn, "Đây là nước canh?"

"Chỗ con cũng không có nước xương hay canh gà gì cả, chấp nhận đi chấp nhận đi, lát nữa mẹ cho thêm nước tương hay nước giấm gì đó vào là được rồi."

Kỳ Diệc Hoành thật hoài nghi đây không phải mẹ ruột của anh, "Vậy ít nhất mẹ cũng rán quả trứng hoặc là....."

"Mẹ sợ rán trứng lắm, dễ bị bắn dầu lên. Dù gì ngày mai con cũng về nhà rồi, ba con đã nói sẽ làm cho con một bàn thức ăn, con còn đòi hỏi cái gì nữa."

Kỳ Diệc Hoành đứng ở cửa phòng bếp, nhìn Du Lâm Tuệ nhẩn nha đứng một bên, đợi đến khi nước sôi thì thả mì sợi vào trong, lại đợi một lúc nữa rồi vớt lên, cho ít tương giấm vào nước canh, đổ thêm chút dầu vừng, sau đó nói với anh, ăn được rồi.

Kỳ Diệc Hoành nhìn chằm chằm mấy sợi mì bốc hơi ngùn ngụt trong bát, "Mẹ, mẹ mau về đi thôi."

"Con ăn mì đi."

Anh cầm đũa gấp mấy sợi mì lên rồi bỏ vào miệng, Du Lâm Tuệ bước nhanh ra cửa, "Mẹ xuống gọi xe, con không cần đưa đâu."

"Chú ý an toàn."

Du Lâm Tuệ đi đến cửa, lúc đưa tay đẩy cửa đột nhiên nhìn thấy một đôi giày.

Lúc Kỳ Diệc Hoành mở cửa cho bà đã đá đôi giày vào trong, nhưng nếu như để ý thì vẫn sẽ thấy được một đôi giày nữ.

Nhỏ thôi, cỡ 36, 37.

Du Lâm Tuệ không nói gì, mở cửa đi ra ngoài.

Kỳ Diệc Hoành nghe được tiếng đóng cửa truyền vào tai, anh đặt đũa xuống, sau đó cẩn thận bước từng bước một ra cửa xem xét tình hình.

Anh thở ra một hơi, chỉ sợ Thị Diễm trốn trong tủ quần áo bị ngộp chết, liền nhanh chân bước về phòng, mở cửa tủ ra.

Thị Diễm núp bên trong, hai tay ôm lấy mặt, con mắt to đen láy sau khi xác định người đến là ai qua hai ngón tay mới chậm chạp từ bên trong bò ra, "Đi chưa?"

"Rồi." Kỳ Diệc Hoành khom người kéo cô lên.

"Làm mình sợ muốn chết."

"Mẹ tôi không có đáng sợ như vậy."

Thị Diễm đi đến cửa phòng ngủ, cẩn thận thò đầu ra kiểm tra, sau khi xác định bên ngoài không có ai mới chạy vội về phía trước.

"Cậu đi đâu thế?"

"Phải nhanh nhanh về ký túc xá."

"Chờ chút," Kỳ Diệc Hoành kéo cô lại, "Mẹ tôi hẳn còn chưa đi xa, nói không chừng vẫn ở dưới lầu, bây giờ đi xuống khéo sẽ đụng phải bà đấy."

Nói cũng đúng, Thị Diễm vội phanh lại, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Ngồi thêm một lúc đi."

Anh đi đến bên cạnh ghế sofa, Thị Diễm hơi nhấc lông mày, tình cảnh vừa rồi như thanh sắt nung rơi vào lòng cô, đến tận bây giờ vẫn còn nóng bỏng.

"Ngồi đi."

Cô ừ một tiếng, đi đến đầu bên kia của chiếc ghế sofa, vừa ngồi xuống liền nhìn chằm chằm màn hình tivi. Kỳ Diệc Hoành ngồi xuống bên cạnh, cũng không đụng tới cô.

Một lúc sau Kỳ Diệc Hoành ngồi nhích sang một chút, lại thêm một chút, Thị Diễm đã không còn chỗ để lùi, hai tay sốt sắng nắm lấy nhau, "Chắc là mẹ cậu đi rồi nhỉ?"

"Mẹ tôi rất thông minh, nếu bà đã phát hiện ra khác lạ thì nhất định sẽ rình bắt tới cùng. Tôi dám cam đoan hiện tại bà đang ở dưới tầng ôm cây đợi thỏ."

Không phải chứ?

Thế nào mà Thị Diễm lại có cảm giác cô trở thành gián điệp đang bị truy bắt vậy?

"Biết vậy cứ nói rõ ràng với bà, để cho hai người gặp mặt, sau đó cậu có thể quang minh chính đại qua lại chỗ này rồi."

Thị Diễm ngồi đó, cực kỳ không tự nhiên, "Như thế này không tốt à, hơn nữa bây giờ còn là tối muộn, nếu mẹ cậu nghĩ là mình qua đêm ở đây thì phải làm sao bây giờ?"

"Cũng không phải cậu chưa từng làm vậy."

Thị Diễm chồng hai tay lên nhau, tuy là từ nhỏ cô đã không có mẹ, lại không có ai dạy dỗ, nhưng có một số chuyện cô vẫn hiểu. Yêu đương là yêu đương, nhưng nếu thật sự khiến cho mẹ của Kỳ Diệc Hoành biết được bọn họ ở cùng một chỗ, vậy khẳng định sẽ khinh thường cô là loại không có liêm sỉ.

Con đường sau này của bọn họ nhìn qua vốn đã không dễ dàng. Thị Diễm không muốn mối quan hệ này có thêm mây may gánh nặng nào nữa. Thị Diễm nhìn chằm chằm phía trước, nhưng nội dung trên tivi là gì đều không xem vào, thời gian còn càng ngày càng muộn. "Kỳ Diệc Hoành, đừng nói là mẹ cậu sẽ canh dưới lầu đến muộn thế này luôn đấy chứ?"

"Cũng không biết được." Kỳ Diệc Hoành không dọa cô, đúng là rất khó nói.

Lúc này, dưới khu trung cư, Du Lâm Tuệ ngồi trong chiếc xe taxi, tài xế không ngừng ngo qua gương chiếu hậu nhìn về phía bà. "Còn phải chờ đến bao giờ nữa?"

"Bác tài, cứ tính cả tiền chờ vào đi, có thể sẽ còn phải chờ thêm một lúc nữa."

Giày vẫn còn ở cửa, chứng tỏ là người còn chưa đi, chỉ là Du Lâm Tuệ cũng không định thật sự bắt ra cô gái nhỏ kia, lúng túng như vậy, sau này sao chúng dám ở cùng nhau nữa?

Bà vốn không muốn quản, nhưng là vẫn muốn nhìn xem bộ dạng đối phương ra sao, lại lo lắng sẽ có chuyện gì đó thật sự xảy ra, nếu cả đêm đều không đợi được thì phải làm sao bây giờ?

Thị Diễm chờ hồi lâu trong phòng, phim đã chiếu đến phần cuối, cô vội vàng đứng lên, "Minh phải về thật rồi."

"Tôi gọi xe cho cậu."

"Không cần, mình đi tàu điện ngầm là được."

"Cậu ngồi xe thì lát nữa mới có chỗ mà ăn ngủ, tin tôi đi."

Du Lâm Tuệ chờ trong xe đều sắp ngủ thiếp đi, điện thoại nhà gọi đến muốn cháy máy, hỏi bà đã lên xe chưa, còn nói gọi xe không an toàn, bắt bà phải chụp ảnh tài xế và biển số xe.

Bên ngoài có một chiếc xe lái đến cổng chính của khu trung cư, cũng không thấy có ai từ trên đi xuống, đợi một lát, Du Lâm Tuệ mới thấy hai bóng người xuất hiện.

Bà liếc một cái là nhận ra Kỳ Diệc Hoành, qua bóng đêm còn có thể mơ hồ nhìn thấy anh ôm vai một cô gái, người kia vóc dáng không cao, còn có chút gầy gò mềm yếu, Du Lâm Tuệ kích động đến mức muốn đẩy cửa xe ra.

Thị Diễm nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành mở cửa xe, sau đó nhanh tay ấn cô ngồi vào, "Tài xế, đi thôi."

Tài xế thích nhất là những người nhanh nhẹn như vậy, đưa xong đơn lượt khách này là có thể về nghỉ ngơi rồi.

Ông ấy đạp ga rời đi, chiếc xe nhanh chóng đi về phía trước, Du Lâm Tuệ đẩy hai lần, cửa xe vẫn không nhúc nhích.

Tài xế thấy thế, mở khóa cửa xe, Du Lâm Tuệ nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đi đến cạnh xe bà, khom lưng nhìn qua cửa sổ.

Bà cẩn thận đẩy cửa xe ra, Kỷ Diệc Hoành bày ra gạt mình, "Mẹ, mẹ còn chưa về hả?"

Du Lâm Tuệ xuống xe, đóng cửa lại, "Mẹ vừa mới gọi được xe thôi, nơi này của con gọi xe thật quá khó."

"Sao mẹ không nói sớm, con gọi xe cho mẹ."

"Cô bé vừa rời đi với con là ai thế?"

Kỷ Diệc Hoành nhắc mắt, thấy chiếc xe chở Thi Diễm đã ra khỏi khu trung cư, "Mẹ đoán xem"

"Bạn gái?"

"Tóm lại không phải Từ Dương."

"Nếu con thật dám cùng Từ Dương như vậy, mẹ sẽ nói ba con đánh què chân con luôn."

Kỷ Diệc Hoành nhìn đồng hồ, đã thật sự không còn sớm, "Mẹ mau mau về đi thôi, ngày mai con về nhà."

"Hôm nào mang con bé đến nhà chơi đi, để mẹ nhìn một cái."

"Được."

"Là con đồng ý đấy nhé."

Kỷ Diệc Hoành mở cửa xe, "Mau về nhà thôi."

"Con nói cho mẹ trước một chút, con bé tên là gì? Học cùng trường con sao? Trong nhà có mấy chị em? Học chuyên ngành gì? Ba mẹ làm nghề gì?"

Kỷ Diệc Hoành nghe được câu cuối cùng, mím chặt môi không nói. Thi Diễm lo lắng là đúng, nếu hôm nay không có chút chuẩn bị trước nào để cho hai người gặp mặt, theo cái tính nghĩ gì nói đó của Du Lâm Tuệ, nhất định sẽ tra hỏi chuyện của nhà cô.

"Hôm khác nói tiếp, mẹ về trước đi."

Du Lâm Tuệ ngẫm lại cũng đúng, hỏi gấp gáp như vậy sẽ khó mà trả lời được, lại nói nếu bà còn không chịu về nữa, vị ở nhà kia sẽ phát điên mất thôi.

Thi Diễm về đến ký túc xá suyết soát thời gian đóng cổng, cô rửa mặt đánh răng rồi lên giường, bật điện thoại lên, nghe lời Kỷ Diệc Hoành kéo toàn bộ những gì liên quan đến người phụ nữ kia vào danh sách đen.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Mang bạn gái cùng xuất đạo

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Lần mở hộp tiếp theo của hội sinh viên, Thi Diễm không nhìn thấy Tống Linh Linh.

Một bàn vây đầy người xung quanh, bàn tán sôi nổi, cũng có không ít người trước đó quen sơ với cô, thấy Thi Diễm liền chủ động đi tới bắt chuyện.

"Tống Linh Linh đã rời khỏi hội sinh viên rồi."

Thi Diễm lúc trước không nghe thấy chuyện này, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, "Vì sao?"

"Nguyên nhân cụ thể thì không biết, nhưng nghe nói là năng lực làm việc không đủ."

Còn có cả lý do như vậy nữa hả? Mà dù có đúng là năng lực làm việc không đủ, thì cũng không phải ngày một ngày hai mới như vậy.

Quý Nguyên Thanh đi vào, tiếng bàn luận bên này cũng không có ý kiêng dè, "Mình nghe được phong thanh, nghe nói là cậu ta làm không tốt công việc được phân cho trước đó, sau đó giáo viên bên kia rất tức giận. Tống Linh Linh bất đắc dĩ đành phải tự mình xin rời khỏi."

Quý Nguyên Thanh kéo ghế ngồi vào chỗ của mình, những người này vốn dĩ thích vây quanh cô ta, hiện tại giờ rồi, đi hết sang phía Thi Diễm.

Cũng đúng, cô hiện tại là bạn gái của Kỷ Diệc Hoàn, cũng cố mối quan hệ tốt đẹp với cô mới là việc mà kẻ thông minh nên làm.

Quý Nguyên Thanh và Tống Linh Linh triệt để trở mặt, cô ta cũng không để tâm đến việc mất đi một người bạn, dù sao từ đầu cô ta đã không quá yêu thích gì Tống Linh Linh.

Chuyện lần này là trực tiếp qua mặt cô ta sắp xếp công việc cho Tống Linh Linh, mà người đứng sau chính là Kỷ Diệc Hoàn, Quý Nguyên Thanh dù muốn giả vờ giả vịt cứu về cũng vô dụng.

Thi Diễm cảm thấy kết quả này là tốt nhất, năng lực làm việc của Tống Linh Linh vốn bình thường thôi, rồi đi cũng coi như là một cái dấu chấm kết thúc cho sự việc lần này. Hơn nữa, thái độ không tốt, nếu thật sự giữ lại cô ta trong tập thể này, không biết sau lưng sẽ còn tiếp tục có bao nhiêu người bị ngáng chân.

"Họp nào họp nào." Vương Tăng từ ngoài cửa đi vào.

Đám người vây quanh Thi Diễm đều tán ra, cô ngẩng đầu nhìn về phía cửa, thấy Kỷ Diệc Hoàn đi vào, phía sau anh còn có một cô gái.

Quý Nguyên Thanh nhìn rõ người đi vào, sắc mặt thoáng vẻ nghi hoặc và bài xích, Thi Diễm không nhận ra cô gái này, chỉ biết cô ấy không phải người của hội sinh viên.

Kỷ Diệc Hoàn đi đến trước bàn, quay đầu lại nhìn, "Giới thiệu với mọi người, đây là Từ Cảnh, sau này cũng sẽ là thành viên của hội sinh viên."

"Hoan nghênh hoan nghênh." Có người dẫn đầu vỗ tay.

Quý Nguyên Thanh mạnh mẽ xé ra nụ cười, "Bạn sinh viên này không hề thấy nộp đơn xin vào hội, hơn nữa hiện tại cũng không phải thời điểm tuyển thành viên, đây là có ý gì?"

"Từ Cảnh là do thầy Nghiêm đề cử, cũng là do tôi đề cử, hơn nữa tôi đoán hẳn là mọi người đều không mấy xa lạ với cậu ấy, phải không?"

Thi Diễm ngày thường không phải là người thích hóng hớt bất quá ở trường, vậy nên mới không biết nguyên nhân dẫn đến bầu không khí khác lạ giữa hai người họ, nhưng từ góc nhìn của cô thì khí chất của cô bạn kia không tồi, ngoại hình cũng không tầm thường, hẳn là thuộc về kiểu người đa tài đa nghệ.

"Lần trước đã đoạt giải nhất trong cuộc thi múa, lợi hại lợi hại!"

Từ Cảnh khẽ nở nụ cười. "Cảm ơn."

"Quý Nguyên Thanh, kể từ bây giờ Từ Cảnh sẽ là thành viên của ban văn nghệ." Kỷ Diệc Hoàn ra hiệu cho Từ Cảnh tìm vị trí ngồi xuống.

Quý Nguyên Thanh nhú chặt mày, khó chịu trong lòng càng ngày càng dâng cao. Người ngồi bên cạnh Thi Diễm khẽ đụng vào cánh tay cô. "Thần tiên đánh nhau rồi."

"Là sao?"

"Từ Cảnh này và Quý Nguyên Thanh, hai người ngang tài ngang sức, tài nghệ biểu diễn đều là đứng đầu. Nhưng vì tiêu chuẩn của trường đôi khi có giới hạn, bọn họ đành phải tranh đấu một mất một còn. Có người nói Từ Cảnh này kỹ năng múa và đàn tranh đều tinh thông, sách tuyệt kỹ trong nhà đều sắp không còn đủ chỗ để nhét, cũng không biết vì sao lúc trước lại không thể vào hội sinh viên. Nhưng mình nghe nói quan hệ của Quý Nguyên Thanh vững chắc hơn một chút, những lúc hai người tranh cướp tài nguyên Từ Cảnh đều bị đẩy xuống thế hạ phong, khẳng định là vì Quý Nguyên Thanh chơi xấu để không phải nhìn thấy mặt người."

Thi Diễm thấy Từ Cảnh thoải mái tự nhiên kéo chiếc ghế bên cạnh Quý Nguyên Thanh ra, "Quý bộ trưởng, sau này phải nhờ cậu chăm sóc nhiều hơn rồi."

Quý Nguyên Thanh ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Mọi người đều là người cùng làm việc với nhau, không cần phải khách khí như vậy."

Thi Diễm không nhịn được len lén nhìn sang Kỷ Diệc Hoàn, Từ Cảnh là do anh tự mình mang đến, sau đó lại cho vào cùng một ban với Quý Nguyên Thanh, có điểm không bình thường nha.

Quý Nguyên Thanh lại rõ ràng như gương, Kỷ Diệc Hoàn đầu tiên là đá Tống Linh Linh ra khỏi hội sinh viên, người tiếp theo muốn đối phó dĩ nhiên chính là cô ta.

Chiêu mộ thêm người tài cho hội chính là lý do tốt nhất, trên thực tế, là muốn sắp xếp vào bên cạnh cô ta một đối thủ cạnh tranh mạnh nhất.

Có rất nhiều hoạt động và tiêu chuẩn tham gia thi đấu đều sẽ ưu tiên cho người trong hội sinh viên, trước kia Từ Cảnh có tài nhưng không đủ tư cách, giờ thì hay rồi, ngày tháng sắp tới nếu cô ta còn muốn tiếp tục giữ gìn danh tiếng hẳn sẽ phải tranh đấu sứt đầu mẻ trán với Từ Cảnh trước tiên.

Cuộc họp lần này không kéo dài quá lâu, vừa tan họp, Thi Diễm liền vội vội vàng vàng muốn trở về phòng phát thanh.

Kỷ Diệc Hoàn đi ra ngoài trước, ở ngoài cửa phòng họp chờ cô, đám sinh viên lần lượt rời đi, chỉ còn sót lại duy nhất Quý Nguyên Thanh vẫn ngồi thừ bên trong.

Thi Diễm bước nhanh đến bên cạnh Kỷ Diệc Hoàn, "Đi thôi."

Vào tới phòng phát thanh, cô xông vào trong rồi rót cho mình một cốc nước đầy.

Kỷ Diệc Hoàn nghe thấy cô ho khan, "Làm sao vậy? Ồm rồi hả?"

"Chắc là vì tôi qua tắm gội muộn."

"Uống thuốc đi."

"Uống nhiều nước sôi một chút là được." Thi Diễm ngồi vào ghế, sau khi bắt đầu phát thanh cô hòng cô lại càng thêm khó chịu, cũng may là phần của Kỷ Diệc Hoàn tương đối nhiều, cô có thể nhân lúc anh đang đọc thoại mà uống nước không ngừng.

Thị Diễm cố gắng hết sức cách xa Kỳ Diệc Hoành, tránh lây bệnh sang cho anh. Buổi phát thanh kết thúc, Kỳ Diệc Hoành mở ngăn bàn, cầm một viên kẹo bạc hà đưa cho cô.

Thị Diễm xé vỏ kẹo rồi bỏ vào miệng, "Từ Cảnh kia rút cuộc là cậu đề cử, hay là do thầy Nghiêm đề cử?"

"Cậu lo nhiều như vậy làm gì? Lúc trước đề khiến cho Từ Cảnh không thể vào được hội sinh viên, quả thật Quý Nguyên Thanh cũng đã tốn không ít công sức."

Thị Diễm mỉm môi thành một đường thẳng, "Thật đen tối."

"Đừng đề tâm làm gì."

Buổi chiều Thị Diễm chỉ có một ca học, vậy nên không vội về ký túc xá, Kỳ Diệc Hoành nhìn thấy cái miệng nhỏ của cô không dùng lại được một giây, "Ăn ngon không?"

"Rất ngon, mát lạnh."

"Tôi ném thử."

Thị Diễm theo bản năng che miệng, "Đừng có nói vớ vẩn."

"Tôi cũng thích ăn kẹo."

"Trong ngăn bàn của cậu có cả đóng đầy thôi."

"Đó là một cái cuối cùng rồi."

Thị Diễm không tin, cô kéo ngăn bàn ra tìm, nhưng đúng là không tìm được cái thứ hai, "Mình đang bị ho, cậu cách xa mình ra một chút."

"Thế chất của tôi rất tốt, không dễ bị lây như vậy."

Thị Diễm mới không bị anh lừa, "Mình mà lây bệnh cho cậu, thầy Nghiêm sẽ chém chết mình mất."

"Vậy tôi không khai cậu ra là được, tôi sẽ nói là tự tôi bị cảm."

"Cậu đừng có qua đây....."

Thị Diễm nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đưa tay về phía cô, bàn tay anh bắt lấy gáy cô, hơi dùng sức liền kéo Thị Diễm về phía mình. Anh muốn hôn trán hay má thì cũng thôi đi, đằng này lại nhất định muốn môi áp môi.

Thị Diễm vội vàng đẩy anh ra, "Kỳ Diệc Hoành, đây là phòng phát thanh của trường đấy."

Anh thật sự là càng ngày càng thích làm loạn.

Kỳ Diệc Hoành liếm liếm khóe miệng, "Dù sao cậu cũng đang ngậm kẹo rồi, không thể lấy đi được."

"Đâu có nhanh như vậy, đến lúc đó có khó chịu thì cũng đừng than vãn với mình."

Kỳ Diệc Hoành mới không tin, thế chất của anh trước giờ vẫn tốt nhất, bình thường đấu bóng rổ cũng không phải đấu chơi.

Ngày hôm sau, Thị Diễm và Kỳ Diệc Hoành cùng vào nhà ăn của trường, lúc đi ra, cậu thiếu niên đi bên cạnh cô, lúc đi qua cửa siêu thị đột nhiên dừng lại, "Mua cho tôi hộp kẹo."

Thị Diễm quay đầu, cau mày nhìn anh, "Lón tướt rồi còn ăn kẹo."

"Viêm họng rồi."

Thị Diễm lo lắng tiến lên một bước, "Sao lại viêm họng?"

"Chắc là bị cậu lây?"

Cô lúc này mới nhận ra giọng của anh khác với ngày thường, oa oa, Thị Diễm sợ hãi đến mức mặt trắng bệch, cuối cùng lại hung hăng đánh mạnh lên cánh tay Kỳ Diệc Hoành.

"Sao lại đánh tôi?"

"Hôm qua mình đã nói với cậu rồi, đã nói cậu đừng có....."

Thị Diễm biết cổ họng của Kỳ Diệc Hoành là bảo vật quý giá, nên mới khẳng khái không cho anh lại gần, thế nhưng Kỳ Diệc Hoành không nghe. Giờ thì được rồi, vớ vẩn thế nào lại trúng chiêu.

Cổ họng Kỳ Diệc Hoành như bị lửa đốt, nuốt nước bọt lại càng đau hơn, Thị Diễm cũng như kiến bò trên chảo nóng. "Ngày mai cậu còn phải đến phòng thu âm đấy, như thế này rồi thì có thể làm gì?"

"Nếu thật không được thì xin nghỉ với thầy Nghiêm đi."

Khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm càng nhăn chặt, "Hôm qua mình đụng phải thầy Nghiêm, thầy ấy đã nghe ra giọng mình không bình thường, còn hỏi có phải mình bị cảm không."

"Vậy tôi cứ nói bị cậu lây cảm là được."

"Không được!"

Kỷ Diệc Hoành vẫn thấy mình rất khỏe, chỉ viêm họng mà thôi, "Lát nữa mua chút thuốc về uống là được."

Tan học, Thi Diễm đứng ngoài cổng trường chờ Kỷ Diệc Hoành, thế nhưng đợi một hồi vẫn không thấy anh đi ra, liền vội vàng gọi điện đi.

"A lô, cậu đang ở đâu?"

"Sân bóng rổ."

"Cậu quên là phải đi mua thuốc rồi hả?"

Từ đầu bên kia truyền đến tiếng bước chân của Kỷ Diệc Hoành, "Lát nữa về rồi mua."

"Không được, hiện tại lập tức đi hiệu thuốc mua, uống một bữa, trước khi đi ngủ lại uống một bữa nữa. Cậu đừng có khinh thường."

Bọn Từ Dương gọi anh, Kỷ Diệc Hoành phát phát tay, "Tôi chỉ chơi một tiếng thôi."

"Không được," Thi Diễm cứng rắn nói, "Lát nữa chơi rồi đổ mồ hôi, gió thổi lên người sẽ càng khiến bệnh nghiêm trọng hơn. Mình chờ cậu ngay ở cổng trường, nhanh lên một chút."

Kỷ Diệc Hoành ném quả bóng xuống đất, đập mấy cái, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, "Được rồi, cậu chờ tôi."

Thi Diễm đứng tại chỗ chờ, không lâu sau thì Kỷ Diệc Hoành đi ra. "Thật sự không phải vấn đề lớn gì."

Cô đi theo sau anh, ngược đầu nhìn thân ảnh cao lớn của Kỷ Diệc Hoành đi phía trước. Cô là trợ lý của anh, có một số chuyện không thể chiều cho anh làm liều.

Dọc đường thi thoảng lại có sinh viên phóng xe đi qua, có người ấn chuông inh ỏi, Thi Diễm ngoan ngoãn tránh sang một bên mà đi.

Thi Diễm si ngốc nhìn chăm chăm thân ảnh phía trước, cô biết sau này có một ngày khi mà tên tuổi của anh đã xuất hiện ở khắp nơi, cô đến cả ngược nhìn cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Khi đó anh bị người người vây quanh, mỗi lời nói hành động đều đặt ở trước mắt người ngoài. Cô cũng không thể tiếp tục như hiện tại, khoác một chiếc balo to là có thể đựng được hết tất cả mọi thứ của anh.

Đi vào tiệm mua thuốc xong xuôi, Thi Diễm lại lấy chai nước từ trong balo đưa cho Kỷ Diệc Hoành.

"Giờ thì yên tâm rồi chứ?"

"Hai ngày tiếp theo cậu cũng đừng chơi bóng nữa, dưỡng sức đi."

"Được, nghe theo cậu."

Sắp tới nghỉ hè, Thi Diễm lựa chọn ở lại trường. Từ Từ Dịch sau khi về nhà một chuyến cũng đã quay lại.

Kỷ túc xá bởi vì có không ít sinh viên lựa chọn ở lại nên vẫn còn chưa đóng cửa, sau Tết Thi Diễm cũng không gặp được Thi Niên Thịnh, cô biết kỳ nghỉ hè ông cũng khó mà biết đường quay về nhà.

Thay vì ở nhà ngây ngốc, chỉ bằng ở trường học trợ giúp cho Kỷ Diệc Hoành.

Kỷ nghỉ hè này Kỷ Diệc Hoành rất bận rộn, anh mới nhận lồng tiếng cho một bộ kịch truyền thanh mới, phía trang web hi vọng có thể tranh thủ thời gian, vừa thấy kỳ nghỉ hè đã đến, liền hận không thể sắp xếp lịch thu âm một ngày tám tiếng cho anh.

Nhưng Thi Diễm cứng rắn không đồng ý, nếu anh còn tiếp tục như vậy, chẳng ai biết được cổ họng có bị phế bỏ luôn không.

Từ sau lần bị Du Lâm Tuệ tìm đến nhà, Kỷ Diệc Hoành nói thế nào Thi Diễm cũng không qua chỗ anh nữa. Quá nguy hiểm, ai biết được có còn lần sau nữa không đây.

Thi Diễm ngồi trong khu nghỉ ngơi, Kỷ Diệc Hoành mang theo khuôn mặt mệt mỏi từ phòng thu âm đi ra. Thi Diễm nhanh chân đi tới, đưa cốc nước cầm trong tay cho anh.

Cậu thiếu niên uống mấy ngụm nước, khẽ cau mày, "Cậu bỏ thêm gì vào trong vậy?"

"Thứ có lợi cho cổ họng của cậu."

Kỷ Diệc Hoành uống thêm hai ngụm, biên tập của trang web đi tới, vỗ nhẹ vai anh, "Có chuyện này muốn thương lượng với cậu một chút."

"Trên trang web của công ty có một quyển sách cực kỳ bán chạy, ý của cấp trên là muốn thu lại thành một bản kịch truyền thanh để độ thu hút càng thêm mở rộng. Tôi tìm tới tìm lui, nhưng tìm mãi không được ai vừa ý, cậu có thể giúp đỡ....."

Thi Diễm nghe thấy vậy, cuống lên, "Kỷ Diệc Hoành đã nhận một tác phẩm rồi, gần đây cổ họng của cậu ấy cũng đã quá tải, không thể được đâu."

"Thù lao có thể thương lượng."

Kỷ Diệc Hoành không lên tiếng mà trầm ngâm uống nước, biên tập nhìn thái độ này của anh, trong lòng dấy lên tia hi vọng.

Thi Diễm không chịu đồng ý, hai tác phẩm tiến hành cùng một lúc, đồng nghĩa với lượng công việc tăng lên gấp đôi. Đây cũng không phải là loại công việc đơn giản dễ làm, mỗi ngày đều phải nói nhiều như vậy, nhất định sẽ sớm không chịu được.

"Nếu không phải vì thật sự không tìm được người thì tôi cũng không nghĩ muốn ép cậu."

"Không được." Thi Diễm nhận lấy cốc nước từ trong tay Kỷ Diệc Hoành, "Cổ họng cậu mà có vấn đề thì phải làm sao?"

"Tôi không sao." Kỷ Diệc Hoành liếc nhìn biên tập đứng bên cạnh, "Giọng nữ tìm được chưa?"

"Còn chưa, nhưng quan trọng nhất là cậu đồng ý thôi, chỉ cần cậu đồng ý thì giọng nữ tìm lúc nào cũng được."

"Dùng Thi Diễm đi."

Biên tập liếc nhìn Thi Diễm, cô không ngờ Kỷ Diệc Hoành sẽ nói như vậy, vội vàng xua tay.

"Chỉ cần anh ký với Thi Diễm, vậy tôi sẽ ký với anh."

"Không được!" Thi Diễm lo cho cổ họng của anh, Kỷ Diệc Hoành lại biết rõ giới hạn của mình, "Tôi tự cân bằng được, không sao."

"Mình cũng chưa từng thu âm mấy kiểu tác phẩm nổi tiếng này, mình không được, cổ họng cậu cũng không thể tiếp tục chịu hành hạ như vậy."

Kỷ Diệc Hoành nghe tai này lọt qua tai kia, "Cậu ở bên cạnh tôi luyện tập nhiều như vậy, có cái gì mà không được? Lưỡi dao đã mài sắc, đã đến lúc ra ngoài xông pha rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Đến cửa trả thù

Dịch: CP88

Ánh mắt của biên tập rơi trên người Thi Diễm có hơi do dự.

Cô muốn kéo Kỷ Diệc Hoành sang bên cạnh, nhưng cậu thiếu niên lại đứng yên không nhúc nhích, đúng là những lúc anh không đồng ý với cô thì cô có làm thế nào cũng không thể kéo được anh.

"Nếu cậu không yên tâm về tôi, thì chăm chỉ bồi bổ cổ họng của tôi hơn là được."

"Tôi chưa từng nghe em ấy lồng tiếng bao giờ, không thể nào quyết định ngay tức khắc được."

Kỷ Diệc Hoành lại cảm thấy đây chính là thời điểm để Thi Diễm tiếp xúc với thế giới bên ngoài, "Phòng phát thanh trường chúng tôi mỗi ngày đều phải phát thanh, cậu ấy chính là giọng nữ phối hợp với tôi."

"Thế thì thử một lần xem."

Thi Diễm đứng tại chỗ không nhúc nhích, biên tập đẩy cô vào phòng thu âm, tầm mắt cô lại một mực dừng lại trên người Kỷ Diệc Hoành, im lặng không nói.

Cậu thiếu niên nhấc tay, sửa lại cổ áo cho cô, "Thi Diễm, nếu cậu lo lắng cho tôi thì thật sự không cần, bất kỳ ai muốn đi đến thành công đều không thể dễ dàng, hiện tại còn là thời điểm tích lũy tài nguyên, tôi sẽ không bỏ lỡ mất kỳ một cơ hội nào. Ngược lại là cậu, cơ hội đặt ở ngay trước mắt, nếu cậu còn không tiếp nhận thì thật sự không biết lần tiếp theo còn phải chờ đến bao giờ."

Anh nói xong lời này, đẩy cô vào phòng thu âm.

Lúc Thi Diễm bắt đầu thử giọng có hơi căng thẳng, Kỷ Diệc Hoành đứng bên ngoài, lần đầu tiên trong đời có một loại cảm giác khác lạ, giống như người mình vẫn mang theo bên cạnh ra ngoài cuối cùng cũng đã bắt đầu tự chống đỡ một phương, so với chính anh tiếp nhận phỏng vấn và thi đấu còn căng thẳng hơn.

Ngày thường anh đã dạy cho cô không ít, bao gồm làm thế nào để phô ra tình cảm trong giọng nói, và làm thế nào để đẩy nó lên cao trào. Thi Diễm đeo tai nghe ngồi bên trong, đọc phần thoại của một đoạn cao trào.

Quyết định cuối cùng là của biên kịch, anh ta và Kỷ Diệc Hoành đều đứng bên ngoài, anh ta liếc nhìn cậu thiếu niên đứng bên cạnh, "Là cậu nói chỉ cần tôi ký tên với em ấy thì sẽ ký tên với tôi."

"Đúng."

"Rất tốt."

Kỷ Diệc Hoành hơi nhú mày, anh cũng là người siêu cấp tự bao che khuyết điểm cho người mình, "Giọng của cậu ấy không tệ."

"Là có khả năng." Biên tập cười khẽ, "Có thể tuyển làm giọng nữ của cậu, chỉ là thật sự không được đặc sắc như cậu, đặt trong đám người khó mà mò ra."

Kỷ Diệc Hoành nhìn thấy Thi Diễm tháo tai nghe xuống, sau đó đi nhanh ra ngoài, "Không được nói như vậy trước mặt cậu ấy."

Biên tập đủ thông minh để hiểu lời này, đợi cho Thi Diễm đến gần mới lên tiếng, không tiếc lời khen ngợi, "Không tệ không tệ, thâm tàng bất lộ nha."

Thi Diễm không biết phải trả lời thế nào, biên tập thu tầm mắt lại rồi tiếp tục nói, "Vây hôm nay chúng ta ký hợp đồng trước đi. Chỉ là có một chuyện, em ấy là người mới, thù lao khẳng định không thể được như cậu."

"Không sao."

Phía trang web đã mang sẵn hợp đồng đến, chỉ cần sửa lại phần thù lao một chút là xong. Thi Diễm cầm hợp đồng cũng không nhìn kỹ, Kỷ Diệc Hoành nhận lấy rồi nhìn hết một lượt, cuối cùng chỉ vào một tờ trong số đó. "Giá như vậy chấp nhận được không?"

Thi Diễm nhìn sang, nếu tính ra thì một tháng thu nhập của cô cũng có thể tới ba, bốn nghìn.

"Ký đi." Kỷ Diệc Hoành cầm bút đưa cho cô.

Thi Diễm nhìn anh, cậu thiếu niên dè dặt cô lên bàn hợp đồng.

Nếu có thể sớm tay làm hàm nhai, thì phải bắt chấp nắm lấy mọi cơ hội. Đây là nguyên tắc của Kỷ Diệc Hoành, cũng có thể là bước đầu tiên khích lệ Thi Diễm đi lên con đường tự lập.

Kỷ nghỉ hè này Hàn Lăng Dương cũng về nhà, lúc gọi điện cho Thi Diễm, cô đang chuẩn bị đi vào phòng thu âm.

Thi Diễm vội vàng nhận điện, "A lô, Linh dương."

"Sư tử nhỏ, cậu ở đâu?"

"Đang ở bên ngoài đây."

"Tớ mới từ Tây An về, mang cho cậu nhiều đặc sản lắm này, mau mau tới lấy."

Thi Diễm hiện tại có thể đi đâu được, "Cậu giữ lại ăn đi, mình không tới được."

"Tớ sắp đến công trường rồi, cậu không thể nể mặt chút tình riêng, nể công tớ đặc biệt chạy một đoạn đường xa đến mà đi ra gặp tớ hả?"

Thi Diễm biết ý tốt của Hàn Lăng Dương, cô còn muốn từ chối đến cùng, vậy nhất định sẽ khiến cậu mất hứng.

"Mình thật sự không đi được, như vậy đi, Từ Từ Dịch đang ở ký túc xá học bài. Mình nhờ cậu ấy ra nhận hộ trước, chờ mình hết bận quay về sẽ mời cậu ăn khuya?"

"Được rồi, gọi cậu ấy ra đi."

Thi Diễm nhanh chóng gọi cho Từ Từ Dịch, cô ấy đúng lúc đang ở trong ký túc xá. Từ Từ Dịch sợ Hàn Lăng Dương chờ lâu, vừa kết thúc trò chuyện liền đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Cách trường học không xa có một bãi đất trống, là nơi mấy người già ở xung quanh để lại làm nơi nghỉ ngơi tập luyện. Bên trong này có bàn và ghế đá, Hàn Lăng Dương đặt đồ lên bàn, Từ Từ Dịch từ xa nhìn thấy cậu, bước chân tăng nhanh hơn đi về phía đó.

"Đợi lâu chưa?"

Hàn Lăng Dương xoay người, nhìn thấy Từ Từ Dịch chạy nhanh đến mức mặt đỏ hồng, "Chưa đâu, tôi cũng mới đến thôi."

Cậu cầm chiếc túi trên bàn đá lên, "Làm phiền cậu phải chạy ra một chuyến rồi."

"Không, không sao." Từ Từ Dịch đưa tay ra cầm chiếc túi, sau đó ôm vào ngực, "Nghỉ hè mà cậu cũng không về hả?"

"Tôi mới từ Tây An trở về."

Từ Từ Dịch rũ mi mắt, không biết phải nói tiếp thế nào, Hàn Lăng Dương nhìn đồng hồ, "Tôi về đây?"

"Cậu..... về nhà hả?"

"Ừ."

Hàn Lăng Dương đi về phía trước một bước, đột nhiên nhìn thấy trước mặt có thêm mấy người xuất hiện từ bao giờ, đang đi về phía này. Mấy khuôn mặt này mơ hồ quen thuộc, chỉ là trong chốc lát Hàn Lăng Dương không thể nhớ ra là ai.

"Hàn Lăng Dương, đã lâu không gặp nha."

Cậu thiếu niên nhìn chằm chằm đám oắt trước mặt, đợi đến tận khi bọn chúng đi tới trước mặt, cậu mới coi như nhận ra.

"Là mây."

"Đúng vậy đây, là tao."

Từ Từ Dịch không quen mấy người này, chỉ cảm thấy khí thế của đối phương rất hung hăng, sợ là đến đề gây phiền toái.

Ánh mắt của đối phương lướt qua Hàn Lăng Dương, dừng lại trên mặt Từ Từ Dịch, "Xem ra cuộc sống của mây rất miễn cưỡng, ôm được người đẹp về rồi?"

"Súc miệng cho sạch rồi hãy nói."

"Tao tìm mây thật đủ khổ cực, làm thế nào cũng không ngờ được mây lại học ở Đông Đại, sau đó muốn gặp mây một lần cũng thật khó."

Hàn Lăng Dương đảo mắt qua đám người trước mặt. "Mây muốn làm gì?"

"Năm học lớp 12 hai chúng ta đánh nhau, thế nhưng trường lại chỉ đuổi có mình tao. Hàn Lăng Dương, mây đúng là lợi hại, tao biết mây có gia đình làm chống lưng, có thể sắp đặt đến mức hoàn hảo không chừa lại đường lui cho tao. Sắp đến kỳ thi tốt nghiệp trung học rồi, nhưng tao lại trực tiếp bị trường đuổi. Mây nhìn bộ dạng tao một chút đi, đều là do mây làm hại."

Hàn Lăng Dương từ trên cao nhìn xuống đối phương, trên mặt đều là khinh thường. "Nếu không phải tự mây sinh sự thì cũng đã không đến mức đó."

"Tao sinh sự? Đúng, tao chỉ nói vài câu với con bé kia thôi mà mây đã nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân!" Người kia nói đến đây, tiến lên một bước muốn nhìn cho rõ khuôn mặt của Từ Từ Dịch, "Là nó phải không? Gọi là gì nhỉ? Thi Diêm?"

Từ Từ Dịch sợ đến mức vội vàng trốn về sau lưng Hàn Lăng Dương, cậu đẩy mạnh trước ngực đối phương một cái, "Cút ngay."

"Tao phải trải qua trăm nghìn cay đắng mới tìm được mây, mây nói tao cút là tao phải cút? Mơ đi."

Hàn Lăng Dương lùi về sau một bước, Từ Từ Dịch ôm chặt chiếc túi trong tay. Giờ này trời đã tối sầm, bốn phía cũng không có ai, cô ấy mơ hồ linh cảm được chuyện sắp phải phát sinh.

"Mây bị trường đuổi học hoàn toàn là vì mây cố tình gây sự."

"Tao nhớ vào, tao và mây đánh nhau, vì sao mây lại không chút hề hấn gì? Theo như tao được biết, mây đến cả xử lý kỷ luật cũng không bị, có đúng không?" Người kia nói đến đây, phần hận đã phủ kín đôi mắt, "Kể từ ngày tao bị người nhà đưa về đã luôn chờ đợi ngày này. Mây ưu tú, hậu thuẫn lại vững chắc, nhưng mây cũng là máu thịt mà thành thôi, tao không tin nắm đấm này đánh vào người mây lại không thể khiến mây đau!"

Từ Từ Dịch thò đầu ra, "Mấy người đừng có làm loạn, cẩn thận tôi báo cảnh sát!"

Hàn Lăng Dương nhân lúc đối phương phân tâm, nhấc chân đá một cước vào ngực cậu ta rồi quay người nắm lấy cổ tay Từ Từ Dịch, "Chạy!"

Trong đầu Từ Từ Dịch trống rỗng, chỉ như một cái máy theo Hàn Lăng Dương chạy về phía trước, chiếc túi trong tay rơi mất cũng không dám quay lại nhặt. Từ Từ Dịch chạy một hồi, thể lực dần không thể chống đỡ. Cô ấy chạy chậm lại, Hàn Lăng Dương cũng chỉ có thể chạy chậm lại, người phía sau đưa tay kéo cô ấy lại, Hàn Lăng Dương xoay người, đá cho đối phương một cước.

Nhưng bọn chúng đã đuổi kịp, Từ Từ Dịch ngã nhào, bắt lực nhìn đám người lao vào đánh nhau.

Đối phương có tới bảy, tám người, vây quanh Hàn Lăng Dương không chừa một kẽ hở.

Từ Từ Dịch vội vàng lấy điện thoại ra muốn gọi cho cảnh sát, nhưng có người đề phòng cô ấy từ đầu, thấy vậy liền bước nhanh về phía trước đá mạnh lên cổ tay cô ấy, chiếc điện thoại cũng theo đó rơi xuống.

Sau đó Từ Từ Dịch lại bị người đề xuống, vừa mở miệng muốn kêu cứu, lại bị người bịt miệng.

Ban đầu Hàn Lăng Dương còn chiếm thượng phong, nhưng bởi vì đối phương có nhiều người nên rất nhanh đã bị người ôm lấy thắt lưng, lại có người khác tiến lên kéo cánh tay anh. Hàn Lăng Dương không có cách nào tung chiêu, hơn nữa còn ăn trọn một cú đấm của đối phương.

Từ Từ Dịch sợ hãi mở to đôi mắt, từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua chuyện như vậy. Hàn Lăng Dương bị đè lên đất, tên vừa rồi tìm đến gây sự cầm lên một tảng đá to bằng lòng bàn tay đi tới.

"Tao biết mây đánh đàn rất lợi hại, được ca tụng là thiên tài dương cầm. Mây nói thử xem, nếu tao phế bàn tay này của mây, sau này mây còn có thể đánh đàn không?"

Hàn Lăng Dương liếc thứ đối phương cầm trong tay, theo bản năng muốn thu tay về, nhưng có mấy tên đang dùng sức đè lên cổ tay cậu, còn có người ngồi trên lưng cậu, Hàn Lăng Dương căn bản không thể nhúc nhích.

"Mây muốn gì thì nói thẳng ra đi."

"Tao chính là muốn mây cũng không thể đi học được, mà không, nhà mây quan hệ rộng như vậy, dù mây có không đi học thì tiền đồ vẫn như gấm. Vậy tao phải phế bàn tay này của mây đi, nghe nói từ nhỏ mây đã học đàn, đôi tay này hẳn là rất quan trọng với mây?"

Hàn Lăng Dương hung ác nhìn sang người bên cạnh, "Tao khuyên mây đừng có làm càn."

Người kia ánh chừng hòn đá trong tay một chút, "Tao cũng không cần nhiều, một tay là được rồi. Cho mây chọn, muốn trái hay phải đây?"

Trên trán Hàn Lăng Dương đã bắt đầu có mồ hôi lạnh chảy ra, Từ Từ Dịch lắc đầu quầy quậy. Ngón tay của cậu thiếu niên đã dính đầy đất cát, nhưng cô ấy vẫn có thể

thấy rõ mỗi ngón tay tinh tế và thon dài kia, khớp xương rõ ràng.

"Nếu mày không chịu chọn, vậy để tao chọn thay cho mày."

Đối phương nói xong, cánh tay vung lên. Từ Từ Dịch không biết lấy sức mạnh từ đâu, dùng sức đánh về phía sau, kẻ kia bị đánh một cú ngã ngựa. Sau đó cô ấy lại đứng bật dậy, vọt đến trước mặt đám người kia. Trong tích tắc hòn đá đó đập xuống, Từ Từ Dịch cái gì cũng không nghĩ, liều mình đè bàn tay lên mu bàn tay của Hàn Lăng Dương.

"Á -----"

Hàn Lăng Dương nghe được tiếng kêu đau đớn, vội ngẩng đầu nhìn Từ Từ Dịch. Từ Từ Dịch đau đến mức trước mắt nở đom đóm, cơ thể mềm nhũn tựa trên vai cậu, máu từ mu bàn tay tuôn ra xối xả. Từ Từ Dịch run lập cập, hàm răng va vào nhau, đến cả nói cũng không nói ra lời.

Mấy tên đồng bọn kia thấy vậy, sức mạnh trong tay nhanh chóng buông lỏng. Bọn họ vốn cho là chỉ dọa Hàn Lăng Dương một chút thôi, làm thế nào cũng không ngờ được tên điên kia lại quyết tâm làm liều.

Hòn đá bị ném sang một bên, cơ thể Từ Từ Dịch xụi lơ, rơi vào hôn mê, Hàn Lăng Dương lay vai cô ấy thế nào cũng không thể khiến cô ấy nghe được giọng cậu nữa.

Đối phương thấy tình hình không ổn, vội vàng đứng lên, "Đây..... đây là tự mày tìm họa."

Cách đó không xa mơ hồ truyền đến tiếng còi xe, bọn chúng sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Thi Diễm từ phòng thu đi ra, cầm điện thoại nhìn giờ.

Vừa nhìn liền nhận ra đã có mười mấy cuộc gọi nhờ từ Hàn Lăng Dương.

Cô nhanh chóng gọi điện lại, Kỳ Diệc Hoàn đi đến bên cạnh, đặt cốc nước bên miệng cô. Thi Diễm uống hai ngụm, nghe thấy đầu bên kia truyền đến tiếng của Hàn Lăng Dương, "A lô, Sư tử nhỏ."

"Linh dương, sao cậu vẫn còn gọi cho mình nữa?"

"Từ Từ Dịch xảy ra chuyện rồi, cậu mau qua đây đi."

Thi Diễm đẩy cốc nước bên miệng ra, sắc mặt trở nên nghiêm túc, "Hai người đang ở đâu? Cậu ấy bị làm sao?"

"Bệnh viện Long Hoa, đến đây rồi nói tiếp."

Thi Diễm gấp gáp kết thúc trò chuyện, Kỳ Diệc Hoàn cảm ba lô lên, "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Thi Diễm khẽ lắc đầu, Kỳ Diệc Hoàn dẫn cô bước nhanh ra ngoài, vẫy lại một chiếc xe rồi hướng về phía bệnh viện Long Hoa mà đi.

Từ Từ Dịch mới chụp X-quang xong, bên trong phòng khám của bác sĩ, Hàn Lăng Dương sốt ruột đi tới đi lui, "Thế nào rồi? Tay không sao chứ?"

"Bị đập như vậy thì sao mà không làm sao cho được? Gãy xương." Bác sĩ chỉ một chỗ nào đó trên tấm phim, "Còn đứng ở chỗ khớp xương này, rất phiền phức."

Lúc Thi Diễm tìm đến nơi, bác sĩ đã chẩn đoán xong, "Trước tiên bó thạch cao đi, nếu không khôi phục được thì phải làm giải phẫu."

Từ Từ Dịch giật mình, "Giải phẫu?"

"Dĩ nhiên rồi, vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, không lẽ lại muốn để lại di chứng?"

"Nghe theo bác sĩ," Hàn Lăng Dương nghiêm túc nói, sau đó quay về phía Từ Từ Dịch, "Chuyện này không thể qua loa, tiền thuốc men cậu không cần lo, tôi sẽ chuẩn bị."

Thi Diễm bước nhanh vào trong, tay của Từ Từ Dịch đã được xử lý sơ qua, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy nửa mu bàn tay sưng lên nghiêm trọng, "Vì sao lại thế này?"

Từ Từ Dịch xoay người, thấy cả Kỳ Diệc Hoàn đi phía sau.

"Cậu ấy giúp tôi cản lại hòn đá." Hàn Lăng Dương khó khăn lên tiếng.

"Cậu lại đánh nhau?"

Mi mắt Hàn Lăng Dương hơi động, "Không phải, là tên trước đây ở trường cấp ba tìm tới."

"Vì sao lại thế?"

Từ Từ Dịch mấp máy môi, lúc đó cô ấy cũng có mặt, vậy nên biết rõ ràng.

Thế nhưng Hàn Lăng Dương lại không có ý định nói chi tiết cho Thi Diễm nghe, "Chính là người trước đây tìm cậu gây sự."

Từ đầu đến cuối cậu đều không nói khi đó cậu đánh nhau với người ta là vì Thi Diễm, bây giờ bị người ta tìm đến trả thù, một cái tay còn suýt chút nữa bị phế bỏ, đều là vì Thi Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Quá ngây thơ

Dịch: CP88

Hàn Lăng Dương không muốn nói, Từ Từ Dịch càng không tiện xen vào.

Cô ấy nhìn bàn tay của chính mình, nói không lo lắng là nói dối, cô ấy cũng không biết khi đó lấy đâu ra dũng khí, cứ như vậy nhào tới?

Hiện tại đau đớn chiếm lấy tâm trí, hơn nữa càng lúc càng đau hơn, bác sĩ không quên dặn dò cô ấy mấy câu, "Bó thạch cao nên sẽ hồi phục rất chậm, còn phải đến bệnh viện kiểm tra định kỳ. Cái tay này cũng không thể động, nếu không sẽ vô cùng phiền phức."

"Không thì trực tiếp giải phẫu đi?" Hàn Lăng Dương cảm thấy vẫn là nên dứt khoát một chút, nếu không mỗi ngày phải đau đớn và nom nớp lo sợ, như vậy hẳn sẽ khó chịu lắm?

"Đừng," Từ Từ Dịch vội vàng lên tiếng, "Bác sĩ đã nói bó thạch cao cũng có khả năng phục hồi rồi mà, làm giải phẫu..... mình hơi sợ."

Không chỉ sợ thôi, đến lúc đó còn kinh động đến ba mẹ. Sinh hoạt phí mỗi tháng của cô ấy đều lấy từ chỗ mẹ, thế nhưng đều sẽ không tránh được bà than phiền vài câu, một khi biết được tay cô ấy phải làm giải phẫu, nhất định sẽ náo động đến mức gà bay chó sủa.

Thi Diễm đưa Từ Từ Dịch đi bó thạch cao, toàn bộ quá trình Hàn Lăng Dương đều đi theo bên cạnh. Chạy lên chạy xuống đăng ký quẹt thẻ, sau khi mọi thứ kết thúc cũng đã rất muộn.

Kỷ Diệc Hoành gọi xe chờ ngoài cổng bệnh viện, may mắn lúc đưa bọn họ về đến ký túc xá cổng cũng chưa có đóng.

Hàn Lăng Dương chưa trở về, nhưng vì đồ trong ký túc xá đều đã dọn hết, cậu đành phải đến khách sạn gần đó thuê một phòng.

Thi Diễm kéo Từ Từ Dịch ngồi xuống, "Cậu như vậy sẽ rất phiền toái, có nhiều việc không thể làm, sau này mức nước giặt giũ để mình làm cho, nếu cậu gội đầu hay tắm rửa mà không tiện thì nhất định phải gọi mình."

"Đầu có phô trương như vậy."

"Đương nhiên là có, tay bị thương phiền hơn chân rất nhiều."

Từ Từ Dịch biết, lại nói lát nữa đi ngủ cũng phải cởi quần áo, tay cô ấy như vậy, thật sự là làm cái gì cũng không thuận tiện.

"Cậu đúng là lớn mật thật đấy, thế nào lại nghĩ chặn cho cậu ấy? Mấy kẻ tìm Linh dương đánh nhau đều là lũ điên, ngộ nhờ hòn đá này thật sự phết bỏ cái tay đó của cậu thì phải làm sao hả?"

"Lúc đó mình không nghĩ nhiều được như vậy, nhưng mình từng được nhìn thấy cậu ấy đánh đàn. Mình chỉ sợ tay cậu ấy xảy ra chuyện, sau đó không thể nào đánh đàn nữa, như vậy thì thật đáng tiếc."

Thi Diễm khẽ thở dài, "Đúng là nếu hòn đá đó đập lên tay cậu ấy thì sẽ rất khó mà nói."

"Thì đó, cứ xem như mình đang làm việc tốt đi."

"Nhưng tay cậu cũng là tay mà."

Cái này không giống, cô ấy bị thương thì dưỡng thương là được, dù có di chứng gì thì vấn đề cũng không quá lớn. Nhưng Hàn Lăng Dương không giống, đối với đứa con cưng của trời như cậu mà nói, cái tay kia chính là báu vật.

Ngày hôm sau, Thi Diễm ra ngoài giúp Từ Từ Dịch xách nước về.

Buổi trưa, Từ Từ Dịch vừa định ra ngoài tìm gì đó ăn thì nhận được điện thoại của di quản lý ký túc xá, nói cô ra cổng ký túc xá lấy thức ăn.

Cô ấy nghĩ thầm Thi Diễm nghĩ cũng thật chu đáo, cảm hộp thức ăn quay lại ký túc xá, loay hoay một hồi mới mở được ra, lúc này mới nhìn thấy hóa đơn bên trong.

Một bữa cơm trưa tốn gần 100 tệ, bên trong ngoài mấy món ăn đơn giản còn có một phần canh hầm bồ câu.

Từ Từ Dịch liền biết người này chắc chắn không phải Thi Diễm, mà người cô ấy có thể nghĩ tới cũng chỉ có Hàn Lăng Dương.

Thi Diễm sáng đi sớm, đến bữa sáng cũng không kịp ăn.

Ngày hôm nay Kỷ Diệc Hoành phải ra ngoài tham gia một cuộc thi, địa điểm là ở ngay một trường trung học tại Đông Đại, trên giấy báo nói nhất định phải đến trước chín giờ.

Thi Diễm đi đến khu chung cư của Kỷ Diệc Hoành, cô không dám đi lên, gọi cho Kỷ Diệc Hoành hết cuộc này đến cuộc khác.

Thế nhưng đầu bên kia không có người tiếp, Thi Diễm nhìn đồng hồ, cũng sắp bảy rưỡi rồi, đừng nói là ngủ quên đó nhé?

Cô lo lắng đi tới đi lui, hôm qua Nghiêm lão sư đã dặn đi dặn lại, nói cô phải theo sát Kỳ Diệc Hoành. Thế nhưng ngày hôm qua Từ Từ Dịch xảy ra chuyện bất ngờ, sau đó Kỳ Diệc Hoành về muộn, có thể vì vậy nên đến giờ vẫn chưa dậy nổi.

Thi Diễm không nghĩ được nhiều nữa, nhấc chân đi vào trong.

Đi đến trước cửa nhà Kỳ Diệc Hoành, lần thứ hai ấn gọi vào số anh, nhưng vẫn không có ai nhận máy.

Thi Diễm áp cái đầu nhỏ vào cánh cửa, nhưng không nghe được động tĩnh ở bên trong. Cô ấn chuông cửa, cũng không dám lên tiếng.

Một lát sau, Thi Diễm mơ hồ nghe được tiếng bước chân truyền đến, liền nhanh chóng chạy đi vài bước, trốn vào một ngã rẽ.

Cô ép người vào vách tường, chỉ thò ra nửa cái đầu, mãi đến khi cửa mở ra, bóng dáng cao lớn của cậu thiếu niên xuất hiện cô mới vội vẫy tay gọi anh. "Minh ở đây!"

"Cậu đứng đó làm cái gì?"

Thi Diễm không dám lớn tiếng, "Minh gọi điện cho cậu, sao cậu không nghe?"

"Đang sạc pin." Kỳ Diệc Hoành vẫy tay gọi cô, "Lại đây."

"Nhà cậu có ai không đấy?"

"Không có."

Thi Diễm đánh liều đi về phía đó, Kỳ Diệc Hoành xoay người đi vào. "Tôi còn chưa ăn sáng."

"Chín giờ phải có mặt rồi, không đi là sẽ không kịp mất."

"Sẽ không," Kỳ Diệc Hoành đã tính toán thời gian đầu vào đấy, "Lát nữa đi thẳng qua, giờ này sẽ không kẹt xe, nửa giờ là đến."

"Minh đang vội muốn chết đây."

Kỳ Diệc Hoành đi vào bếp, lấy sủi cào đông lạnh ra, "Vẫn còn sớm, cậu chưa ăn sáng phải không?"

Thi Diễm khẽ gật đầu.

"Cậu đi luộc sủi cào đi, tôi thay quần áo."

Cô đi đến cửa phòng bếp, nhận lấy sủi cào từ tay Kỳ Diệc Hoành, đúng là hoành để chưa vội thái giám đã gấp.

Trên đường đến địa điểm thi, Thi Diễm liên tục hỏi Kỳ Diệc Hoành, "Đã mang ảnh theo chưa? Có chứng minh thư chưa? Thi đầu lần này là cho kịch bản có sẵn hay là cho thí sinh tự do phát huy?"

"Còn chưa biết." Quy tắc mỗi cuộc thi đều không giống nhau, quả thật rất khó nói.

Sau khi đến báo danh thi, Kỳ Diệc Hoành cầm giấy dự thi, theo hướng dẫn đi vào một phòng chờ.

Kinh nghiệm cho những cuộc thi đầu này anh đã có đủ, nên không lo lắng sốt ruột như Thi Diễm.

Trong phòng càng ngày càng đông thí sinh bước vào, bên cạnh xếp đầy ghế nhựa, phía trên còn dán số. Thi Diễm nhìn thấy một người trong số đó được vây quanh đi vào trong, bên cạnh có trợ lý khoác theo chiếc túi lớn, còn có vệ sĩ cường tráng bên cạnh che chở, còn có một người liên tục nói gì đó với anh ta, hẳn là mời lão sư gì đó trong ngành về đây.

Bầu không khí này càng ép căng dây thần kinh của Thi Diễm, có thể tưởng tượng được mức độ quan trọng của cuộc tranh tài này đến đâu.

"Kỳ Diệc Hoành, cậu đã tham gia rất nhiều cuộc thi, có phải chiến thắng là sẽ nhận được một cơ hội rất tốt nào đó?"

"Đúng," Kỳ Diệc Hoành không để ý lắng trả lời. "Hoặc là chỉ cảm một tờ chứng nhận rồi về, hoặc là sau đó sẽ có được một cơ hội làm việc rất tốt. Nhân lúc còn chưa ra trường, chỉ cần có thời gian và cơ hội thì phải không ngừng mạ vàng lên người, như vậy bản lý lịch trong tương lai mới có thể viết ra đẹp đẽ một chút."

Thi Diễm chỗ hiểu chỗ không gật đầu, "Vậy lần thi đầu này thi sao? Cũng quan trọng phải không?"

Kỳ Diệc Hoành ghé đến bên tai Thi Diễm, "Đã nghe đến công ty quản lý của mình tính bao giờ chưa?"

"Đương nhiên là rồi."

"Trong tay công ty quản lý luôn có vô vàn tài nguyên, nhờ vào họ bồi đắp năng lực có thể dựa vào chính mình rồi, sau này sẽ có thể tách ra một người một ngựa. Người xuất sắc nhất sau cuộc thi này có thể sẽ có công ty đến ký hợp đồng, sau đó sẽ có quản lý riêng để mang theo, hiểu chưa?"

Thi Diễm không nhận được cong môi, trong lòng kích động không nhận được. "Quan trọng như vậy?"

"Cũng tạm tạm."

"Cái gì mà tạm tạm chứ!" Thi Diễm kích động muốn chết, vậy mà sáng sớm anh còn bình tĩnh ở nhà ăn sủi cào, sau đó lại sát giờ mới đến báo danh. Đây thật sự là quan trọng đến mức không thể quan trọng hơn nữa rồi đó!

Một lát sau, có người mở cửa đi vào, phát cho mỗi người một tập kịch bản.

"Cho các bạn thời gian nửa tiếng làm quen với kịch bản, sau khi thời gian chuẩn bị kết thúc thì theo chữ số ABCDE ghi trên giấy dự thi tìm tới phòng thi lần lượt là một, hai, ba, bốn, năm. Được rồi, mọi người chuẩn bị đi."

Sắp xếp như vậy xem như là công bằng, thời gian chuẩn bị đều như nhau.

Kỷ Diệc Hoành mở kịch bản ra, cẩn thận lướt nhanh một lượt, Thi Diễm ghé đầu qua, "Trời, vậy mà lại là thể loại điệp chiến kịch!"

"Ừ, lời thoại đều là đoạn lớn."

"Khó lắm hả?"

Kỷ Diệc Hoành không lên tiếng, Thi Diễm ngoan ngoãn ngồi một bên, không làm phiền anh nữa.

Còn khoảng 10 phút cuối cùng, Kỷ Diệc Hoành rời mắt khỏi tập kịch bản trong tay, Thi Diễm lo lắng không thôi, "Có nắm chắc không?"

"Đã đọc kỹ rồi, không có chữ lạ nào."

"Vậy nhất định phải cố lên."

Kỷ Diệc Hoành đứng dậy, "Tôi vào nhà vệ sinh một chút, cậu ở đây chờ."

"Ừ." Thi Diễm nhìn theo cậu thiếu niên đi ra ngoài, lúc anh đi ra đến gần cửa, cô chú ý đến người đang cầm kịch bản đứng gần đó, lão sư bên cạnh còn đang nhỏ giọng dặn dò anh ta những chi tiết nhỏ cần chú ý.

Thi Diễm rĩ mi mắt, cô có lo lắng thì cũng không giúp gì được, việc duy nhất có thể làm là cầu nguyện thay cho Kỷ Diệc Hoành.

Lần thứ hai cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy có hai người đi tới, một người trong số đó ngồi xuống chiếc ghế của Kỷ Diệc Hoành, vô ý làm rơi kịch bản anh đặt trên đó xuống đất.

Thi Diễm vội vàng khom lưng muốn tìm, người kia đã kéo cánh tay Thi Diễm. "Đề tôi."

Thi Diễm hiện tại mới nhận ra là trợ lý của tên đàn ông vừa rồi, vị lão sư ngồi bên kia cúi người xuống, nhặt kịch bản lên.

"Hai người....."

"Người đi cùng với cô là Kỷ Diệc Hoành phải không?"

Thi Diễm khẽ gật đầu, "Đúng vậy."

"Vừa rồi chỉ ngỡ ngơ nên không tới bắt chuyện, hỏi người khác mới biết hóa ra cậu ấy chính là Kỷ Diệc Hoành. Lúc trước tôi đã từng nghe qua tác phẩm của cậu ấy, rất lợi hại, hiện tại coi như cũng được gặp mặt rồi."

Thi Diễm nghe có người khen ngợi Kỷ Diệc Hoành, dĩ nhiên trong lòng nhảy nhót vui vẻ không thôi, người kia đưa kịch bản cho cô, "Hi vọng lần sau sẽ có cơ hội nói chuyện....."

"Thời gian không còn, chúng tôi về trước chuẩn bị đây."

"Được." Thi Diễm nhận lấy tập kịch bản.

Kỷ Diệc Hoành trở lại vừa vặn giờ thi đấu, Thi Diễm đứng dậy đưa kịch bản cho anh. Cậu thiếu niên thấy sắc mặt cô căng thẳng, bật cười xoa xoa má cô. "Thả lỏng nào."

"Mình tin là cậu sẽ làm được, mình không lo lắng."

Kỷ Diệc Hoành cười vỗ nhẹ lên mặt cô.

Cánh cửa lần thứ hai bị đẩy ra, đến giờ, nhân viên đi vào thông báo cho bọn họ qua đó.

Thi Diễm đi theo phía sau Kỷ Diệc Hoành, anh được sắp xếp ở phòng thi thứ hai.

Mỗi người chỉ có thể mang theo một người đi vào, Thi Diễm đi theo Kỷ Diệc Hoành vào trong, sau đó ngoan ngoãn ngồi vào một góc chờ đợi.

Kỷ Diệc Hoành cảm lý lịch đưa cho giám khảo chấm điểm, sau đó đi đến trước cái bàn đặt ở giữa phòng ngồi xuống.

"Bắt đầu đi."

Thi Diễm nín thở tập trung lắng nghe, nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành điều chỉnh tư thế ngồi, giám khảo phụ trách chấm điểm lật xem CV của Kỷ Diệc Hoành, thi thoảng nhấc mắt nhìn về phía anh.

Kỷ Diệc Hoành mở kịch bản ra, giọng nói trầm ấm nhanh chóng truyền vào tai Thi Diễm, theo đó là một đoạn giới thiệu bối cảnh được đọc lên.

Cô biết rõ thực lực của anh, chỉ cần là việc anh muốn làm thì sẽ không đến lượt cô lo lắng.

Chương 77: Dỗ dành cô

Dịch: CP88

Ngôn từ trong lời thoại của thể loại này có rất nhiều từ ngữ thâm nho ẩn ý, nếu không sớm chuẩn bị nhất định sẽ rất khó mà đọc trôi chảy.

Nửa giờ cho trước để chuẩn bị này cũng chỉ đủ cho thời gian nhìn qua kịch bản một lần, nếu không xác định chính xác cách phát âm thì có thể tra một chút, nhưng cũng khó mà đem ẩn ý trong lời thoại hiểu đến rõ ràng rành mạch.

Thi Diễm ngồi trong góc yên lặng lắng nghe, cô nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đọc xong một tờ, mở ra tờ thứ hai.

Nhưng sau đó cô nghe thấy anh rõ ràng hơi dừng lại, bàn tay nhỏ của Thi Diễm khẽ siết lại, nhìn thấy giám khảo chấm điểm cũng ngừng lên nhìn.

Thi Diễm từ trước đến giờ chưa từng thấy Kỳ Diệc Hoành như vậy, chỉ là trên mặt anh cũng không có quá nhiều hoang mang, ba, năm giây sau lại tiếp tục đọc.

Phản cách giữa này khiến cho Thi Diễm kinh hồn bạt vía hồi lâu, đợi đến khi Kỳ Diệc Hoành đọc xong kịch bản, cô nhìn thấy vị giám khảo kia xoay tròn chiếc bút trong tay, "Vừa rồi cậu bỏ qua một đoạn dài, đã xảy ra chuyện gì?"

"Vậy sao?" Kỳ Diệc Hoành đứng lên, "Xin lỗi, tôi không ý thức được."

Vị giám khảo đó chỉ lên chính tập kịch bản trên tay mình, "Bắt đầu từ chỗ quân Vương phủ tiến vào trại huấn luyện bí mật, một đoạn miêu tả tâm trạng trong lòng cậu không hề đọc một chữ."

"Có lẽ là vì tôi quá căng thẳng."

Thi Diễm đứng lên, hoàn toàn không ngờ được Kỳ Diệc Hoành sẽ mắc phải lỗi sai cơ bản đó. Từ trước đến giờ anh rất cẩn thận, đừng nói bỏ qua cả một đoạn thoại, đến ngay cả lỗi chính tả cũng chưa từng vấp phải. Sao lại nhất định vào lúc này xảy ra chuyện như vậy?

Vị giám khảo kia khẽ thở dài, dáng vẻ rất nuối tiếc. "Cậu ra ngoài trước đi."

"Được, cảm ơn thầy."

Thi Diễm bước nhanh về phía anh, "Xảy ra chuyện gì?"

Kỳ Diệc Hoành khẽ lắc đầu với cô, Thi Diễm cảm thấy cơ hội này không thể cứ mất đi như vậy được, gấp gấp kéo cánh tay anh. "Đoạn bị bỏ lỡ đó có thể bỏ sung không? Chúng ta nói giám khảo cho thêm một cơ hội nữa thử lại đi."

Cậu thiếu niên đẩy cửa ra, mang theo Thi Diễm đi ra ngoài, cô lo lắng nhìn anh, "Chúng ta tìm giám khảo xin thử đi."

"Vô dụng."

"Vì sao chứ?"

"Đây không phải tập kịch bản lúc trước."

Thi Diễm cá kinh, "Cái gì?"

"Nội dung của tờ thứ hai không giống."

Thi Diễm cấp tốc lục lại trong trí nhớ, "Nhưng kịch bản vẫn luôn trong tay chúng ta mà, sau đó đặt ở chỗ cậu ngồi..... Khoan đã....."

Cô đột nhiên nhớ đến lúc Kỳ Diệc Hoành rời đi nhà vệ sinh, "Có hai người đến ngồi bên cạnh mình, kịch bản của cậu từng bị họ đụng vào. Đúng rồi, kịch bản nhất định là đã bị bọn họ đổi mất!"

Kỳ Diệc Hoành khẽ gật đầu. "Ừ, hẳn là vậy."

"Sao lại có thể như vậy chứ!" Tiêu chí đầu tiên trong thi đấu không phải là cạnh tranh công bằng sao? Thi Diễm tức run cả người, "Mình đi tìm bọn họ tính sô!"

Kỳ Diệc Hoành kéo cô lại, "Không có bằng chứng buộc tội, ai tin cậu?"

"Trong phòng nhất định có camera giám sát."

Thi Diễm nhìn thấy cách đó không xa có một cánh cửa mở ra, một người đàn ông từ trong đó đi ra, phía sau còn có thầy giáo của anh ta. Trợ lý của anh ta chò ngoài cửa, vừa thấy anh ta đi ra liền nhanh chóng đi lên hỏi han.

Tên đàn ông đó trên mặt đều là tự tin, giống như mọi việc vẫn luôn trong tầm kiểm soát. "Rất thuận lợi."

"Biết là anh giỏi nhất mà!"

Thi Diễm tức giận không thể nhịn, "Chúng ta đi tìm người tổ chức."

"Dù có camera giám sát thì nói không chừng cũng có góc chết," Kỳ Diệc Hoành đã suy nghĩ hết mọi khả năng, "Kịch bản này là của ai cuối cùng vẫn khó mà nói rõ."

"Vậy vì sao lúc đó cậu không nói với giám khảo chứ? Chỉ cần nói kịch bản bị thay đổi, để cho ông ấy đổi lại cho cậu một phần khác là được mà."

Kỳ Diệc Hoành không có quá tức giận như vậy, thấy cô tức giận đến mức giậm chân thì khẽ cười, xoa đầu Thi Diễm.

"Cậu còn cười được?" Thi Diễm kéo tay anh đi.

"Khi đó mà tìm đến giám khảo mới là tự tìm phiền phức."

"Nghĩa là sao?" Thi Diễm hoàn toàn nghe không hiểu, nếu kịch bản bị thay đổi, kiểm tra một chút là mọi việc sẽ bị phơi bày thôi.

Kỳ Diệc Hoành cầm tập kịch bản lật sang trang thứ hai, sau đó đưa cho Thi Diễm xem, "Cậu nhìn một chút, có điểm nào lạ không."

Thi Diễm lúc trước cũng không đọc, thậm chí có thấy cũng không thể phát hiện ra là khác chỗ nào. Cô tìm đến đoạn mà vị giám khảo kia nhắc tới, cẩn thận soát từng dòng, đến phần giữa thì đột nhiên thấy một phần đặt trong ngoặc kép, phần đó viết một câu thế này, "Muốn biết nhiều thông tin hơn, xin thêm wechat số ZZPPNG38."

"Cái này là gì vậy?"

"Lúc đó tôi nhìn thấy đoạn này, sau khi nhận ra nội dung khác biệt mới quét mắt nhanh một lượt. Câu này hẳn là những người kia cố tình để lại."

Thi Diễm vẫn mù mờ không rõ, "Lời này có thể nói lên điều gì chứ?"

"Hẳn là muốn nói phần kịch bản này đã sớm bị rò rỉ ra ngoài, nội dung lúc trước bị phát tán ra và của trong ngày hôm nay cần đọc giống nhau, chỉ có duy nhất tờ thứ hai không giống. Nói trắng ra, chính là có người trong nội bộ tổ chức cuộc thi đã đăng bài chào bán, hơn nữa nhất định là lấy giá cao để đổi lại kịch bản cho những người kia. Nếu hôm nay tôi cầm rồi đọc ra, tự nhiên sẽ trở thành người dùng thủ đoạn bất chính tham gia cuộc thi, đây là gian lận, e là toàn bộ cơ hội trong tương lai sẽ mất sạch."

Thi Diễm nghe vậy, hung hăng hít vào một ngụm khí lạnh, "Kịch bản là bọn họ bán, có thể sau khi nghe được cậu đọc sẽ có suy nghĩ khác."

"Bài viết chào bán có thể chỉ là của một trong số những người bọn họ thôi, phần lớn đối với chuyện này rất phản cảm. Bọn họ nhất định cũng đã lên mạng tìm kiếm, nói không chừng còn bỏ tiền ra mua một phần đề tiện sau đó tìm ra kẻ nào dùng giống như vậy, bị phát hiện thì coi như tận số."

Thi Diễm siết chặt nắm đấm, "Đám người độc ác này."

Hóa ra không chỉ muốn đá Kỳ Diệc Hoành ra khỏi cuộc thi này, mà bọn chúng còn muốn bôi xấu danh tiếng của anh, diệt trừ hậu họa.

"Vậy nên tôi trực tiếp bỏ qua một đoạn này, cũng không để cho giám thị nhìn thấy, đây chính là cách giải quyết tốt nhất rồi."

Nhưng Thi Diễm vẫn ức không chịu nổi, cô nắm chặt cánh tay Kỳ Diệc Hoành, "Lẽ nào chỉ có thể như vậy?"

Cậu thiếu niên nhắc tay, đầu ngón tay đặt trên hai hàng lông mày nhíu chặt của cô vuốt nhẹ cho nó giãn ra, "Mới chỉ là một chút chuyện hơi lớn đó thôi đã có thể khiến cậu tức giận thành như vậy rồi."

"Mình chính là bị họ làm cho tức chết!"

Kỳ Diệc Hoành cười cười vỗ nhẹ lên bả vai cô hai lần, "Không đáng."

Kết quả cũng đã không cần phải đợi, trong mắt vị giám khảo kia Kỳ Diệc Hoành đã phạm phải loại sai lầm cấp thấp nhất, dù anh có biểu hiện tốt đến thế nào cũng khó mà cứu vãn lại được.

Thi Diễm ủ rũ đi theo sau Kỳ Diệc Hoành, đi đến cổng chính cô đột nhiên ngừng đầu lên, nhìn thấy có một chiếc xe lái tới, sau đó dừng ở một bên.

Trợ lý đang đứng đợi bên đường bước nhanh lên trước mở cửa xe ra, Thi Diễm không chút nghĩ ngợi chạy vọt tới, "Chờ chút!"

Trợ lý kia quay đầu nhìn lại, vẻ mặt rõ ràng thay đổi, "Có, có chuyện gì?"

Thi Diễm nhìn chằm chằm tên đàn ông kia, "Đầu tiên là phải chúc mừng các người, chương ngại vật lớn nhất đã bị đá đi, sau đó mấy người nhất định có thể thuận buồm xuôi gió. Thứ hai, chỉ sợ là đã khiến các người thất vọng, bởi vì Kỳ Diệc Hoành không hề đọc kịch bản của các người, vậy nên chúng tôi vẫn còn trong sạch. Cuối cùng, tôi xin khuyên các người một câu, dùng thủ đoạn đáp người khác đi có thể khiến cho anh đứng được ở nơi cao nhất hay không hoàn toàn không có liên quan, tự mình bồi dưỡng thực lực và đạo đức mới là thứ trọng yếu nhất, hi vọng anh cũng có thể có hai thứ này!"

Trên mặt tên đàn ông kia vốn là vui vẻ sung sướng, sau khi nghe được Thi Diễm nói rõ ràng thần sắc ngưng trọng lại, "Lời này của cô là ý gì?"

"Đừng có đứng đó mà nói hươu nói vượn!" Lão sư đứng bên cạnh tên đàn ông kia cao giọng muốn đuổi Thi Diễm đi.

Thi Diễm thăm thẳm lòng người đáng sợ, người như vậy, trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

"Sau này khẳng định sẽ còn chạm mặt. Vậy thì, gặp lại sau đi." Ánh mắt của cô một lần nữa trở lại khuôn mặt của tên đàn ông kia, "Trước tiên là chúc mừng anh ngày hôm nay nắm chắc vị trí số một trong tay, có cơ hội bộc lộ tài năng. Dù sao thì anh cũng đã sớm thuộc kịch bản lâu lâu rồi."

Thị Diễm nói xong, xoay người rồi đi, trong lòng tức giận thì cũng có thể làm gì chứ, có trách thì trách chính bản thân cô quá ngây thơ.

Trợ lý kéo tên đàn ông kia lên xe, cửa xe vừa đóng lại, giọng nói của tên đàn ông kia đã lạnh xuống mấy phần, "Sao con bé đó lại biết được chuyện em đã mua kịch bản từ trước?"

"Chỉ là một con nhóc không hiểu chuyện, ai sẽ tin nó chứ?" Lão sư ngồi bên cạnh không để ý lắm, cuộc thi này chỉ cần thắng, đó mới là kết quả cuối cùng bọn họ cần.

Chỉ là ông ta không nghĩ ra vì sao một kế hoạch hoàn hảo như vậy lại không thể lừa được Kỷ Diệc Hoành nhảy vào.

Xe đến nơi cần đến, vị lão sư này mới tìm cơ hội gọi trợ lý sang một bên, "Lúc cô in ra tập kịch bản đó có cất mấy câu nói kia như tôi đã dặn từ trước không?"

"Xóa rồi ạ."

"Chắc không?"

Trợ lý đáp ứng, "Chắc..... chắc."

Cô ta nhớ là đã xóa những cái khác, nhưng câu nói đóng khung ở giữa đó..... lẽ nào cô ta chưa có xóa đi? Mà trong thời điểm này, cô ta cũng chỉ có thể cắn răng mà nói đã xóa rồi.

Thị Diễm đi đến trạm tàu điện ngầm, thấy Kỷ Diệc Hoành sắp đi xuống thang máy liền nhanh chân bước lên kéo lại cánh tay anh, kéo anh đi sang bên cạnh.

"Làm sao thế?"

"Đều tại mình, tại mình không giữ kịch bản cẩn thận. Mình thật sự không nghĩ được trên đời này lại có những kẻ như vậy....."

Kỷ Diệc Hoành thấy cô tâm sự nặng nề, mi mắt anh nhẹ nâng, "Thị Diễm, có được có mất, không cần phải tự trách bản thân."

"Nếu như mình có thể giữ cẩn thận tập kịch bản thì cậu đã thắng chắc rồi."

"Cũng coi như là cho chúng ta một bài học đi, tôi không có một chút nào cảm thấy chuyện này quá mức khủng khiếp, thật đấy. Xảy ra muộn chi bằng tìm đến sớm một chút, càng muộn tổn thất phải gánh e là sẽ càng lớn."

Thị Diễm biết là anh đang an ủi cô, nhưng cũng cảm thấy lời này Kỷ Diệc Hoành rất có lý.

Nếu như một ngày anh thành danh, chuyện giống như vậy xảy ra một lần nữa, mà anh chỉ cần một giây sơ suất trúng chiêu, thứ bị mất đi không chỉ là một cơ hội, mà chính là cả tiền đồ.

Hai người đứng đối diện nhau, Thị Diễm dứt hai tay vào túi áo khoác của anh, "Cậu nói vì sao mình lại ngốc như vậy, thế mà không nhìn thấy bọn họ là mang theo suy nghĩ xấu xa mà tìm đến."

"Bởi vì người trong sạch khi nhìn người khác chỉ dùng suy nghĩ sạch sẽ."

Thị Diễm áp trán lên ngực Kỷ Diệc Hoành, "Xin lỗi, mình làm ra chuyện sai lầm mà cậu còn phải đi khen mình, thật sự là áy náy chết mình rồi."

"Không phải là rất tốt sao? Cho cậu sau này đề phòng người khác hơn một chút, tâm tư sâu hơn một chút."

Bọn họ đứng trước cửa đi vào ga tàu điện ngầm, hai bên trái phải đều là cầu thang máy, người qua lại như mắc cửi, thi thoảng sẽ lại có ánh mắt phóng về phía này.

Thị Diễm âm ỉ trong lòng, lại âm ỉ thay cho Kỷ Diệc Hoành, nước mắt cứ như vậy đi xuống, Kỷ Diệc Hoành cảm nhận được nước mắt thấm ướt áo, vội vàng đẩy cô ra, lại dịu dàng giúp cô lau nước mắt, "Sao lại khóc rồi?"

"Chúng ta ôm theo vui vẻ phấn khởi đến dự thi, mình thật sự không ngờ được kết quả lại như vậy. Kết quả này thật có chút khó mà chấp nhận."

Kỷ Diệc Hoành vuốt ve khuôn mặt nhỏ của Thị Diễm, có người từ thang máy bước ra, nhìn thấy bọn họ thì cười nói, "Chọc bạn gái khóc rồi hả, tiểu tử, đồ dành có ấy một chút đi."

Thị Diễm khịt khịt mũi, bàn tay Kỷ Diệc Hoành đặt trên má cô đột nhiên nheo một cái, cô vội vàng đẩy tay anh ra, nín khóc mà cười. "Xấu chết rồi."

"Nhìn lại cho kỹ đi, rất xinh đẹp mà."

Vừa vặn đến giờ ăn cơm, Kỷ Diệc Hoành dắt Thị Diễm đến một quán ăn Nhật, gọi món xong xuôi, anh đưa tay kéo cánh cửa lại.

Thị Diễm hai tay chống cằm, vẫn rầu rĩ không vui, Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống đối diện, "Lát nữa ăn nhiều một chút, ăn xong rồi lại vui lên thôi."

Không lâu lắm nhân viên phục vụ đã mang món ăn vào, Kỷ Diệc Hoành cầm chiếc đĩa nhỏ cạnh tay Thị Diễm, "Cho cậu nhiều mù tạc một chút nhé?"

"Để mình tự làm."

"Không cần, hôm nay tâm trạng cậu không tốt, cho cậu nghỉ giải lao."

Khóc môi Thị Diễm không nhận được cong lên, "Kỷ Diệc Hoành, lời này phải là mình nói, người khó chịu nhất là cậu mới đúng."

Kỷ Diệc Hoành gấp mấy miếng cá hồi đặt vào chiếc đĩa nhỏ, "Tôi thật sự không khó chịu, không được thi không được thôi. Ngược lại là cậu, chút chuyện nhỏ này đã

nghĩ không thông thì sau này sao có thể làm đại sự hả?"

Anh làm mất cơ hội tốt nhất, anh bị người ta lập kế hoạch hãm hại, còn suýt chút nữa bị người ta bôi đen tiền đồ, từ nay về sau không thể ngẩng cao đầu. Vậy mà hôm nay anh lại là người giảng giải cho cô, an ủi cô. Thi Diễm cảm động đến đặt một bên lên, tâm tình đã tốt lên đôi chút, "Kỷ Diệc Hoành, cậu có biết cậu trong mắt mình giống như cái gì không?"

"Giống mặt trời?"

"Sao cậu biết hay vậy?"

Kỷ Diệc Hoành rót cho cô một chén rượu, "Vậy mà lại đúng là mặt trời, cậu có thể nghĩ ra cái gì đó mới mẻ hơn một chút không?"

"Bởi vì mình cảm thấy cậu luôn hướng hái tiến về phía trước. Mình biết thật ra áp lực và gánh nặng trên vai cậu cũng rất lớn, nhưng tất cả mọi người nhìn vào đều cảm thấy cậu làm gì cũng đặc biệt thuận lợi, còn có khả năng truyền năng lượng cho người khác. Không giống mặt trời thì giống cái gì đây?"

Kỷ Diệc Hoành nghe cái miệng nhỏ của cô một mạch thả ra những câu nói vô mong ngựa để nghe này thì không nhịn được bật cười, "Cậu có thể thay từ dùng để hình dung tôi mà."

"Vậy thì giống như..... hoa hướng dương đi?"

Đuôi lông mày của cậu thiếu niên giật giật, bỏ đi, anh không nên hi vọng cô có thể nói ra đóa hoa gì đẹp đẽ hơn một chút, "Vẫn là để mặt trời đi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 78: Cậu ấy sẽ ngày một tốt hơn

Dịch: CP88

Chiều tối, Từ Từ Dịch ngồi trong ký túc xá, nơi bàn tay vẫn đau dữ dội, dù có uống thuốc của bác sĩ vào cũng không có mấy tác dụng.

Cô ấy lật một trang, nhưng hoàn toàn đọc không vào, điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên, là số lạ.

Từ Từ Dịch cầm lên ấn nghe, "A lô?"

"Tôi là Hàn Lăng Dương, tôi chờ cậu ngoài cổng ký túc xá nữ."

Từ Từ Dịch giật mình, sống lưng cũng thẳng tắp, "Cậu đến đây làm gì?"

"Cậu ra ngoài một chuyến." Hàn Lăng Dương nói xong thì ngắt máy.

Từ Từ Dịch vội vàng đứng dậy, nhưng đầu cô còn chưa gọi, cả người nhìn qua không có chút tinh thần nào cả. Cô ấy muốn tránh không gặp, nhưng dù gì trưa nay Hàn Lăng Dương đã giúp cô gọi đồ ăn ngoài tới, cũng không thể đến cả một câu cảm ơn cũng không có phải không?

Từ Từ Dịch sửa soạn sơ qua một lượt rồi bước nhanh ra ngoài, đến gần cổng ký túc xá nữ liền thấy Hàn Lăng Dương đứng dưới gốc một cây đại thụ gần đó.

Mặt trời đã ngả về Tây, nhuộm lên bầu trời một vệt nắng chiều, chiếu lên đỉnh đầu thứ ánh sáng hồng nhuận ấm áp như bông, từng tia từng tia, vô cùng đẹp đẽ.

Từ Từ Dịch bước nhanh về phía trước, "Sao cậu lại đến đây?"

"Vết thương thế nào rồi? Tay còn đau không?"

"Vẫn khá ổn."

"Đi thôi, đi ăn cơm tối."

Từ Từ Dịch đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Buổi trưa là cậu gọi thức ăn đến giúp mình hả? Mình không có số điện thoại của cậu, còn định chờ Sur từ nhỏ về rồi hỏi có phải cậu ấy....."

"Không cần phải hỏi, thức ăn đó là tôi gọi người đưa tới."

Hàn Lăng Dương ném lại cho Từ Từ Dịch một câu trả lời ngắn gọn súc tích, cô ấy đi theo cậu lên mấy bước. "Cậu gọi nhiều quá, cơm và thức ăn đều chưa ăn hết, đủ cho mình ăn bữa tối nay."

Hàn Lăng Dương dừng chân nhìn cô ấy, "Sao phải vậy? Một bữa cơm mà thôi, không hết bao nhiêu tiền."

Không hết bao nhiêu sao? Một trăm tệ gọi thức ăn ngoài, này cũng đủ cho cô ấy mua thức ăn mấy ngày rồi.

Hàn Lăng Dương dẫn Từ Từ Dịch đến một nhà ăn gần trường, Từ Từ Dịch nhút nhát ngồi một bên, Hàn Lăng Dương nói cô ấy gọi món cô ấy cũng chỉ nói tùy theo ý cậu.

Hàn Lăng Dương mở quyền menu, chọn xong món mới gọi nhân viên phục vụ đến.

Bàn tay bị thương của Từ Từ Dịch đặt trước người, Hàn Lăng Dương chỉ cần ngừng đầu là có thể nhìn thấy, "Điện thoại của cậu đâu? Tôi thêm wechat của cậu."

Trái tim kịch liệt nhảy nhót, gần như đã vượt qua cả nhịp trống của tiếng nhạc trong nhà ăn. Từ Từ Dịch lấy điện thoại ra để cho Hàn Lăng Dương quét mã, thông báo xác nhận bạn bè gửi tới, cô ấy vừa muốn ẩn xác nhận, Hàn Lăng Dương đã vươn tay ra cầm lấy điện thoại của cô ấy.

"Cậu thật sự không cần như vậy, tay của mình không có gì quá đáng lo, với lại tiền thuốc cũng đều là cậu bỏ rồi....."

Từ Từ Dịch nghe thấy điện thoại của mình truyền đến tiếng chuông thông báo, Hàn Lăng Dương lại ẩn xác nhận gì đó, sau đó đặt lại điện thoại vào lòng bàn tay cô. "Tôi chuyển trước cho cậu 20 ngàn coi như là phí bồi dưỡng, cậu cẩn thận dưỡng thương, đợi đến khi nào đi kiểm tra lại tôi sẽ đi cùng cậu."

"Không thể được, cậu thật sự không cần cho mình tiền....."

Nơi khóe mắt cô ấy lướt qua màn hình điện thoại, nhìn thấy trên đó đã ghi lại lịch sử chuyển khoản, hơn nữa cô ấy còn đã xác nhận, Từ Từ Dịch vội vàng cầm điện thoại lên, "Thật sự không cần như vậy, mình....."

"Đây là lẽ dĩ nhiên thôi, nếu không nhờ cậu thì tổn thất với tôi không thể chỉ là một chút chi phí nhỏ nhỏ như vậy. Hơn nữa, là vì tôi không muốn nợ bất kỳ ai."

Cậu đã nói rõ ràng đến mức này rồi, Từ Từ Dịch sao còn có thể không hiểu. Tay cậu so với tay Từ Từ Dịch quý giá hơn bao nhiêu, cô ấy giúp cậu cầm một hòn đá, tiền này coi như là bồi thường. Số tiền này chính là cách giải quyết trọn vẹn nhất, không cần dây dưa về sau, cũng không cần phải nhớ kỹ chuyện của cô.

Mà số tiền kia đối với Từ Từ Dịch chính là một khoản tiền cực kỳ lớn, cô ấy đặt điện thoại về bàn. "Khi đó mình không có nghĩ nhiều như vậy, cậu hoàn toàn không cần để trong lòng, còn có, số tiền này thật sự quá nhiều."

Hàn Lăng Dương đan hai tay lại với nhau rồi đặt lên bàn, "Tôi bắt đầu học đàn dương cầm từ lúc ba tuổi, toàn bộ ký ức tuổi thơ chỉ có học đàn. Mua một cây đàn dương cầm rất đắt đỏ, tiền học đàn cũng rất nhiều, 20 ngàn so với số tiền đã đầu tư cho hai bàn tay này cũng chỉ có vài buổi học mà thôi."

Từ Từ Dịch nghe cậu nói vậy, khuôn mặt hơi hồng lên, Hàn Lăng Dương nhận ra, vội bổ sung, "Cậu đừng nghĩ ngợi lung tung, ý tôi là số tiền này cho cậu hoàn toàn thích hợp, không thể thích hợp hơn được nữa rồi."

"Nếu đã quý tay của mình như vậy, vì sao lại muốn chà đạp nó?"

Hàn Lăng Dương khẽ giương mắt nhìn cô, Từ Từ Dịch đón lấy tầm mắt của cậu, "Cậu đánh nhau với người ta, một khi xông vào ẩu đả thì kết quả xấu nhất sẽ là bị thương. Cậu có từng nghĩ tới nếu như bàn tay đó bị phế bỏ, vậy sẽ đáng tiếc đến mức nào?"

"Vậy tay cậu thì sao? Chỉ là một cô gái nhỏ, để lại di chứng rồi, sau này phải làm sao đây?"

Từ Từ Dịch nấp máy môi, không biết phải trả lời thế nào.

Hàn Lăng Dương mời cô ấy ăn cơm chính là vì muốn trả lại phần ân tình này, dù không thể lập tức trả hết thì cũng không muốn để lại.

Đường về ký túc xá có đi qua một đoạn tối đen như mực, Từ Từ Dịch theo sát phía sau Hàn Lăng Dương, một tay đặt trước người không dám động loạn, một tay còn lại nắm chặt điện thoại.

Trong lòng Từ Từ Dịch hiểu hơn ai hết, người như cô ấy một khi đem lòng yêu thích ai đó, so với bất kỳ ai đều sẽ gian khổ hơn gấp vạn lần.

Từ Từ Dịch nhìn bóng lưng trước mắt, muốn đánh bạo xông lên một lần, nhưng cô ấy dám sao? Đã biết rõ không có kết quả còn muốn giao phó chân tâm, liệu mình đâm đầu vào, sợ là sau cùng chỉ còn lại một hồi khôn khổ.

Trong lòng Từ Từ Dịch chưa xót lợi hại, Hàn Lăng Dương đối với cô ấy mà nói chính là một nguồn sáng trên cao, chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm tới.

Thi Điền ôm hi vọng may mắn cuối cùng đi kiểm tra kết quả so tài, nhưng vẫn là không thấy tên của Ký Diệc Hoành.

Ký Diệc Hoành nhìn mọi chuyện rất thoáng, nhưng trong tim Thi Điền lại như bị một cây đao chém qua, để lại vết rạch, không lâu sau hẳn sẽ biến thành sẹo. Cũng tốt, nó cũng sẽ luôn nhắc nhở cô, sau này không thể tiếp tục ngây thơ, muốn làm việc lớn thì phải luôn cẩn trọng từng bước.

Nghỉ hè kết thúc sẽ đến một tháng huấn luyện quân sự, bởi vì Từ Từ Dịch bị thương ở tay nên được đặc cách ở lại ký túc xá dưỡng thương.

Ngày đi tháo thạch cao Từ Từ Dịch không báo cho Thi Điền và Hàn Lăng Dương, cô ấy hiểu Hàn Lăng Dương không muốn nợ mình, đã vậy, sự kiện này liền coi như kết thúc sau số tiền cô ấy đã nhận đi.

Phần khớp nối ở ngón tay đã hồi phục khá tốt, chỉ là ở đó nhô lên một cục nhỏ nhỏ.

Bác sĩ lâm kiểm tra cho cô ấy, nhìn trong tấm phim chụp thì cả xương và khớp đều không có vấn đề gì, liền kê thuốc cho cô ấy, lại dặn dò thi thoảng chườm nóng, quan sát một thời gian rồi nói tiếp.

Lễ kỷ niệm thành lập trường lần thứ mười một qua đi, mấy người Từ Từ Dịch lôi kéo Thi Điền đến trước bảng thông báo của trường xem trò vui.

Bên trong tủ kính dán đầy những kết quả học tập và giải thưởng của những sinh viên ưu tú trong năm học vừa qua, Ký Diệc Hoành được dành riêng một phần ở trung tâm, Thi Điền theo bản năng áp sát tới chiêm ngưỡng thành quả.

Chu Tiểu Ngọc đột nhiên chỉ vào một góc nhỏ, "Mau nhìn, năm nay có Từ Cảnh này."

Thi Diễm khẽ kéo cánh tay anh, chuyện này đối với Kỳ Diệc Hoành chính là một cơ hội trời cho, chưa biết chừng còn có thể thành danh từ khi còn trẻ, cô thật sự hy vọng có thể mau mau nhìn anh đứng ở nơi cao.

"Đầu năm sau ở một đài vệ tinh có chương trình tìm kiếm giọng nói, chị và vị giám đốc của đài đó có quen biết, cũng có quyền trực tiếp đề cử. Nếu như em có thể tham gia, dựa theo tài năng này hoàn toàn có thể làm ra một trận phong thần. Kỳ Diệc Hoành, có những cơ hội không phải ai cũng có, em không muốn thử một lần đứng trên sân khấu lớn thử sức sao? Khi đó em sẽ phát hiện nơi đó sinh ra là dành cho em, giọng nói của em có thể mang em càng bay càng xa, nhưng em nhất định cũng cần một người đi trước dẫn đường. Chị có thể khiến cho con đường bước lên thành công của em bớt đi những đoạn sỏi đá nhấp nhô, chúng ta đều là sinh viên của Nghiêm lão sư, chị sẽ không gạt em."

Trong lòng Kỳ Diệc Hoành cũng có quyết định của chính mình, chí hướng của anh rất cao rất xa, một khi bước lên con đường mà người khác sắp xếp, có thể nhờ vậy mà anh sẽ sớm được giương cánh bay cao, nhưng cái giá cần phải đánh đổi sợ là sẽ ít đi nhiều tự do hơn.

"Hai năm, tôi có thể ký với chị hai năm."

"Không được, hai năm quá ngắn."

Thi Diễm đứng bên cạnh không chen lời, Kỳ Diệc Hoành nhấc tay đặt lên chiếc ghế tựa, "Hai năm sau tôi nhất định phải tự do, chuyện tôi muốn làm cũng có rất nhiều, tôi không muốn bị ràng buộc."

"Nếu em muốn thực hiện giấc mơ của chính mình, thì cũng cần phải học cách từ bỏ."

"Bỏ đi thời gian hai năm còn chưa đủ sao? Nếu như vậy mà không đủ thì loại giấc mơ này cũng không phải thứ tôi muốn."

Lục Nhất Lạc đại khái đã nhìn ra kiên trì của cậu thiếu niên, "Vậy đi, chúng ta cùng để cho đối phương thời gian suy nghĩ, một tuần sau chị sẽ quay lại."

"Tôi không cần suy nghĩ lại, sư tỷ, chị trở về suy nghĩ đi."

Thi Diễm có chút trống trải trong lòng, bọn họ mới chỉ là sinh viên năm ba, vốn dĩ chỉ có thể nỗ lực chạy trên mặt đất, nhưng Kỳ Diệc Hoành đã sắp chấp cánh bay xa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Có muốn gạo nấu thành cơm luôn không?

Dịch: CP88

Nghiêm lão sư đưa Lục Nhất Lạc đi, lúc trở lại phòng phát thanh, nhìn chằm chằm Kỳ Diệc Hoành nửa ngày không biết nên nói gì.

"Đây là cơ hội rất tốt đó." Ông ấy chỉ nói đến đây, dù sao cũng không tiện thay Kỳ Diệc Hoành quyết định.

"Em biết, sư tỷ hứa hẹn không ít chuyện tốt, nhưng nếu như không làm được thì phải làm sao đây? Người mà sư tỷ ký khằng định không thể chỉ có một mình em, càng không thể đem toàn bộ tài nguyên cho em. Thời gian hai năm em còn có thể lãng phí, nhưng nếu là năm năm, sau đó em không thể thành công trong tay sư tỷ, vậy thì cũng đừng nói đến tương lai nữa rồi."

Thi Diễm vừa rồi chỉ nhìn những chỗ tốt, quả thật không nghĩ đến nếu như trong năm năm này Lục Nhất Lạc không tận tâm tận lực thì Kỳ Diệc Hoành coi như thảm.

"Nếu là đánh cược, vậy em cam nguyện thử một lần."

Về mặt của Nghiêm lão sư lúc này mới khẽ giãn ra, "Được rồi, trong lòng em đã có chủ ý là được."

"Vẫn phải cảm ơn thầy Nghiêm."

Suốt một tuần này Kỳ Diệc Hoành quả nhiên không có chút ý tứ nào muốn nhượng bộ, Nghiêm lão sư lại ở đằng sau bóng gió tiết lộ với Lục Nhất Lạc không ít tin tức, nói là lại có công ty bởi vì phát hiện bảo tàng này mà tìm đến giao thiệp, khiến cho Lục Nhất Lạc sốt ruột phá lệ một lần, đồng ý với yêu cầu hai năm của Kỳ Diệc Hoành.

Hợp đồng sẽ được ký trong văn phòng của Nghiêm lão sư, Thi Diễm vương ca học thể dục nên không đến, vừa tan học liền nhận được điện thoại của Kỳ Diệc Hoành.

"Cậu đang ở đâu?"

"Sân thể dục nè."

"Cậu ra cổng trường chờ tôi, cùng nhau ăn cơm đi."

Thi Diễm chạy nhanh về phòng học thu dọn một chút, lúc chạy đến cổng trường mới phát hiện ra Nghiêm lão sư và Lục Nhất Lạc đều có mặt.

Địa điểm là Kỳ Diệc Hoành chọn, bốn người ngồi trên xe của Nghiêm lão sư. Chiếc xe lái vào phố kinh doanh, lại đi thêm một đoạn nữa mới dừng lại trước một nhà hàng.

Thi Diễm đi theo Ký Diệc Hoành vào phòng bao, anh đã đặt trước một bàn thức ăn, hiện tại còn sớm, Ký Diệc Hoành để cho nhân viên phục vụ mang lên trước một bình trà.

Bốn người ngồi xuống chiếc bàn tròn, lúc này Thi Diễm mới nghĩ tới hợp đồng có lẽ đã thuận lợi ký rồi.

Lục Nhất Lạc đứng dậy rót cho Nghiêm lão sư một chén trà. "Em thật sự phải cảm ơn thầy đã đem nhân tài để lại cho em."

"Vậy sau này phải dốc sức vun bón đấy."

"Thầy yên tâm, nếu em không làm được như đã hứa, vậy thầy cứ đánh em đi."

"Con bé này, càng ngày càng biết ăn nói."

Lục Nhất Lạc kính Nghiêm lão sư một chén trà, "Em trở lại sẽ lập tức sắp xếp, cuộc thi kia em chỉ có một tiêu chuẩn, liền để lại cho cậu ấy. Nếu như cuộc thi này thắng lợi, vậy thì con đường sau này của cậu ấy có thể thuận lợi mà đi rồi."

"Thầy biết em bận rộn, nhưng nếu như đã ký rồi, thầy cũng tin tưởng con đường sau đó của Ký Diệc Hoành sẽ được em sắp xếp chu toàn."

"Dĩ nhiên rồi ạ."

Ký Diệc Hoành cũng đứng dậy kính Nghiêm lão sư một chén trà, Thi Diễm thấy vậy, vội vàng đứng lên theo.

Nghiêm lão sư nâng chén uống cạn, Thi Diễm lại nhanh nhẹn rót đầy vào cho ông.

"Hóa ra bây giờ kính trà còn phải mang theo người nhà, nhưng cô bé này đúng là không tệ, chăm chỉ giỏi giang, đi theo em chạy trước chạy sau chưa từng có một lời oán thán, đúng là không dễ dàng."

Thi Diễm được khen có chút lâng lâng, khuôn mặt nhỏ cũng hơi đỏ lên, kính trà xong liền nhanh chóng ngồi về.

"Hóa ra sư đệ và sư muội lại là một đôi?" Khóe miệng Lục Nhất Lạc ngậm ý cười.

"Vậy mà thầy còn khen em hóa nhân kim tinh, rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra hả?" Nghiêm lão sư ăn một khối bánh ngọt, "Thầy đã sớm phát hiện ra rồi."

"Vâng, là mắt em vụng về."

Bọn họ vui vẻ nói chuyện một lúc, Ký Diệc Hoành thấy thời gian không còn sớm, liền đi ra ngoài dặn dò nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Nghiêm lão sư cũng đứng dậy, "Thầy ra ngoài hút thuốc."

"Vâng."

Cửa phòng đóng lại, Thi Diễm nhìn sang Lục Nhất Lạc ngồi ở bên cạnh. "Sư tỷ, để em rót cho chị một chén nữa nhé."

"Không cần." Mắt thấy Thi Diễm muốn đứng dậy, Lục Nhất Lạc chặn bàn tay trên miệng chén trà, "Em tên là gì?"

"Thi Diễm."

"Có phải chuyện em và Ký Diệc Hoành ở cùng nhau có rất nhiều người đã biết?"

Thi Diễm thành thật trả lời, "Vâng."

"Em cũng biết chị đã ký hợp đồng với Ký Diệc Hoành, sau đó sẽ phải đổ vào một khoản đầu tư lớn cho cậu ấy, chị không muốn phải bồi thường tổn thất."

Thi Diễm mơ hồ nghe ra ẩn ý trong lời của cô ấy, "Sư tỷ, có chuyện gì xin nói thẳng."

"Tiền đồ sau này của Ký Diệc Hoành không thể đo đếm, nếu chị là em, chị sẽ thả cho cậu ấy bay cao hơn."

Trái tim Thi Diễm đánh thịch một cái, "Chị muốn em chia tay với cậu ấy?"

"Không quá một năm nữa, cuộc sống riêng của cậu ấy sẽ bị người ta moi móc phơi bày, nhưng tình yêu vườn trường đến cuối cùng có mấy đôi có thể thành công chứ? So với việc bị hoàn cảnh ép cho phải chia tay, chỉ bằng hiện tại tác thành cho nhau, em phải rõ ràng, em đi theo cậu ấy sẽ chính là phiền phức kéo cậu ấy lại."

Thi Diễm nhìn Lục Nhất Lạc cảm ẩm trà lên tự rót đầy cho mình, cô thật sự không ngờ tới mới chỉ ngày đầu tiên thôi Lục Nhất Lạc đã tặng cho cô một đòn phủ đầu này.

"Rốt cuộc quan hệ yêu đương và tiền đồ sau này của cậu ấy có liên quan đến nhau như thế nào ạ?"

"Vậy vì sao mình tình yêu đương, sau đó là kết hôn, sinh con đều phải giấu giếm? Cái gì cũng phải có lý do của nó."

Thi Diễm lại không cảm thấy như vậy là đúng, "Là vì chị không nói đến những cặp vợ chồng được người ta ngưỡng mộ, chỉ cần vợ chồng ân ái, cuộc sống hạnh phúc, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến tiền đồ được."

"Nói như vậy, là em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi? Sẽ có một ngày Ký Diệc Hoành đứng trên đỉnh cao, tất cả mọi người đều cảm thấy tò mò với cuộc sống riêng của cậu ấy. Bọn họ có thể sẽ bóc ra những chuyện em đã làm từ nhỏ đến lớn ra không để lại chút nào, bối cảnh gia đình của em cũng có thể không sớm thì muộn sẽ bị phơi bày ra ngoài. Nếu em cảm thấy mình có thể chịu đựng được, vậy thì hoan nghênh thử."

Thi Diễm bị đánh trúng chỗ đau, đau đến mức không thể thở nổi, như là bị chặn đứng cửa sống.

Cô thu lại tầm mắt, giọng nói vẫn kiên cường, "Vậy chị nói với Kỳ Diệc Hoành đi, để cậu ấy nói với em chuyện chia tay."

"Em cần gì phải vậy?"

"Chỉ cần cậu ấy nói chia tay, em tuyệt đối sẽ không níu kéo, nhưng nếu cậu ấy không có ý đó, vậy em cũng sẽ không tự chủ trương. Dù sao ban đầu cũng là cậu ấy tỏ lộ với em, làm việc phải có đầu cuối, là cậu ấy bắt đầu, vậy cũng phải là cậu ấy kết thúc. Con người em chính là rất dễ thích nghi với hoàn cảnh, quả ngon hay quả đắng đều có thể nuốt trôi."

Lục Nhất Lạc không khỏi nhìn thêm Thi Diễm một chút, cô bé này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng trong lòng lại rõ như gương. Biết đi theo Kỳ Diệc Hoành sẽ có quả ngon ăn, liền đuổi cũng không đi.

Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, Kỳ Diệc Hoành đẩy cửa ra, phía sau là Nghiêm lão sư, hai người một trước một sau đi vào.

"Chờ hai người lâu lắm rồi," Lục Nhất Lạc lập tức thay đổi sắc mặt, "Nghiêm lão sư, không phải thầy lại kéo sinh viên của mình đi hút thuốc đây ạ?"

"Nói bậy."

Hai người vừa ngồi xuống, nhân viên phục vụ liền dọn thức ăn lên.

"Nhất Lạc, em nhớ sau này nếu sắp xếp công việc cho Kỳ Diệc Hoành thì cố gắng sắp xếp vào cuối tuần, nếu thật sự không được thì cũng không cần miễn cưỡng, phía trường học thầy sẽ nói chuyện."

"Được ạ."

Nghiêm lão sư liếc sang Thi Diễm ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Kỳ Diệc Hoành, "Thi Diễm vẫn làm trợ lý cho Kỳ Diệc Hoành đi, chủ nhật cùng em ấy ra ngoài, đối với tương lai sau này của em cũng có chỗ tốt. Ngày thường nếu như vương lịch học không thoát ra được thì để cho em ấy đi một mình, nếu thật sự không giúp được nữa mới để cho Nhất Lạc sắp xếp người khác, vậy được không?"

Lục Nhất Lạc cười nói, "Đương nhiên là được, em cũng không thể tách đôi uyên ương người ta ra mà."

Thi Diễm mỉm cười ngồi một bên, đối phương vừa rồi cũng không có nói như vậy.

Nơi gò lên ở khớp tay của Từ Từ Dịch vẫn không có dấu hiệu xẹp xuống, dù sau đó đã có mấy lần đi khám lại thì bác sĩ vẫn không nhìn ra lý do là vì sao.

Từ khi bắt đầu đã làm không đến nơi đến chốn, cũng chỉ có thể chấp nhận kết quả này.

Cô ấy nằm trên giường, ngón tay không khống chế được tìm đến tài khoản của Hàn Lăng Dương, cậu rất ít khi cập nhật, hơn nữa còn đặt quyền hạn ba ngày, thứ cô ấy có thể xem đã ít lại càng ít.

Từ Từ Dịch đột nhiên phát hiện ra nội dung mới, kích động đến mức đưa điện thoại đến trước mặt. Đó là một video quay lại buổi biểu diễn nào đó, cô ấy mở ra xem, phát hiện ra người đánh đệm dương cầm là cậu.

Hàn Lăng Dương mặc bộ âu phục trang trọng, vóc dáng cao gầy, đầu ngón tay như nước chảy mây trôi lướt trên phím đàn, đánh ra nhạc điệu khiến người người say mê.

Màn hình điện thoại đột nhiên nhảy ra một cuộc gọi, chính là Hàn Lăng Dương. Từ Từ Dịch không biết là chột dạ hay làm sao, nuốt chút nữa quăng cả điện thoại đi.

"A lô?" Sau khi lấy lại bình tĩnh, Từ Từ Dịch liền nhanh chóng ấn nghe.

"Thi Diễm có đó không?"

Từ Từ Dịch liếc sang chiếc giường trống đối diện, "Còn chưa về, cậu tìm cậu ấy có việc gì không?"

"Tôi gọi cho cậu ấy nhưng đã tắt máy, chắc là hết pin rồi."

"Ừ." Từ Từ Dịch cũng chỉ có thể đáp lại như vậy.

"Cậu có thể ra ngoài một chuyến không? Tôi có thứ muốn đưa cho cậu ấy."

Từ Từ Dịch vội vén chăn lên, "Được, mình đang ở ký túc xá."

"Vậy cậu đi ra đi."

Từ Từ Dịch nhanh chóng mặc quần áo, lại tìm áo khoác lên người, sau đó mới bước nhanh ra ngoài.

Hàn Lăng Dương chờ trước cổng ký túc xá, Từ Từ Dịch bước nhanh về phía đó, cậu thiếu niên nghe được tiếng bước chân thì quay đầu lại.

"Sư tử nhỏ vẫn chưa về."

Hàn Lăng Dương đưa tấm vé trong tay cho Từ Từ Dịch, "Vậy thì phiền cậu rồi."

Từ Từ Dịch nhận lấy, khẽ liếc mắt qua, phát hiện là vé vào cửa của một buổi biểu diễn, vị trí rất đẹp. Cô ấy nghĩ tới video Hàn Lăng Dương đăng lên kia. "Cậu cũng sẽ tham gia phải không?"

"Ừ, tôi có một tiết mục."

"Thật lợi hại." Từ Từ Dịch ngưỡng mộ cậu từ tận đáy lòng.

"Cậu nói với cậu ấy nhất định phải dành thời gian đến đó."

Từ Từ Dịch gật đầu, xem ra video ngày hôm nay là diễn tập. Nhưng là cũng chỉ có một tấm vé, mà dù cô ấy có muốn tự mua cũng khó có được vị trí tốt như vậy.

"Về nghỉ ngơi đi."

"Ừ."

Từ Từ Dịch vuốt nhẹ tấm vé, tâm tư của Hàn Lăng Dương đối với Thi Diễm, e là cũng chỉ có Thi Diễm đầu gối mới không nhận ra thôi.

Tình cảm đôi khi chính là như vậy, Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành đứng sóng vai nhau, Hàn Lăng Dương đứng sau lưng Thi Diễm, cô đứng sau lưng Hàn Lăng Dương, nhưng vì con mắt của tất cả đều một mực hướng về phía trước, vậy nên vĩnh viễn không thể nhìn về sau.

Từ Từ Dịch nhìn bóng lưng của cậu thiếu niên càng đi càng xa, mãi đến khi không còn nhìn thấy nữa mới quay người trở lại ký túc xá.

Nghiêm lão sư có uống chút rượu, từ lượng lại không tốt, lúc đi ra khỏi nhà hàng không tránh được chân nam đá chân chiêu.

Lục Nhất Lạc cầm chìa khóa xe. "Tôi đưa mọi người về."

"Không cần," Kỷ Diệc Hoành đưa Nghiêm lão sư đến cạnh xe, "Chúng tôi tự về được."

"Vậy được rồi, trên đường cẩn thận một chút."

Thi Diễm giúp anh mở cửa xe ra, Kỷ Diệc Hoành đỡ Nghiêm lão sư ngồi vào trong. Lục Nhất Lạc lái xe đi xa, lúc này anh mới lấy điện thoại chuẩn bị gọi xe, Thi Diễm đứng sau anh, không báo trước đột nhiên vòng hai tay ôm lấy thắt lưng anh. "Chúng ta đi dạo một đoạn đi, ở lối ra của đoạn đường dành riêng cho người đi bộ này có ga tàu điện ngầm, chúng ta đi tàu điện ngầm về."

"Sao hôm nay bỗng nhiên thông thả thế?"

"Minh nhìn thời gian rồi, cách giờ đóng cổng còn xa lắm."

Kỷ Diệc Hoành nắm lấy hai tay cô, đầu ngón tay cào nhẹ lòng bàn tay cô, "Được rồi, chúng ta đi dạo."

"Kỷ Diệc Hoành, nếu sau này mình muốn chia tay với cậu, vậy cậu sẽ nhớ mình chứ?"

"Đêm nay cậu không có uống rượu mà nhì, làm sao lại say rồi?"

Thi Diễm áp mặt lên lưng anh, "Mình rất tỉnh táo, chỉ hơi linh tinh một chút thôi."

"Hơi linh tinh cũng không được."

"Vì sao chứ?"

"Chúng ta đang rất tốt rồi, vì sao phải chia tay?"

Cũng đúng, cô đi bên cạnh anh, mỗi ngày đều vui vẻ vô cùng, thậm chí còn cảm thấy một ngày hai mươi tư tiếng vẫn không đủ, sao có thể rảnh rỗi sinh nông nổi mà nghĩ đến chuyện không tốt đó? Xem ra cô đúng là đã bị nấy câu nói của Lục Nhất Lạc dọa cho sợ hãi rồi.

"Kỷ Diệc Hoành, mình sợ sau này sẽ không xứng với cậu."

Cậu thiếu niên kéo tay cô xuống, xoay người nhìn cô, sau đó hung hăng búng lên trán cô một cái thật kêu. Thi Diễm á một tiếng, đau đến mức phải cúi gập người.

"Người không xứng với tôi nhiều lắm, không chỉ có một mình cậu."

Thi Diễm ôm trán đứng thẳng dậy, "Cậu đúng là cái đồ kiêu căng."

"Cậu có thấy vui vẻ khi ở bên cạnh tôi không?"

"Vui chứ."

"Có phải là sợ tương lai tôi sẽ một cước đá cậu đi?"

Thi Diễm nhón chân lên, nhìn thẳng vào nơi đáy mắt sâu thẳm của cậu thiếu niên, "Cậu sẽ chứ?"

Không hiểu sao cô lại không hề sợ hãi anh sẽ làm như vậy, Kỷ Diệc Hoành kéo bàn tay cô ôm trán xuống, nhìn thấy nơi bị anh búng vào đã đỏ lên.

"Không biết."

Khóe miệng Thi Diễm không nhịn được cong lên.

Kỷ Diệc Hoành cúi người hôn lên vết đỏ trên trán cô, nụ hôn lại lướt xuống vành tai. "Chi bằng..... chúng ta gao nấu thành com đi, như vậy cậu cũng không cần phải sợ

trước sợ sau nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đại thần, mình muốn cùng cậu sinh em bé

Dịch: CP88

Thi Diễm rút cổ lại, cô cảm thấy Kỷ Diệc Hoành càng ngày càng to gan, lời này cũng không có một chút nào chỉ là thả ám hiệu, rõ ràng là trần trụi.....

Cô đẩy trước ngực anh, "Cậu đừng có làm bừa."

"Tôi làm bừa với cậu bao giờ? Là cậu cứ mãi do dự lưỡng lự nên tôi mới giúp cậu nghĩ cách thôi."

Thi Diễm cấp tốc chui ra khỏi lồng ngực của anh, "Gạo nấu thành cơm, vậy cũng là cơm sống."

"Cơm sống tôi cũng thích ăn."

"Không thèm đề ý đến cậu nữa." Cô xoay người muốn đi.

Kỷ Diệc Hoành kéo cô lại, "Đường về trường không phải hướng này."

"Kỷ Diệc Hoành, cậu nói xem, có phải là do mình nghĩ quá nhiều không?"

"Còn không phải hà." Cậu thiếu niên cầm tay cô chậm chậm đi về phía trước, "Để cậu ở bên cạnh, những chuyện phải đối mặt và sắp đối mặt tôi đều đã nghĩ tới, tôi cũng chưa từng sợ hãi."

Làn sương mù mờ trong lòng Thi Diễm bởi vì câu nói này của Kỷ Diệc Hoành mà bay biến sạch. Kỷ Diệc Hoành cũng đã nói như vậy rồi, cô còn cái gì phải sợ nữa, mà chuyện cô lo lắng không phải là vẫn còn chưa đến à?

Kỷ Diệc Hoành đưa Thi Diễm về ký túc xá, Từ Từ Dịch thấy cô đi vào, liền vẫy tay gọi cô, "Su từ nhỏ."

"Tôi nay không học hả? Đã chuẩn bị đi ngủ rồi?"

Từ Từ Dịch đưa tấm vé vào cửa xem buổi biểu diễn kia cho cô, "Hàn Lăng Dương gọi điện nhưng cậu tắt máy, cậu ấy nhờ mình chuyển cho cậu."

Thi Diễm nhận lấy, "Cái gì thế?"

"Cậu tự nhìn đi."

Thi Diễm liếc mắt qua, lại lật mặt sau lên xem, "Cái tên Linh dương này, rõ ràng biết mình không thích xem biểu diễn còn cho mình vé làm gì chứ. Mà ngày hôm đó mình cũng không rảnh, mình có việc rồi."

"Nếu không quan trọng thì cậu tạm hoãn lại rồi qua đó đi."

Thi Diễm cầm tấm vé gõ lên mạn giường của Từ Từ Dịch hai cái, "Đi theo Kỷ Diệc Hoành ra ngoài đây, cậu nói có quan trọng hay không?"

Khóe miệng Thi Diễm theo câu nói đó cong lên, Tường Tư Nam từ bên cạnh cô đi qua, cố ý cụng vào vai cô một cái. "Thiếu nữ hoài xuân đấy, cậu nói có quan trọng không?"

"Lại nói linh tinh, xem mình có đánh chết cậu không!" Thi Diễm cầm tấm vé kia muốn đánh Tường Tư Nam.

Từ Từ Dịch gấp đến mức đứng bật dậy, "Đừng....."

Bàn tay của Thi Diễm dừng lại ở giữa không trung, "Làm sao thế?"

"Cậu sẽ làm rách tấm vé mất."

"Su từ nhỏ của chúng ta lại chỉ muốn ở bên cạnh đại thần, dù có là đứng trên đường ngắm trăng cũng miễn nguyện đến mức cười ha hả trong lòng. Chuyện của người khác ấy mà, cậu ấy không có thấy đâu."

Thi Diễm thuận tay nhét tấm vé vào tay Từ Từ Dịch. "Cậu đi."

"Á?" Cô ấy giống như chạm phải củ khoai lang bỏng tay, vội vàng thả tấm vé ra. "Mình không đi."

"Mình thật sự không có thời gian mà, cũng không thể lãng phí phải không? Cậu và Linh dương cũng coi như có quen biết, lần trước không phải còn cùng nhau xem phim à?"

Thi Diễm vừa dứt lời, Từ Từ Dịch đã quỳnh lên muốn che miệng cô lại, may là Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc đều không nghe thấy. Khuôn mặt nhỏ của Từ Từ Dịch

đỏ lên, Thi Diễm cười cười lần thứ hai nhét tấm vé vào tay cô ấy, "Mình biết cậu là người không thích lãng phí nhất, cậu nhìn giá vé vào cửa này mà xem, mình không đi cậu cũng không đi, vậy lãng phí biết bao nhiêu."

Thi Diễm xoay người trở về giường, thời gian không còn sớm, cô muốn tranh thủ tắm giặt rồi đi ngủ.

Từ Từ Dịch cầm lấy tấm vé kia, trong lòng vừa có chờ mong lại có thấp thòm, người Hàn Lăng Dương muốn thấy không phải cô ấy, nhưng cô ấy muốn gặp cậu, muốn nhìn cậu thêm một cái.

Ngày đó, Từ Từ Dịch theo đoàn người đi vào trong, nói chính xác thì là bị đẩy về phía trước, thật vất vả mới tìm được chỗ ngồi.

Phía sau có không ít người cầm bảng điện tử cổ vũ, Từ Từ Dịch ôm theo mong đợi trong lòng, cuối cùng cũng chờ được Hàn Lăng Dương lên sân khấu.

Chiếc đàn dương cầm kia cách chỗ Từ Từ Dịch ngồi rất gần, cậu thiếu niên ngồi xuống chiếc ghế của mình, quanh thân như có ánh sáng phát ra. Hàn Lăng Dương theo bản năng nhìn về phía này, lúc nhìn thấy Từ Từ Dịch rõ ràng trong mắt có chút giật mình.

Từ Từ Dịch xấu hổ chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống, nhưng lại không thể xông lên giải thích với cậu. Từ Từ Dịch lo Hàn Lăng Dương hiểu lầm, toàn bộ quá trình sau đó càng thêm thấp thòm không yên.

Thật ra thứ được quan tâm nhất trong cả một tiết mục biểu diễn là mấy cô gái vừa hát vừa nhảy trên sân khấu, tiếng vỗ tay vang lên không ngừng.

Rất ít người chú ý đến ai là người đánh đàn dương cầm, ai là người hát đệm. Mà ánh mắt của Từ Từ Dịch trước sau đều dừng lại trên người Hàn Lăng Dương, chưa từng dời đi.

Cậu là thứ ánh sáng rực rỡ không gì có thể sánh bằng trong mắt Từ Từ Dịch, càng nhìn nhiều thêm một giây, lại càng thấy thứ ánh sáng này thậm chí có thể đốt cháy con mắt, bỏng rát.

Hàn Lăng Dương đưa lưng về phía cô ấy, mỗi một tiếng đàn phát ra giống như một tinh linh, nhảy nhót trên bà vai Từ Từ Dịch.

Khỏe miệng cô ấy không nhịn được khẽ cong lên, kỳ thực chỉ cần giấu đi tâm tư thật sâu, sau đó đứng từ xa nhìn cậu cũng rất tốt, không nói ra mới không phải đối mặt với những giây phút tổn thương lòng.

Trước vài phút kết thúc tiết mục, Từ Từ Dịch rời khỏi chỗ.

Hiện tại đã khá muộn, cô ấy đi nhanh ra ngoài, các cửa hàng xung quanh đều đã đóng cửa, cô ấy đi thêm một đoạn nữa mới tìm được một cửa hàng tiện lợi 24 giờ.

Có lẽ đến tận giờ này Hàn Lăng Dương cũng chưa có thứ gì bỏ bụng, cô ấy mua một phần onigiri(*) và một chiếc sandwich, nhờ nhân viên cửa hàng hâm nóng lại, sau đó mới mua thêm một ly cà phê nóng.

(*) cơm nắm của người Nhật

Từ Từ Dịch đứng ngoài cửa chờ Hàn Lăng Dương, nhưng hiện tại mới chỉ vừa kết thúc, đoàn người đông như nước lũ ào ra bên ngoài. Từ Từ Dịch ngơ ngác đứng một bên, không biết phải đi đâu tìm cậu.

Từ Từ Dịch lấy điện thoại ra muốn gọi điện cho Hàn Lăng Dương, nhưng vừa nghĩ lại, mới phát hiện ra mình lại suy nghĩ ngốc nghếch rồi. Hàn Lăng Dương là khách mời đặc biệt đến biểu diễn, nhất định đã có người thay cậu sắp xếp, cũng sẽ có con đường riêng cho cậu rời đi.

Từ Từ Dịch cầm túi đồ ăn kia, chỉ cảm thấy nặng trĩu trĩu.

Cũng không biết cậu có nhận ra cô ấy đã sớm rời đi rồi hay không, mà có thể dù là nhìn thấy thì Hàn Lăng Dương cũng sẽ không có ý định hỏi một câu.

Hắn là cậu cũng sẽ chỉ cảm thấy tấm vé này không thể khiến Thi Diễm đến thật quá đáng tiếc.

Lục Nhất Lạc muốn tạo thanh thế cho Kỳ Diệc Hoành, nhưng biết cũng không thể nóng lòng. Đây chính là chuyên môn của cô ấy, đương nhiên biết phải chọn đúng thời cơ.

Rà soát qua một lượt, cảm thấy livestream chính là thứ mang đến độ hot tốt nhất, liền nói Thi Diễm sắp xếp lịch một buổi livestream, còn chuẩn bị sẵn quà tặng, đến lúc đó sẽ có một nhóm người đua đi.

Buổi tối, Thi Diễm còn đang vắt óc suy nghĩ nội dung cho buổi livestream, bút trên giấy viết ra rồi lại gạch đi.

Điện thoại vang đến tiếng chuông thông báo, Thi Diễm cầm lên xem, là tin nhắn của Lục Nhất Lạc.

Cô ấy có đoàn đội của chính mình, chuyện như vậy chính là ngựa đi quen đường. Cô ấy biết được những cô gái thời nay thích gì, cũng biết lực lượng này chính là nhân tố quan trọng đẩy vị trí của Kỳ Diệc Hoành lên cao.

Trong lúc livestream cần có phần đặt câu hỏi, Lục Nhất Lạc cũng đã chuẩn bị đầu vào đầy cho cô.

Thi Diễm quét mắt qua một lượt, cảm thấy có chỗ không thích hợp, liền gọi điện cho cô ấy, "Học tỷ, trong này có những câu hỏi hình như hơi quá, em sợ Kỳ Diệc Hoành không chịu phối hợp."

"Nếu đến cả những câu hỏi như thế này cũng không giải quyết được, sau này sao có thể tiếp nhận phỏng vấn từ bên ngoài? Hơn nữa phải trả lời thế nào chị đều viết ra rồi, em chỉ cần đưa cho cậu ấy, để cậu ấy học thuộc trước là được."

Thi Diễm biết một khi Lục Nhất Lạc đã cương quyết thì người khác có nói gì cũng sẽ không nghe vào. Cô nhắm nghiền một hồi, cảm thấy Lục Nhất Lạc đã thành thực hơn bọn họ rất nhiều, cũng biết làm thế nào thu hút ánh mắt của người khác, nhất định những gì làm ra đều hữu ích hơn cô.

Thi Diễm đính kèm phần câu hỏi rồi gửi cho Kỳ Diệc Hoành, "Những câu hỏi kia phải trả lời thế nào đều có ở đây, cậu cẩn thận đọc qua một chút, ngày mai tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện."

Cũng không biết Kỳ Diệc Hoành đang làm gì, cách một hồi lâu sau mới trả lời lại cô một chữ ừ.

Ngày hôm sau, Thi Diễm ăn trưa xong liền chạy đến phòng phát thanh của trường.

Ngày hôm qua cô còn đặc biệt mua về hai chậu cây đặt trên giá sách cách đó không xa, như vậy khi livestream bối cảnh phía sau Kỳ Diệc Hoành sẽ không quá đơn điệu. Thi Diễm ngắm nhìn một hồi lâu, mới rút cuộc coi như có được một góc đặt hài lòng.

Kỳ Diệc Hoành ngồi bên cạnh nhìn cô bận rộn đi qua đi lại, "Không cần thiết."

"Hình ảnh quá dở cũng không được, à, đám câu hỏi ngày hôm qua cậu đã xem qua chưa?"

"Ừ."

"Cần phải trả lời thế nào, cậu đã học thuộc chưa?"

"Ừ."

Thi Diễm lúc này mới hơi yên tâm.

Livestream trước giờ đều do Thi Diễm chủ trì, nửa thời gian đầu để cho Kỳ Diệc Hoành tự do phát huy, đọc thoại, hát, nửa thời gian sau là phần hỏi nhanh đáp nhanh.

Kịch bản là của Lục Nhất Lạc cho người chuẩn bị, câu hỏi đều là lấy từ khu bình luận trên weibo tổng hợp lại.

Thi Diễm ngồi bên ngoài phạm vi quay của camera, chuẩn bị bắt đầu.

"Câu hỏi thứ nhất, là từ KO288, "Lão công lão công, tụi em sẽ mãi ủng hộ anh....."

Kỳ Diệc Hoành ngồi trên ghế dựa, cổ tay áo xắn lên vài nấc, trên tay anh cầm tập kịch bản lát nữa sẽ dùng đến, ánh mắt sáng nhưng lạnh lùng, "Ai là chồng của bọn họ? Tôi không phải!"

Thi Diễm nhìn câu trả lời ghi ở bên dưới, không đúng nha, không phải là anh nên nói cảm ơn mọi người đã ủng hộ, nhờ có sự ủng hộ của mọi người nên anh mới có thể càng đi xa hơn sao?

Thế nào mà giọng điệu lại biến thành như vậy rồi?

Thi Diễm lấy điện thoại của mình ra, lén lút xem phần bình luận.

"Thiên a, tiểu ca ca muốn trở mặt không quen biết....."

"Là muốn ly hôn ngay tại hiện trường, các chị em, chúng ta đi....."

Thi Diễm có thể nhìn ra, bọn họ chỉ là ngoài miệng nói như vậy thôi.

Bàn tay cầm tập câu hỏi của Thi Diễm hơi run lên, "Trả lời cho đảng hoàng, người hâm mộ đi hay ở đều trông cậy hết vào cái miệng này của cậu đấy."

Câu hỏi tiếp theo.

"Đại thần, đại thần, tụi em muốn sinh con cho anh!"

Thi Diễm trầm nghĩ, mấy cô gái thời nay đều bạo như vậy sao? Chỉ mới nghe được giọng của anh mà đã dám đề cập đến câu hỏi này?

Trên hai hàng lông mày của cậu thiếu niên treo đầy không kiên nhẫn.

Thi Diễm biết anh danh xứng với trí tuệ, trả lời câu hỏi đơn giản như vậy khẳng định dư sức, lại nói, không phải đã có câu trả lời được chuẩn bị sẵn rồi đây sao?

Thi Diễm chuyển tầm mắt xuống dưới một chút, câu trả lời trên đó là như vậy: Con cái gì chứ? Đừng nói linh tinh, dù sao mọi người cũng không hiểu rõ tôi là người như thế nào. Cuộc sống tôi rất đơn giản, chỉ muốn tập trung vào việc học.....

Nếu gọi đây là câu trả lời tiêu chuẩn, vậy đến Thi Diễm cũng có chút không nhìn nổi, trí thức giả quá rồi.

Để cho Kỳ Diệc Hoành tự trả lời, đoán chừng anh sẽ nói, sinh con thì có gì vui, chúng ta cùng đi lập đội đánh Liên quân!

Tầm mắt Thi Diễm rơi xuống khuôn mặt của Kỳ Diệc Hoành, thấy anh hơi ngời thẳng lên, ném tập kịch bản trong tay lên bàn, sau đó kéo chiếc ghế tựa về phía Thi Diễm, chân anh như có như không đụng phải chân cô.

Một tay anh chống má, khóe mắt cong cong, không biết là bị làm sao, anh bỗng nhiên tháo ra một chiếc cúc trên cùng.

"Tốt, đến đây đi, xem xem cậu có thể sinh được mấy đứa."

!

Đây là cái trò đùa gì vậy!

Thi Diễm không chút nghĩ ngợi cầm tập kịch bản trong tay gõ lên đầu Kỳ Diệc Hoành, anh đẩy ghế tựa lùi về, cũng cùng lúc trở về màn hình livestream

Cái mục hỏi nhanh đáp nhanh này cô thật sự sắp không chủ trì nổi nữa rồi, Kỳ Diệc Hoành hoàn toàn không làm theo những gì Lục Nhất Lạc đã chuẩn bị trước, thích làm gì thì làm, muốn nói gì liền nói cái đó a.

Mà khu bình luận cũng trong giây phút bùng nổ.

"Oa ma ma, mị hóa đá rồi!"

"Ngao ngao, tiểu ca ca trêu chọc con tim thiếu nữ của tui!"

"Được lắm, tiểu ca ca chờ đó, lời này là anh nói, người ta muốn sinh một đội bóng!"

Thi Diễm lên nuốt một ngụm nước bọt, chuyện này sao lại biến thành như vậy rồi?

Rốt cuộc cũng có người bắt trúng trọng điểm, "Lời này là anh nói với ai ấy, không phải là nói với cô trợ lý đấy chứ?"

"KHÔNGGGG, đồ kị đã khiến trái tim này nát tan!"

"Máu chó quá rồi nhaaa!"

Thi Diễm che mặt, Kỳ Diệc Hoành ngồi dựa lưng về sau, về mặt tiêu sái như căn bản không biết mình vừa gây ra họa gì, "Tiếp tục đi."

Thi Diễm run rẩy trong lòng, còn tiếp tục như thế này, trời cũng sẽ sụp xuống mất thôi.

Cô hung hăng trừng mắt với Kỳ Diệc Hoành, chỉ là trong mắt anh bộ dạng này lại đáng yêu vô cùng, Kỳ Diệc Hoành làm cái động tác OK, rồi rồi, anh nhất định sẽ phối hợp.

Ít nhất thì cô cũng coi như uy hiếp anh thành công, mấy câu hỏi sau đó Kỳ Diệc Hoành đều ngoan ngoãn trả lời đúng như những gì đã sắp xếp từ trước.

Thật vất vả mới kết thúc buổi livestream, Thi Diễm nhanh chóng đóng lại cửa sổ trang web, lại lấy điện thoại xuống.

"Vừa rồi cậu nói chuyện cái kiểu gì thế hả?"

"Là trả lời quá tốt hả?"

"Sao cậu có thể nói như vậy chứ, cậu cậu cậu..... cậu như vậy, người ta sẽ nói là cậu không đứng đắn."

Kỳ Diệc Hoành không quan tâm, "Cũng không phải tôi nói với bọn họ."

"Không thèm nói chuyện với cậu nữa, mình đi đây." Thi Diễm nhìn đồng hồ, phát hiện sắp đến giờ lên lớp, liền vội vàng dọn dẹp đồ đạc rồi rời đi.

Buổi chiều vừa mới tan học, Lục Nhất Lạc giống như bấm sẵn đồng hồ gọi tới.

Thi Diễm đi ra khỏi giảng đường, ần nghe, "A lô, sư tỷ."

"Chị vừa đến trường, chúng ta gặp nhau đi."

"Là vì buổi livestream hôm nay ạ? Em đã nói với Kỳ Diệc Hoành rồi, câu trả lời chị chuẩn bị trước em cũng đã đưa cho cậu ấy, em không biết vì sao cậu ấy lại trả lời như vậy."

Trong giọng nói của Lục Nhất Lạc đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, "Gặp mặt rồi nói sau đi."

Bát Bát: Cám ơn Linhao tỷ tỷ đã gửi lì xì đầu năm cho Bát nhé, chương này coi như phần đáp lễ của Bát~~

Oa oa vì sao độc giả của ta lại cứ đáng yêu như thế này cơ chứ, yêu mn nhiều lắm lắm~~~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chính là muốn gặp cậu

Dịch: CP88

Thi Diễm nghe thấy bên kia truyền đến tiếng tút tút, cánh tay cô rũ xuống, đặt trên lan can, ánh mắt nhìn xuống dưới sân trường.

Nếu là trước đây, cô căn bản không cần phải sợ bất kỳ kẻ nào, đây cũng chỉ là một tình huống bất ngờ nho nhỏ trong buổi livestream mà thôi, lại nói người gây ra chuyện là Kỷ Diệc Hoành, có liên quan gì đến cô đâu chứ?

Nhưng hiện tại Lục Nhất Lạc lại nhất định muốn tìm cô hỏi tội, tránh không được một trận mắng chửi.

"Sư tử nhỏ, về ký túc xá chưa?" Tường Tư Nam từ xa gọi cô.

Thi Diễm miễn cưỡng giương môi, "Minh có chút chuyện, mấy cậu về trước đi."

"Ok."

Thi Diễm đi xuống cầu thang, cô và Lục Nhất Lạc vừa rồi không hề nói sẽ gặp nhau ở đâu, còn đang thất thần, bên tai đã nghe thấy tiếng còi xe truyền tới.

Sân trường bình thường chỉ có xe của giảng viên và nhân viên mới có thể tiến vào, Thi Diễm không quay đầu lại, tự động đi dịch sang bên cạnh.

Lục Nhất Lạc hạ cửa sổ xe gọi cô, "Thi Diễm."

Cô quay đầu lại nhìn, Lục Nhất Lạc dừng lại bên người cô, "Lên xe đi."

"Đi đâu ạ?"

"Chỉ tìm thầy Nghiêm có chút việc, hiện tại cũng không dư thời gian nói chuyện riêng với em, chúng ta vừa đi vừa nói luôn đi."

Thi Diễm nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là lên xe của cô ấy.

Lục Nhất Lạc quả nhiên không phải người thích vòng vo tam quốc, "Buổi livestream ngày hôm nay chị đã xem rồi."

Thi Diễm biết cô ấy đến để khởi binh vấn tội, "Không phải hiệu quả rất tốt sao ạ? Tuy là có hai câu Kỷ Diệc Hoành không theo những gì chị sắp xếp nói ra, nhưng có lời nào là không thể chấp nhận được đâu?"

Lục Nhất Lạc nhìn về phía trước, "Em rất mãn nguyện với kết quả này?"

"Em cảm thấy muốn nói gì thì nói cái đó thôi, đây mới chính là livestream."

"Em dụ dỗ Kỷ Diệc Hoành công khai thừa nhận quan hệ của hai người, còn nhỏ tuổi như vậy nhưng vì sao tâm cơ lại thâm sâu thế chứ?"

Thi Diễm như có thứ gì đó chặn lại ở cổ họng. "Kỷ Diệc Hoành đã sớm thừa nhận em, em cần gì phải dụ dỗ cậu ấy? Rõ ràng đám câu hỏi đó là chị đưa cho em, em cũng đã đưa ra ý kiến với chị trước rồi, đã nói nếu như loại hỏi đáp này nếu như xử lý không tốt nhất định sẽ gặp phải phiền phức."

Lục Nhất Lạc không ngờ được cái miệng nhỏ này của Thi Diễm lại lợi hại như vậy, cô ấy và Kỷ Diệc Hoành mới được coi như quan hệ hợp tác, mà Thi Diễm cùng lắm cũng chỉ là một cô trợ lý nho nhỏ mà thôi.

Hai tay cô ấy đặt trên vô lăng, không nói gì nữa, xe dừng lại, Thi Diễm nhìn thấy Nghiêm lão sư và Kỷ Diệc Hoành đang từ trên tầng đi xuống.

Hai người xuống xe, Kỷ Diệc Hoành vừa nhìn thấy bọn họ đi cùng nhau, hàng lông mày lập tức theo bản năng nhíu lại. "Chuyện livestream không liên quan đến Thi Diễm, đừng tìm cậu ấy."

Lục Nhất Lạc có chút không tự nhiên, "Nhìn tên nhóc con nhà cậu bảo vệ che chở cho Thi Diễm kia, chị cũng chỉ tiện đường đưa em ấy tới đây thôi. Và lại hiệu ứng sau buổi livestream tốt như vậy, chị còn có thể vì chút chuyện nhỏ này mà quản em sao?"

Kỷ Diệc Hoành cười vuốt nhẹ hàng lông mày của Thi Diễm, cô vội vàng kéo tay anh xuống.

Lục Nhất Lạc nhìn hết vào mắt, sau đó bình thần chuyển tầm mắt đi nơi khác.

Kỷ Diệc Hoành càng ngày càng bận rộn, có khi phải xin nghỉ học, Thi Diễm cảm thấy đến cả bầu không khí trong ký túc xá cũng thay đổi. Bởi vì giảng viên của trường cũng có quyền đề cử, trước đó Từ Từ Dịch nghe được một vị học tỷ tiết lộ, nếu như kết quả học tập ưu tú, các mặt đều biểu hiện xuất sắc thì có thể sẽ được trực tiếp đề cử cho Đài truyền hình.

Từ Từ Dịch hàng năm đều nhận được suất học bổng của khoa, đối với cô ấy đây cũng là cơ hội tốt nhất, sau khi nghe được tin này thì càng liều mạng mà học hơn.

Tết năm nay của Thi Diễm vẫn như năm trước, về nhà mấy ngày rồi lại lên trường.

Vừa qua xuân, quá trình chuẩn bị cho Kỷ Diệc Hoành tham dự cuộc thi tuyển chọn lập tức náo nhiệt như chuẩn bị lễ hội.

Thời gian chuẩn bị trước và sau cho chương trình kia phải gần một tháng, địa điểm thu hình tại Thượng Hải, Lục Nhất Lạc vì muốn đảm bảo anh có thể ở trạng thái tốt nhất, trực tiếp đề cập với Nghiêm lão sư chuyện nghỉ học dài hạn, để cho Kỷ Diệc Hoành đến Thượng Hải trước, ở trong khách sạn chuẩn bị.

Vòng tuyển chọn đầu tiên, Kỷ Diệc Hoành thuận lợi nắm được thứ hạng cao.

Thi Diễm ở lại trường, ngồi trên lớp nhưng đầu óc lúc nào cũng mơ màng bay đi xa, trong thời gian thi đấu Kỷ Diệc Hoành không được dùng thiết bị di động, bởi vậy nên cô căn bản không liên lạc được với anh.

Chờ mãi mòn mỏi đến được chủ nhật, Thi Diễm cuối cùng cũng chờ được điện thoại của Kỷ Diệc Hoành.

"Ồ trường có nhiều bài tập không?"

Cô trốn ra ngoài nói chuyện, "Không nhiều."

"Tôi nhớ cậu."

Trong lòng vốn chất đầy ứ khó chịu và lo lắng vớ vẩn, vừa nghe được Kỳ Diệc Hoành nói vậy, khoe miệng lập tức giương lên thật cao, "Minh cũng nhớ cậu."

"Cậu đến Thượng Hải đi, ngay bây giờ."

"Không được đi, thầy Nghiêm nói cậu đang phải tiếp nhận phương thức huấn luyện khép kín....."

Kỳ Diệc Hoành nghe tai này lọt tai kia, "Không phải lúc nào cũng huấn luyện, tôi đã mua vé tàu cho cậu rồi, hiện tại gửi qua cho cậu."

"Minh còn chưa có đồng ý đi mà, cậu mua từ bao giờ vậy?"

"Cậu nhất định sẽ đi."

"Nói linh tinh."

Kỳ Diệc Hoành đầu bên kia hơi dừng lại, giọng nói nhanh chóng mềm xuống, "Tôi muốn cậu đến."

Thi Diễm thầm nghĩ sao cô lại không có tiền đồ gì thế này, vừa nghe anh nói một câu đó thôi mà trong lòng đã muốn nở hoa rồi.

"Có đến không hả?" Giọng nói của Kỳ Diệc Hoành mang theo thứ mê được không tên, khiến cho cô vô phương cứu chữa, không cách nào từ chối.

"Đến." Thi Diễm vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Kỳ Diệc Hoành gửi thông tin vé tàu cho cô, Thi Diễm nhìn thời gian không còn nhiều, vội vội vàng vàng chuẩn bị rồi đi ra ga tàu.

Lúc Lục Nhất Lạc đi vào, Kỳ Diệc Hoành còn đang luyện tập, cô ấy đặt túi hoa quả trong tay lên bàn.

"Cổ họng còn chịu được không?"

"Không vấn đề gì."

Lục Nhất Lạc cầm ấm nước, chờ đến khi nước sôi thì đi đến muốn cầm cốc nước của Kỳ Diệc Hoành.

"Không cần, để tôi tự làm." Kỳ Diệc Hoành nhanh hơn một bước cầm lấy chiếc cốc, "Sur ty, chị cũng có chuyện của mình, không cần phải mất thời gian chạy đến đây."

"Đối với chị hiện tại, mở đường cho em đi thẳng vào vòng chung kết chính là chuyện quan trọng nhất."

Kỳ Diệc Hoành ngược lại đã tính toán đầu vào đây, dựa người vào mép bàn nhìn cô ấy, "Tôi biết cuộc thi này rất quan trọng, trong lòng tôi cũng đã nắm chắc."

"Thời gian này em cũng không cần ra khỏi cửa, vòng loại cậu bộc lộ tài năng như vậy khó tránh được sẽ bị người ta nhận ra, hơn nữa, bây giờ cũng không phải lúc lộ mặt."

Kỳ Diệc Hoành không lên tiếng, anh xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nghĩ giờ này có lẽ Thi Diễm cũng đã lên tàu rồi.

"Khoảng thời gian này chị đều sẽ ở lại đây."

"Được, hiện tại tôi muốn nghỉ ngơi một chút."

Lục Nhất Lạc nghe vậy, xoay người đi ra khỏi phòng Kỳ Diệc Hoành, chỉ là cô ấy chân trước vừa mới quan tâm nói anh không được tùy tiện đi ra ngoài, chân sau Kỳ Diệc Hoành đã rời khỏi khách sạn. Tàu dừng lại ở sân ga, Thi Diễm theo đoàn người đi ra ngoài. Cô đối với nơi này chưa quen thuộc, có chút thấp thòm không tìm thấy đường, may mà cách một đoạn là lại có bảng chỉ đường, cô chỉ cần theo đó mà đi là được.

Thi Diễm chuyển chiếc ba lô ôm trước ngực, nơi này người qua lại nườm nượp, ngộ nhờ gặp phải trộm vặt thì phải làm sao bây giờ?

Cô theo đoàn người chuẩn bị đi lên thang máy, một chân vừa bước lên, eo đã bị người ta ôm lấy từ phía sau.

Thi Diễm theo bản năng la lên. "Á!"

Kỳ Diệc Hoành vội bịt miệng cô lại, "Là tôi."

Thi Diễm quay đầu nhìn thấy anh, thở ra một hơi, sau đó mới kéo tay anh xuống, "Cậu, sao cậu lại ở đây?"

"Sợ cậu lạc đường, đến đón cậu."

"Nhưng sao người ta lại thả cho cậu vào đây?"

Ngón tay của Kỳ Diệc Hoành hơi lạnh, hai tay ôm lấy mặt cô, giống như ôm lấy chiếc túi sưởi ấm áp, "Tôi mua vé."

"Tự mình cũng có thể tìm được cửa ra, cậu đúng là lãng phí tiền của."

Cậu thiếu niên kéo cô vào ngực, dùng sức ôm thật chặt, "Là vì muốn mau chóng gặp cậu, một khắc cũng không muốn chờ thêm."

Chương 82: Cậu ấy là người trong lòng tôi

Dịch: CP88

Thi Diễm cười ngọt ngào nâng tay vỗ lên lưng Kỳ Diệc Hoành. "Buồn nôn chết rồi buồn nôn chết rồi, Kỳ Diệc Hoành, vì sao trước đây mình không phát hiện ra cậu lại có thể nói ra những lời như vậy nhỉ?"

Bên cạnh có người vội vàng chạy qua, hình như là vì muốn đuổi theo tàu, Kỳ Diệc Hoành cầm tay Thi Diễm rồi dắt cô ra ngoài.

"Cậu biết không? Thầy Nghiêm thật sự đã đầu tư rất lớn vào vụ này đấy, vừa ra lệnh cho giáo viên chủ nhiệm của mỗi lớp huy động sinh viên bỏ phiếu cho cậu, còn vừa đề nghị trường phát đơn tuyên truyền, đám giấy lộn đó thật sự là tung xuống như mưa....."

Kỳ Diệc Hoành kéo cô đi về phía thang máy, "Phía phòng phát thanh thế nào rồi?"

"Mình vẫn đến đó hàng ngày, cũng coi như là cơ hội cho mình thực tập."

Chỉ là không có Kỳ Diệc Hoành ở đó, Thi Diễm cô đơn lẻ bóng đọc kịch bản, thi thoảng trong lòng cũng theo đó mà trống vắng.

"Ừ, đây chính là cơ hội để tích lũy, có thể chịu được thì nhất định phải tiếp tục kiên trì."

Kỳ Diệc Hoành xưa nay chưa từng một lần nói những câu đại loại như khuyên Thi Diễm cứ an nhàn mà sống, nói cô chỉ cần ở nhà hưởng thụ, anh nuôi cô, mà ngược lại, anh sẽ ở phía sau đẩy cô, khiến cho cô phải xông lên phía trước.

Bước lên thang máy, Thi Diễm khoác cánh tay Kỳ Diệc Hoành, "Bình thường cậu ăn cái gì? Đừng có nói là đều gọi thức ăn ngoài đó nhé?"

"Gần như là vậy."

"Chắc là chán lắm rồi?"

"Ừ, rất nhớ thức ăn nấu ở nhà."

"Trong khách sạn có thể nấu cơm không?"

Kỳ Diệc Hoành cũng không chú ý đến điều này, "Có một nhà bếp nhỏ, nhưng có thể không được đầy đủ dụng cụ cho lắm."

"Có thể ăn lẩu không? Mình hâm một nồi canh gà, sau đó lấy canh gà làm nước dùng."

Kỳ Diệc Hoành đi lên thang máy, kéo tay Thi Diễm để cô chú ý đường đi dưới chân, "Ra ngoài ăn là được, cậu cũng hiếm lắm mới có cơ hội đến đây."

"Cậu cũng chán rồi mà."

"Vậy cậu ở đây thêm hai ngày, cậu làm cái gì tôi sẽ ăn cái đó."

Thi Diễm đi theo đoàn người hướng về phía cửa ra, "Mình chỉ có thể xin nghỉ một ngày thứ hai."

"Được, thành giao."

Hai người trở về khách sạn, trên đường còn tạt vào siêu thị gần đó. Thi Diễm mua không ít thức ăn, còn mua một cái nồi mới và một con gà.

Về đến khách sạn, Kỳ Diệc Hoành xách trên tay túi lớn túi nhỏ, Thi Diễm chốc lát lại muốn cướp đồ từ trong tay anh, "Cậu xách nhiều như vậy, cảm không nổi thì để mình giúp đi."

Cửa thang máy mở ra, Thi Diễm cầm lấy một chiếc túi trong đó, "Tay mình còn đang trống không....."

Cô kéo mấy lần cũng không thể cướp về được chiếc túi, buồn chán lướt mắt một vòng trong thang máy đứng đầy người. Thi Diễm phát hiện ra trong đó có một người nhìn khá quen mắt, không nhận được chăm chú nhìn thêm.

Kỳ Diệc Hoành ngẩng đầu nhìn con số đang chạy, đợi đến khi thang máy dừng hẳn mới quay sang nói với Thi Diễm, "Đến rồi."

Cô vẫn còn cố ngoái lại nhìn, người phụ nữ kia tiếp xúc với ánh mắt của Thi Diễm, mỉm cười rồi gật đầu với cô.

Thi Diễm đi ra ngoài, được vài bước mới đột nhiên phản ứng lại, "Đó không phải là người phụ nữ lúc trước sao? Ngày dự thi chính là bọn họ thay đổi kịch bản, vì sao chị ta lại ở đây?"

"Ừ, đã gặp ở vòng sơ tuyển."

"Người có nhân phẩm đầy đặn như vậy lẽ ra nên bị cấm tham gia thi đấu mới phải!"

Một cánh cửa trên hành lang đột nhiên mở ra, theo đó là bóng người gấp gấp từ trong đi ra ngoài. Lục Nhất Lạc như kẻ trộm lăm lét nhìn trái nhìn phải, lúc này mới nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành và Thi Diễm.

Cô ấy bước nhanh về phía trước, lo lắng hỏi, "Em đi đâu? Vì sao ra ngoài không nói một tiếng?"

"Tôi đi đón Thi Diễm." Kỷ Diệc Hoành nhìn sang người bên cạnh, "Chào đi."

Thi Diễm giật giật môi, "Chào sư tỷ."

"Vậy vì sao đến cả điện thoại cũng không nghe?"

"Chắc là đặt chế độ im lặng rồi." Kỷ Diệc Hoành dẫn Thi Diễm đi vào căn phòng kia, Thi Diễm nhìn cánh cửa mở rộng, tuy Lục Nhất Lạc và Kỷ Diệc Hoành là quan hệ hợp tác, nhưng tự do ra vào phòng của anh như vậy cũng hơi quá rồi đó?

Kỷ Diệc Hoành đặt mấy chiếc túi trong tay lên bàn, Lục Nhất Lạc đóng cửa cẩn thận rồi mới tiến vào trong, "Sao lại mua nhiều đồ như vậy?"

"Lát nữa ăn lẩu."

Lục Nhất Lạc cau mày, "Nếu ăn không quen những món ăn kia thì nói với chị, chị nói đi giúp việc ở nhà làm rồi mang tới là được."

Thi Diễm đang định giải thích, nói cô mới là người đề nghị ăn lẩu, nhưng Kỷ Diệc Hoành đã cầm con gà kia đi về phía căn bếp nhỏ. "Muốn cắt một phần hầm hay hầm luôn toàn bộ?"

"Toàn bộ đi." Thi Diễm cúi người thu dọn mấy chiếc túi khác.

Lục Nhất Lạc ngồi xuống ghế, "Lúc ra ngoài có đụng phải người không?"

Thi Diễm nghe được, động tác rõ ràng hơi dừng lại, "Có, lần trước Kỷ Diệc Hoành đi thi đấu bị người ta lên đôi kịch bản, vừa rồi em đã gặp người kia."

"Đối phương cũng đã nhìn thấy hai người rồi?"

"Vâng."

"Vậy thì phiền rồi, đến thù đoạn xấu xa là đôi kịch bản mà đối phương cũng có thể làm được, thì lấy quan hệ của hai người âm mưu giả họa cũng không phải không thể."

Trái tim Thi Diễm đánh cái thịch, sống lưng cứng đờ, lẽ nào hiện tại đến cả việc tới đây nhìn Kỷ Diệc Hoành một cái cũng không được sao?

"Có gì mà phải nghiêm trọng lên như vậy?" Kỷ Diệc Hoành từ trong bếp đi ra, "Chúng tôi cũng không phải là quan hệ gì không thể để cho người ta biết, thoải mái thừa nhận là được rồi."

"Kỷ Diệc Hoành, đó là vì cậu không biết lòng người hiểm ác đến mức nào. Hiện tại còn là giai đoạn then chốt nhất!"

Cậu thiếu niên cầm lên một túi gia vị nhìn, "Sư tỷ, chị quá coi trọng danh tiếng. Tạm không nói hiện tại tôi chẳng là gì cả, dù sau đó có đúng là tiền đồ rộng mở, chẳng lẽ chuyện tôi có bạn gái còn có thể cản trở người khác sao?"

Lục Nhất Lạc dù gì cũng là người có căn cơ, những người làm việc dưới tay cô ấy ngày thường vì tài nguyên mà tranh đấu sứt đầu mẻ trán, tuổi như vậy, có ai mà không giấu bên mình một cô gái nhỏ đâu? Nhưng chỉ cần cô ấy không cho phép công khai, còn có kẻ nào dám nhiều lời, hay là dám không ngoan ngoãn giấu đi cho kỷ?

Nhưng hiện tại cô ấy lại không tiện tranh cãi với anh, Kỷ Diệc Hoành đẩy Thi Diễm vào bếp, còn mình lấy nguyên liệu trong mấy chiếc túi ra rửa. Thi Diễm đứng bên cạnh, cẩn thận từng li từng tí quan sát nét mặt của anh.

Kỷ Diệc Hoành nhắc mày nhìn cô, Thi Diễm nhích tới gần, "Sẽ ảnh hưởng xấu đến cậu chứ?"

"Sẽ không."

"Có thật không?"

Kỷ Diệc Hoành kéo Thi Diễm đến bên người, "Rửa rau đi."

"Ừ."

Kỷ Diệc Hoành đi ra ngoài, lúc trở lại cầm theo chiếc tai nghe, anh cầm nó nhét vào tai Thi Diễm. Tai nghe tự động phát những bài hát yêu thích của anh, Thi Diễm giật nảy mình, quay đầu nhìn về phía Kỷ Diệc Hoành.

Cậu thiếu niên dựng lên ngón trỏ đặt bên môi, đẩy khuôn mặt nhỏ của cô về chỗ cũ, để cô đưa lưng về phía anh. Ngón tay anh đặt trên bả vai cô xoa nhẹ mấy cái, sau đó mới quay người trở về phòng.

Lục Nhất Lạc vẫn ngồi trên ghế sofa, Thi Diễm đến cả tiếng bước chân rồi đi của Kỷ Diệc Hoành cũng không nghe thấy. Cô nhìn thấy điện thoại của anh đặt ở bên cạnh, theo bản năng muốn đưa tay chỉnh âm lượng xuống thấp, nhưng nghĩ lại vẫn là thôi đi.

Kỷ Diệc Hoành không muốn cô nghe, vậy cô không nghe là được rồi.

Cô chỉ cần nghe anh thôi.

Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống đối diện Lục Nhất Lạc, "Tôi sẽ không giấu diếm quan hệ với Thi Diễm, nếu một ngày nào đó thật sự có người hỏi, tôi sẽ thoải mái thừa nhận. Còn hậu quả khi làm điều đó, tự tôi sẽ gánh chịu toàn bộ."

"Nhưng hiện tại chúng ta đang ngồi chung trên một cái thuyền."

"Dù là người ngồi chung một cái thuyền thì tai họa tìm đến cũng có thể ai đi đường nấy, nhưng Thi Diễm là người trong lòng tôi, dù tôi có nhảy xuống nước cũng sẽ mang cậu ấy theo."

Bát Bát: Mọi người biết không, hơn 6 năm trước ta đã chiêm nghiệm ra một điều, đó là khi tức giận thì chúng ta không nên nói "bỏ đi", nó chỉ càng khiến chúng ta thêm bức bối hoặc âm ức hơn thôi, thay vào đó chúng ta nên nói "算了" - /suàn le/, cách nhấn nhá phải giống như các vị thái hậu trong mấy phim cung đấu ấy, dùng 1 lần chỗ "khí" trong phổi nhấn mạnh và kéo dài từ đầu và dùng chỗ "khí" còn lại bật ra từ sau, nếu có thể bắt chước theo đúng thần thái của mấy vị ấy thì càng tốt, mn sẽ cảm thấy mình thật sang chảnh và quý tộc, và cái sự sang chảnh ấy sẽ đủ để lấn áp con giận dữ trong lòng mn...

Đây, đây là ta nói vậy, nhưng dù sao chúng ta cũng là người Việt Nam, ở 1 mình thì được, không phải đang đứng trong lớp học tiếng Trung hoặc đang đứng trước người TQ mà lạm dụng sẽ bị người ta nói là không yêu nước, nên ta kiến nghị dùng kết hợp với "bỏ đi bỏ đi" thay vì "bỏ đi", nếu nói được trong vòng 58 tích tắc thì cách này sẽ giúp mn xả ra toàn bộ chỗ "khí" còn lại trong vòng 58 tích tắc và ngăn cản có thêm "khí" tràn vào phổi trong vòng 58x2 tích tắc. Hai phương thức đan xen, sẽ không bị gọi là lạm dụng nữa... hà hà hà...

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chụp trộm

Dịch: CP88

Lục Nhất Lạc liếc nhìn Thi Diễm đang bận rộn trong bếp, "Em phải hiểu rõ, chị là muốn tốt cho em."

"Tôi biết, nhưng tôi không phải tiểu hài tử, tôi biết phải lựa chọn thế nào."

Anh thì biết cái gì chứ? Lục Nhất Lạc đã sớm nghiên cứu hết những thí sinh tham gia thi đấu, thực lực chênh lệch dĩ nhiên là có, Kỷ Diệc Hoành lại thuộc về loại cả thực lực và nhan sắc đều thuộc hàng đỉnh của đỉnh. Dùng đôi mắt soi bầu vật của cô ấy, chính là tiền đồ không thể đo đếm được.

Thế nhưng sẽ có bao nhiêu người chịu cam tâm tình nguyện đi bỏ phiếu cho bạn trai của người khác đây?

"Nếu Thi Diễm thật sự thích em, con bé sẽ không để ý."

"Cậu ấy không để ý nhưng tôi để ý."

Lục Nhất Lạc bức bối trả lời, "Được, ý của em chị đã hiểu."

"Sur ty, sau này những lời như vậy đừng nói nữa. Tính Thi Diễm nhạy cảm, lại hay nghĩ ngợi lung tung, tôi cũng không muốn vì nhìn thấy cậu ấy khó chịu mà phân tâm."

Lục Nhất Lạc dù còn vô số lời muốn nói, hiện tại cũng chỉ có thể nuốt về bụng rồi. Kỷ Diệc Hoành đứng dậy đi đến bên cạnh Thi Diễm vô tâm vô phách còn đang đeo tai nghe nghe nhạc.

Kỷ Diệc Hoành tháo tai nghe xuống, Thi Diễm ngẩng đầu nhìn anh, "Cậu cứ làm việc của mình đi, chỗ này có mình là được rồi."

"Vẫn còn sớm, không vội."

Chờ canh gà hầm xong xuôi, Thi Diễm múc canh ra, sau đó bung món lẩu ra ngoài, đặt lên bàn trà, "Sur ty đâu?"

"Có việc, chắc là về rồi."

"Có cần phải gọi chị ấy qua ăn cùng không?"

Kỷ Diệc Hoành cầm bát đĩa dùng một lần ngồi xuống, "Vừa rồi tôi đi xuống mở một phòng cho cậu, ngay ở bên cạnh, lát nữa đưa cho cậu thẻ phòng."

"Lúc mình đến đây thấy đối diện cũng có khách sạn, chúng ta tách ra ở có phải là càng tốt hơn không?"

"Kiếm tiền không dễ, tôi cảm thấy chi bằng chúng ta ở cùng một phòng là tốt nhất."

Vành tai Thi Diễm lập tức đỏ lên, "Nói vớ vẩn cái gì đấy."

"Tôi có thể chơi game thâu đêm, hoặc là ngủ trên ghế sofa, cho cậu ngủ trên giường."

Thi Diễm mới không nghe theo anh, cô cầm nguyên liệu bỏ vào nồi lẩu, trong phòng khí nóng bốc hơi cuộn cuộn, hai người ngồi đối diện nhau, ăn đến mức cả người toàn là mồ hôi.

Dọn dẹp phòng bếp đầu vào đây, Ký Diệc Hoành đưa Thi Diễm đến phòng của cô, anh dùng thẻ mở cửa ra, "Tắm trước đi, lát nữa đến tìm tôi, chúng ta trò chuyện."

"Cậu ngủ sớm đi." Thi Diễm nói xong, muốn đóng cửa.

Ký Diệc Hoành đưa tay chặn lại, "Tôi không ngủ được."

"Được rồi, mình tắm xong sẽ qua đó."

Cậu thiếu niên nghe được câu trả lời vừa ý mới chịu buông tay.

Thi Diễm trước khi đi cũng đã tính toán sẽ ngủ lại một đêm, nên đã mang theo quần áo mới để thay. Ăn lẩu xong đến cả tóc cũng có cảm giác dính đầy dầu mỡ, cô đi vào nhà vệ sinh mới đầu lòng phát hiện ra, đi cả sớm không đến muộn không đến, lại đến đúng lúc này.

Hơn nữa còn sớm hơn những một tuần, cô cái gì cũng chưa có chuẩn bị.

Thi Diễm bất đắc dĩ đành cầm thẻ phòng đi ra ngoài, bên cạnh khách sạn có cửa hàng tiện lợi 24h, Thi Diễm tùy tiện chọn hai bịch rồi đi ra tính tiền, lại như kẻ trộm chạy một mạch về khách sạn.

Vừa đi vào thang máy, phía sau liền có thêm một người tiến vào. Thi Diễm quét thẻ, sau đó mới ấn số tầng cần tới.

Cô nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, "Anh lên tầng mấy?"

"Giống cô."

Thi Diễm nhìn chằm chằm con số không ngừng tăng lên kia, tựa người một bên nghĩ ngợi vẩn vơ, mãi đến khi cửa thang máy ding một cái mở ra.

Người đàn ông kia lên tiếng nhắc nhở, "Đến rồi."

"Cảm ơn." Thi Diễm vội bước ra ngoài, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái. Người đàn ông này rõ ràng đứng gần cửa hơn cô, vì sao nhất định muốn chờ cho đến khi cô rời khỏi mới bước theo ra?

Thi Diễm bước thật chậm, nghe thấy người đàn ông kia cũng bước chậm lại. Khách sạn này rất lớn, các phòng cũng phân ra thành khu, nhưng cô lại nghe thấy tiếng bước chân kia một mực đi theo mình.

Thi Diễm chỉ sợ đối phương cố tình đến gây phiền toái, liền đi lên thêm vài bước nữa rồi khom lưng ngồi xổm xuống, giả vờ muốn thắt lại dây giày.

Người kia không thể làm gì khác đành tiếp tục đi lên trước, lúc đi qua người Thi Diễm, cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy trong tay anh ta cầm một chiếc điện thoại.

Người đàn ông đi rất chậm, đến hành lang phía trước thì rẽ sang phải.

Thi Diễm vội vàng đứng dậy, cô không dám đi tìm Ký Diệc Hoành, người kia tám phần là bám theo cô, chờ cô và Ký Diệc Hoành gặp gỡ nhau.

Thi Diễm bước nhanh về phía trước, thế nhưng đúng lúc đi qua phòng Ký Diệc Hoành thì cánh cửa phòng bị anh mở ra, dọa cho Thi Diễm sợ đến mức vội nhích sang bên cạnh.

Ký Diệc Hoành chỉ thấy trước mắt có bóng người lao nhanh qua, liền đuổi theo lên, "Thi Diễm!"

Thi Diễm vội vàng đưa tay phải về phía sau, dùng sức xua xua, muốn ra hiệu cho anh đừng đi theo. Nhưng Ký Diệc Hoành thấy bước chân cô vội vã lại không yên lòng, ba bước đã đuổi kịp cô, sau đó một phát bắt được cổ tay cô, "Gọi cậu to như vậy mà sao lại không nghe thấy?"

Thi Diễm gấp gấp đẩy tay anh ra, hạ giọng nói, "Có người theo dõi, còn muốn chụp hình, mau, giả vờ không quen biết mình đi."

Thi Diễm nói xong, còn cố tình nâng cao giọng, "Cái anh này buồn cười thật, ở khách sạn mà cũng lạc đường được à? Thang máy ở bên đó!"

Ký Diệc Hoành thấy cô lại giả ra muốn đi, liền dứt khoát ôm lấy eo cô, "Người chụp trộm ở đâu? Đâu?"

"Ngay ở đây, cậu mau buông tay!"

"Ở đâu, cậu chỉ cho mình xem."

"Mới vừa đi qua mình."

Ký Diệc Hoành nhắc mắt nhìn về phía cách đó không xa, hành lang phía trước chia ra làm hai ngã rẽ. Ký Diệc Hoành bước nhanh qua, người kia sau khi chụp xong cũng không định ở lại lâu, đang bước nhanh rời đi.

"Chờ chút!" Ký Diệc Hoành nâng cao giọng, người kia lại càng đi nhanh hơn.

"Đứng lại!" Trong giọng nói của anh đã mang theo mấy phần nghiêm nghị, "Còn đi tiếp tôi sẽ báo cảnh sát."

Thi Diễm nhìn thấy tên đàn ông kia mạnh mẽ dừng chân lại, cô theo bản năng cũng dừng, "Anh đi đi, chỉ cần xóa tấm ảnh đó đi là được."

Người kia xoay người, trên mặt là dáng vẻ hết sức trấn định, "Có chuyện gì?"

Ký Diệc Hoành kéo Thi Diễm đang đứng bên cạnh không nhúc nhích, trực tiếp nhắc tay choàng qua cổ Thi Diễm. Cô bị bất ngờ đập tay lên cánh tay anh, muốn kẹp chết

cô hả?

Thi Diễm bắt đầu đi đành theo anh đi về phía trước, bộ dạng này của cô, thật sự là một chút cũng không thể phản kháng.

Hai người đi đến trước mặt tên đàn ông kia, mà cánh tay của Kỳ Diệc Hoành vẫn không buông ra.

Người kia hơi chột dạ, "Hai người muốn làm gì?"

Kỳ Diệc Hoành hơi nhắc cầm nói với anh ta. "Giúp chúng tôi chụp một tấm ảnh."

"Cái gì?" Tên đàn ông theo bản năng nắm chặt chiếc điện thoại trong lòng bàn tay.

Thi Diễm quỳnh lên, đập lên chân Kỳ Diệc Hoành một cái. Rõ ràng tối nay anh không có uống rượu, thế nào mà lại như đã say thế này?

Cánh tay Kỳ Diệc Hoành hơi buông lỏng, bàn tay ôm lấy bà vai Thi Diễm, "Chụp cho chúng tôi một tấm, đẹp một chút."

"Hả..... đùa cái gì thế, tôi chỉ là khách ở đây, cậu đừng có hiểu nhầm."

"Tôi không cần biết anh là khách hay là có ý đồ gì khác, chúng tôi không có chuyện gì không thể cho người khác biết. Nếu anh muốn chụp ảnh viết tin tức thì hiện tại tôi cung cấp cho anh tư liệu sống, không cần lên lút vụng trộm."

Tên đàn ông kia nghe anh nói như vậy thì trên mặt rõ ràng có tia do dự.

Thi Diễm lo lắng không yên, lại sợ hãi muốn trốn, nhưng Kỳ Diệc Hoành đã túm lấy cổ tay cô, dù bàn chân cô có được bôi thêm dầu cũng đừng nghĩ muốn trốn.

"Anh muốn viết tin tức tôi đã có bạn gái, ngay bây giờ tôi liền cho anh chụp ảnh. Chỉ là nếu anh muốn bạn gái tôi xuất hiện trên tin tức thì phải làm thế nào để ảnh chụp xinh một chút."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Nhóc con không có lương tâm

Dịch: CP88

Tên đàn ông kia nửa tin nửa ngờ, thử thăm dò nâng điện thoại lên.

Kỳ Diệc Hoành dí ngón trỏ lên khóe miệng Thi Diễm, "Cười một cái."

Cô phục anh sát đất rồi.

Đúng lúc này Lục Nhất Lạc ra khỏi phòng, đi được vài bước mới phát hiện ra cách đó không xa là Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành, còn có một người giờ điện thoại lên, cô ấy lập tức quát lên, "Làm cái gì đấy!"

Tên đàn ông còn chưa kịp ấn chụp, anh ta quay đầu, nhìn thấy Lục Nhất Lạc đập giày cao gót bước nhanh đến thì vội vàng cắt điện thoại đi, sau đó lại vội vàng lướt nhanh qua người Thi Diễm.

Giày cao gót gõ lên sàn đá phát ra tiếng lách lách, nhưng tên đàn ông kia chạy trốn cũng đủ nhanh, trong nháy mắt đã chui vào thang máy.

Cô ấy thờ hồng hộc chạy đến trước mặt hai người, "Hai đứa sao lại..... không kéo anh ta lại hả?"

"Kéo anh ta lại làm cái gì?"

Lục Nhất Lạc chống tay trên chiếc eo nhỏ, mất mấy phút điều hòa hô hấp mới có thể đứng thẳng dậy, "Anh ta đang chụp ảnh đấy, hai đứa lại cứ ngây ngốc đứng đó cho anh ta chụp là sao?"

Thi Diễm chọc ngón tay vào eo Kỳ Diệc Hoành, cảnh cáo anh không được nói lung tung. "Học tử, anh ta chỉ hỏi đường thôi ạ."

"Hỏi đường?" Lục Nhất Lạc nghe được thì muốn bật cười, "Trong khách sạn thì có cái gì cần phải hỏi?"

"Anh ta nói không thể xác định phương hướng, cũng không biết phòng của anh ta ở bên trái hay bên phải, ở phía đông hay phía tây."

"Vậy anh ta giờ điện thoại lên làm cái gì?"

"Anh ta nói sợ đi loanh quanh một hồi rồi lại lạc nữa nên mới chụp lại cái hành lang này, lát nữa khỏi phải hỏi lại."

Thi Diễm mắt không chớp tim không đập nhanh nói quàng nói xiên, Kỳ Diệc Hoành nhin cười, im lặng đứng bên cạnh để cho cô náo.

Lục Nhất Lạc khó tin nhìn chằm chằm Thi Diễm, "Lời này mà em cũng tin được?"

"Tin chứ, em cảm thấy như vậy cũng bình thường thôi, có những người trời sinh cảm giác với phương hướng đã không tốt rồi."

Nếu không vì có Kỳ Diệc Hoành đứng ở đây, Lục Nhất Lạc nhất định sẽ bộc phát mà mắng Thi Diễm vài câu, thế nhưng có vài lời đã đến miệng cuối cùng vẫn phải dẫn về.

"Chúng ta cũng đừng đứng chỗ này nói chuyện, mau về phòng đi thôi, ngộ nhờ tên đó thật sự có ý đồ khác thì xui thật rồi." Kỳ Diệc Hoành nói xong, đẩy nhẹ cái eo nhỏ của Thi Diễm.

Cô vội vàng gạt đầu rồi nói với Lục Nhất Lạc, "Em về đây, sư tỷ ngủ ngon."

Sau đó bước nhanh về phòng mình, tắm qua một cái rồi ở trên giường lăn lộn hồi lâu. Cô dùng dằng không dám qua chỗ Kỳ Diệc Hoành, cuối cùng vẫn là Kỳ Diệc Hoành tìm sang tận nơi ấn chuông cửa, cô mới chậm rì rì bước ra mở cửa.

"Sao hả? Còn chưa tắm xong?"

Kỳ Diệc Hoành ôm máy tính, trên bàn phím còn đặt một tập giấy, anh tự nhiên như ruồi chen vào phòng.

Thi Diễm thò cái đầu nhỏ ra ngoài nhìn quanh quất, sau khi xác định không có ai theo dõi mới cẩn thận đóng cửa lại.

"Sao cậu lại qua đây?"

"Tôi chờ cậu nửa ngày rồi."

Thi Diễm bày ra khuôn mặt mệt mỏi, "Mình buồn ngủ quá, suýt thì ngủ thiếp đi."

"Vậy ngủ đi."

Thi Diễm ngồi xuống mép giường, nhìn Kỳ Diệc Hoành đặt chiếc máy tính lên bàn.

"Cậu định chơi game hả?"

"Không chơi, tôi tìm ít tài liệu." Kỳ Diệc Hoành gõ nhanh trên bàn phím, Thi Diễm chăm chú quan sát gò má anh, "Cậu tìm trong phòng cậu cũng được mà."

"Cái đồ vô lương tâm này, chúng ta đã không gặp nhau bao nhiêu ngày rồi hả? Cậu tính thử đi."

Thi Diễm co hai chân lên, "Mình vẫn nhớ kỹ mà."

"Vậy sao cậu còn không nhân cơ hội này nói chuyện với tôi nhiều hơn một chút đi?"

Cô dứt khoát khoanh chân ngồi trên mép giường, "Rồi rồi, một ngày không gặp như cách ba thu, mình cảm thấy như đã mấy năm trôi qua ấy bạn học Kỳ Diệc Hoành ạ."

"Coi như cậu thức thối, chờ đến sau khi chúng ta kết hôn, chưa biết chừng tình cảm sẽ không còn nồng nàn như vậy, tôi thật sợ mấy năm không gặp cũng không thể khiến cậu nhớ tôi."

Sao tự nhiên lại nói đến chuyện kết hôn rồi? Bọn họ vẫn còn chưa đầu vào đâu đây này.

Thi Diễm nằm xuống giường, kéo chăn đắp kín người. Ngày hôm nay người quen đến thăm, cơ thể cứng ngắc khó chịu, nhưng cô vẫn gắng căng hai mắt nhìn chằm chằm Kỳ Diệc Hoành.

"Cậu ở đây đã quen chưa?"

"Không quen."

Cậu thiếu niên khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhẹ như lông chim lướt qua, nhẹ nhàng rơi vào đáy mắt Thi Diễm, luôn lách đi vào lòng cô.

"Không quen chỗ nào?"

"Không có cậu, chỗ nào cũng không quen."

Thi Diễm vội dùng hai tay che mặt, con mắt xuyên qua khe hở ngón tay lên nhìn Kỳ Diệc Hoành, "Thực là, cậu càng ngày càng buồn nôn, mình sắp không chịu được cậu mất rồi."

Cậu thiếu niên cười đứng dậy, sau đó đi đến bên giường. Anh co lên một chân, đầu gối đặt ở mép giường, Thi Diễm cảm thấy quần quanh người mình, "Cậu làm gì đấy hả?"

"Nói chuyện với cậu."

"Nói chuyện không cần phải sát lại như vậy."

Kỳ Diệc Hoành nằm xuống bên cạnh Thi Diễm, đưa tay ôm lấy cô. Thi Diễm loạn nhịp, hai chân không ngừng đập lung tung.

"Vừa nãy tôi thấy cậu mua đồ rồi, trong lòng cũng đã hiểu rồi, vậy nên chỉ ôm cậu một cái thôi."

Cơ thể Thi Diễm hơi cứng lại, mua đồ? Mua cái gì? Là..... là nó hả?"

Hai mắt Thi Diễm tròn tròn, muốn đóng không được muốn mở cũng không xong, Kỳ Diệc Hoành đặt tay lên vai Thi Diễm, "Ngày mai tôi chuẩn bị cho cậu một tấm vé, cậu cũng đến trường quay đi."

"Được." Thi Diễm mong còn không được, "Cậu hồi hộp không?"

"Không hồi hộp." Anh hơi nhích người về phía trước, lồng ngực áp sát sau lưng Thi Diễm, ép đến mức cô sắp thở không nổi, "Không gặp được cậu mới hồi hộp."

"Nói vậy, có gì mà phải hồi hộp chứ."

"Cậu nói rồi đó, một ngày không gặp như cách ba thu, tôi sợ trong vô số cái ba thu này cậu sẽ nhìn trúng người khác."

Thi Diễm khẽ huých khuỷu tay về sau, "Mình xem tivi rồi, mấy thí sinh giọng nữ kia ai cũng xinh đẹp hết, lời này phải là mình nói mới đúng."

Kỳ Diệc Hoành đưa tay ra ngắt nhẹ vành tai Thi Diễm, "Lần đầu nghe cậu nói như vậy, tư vị quả nhiên là đặc biệt."

"Tư vị gì thế, tã tời quá à?"

"Không phải, là ngọt ngào."

Khóe miệng Thi Diễm không kim lại được hơi cong lên, bàn tay của Kỳ Diệc Hoành đặt trên bả vai cô vuốt nhẹ, "Vòng này rất khó, chỉ cần vượt qua là tốt rồi."

"Mình tin cậu làm được."

Cậu thiếu niên không nói thêm nữa, trước nay anh làm gì cũng phải cân nhắc trước sau, trước kia là vì chính mình suy nghĩ, hiện tại, là vì anh và Thi Diễm suy nghĩ.

Chỉ khi trở nên cường đại, tương lai nếu có một ngày mưa gió kéo đến mới có thể trở thành tấm chắn kiên cố nhất đẩy lùi mọi bão tố.

Anh hiểu được, chuyện người phụ nữ kia tìm đến trường học chỉ sợ không phải là một lần ngoại lệ cuối cùng, nếu còn tiếp tục, Thi Niên Thịnh sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện. Kỳ Diệc Hoành không muốn đến khi đó phải nhìn thấy Thi Diễm hăm sâu không thể thoát ra, thậm chí là một chút năng lực gãy dựa cũng không có.

Anh cũng không nỡ ép cô phải sớm ra ngoài xã hội cạnh tranh sút đầu mề trán, đối với cô mà nói, trước mắt tiếp thu cho tốt những kiến thức chuyên ngành mới là quan trọng nhất.

Nếu vậy, có thể đánh liều cũng chỉ có anh.

"Mau ngủ đi."

Thi Diễm nhắm mắt lại, "Khi nào cậu về phòng?"

"Chờ cậu ngủ tôi sẽ về."

"Ngày mai cậu còn phải đi thi đó."

"Vậy nên cậu phải ngủ sớm một chút."

Thi Diễm không nói gì nữa, mi mắt cũng không tiếp tục động. Cô tự khám phục khả năng giả vờ ngủ của mình, nghe tiếng hít thở này mà xem, một chút cũng không lộ ra rối loạn, đều đều đều đều. Thi Diễm cứ như vậy nằm đếm cừu nhỏ trong đầu, chỉ là đến đến con thứ mấy nghìn mà Kỳ Diệc Hoành vẫn chưa chịu đi.

Thi Diễm không dám mở mắt, tiếp tục giả vờ ngủ.

Lại thêm một lúc nữa, cô cảm giác cơ thể Kỳ Diệc Hoành chìm xuống, cánh tay ôm cô cũng không còn dùng sức như vừa rồi. Thi Diễm nghe tiếng hít thở bên tai, anh đã ngủ thiếp đi rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nghi vấn sắp đặt kết quả

Dịch: CP88

Thi Diễm lần này mộng thật sự, không lẽ cô giả vờ ngủ quá giỏi, khiến cho Kỳ Diệc Hoành ngủ theo luôn?

Đây vốn không phải dự định ban đầu của cô nha, cô đã nghĩ nếu Kỳ Diệc Hoành thấy cô ngủ rồi thì sẽ quay về phòng anh ngủ cơ.

Thi Diễm không dám có động tác quá lớn, bả vai hơi nâng lên. Kỳ Diệc Hoành thở đều đều, đối với động tác thăm dò của cô không hề có phản ứng. Xem ra là mệt thật sự rồi, áp lực lớn như vậy đè xuống, cũng chỉ có một mình anh chịu đựng, lại chưa bao giờ để cho người khác thấy được anh có bao nhiêu khó khăn mệt mỏi.

Thi Diễm không dám động đậy lung tung nữa, nếu lần này đánh thức anh, cũng không biết phải mất thêm bao lâu anh mới có thể ngủ tiếp.

Cô chậm chạp nhắm mắt lại, tiếng hít thở bên tai vẫn hết sức đều đặn, ban đầu cô còn chột vật mãi không thể ngủ, đến nửa đêm đầu óc nặng trĩu, rốt cuộc cũng ngủ thiếp

đi.

Ngày hôm sau, Kỳ Diệc Hoành thức dậy từ rất sớm, lúc ngồi dậy cẩn thận từng chút một để không đánh thức Thi Diễm đang ngủ say.

Chờ đến khi cô tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy vé vào cửa Kỳ Diệc Hoành để lại cho cô.

Thi Diễm nhìn thời gian, là bắt đầu vào buổi chiều.

Cô dậy rửa mặt, Kỳ Diệc Hoành gửi tin nhắn dặn dò cô tự xuống tầng ăn sáng, lát nữa anh còn phải diễn tập nên không thể mang theo điện thoại.

Thi Diễm trả lời lại anh, nói anh cứ yên tâm.

Chiều tối, Thi Diễm ra ngoài từ sớm đến địa điểm ghi hình, đây là lần đầu tiên cô đi vào một nơi như vậy, cảm thấy vô cùng mới mẻ, lúc xếp hàng đi vào còn phải đi qua cửa kiểm tra bảo an.

Trên tấm phiếu có ghi khu vực và số ghế, Thi Diễm tìm vị trí của mình rồi ngồi xuống.

Dưới khán đài đã ngồi đầy người, công tác chuẩn bị mất thêm hơn một giờ mới bắt đầu thu hình.

Cô nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đi ra, anh dù đứng ở đâu cũng đều như vì tinh tú sáng lóa mắt, phóng tầm mắt nhìn, vĩnh viễn tập trung tại một điểm.

Vòng trước các thí sinh đã lựa chọn huấn luyện viên của mình rồi phân thành hai tổ khác nhau, trong vòng này sẽ thi theo tổ đội, MC phổ biến chi tiết quy tắc của cuộc thi, Thi Diễm nghe ra được bầu không khí khác nghiệt bên trong đó.

Nhưng cô cũng không hề căng thẳng chút nào, Kỳ Diệc Hoành lợi hại như vậy, nhất định đánh đâu thắng đó, không gì có thể cản nổi.

Thi Diễm mới không cảm thấy cái gì mà son ngoại hữu son, nhân ngoại hữu nhân(*), nếu thật sự có, vậy Kỳ Diệc Hoành chính là nhân ngoại trong mắt những thí sinh khác rồi.

(*) ngoài núi có núi; bạn lợi hại, còn có người khác càng lợi hại hơn bạn

Những đoạn trích mà ban tổ chức lựa chọn đều là từ những bộ phim truyền hình rất nổi tiếng, trong đó còn có phim hoạt hình càn lòng tiếng bằng tiếng anh, thuộc về mục cộng thêm điểm.

Kỳ Diệc Hoành chính là con át chủ bài trong tay huấn luyện viên của anh, tất sẽ muốn chọn cho anh một tiết mục mang đến hiệu quả lớn nhất.

Quyền bỏ phiếu giao cho toàn bộ khán giả có mặt ngày hôm nay, nhưng khu vực của Thi Diễm không được tính. Cô lo lắng nhìn chằm chằm Kỳ Diệc Hoành trên đài, tổ của Kỳ Diệc Hoành nhìn chung khá mạnh, bốn vị trí đầu ra trận đều thắng.

Thi Diễm mãi mới chờ được đến khi Kỳ Diệc Hoành vào trận, trước khi ghi hình đạo diễn đã phổ biến trước quy định không được sử dụng điện thoại, nếu như phát hiện ra sẽ lập tức bị tịch thu.

Cô nghe thấy MC đọc tên của Kỳ Diệc Hoành, liền vui vẻ vỗ tay, đúng lúc này từ phía sau có mấy tiếng rì rầm truyền vào tai.

"Không công bằng, vì sao lại như vậy chứ?"

"Sắp xếp nội bộ, tuyệt đối là đã có sắp xếp!"

"Cái chương trình này cũng quá đen tối rồi....."

Trái tim Thi Diễm không khỏi gia tốc, quay đầu lại nhìn liền thấy có mấy khán giả đã đứng lên, bảo an duy trì trật tự lập tức đi qua mời bọn họ ngồi xuống. Thi Diễm nghe thấy giọng nói của Kỳ Diệc Hoành, lòng mày hơi nhũn lại, chuyển tầm mắt trở về sân khấu.

Kỳ Diệc Hoành đi lên, cánh tay nhẹ nâng rồi đặt lên quả cầu pha lê, màn ảnh lớn lật liên tục, cuối cùng dừng lại trên một tấm hình.

Thi Diễm nhìn thấy thi hơi lo lắng, vậy mà lại là Boonie Bears.

Thật sự là đòi mạng mà, hơn nữa còn phải lòng tiếng cho vai Briar, Bramble và cả kẻ đầu trọc muốn phá hủy ngôi nhà rừng, cùng một lúc ba nhân vật.

Kỳ Diệc Hoành trở lại giữa sân khấu, hiện tại toàn bộ sân khấu đã giao cho anh, ánh đèn từ bốn phía tụ lại trên đỉnh đầu của Kỳ Diệc Hoành. Anh nhận lấy kịch bản từ trong tay MC, nhanh chóng quét mắt qua mấy lượt.

Thi Diễm khẽ nhắm mắt lại, nghe được Kỳ Diệc Hoành bắt đầu, nếu không phải vì cô đã biết trước đây là chương trình đang ghi hình, vậy nhất định sẽ cho rằng giọng nói kia là bản thu gốc trên tivi, mỗi nét đặc sắc và giọng điệu của nhân vật đều được Kỳ Diệc Hoành nắm bắt hết sức tinh tế, tốc độ nhanh hơn rồi dừng lại trôi chảy hợp lý, như một buổi yến tiệc thịnh soạn ánh sáng khoái trần trề.

Năm phút đồng hồ ngắn ngắn kết thúc, tiếng vỗ tay dưới đài lập tức vang lên như sấm.

Ánh đèn một lần nữa được bật sáng, màn ảnh lớn phía sau Kỳ Diệc Hoành chia thành hai cột xanh đỏ, anh và một thí sinh của đội đối thủ đứng hai bên, bắt đầu bỏ phiếu.

Thi Diễm nóng lòng như lửa đốt, Kỳ Diệc Hoành cầm chiếc micro trong tay, hai tay đặt trước người, nét mặt hồ hững. Ông kính đảo qua khuôn mặt anh, khóe mắt đuôi lông mày của anh đến một chút căng thẳng cũng không có.

Đường minh họa số phiếu được mở ra, Thi Diễm nhìn thấy hai đường đỏ và xanh đua nhau vươn lên, màu xanh sau khi dừng lại, đường đỏ vẫn còn tiếp tục tăng vọt, cuối cùng Kỳ Diệc Hoành lấy số điểm cao chót vọt hoàn toàn áp đảo đối phương.

Thi Diễm kích động đến mức huyết chút nữa nhảy lên, huấn luyện viên của anh cũng đứng lên vỗ tay chúc mừng anh.

MC mời huấn luyện viên nhận xét hai câu, huấn luyện viên trước tiên nói ra một vài ưu điểm của thành viên đội đối phương, bởi vì anh ta cũng không nghĩ đến muốn đả tặc người khác, vậy nên ngoại trừ khích lệ cũng không có những lời nói khác.

Kỷ Diệc Hoành và người bên cạnh chủ động bắt tay, huấn luyện viên chuyển sang anh. "Đối với Kỷ Diệc Hoành, tôi chưa bao giờ lo lắng, thực lực của cậu ấy tôi tin mọi người đều thấy được, tôi chỉ muốn nói chúc mừng, còn có, thắng rất đẹp!"

Sắc mặt của huấn luyện viên đội đối phương thì không dễ nhìn như vậy, sau khi Kỷ Diệc Hoành thắng, đội của anh ta coi như toàn bộ năm người đều thua thảm bại.

Anh ta cầm mic đứng dậy, tâm tình xem chừng đã kém đến cực điểm, đứng đó nửa ngày cũng không nói ra lời.

Thi Diễm nhìn thấy bàn tay anh ta run run, đứng tại chỗ thật lâu không nói.

Người hâm mộ ngồi bên dưới cũng theo đó đứng ngồi không yên, "Đừng khóc, tội em mãi mãi ủng hộ anh!"

Những vị huấn luyện viên này đều là những nhân vật bậc thầy trong giới lòng tiếng, nếu không cũng sẽ không được mời đến làm huấn luyện viên cho một chương trình lớn thế này.

"Kết quả bỏ phiếu ngày hôm nay, nói thật là tôi rất bất ngờ. Tôi không tin thành viên của đội mình lại kém đến như vậy, lẽ nào đến một trận cũng không thể thắng được? Tôi biết đây là trách nhiệm của tôi, bởi vì cái nhìn của người bên ngoài đối với tôi khiến mọi người có thành kiến đối với những thành viên của đội, tôi....."

Thi Diễm nghe được trong giọng nói của anh ta có chút nghẹn ngào, những người ngồi phía sau đều đứng ngồi không yên. "Đừng khóc! Tội em ủng hộ anh, ban tổ chức chương trình này nhất định đã sắp đặt trước kết quả! Chúng tôi không chấp nhận kết quả này!"

"Đúng, nhất định là kết quả bỏ phiếu có vấn đề!"

"Sắp đặt kết quả! Sắp đặt kết quả!"

Kỷ Diệc Hoành đứng trên sân khấu không lên tiếng, vào lúc này, ai đúng ai sai đã không thể nói rõ ràng.

Người huấn luyện viên kia chỉ vào những người trong đội của mình, "Mỗi người họ đều mang theo giấc mơ đến đây, tôi thật sự không muốn lý do là bởi vì tôi mà khiến bọn họ phải dừng chân tại nơi này, tôi chỉ muốn kết quả công bằng!"

"Sắp đặt kết quả! Bỏ phiếu lại một lần nữa! Thi đấu lại một lần nữa!"

Thi Diễm không biết có phải là từ cuộc so tài đầu tiên đã như vậy hay không, kết quả này lẽ nào thật sự đã được sắp xếp từ trước?

Lẽ nào Kỷ Diệc Hoành không nên là người thắng cuộc sao?

Cô nhắc mắt lên, nhìn thấy có thứ gì đó bay tới, sau khi nhìn lại thật kỹ mới phát hiện ra là một chai nước khoáng đã rỗng, vỏ chai lăn mấy vòng trên đất, cuối cùng dừng lại bên chân Kỷ Diệc Hoành.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Ghen

Dịch: CP88

May mà đây chỉ là thu hình, chứ không phải chiếu live.

Thi Diễm tức sôi máu, cô tin là Kỷ Diệc Hoành cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy. Bởi vì anh có thiên phú nên khi ở trường học đều được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, dù thi đấu có gặp khó khăn cũng chưa bao giờ dề trong lòng. Nhưng lần này thì khác.

Tiếng tranh cãi dưới khán đài càng lúc càng kịch liệt. "Kết quả sắp đặt! Kết quả sắp đặt!"

Người của tổ đạo diễn gấp rút đứng ra hòa hoãn cục diện căng thẳng. "Xin đừng kích động, mọi người bình tĩnh."

"Làm sao mà bình tĩnh được? Năm so với trắng bầy, nói ra không bị người ta chế giễu là các người làm quá lộ liễu sao? Nhất định phần lớn người bỏ phiếu đều là fans của huấn luyện viên kia....."

Fans của tổ bên này vừa nghe, cũng nổi giận, "Rốt cuộc là nhà ai mới chiếm đa số hả? Mắc cười chết thôi, có ai mà không biết tên Đậu yêu nhà mấy người thích nhất trò chia tay xin thương cảm, còn khóc, khóc cái con khỉ, khổ nhục kể quả nhiên luôn hữu dụng mà!"

Thi Diễm không quan tâm cuộc chiến miệng lưỡi của bọn họ, hiện tại cô chỉ hận không thể xông lên đài đứng bên cạnh an ủi Kỷ Diệc Hoành.

Trong lòng cô chưa xót không thôi, lại chỉ có thể bất lực ngồi đó không thể làm gì, cái gì cũng không giúp được. Rõ ràng là anh dựa vào chính thực lực của mình đánh bại đối thủ, dựa vào cái gì dề khỉ trong miệng người khác lại biến thành kết quả sắp đặt từ trước chứ?

Lục Nhất Lạc ngồi dưới khán đài cũng đang nhíu chặt hai hàng lông mày, tổ đạo diễn đã bắt đầu đứng ra điều đình con giận dữ của bọn họ.

Huấn luyện viên của đội đối phương rút cuộc vẫn phải đứng ra, "Mọi người bình tĩnh, đã là thi đấu thì phải tôn trọng quy tắc của cuộc thi....."

Thi Diễm biết chỗ này không cho sử dụng điện thoại, nhưng sợ rằng có một số hình ảnh sớm muộn cũng sẽ bị tiết lộ ra ngoài, cô lén lút đưa tay vào trong túi, lấy điện thoại ra.

Cô chỉnh âm lượng lên cao nhất, lại mở ghi âm.

MC cũng bắt đầu lên tiếng giảng hòa, "Bản chất của thi đấu vốn là khắc nghiệt, cũng nói rõ phía sau mỗi người đều có những vất vả khó khăn. Biểu hiện của Kỷ Diệc Hoành khi đứng trên sân khấu đã rõ như ban ngày, hiện tại hãy để cho cậu ấy chia sẻ ngày thường mình luyện tập như thế nào....."

"Chúng tôi không muốn nghe!"

"Nói anh ta đi xuống!"

"Đứng, đi xuống đi! Mau cút về nhà!"

Thi Diễm thật sự là tức muốn nổ phôi!

Lục Nhất Lạc không nhịn được nữa, từ hàng đầu tiên đứng lên, hướng về phía đám người ồn ào phía sau quát lên, "Không chơi nổi thì đừng có chơi! Nếu không cam lòng thì về nhà tắm rồi đi ngủ đi!"

Huấn luyện viên của Kỷ Diệc Hoành cũng không ngồi lại, người quản lý trực tiếp dẫn theo anh ta rời khỏi, tổ đạo diễn thấy vậy, không thể làm gì khác là tạm dừng ghi hình.

Kỷ Diệc Hoành được MC dẫn về hậu trường nghỉ ngơi, trước khi anh đi xuống sân khấu liếc về phía cách đó không xa, nhìn thấy Thi Diễm đứng dậy.

Cậu thiếu niên hơi vung tay lên, ra hiệu cho cô biết không sao hết, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Viên mắt Thi Diễm ửng hồng, cô cũng không muốn ở lại, chỉ là khi quay đầu thì gặp phải đám fans cuồng điên đẩy nhau muốn xông lên.

Nhân viên tại khán đài chặn lại muốn đuổi bọn họ ra ngoài, khu vực phía trước còn có đoàn chuyên gia bình phẩm và truyền thông, đến lúc đó xảy ra chuyện gì không phải sẽ trở thành trò hề cho người ta chê cười sao?

Mấy kẻ cố tình gây sự từ ban đầu còn ảm ỉ không thôi, một vị đạo diễn tiến lên, dẫn theo bọn họ đi ra ngoài.

Thi Diễm bước nhanh lẫn vào trong đám người, nhìn thấy có một chỗ ngồi còn đặt bảng điện tử cổ vũ ghi Thâm Lượng, liền nhanh chóng cầm lên ôm vào ngực.

Thi Diễm theo đoàn người chen ra bên ngoài, có người bắt mồm lên tiếng, "Đạo diễn Vương, chúng tôi đều biết cả rồi, cuộc so tài này như thế là không công bằng, các người vậy mà lại không quản."

Tên đàn ông đi đầu tiên làm động tác im lặng, mãi đến khi đã mang toàn bộ những người này vào một căn phòng mới lên tiếng, "Có nói cũng không thể nói như vậy, fans của nhà Thâm Lượng mấy cô là nhiều nhất, lượt bỏ phiếu cũng nhiều nhất."

"Nếu đúng như lời ông nói, vậy đội của Thâm Lượng phải thắng hết chứ, vì sao cả năm người đều thua?"

"Mấy cô đừng có quên, còn có đoàn chuyên gia bình phẩm nữa, trong tay mỗi người bọn họ đều có mười phiếu."

"Vậy cũng không được, không công bằng, chính là kết quả đã được sắp đặt từ trước."

Thi Diễm trốn trong đám người sợ bị nhận ra nên không dám nói lời nào, đạo diễn Vương khuyên bọn họ nửa ngày, cuối cùng nhận được thông báo, nói chương trình sẽ thu lại.

"Được rồi được rồi, chuyện này cũng không có gì hay để mà ồn ào lên. Ban tổ chức chương trình cũng có quy định của ban tổ chức chương trình, nếu đã là thi theo đội, thì sẽ không thể loại toàn bộ người của Thâm Lượng, mấy cô cũng một vừa hai phải thôi."

Ngon lửa này xem như tạm thời được xoa dịu đi, đạo diễn Vương đưa bọn họ ra ngoài, người đứng bên cạnh Thi Diễm liếc tấm bảng trong tay cô, "Hình như vừa rồi chị đầu có thấy em?"

"Em ngồi ở hàng sau."

Cô gái kia nửa tin nửa ngờ nhìn cô. "Em từ đâu đến?"

"Trùng Khánh."

"Đủ xa nha."

"Vì Thâm Lượng, chút đường ấy có tính là cái gì."

"Ôi, cái này thì đúng rồi, Đậu Đậu nhà chúng ta chính là có ma lực như vậy đấy."

Dạ dạ, chị gái nhà người nói cái gì cũng đúng.

Thi Diễm theo đoàn người trở lại trường quay, cô không đến thẳng khu vực kia mà lấy cớ đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi trở lại, toàn bộ đèn trong trường quay đều đã tắt, cô lén lút ngồi xuống chỗ ngồi ban đầu.

Tổ đạo diễn hiển nhiên đã xoa dịu được mọi người, hai vị huấn luyện viên cũng giống như người không liên quan, cần nhận xét thì nhận xét, cần cổ vũ thì cổ vũ.

Chỉ là sau khi tiếp tục, phía Thẩm Lương rõ ràng lật ngược tình thế, hai trận liên đều thắng.

Thời gian ghi hình cho vòng này bỏ ra rất nhiều thời gian, cuối cùng đội của Kỳ Diệc Hoành trong hữu kinh vô hiểm(*) tiến vào vòng tiếp theo, mà đối phương buộc phải nhịn đau loại đi ba người.

(*) trong kinh sợ không có hiểm nguy

Thi Diễm ngồi đến mức eo mỗi lưng đau, sau khi chương trình kết thúc, người ngồi xung quanh lập tức đứng lên nhao nhao rời đi.

Cô đi theo dòng người đi ra ngoài, nơi này người dè người, thật vất vả mới thoát ra ngoài, lại nghe được cách đó không xa có người hô lên. "Nhìn kia, đó không phải chính là người mắng chúng ta sao?"

"Chính là cô ta!"

Thi Diễm nhấc mắt nhìn qua, mấy người Kỳ Diệc Hoành từ một lối khác đi ra, nhưng bởi xe dừng lại trước cửa chính nên bọn họ bắt buộc phải đi qua nơi này.

Lục Nhất Lạc nhìn thấy một đám người chen chúc muốn nhào lên, một tay liền bắt lấy cánh tay Kỳ Diệc Hoành, một tay kia tự nhiên ôm lấy thắt lưng anh, "Đi mau!"

"Mình thấy Kỳ Diệc Hoành nhất định là có người chống lưng."

"Nhất định là vậy, hơn nữa người chống lưng cũng đủ mạnh!"

Thi Diễm càng nghe càng tức giận, càng tức giận thì càng cảm thấy cánh tay kia của Lục Nhất Lạc đặc biệt chói mắt. Cô ấy mang theo Kỳ Diệc Hoành bước nhanh khỏi đó, cuối cùng ngồi lên xe, để lại tất cả những thứ loạt thốt bắt tao kia quần quanh bên tai Thi Diễm.

Những người kia còn đang hăng say nói, Thi Diễm nhin không đi xuống, cô bước nhanh về phía trước rồi đập vào gót chân đối phương.

Người kia á lên một tiếng, ngã dúm dúm vào người đứng phía trước, chỉ là nơi này đi qua đi lại nhiều người như vậy, làm sao biết được là ai giẫm ai chứ?

Kỳ Diệc Hoành ngồi lên xe, Lục Nhất Lạc nói tài xế mau lái đi, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, "Khoan đã."

"Có chuyện gì sao?"

"Thi Diễm ở đó, chờ cậu ấy rồi cùng về."

Lục Nhất Lạc bởi vì chuyện ngày hôm nay mà tâm tình vốn đã không ra làm sao, "Bên ngoài chỗ nào cũng có thể bắt xe, tự em ấy trở lại được."

"Tôi không yên tâm"

Thi Diễm đi xuống mấy bậc thang, còn đang nghĩ xem phải về khách sạn thế nào thì nghe thấy tiếng còi xe truyền tới.

Cô cẩn thận từng chút một đi lên, mãi đến khi cửa sổ xe hạ xuống, lại đợi đến khi cô nhìn rõ ràng Kỳ Diệc Hoành và Lục Nhất Lạc ngồi bên trong, lúc này cô mới mở cửa xe ngồi vào.

"Vì sao lại chậm như thế?" Kỳ Diệc Hoành khẽ hỏi.

Thi Diễm không muốn trả lời, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô sao có thể so sánh với anh chứ, đi ra có người che chở, còn được ôm trong ngực bảo vệ.

Bát Bát: Được rồi, mọi người đừng mắng Lục Nhất Lạc nữa, dù gì cũng là người mình haha

Nếu vẫn không được, vậy lấy cái danh nghĩa là fans 8, 9 năm của 1 nhóm nhạc nam (Được rồi, cái này áp lên mấy lão nhà ta thì có vẻ không đúng cho lắm, nhưng cái hồi còn trẻ trâu ta cũng hay quan sát nhà khác mà haha) và linh cảm của 1 người dịch giả, ta đề xuất với các nàng hãy nhìn theo hướng bản năng của người quản lý idol, mọi hành động của Lục Nhất Lạc đều xuất phát từ thân phận của cô ấy chứ không phải mục đích trở thành tình địch của Diễm Diễm. Tuy tiểu Hoành chỉ là diễn viên lồng tiếng, nhưng bởi cái nhan sắc đó quá là khủng bố, tài năng và nhan sắc dễ khiến cho người ta có tham vọng cao hơn với con gà đẻ trứng vàng của mình mà (Một vài hành động của Lục Nhất Lạc với mối quan hệ của tiểu Hoành và Diễm Diễm có thể khiến mọi người thấy khó chịu, nhưng có một câu này của cô ấy, rằng không ai muốn bỏ phiếu cho bạn trai của cô gái khác, xét theo tham vọng hướng cho tiểu Hoành đi theo con đường thần tượng nhanh và ngắn thì câu này cũng không sai.)

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Tên thân mật thuộc về riêng tôi

Dịch: CP88

Tài xế khởi động xe rồi đi, sắc mặt Lục Nhất Lạc vẫn tái mét.

Kỷ Diệc Hoành hướng về phía cô ấy nhàn nhạt nói, "Thứ ba tôi và Thi Diễm sẽ cùng nhau về trường, lần ghi hình tiếp theo cũng phải vài ngày nữa, tôi không muốn lãng phí ở đây."

"Tên Thẩm Lượng này thật biết cách gây chuyện, chị sợ là chuyện này còn chưa kết thúc."

"Tùy bọn họ đi."

Thi Diễm vênh tai lên nghe, không khỏi lo lắng nhìn sang Kỷ Diệc Hoành, "Cậu biểu hiện tốt như vậy, lẽ nào bọn họ không có tai sao?"

"Bọn họ mới không nhìn những thứ này, mấy người mà Thẩm Lượng lựa chọn kia vốn đã toàn là đám ắt ơ, là tại mắt của anh ta có vấn đề. Nhưng lại không chấp nhận chịu thua, kìm nén một hơi đến tận lượt của Kỷ Diệc Hoành mới bạo phát. Nếu Kỷ Diệc Hoành là người đầu tiên, chuyện này cũng không rơi xuống người, lần này thì xong rồi, chúng ta chỉ có thể chịu xui xẻo."

Thi Diễm nghe vậy, lo lắng hỏi, "Đợi đến khi chính thức phát sóng, chuyện ngày hôm nay chắc sẽ được giấu đi chứ ạ?"

"Đương nhiên rồi, ti suất người xem của chương trình này cũng không phải thấp."

Kỷ Diệc Hoành cũng không quan tâm những thứ này, điều duy nhất anh quan tâm đó chính là cả một con đường từ trường quay về đến khách sạn, Thi Diễm đều không phản ứng lại anh.

Mà trong đầu Thi Diễm hiện tại đều là hình ảnh Lục Nhất Lạc ôm ngang thắt lưng Kỷ Diệc Hoành đưa anh đi, cô là bạn gái chính thức lại không thể ở trước mặt mọi người làm những chuyện như vậy, trong lòng cô có thể bình tĩnh sao?

Kỷ Diệc Hoành về đến khách sạn thì lập tức xông vào nhà tắm, đợi tắm xong bụng cũng đói cồn cào, liền đi sang phòng Thi Diễm gọi cô cùng đi ăn.

Anh ấn chuông cửa phòng cô, nhưng đợi một lúc lâu không thấy cô đi ra mở cửa, Kỷ Diệc Hoành không thể làm gì khác đành mở miệng, "Thi Diễm"

Tiếng của anh xuyên qua cánh cửa truyền vào trong, thật ra Thi Diễm đã sớm đứng sau cánh cửa, cô mở cửa ra, Kỷ Diệc Hoành đứng bên ngoài không nhúc nhích, "Đi, đi ăn chút gì đó."

"Không đi."

"Không đói?"

"Đói chứ, đói muốn chết rồi."

Vậy thì cũng quá kỳ quái rồi.

Thi Diễm xoay người đi vào nhà, Kỷ Diệc Hoành thấy vậy, đi vào theo, "Làm sao thế?"

"Sư tỷ đâu?"

"Không biết, chắc là ở trong phòng."

"Cậu đi mà rủ chị ấy đi cùng."

Kỷ Diệc Hoành nghe ra lời này sao mà chưa loét, "Sư tỷ có đoàn đội của chính mình, đi cùng tôi làm cái gì?"

"Ồ kìa, bên ngoài nguy hiểm như thế, chị ấy đi cùng có thể bảo vệ cho cậu nha, như gà mẹ bảo vệ gà con đó, nửa ôm nửa ấp."

Kỷ Diệc Hoành lập tức hiểu ra. Khi đó bởi vì đi gấp, tuy là cảm thấy động tác kia của Lục Nhất Lạc có chút không thích hợp nhưng cũng chưa kịp nói gì. Hơn nữa hành động này từ góc độ của Lục Nhất Lạc mà nói chính là bình thường đến mức không thể bình thường hơn, chỉ là che chở người mình mà thôi.

Cậu thiếu niên tiến lên hai bước, ôm cô vào ngực, "Vì sao tôi lại ngủ được trong phòng này nồng nặc mùi giấm nhỉ?"

"Nói vớ nói vẩn."

"Thật đấy, cậu ngủ thử mà xem." Kỷ Diệc Hoành nói xong, dí cái mũi đến bên tai Thi Diễm rồi dùng sức ngủ một cái.

Thi Diễm sợ buồn, rụt cổ lại, bật cười, "Tránh ra, buồn."

"Tôi còn chưa chạm vào cậu mà."

Giống như hồi còn bé luôn có người thích trêu chọc cô, cũng không cần động chân động tay, chỉ cần cầm tay cô đặt trước miệng hà hơi một cái, liền có thể khiến Thi Diễm tự buồn mà cười đến không thể ngậm miệng.

Cánh tay của Kỷ Diệc Hoành càng lúc càng siết chặt vòng vây, không có ý muốn thả cho cô chạy, cánh môi mỏng thậm chí còn khẽ đặt bên vành tai Thi Diễm, dọa cho cô lập tức ngoan ngoãn đứng im.

Anh nâng tay xoa xoa mái tóc của cô, "Bọn họ gọi cậu là sư tử nhỏ bởi vì cậu thường hay giương nanh múa vuốt, hay là vì mái tóc xoắn tự nhiên này?"

Thi Diễm hơi ngẩng đầu lên, "Đương nhiên đều không phải, mình tên là Thi Diễm, cũng chính là Sư tử nhỏ nha, đáng yêu biết bao nhiêu."

Kỷ Diệc Hoành hoàn toàn không đồng ý, "Chi bằng để tôi đặt lại cho cậu nhé?"

Cô vẫn nhớ anh có cái miệng rất ác, năng lực phản ứng khác hẳn người thường, lời từ miệng nói ra tám phần mười không thể là lời hay. "Tự chủ trương đặt biệt hiệu cho người khác là chuyện đáng xấu hổ, thầy giáo không có dạy cho cậu sao?"

"Vậy cái này không phải biệt hiệu, mà là tên gọi thân mật."

Rồi rồi, Thi Diễm biết mình không thể đầu lại anh, "Cậu muốn gọi mình là gì?"

"Tiểu Diễm Diễm."

"....."

Thi Diễm chỉ cảm thấy da gà da vịt nổi lên ầm ầm, "Tuyệt đối đừng có gọi mình như vậy."

"Thế cậu muốn gọi là gì?" Kỷ Diệc Hoành chuyển đổi môi mòng về lại bên tai Thi Diễm, rú rí nói, "Vại giấm? Lọ giấm? Tiểu giấm vương của Đông thành?"

"Kỷ Diệc Hoành!"

Toàn bộ áp lực trong lòng anh theo tiếng hét của Thi Diễm mà tan hết không còn một mảnh, Kỷ Diệc Hoành chỉ thấy buồn cười, sau đó càng ôm chặt cô hơn nữa.

Sáng ngày thứ ba, Kỷ Diệc Hoành và Thi Diễm cùng nhau trở về Đông thành. Kỷ Diệc Hoành không về nhà, mà trực tiếp đến Đông Đại.

Chuyện anh tham gia chương trình lớn kia, sinh viên của Đông Đại không ai không biết, chỉ là đối với sự xuất sắc này của Kỷ Diệc Hoành tập mãi cũng thành quen.

Ngày hôm qua vốn là ngày trường học tổ chức đại hội thể thao, vậy nên Thi Diễm mới xin nghỉ. Chi là không ngờ thứ hai trời mưa, đại hội thể thao cũng vì thế mà dời sang hôm nay.

Thi Diễm đối với tất cả những gì liên quan đến thể dục đều vô cùng kém cỏi, chạy bộ không được, nhảy cao càng không, nhảy xa thì chân không đủ dài, trước giờ cũng chỉ đứng ngoài lẫn vào đoàn cổ vũ mà thôi.

Kỷ Diệc Hoành muốn đi tìm Nghiêm lão sư có chút chuyện cần bàn, Thi Diễm đến sân thể dục trước. Bên này cực kỳ náo nhiệt, từ rất xa đã có thể nghe thấy tiếng reo hò cổ vũ.

Thi Diễm thật vất vả mới tìm được Chu Tiểu Ngọc và Trương Tư Nam lẫn trong đám người, "Gọi điện thoại cho mấy cậu sao không kẻ nào nghe hả? Tìm mấy cậu hơn nửa ngày luôn rồi đó."

"Chỗ này ồn ào như vậy sao mà tụi này nghe thấy tiếng chuông được, cậu về bao giờ thế?"

"Vừa về đây, Từ Từ Dịch đâu rồi?"

"Chạy 100 mét, cậu ấy chạy cuối cùng," Trương Tư Nam chỉ chỉ cách đó không xa. "Ồ bên đó."

Từ Từ Dịch đang làm tư thế chuẩn bị, Thi Diễm vỗ tay với cô ấy, Trương Tư Nam kéo Thi Diễm chen lên trước, "Cậu ấy không nhìn thấy tụi mình đâu."

Tiếng súng vang lên làm hiệu lệnh, Thi Diễm gấp rút che hai tai, nhìn thấy đám người điên cuồng lao về phía trước. Từ Từ Dịch bộc phát sức mạnh, cuối cùng vượt qua hai người, đoạt được giải nhì.

Thi Diễm và Trương Tư Nam chui ra khỏi đám đông đi tìm cô ấy, lại không thấy bóng dáng của Từ Từ Dịch đâu.

Trên một sân thể dục khác, đang diễn ra cuộc thi nhảy cao.

Người đứng xem chen lấn thành hai ba vòng, Từ Từ Dịch cầm chai nước khoáng chưa mở nắp đứng trong đám người. Cô ấy không thể chen lên phía trước, cuối cùng đành phải kiễng mũi chân mà xem.

Hàn Lăng Dương chạy lấy đà rồi dùng sức nhảy lên, vượt qua xà ngang, thắng bại vừa nhìn liền sáng tỏ. Cùng một độ cao, đối thủ lại không thể vượt qua.

Từ Từ Dịch vỗ tay theo đám người xung quanh, Hàn Lăng Dương đứng dậy rồi chỉnh trang lại quần áo, đôi chân thon dài bước trên đệm hai bước mới đi xuống.

Cô bạn đứng phía trước Từ Từ Dịch bước nhanh về phía trước, "Quá tuyệt rồi, lớp chúng ta lại có thêm một giải nhất nữa."

Hàn Lăng Dương lấy chiếc áo khoác trên tay một nam sinh, mặc lên người, sau đó kéo khóa áo lên đến cổ.

Cô bạn kia đưa chai nước ngọt trong tay cho cậu, Hàn Lăng Dương liếc mắt, nhưng không nhận lấy.

"Uống nước đi, bổ sung thể lực."

"Không cần, cảm ơn." Hàn Lăng Dương lên tiếng, giọng nói không mặn không nhạt.

Từ Từ Dịch theo bản năng siết chặt chai nước khoáng trong tay, lại nhìn chai nước ngọt mười mấy tẹt trong tay cô bạn kia, trong nháy mắt cảm thấy mình đứng đây giống như một trò hề.

"Uống đi, cậu không khát hả?" Nhiều người đang nhìn vào như vậy, cô bạn kia không khỏi cảm thấy mất mặt. Cũng chỉ là một chai nước ngọt thôi mà, không muốn uống

thì cảm thôi cũng có sao đâu?

"Không cần đâu, tôi không thích nước ngọt."

Hàn Lăng Dương đi thẳng về phía trước, đám đông cũng tự động tản ra hai bên, Hàn Lăng Dương đi lên trước mấy bước thì nhìn thấy Từ Từ Dịch đứng thất thần tại chỗ.

Cô ấy cầm chai nước khoáng đứng đó, mắt thấy Hàn Lăng Dương đi đến trước mặt mình, liền im lặng ngoan ngoãn nhường đường.

Từ Từ Dịch vừa chạy xong cuộc thi tiếp sức, trên trán vẫn còn mồ hôi, hai má hồng hồng. Hàn Lăng Dương theo bản năng nhìn về sau, trận chung kết này không có người trong lớp của Từ Từ Dịch, vì sao cô ấy lại ở đây?

Từ Từ Dịch vẫn nghĩ là cậu sẽ cứ như vậy không nói tiếng nào rồi đi, không ngờ Hàn Lăng Dương lại càng nhìn cô ấy lâu hơn, chăm chú hơn. Tầm mắt của cậu chuyển xuống tay cô ấy, nhìn thấy khối gò trên mu bàn tay Từ Từ Dịch.

Cậu thiếu niên chỉ cảm thấy tay của mình cũng ần ần đau, "Nước cậu đang cầm đó, có định uống không?"

Từ Từ Dịch hơi ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt của Hàn Lăng Dương dừng trên chai nước khoáng của mình, liền vội vàng lắc đầu.

"Tôi khát."

"Cho cậu." Từ Từ Dịch đưa chai nước tới.

Hàn Lăng Dương vẫn nắp chai, đặt miệng chai đến bên môi, Từ Từ Dịch nhìn theo yết hầu của cậu theo động tác uống nước mà chuyển động lên xuống. Lòng ngực cô ấy nóng nóng, xung quanh không còn lại mấy người, cô bạn vừa rồi thì đang nhìn chăm chăm về phía này. Có lẽ cô bạn đó không biết Từ Từ Dịch, nên mới hỏi người bạn đứng bên cạnh.

Hàn Lăng Dương uống mấy ngụm, sau đó trực tiếp dùng cổ tay áo chùi miệng.

Cô bạn kia đi tới, ánh mắt quét một lượt từ trên xuống dưới Từ Từ Dịch, "Cậu ở lớp sáu phải không?"

Từ Từ Dịch khẽ gật đầu, Hàn Lăng Dương nhắc chân muốn rời đi.

"Hóa ra là học bá của lớp sáu, nghe nói trong những người giật được học bổng mỗi năm đều có cậu, có đúng không?"

Từ Từ Dịch không trả lời, sao cô ấy có thể không nhìn ra đối phương là mang theo ý không tốt mà tìm tới chứ?

Cô ấy cũng chỉ mới đứng bên cạnh Hàn Lăng Dương chưa tới hai phút, vậy mà nguy hiểm tầng tầng đã kéo tới. Từ Từ Dịch không muốn trở thành mục tiêu công kích, nghĩ bụng phải mau rời khỏi đây.

Thế nhưng những thứ gọi là phiền phức vẫn luôn thích bám riết người không tha, dù muốn trốn cũng khó mà tránh thoát dễ dàng.

"Thật ra có học bổng là đủ rồi không? Nhưng mình nghe nói cậu vẫn lấy trợ cấp con nhà nghèo, mình cực kỳ hiếu kỳ, sinh viên nghèo một năm có thể lấy được bao nhiêu tiền trợ cấp? Có thể đủ để đóng vào chỗ học phí không đây?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Cậu sẽ bị cướp đi thật sao?

Dịch: CP88

Câu nói này không nghi ngờ gì đã đụng trúng chiếc gai chôn sâu trong lòng Từ Từ Dịch bấy lâu nay.

Sâu đến mức chính cô ấy không dám đi đối mặt, cô ấy cẩn thận từng chút từng chút một, che che giấu giấu, thậm chí đã từng nghĩ tới việc từ bỏ khoản tiền trợ cấp đó. Nhưng không thể, ba mẹ ở nhà của cô ấy sẽ không từ bỏ phần trợ cấp từ trên trời rơi xuống này.

Nếu như là ngày thường, không, chỉ cần là không có mặt Hàn Lăng Dương ở đây, cô ấy có thể cắn răng mà chịu đựng, nhưng thời khắc này mọi thứ đều không giống.

Từ Từ Dịch không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt Hàn Lăng Dương, cô ấy sợ nhìn thấy trong đáy mắt cậu là thứ tình cảm thương hại cô ấy vô cùng không muốn thấy, hoặc là, còn có cả khó tin và chán ghét.

Thấy Từ Từ Dịch không nói lời nào, cô bạn kia càng đắc ý hơn, "Nhu cậu vậy cũng rất tốt nha, tự lực cánh sinh, tiền học bổng cộng với tiền trợ cấp, gia đình cậu chắc cũng không cần bỏ tiền cho cậu nữa rồi?"

Hàn Lăng Dương còn ngâm trong miệng một ngụm nước, lúc này mới khẽ nuốt xuống, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt của cô bạn kia.

Ánh mắt của cậu mang theo tia lạnh lẽo, cái nhìn này không phải tùy ý lướt sang, mà là hung hăng như muốn khoét một cái lỗ.

Ý cười trên khóe miệng cô ta không khỏi thu lại, là sao vậy? Không lẽ Hàn Lăng Dương vẫn còn muốn che chở cho Từ Từ Dịch? Cũng chưa hề nghe nói là bọn họ từng gặp nhau trước đó mà.

Bàn tay buông xuống bên người của Từ Từ Dịch hơi nắm lại, "Cậu cũng đã nói tự lực cánh sinh là tốt rồi, vậy thì cần gì đến hỏi tôi nữa?"

Cô bạn kia nghe thấy thế, nhìn sang cậu thiếu niên, "Hàn Lăng Dương, một buổi dạy riêng đàn dương cầm của cậu hết bao nhiêu? Nhất định là rất đắt đỏ nhỉ?"

Người như Từ Từ Dịch, chỉ cần cho cô ấy biết hai chữ chênh lệch viết thế nào, cô ấy luôn có thể tự biết khó mà lui.

Một sinh viên nghèo chắc chắn phải xuất thân từ gia đình nghèo, là thứ gì chống đỡ trái tim yếu đuối đó, khiến cô ấy có thể nghĩ đến muốn một người như Hàn Lăng Dương chứ?

Sắc mặt Từ Từ Dịch hết trắng rồi lại xanh, hai chân như bị đóng đinh trên mặt đất, cuối cùng phải dùng toàn bộ sức mạnh ít ỏi còn lại trong cơ thể mới coi như miễn cưỡng nhấc lên được một chân.

Đây là uy hiếp trắng trợn, thế nhưng sau khi bị người ta chế nhạo cô ấy lại không có chút năng lực kháng cự nào cả, hiện tại cô ấy chỉ muốn nhanh chóng trốn khỏi đây.

"Từ Từ Dịch." Lại nhất định là vào lúc này, Hàn Lăng Dương gọi cô ấy lại.

Từ Từ Dịch vội vàng chuyển tầm mắt đi nơi khác, không dám nhìn cậu.

"Tay cậu thế nào rồi."

Từ Từ Dịch theo bản năng giấu bàn tay về sau, sao tự nhiên cậu lại hỏi đến chuyện này?

"Khỏi rồi."

"Khỏi hoàn toàn chưa?"

"Ừ."

"Tôi không yên tâm. Hôm nào tôi dẫn cậu đến bệnh viện kiểm tra lại một lần đi." Hàn Lăng Dương nói xong, ra hiệu cho Từ Từ Dịch đi cùng mình.

Ấm chỉ trong lòng của cậu có quá nhiều, cô bạn kia không nhận được hiếu kỳ nhìn về phía Từ Từ Dịch.

Thi Diễm và mấy người Tương Tư Nam tìm đến nơi, Thi Diễm vừa đưa mắt liếc nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau.

"Từ Từ Dịch, Linh dương!"

Hàn Lăng Dương hơi nghiêng đầu, trong mắt thấp thoáng tia sáng. Thi Diễm bước nhanh đến trước mặt hai người, tầm mắt rơi xuống mặt Từ Từ Dịch, "Sao cậu lại ở đây? Tự mình tìm cậu hơn nửa ngày rồi đấy."

"Cậu về từ bao giờ thế?"

"Vừa về liền tới xem cậu thi, cậu thi hay rồi, chạy xong liền không thấy bóng dáng đâu." Ánh mắt của Thi Diễm đảo loạn giữa hai người, "Hai người ở cùng nhau..... đáng nghi, đáng nghi nha."

Còn không chờ Hàn Lăng Dương lên tiếng, Từ Từ Dịch đã vội vàng giải thích, "Đáng nghi cái gì chứ, vô tình chạm mặt thôi."

Cô ấy biết tâm tư của Hàn Lăng Dương đối với Thi Diễm, tuy cậu chưa bao giờ nói ra rõ ràng, nhưng cô ấy cũng có thể nhìn thấu. Từ Từ Dịch bước sang bên cạnh tránh đi, Thi Diễm cũng biết cô ấy nhạy cảm, vốn định trêu chọc mấy câu cũng đành nuốt xuống.

Từ Từ Dịch đứng bên cạnh rồi nhanh chóng rơi vào trầm mặc, dù người trước mắt là bạn bè tốt nhất, cô ấy cũng không dám thổ lộ tâm tư. Từ Từ Dịch sợ các cô vì chân thành muốn tốt cho mình, lại vì lo lắng cho tự ái của cô ấy mà không dám nói rõ ra cô ấy và Hàn Lăng Dương là không thể.

Từ Từ Dịch không muốn tất cả mọi người đều bị khó xử theo mình.

Chiều tối, đại hội thể thao còn đang hùng hực khí thế, thế nhưng thời tiết ngày hôm nay lại không chiều lòng người, trời đã bắt đầu mưa.

Trời mưa không quá lớn nên đại hội thể thao vẫn tiếp tục diễn ra, dù gì các sinh viên vẫn còn đang chìm trong ngọn lửa nhiệt tình, trường học liền phát ra cho mỗi lớp vài cái ô.

Thi Diễm đội mũ chen giữa đám người, buổi chiều tất cả các trận đều là vòng chung kết, có thể giật được giải hay không phải trông cậy vào bọn họ rồi.

Kỷ Diệc Hoành từ xa đã nhìn thấy Thi Diễm như con khỉ trốn từ vườn thú ra, đứng tại chỗ nhảy nhót liên hồi, tiếng gào thét cũng như muốn xé toạc cổ họng, "Cố lên, a a a ----- xông lên, mau mau, nhảy qua đi!"

Nhìn bộ dạng cô xem ra còn căng thẳng hơn cả mấy vận động viên trên sân, Thi Diễm giậm chân liên tục, nhịp giậm cũng không khác mấy chiếc máy đập đất. Thậm chí mưa lâm cho một phần lớn trên bả vai thấm ướt cô cũng không nhận ra, tiếng la hét còn có xu hướng ngày một lớn hơn, "Xông lên, nghiền nát bọn họ, a a a -----"

Lần thứ hai Thi Diễm nhảy lên, đầu liền đập vào một cái cán ô. Thi Diễm hơi ngửa đầu lên, nhìn thấy trên đầu mình có một cái ô. Tầm mắt cô dịch sang bên cạnh, nhìn rõ ràng khuôn mặt đẹp trai vạn người mê của Kỷ Diệc Hoành.

Thi Diễm trong nháy mắt như quả bóng cao su xì hơi, không giống như thực nữ, nhưng cũng không còn kêu gào như trước.

"Sao lại không che ô?"

Đến cả giọng nói của cô cũng nhỏ như muỗi kêu, "Mưa không lớn lắm, mình còn mặc áo khoác nữa mà."

Kỷ Diệc Hoành đổi tay cầm ô, tay phải sờ bả vai Thi Diễm, "Ướt hết rồi."

Tay anh đặt trên đó rồi không dời đi nữa, bả vai Thi Diễm cứng ngắc, Tường Tư Nam đứng bên cạnh nhìn sang, thấy được Kỷ Diệc Hoành.

"Hi." Cô ấy vẫy tay chào Kỷ Diệc Hoành.

"Xin chào."

"Mình còn đang tự hỏi sao Sư tử nhỏ lại bỗng nhiên yên lặng thế, hóa ra là người nhà đã đến nha."

Bàn tay đặt trên bả vai Thi Diễm hơi thu lại, "Bình thường cậu ấy thích yên tĩnh, hay là ồn ào náo nhiệt?"

Thi Diễm quay mặt sang diễn cường nháy mắt với Tường Tư Nam, thế nhưng Tường Tư Nam lại làm như không nhìn thấy, "Ngày hôm nay di quản lý ký túc xá còn lên tận phòng của tụi mình, nói nóc nhà sắp bị chúng mình làm cho bật tung lên rồi. Nhưng rõ ràng là mình, Chu Tiểu Ngọc và Từ Từ Dịch đều yên tĩnh hết mức có thể rồi....."

Cô ấy nói xong lời này, liền như một làn khói chạy đi, ngón tay của Kỷ Diệc Hoành đặt trên bả vai cô vẽ ra một vòng tròn, "Không nhìn ra, cậu lại có hai bộ mặt như vậy."

"Đâu có." Thi Diễm muốn bước lên trước né đi, nơi này đều là người, cử chỉ thân mật này của bọn họ làm cô ngượng ngùng muốn chết.

Kỷ Diệc Hoành túm vai cô kéo về, nửa người trên thậm chí còn một tác lần thêm một thước dựa lên người cô. Toàn bộ trọng lượng của anh đều đặt trên bả vai Thi Diễm, cơ thể nhỏ bé của cô cũng muốn bẹp dí luôn rồi.

Thi Diễm vẫn nghĩ là mưa không lớn, nhưng hiện tại mấy hạt mưa kia rơi xuống chiếc ô của hai người, cô mới nghe được tiếng lách tách truyền vào tai.

Không gian dưới ô rất nhỏ, chỉ đủ cho hai người đứng, cô không nhịn được liếc nhìn Kỷ Diệc Hoành.

Anh không để cô phải vất vả nhìn lên, áp sát mặt mình đến trước mắt cô, "Đẹp trai không?"

"Cậu còn không tự tin với khuôn mặt của mình hả?"

"Tôi sợ cậu nhìn lâu nên chán rồi."

Thi Diễm nhìn chăm chú đường cong trên cằm anh, tưởng tượng trong lúc anh nói chuyện độ cong đó còn có thể mê người đến đâu nữa, "May là cậu đang đi với mình, nếu không mình sẽ ghen tỵ chết mất. Ai đứng cạnh cậu mình liền ghen tỵ với người đó, hận không thể xông tới cướp về."

Kỷ Diệc Hoành nghe cô nói vậy thì vật cười, bàn tay vòng qua bả vai cô xoa nắn cái cằm nhỏ nhắn dễ ghét, "Vậy cậu phải quý trọng tôi hơn nữa mới được, không được để kẻ khác cướp mất tôi."

"Ý cậu là, cậu còn có thể bị người ta cướp đi?"

"Chưa biết chừng....."

Thi Diễm há miệng, sau đó cắn mạnh lên tay Kỷ Diệc Hoành. Anh hoàn toàn không ngờ cô sẽ làm ra hành động như vậy, nhẹ nhàng hít vào một hơi, hạ thấp giọng nói, "Nhà ra."

Thi Diễm mới không nhà đấy, cô phải cho anh biết ham muốn sờ hữu của cô mạnh thế nào!

"Cậu không buông, tôi sẽ cắn cậu."

Thi Diễm muốn nói cắn thì cắn, nhưng nghĩ lại một chút, cái miệng nhỏ lập tức buông ra. Cô nhấc tay, xoay mu bàn tay lau miệng.

Kỷ Diệc Hoành chính xác là từng cắn cô, lúc đang hôn.....

Khuôn mặt Thi Diễm đỏ bừng, Kỷ Diệc Hoành hạ ô xuống, bàn tay đặt trước tầm mắt cô, Thi Diễm nhìn thấy trên mu bàn tay của cậu thiếu niên đã để lại một dấu răng mờ mờ.

Cứ coi như đây là con dấu tuyên bố quyền sở hữu của cô đi, cả đời không xóa đi nổi là tốt nhất.

Ngày hôm sau, Thi Diễm còn đang chìm trong giấc mộng đẹp thì bị Tường Tư Nam đánh thức.

"Sư tử nhỏ, Sư tử nhỏ, mau dậy đi."

Thi Diễm níu kéo không muốn thoát ra khỏi mộng đẹp, khuôn mặt ngơ ngác con nai vàng nhìn cô ấy, "Cái gì thế?"

"Kỷ Diệc Hoành nhà cậu leo lên hot search weibo rồi kìa."

"À?" Thi Diễm không khỏi thấy quái lạ, tuy là chương trình này có độ phủ sóng rất lớn, nhưng cũng chỉ mới phát sóng được vài tập, sao có thể vô duyên vô cớ leo lên hot search được chứ? "Thật không đấy?"

"Cậu mau tự mình xem đi." Máy tính của Tường Tư Nam còn đặt trên bàn chưa tắt đi, bàn tính cô ấy thích đọc báo quái, vậy nên trước khi chơi game bao giờ cũng phải lên weibo dạo một vòng."

Thi Diễm vội vàng tìm điện thoại, mở weibo, quả nhiên tên của Kỳ Diệc Hoành đang ngồi chễm chệ trên hot search, chỉ là bên cạnh tên anh còn có tên của Lục Nhất Lạc, vừa nhìn liền biết không phải chuyện tốt lành gì.

Thi Diễm hồi hộp ấn vào, bài đăng weibo đầu tiên đã có mấy nghìn người vào bình luận, Thi Diễm cẩn thận đọc từng dòng chữ đã được trau chuốt thành một bài văn của đối phương. Đại khái là nói Kỳ Diệc Hoành có chống lưng, hơn nữa Lục Nhất Lạc còn rất cung anh, vì muốn anh thắng mà không tiếc lời mắng chửi fans hâm mộ của Thẩm Lượng. Bên dưới còn kèm theo ảnh chụp, là ngày đó Lục Nhất Lạc che chở cho Kỳ Diệc Hoành rời khỏi, vừa nhìn liền ra ngay cử chỉ vô cùng thân mật của hai người, nửa ôm nửa ấp.

Bát Bát: Mấy hôm nay cứ chán chán thế nào ấy nhỉ, thôi thì tung điều kiện phúc lợi cho bớt chán đi hehe~~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Một trận phong thần (1)

Dịch: CP88

"Mấy người này đúng là xem phim nhiều quá rồi." Tường Tư Nam sợ Thi Diễm nghĩ ngợi lung tung, vội vàng an ủi cô hai câu, "Những người quản lý đều có bản năng che chở người mình như vậy. Cậu nhìn những tấm ảnh đón thần tượng ở sân bay chưa? Đều là như vậy mà."

"Mình biết, lúc đó mình cũng có mặt."

"Ừ nhỉ, ngày hôm đó cậu xin nghỉ học, suýt thì quên mất."

Thi Diễm vào xem bình luận, hầu hết đều là hướng theo chiều tiêu cực, nói Kỳ Diệc Hoành có chỗ dựa vững chắc, nếu muốn bảo đảm cho anh tiến vào chung kết, tất sẽ phải hi sinh những người khác.

Thật sự là đôi trắng thay đen, Thi Diễm tức đến mức tay run run, lẽ nào thực lực của Kỳ Diệc Hoành ở đó bọn họ đều không nhìn thấy sao?

Trong khu bình luận còn có cả fans cuồng của Thẩm Lượng chạy vào thêm mắm dặm muối, "Lúc đó tôi ở ngay trường quay đây, tên Kỳ Diệc Hoành này thật sự là ngang ngược, quản lý của anh ta còn mắng chúng tôi, nói đội của Thẩm Lượng đừng ai mong được thắng, dù tội này có bỏ phiếu cũng vô dụng. Chương trình này quá tâm tối rồi."

"Bệnh thần kinh!" Thi Diễm không nhịn được mắng, khi đó rõ ràng là Lục Nhất Lạc không có nói như vậy.

Fans phía người huấn luyện viên của Kỳ Diệc Hoành cũng đến, mắng Thẩm Lượng bán thân(*), nhưng đối phương tốt xấu gì cũng đã đăng được tấm ảnh của Kỳ Diệc Hoành và Lục Nhất Lạc, mà phía này của bọn họ cái gì cũng đều không có.

(*) Lợi dụng quá mức tình cảnh bi thảm của mình để tranh thủ sự đồng tình từ người khác

Thi Diễm thoát khỏi weibo, cẩn thận từng li từng tí mở wechat ra. Chuyện này khẳng định không giấu được Kỳ Diệc Hoành, con người anh vốn đã cao ngạo, bây giờ bị người ta bôi đen, cũng không biết trong lòng sẽ khó chịu đến mức nào.

Thi Diễm hơi do dự, cuối cùng vẫn gửi wechat đi, "Có đó không?"

Mấy phút sau, đầu kia mới trả lời, "Có."

"Dậy sớm thế?"

"Bị cậu đánh thức."

Thi Diễm không biết phải nói tiếp thế nào, nếu như Kỳ Diệc Hoành chỉ vừa mới tỉnh thì có thể vẫn chưa biết chuyện mình bị kéo lên hot search. Thế nhưng so với giấu giếm điểm điểm, chi bằng sớm nói cho anh biết, sau đó cùng nhau nghĩ cách.

"Suýt có tìm cậu không?"

"Tìm tôi làm cái gì?"

"Chuyện ở trường quay ngày hôm đó đã bị người ta tung ra rồi."

Thi Diễm gửi xong tin nhắn này, chống cằm chờ Kỳ Diệc Hoành trả lời, thế nhưng chờ, chờ mãi cũng không thấy Kỳ Diệc Hoành nhắn lại.

Thi Diễm không nhịn được gửi một cái icon qua.

Lại thêm ba, bốn phút sau Kỳ Diệc Hoành mới trả lời lại cô, "Cậu rõ ràng nhất, giữa tôi và sự tỷ không có gì hết."

"Bây giờ không phải lúc nói chuyện này đâu. Những người kia nói cậu nhất định có chỗ dựa, nhưng rõ ràng cậu dựa vào chính thực lực của mình giành chiến thắng."

"Cậu là lo lắng cái này?"

Thi Diễm dĩ nhiên là đang thay anh bắt bình, "Chứ còn gì nữa?"

Kỷ Diệc Hoành vẫn chưa để những lời đồn vô căn cứ kia vào trong lòng, "Chi cần cậu tin tôi là đủ rồi."

Thi Diễm đầu nhìn thấy anh có chỗ nào ám ức đâu? Rõ ràng dù cuối cùng Kỷ Diệc Hoành có thật sự chiến thắng thì sau này trong cái tên của anh vẫn bị kéo theo một vũng nước bẩn.

Thi Diễm nghĩ đến đoạn ghi âm ngày hôm đó trong điện thoại của mình, khi đó cô cách sân khấu rất gần, phía sau lại là khán đài, những âm thanh này cũng chỉ có cô mới có khả năng thu lại rõ ràng. Khi đó cô đã nghĩ muốn phòng ngừa vạn nhất, không nghĩ tới bây giờ thật sự có tác dụng.

Cô muốn giao đoạn ghi âm này cho Kỷ Diệc Hoành, nhưng chưa biết chừng anh sẽ vì sợ liên lụy đến cô mà chọn không công khai.

Thi Diễm suy nghĩ hồi lâu, nghĩ ra một ứng viên.

Phía Thẩm Lượng quả nhiên bán thảm rất thành công, nhưng Thi Diễm có thể thấy huấn luyện viên của Kỷ Diệc Hoành cũng không ngồi không.

Thi Diễm đăng ký tài khoản giả trên weibo, trực tiếp gửi tin nhắn riêng cho quản lý của vị huấn luyện viên kia, bao gồm cả ghi âm đều gửi cho đối phương.

Đến tận trưa, đối phương vẫn không trả lời tin nhắn của Thi Diễm.

Thế nhưng chờ đến lần thứ hai cô đăng nhập vào weibo, tình thế đã hoàn toàn thay đổi, câu mà Lục Nhất Lạc nói bởi vì là lớn tiếng nói, nên được ghi âm lại rất rõ ràng. Lúc trước fans của Thẩm Lượng nửa câu cũng không đề cập đến khi đó anh ta đã nói gì, nhưng khi đoạn ghi âm được công khai, đoạn anh ta độc diễn, còn có cả tiếng khóc, càng nhiều hơn là những lời mắng người từ fans của Thẩm Lượng, tất cả đều bị thu lại không sót một thứ gì. Trong chớp mắt, weibo thêm một trận âm ỉ, fans phía bên này chiếm thượng phong, khẳng định không dễ dàng nhả ra. Cái gì mà đau lòng cho Kỷ Diệc Hoành, rồi Thẩm Lượng khóc lóc, tất cả đều đồng loạt được đưa lên hot search.

Thi Diễm không ngờ mình còn có cái khả năng này, liền không nhịn được đắc chí, thật sự là vô cùng vui vẻ.

Tự học buổi tối vừa mới bắt đầu Từ Từ Dịch đã nhận được điện thoại nhà, liền vội đứng dậy đi ra ngoài.

Từ Từ Dịch vội vàng đi xuống tầng, rồi bước nhanh về phía sân thể dục. Ba mẹ biết cô ấy buổi tối có buổi học, thời gian này còn gọi điện tới hẳn là trong nhà đã xảy ra chuyện.

Điện thoại trong lòng bàn tay rung lên liên tục, Từ Từ Dịch cũng theo đó sốt sắng. Trên sân thể dục có một cái khán đài, nơi này một chút ánh sáng cũng không thể chiếu tới, bình thường tối muộn sẽ không có ai tới.

Từ Từ Dịch lần mò đi lên đó, ngón tay không chờ thêm được nữa ấn nghe.

"A lô, mẹ."

"Sao bây giờ con mới nghe máy hả?"

"Con đang trong lớp tự học."

Trong giọng nói của mẹ Từ đã mang theo tiếng khóc, "Ở nhà xảy ra chuyện rồi....."

Từ Từ Dịch sốt sắng, gấp đến mức giọng nói cũng thay đổi, "Xảy ra chuyện gì?"

"Ba con lái xe ba bánh rồi xảy ra tai nạn, chân bị đè gãy, hiện tại đang nằm trong bệnh viện chờ phẫu thuật."

Từ Từ Dịch chỉ thấy trời cũng sập xuống. Cuộc sống chính là tàn khốc như vậy, một giây cũng không muốn cho cô ấy lấy hơi. "Tai nạn thế nào? Vì sao lại thế?"

"Đường vào thôn quá trơn, ông ấy lại uống rượu....."

Từ Từ Dịch siết tay thành nắm đấm giữ trán, mẹ Từ không nghe được cô ấy trả lời, này này hai tiếng, "Phải làm sao bây giờ? Ở nhà đến phí làm phẫu thuật cũng không có, không lẽ lại trực tiếp kéo ba con về nhà?"

"Cần bao nhiêu tiền ạ?"

"Bác sĩ nói phải mổ đặt nẹp và bắt vít, ít nhất phải hết mấy vạn, tuy là có thể bảo hiểm hộ nghèo sẽ chi trả một phần, nhưng chúng ta cũng phải bỏ ra khoảng 10, 20 ngàn tệ....."

Từ Từ Dịch không biết phải nói thế nào, trong nhà hề có chuyện đều sẽ gọi điện cho cô ấy, nhưng cô ấy có thể làm gì đây? Cô ấy cũng chỉ là một cô sinh viên, vì lấy học bổng mà liều mạng học, điều đó cũng có ý nghĩ rằng bản thân cô ấy không thể ra ngoài làm thêm, kiếm không được tiền.

"Mẹ, mẹ đừng khóc."

"Em trai con vẫn còn chờ mẹ đưa sinh hoạt phí cho nó đây, một nhà già trẻ này phải sống thế nào bây giờ!" Nửa đời mẹ Từ gần như là vượt qua trong tuyệt vọng, cuộc đời có quá nhiều thứ không công bằng, càng là lúc bản cùng, trong nhà lại càng có nhiều chuyện xảy ra.

"Con lập tức chuyển tiền cho mẹ đây, mẹ đừng khóc."

"A? Từ Dịch, con lấy tiền ở đâu ra?"

Từ Từ Dịch không nhìn được siết tay thật chặt, hai mươi ngàn Hàn Lăng Dương cho cô ấy đến tận bây giờ Từ Từ Dịch vẫn không động vào một xu. Cô ấy vẫn luôn không muốn động vào chỗ tiền kia, thậm chí đã nghĩ tới một ngày nào đó sẽ trả lại cho Hàn Lăng Dương.

Giờ thì được rồi, sợ là chỗ tiền đó không thể trả nổi.

Trong mắt Từ Từ Dịch đều là bi thương, may mắn hiện tại là buổi tối, cô ấy lại tìm đến một nơi yên tĩnh nghe điện thoại nên mới không có ai nhìn thấy đáng về này. Từ Từ Dịch hít một hơi, "Mẹ, mẹ không phải lo, đều là tiền con tích cóp được, trước tiên để cho ba phẫu thuật đi."

"Được được, thật quá tốt rồi."

Kết thúc cuộc gọi, Từ Từ Dịch mới nhận ra giờ hôm nay có chút lớn, mái tóc cô ấy bị gió thổi tung. Từ Từ Dịch thật sự mong thời gian có thể trôi thật nhanh, nếu như cô ấy có thể sớm ngày tự đi kiểm tiền, vậy có phải cô ấy sẽ không cần cúi đầu trước số phận nữa hay không?

Từ Từ Dịch ngồi xuống, chôn mặt vào giữa hai đầu gối. Chỉ là nước mắt vừa mới trào ra thì tiếng chuông điện thoại xa lạ đã truyền vào trong tai.

Cơ thể Từ Từ Dịch cứng đờ, sống lưng theo bản năng đứng thẳng, chậm rì rì quay đầu về sau.

Trên bậc thang vậy mà lại có một người khác đang ngồi, thậm chí còn là đến trước cô ấy.

Từ Từ Dịch khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, "Ai vậy?"

Chuông điện thoại im bật, đối phương cũng không có ý muốn nghe cuộc gọi đó. Từ Từ Dịch đứng lên, thận trọng lên tiếng, "Ai vậy?"

"Tôi."

Trái tim nhỏ bé trong giây phút đập trượt một nhịp, Từ Từ Dịch bật đèn pin trong điện thoại lên, không gian nhỏ bé trong nháy mắt được chiếu sáng. Từ Từ Dịch thấy được Hàn Lăng Dương ngồi đó.

Cô ấy gần như muốn hét lên, cuối cùng lại chỉ có thể xoay người bỏ chạy.

Thế nhưng Từ Từ Dịch đã quên mất ở đây còn có bậc thang, bởi quá gấp gáp mà một chân bước hụt, ngã nhào. Hàn Lăng Dương vội vàng đứng dậy, đi xuống một bậc rồi ngồi xổm bên cạnh cô ấy, "Không sao chứ?"

"Không sao, không sao." Từ Từ Dịch chống tay muốn đứng lên.

Cô ấy không cho Hàn Lăng Dương cơ hội mở miệng, vội vàng nói gấp lại rồi chạy nhanh đi.

Hàn Lăng Dương nhìn theo bóng người dần chạy vào tầng ánh sáng ngoài kia, toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi của cô ấy cậu đều nghe được. Nơi này bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, bởi vậy nên đến cả việc người bên kia nói cái gì cậu cũng đều nghe được rõ ràng.

Từ Từ Dịch chật vật chạy về lớp, một cú ngã vừa rồi không nhẹ, trên đầu gối cô ấy đều là cò và bùn đất. Từ Từ Dịch đi vào nhà vệ sinh rửa tay, lại gột đám cò đất trên quần, sau đó mới quay về lớp học.

Đám đề nâng cao trước mắt đều không tài nào chui vào đầu, Từ Từ Dịch ảo não không thôi, lẽ ra cô ấy nên trốn đến nơi nào đó càng vắng vẻ hơn mới đúng.

Trái tim giống như bị dao cắt, có những thứ càng muốn bảo vệ lại càng dễ mất đi, ví như tự tôn.

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Một trận phong thần (2)

Dịch: CP88

Ngày Kỷ Diệc Hoành tham gia vòng chung kết là truyền hình trực tiếp, các trang web lớn đều đồng loạt phát sóng.

Giảng đường và hội trường trong trường trống không, tất cả các lớp đều được nghỉ, Thi Diễm ngồi trong đám người, nhìn chăm chăm Kỷ Diệc Hoành vừa mới xuất hiện trên màn hình tivi.

Đây là trận chung kết kích thích nhất, cũng là một vòng cuối cùng rồi.

Năm người chọn ra một, cho dù Thi Diễm đối với anh tin tưởng là tốt cùng, nhưng càng là như vậy, cô lại càng lo lắng hơn.

Bên tai ồn ào đủ thứ câu chuyện bàn tán, thầy giáo ra hiệu cho mọi người yên lặng. Thời gian thi đấu rất dài, mà kết quả cuộc thi vẫn chưa thể quyết định sau một loạt PK.

Sau mấy vòng thi đấu, Kỷ Diệc Hoành đều đứng ở thứ hạng cao nhất. Sau đó sẽ là cuộc chiến luân phiên, chỉ khi kiên trì giữ được vị trí này đến cùng thì mới có thể thuận lợi nằm ngôi quán quân.

Lòng bàn tay Thi Diễm đều là mồ hôi, thời gian chiếu live sắp đến hai tiếng, cô căng thẳng đến mức nước cũng không uống được một ngụm.

Kết quả của vòng cuối cùng cũng đã đến lúc phải công bố, trong một tích tắc những con số được chiếu lên đó, Thi Diễm theo bản năng nhắm tịt mắt lại, đến cả hai tai cũng bịt chặt.

Thế nhưng âm thanh bùng nổ xung quanh vẫn không gặp chút cản trở tiến vào trong tai Thi Diễm, Trương Tư Nam kích động đến mức nhảy lên, điên cuồng lay cánh tay cô, "Mau nhìn đi, là hạng nhất đó, vương giả đó!"

Thi Diễm suýt chút nữa bị cô ấy dựng dậy, cô vội vàng mở mắt ra, màn hình vẫn còn dừng lại trên thành tích cuối cùng của Kỳ Diệc Hoành.

Bên trong giảng đường như có hàng nghìn dây pháo cùng nổ, Kim Triết và Từ Dương đều ở đây, cũng quay sang ôm nhau chúc mừng.

Quý Nguyên Thanh ngồi phía sau, trong lòng có thứ tư vị không thể nói thành lời. Tống Linh Linh không ngồi cùng cô ta, lúc quay sang nhìn thấy khuôn mặt đó, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Không ít người đang vây quanh Thi Diễm nói chúc mừng, mà cô cũng đang chìm đắm trong vui sướng khó có thể tự kiềm chế. Cô biết cuộc thi này đối với Kỳ Diệc Hoành mà nói quan trọng biết nhường nào.

Anh chính là một chiến thần, từ nay về sau tiền đồ sẽ tựa như gấm.

Nếu không phải vì đang có quá nhiều người xung quanh, Thi Diễm nghĩ mình sẽ vui đến mức khóc òa.

Trương Tư Nam vẫn không ngừng lay cánh tay cô, "Hôm nay là ngày tốt lành, cậu phải dài tại này đấy!"

"Được được được." Thi Diễm lập tức đồng ý, Chu Tiểu Ngọc còn khoa trương hơn, hai tay đập lên bả vai Thi Diễm mấy lần, "Su từ nhỏ, sau đó cậu có chỗ dựa lớn rồi nha, một ngọn núi hùng vĩ luôn đó."

Trong lòng Thi Diễm tràn đầy tự hào, đây chính là bạn trai cô.

Trương Tư Nam nháy mắt mấy cái. "Đây là người đàn ông của cậu đó!"

Cái này..... vậy mà đã thành người đàn ông của cô rồi sao, có phải có chút sớm quá không?

Một nhóm bốn người choàng vai bá cổ trở về ký túc xá, Trương Tư Nam mở Meituan(*), tìm xem xung quanh có chỗ ăn ngon nào không.

(*) app tìm thông tin nhà hàng quán ăn, đặt khách sạn, tour, vé máy bay, vé tàu hỏa, vé xem phim, bla bla, bao gồm điểm đánh giá về hình thức, phục vụ, v.v

Từ Từ Dịch thu quần áo ngoài ban công, "Mấy cậu đi đi, mình....."

"Cậu làm sao hả?" Chu Tiểu Ngọc tựa người bên giường cô ấy, "Cơ hội ngàn năm có một, nhất định phải vết sạch vớ của Su từ nhỏ."

"Mình không có khẩu vị."

"Cái này không được nha, phải đi."

Từ Từ Dịch lo lắng chuyện ở nhà, lại sợ đến đó sẽ gặp Hàn Lăng Dương, "Chỉ có mấy người chúng ta thôi hả?"

"Ừ." Thi Diễm cầm cốc nước uống một hớp lớn, "Chỉ có bốn người chúng ta thôi, không có người khác. Ăn xong lại đi hát karaoke, ngày hôm nay phải bung xõa triệt để."

"Tuyệt!" Trương Tư Nam không nhịn được cho Thi Diễm một ngón tay cái.

Thi Diễm đi ra ban công, gửi tin nhắn hỏi xem hôm nay Kỳ Diệc Hoành có thể về không.

Cô biết, đêm nay tám phần là anh không thể trở về.

Đợi một lát sau Kỳ Diệc Hoành mới gọi điện lại cho cô, Thi Diễm vội ấn nghe, "A lô."

Bên kia ồn ào ầm ĩ, xem ra anh còn chưa rời khỏi trường quay.

Tiếng của Lục Nhất Lạc cũng truyền đến, "Chuẩn bị ngay đi, có một buổi tiệc chúc mừng, chị đưa em về khách sạn trước....."

Thi Diễm suýt chút nữa thì quên mất bên anh còn có một đám người chờ gặp gỡ.

"Cậu đang ở đâu?" Kỳ Diệc Hoành hỏi cô.

"Mình vừa về đến ký túc xá."

"Biết kết quả rồi?"

"Đương nhiên rồi, cả trường cùng ngồi xem đó."

Kỳ Diệc Hoành cười yếu ớt, hình như anh vừa đi vừa nghe điện thoại, xung quanh đều là tiếng nói chuyện, anh hạ thấp tông giọng, thứ thanh âm chỉ thuộc về riêng anh trở nên mất lạnh trong lành lại êm tai cực kỳ, "Có phải mấy người bạn cùng ký túc xá lôi kéo bắt cậu mời khách rồi không?"

"Sao cậu biết hay vậy?" Anh là thần toán từ hả?

Kỷ Diệc Hoành đi bên cạnh Lục Nhất Lạc, trên bả vai đặt một chiếc áo khoác. Lục Nhất Lạc thấy anh chỉ để ý người bên kia, tán gẫu đến say sưa, liền giúp anh đỡ ý dưới chân.

"Địa điểm tôi đã đặt trước giúp cậu rồi, là một phòng bao, cũng đã đặt trước một bàn ăn, phòng bên cạnh còn có thể hát. Chơi cho vui."

"À?" Thi Diễm lại cảm thấy anh như một vị thần nữa rồi. "Không cần đâu, tự mình cũng tìm được mà."

"Đều đã thanh toán tiền, không đến sẽ lãng phí."

"Cậu đặt từ bao giờ vậy?"

Kỷ Diệc Hoành nhắc chân bước lên bậc thang. "Ngày hôm qua."

Anh vẫn luôn tự tin như vậy, từ ngày hôm qua đã nghĩ chuẩn bị cho cô và bạn bè cùng nhau đi ăn mừng rồi.

Lục Nhất Lạc bám lấy cánh tay Kỷ Diệc Hoành để tránh hai người bị đám đông tách ra, tiếng nói chuyện của cậu thiếu niên rơi vào tai cô ấy, Lục Nhất Lạc không nhịn được nhìn sang người bên cạnh.

Nhà tạo mẫu tóc ngày hôm nay đã chải gọn mái tóc dày của anh lại, nhờ vậy mà ngũ quan của Kỷ Diệc Hoành càng thêm rõ ràng, mỗi đường nét đều giống như được máy công chạm khắc. Đôi mi hơi rủ xuống thu về vô số ánh sáng, khóe miệng ngậm ý cười, giọng nói cũng cực kỳ ôn nhu.

"Ngày mai cậu có về không?"

"Về."

Thi Diễm lập tức vui vẻ cười, "Minh đi đón cậu!"

"Cậu ở trường học hành chăm chỉ cho tôi, trở về trường tôi sẽ đi tìm cậu."

Lục Nhất Lạc đột ngột lên tiếng, "Cẩn thận, ngã."

Thi Diễm vội dừng lại, "Minh cúp trước, ngày mai gặp."

"Ừ."

Một lát sau, Kỷ Diệc Hoành gửi địa chỉ nhà hàng đó vào điện thoại của Thi Diễm.

Đi đến nơi, mấy người mới phát hiện ra điểm khác thường, địa điểm Kỷ Diệc Hoành đặt cho bọn họ rõ ràng là cao cấp hơn trong tương tượng của bọn họ rất nhiều. Nhân viên phục vụ đưa bốn người vào phòng bao đặt sẵn, sau đó các món ăn lần lượt được đưa lên, tựa như không có điểm dừng.

Khẩu vị Thi Diễm ngược lại không tốt, luôn nghĩ rốt cuộc Kỷ Diệc Hoành đang làm cái gì.

Ăn cơm hả? Vậy sẽ phải chúc rượu nhỉ? Sẽ mời rượu Lục Nhất Lạc chứ?

Cũng không biết anh sẽ uống say hay không, ngộ nhờ say đến mức bất tỉnh nhân sự.....

Thi Diễm đưa tay đập lên trán mình, thật là, cô nghĩ lung tung nhiều quá rồi.

Ăn cơm xong, bọn họ chuyển sang phòng bên cạnh hát hò. Nơi này rất rộng, ánh đèn cũng giống hệt như ở trong KTV.

Trên bàn có bày bia và đĩa trái cây, Thi Diễm uống liền một lúc mấy chai, đầu dựa vào vai Từ Từ Dịch, "Bữa cơm này là Kỷ Diệc Hoành mời, không phải mình mời....."

"Sur từ nhỏ, cậu và đại thần là người một nhà rồi, cậu ấy sớm muộn cũng là của cậu, tụi này sẽ không tính toán rạch ròi đâu mà lo."

Sắc mặt Thi Diễm đỏ ửng, "Minh rất vui về!"

"Đúng đúng, ngày hôm nay cậu là người vui vẻ nhất."

Ngoài phòng hát, một bàn tay đặt trên tay nắm cửa nhẹ nhàng xoay, tiếng la hét bên trong không chút ngăn cản truyền ra ngoài.

Người đến nhưng lại không đi vào, ngón tay thon dài đặt trên tay nắm cửa không nhúc nhích.

"Cậu vẫn là nên nghĩ xem ngày mai sẽ cùng Kỷ Diệc Hoành đi đâu chúc mừng đi."

"Không nghĩ" Thi Diễm phát tay, "Bên cạnh cậu ấy đầy người ra đấy, hiện tại khẳng định là đang uống rượu cùng người ta, chưa biết chừng còn đang cùng người ta ôm ấp áp....."

Trương Tư Nam đặt mic xuống, quay đầu nhìn về phía cô, "Sur từ nhỏ, lại bị cái gì kích thích rồi?"

Thi Diễm ảm ức bầu môi. "Chính là hiện tại, người ở bên cạnh cậu ấy cũng đâu có phải mình."

"Minh thấy sau khi có đại thần, tính khí cậu càng ngày càng giống đứa trẻ không lớn. Trước đây cũng đâu có như vậy."

"Mình sợ là sau đó cậu ấy sẽ càng ngày càng bận rộn, tại trường học cũng khó mà xuất hiện, mình còn sợ cậu ấy sẽ sớm vỗ cánh bay xa."

Thi Diễm vừa nói xong lời này, Chu Tiểu Ngọc và Tưởng Tư Nam đều dừng lại, im lặng nhìn cô.

Thi Diễm vội vàng xua tay, "Ồi ôi, mình lại nói vớ vẩn rồi, mấy cậu tiếp tục chơi đi."

Cửa phòng bao bị đẩy ra, Tưởng Tư Nam là người phát hiện ra đầu tiên, hai mắt cô ấy lập tức tròn tròn. Thi Diễm nghe được tiếng đóng cửa, ngời thẳng lưng rồi quay đầu về sau.

Giật mình và kinh ngạc trong mắt đều không giấu được, Thi Diễm đứng lên, ngay tại chỗ nhảy lên mấy cái, sau đó xông tới nhào vào lồng ngực Kỷ Diệc Hoành.

Cô tựa như vẫn không thể tin đây là thực, ôm một giây rồi lại nhanh chóng lùi về sau, đến khi hoàn toàn chắc chắn mới một lần nữa nhào tới, hai tay còn đập lên lưng Kỷ Diệc Hoành mấy cái.

Bát Bát: Thời gian này đi làm rồi nên đăng trong khoảng 6:08pm ~ 6:28pm có chút gấp, mà sau Tết chính thức gia nhập hội cái bang nên ta vẫn còn ăn bám ở nhà lão ba, cũng khó chuyển về 8h28p tối hơn. Thôi thì quyết định lịch đăng từ chương sau sẽ là 8h58p tối nha mọi người ^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Sẽ không một lần nữa bị bỏ lại (1)

Dịch: CP88

Tưởng Tư Nam còn cầm micro, cũng không biết có nên tiếp tục hát hay không.

Từ Từ Dịch nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đặt tay lên bả vai Thi Diễm, hình như vừa khẽ hỏi một câu gì đó, nhưng bọn họ đều không nghe thấy.

Cái đầu nhỏ của Thi Diễm ở trước ngực anh liên tục lắc mấy cái.

Tưởng Tư Nam không nhận được muốn trêu chọc hai câu. "Vậy đã được chưa? Đừng khóc nữa nhá?"

"Ai khóc chứ." Thi Diễm nhỏ giọng lầu bầu.

Cô ôm Kỷ Diệc Hoành không chịu buông tay, khiến cho anh không thể bước vào thêm một bước, Kỷ Diệc Hoành nâng tay ôm lấy cô, "Không phải tôi đã về rồi đây sao?"

Phía sau còn có mấy người bạn đang nhìn, Thi Diễm đến tận lúc này mới ngại ngừng buông tay, "Cậu ăn xong cơm tối chưa?"

"Rồi."

Ăn xong liền vội vàng chạy về đây. Nếu không phải vì anh liên tục lấy lý do mệt mỏi sau cuộc thi để từ chối, đêm nay sợ là không thể đi.

Thi Diễm ngửi thấy trên người Kỷ Diệc Hoành có mùi rượu, "Cậu uống rượu đấy à?"

Anh kéo tay Thi Diễm để cô và anh cùng ngồi xuống ghế sofa, "Cậu không thích hả?"

Cô nghĩ tới tình cảnh ngày hôm nay, khẳng định sẽ có người chúc rượu Kỷ Diệc Hoành, mà anh cũng sẽ phải kính rượu bọn họ, "Không có, chỉ sợ cậu uống nhiều rượu sẽ có hại cho sức khỏe."

Tưởng Tư Nam liếc nhìn Thi Diễm, nhìn cái bộ dạng hiền dịu ngoan ngoãn đó, cuối cùng vẫn không nhận được chếp miệng hai cái. "Cậu ấy sợ cậu say rượu làm loạn thì có....."

"Tưởng Tư Nam!"

"Nào nào nào, chúng ta hát thôi." Tưởng Tư Nam kéo Chu Tiểu Ngọc và Từ Từ Dịch qua bên kia.

Kỷ Diệc Hoành ra về đằng hoàng tiến đến trước mặt Thi Diễm, "Sợ tôi say rượu làm loạn gì cơ?"

"Cậu đừng nghe bọn họ nói bậy."

Ba người Tưởng Tư Nam bắt đầu hát, Thi Diễm vất óc nghĩ đôi đề tài, "Có muốn gọi Kim Triết và Từ Dương cùng đến không, thêm người thêm náo nhiệt."

"Không cần, đề hôm khác đi."

Từ Từ Dịch chọn bài "Người như tôi(*)", Tưởng Tư Nam chỉ có thể hát vài câu, sau đó đứng bên cạnh hát luân phiên.

(*) "Người như tôi" của Mao Bất Dịch. Link Youtube ta tìm được cho ai muốn nghe bản vietsub:

Các tênh yêu trên wattpad thì xem video ngay ở phần trên cùng của chương truyện nhé kkk

Thi Diễm là người may mắn, nhưng Từ Từ Dịch biết vận may như vậy sẽ không bao giờ rơi xuống người cô ấy. Từ nhỏ đến lớn, cô ấy chính là người bị lãng quên, dù thích Hàn Lăng Dương, nhưng lại không một ai cho cô ấy sức mạnh để mở miệng.

Thi Diễm nghe được nửa bài, cảm giác trong tiếng hát của Từ Từ Dịch như mang theo tiếng nước nở. Có lẽ chính cô ấy cũng nhận ra, bối rối nhét chiếc mic vào tay Chu Tiểu Ngọc, "Phần lời phía sau không biết rồi."

Chu Tiểu Ngọc nhìn cô ấy, không dám nói gì chọc thủng tâm tư kia, vội vàng đi qua tắt bài hát, "Minh cũng không hát đâu, vậy mình đổi bài nha."

Cô ấy chuyển sang bài "Calorie(*)", bầu không khí trong phòng bao lần thứ hai được khuấy động lên. Từ Từ Dịch vốn định ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi một chút, thế nhưng sợ phá vui nên vẫn đứng bên cạnh Tường Tư Nam, trong lòng tuy đắng ngắt, nhưng ngoài miệng lại phải hát ra một bài ca vui vẻ.

(*) bài này nổi lắm nè, Calorie - Rocket Girls 101, bản gốc ta chưa coi nhưng bản của Ma đạo tổ sư thì coi rồi kkkkkkkkk

Kỷ Diệc Hoành thấy Thi Diễm trầm ngâm không nói lời nào, đưa tay xoay mặt cô về phía mình. Da mặt Thi Diễm mòng, lại ngại có bạn cùng phòng ở đây, trong giây phút lập tức nghĩ trốn đi.

Kỷ Diệc Hoành thấy vậy, cánh tay trực tiếp đặt trên bả vai cô, dứt khoát ấn cô nằm trên đùi anh. Thi Diễm mở mắt là có thể nhìn thấy khuôn mặt sát gần mình của Kỷ Diệc Hoành, trong lòng không nhận được căng thẳng.

"Những lời cậu nói vừa rồi tôi đều đã nghe thấy."

"Minh không có nói gì nha."

"Cậu nói mình cùng người ta ôm ôm ấp ấp, còn có, sớm muộn cũng sẽ vỗ cánh bay đi."

Thi Diễm nín hơi ngưng thần, gương mặt đẹp trai của Kỷ Diệc Hoành gần trong gang tấc. Tuy là có đôi lúc cô cứ âm ỉ lên muốn đánh anh, nhưng còn chưa đến lúc đó, cô đã từng quên rồi.

Thi Diễm không nhận được đưa ra ngón tay chọc chọc bả vai Kỷ Diệc Hoành, "Cậu đừng có áp sát mình thế."

"Vậy cậu đưa tai tới đây."

"Làm gì hả?"

"Tôi có cái này muốn nói nhỏ cho cậu nghe."

"Cậu cứ nói đi, mình từ đây có thể nghe thấy mà."

"Đến gần miệng tôi, tôi mới nói được."

Thi Diễm nửa tin nửa ngờ, chỉ sợ anh lại có động tác khác thường nào đó. Mà hiện tại cô còn đang nằm trên đùi anh, muốn đưa tai đến gần cũng không dễ. Thi Diễm xoay người, một tay ôm lấy thắt lưng Kỷ Diệc Hoành, một tay kia đẩy người ngồi dậy, thật sự đặt tai bên môi Kỷ Diệc Hoành.

Anh thở nhẹ một hơi, khiến cho mấy sợi tóc bên mai cô khẽ tung bay, lay động bên một mảng da thịt nhẵn nhụi.

"Tôi là tiểu tâm can của cậu."

Rầm, rầm, rầm-----

Thi Diễm siết tay thành nắm đấm muốn vung qua, suýt chút nữa thì đánh cho Kỷ Diệc Hoành hồ đồ luôn. May là trong một giây ngấm lại, cảm thấy không được ổn cho lắm, nắm đấm chuyển thành một cái vòng tay qua cổ.

Thật sự là buồn nôn chết rồi, mà Thi Diễm lại không thể nói được cái gì, rõ ràng là anh chỉ đang đọc ra tên wechat của cô, có vấn đề gì sao?

Nhưng lời anh nói rõ ràng là thổ lộ mà.

Mái tóc của Kỷ Diệc Hoành đến tận bây giờ vẫn quy củ không có một sợi rối, từng nhánh tóc đen bóng được chải về sau tai, ngũ quan chỉ cần liếc một cái là ra, từng đường nét rõ ràng, hơn nữa sống mũi hình như cũng càng cao thẳng hơn rồi.

Chính là cái khuôn mặt này, dù ở trước ống kính cũng không có một góc chết. Thi Diễm định thần lại, nhìn đồng hồ.

"Về nhà thôi, ngày hôm nay nhất định là cậu đã mệt chết rồi."

Kỷ Diệc Hoành nhìn mấy người Tường Tư Nam đang hứng thú dạt dào, "Không mệt."

Kỷ túc xá có quy định thời gian đóng cửa nên mọi người cũng không tiện quay về quá muộn, mấy người Tường Tư Nam hát thêm một lúc thì chào tạm biệt bọn họ muốn về.

Nơi này cách trường không tính là gần, bọn họ đứng trước cửa nhà hàng, Kỷ Diệc Hoành vẫy tay gọi được một chiếc taxi.

Tổng cộng có năm người, cùng lên một chiếc xe sẽ không đủ, Thi Diễm ngẫm nghĩ một chút, ai về nhà này là được rồi.

Mấy người Tường Tư Nam lũ lượt lên xe, cô đang định chui vào, lại bị Kỷ Diệc Hoành kéo về.

Thị Diễm nhìn anh đóng cửa xe lại, liền vội nói, "Cậu cũng mệt rồi, mau về nhà đi thôi."

"Cậu không tiễn tôi về sao?"

Thị Diễm nhìn thấy Từ Từ Dịch ngồi cạnh cửa sổ vẫy vẫy tay, chiếc xe nhanh chóng khởi động rồi rời khỏi, sau đó là một chiếc taxi khác lái tới.

"Cậu muốn mình đưa cậu về?" Thị Diễm còn tưởng mình nghe nhầm.

"Không được sao?"

"Không phải, nhưng lát nữa....."

Nhưng Kỷ Diệc Hoành đã mở cửa xe rồi đẩy Thị Diễm vào trong, sau khi anh ngồi vào mới báo địa chỉ nhà cho tài xế.

Thị Diễm lấy điện thoại ra xem thời gian, "Nếu còn đưa cậu về nữa thì mình sẽ không kịp quay lại ký túc xá đâu, sắp đóng cổng rồi."

Tài xế cho xe chạy về phía địa chỉ mà Kỷ Diệc Hoành nói, loại chiêu trò này đi nhiều cũng nhìn thấy nhiều lắm rồi. Máy cô gái trẻ bây giờ quá dễ lừa, này rõ ràng là không có ý muốn cô về nhà chứ gì nữa.

Đến nơi ở của Kỷ Diệc Hoành, anh ung dung thông thả đẩy cửa xe rồi đi xuống, Thị Diễm lập tức nói tài xế lái đi, "Đến Đông Đại."

"Nhưng cửa xe còn chưa đóng."

Thị Diễm đưa tay qua định đóng, lại bị Kỷ Diệc Hoành nắm chặt, "Bây giờ cậu mới chạy về ư là không kịp đâu."

"Còn mười phút nữa, chưa biết chừng sẽ kịp!"

Đến tài xế cũng nổi lòng đồng cảm với cô, một tay đặt trên vô lăng, một tay bắm vào lưng ghế xoay người nói với Thị Diễm, "Không kịp đâu."

"Bác tài, giúp đỡ đi mà."

"Trừ phi cô biến cái xe này thành máy bay."

Kỷ Diệc Hoành lại hơi dùng sức, kéo Thị Diễm xuống xe, sau đó động tác nhanh nhẹn đóng cửa xe lại. "Tạm biệt."

Tài xế lắc đầu một cái, hiện tại đến cả mấy cậu con trai soái như vậy cũng phải dùng đến thủ đoạn mới có thể lừa được cô gái nhỏ nhà người ta về rồi hả? Vậy kiểu tướng mạo bình thường, trí tuệ tầm tạm, còn là đàn ông lớn tuổi như ông ấy chẳng phải sẽ cô độc đến hết đời luôn sao?

Thị Diễm nhìn chiếc taxi nghênh ngang rời đi, Kỷ Diệc Hoành xua tay trước mắt cô, "Người nào đó nói nhớ tôi, nhưng tôi lại một chút cũng không nhìn ra."

"Đó là nhớ cũng phải để trong lòng."

"Được, vậy để tôi kiểm tra xem trong lòng cậu có không....." Kỷ Diệc Hoành nói xong, bàn tay hướng về phía cô, Thị Diễm vội vàng nắm chặt cổ áo, "Làm cái gì hả?"

"Đi lên thôi."

Thị Diễm theo Kỷ Diệc Hoành lên nhà anh, vừa mới đổi sang dép lê thì điện thoại trong túi rung lên bần bật, là tin nhắn của Tường Tư Nam.

"Ký túc xá đóng cửa rồi!"

Còn phải nói nữa hả? Cũng đã mấy giờ rồi.

Điện thoại lại một lần nữa rung lên, vẫn là Tường Tư Nam. "Su từ nhỏ, chúc cậu có một buổi tối tuyệt đẹp nhiệt tình như lửa, nhiệt tình của cậu sẽ như một cây đuốc, đốt cháy cả một sa mạc rộng lớn....."

Thị Diễm vô cùng muốn để cho cô ấy lặn xa, muốn lặn đi đâu thì lặn, vừa muốn nhắn lại thì thấy Kỷ Diệc Hoành đứng lù lù trước mặt.

Thị Diễm nhét điện thoại vào túi, Kỷ Diệc Hoành bật đèn lên, "Đói không?"

"Không đói."

"Tôi đói rồi, tôi đi luộc sủi cảo, cậu cũng ăn cùng đi."

"Buổi tối cậu không ăn no hả?"

Kỷ Diệc Hoành mở cửa tủ lạnh, lấy sủi cảo đông lạnh ra. "Không ăn được món chính."

Thị Diễm đổ thêm nước vào nồi, bật bếp ga, Kỷ Diệc Hoành xé lớp nilon bọc ngoài, nhìn thấy Thị Diễm đã lấy điện thoại ra, đang nhìn chăm chăm màn hình.

"Làm sao thế?"

"Ba mình gọi đến." Thị Diễm đi ra ngoài phòng khách, ấn nghe, "Ba."

Kỷ Diệc Hoành giảm nhỏ lửa, nghe thấy tiếng của Thi Diễm truyền tới, "Bây giờ à? Con..... con chuẩn bị đi ngủ rồi."

"Ba, ba có chuyện gấp gì không? Vì sao phải ra đó ngay bây giờ?"

Kỷ Diệc Hoành đi vào phòng khách, Thi Diễm đứng ngay phía trước ghế sofa. "Nhưng công ký túc xá đóng rồi."

"Xin ra? Không được đâu....."

"Đừng, ba đừng tới đây."

Thi Diễm không biết chuyện gì mà khiến cho Thi Niên Thịnh gấp thành như vậy, "Ba đang ở đâu? Ba đưa địa chỉ cho con đi, con qua ngay."

Kỷ Diệc Hoành quay về bếp tắt lửa, Thi Diễm đi theo vào, "Mình phải ra ngoài một chuyến."

"Địa chỉ đâu, đưa tôi xem một chút."

Đúng lúc này Thi Niên Thịnh gửi tin nhắn tới, Thi Diễm đưa điện thoại cho anh.

"Không nói là chuyện gì sao?"

"Không, chỉ khẳng định nói mình mau qua đó. Không lẽ ba xảy ra chuyện gì rồi?"

Bát Bát: Trả phúc lợi chương 27k votes wattpad kkk

Mọi người buổi tối ảm áp, tuy là ta mong Hà Nội cứ mãi mát lạnh như thế này thôi kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Sẽ không một lần nữa bị bỏ lại (2)

Dịch: CP88

Kỷ Diệc Hoành lấy điện thoại ra gọi xe, cũng đã giờ này, xe chờ sẵn trên app không còn nhiều lắm, anh vừa đi giày vừa mở một ứng dụng khác ra.

Thi Diễm đi đến trước cửa đôi giày, "Cậu đừng đi, mình tự đi được mà."

Cô đi giày rất vội vàng, dùng sức xô vào giày, thế nhưng càng gấp gấp lại càng rối, gót giày bị Thi Diễm đạp xuống luôn rồi.

Kỷ Diệc Hoành ngồi xổm trên đất chưa đứng dậy, anh đưa tay tháo dây giày cho Thi Diễm, lại dùng ngón tay lật gót giày lên cho cô đi vào, Thi Diễm cúi đầu nhìn đỉnh đầu của cậu thiếu niên, "Cậu thật sự không cần phải đi với mình."

Kỷ Diệc Hoành giúp cô đi vào đôi giày còn lại, lại buộc chặt dây giày, cuối cùng mới đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài.

Mãi đến khi hai người đi xuống đến phía dưới vẫn không gọi được xe, bên ngoài cổng chung cư cũng không thấy có taxi đứng chờ khách.

Thi Diễm sốt ruột qua đi lại, Kỷ Diệc Hoành đưa tay kéo cô đến bên mình. "Ba cậu chỉ tìm cậu có việc thôi, không phải việc gì lớn, nếu không sao có thể đưa cho cậu địa chỉ này?"

"Ừm." Thi Diễm nén lại khăn trương đứng bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, hai người đứng một lúc, cảm thấy thật sự không gọi được xe nữa Kỷ Diệc Hoành mới kéo Thi Diễm đi về phía ga tàu điện ngầm.

May là tàu điện ngầm còn chưa dừng chạy, hai người ngồi một trạm rồi đi ra, rốt cuộc nhìn thấy taxi đứng bên đường.

Địa chỉ Thi Niên Thịnh gửi đến là một khu chung cư, Kỷ Diệc Hoành muốn đi cùng cô lên trên.

Thi Diễm vội vàng kéo lại cánh tay anh, "Đề ông ấy nhìn thấy hơn nửa đêm còn đi với cậu, ông ấy sẽ nổi điên đó."

"Tôi không yên tâm để cậu đi một mình."

"Đừng lo, ông ấy sẽ không hại mình."

Kỷ Diệc Hoành nhắc môi, "Tôi đưa cậu lên đó."

"Được rồi."

Có mấy lời Kỷ Diệc Hoành không tiện nói rõ, Thi Diễm cũng hiểu, tuy là bề ngoài anh yên lặng bình tĩnh, nhưng trong đầu đã có vô số cái ngộ nhờ. Ngộ nhờ Thi Niên

Thịnh xảy ra chuyện, sau đó muốn bán Thi Diễm đi thì phải làm sao bây giờ? Khả năng này..... cũng không phải là không có phải không?

Kỷ Diệc Hoành đưa Thi Diễm lên đến nơi, cô không để cho anh đi cùng mình đến cửa. Thi Diễm nhấn chuông, rất nhanh đã có tiếng bước chân truyền đến.

Thi Diễm phát phát tay với Kỷ Diệc Hoành, anh không thể không lùi về sau vài bước, nhìn thấy cửa được mở ra, một người phụ nữ nhiệt tình lên tiếng, "Là Thi Diễm phải không? Mau vào đi, ba con chờ con một lúc lâu rồi."

Thi Diễm bị người phụ nữ đó kéo vào nhà, cánh cửa rất nhanh đóng lại. Kỷ Diệc Hoành đứng dưới ánh đèn u ám, cau mày.

Thi Diễm đi vào nhà, nhìn thấy Thi Niên Thịnh ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, lúc này trái tim luôn treo lơ lửng mới coi như hạ xuống, "Ba."

"Mau qua đây."

Thi Diễm tiến lên vài bước, bị Thi Niên Thịnh kéo ngồi xuống.

"Muộn như vậy rồi còn gọi con đến đây, xảy ra chuyện gì?"

Thi Niên Thịnh đưa vài quyển tờ rơi đặt vào tay Thi Diễm, "Con nhanh chọn một căn đi."

"Đây là cái gì?" Thi Diễm liếc nhìn, đều là quảng cáo nhà, "Ba, ba muốn làm gì?"

"Ba muốn mua cho con một căn nhà."

"Cái gì cơ?"

Thi Niên Thịnh chỉ vào một tờ trong đó, "Ba thấy cái này cũng không tệ, nhưng ba nghĩ vẫn phải hỏi lại con, sau khi tốt nghiệp là muốn ở lại Đồng thành hay về nhà?"

"Ba, không phải là ba xảy ra chuyện gì rồi đó chứ?"

Thi Niên Thịnh nhìn về mặt sốt sắng của con gái, cô chính là từ nhỏ đã thiếu thốn cảm giác an toàn, bởi vậy nên lẽ ra là chuyện nên vui vẻ lại khiến cho cô thấp thóm không yên. "Những năm này ba tích cóp được không ít tiền, nghĩ con cũng đã lớn, chúng ta cũng không thể cứ mãi thuê phòng, có đúng không? Di Thẩm là bạn học cũ của ba, cũng làm trong đơn vị tiêu thụ của Trung Hải, cô ấy có giúp ba lưu ý vài căn rồi."

Trong lòng Thi Diễm khẽ buông lỏng, nhưng cô biết rõ nhiều năm qua Thi Niên Thịnh đều không làm việc đáng hoàng, tiền của ông cô không đủ mặt dày để tiếp nhận, "Ba, con không cần nhà, thuê phòng cũng rất tốt mà. Hơn nữa con cũng chưa có tốt nghiệp, tương lai định cư ở đâu còn chưa quyết định được."

"Bỏ đi, con vẫn là ở lại Đồng thành thôi. Nơi này điều kiện vật chất rất tốt, người nhận ra con cũng ít." Thi Niên Thịnh nói xong, mở một quyển ra. "Căn nhà này thế nào? 80 mét vuông, hai căn phòng....."

"Ba, con không cần."

"Không được, ba cũng không có nhiều cơ hội đến đây. Nếu lần này con không chọn được, vậy ba thay con quyết định."

Kỷ Diệc Hoành chờ bên ngoài hồi lâu cũng không thấy Thi Diễm đi ra.

Mất thấy thời gian sắp qua rạng sáng, Kỷ Diệc Hoành thả nhẹ bước chân đi đến gần cửa, lại không nghe được bất cứ âm thanh nào từ bên trong phát ra. Anh hơi thấp thóm, ngộ nhớ căn phòng này còn có mật đạo thì sao? Ngộ nhớ Thi Diễm bị người ta bắt đi, thì anh phải làm sao bây giờ?

Mãi đến tận hơn một giờ Thi Diễm mới theo Thi Niên Thịnh đi ra ngoài.

Thi Niên Thịnh đứng ngoài cửa nhìn cô, "Đã trễ thế này rồi, con cứ ở lại chỗ đi Thẩm đi."

"Không cần, con cũng về."

Người phụ nữ còn muốn giữ cô lại, nhưng Thi Diễm đã nhanh chân đi về phía trước, cô không thích ở lại nhà của người lạ.

Kỷ Diệc Hoành hiện tại chắc đã về nhà rồi, vừa này cô đã tranh thủ lúc đi vào nhà vệ sinh nhấn tin để anh về trước. Cô nhìn đến bây giờ cũng sắp buồn ngủ muốn chết, sau khi đi theo Thi Niên Thịnh xuống dưới, bị gió thổi sượt qua, cô lập tức rung mình một cái.

"Ba, bây giờ ba đi đâu....."

Điện thoại của Thi Niên Thịnh vang lên, ông không có thời gian trả lời Thi Diễm, vội vàng ấn nghe. "A lô."

Thi Diễm mím chặt môi không nói, dè dặt nhìn Thi Niên Thịnh.

"Tôi về ngay đây..... Em đừng nổi nóng, tôi không đi đâu cả. Về rồi nói."

Thi Diễm đứng dưới cây cột đèn đường, nhìn chính cái bóng trợ trợ của mình kéo dài. Thi Niên Thịnh vừa nghe điện thoại vừa bước nhanh đi, Thi Diễm thấy vậy, tăng nhanh bước chân cho kịp ông.

Kết thúc cuộc gọi, Thi Niên Thịnh dứt hai tay vào túi quần, "Con xin ra ngoài hả?"

"Vâng."

"Bây giờ đi vào có được không?"

"Được, con sẽ gọi di quản lý ký túc xá, nhờ đi ấy mở cửa."

Thi Niên Thịnh do dự nhìn cô, "Ba phải về rồi."

"Vậy ba mau đi đi, con tự mình gọi xe được."

Rốt cuộc vẫn là không yên tâm về cô, Thi Niên Thịnh nhìn ra ngoài cổng khu chung cư, "Hiện tại có lẽ sẽ không còn taxi."

"Con lấy điện thoại gọi là được."

Thi Niên Thịnh vẫy tay gọi cô qua, "Để ba đưa con về trường trước đi."

"Ba, ba phải đi hướng ngược lại, không cùng đường với con, ba..... ba mau về đi thôi, tự con về được rồi."

Điện thoại của Thi Niên Thịnh lại vang lên, ông hơi buồn bực.

"Vậy con chú ý an toàn, về đến ký túc xá thì gọi cho ba."

"Vâng."

Thi Niên Thịnh lái xe tới đây, Thi Diễm nhìn ông bước nhanh về phía bãi đỗ xe, sau đó chiếc xe phóng vụt đi.

Cô đứng dưới ánh trăng, nhìn chiếc xe của Thi Niên Thịnh chạy khỏi. Ông tăng tốc độ, bánh xe ma sát với mặt đường vang lên âm thanh chói tai, sau đó chút ánh sáng cuối cùng từ chiếc xe rốt cuộc cũng biến mất khỏi tầm mắt Thi Diễm.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía tòa chung cư, đã không còn mấy ô sáng đèn nữa rồi.

Thi Diễm không ngờ Thi Niên Thịnh sẽ thật sự bỏ lại cô, cô vốn chỉ quan tâm ông một câu, thế nhưng đêm hôm bị bỏ lại nơi này cô cũng sợ lắm chứ.

Cũng đúng thôi, trái tim ông từ trước đến giờ lớn, cũng bỏ cô lại quen rồi.

Thi Diễm mờ mịt nhìn màn đêm tối đen phía trước, hiện tại sợ là gọi không được xe. Cô cũng không phải xin ra ngoài, nếu hiện tại về ký túc xá, nhất định cũng sẽ gặp không ít phiền phức.

Cô ám ức không nhận được, lẽ nào đến cả Kỳ Diệc Hoàn cũng đi thật rồi sao?

Nhất định là đi rồi, dù sao cũng đã muộn như vậy.

Thi Diễm lấy điện thoại ra, muốn gọi điện cho Kỳ Diệc Hoàn. Đúng lúc này trên bãi đỗ đột nhiên có một chiếc xe khởi động, ánh đèn sáng chói chiếu về phía Thi Diễm, dọa cô giật mình.

Tài xế nhún còi, Thi Diễm ti mi nhìn kỹ, thế nhưng cô không có quen người này.

Bát Bát: Tối thứ 2 vừa rồi chính thức xem xong Minh Lan Truyện, mấy ngày nay làm gì cũng không nhắc được tình thần. Chính là cái cảm giác trống rỗng sau khi kết thúc, nếu là sau khi đọc 1 bộ truyện thì dễ rồi, thời gian kiếm 1 bộ khác nhanh hơn, nhưng ta tìm quai mà chẳng thấy phim mới nào hay cả, ai đó hãy cứu rồi tâm hồn ta đi, cầu giới thiệu phim hihiu~

P/s: Nói thiệt là lâu lắm rồi mới coi được 1 bộ hay đến như vậy, dàn dựng công phu, diễn viên đẹp, nội dung chất, diễn xuất từ nv chính đến nv qua đường đều không thể chê vào đâu, làm sao lại có thể chọn được 1 dàn diễn viên chất như vậy nhỉ? Ta xem mà nổi da gà luôn ấy~

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Biến cố lại đến

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Tài xế lái xe ra, hạ cửa sổ xuống, "Là cô phải không?"

"Cái gì cơ ạ?"

"Vẫn chưa muốn lên xe hả?"

Trên mặt Thi Diễm đầy phòng bị, bước chân lùi về sau, vừa muốn chạy thì phía sau truyền đến một giọng nói không thể quen thuộc hơn, "Thi Diễm."

Cô quay đầu, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đang bước nhanh tới, Thi Diễm vui vẻ đến mức đứng ngay đơ tại chỗ, "Cậu thật sự chưa đi."

"Tôi đi đâu cơ?" Kỳ Diệc Hoành đi đến bên cạnh xe, đẩy cửa ra, sau đó kéo Thi Diễm ngồi vào trong.

"Cậu gọi xe từ bao giờ thế?"

Tài xế điều khiển cho xe chạy khỏi bãi đỗ xe, trên mặt còn mang theo nét buồn ngủ, "Tôi suốt thì ngủ quên mất trong xe rồi, đơn đặt xe cũng đã nhận được từ sớm, nhưng lại yêu cầu chờ dưới đây. Nếu không phải bạn trai cô cho tôi thêm tiền chờ thì hiện tại hai người cũng chỉ có thể cùng nhau đi bộ về thôi."

Thi Diễm nghe vậy, nắm chặt tay Kỳ Diệc Hoành, lúc này mới phát hiện ra bàn tay anh lạnh như băng, "Sao cậu không vào trong xe chờ mình?"

"Tôi sợ tôi cũng ngủ quên mất."

Anh vẫn luôn đứng chờ trên đó, chờ đến lúc mấy tiếng đồng hồ, chân cũng sắp tê cứng. Sau đó nghe thấy tiếng mở cửa, thấy bọn họ rút cuộc cũng đi ra, lúc này Kỳ Diệc Hoành mới yên tâm mà thở ra một hơi.

Tài xế đưa bọn họ về nhà, Kỳ Diệc Hoành trả tiền, hai người đi lên, anh cầm dép lê đặt bên chân Thi Diễm, "Rút cuộc ba cậu tìm tới có chuyện gì?"

"Ông ấy nói muốn mua nhà cho mình."

Kỳ Diệc Hoành bật toàn bộ đèn trong nhà lên, sau đó đưa Thi Diễm vào trong một căn phòng, lại lấy một bộ quần áo ngủ sạch sẽ từ trong tủ quần áo ra đưa cho cô, "Cái này cho cậu."

"Cảm ơn."

"Đồ lót, trong ngăn tủ có."

"Hả?"

"Tôi mua trên mạng, cũng không biết có vừa với cậu không, mặc tạm đi vậy." Kỳ Diệc Hoành bỏ lại một câu đó, chuẩn bị ra khỏi phòng.

"Mình không muốn nhà của ông ấy....."

Kỳ Diệc Hoành đứng trước cửa, quay đầu lại nhìn cô, "Vậy thì không muốn."

"Mình cũng không biết ba làm sao nữa, ngày hôm nay bỗng nhiên vội vội vàng vàng nhất định bất minh chọn. Mình hơi bất an, sợ sau khi mua nhà cho mình rồi ba sẽ gặp phiền phức."

"Nhà của chúng ta tôi sẽ mua."

Thi Diễm ngẩn ra, bỗng bật thốt lên, "Nếu thật đến lúc đó, mình..... mình và cậu cùng kiếm tiền mua."

"Được." Kỳ Diệc Hoành không chút do dự đồng ý.

Anh không vặn hỏi Thi Diễm, sau cái lần người phụ nữ kia tìm đến trường náo loạn, mọi chuyện vỡ lở ra, Kỳ Diệc Hoành và Thi Diễm đều hiểu tiền của Thi Niên Thịnh là từ đâu tới.

Kỳ Diệc Hoành bước ra ngoài rồi đóng cửa lại, Thi Diễm không nhìn được cúi đầu. Bộ đồ ngủ này thơm quá à, hình như anh đã giặt trước rồi mới đưa cho cô mặc.

Ngày hôm sau là thứ bảy nên không cần dậy sớm, Thi Diễm vốn nghĩ dậy rồi sẽ làm đồ ăn sáng, không ngờ vậy mà lại bị Kỳ Diệc Hoành đánh thức trước.

Tiếng gõ cửa từng đợt truyền vào tai, cô ôm chăn ngồi dậy, "Ai vậy?"

Đúng là ngủ thành ngu luôn rồi, ở chỗ này thì ngoài anh còn có thể là ai nữa chứ?

"Dậy đi."

Thi Diễm đi dép đi ra, mở cửa, Kỳ Diệc Hoành xoa đầu cô, "Dậy ăn sáng."

"Mình còn chưa có chuẩn bị bữa sáng mà."

"Tôi đi mua về rồi, đánh răng rửa mặt đi rồi ra ăn."

Thi Diễm thay quần áo, sau đó đi nhanh ra bàn ăn, Kỳ Diệc Hoành giục cô nhanh ăn.

"Hôm nay cậu có việc gì hả?"

"Mấy ngày nay không có việc gì làm, nhưng có thể sau đó sẽ lập tức bận rộn rồi."

Cũng đúng thôi, Kỳ Diệc Hoành mới giặt giải quán quân, nhan sắc lại có sẵn, Lục Nhất Lạc nhất định sẽ dồn toàn lực nâng đỡ anh.

Thi Diễm ăn sáng xong, muốn thu dọn một chút, nhưng Kỳ Diệc Hoành đã nhanh hơn một bước đẩy hộp thức ăn sang bên cạnh, cầm tay cô kéo nhanh ra ngoài.

"Đi đâu vậy?"

"Mua đồ."

Đến nơi cần đến, Thi Diễm vừa nhìn liền kéo tay Kỳ Diệc Hoành lại, "Cậu đến showroom xe hơi làm cái gì?"

Anh dùng sức kéo một cái, thẳng một đường lôi cô vào trong.

Trong lúc Kỳ Diệc Hoành đi xem xe, Thi Diễm đi sát cạnh anh, không nhịn được hỏi, "Cậu muốn mua xe hả? Không cần đến đâu?"

"Luôn có những lúc hữu dụng."

"Nhưng ít nhất cũng phải chờ đến sau khi tốt nghiệp chứ."

Kỳ Diệc Hoành mở cửa một chiếc xe, ngồi vào ghế lái, ánh mắt xuyên qua bầu không gian rộng thoáng nhìn về phía Thi Diễm, "Tối qua tôi nhìn cậu bởi vì không gọi được xe mà sốt sáng đến mức giậm chân, cảnh tượng này sợ là tôi sẽ rất khó mà quên."

Trong trái tim Thi Diễm như có thứ gì đó nặng nề rơi xuống, hai tay buông thõng bên người, không biết nên thả ra hay phải nắm chặt, "Đó chỉ là tình cờ, sẽ không xảy ra thường xuyên."

"Vậy để chiếc xe này ở nhà, để phòng những trường hợp khẩn cấp cần dùng đến."

"Kỳ Diệc Hoành....."

"Ngồi xuống bên cạnh tôi đi."

Thi Diễm không ngờ Kỳ Diệc Hoành lại quyết đoán như vậy, gần như là sau khi xem qua một lượt liền đưa ra quyết định.

Chỉ là trong cửa hàng không có xe có sẵn, cần khoảng nửa tháng xe mới được đưa về, Kỳ Diệc Hoành ký hợp đồng mua xe, còn thanh toán trước một khoản tiền.

Lần này Kỳ Diệc Hoành trở về cũng chỉ có ngắn ngủi vài ngày, sau đó được Lục Nhất Lạc trực tiếp đón đi.

Thời gian như chó chạy ngoài đồng, thời gian Thi Diễm gặp được Kỳ Diệc Hoành càng thêm ít đi, rất rõ ràng chính là ở cùng nhau thì ít mà cách xa nhau thì nhiều, dù có là ngày cuối tuần cũng khó mà gặp, bởi đó lại chính là thời gian bận rộn nhất của Kỳ Diệc Hoành.

Đến năm tư, ký túc xá nữ sinh, Từ Từ Dịch trở thành người nắm được suất đề cử duy nhất của trường.

Thi Diễm chưa bao giờ nhìn thấy một Từ Từ Dịch như vậy, cô ấy vừa khóc vừa cười, dọa cho mấy người trong ký túc xá sợ hãi một trận.

Thi Diễm còn tưởng rằng trong nhà cô ấy hẳn là lại xảy ra chuyện gì đó, liền đi tới an ủi, "Đừng khóc, có gì từ từ nói, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi."

Từ Từ Dịch cầm cánh tay Thi Diễm che trước mắt mình, hồi lâu không lên tiếng.

"Từ Dịch, có phải trong nhà....."

"Hồi nãy thầy giáo gửi tin nhắn cho mình, nói mình..... nói mình có thể đến Đài truyền hình, mình....."

Thi Diễm bỗng vỗ bộp một cái lên vai Từ Từ Dịch, "Chuyện vô cùng tốt đó, cậu khóc cái gì chứ!"

Từ Từ Dịch vội lau nước mắt, "Cậu không biết đâu, mình nghe nói điều kiện gia đình của những người khác đều rất tốt, có người còn nói mình phải đi tặng quà..... Mình không chi ra nổi, còn nghĩ mình sẽ không có được cơ hội này, hu hu hu...."

Thi Diễm không nhịn được ôm lấy Từ Từ Dịch, cô ấy vẫn luôn như vậy, có chuyện gì cũng giấu trong lòng, ít khi tâm sự với bọn họ, đoán chừng mấy ngày nay trong lòng Từ Từ Dịch cũng đau khổ lắm.

"Bây giờ mọi chuyện đều ổn rồi phải không nào, cả trường chỉ có một tiêu chuẩn vậy mà thầy giáo lại đề cử cậu, phía Đài truyền hình cũng đã thông qua, hôm nay đúng là ngày tốt nha!"

Từ Từ Dịch tựa như vẫn còn chưa tin nổi, hung hăng nhéo má mình một cái thật mạnh, "Nói với mình đây không phải là mơ đi."

"Đương nhiên là không phải rồi."

Đôi mắt của Từ Từ Dịch sắp khóc đến mức sưng phồng, "Mình chỉ nghĩ chuyện tốt như vậy sẽ không rơi trên người mình."

"Đừng có ngốc như thế, cậu không muốn thi cho mình đi."

"Mình muốn, muốn, rất muốn," Từ Từ Dịch cũng ôm chặt Thi Diễm, dùng sức vỗ hai cái, "Tối nay mình mời các cậu một bữa."

"Được!"

Mấy người Tường Tư Nam cũng biết tình cảnh trong nhà Từ Từ Dịch, cô ấy nói cho bọn họ chọn, bọn họ đương nhiên sẽ không không một chút nể nang như với Kỳ Diệc Hoành.

Địa điểm ngay ở gần trường, là một quán ăn về món Hồ Nam, ngày thường đa số khách tới ăn đều là sinh viên.

Từ Từ Dịch đưa thực đơn cho bọn họ, "Đừng khách khí, cứ gọi thoải mái đi."

"Vậy tụi này sẽ không khách khí đâu."

Đối với Thi Diễm không kén ăn mà nói, ăn cái gì cũng đều được cả, nhưng cô vẫn mang tính chất tượng trưng lướt mắt qua cuốn thực đơn một lượt.

Ngày hôm nay Hàn Lăng Dương cùng bạn bè cùng tới đây ăn cơm, vừa đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy bàn của Thi Diễm, cậu để cho bạn mình đi tìm chỗ ngồi trước.

Sau đó đi tới phía sau Thi Diễm, một câu cũng không nói, khom lưng đặt tay lên bả vai Thi Diễm.

"Á!" Nửa vai Thi Diễm bị Hàn Lăng Dương không chút thương tiếc đè lệch sang một bên, một tay kia của Hàn Lăng Dương còn dùng sức vò mái tóc của Thi Diễm, "Có cần yếu đến mức đó không hả?"

Từ Từ Dịch ngồi bên cạnh, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt đang cách rất gần mình của Hàn Lăng Dương, gần đến mức nốt ruồi nhỏ nhỏ bên khóe mắt cậu cũng có thể nhìn ra vô cùng rõ ràng.

"Linh dương thôi tha!"

Hàn Lăng Dương càng dùng thêm lực, Thi Diễm vội vàng xin tha, "Buông buông, cậu đè chết mình rồi."

Lúc này cậu mới đứng dậy, hai tay chống trên tay ghế của Thi Diễm, "Sao cậu lại ở đây?"

"Mình đã nói với cậu Từ Từ Dịch nhà mình rất lợi hại rồi mà, cậu ấy sắp tới sẽ đến Đài truyền hình thực tập!"

"Thế hả?" Cậu thiếu niên nhàn nhạt tiếp lời, ánh mắt cũng theo đó rơi xuống khuôn mặt của Từ Từ Dịch, "Chúc mừng."

Khuôn mặt nhỏ của Từ Từ Dịch hơi đỏ lên, có cảm giác hơi thở của cậu quanh quẩn ngay bên tai.

"Cảm, cảm ơn."

"Linh dương, cậu đã tìm được nơi thực tập chưa?"

Ngón tay của Hàn Lăng Dương đặt trên chiếc ghế gỗ nhẹ, "Chưa đâu, tới đâu hay tới đó."

"Mình mới không tin."

"Mấy cậu ăn đi, tôi đi trước."

Đôi chân dài của Hàn Lăng Dương nhanh chóng rời khỏi, sự chú ý của Thi Diễm lại quay về cuốn thực đơn trên tay. Tường Tư Nam như có điều suy nghĩ nhìn theo bóng lưng của Hàn Lăng Dương. "Su từ nhỏ, người bạn học cũ này có phải thích cậu rồi không?"

Từ Từ Dịch nhìn sắc mặt của Thi Diễm, thấy cô ngẩng đầu trừng mắt với Tường Tư Nam, "Đúng là chỉ có cậu mới giỏi nghĩ ra ba thứ vớ vẩn này thôi."

"Thật đấy, nếu không thì một nam và một nữ..... Đúng không nhỉ? Dù sao thì mình cũng cảm thấy cậu ấy thích cậu."

Trong lòng Từ Từ Dịch chưa xót lợi hại, nhưng Thi Diễm hoàn toàn không để trong lòng. "Cậu ấy coi mình như anh em, mà mình coi cậu ấy như bạn thân chí cốt. Nếu cậu ấy thật sự thích mình, với cái tính đó thì phải nói ra từ lâu rồi ấy chứ, sao có thể nhịn tới bây giờ? Còn nữa, bối cảnh của Hàn Lăng Dương như vậy, người như mình có thể lọt được vào mắt xanh của cậu ấy sao?"

"Cứ cho là như vậy đi, vậy thì vì sao cậu lại lọt được vào mắt xanh của đại thần?"

Thi Diễm tức giận cảm quyền thực đơn giơ lên, thật hận không thể đánh cho Tường Tư Nam một trận, "Cái miệng thú vị này, cậu đừng có nói mình ôn nhu xinh đẹp lại thiện lương, mình đây thừa sức xứng với Kỷ Diệc Hoành nhé!"

Miệng Từ Từ Dịch đắng ngắt, giống như có viên thuốc mắc giữa cổ họng, uống vào một ngụm nước cũng đều là đắng.

Thi Diễm có một câu nói rất đúng, gia thế của Hàn Lăng Dương không phải hạng tầm thường, ánh mắt theo lẽ dĩ nhiên cũng đặt ở trên cao.

Cơm tối ăn xong đã lâu, nhưng con gái khi ngồi với nhau luôn thích tám nhảm đủ chuyện trên trời dưới đất, một mạch liền quên luôn cả thời gian.

Từ Từ Dịch nhìn đồng hồ, nghĩ cũng nên giải tán rồi, cô ấy liền kéo ghế đứng dậy trước.

Từ Từ Dịch lấy dừng khí nhìn về phía bàn của Hàn Lăng Dương, nhưng chỉ thấy nhân viên phục vụ đang dọn bàn, hóa ra cậu đã đi từ lâu.

Từ Từ Dịch khẽ rừ mi mắt, cô ấy thật vô dụng, thời gian một bữa cơm dài đằng đẳng, nhưng đến cả dừng khí nhìn về phía đó một cái cũng không có.

Mấy người Thi Diễm đi theo Từ Từ Dịch đến trước quầy thanh toán, chuẩn bị tính tiền.

Từ Từ Dịch đưa hóa đơn cho nhân viên phục vụ, cô ấy liếc một cái, "Bàn của quý khách đã được thanh toán rồi."

"Sao cơ ạ?" Từ Từ Dịch không tin hỏi lại, "Bàn 19 phải không? Em chưa thanh toán mà."

"Là bàn số tám đã giúp thanh toán."

Tướng Tư Nam chỉ về hướng đám Hàn Lăng Dương lúc trước ngồi. "Là bàn kia sao?"

"Đúng."

Từ Từ Dịch siết chặt chiếc điện thoại trong tay, Thi Diễm vỗ vai cô ấy, "Xem ra Linh dương đã giúp cậu trả rồi, chúng ta đi thôi."

Khóc miệng Từ Từ Dịch cứng ngắc kéo ra một nụ cười, "Rõ ràng là cậu ấy thanh toán giúp cậu."

"Nói vớ vẩn, mình cũng đã nói hôm nay là ngày vui của cậu, cậu ấy sao có thể không đoán ra cậu là người mời khách chứ?"

"Đúng đó, đã nói là cậu được đề cử đến Đài truyền hình trực tiếp, nhất định Hàn Lăng Dương biết cậu mời tụi mình ăn cơm."

Chu Tiểu Ngọc đi đến bên cạnh Từ Từ Dịch, cười đều giả nói, "Có gian tình nha, thế nào mà lúc trước mình không nhìn ra hai người....."

"Đừng có nói linh tinh," Từ Từ Dịch lôi bọn họ ra ngoài, "Mau về thôi."

Trở lại ký túc xá, Từ Từ Dịch đánh răng rửa mặt rồi leo lên giường, sau đó lôi điện thoại chuyển lại số tiền com ngày hôm nay cho Hàn Lăng Dương.

Nhưng bên kia không xác nhận, Từ Từ Dịch chờ nửa ngày không thấy cậu phản hồi, đành phải gửi tin nhắn qua, "Đây là số tiền cậu giúp mình thanh toán."

Hàn Lăng Dương đang chơi bài với mấy người bạn trong ký túc xá, sau khi tan cuộc mới đọc được tin nhắn của Từ Từ Dịch, cậu chỉ ngắn gọn đáp lại ba chữ. "Không cần đâu."

"Cậu cứ nhận đi, mình không thể để cậu mời khách được."

Hàn Lăng Dương đã nói không cần là không cần, liền dứt khoát không trả lời tin nhắn của Từ Từ Dịch nữa.

Với cậu mà nói đây cũng chỉ là một bữa com mà thôi, cuộc điện thoại rất lâu trước đó của Từ Từ Dịch cậu đã nghe được, cô ấy bị bức đến mức nào cậu cũng đã nhìn thấy.

Thi Niên Thịnh gửi cho Thi Diễm mấy tấm ảnh, là bản mẫu thiết kế của căn nhà mới kia, ông vậy mà thật sự mua rồi, hơn nữa còn để tên Thi Diễm.

Chẳng qua đây là nhà theo kỳ hạn, phải đợi một năm sau mới có thể lấy về.

Thi Diễm dọn dẹp xong trở về nhà, lại đến Tết nữa rồi, bởi lần này Kỳ Diệc Hoành ở nước ngoài nên cũng không có thời gian đưa cô về.

Thi Niên Thịnh hẳn sẽ không ở nhà, Thi Diễm về đến nơi, liền lao vào tắt bật thu dọn nhà cửa, quét dọn vệ sinh.

Cô gửi tin nhắn cho Thi Niên Thịnh, ông không phản hồi, gọi điện qua cũng không ai nghe máy.

Thi Diễm cũng không hỏi thúc ông, định đợi đến giao thừa sẽ gọi lại cho ông sau.

Một mình cô đi vào siêu thị mua đồ, nhét đầy một tủ lạnh, Kỳ Diệc Hoành khi rảnh rồi sẽ gọi video cho cô, thời gian cứ như vậy trôi qua.

Điện thoại trên bàn reo vang liên tục, Thi Diễm vội chạy tới ấn nghe, "A lô, xin chào."

"Là Thi Diễm phải không?"

"Đúng ạ."

"Đây là Cục công an."

Bát Bát: Ngày hôm qua đọc xong một bộ truyện, Đêm nay rồi cảng của Yếm Yếm Ma, tự nhiên nghĩ tới cái tâm niệm sống bấy lâu của ta. Chính là, trên đời này không phải cứ xấu là sẽ bị trừng phạt, tốt là sẽ được lão Thiên trợ giúp. Giống như sinh ra đã có đàn ông và đàn bà, yêu và hận, trắng và đen, mùa đông lạnh và mùa hạ ấm. Thiện và ác, tốt và xấu cũng là thứ được lão Thiên ấy tạo ra cả thôi. Có những thứ sinh ra để làm cân bằng nhân sinh, lão ấy vì sao phải nhúng tay chứ? Nếu lão ấy vốn không quan tâm con người có bao nhiêu thiện hay bao nhiêu ác, thì ta thích suy xét đến cái bản cân là cố gắng được bao nhiêu, nỗ lực bao nhiêu để nhận lại thứ xứng đáng hơn. Dù sao thì, là tốt hay là xấu, nỗ lực hết sức, không bao giờ chịu từ bỏ, không thẹn với lòng, không hối hận...

Nghe ra có vẻ điên nhì, haiz, mọi người đừng để tâm, mỗi khi đi làm là tâm trạng ta lại loạn hết cả, chỉ muốn nói những nói cuội vậy thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Ly biệt (1)

Dịch: CP88

Thi Diễm cá kinh, "Xây, xây ra chuyện gì?"

"Thi Niên Thịnh là ba của cô phải không?"

"Đúng vậy."

"Ông ta xảy ra chuyện rồi, cô đến đây đi."

Thi Diễm vội vàng gật đầu, lại không nhận được lo lắng hỏi, "Ông ấy xảy ra chuyện gì? Ông ấy có sao không ạ?"

"Đôi lời khó nói hết, cô đến đây rồi chúng ta nói chi tiết."

Thi Diễm chạy đến Cục công an nhưng không thấy bóng dáng Thi Niên Thịnh đâu, tiếp đón cô là một người nữ cảnh sát khá lớn tuổi, bà ấy rót cho cô một chén nước, "Cô gái nhỏ, chắc vẫn còn đi học nhỉ?"

"Vâng."

Nữ cảnh sát thở dài, "Chuyện của ba, cháu biết được bao nhiêu?"

"Ba cháu xảy ra chuyện gì vậy ạ?"

"Ông ta chiếm đoạt tài sản của người khác, còn là nghi can lừa đảo, đã bị bắt lại."

Trên mặt Thi Diễm không có vẻ mặt dư thừa, cô ngây ngốc nhìn chằm chằm chén nước trên bàn, một lát sau mới lên tiếng, "Cháu có thể gặp ông ấy không?"

"Không được rồi."

Thi Diễm dùng sức càu nhàu tay của chính mình, "Đúng rồi, ba có mua cho cháu một căn nhà, lấy nó bồi thường cho người bị hại được không ạ? Như vậy có thể lấp đủ chỗ trống hay không?"

"Chuyện này không đơn giản như vậy, cháu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Thi Diễm chống khuỷu tay lên mép bàn, "Được, cần cháu làm gì xin cứ nói, cháu nhất định sẽ dốc sức phối hợp."

Nữ cảnh sát không nhận được nhìn Thi Diễm thêm một cái, cô còn trẻ như vậy, gặp phải chuyện này, lại vào ngày như thế này lẽ ra đã sụp đổ rồi. Nhưng cô vẫn có thể bình tĩnh như vậy, không lẽ cô không biết chuyện này nghiêm trọng đến mức nào sao?

Người phụ nữ báo cảnh sát cũng là hận Thi Niên Thịnh thấu xương, bà ta cung cho ông cấp cho ông đủ thứ, thế nhưng không ngờ như vậy vẫn còn không đủ, hơn nữa còn nghĩ liên hợp với người ngoài lừa bà ta.

Sau khi mọi chuyện bại lộ, thái độ của Thi Niên Thịnh với bà ta trở nên lạnh nhạt, sau đó thậm chí từ từ lại chụp được ảnh ông ta cùng một người phụ nữ khác đi dạo phố.

Lần này thì xong, dứt khoát trở mặt không quen biết, thế nhưng Thi Niên Thịnh làm chuyện phạm pháp là thật, bây giờ có thừa nhận tội lỗi cũng vô dụng rồi.

Thi Diễm đem tất cả những gì mình biết báo cho cảnh sát, cô cái gì cũng không làm được, chỉ có thể quay về chờ đợi tin tức.

Ngày cuối năm, Thi Diễm hiếm khi trở về, với hàng xóm láng giềng cũng không mấy thân quen, cô nhìn thấy gia đình khác đều xách theo túi lớn túi nhỏ đồ sắm Tết.

Có người ở tầng dưới treo hai cái đèn lồng lớn, người quản lý nơi này đã tặng cho mỗi nhà một đôi câu đối, Thi Diễm như người không liên quan cười cười, chào hỏi với mấy người hàng xóm.

Về đến nhà, trong phòng lạnh lẽo thấu xương, máy điều hòa vẫn chưa được sửa lại. Thi Diễm ngồi trên ghế sofa một hồi lâu, cuối cùng lấy điện thoại ra.

Ngón tay cô vì lạnh mà đông cứng lại, gõ chữ không nổi, đành gửi tin nhắn thoại cho Kỳ Diệc Hoành.

"Đang làm gì thế? Làm việc hả?"

"Đã ăn cơm trưa chưa?"

"Kỳ Diệc Hoành, cậu đừng để bản thân vất vả quá đó."

Tối qua Kỳ Diệc Hoành đã nói với cô, lượng công việc hai ngày nay rất lớn, có thể đến tối anh mới có thời gian rảnh.

Thi Diễm cứ ngồi như vậy đến khi mặt trời xuống, tuy là đã mặc áo khoác dày, nhưng cơ thể theo tiếng kim đồng hồ càng lúc càng thêm lạnh lẽo, dường như đã đông cứng đến tận cổ họng, ép sợ hãi từ trong lòng trào lên đến tận cửa miệng.

Tiếng chuông cửa thỉnh thoảng vang lên, Thi Diễm định thần lại, sau khi xác định bản thân không nghe nhầm mới chậm rãi đi ra cửa. Động tác mở cửa của cô có chút do dự, chỉ sợ có người tìm tới nhà gây phiền toái.

"Ai vậy?"

"Chị."

Thi Diễm vội đẩy cửa ra, "Sự tỷ?"

Lục Nhất Lạc đi vào, cô ấy mặc một bộ tây phục bó người đơn giản, vừa vào trong phòng liền không nhận được thốt lên, "Lạnh quá."

"Vào phòng em đi, trong phòng em có điều hòa."

"Không cần," Lục Nhất Lạc ngồi xuống ghế sofa, "Thị Diễm, em có biết vì sao chị đến tìm em không?"

"Vì sao?"

"Chuyện của ba em đã thành chuyện lớn rồi."

Thị Diễm lấy chiếc cốc dùng một lần trong ngăn kéo ra, rót cho Lục Nhất Lạc một cốc nước ấm.

"Nếu để người bên ngoài biết được, lại tìm cách kéo Kỳ Diệc Hoành liên lụy vào, vậy Kỳ Diệc Hoành nhất định sẽ xong đời."

Thị Diễm đặt cốc nước lên bàn, "Sur ty, em biết."

"Nói thật, chị vẫn phản đối em và Kỳ Diệc Hoành, nhưng trước đó cũng chỉ phản đối hai người công khai thôi."

Thị Diễm ngồi bên cạnh, cái lạnh từ dưới lòng đất bám vào hai chân không ngừng leo lên, quần quanh cơ thể cô không chịu đi, "Em sẽ chia tay với Kỳ Diệc Hoành."

Lục Nhất Lạc ngạc nhiên nhìn cô, "Thật không?"

"Em sớm đã tự nhủ với chính mình, nếu như ba em cứ tiếp tục mơ mơ hồ hồ như vậy, chỉ cần không xảy ra chuyện lớn thì em sẽ ích kỷ đồ thừa cho Kỳ Diệc Hoành mà ở lại. Nhưng một khi ông ấy xảy ra chuyện, em....."

"Xem ra em đều đã rõ ràng rồi."

Thị Diễm từ trước đã luôn sợ hãi ngày này sẽ đến, hiện tại nó thật sự đến rồi, nhưng trong lòng cô cũng coi như có đủ chuẩn bị.

"Em hiểu, nếu để cho người khác biết Kỳ Diệc Hoành có một người bạn gái như em, em lại có một người ba như vậy, cậu ấy sẽ bị em liên lụy không đứng dậy nổi."

Lục Nhất Lạc không nói gì, khẽ gật đầu.

"Chỉ là, cậu ấy biết nhà em ở đây."

"Ngày mai chị sẽ lập tức sắp xếp, giúp em dọn nhà."

Thị Diễm hơi mệt mỏi, sống lưng cũng trùng xuống, "Chuyện của ba em tuyệt đối không được để cho Kỳ Diệc Hoành biết, cậu ấy không sợ nhất chính là bị em liên lụy. Em cũng không thể gặp cậu ấy được, đêm nay em sẽ nói rõ ràng với cậu ấy."

"Muốn lý do chia tay thế nào, em tự quyết định đi. Chuyện của ba em đúng là phải gạt Kỳ Diệc Hoành, nhưng em yên tâm, chị có thể giúp ba em mời luật sư, về chuyện chi phí, em cũng không cần phải lo lắng."

Thị Diễm ngẩng đầu nhìn Lục Nhất Lạc, "Sur ty....."

"Dù sao em cũng đã gọi chị một tiếng sur ty, hoàn cảnh hiện tại của em, chính mình vừa không có có năng lực vừa không có tiền, chị sẽ không thấy chết mà không cứu."

"Chi phí mời luật sư, chờ sau này em có công việc nhất định sẽ trả lại cho chị."

Lục Nhất Lạc nhìn quanh căn nhà, cô ấy mới chỉ ngồi một lúc đã lạnh đến mức không chịu nổi, "Tùy em vậy."

"Đêm nay em sẽ dọn đồ."

"Được, sáng mai chị sắp xếp người của công ty đến đây, trước tiên tìm cho em một nơi ở tạm."

"Cảm ơn sur ty."

Hai ngày nay Kỳ Diệc Hoành đều vui đầu vào công việc, thông tin bên ngoài không thể truyền đến tai, Lục Nhất Lạc cũng không cần nghĩ cách chặn lại.

Cô ấy ngồi đó không lâu thì đứng dậy, "Tự em bảo trọng."

"Vâng."

Thị Diễm đưa cô ấy ra đến cửa, Lục Nhất Lạc bước khỏi cánh cửa, nhìn thấy hàng xóm đối diện đang dán câu đối. Cô ấy quay đầu lại nhìn Thị Diễm, thế nhưng có mấy lời đến cuồng hống cuối cùng vẫn bị nuốt trở về.

"Tạm biệt."

"Tạm biệt, sur ty." Thị Diễm nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lục Nhất Lạc đi lên vài bước, cuối cùng vẫn không nhận được quay đầu lại, trên cửa nhà Thị Diễm vẫn còn dán đôi câu đối từ năm trước, xem ra năm nay cũng không được thay đổi rồi.

Thị Diễm không có nhiều đồ đạc cần thu dọn.

Cô đẩy từng chiếc vali ra ngoài, đồ của Thị Niên Thịnh có rất ít, Thị Diễm cũng không có nhiều, lúc trước khi bọn họ dọn nhà đều đã bỏ vội những thứ không cần thiết.

Trong phòng khách xếp mấy chiếc túi lớn, Thi Diễm lấy cả những thứ ngày hôm nay mua nhét trong tủ lạnh ra, tổng hết vào một chiếc túi lớn.

Lúc Ký Diệc Hoành gọi điện đến đã là sau nửa đêm.

Thi Diễm ngồi trên mép giường, ngón tay đặt trên màn hình khẽ ấn xuống, sau đó đặt bên tai.

"A lô."

Thi Diễm che một tay ở trước mặt, "Cậu xong việc rồi hả?"

"Ừ, sao vẫn còn chưa ngủ?"

"Chờ cậu."

Ký Diệc Hoành lên xe, Thi Diễm nghe được tiếng còi xe từ bên đó truyền tới.

"Ký Diệc Hoành, chúng ta chia tay đi."

Cửa xe bị dừng sức kéo vào, rầm một tiếng, đúng lúc át đi mấy chữ cuối cùng kia của Thi Diễm, Ký Diệc Hoành hơi dựa người về sau, "Cậu vừa nói gì?"

Thi Diễm vốn cũng là dừng hết dừng khí mà nói ra một câu này, muốn một lần nữa mở miệng, thật sự còn khó hơn ăn hoàng liên.

"Mấy ngày nay ở nhà làm gì thế?"

Viễn mắt Thi Diễm nóng lên, bàn tay dùng sức chà sát nơi khóe mắt, "Ký Diệc Hoành, chúng ta chia tay đi."

Đầu bên kia rơi vào trầm mặc, Lục Nhất Lạc ngồi trên ghế lái không chút dấu vết liếc mắt về phía sau.

Thi Diễm không nghe thấy Ký Diệc Hoành đáp lại, nhưng cô biết anh nghe thấy.

Cậu thiếu niên hơi nghiêng người về phía trước, cánh tay chống trên đầu gối, "Vì sao?"

"Thời gian này từ sáng đến tối mình đều không nhìn thấy bóng dáng cậu, cảm giác ngọt ngào khi mới bắt đầu cũng không còn, chỉ có mệt mỏi rã rời, muốn chia tay."

Lục Nhất Lạc nhìn thấy sắc mặt của Ký Diệc Hoành trở nên âm trầm, vô cùng đáng sợ.

"Đều sẽ qua thôi, tôi cũng có thể mang theo cậu bên người."

"Ký Diệc Hoành, mình cũng sẽ có công việc và cuộc sống của chính mình. Mình không thể vì cậu mà từ bỏ tất cả, mình cảm thấy đi cùng cậu mệt mỏi quá."

Ký Diệc Hoành vừa mới thu âm xong, hiện tại cổ họng vô cùng khó chịu, "Là vì nguyên nhân này?"

"Như vậy vẫn chưa đủ sao?"

Lục Nhất Lạc im lặng nghe cuộc đối thoại của hai người, giọng nói của Ký Diệc Hoành giống như gió rét trong đêm đông hung hăng quét qua, "Cậu thật sự muốn chia tay?"

"Đúng." Ngờ khí của Thi Diễm vô cùng kiên quyết.

Ngực Ký Diệc Hoành phập phồng, bàn tay khẽ nắm lại thành quyền, đặt trên trán gõ mạnh mấy cái.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Ly biệt (2)

Dịch: CP88

Thi Diễm không ngờ anh có thể dứt khoát như vậy, đến cả Lục Nhất Lạc cũng lấy làm kinh hãi.

Ký Diệc Hoành nói với Thi Diễm ở đầu bên kia điện thoại, "Nếu cậu cảm thấy mệt mỏi rồi, vậy thì chia tay đi."

Nước mắt thi nhau rơi xuống, nhăn không được, rõ ràng là cô nói lời chia tay, nhưng vì sao cô lại khóc thế này?

"Được." Cô nhận lúc bản thân còn chưa khóc òa lên, nhanh chóng nói.

Đầu bên kia truyền đến tiếng tút tút, đây hình như là lần đầu tiên Ký Diệc Hoành ngắt điện thoại của cô. Thi Diễm nhìn tấm ảnh nền điện thoại, đó là ảnh chụp chung của

cô và Kỳ Diệc Hoành. Cô vốn đã nghĩ ra rất nhiều lý do, cái này không được thì sẽ chuyển sang cái khác. Bởi cô nghĩ mình đã hiểu rõ tính cách của Kỳ Diệc Hoành, anh sẽ không dễ dàng bị cô thuyết phục như thế. Làm thế nào Thi Diễm cũng không ngờ được Kỳ Diệc Hoành lại một lần dứt khoát.

Lẽ nào, anh cũng đã bắt đầu chán ngấy đoạn quan hệ này rồi?

Cũng đúng thôi, những người hiện tại Kỳ Diệc Hoành tiếp xúc so với khi còn ở trường đã khác, bên cạnh anh cũng sẽ không thiếu những người ưu tú. Thi Diễm ghen ngào nức nở, hai năm của cô và anh rốt cuộc đã phải đi đến đoạn kết, không một chút phòng bị, cũng quá mức đột ngột, không kịp chuẩn bị trước.

Cô nằm trên giường, cũng không buồn đắp chăn, đến cả việc ngày mai phải đi đâu cũng không biết.

Thi Diễm úp mặt xuống gối, lại dùng tay ép hai bên gối bọc kín hai tai, nhưng như vậy cũng có ích gì đâu?

Trên xe, Kỳ Diệc Hoành không nói lời nào, nửa người ẩn trong bóng tối.

Lục Nhất Lạc nhìn anh chăm chú, "Cái gì mà chia tay với cả không chia tay? Thi Diễm cãi nhau với em hả?"

"Ừm." Anh nhàn nhạt đáp.

"Không sao, hai ngày nữa chờ em ấy ngủi ngoai, em lại tìm em ấy....."

"Cô ấy muốn chia tay thì chia tay đi."

Lục Nhất Lạc kinh ngạc không thôi, "Lời này không giống như có thể từ trong miệng em nói ra."

"Lòng người rồi cũng sẽ thay đổi, hiện tại tôi cũng muốn làm cho tốt chuyện của mình."

Lục Nhất Lạc không nói gì nữa, gật đầu.

Ngày hôm sau, trong lúc Thi Diễm vẫn còn co rúc trên giường, tiếng chuông cửa vang lên. Cô từ trong ác mộng choàng tỉnh, mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng.

Cô gắng sức kéo cơ thể mệt mỏi ngồi dậy, đi dép lê rồi bước nhanh ra ngoài. Thi Diễm đi tới cửa, đầu có chút váng vá, cô đẩy cửa ra.

"Xin chào." Ngoài cửa có hai người của công ty dọn nhà đang đứng, Thi Diễm nhìn bọn họ, "Sớm vậy sao ạ."

"Xe đã ở bên dưới, có đồ gì lớn không?"

"Không có, chỉ có chút hành lý." Thi Diễm vội nghiêng người để hai người họ đi vào, "Đều trong phòng khách."

Bọn họ mang đồ xuống, Thi Diễm bước nhanh vào phòng ngủ, gấp gọn mấy chiếc chăn lại.

Cô tùy tiện đánh răng rửa mặt một lượt rồi ra ngoài phòng khách ngồi, cửa cũng không đóng, vừa nghe được tiếng bước chân đi vào liền đứng dậy muốn giúp đỡ.

Thi Diễm nhắc một chiếc túi bên chân lên, "Cái này có chút nặng....."

Tầm mắt cô dừng lại trên người đứng trước mặt, nửa câu nói sau đó mắc nghẹn nơi cổ họng rồi. Thử Thi Diễm xách trên tay rất nặng, cô không thể không đặt nó xuống.

Kỳ Diệc Hoành nhìn những thứ bên chân Thi Diễm còn chưa kịp mang đi, "Cậu muốn chuyển đi đâu?"

Đầu óc Thi Diễm trống rỗng, "Vì sao cậu lại đến đây?"

"Nếu tôi không đến đây, có phải cậu muốn âm thầm chuyển đi rồi không?"

Nhân viên của công ty dọn nhà lên đến nơi, Kỳ Diệc Hoành chặn trước mặt bọn họ, "Nơi này tạm thời không cần nữa, hai người mang những thứ đã cầm xuống trở lại đây đi."

"Cái gì cơ?" Bọn họ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nhìn về phía Thi Diễm.

Thi Diễm bất đắc dĩ đành nói với bọn họ, "Làm phiền hai người rồi, không thì hai người xuống dưới chờ cháu một chút được không ạ."

"Được."

Hai người đi ra ngoài, Thi Diễm đi qua đóng cửa lại. Lúc trở lại phòng khách, thấy Kỳ Diệc Hoành đã ngồi xuống ghế sofa.

"Cậu muốn chia tay với tôi, có phải vì sự tự lại đến tìm cậu không?"

Thi Diễm hoàn toàn không ngờ anh sẽ nghĩ tới Lục Nhất Lạc, "Không phải, không liên quan gì đến chị ấy."

Kỳ Diệc Hoành ngồi xe cả đêm về tới đây, trên mặt đều là mệt mỏi, quần áo trên người còn chưa kịp đổi, ngày hôm qua anh đồng ý chia tay dễ dàng như vậy cũng là vì muốn tách khỏi mọi người rồi quay về.

Thi Diễm đứng cách anh vài bước, không dám tiếp tục tiến lên.

"Ba cậu thì sao? Ba cậu xảy ra chuyện rồi phải không?"

Hai chân Thi Diễm mềm nhũn, có cảm giác như mọi chuyện chỉ cần đặt trước mặt Kỳ Diệc Hoành thì đều sẽ không giằng được. Thi Diễm cố gắng tự trấn định bản thân, lắc đầu. "Ba mình còn chưa về, với ba mình..... cũng không liên quan."

"Cậu nói vậy."

"Mình không có!"

Kỳ Diệc Hoành thấy Thi Diễm kích động, anh đưa tay hướng về phía cô. "Nếu không thì vì sao lại không dám đến gần tôi?"

"Mình chỉ cảm thấy không cần thiết."

Cánh tay giữa không trung của Kỳ Diệc Hoành hơi cứng lại, "Cậu đã đồng ý với tôi, có chuyện gì cũng phải lập tức nói với tôi, không được tự tiện chủ trương."

Trái tim Thi Diễm khổ sở không thể nói, cô biết, cô cũng nhớ rõ ràng từng chữ trong câu nói kia, nhưng cô không thể lấy tiền đồ của Kỳ Diệc Hoành đi đặt cược.

Tương lai của chính cô sẽ thế nào cô đã chẳng muốn suy nghĩ, "Kỳ Diệc Hoành, mình không còn gì muốn nói với cậu."

"Vậy tôi hiểu rồi, nếu không phải ba cậu tự xảy ra chuyện thì là ông ấy đã khiến người khác xảy ra chuyện." Giọng điệu của Kỳ Diệc Hoành chính là mười phần chắc chắn, nếu không phải có phía Lục Nhất Lạc can thiệp, Thi Diễm cũng không thể tự mình xử lý chuyện trong nhà gọn gàng như thế này được. "Cậu sợ liên lụy đến tôi, cũng sợ phá hủy tiền đồ của tôi nên bắt chấp chia tay, có đúng không?"

Thi Diễm theo bản năng phủ nhận. "Không phải!"

Vì sao mọi thứ lại không như cô đã lên kế hoạch chứ, cuộc sống này cứ đi một bước lại đạp phải một vũng máu chó, cô hẳn phải không nói tiếng nào rời khỏi, còn anh từ nay về sau đứng trên đỉnh vinh quang ngàn vạn người ngưỡng mộ, đó mới là kết quả tốt nhất.

"Thi Diễm, hiện tại tôi chỉ hỏi cậu một câu thôi, cậu là thật lòng muốn chia tay sao?"

Dù hiện tại anh có vạch trần cô rồi, cô vẫn còn muốn kiên trì đến cùng sao?

Trái tim Thi Diễm như có cây dao đâm xuyên, không những vậy còn khoét ra một cái lỗ lớn. Trên lưng Thi Niên Thịnh gánh theo vô số những lời mắng nhiếc khó nghe, bầm vấy đàn bà, lừa đảo, đến khi đó được truyền thông thêm dệt thêm nữa, chính là sẽ thành lừa tiền lừa sắc, hoặc đổi trắng thay đen thành bán con gái?

Một khi bị giới chậu nước bẩn gắn mác truyền thông rồi, mấy ai còn có thể tắm rửa trở về sạch sẽ như ban đầu đây?

Nếu cô và Kỳ Diệc Hoành không ở bên nhau, cô cũng chỉ là Thi Diễm, ảnh hưởng chẳng đáng kể là bao, cùng lắm cứ rút cổ lại mà sống tiếp.

"Đúng." Thi Diễm một lần nữa trả lời câu hỏi của Kỳ Diệc Hoành.

Chính là thật lòng muốn chia tay.

Kỳ Diệc Hoành bất lực không nói nên lời, một đường đến đây từ lạnh lẽo biến thành nóng giận, cơ thể cũng có chút không gắng gượng được nữa. Cổ họng anh đau dữ dội, như là viêm amidan, anh biết mình có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

"Cậu dọn nhà đơn giản là vì muốn trốn tránh tôi, nếu đã nói rồi, vậy cũng không cần phiền phức như vậy làm gì."

Thi Diễm ngồi về ghế, đúng, mọi thứ đã không cần thiết nữa.

Kỳ Diệc Hoành nâng tay chống trán, một hồi lâu không nói. Nơi khóe mắt Thi Diễm len lén chuyển lên người anh, anh hẳn là đã bỏ lại mấy người Lục Nhất Lạc sau đó cả đêm chạy về đây. Lục Nhất Lạc nhất định đến tận bây giờ vẫn không biết anh không có trong khách sạn, nếu không đã sớm gọi điện thoại tới.

Thi Diễm siết chặt tay, cô rất muốn chạy qua đó ôm anh, dựa vào anh mà khóc lóc kể lể.

Nhưng cô có thể sao?

Cánh tay Kỳ Diệc Hoành buông thõng, nửa người trên không còn sức lực chống đỡ, có vẻ đã quá mệt mỏi rồi. Anh ngẩng đầu, gắt gao nhìn Thi Diễm, "Muốn chia tay, vậy được, nếu trong vòng nửa năm cậu cảm thấy có thể trải qua cuộc sống so với hiện tại tốt hơn, chúng ta liền triệt để chia tay, không còn lại gì. Nếu như không được, chúng ta lập tức kết hôn."

Cái gì?

Thi Diễm tròn trĩnh hai mắt nhìn anh, Kỳ Diệc Hoành chống đỡ để nửa người trên đứng thẳng, "Bắt đầu từ hôm nay chúng ta coi như đã chia tay. Nếu là chia tay, vậy thì đến bạn bè cũng không thể làm, chỉ có thể coi như người đứng nước lã. Tôi rút khỏi cuộc sống của cậu, chuyện của cậu tôi cũng không xen vào nữa, không quan tâm nữa, từ nay cậu làm gì cũng đều không có liên quan gì đến tôi. Nửa năm sau, nếu như cậu có thể hoàn toàn thích ứng với cuộc sống mới, tôi sẽ không quay lại tìm cậu, nếu cậu không thể quên được tôi, chúng ta lập tức kết hôn."

Thi Diễm chỉ cảm thấy chuyện này quá hoang đường, nhưng Kỳ Diệc Hoành đã đứng lên, "Cuối cùng cậu nhất định sẽ hối hận, nhưng hiện tại cậu là người nói kết thúc, thời gian nửa năm thừa đủ, nếu cậu có thể chịu được, tôi tin tưởng cậu có thể tiêu sái mà rời khỏi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Lần đầu gặp lại sau biệt ly (1)

Dịch: CP88

Lần đầu tiên trong đời Thi Diễm cảm thấy mình thông suốt đến vậy. "Mình sẽ không hối hận."

Kỷ Diệc Hoành đã đi ra ngoài vài bước, đầu cũng không quay lại nói, "Tôi muốn cho cậu một con đường cứu vãn, dù đúng là có ngày cậu sẽ thật sự hối hận thì chỉ ít cũng có thể quay đầu, không đến nỗi triệt để sa vào hắc đạo."

Cô nghe thấy tiếng bước chân của anh đi ra ngoài, chỉ ba, năm giây sau trong căn phòng khôi phục thành tĩnh mịch. Thi Diễm vội vàng đứng dậy chạy ra, cánh cửa đã đóng lại, khi cô đẩy cửa muốn chạy ra ngoài, cánh cửa nặng nề đến nỗi cô đã ngờ không thể mở ra.

Trên hành lang không có một bóng người, Kỷ Diệc Hoành đã đi rồi.

Thi Diễm trở về phòng, gọi điện cho Lục Nhất Lạc.

Hai ngày nay Lục Nhất Lạc cũng bận rộn muốn điên đầu, hiện tại còn đang ngủ trong phòng khách sạn, Thi Diễm nghe thấy tiếng nói mơ màng từ đầu bên kia điện thoại truyền đến.

"Sur ty, không cần dọn nhà nữa."

Lục Nhất Lạc chống tay ngồi dậy, bị một câu này của cô làm cho tỉnh táo, "Em đổi ý rồi?"

"Kỷ Diệc Hoành đã đến đây."

"Cái gì?" Lục Nhất Lạc cầm chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường nhìn giờ, "Em ấy đến nhà em?"

"Vâng, đúng lúc em đang dọn nhà."

"Em ấy điên rồi, lát nữa còn phải đi thu âm, sao cứ nói đi là đi như vậy chứ?"

Thi Diễm nghe được trong giọng nói của Lục Nhất Lạc có tức giận, cũng cuống lên, vội giải thích, "Đây là lần cuối cùng rồi. Tụi em đã gặp mặt nói trực tiếp, cũng đã chia tay..... Vậy nên em cũng không cần chuyển nhà trốn cậu ấy làm gì."

"Em ấy đồng ý rồi?"

"Vâng."

Kỷ Diệc Hoành là người thông minh, tiền đồ và một mớ hỗn độn này, có ai lại đi chọn về sau đây?

"Nếu đã vậy, chị nói nhân viên của công ty kia về đi thôi."

"Cảm ơn, làm phiền sur ty rồi."

Lục Nhất Lạc còn phải đi sắp xếp lại lịch trình ngày hôm nay của Kỷ Diệc Hoành, dù Kỷ Diệc Hoành có chạy về ngay lập tức cũng muộn chắc rồi, thật sự là không thể khiến người ta bớt lo. Nhưng Thi Diễm cũng đã nói như vậy, đây là lần cuối cùng, tức cũng phải nhịn xuống.

Nhân viên của công ty dọn nhà mang đồ đã lấy xuống trở lại cho Thi Diễm, cô đứng giữa đám hành lý, ngây người.

Đồ đạc cũng không cần lấy ra nữa, Thi Niên Thịnh bị bắt, kỳ nộp tiền của tháng sau Thi Diễm xem ra không có năng lực đi trả. Nhưng cô cũng đang tìm công ty thực tập, nếu thuận lợi thì có thể được sắp xếp chỗ ở.

Cô bật màn hình điện thoại lên, nhìn chằm chằm một hồi lâu, sau này đến cả người để cô chào buổi sáng cũng không còn nữa rồi.

Lục Nhất Lạc nói lời giữ lời, mời đến cho Thi Niên Thịnh một luật sư bào chữa.

Thi Diễm không được gặp Thi Niên Thịnh, có lời gì muốn nhắn không thể làm gì khác hơn là nhờ luật sư Hình chuyển giúp.

Thi Diễm ngồi trong quán cà phê ven đường, luật sư Hình cảm thấy vụ án này có tính chất nghiêm trọng, nói ra toàn bộ những mức án mà Thi Niên Thịnh có khả năng phải nhận cho Thi Diễm chuẩn bị tâm lý. Hai tay cô ôm cốc cà phê, đăm chiêu, "Ba cháu có nhờ luật sư chuyển lời gì không ạ?"

"Ông ấy nói cháu hãy chăm sóc tốt cho chính mình. Ông ấy biết cháu đã có người yêu, nói hai người sống cho tốt, chuyện của ông ấy tốt nhất là đừng nói cho bạn trai....."

Trái tim Thi Diễm lần thứ hai bị khoét ra một lỗ hổng, "Còn gì nữa không ạ?"

"Nói cháu đừng lo cho ông ấy, bắt luận là xử bao nhiêu năm ông ấy đều nhận. Ông ấy nói cuộc sống như vậy cũng không tệ, yên tĩnh vắng lặng, sau này còn có thể có thời gian đọc sách."

Thi Diễm khẽ lau khóe mắt, luật sư Hình nhìn cô gái nhỏ trước mắt, thương xót nói, "Cháu yên tâm, dù ông ấy đã nói lời này, nhưng chỉ cần còn cơ hội tôi nhất định sẽ tận lực."

"Cảm ơn chú."

Thi Diễm biết mình có ở lại cũng không còn tác dụng gì, cô đã không có bất kỳ ai để dựa vào. Cô không có thời gian lo lắng này nọ, hiện tại đến cả sinh hoạt phí cũng không còn, cô có ở đây khóc thì cũng làm được gì đây?

Từ Từ Dịch đã đến Đài truyền hình thực tập, Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc cũng không mấy lo lắng, đối với bọn họ mà nói, ở trường chơi game ngày đêm mới là tuyệt nhất.

Thi Diễm vừa về đến ký túc xá liền dọn dẹp lại một loạt đồ trên giường, Tường Tư Nam tháo tai nghe xuống, "Sur tử nhỏ, cậu đã lên diễn đàn trường chưa?"

"Lại có tin gì hot à?"

"Không phải, là chuyện tốt của đại thần nhà cậu!"

Động tác tháo vỏ gối của Thi Diễm hơi dừng lại, hiện tại cô sợ nhất chính là nghe thấy chuyện của Kỳ Diệc Hoành, tên của anh không nghi ngờ gì đã trở thành muối xát lên vết thương cô. Thế nhưng mấy người Tường Tư Nam còn chưa biết chuyện, thói quen vẫn là có gì tốt sẽ lập tức muốn tìm Thi Diễm chia sẻ.

"Còn nhớ bộ tiểu thuyết năm ngoái mình đặt mua không? Sau khi chuyển thể phim truyền hình sẽ làm truyền thanh, đại thần nhà cậu lồng tiếng cho vai nam chính đó!"

Thi Diễm phát hiện chiếc vỏ gối này đặc biệt khó tháo, cô thận hận không thể xé toạc nó ra.

"Cậu nhìn tui mình mà xem, vất vương không lý tưởng sống. Kỳ Diệc Hoành giống như sinh ra đã đứng trên đỉnh cao, Sur tử nhỏ, mình thật hâm mộ cậu muốn chết!"

Thi Diễm nằm bẹp dí trên giường, đè chiếc gối lên mặt, may là giường có tấm chăn, Tường Tư Nam có rướn cổ cũng không thể thấy được cô đang khóc.

Kỳ Diệc Hoành từ ngày rời khỏi nhà Thi Diễm, một cuộc gọi, một tin nhắn cũng không có.

Anh biết cô luôn chỉ một mình trơ trọi trải qua mấy ngày Tết, nhưng dù là vậy thì một cái nhân dán chúc mừng cũng không có.

Giống như Kỳ Diệc Hoành đã nói, đã chia tay thì phải tách ra thật triệt để, đến bạn bè cũng không làm được, như hai người xa lạ thôi.

Từ Từ Dịch vẫn ngủ lại trong ký túc xá, buổi tối trở về cũng đã muộn.

Cô ấy gầy đi trông thấy, vừa trở về đến ký túc xá liền mở ngăn tủ cầm ra một gói mì ăn liền.

Thi Diễm xách phích nước nóng đặt lên bàn cô ấy, Từ Từ Dịch dùng răng xé gói mì, "Sur tử nhỏ, yêu cậu lắm lắm, cậu lại giúp mình chuẩn bị nước rồi."

"Cậu không thể ăn ở bên ngoài rồi hăng về à? Lúc nào cũng ăn mì, không có lợi cho sức khỏe đâu."

"Bạn quá, không có thời gian." Từ Từ Dịch đổ nước nóng vào bát mì, thật ra cô ấy đã ngán mì đến nỗi nghĩ thấy mùi là buồn nôn, nhưng đây là cách tốt nhất để vừa tiết kiệm tiền lại vừa tiết kiệm thời gian. Hiện tại cô ấy mỏi eo mỏi lưng, thật sự không muốn vì miếng ăn mà lết xác ra ngoài.

Cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa, tiếng gõ không lớn nhưng đúng lúc Tường Tư Nam đi tới, liền thuận tay mở cửa ra.

"Học tỷ, xin chào."

Tường Tư Nam liếc hai nữ sinh đứng bên ngoài, "Hai người là?"

"Học tỷ Thi Diễm có ở đây không ạ?"

"Sur tử nhỏ, tìm cậu này." Tường Tư Nam nghiêng đầu gọi.

Thi Diễm đi tới, nhìn hai người đứng bên ngoài, đều không quen mắt. "Có chuyện gì vậy?"

"Xin chào học tỷ," Một nữ sinh đưa quyển vở của mình đến trước mặt cô, "Có thể nhờ chị xin chữ ký của Kỳ Diệc Hoành học trưởng không ạ?"

Tường Tư Nam không nhịn được cười nói, "Thật là lạnh nha, còn biết động thủ từ phía phụ nhân đại thần cơ đấy."

Thi Diễm hơi siết tay lại, không đưa tay ra đón, "Cậu ấy..... cậu ấy rất bận, chị cũng lâu rồi không gặp cậu ấy."

"Không liên quan, chị là bạn gái của anh ấy, muốn gặp không phải gọi một cuộc điện thoại là được luôn sao? Tui em không vội, chỉ cần chữ ký thôi." Nữ sinh kia nói xong, nhét cuốn vở vào tay Thi Diễm, "Học tỷ, trên đó có phương thức liên lạc của em, chị xin được thì gọi cho em nha, em lập tức đến lấy."

"Nhưng mà....."

"Tui em không quấy rầy nữa, tạm biệt ạ!!"

Tường Tư Nam đóng cửa lại, "Sur tử nhỏ, sau này cậu có thể bán chữ ký của đại thần nha, 100 tệ một tờ, kiếm ra ổi tiền."

Thi Diễm lại không vui nổi, ba chữ Kỳ Diệc Hoành đã nhúng tay quá sâu vào cuộc sống của cô, trước kia cô mở miệng đóng miệng đều là anh, nhưng hiện tại một khắc cũng không muốn đề cập tới. Thi Diễm đặt quyển vở đó vào ngăn bàn, sau đó nặng nề đóng lại.

Mấy ngày sau, Thi Diễm còn đang cặm cụi chỉnh sửa CV thì điện thoại trên bàn vang lên.

Mấy ngày này ngoại trừ lên lớp, cô không dám chuyển điện thoại về chế độ rung một phút nào, chỉ sợ sẽ bỏ qua cuộc gọi quan trọng nào đó. Thi Diễm nhìn biểu hiện trên màn hình, là giáo viên chủ nhiệm Tiêu lão sư gọi đến.

"A lô, thầy Tiêu."

"Thi Diễm, em đang ở ký túc xá à?"

"Vâng ạ?"

"Sáng mai em đến Ái Khốc kia báo danh đi, lát nữa thầy gửi địa chỉ cho em."

Thi Diễm kích động buông con chuột máy tính trong tay ra, "Không cần phỏng vấn sao ạ?"

"Không cần, trực tiếp đi thực tập thôi."

Chu Tiểu Ngọc đi tới, đặt cốc nước cầm trong tay lên bàn, "Ái Khốc, đây là trang web chiếu phim rất có tên tuổi đó?"

"Đúng đó." Thi Diễm hưng phấn lay cánh tay Chu Tiểu Ngọc, "Minh sắp kiếm được tiền rồi!"

"Cái kẻ mê tiền."

Thi Diễm đứng dậy, trả vị trí lại cho Chu Tiểu Ngọc. "Cảm ơn máy tính của cậu, tạm thời không cần sửa CV nữa."

"Minh nhớ ra rồi, bộ kịch truyền thanh đại thần nhà cậu phổ âm hình như sẽ phát trên Ái Khốc."

Thi Diễm chỉ ừ một tiếng sau đó quay về giường, hiện tại cô sợ nhất chính là Chu Tiểu Ngọc lôi kéo mấy người khác trong phòng bàn tán chuyện này. Kỳ Diệc Hoành đã trở thành cái tên cấm kỵ, ai cũng không được nhắc tới.

Sáng hôm sau, Thi Diễm dậy sớm đến Ái Khốc báo danh. Từ đây đi tàu điện ngầm rất thuận tiện, dù phải đổi hai tuyến nhưng được cái công ty lại ở ngay cạnh ga tàu.

Cô vào phòng nhân sự báo danh, sau khi làm thủ tục thì có người đến dẫn đi.

Nói là thực tập, chính xác là không có công việc cụ thể. Thi Diễm được xếp vào một bàn làm việc, sau đó lại được yêu cầu viết kịch bản phỏng vấn.

Chủ biên cho cô hạn chót thời gian, "Ngày mai sẽ phải dùng đến, hôm nay trước khi hết giờ làm em phải nộp cho chị."

"Vâng."

Trước khi viết kịch bản, công việc đầu tiên chính là phải hiểu rõ về người được phỏng vấn. Thi Diễm nhanh chóng lên mạng tra tư liệu, khi trước ở trường cô thường phải viết kịch bản cho Kỳ Diệc Hoành. Khi đó cảm thấy vô cùng thống khổ, bởi vì không biết phải viết thế nào để thu hút người xem, sau đó cũng coi như là được huấn luyện bài bản một trận, sau khi đến nơi này coi như quen tay làm một mạch thông thuận.

Chiều tối, Thi Diễm giao kịch bản cho chủ biên, chủ biên nhìn qua một lượt. "Đây đều là em viết? Không có xin viện trợ của người khác đó chứ?"

"Không ạ, khi còn ở phòng phát thanh của trường em cũng từng viết kịch bản."

"Vậy hoạt động như livestream em có thể làm không?"

"Cũng từng làm rất nhiều rồi ạ."

Chủ biên hài lòng gật đầu. "Không tệ, em ra ngoài trước đi."

"Kịch bản này..... còn cần phải sửa chữa gì không ạ?"

"Không cần, viết rất rất tốt."

Thi Diễm đi ra ngoài sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, thấp thòm trong lòng cũng thoáng buông lỏng. Cô đi theo Kỳ Diệc Hoành rèn luyện lâu như vậy, hóa ra trong lúc vô tình đã mài giũa chính mình thành lưỡi kiếm sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Lần đầu gặp lại sau biệt ly (2)

Dịch: CP88

Thời gian một tuần qua đi, Thi Diễm đã xây dựng được mối quan hệ rất tốt với các nhân viên trong công ty. Ngày hôm nay vừa ăn xong cơm trưa, chủ biên đã vội vàng đến tìm cô.

"Thi Diễm, em đến siêu thị mua chút đồ ăn vặt sau đó đặt vào phòng phỏng vấn, buổi chiều em cũng ở đó hỗ trợ luôn đi."

"Vâng ạ."

Thi Diễm không nghỉ một giây lập tức chạy đến siêu thị, cuối cùng mang theo túi lớn túi bé tiến vào phòng phỏng vấn, giúp nhân viên mang nước và đĩa hoa quả vào trong.

MC ngồi bên cạnh đang đọc kịch bản, Thi Diễm đặt đồ ăn vặt lên một chiếc bàn cách đó không xa, bình thường những nhân vật được mời đến đây đều sẽ mang theo trợ lý, loại quan hệ này cũng phải giữ gìn cho cẩn thận.

Thi Diễm thấy sắp xếp khá ổn rồi, liền đi tới trước bình hoa sửa sang lại, cắt một chiếc lá vàng xuống.

Cốc cốc -----

Cô nghe thấy tiếng gõ cửa, nhanh chân bước tới mở cửa ra.

Người phụ trách dẫn đường đứng trước mặt Thi Diễm. "Khách quý đến rồi."

"Được."

Người nhân viên đó nghiêng người sang, Thi Diễm vừa thò đầu ra liền nhìn thấy thân ảnh cao lớn đứng trước mắt mình. Thi Diễm theo bản năng ngẩng đầu, giật mình trong mắt đều không giấu được, đến cả nụ cười bên khóe miệng cũng hơi cứng lại.

Kỷ Diệc Hoành nhìn cô, cửa bị Thi Diễm chặn lại, anh cũng chỉ có thể dừng chân.

Người nhân viên kia hướng về phía Thi Diễm không ngừng nháy mắt, MC ngồi bên trong nhiệt tình ra đón, "Xin chào, chờ cậu rất lâu rồi."

Kỷ Diệc Hoành hơi nhấc môi, tầm mắt từ trên mặt Thi Diễm không để lại dấu vết dôi đi. Cô không tránh ra, anh liền từ bên người cô chen vào.

Người nhân viên kia thấy vậy, vỗ vai Thi Diễm, "Dù người ta có đẹp trai đến thế thật, thì cũng không cần ngây ngốc ra thành vậy chứ?"

Cuộc sống thật sự là đâu đâu cũng thấy kinh hi và kinh hãi, người nhân viên kia đẩy đẩy cánh tay Thi Diễm. "Mau đi vào đi."

À, đúng, cô còn phải đi vào hỗ trợ.

MC dẫn Kỷ Diệc Hoành vào chỗ, Thi Diễm đóng cửa lại, bởi vì Kỷ Diệc Hoành đến sớm nên cách thời gian phỏng vấn còn một đoạn thời gian.

Bên cạnh Kỷ Diệc Hoành có trợ lý đi theo, còn là trợ lý nữ, lúc Thi Diễm cầm cốc nước, bàn tay hơi run.

Cô rót ra ba cốc nước, đưa đến cho MC và Kỷ Diệc Hoành trước.

Cốc nước vừa đặt trước mặt Kỷ Diệc Hoành, anh lập tức mở miệng. "Tôi không uống."

MC cười đặt tập kịch bản trong tay sang bên cạnh, "Phòng vấn sẽ rất lâu đấy."

Ánh mắt của Kỷ Diệc Hoành lần thứ hai lướt qua Thi Diễm, dừng lại trên đồng hồ ăn vặt xếp đầy trên chiếc bàn xa xa. "Lấy cho tôi lon coca đi."

Hiện tại lượng công việc của anh lớn như vậy, vì sao lại không biết tự quý trọng cổ họng của mình gì vậy?

Thi Diễm đứng tại chỗ không nhúc nhích, MC tên là Tiêu Hồng thấy vậy thì hướng về phía cô nháy mắt một cái.

"Vẫn là uống nước lọc đi, đồ uống có ga không tốt cho cổ họng." Thi Diễm kiên trì.

Kỷ Diệc Hoành đan hai tay lại với nhau, ngón tay gõ nhẹ lên mu bàn tay. "Tôi quen rồi."

"Thi thoảng uống cũng không làm sao được." Tiêu Hồng bắt chéo chân, "Bình thường hẳn là cậu cũng không có cơ hội động vào những thứ này nhỉ?"

"Tôi sẽ lên ăn." Kỷ Diệc Hoành hiếm khi mở miệng nói lời đi dóm, cô trợ lý kia nghe được thì lập tức đứng dậy, "Hay thật, anh lại lên ăn vụng sau lưng em nữa, em sẽ nói với chị Nhất Lạc."

Kỷ Diệc Hoành làm động tác xuyt, sau đó thu lại ngón tay dài, trêu chọc. "Cái miệng sao lại không ngoan như vậy?"

"Chị Nhất Lạc đã nói em phải trông chừng anh thật cẩn thận rồi, chờ đó, em về sẽ tố cáo anh."

Thi Diễm nghe bọn họ anh một câu tôi một câu, bản thân mình thì đứng tại chỗ như một kẻ ngốc. Trước đây đều là cô quản lý Kỷ Diệc Hoành, muốn nói cái gì thì nói cái đó, nhưng hiện tại đã khác xưa. Người trợ lý bên cạnh này của Kỷ Diệc Hoành và anh khẳng định có quan hệ rất tốt, ít nhất thì cô ấy có thể khiến cho tòa băng son này mở miệng trêu đùa. Thi Diễm sợ mình còn đứng tại đây nữa nhất định sẽ không kiềm chế được bật khóc.

"Còn chưa cho được hả?" Sự chú ý của Kỷ Diệc Hoành trở lại khuôn mặt Thi Diễm.

Anh thật sự làm như không quen biết cô, Kỷ Diệc Hoành đưa tay về sau gáy khẽ chạm nhẹ, ánh mắt nhìn sang Tiêu Hồng ngồi bên cạnh, "Đây chắc là trợ lý của chị nhỉ? Giống với người bên cạnh tôi, quần đông quần tây."

Bốn chữ cuối cùng đâm mạnh vào trái tim Thi Diễm, Tiêu Hồng im lặng nhìn Thi Diễm, cô chợt dạ vội lấy lại tinh thần, xoay người đi về phía đồ ăn vặt và nước uống.

"Nhắc mới nhớ, Thi Diễm là bạn học của em đó."

Kỷ Diệc Hoành nhân nhặt tiếp lời, "Vậy à?"

"Đúng rồi, đều là Đồng Đại."

Thi Diễm cầm lon coca về, đặt ở bên cạnh Kỳ Diệc Hoành, cậu thiếu niên hơi giương mắt nhìn cô, "Lớp mấy?"

Cần gì phải biết rõ còn hỏi như vậy chứ, Thi Diễm thu tay về. "Lớp sáu."

Kỳ Diệc Hoành bật nắp, uống hai ngụm rồi không nói gì nữa, không quen biết chính là không quen biết, cũng không cần có thái độ.

Thi Diễm lùi sang bên cạnh, ngày hôm nay Kỳ Diệc Hoành mặc chiếc áo hoodie màu tím oải hương đang là xu hướng hiện nay, có thể khiến cho màu này phát huy tối đa vẻ đẹp của nó cũng không có mấy người. Bên ngoài anh còn mặc chiếc áo khoác bò rộng màu trắng, cả người toát ra khí chất thiếu niên anh tuấn. Anh và Tiêu Hồng nói chuyện, hoàn toàn không nhìn sang bên này một cái.

Quan hệ của Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành, tuy là toàn bộ Đồng Đại đều biết, nhưng người bên ngoài không đào sâu như vậy, dù sao tốc độ nổi tiếng của anh quá nhanh, rất nhiều buổi phỏng vấn cũng là lâm thời thêm vào.

Bầu không khí phỏng vấn đang rất hòa hợp, thời gian được một nửa, Kỳ Diệc Hoành đột nhiên đứng dậy đi đến khu đồ ăn vặt.

Cô trợ lý nhỏ kia lập tức nhảy dựng lên, "Làm cái gì đấy, không được ăn linh tinh."

Kỳ Diệc Hoành cầm một túi khoai tây chiên, "Chỉ một túi này thôi."

"Thật là, cổ họng của anh vẫn chưa tốt hẳn đâu."

Tiêu Hồng che miệng, "Nói thật, vị khách quý đầu tiên bước vào đây ăn đồ ăn vặt có cậu là đầu tiên rồi, lại còn ăn khoai tây chiên nữa chứ."

"Đồ đặt ở đó, không phải là cho chúng tôi ăn sao?"

Kỳ Diệc Hoành không khách khí xé miệng túi, Tiêu Hồng thấy Thi Diễm còn đứng đó, liền hướng về phía cô vẫy tay, "Qua đây."

Thi Diễm chỉ đành qua đó, rồi ngay ngắn ngồi xuống.

"Nếu đã là bạn học thì cũng không cần phải tỏ ra xa lạ như vậy nhỉ? Thi Diễm, ngồi xuống đi."

Nơi phỏng vấn chỉ có hai chiếc ghế sofa, Tiêu Hồng ngồi chiếc ghế sofa dành cho một người, chỉ còn lại chỗ trống bên cạnh Kỳ Diệc Hoành. Thi Diễm nhích mông về phía bên kia, dù là ngồi cùng anh trên một chiếc ghế sofa, nhưng cũng coi như đã có hết sức để cách xa anh rồi.

"Ồ trường em Kỳ Diệc Hoành nhất định là một nhân vật rất nổi tiếng nhỉ?"

Cậu thiếu niên ăn đồ ăn của mình, không tiếp lời.

Thi Diễm có chút không biết làm sao, "Vâng, đúng ạ."

Tiêu Hồng hướng sang phía Kỳ Diệc Hoành nói, "Nãy giờ vẫn muốn hỏi Kỳ Diệc Hoành một câu này, cậu đã có bạn gái chưa?"

- ---- lời tác giả ----

Kỳ Diệc Hoành: giới, cậu không hỏi hạn phải không, cậu cứ chờ đó

Thi Diễm: chờ thì chờ! (lều lều lều lều lều)

Bát Bát: Tuy trí nhớ ta không tốt lắm nhưng linh cảm của dịch giả thì không thể khinh thường được đâu nha. Mà cái tên truyện Đại bạo ngọt là ta lấy linh cảm chém ra đó, ăn nhiều kẹo thì phải uống chút nước rồi mới ăn tiếp được phải không nào kkk

Nói thật, qua tới giờ nhìn mọi người buồn mà ta nhìn muốn nội thương luôn, nhìn spoil, thật sự không nỡ thấy mọi người ngưng buồn mà moahahahah

Ta vẫn sẽ không spoil đâu, nhưng cô trợ lý mới mà không phải em họ tiểu Hoành ta hờn tiểu Hoành luôn ~~~

Trêu chọc gì mà trêu chọc, hại ta nấy hôm trước ngồi dịch nhức nhối cả người -.-!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Anh đối với một người cũng tốt như vậy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân

thành cảm ơn!

Kỷ Diệc Hoành nhai khoai tây chiên phát ra âm thanh rộp rộp, Thi Diễm cúi thấp đầu, so với ai hết đều căng thẳng hơn.

Cậu thiếu niên khẽ mỉm cười, "Còn có cả kiểu câu hỏi này nữa à?"

"Đây là tất nhiên rồi, muốn trốn cũng không thoát đâu."

"Không có." Kỷ Diệc Hoành trả lời.

Tiêu Hồng hơi giật mình, "Là vì yêu cầu quá cao sao?"

"Tùng có, nhưng đã chia tay rồi."

Thi Diễm cảm thấy được phía sau lưng cũng bốc lên mồ hôi lạnh, may là Tiêu Hồng cũng không tiếp tục đề tài này, "Thi Diễm, trường học của em chắc là có rất nhiều nữ sinh theo đuổi Kỷ Diệc Hoành nhỉ?"

Bởi vì bọn họ học cùng một trường, lại cùng chuyên ngành, đề tài này thật sự là không tránh khỏi.

"Vâng, nhiều....."

"Vậy còn em?"

Cái gì gọi là cô thì làm sao chứ? Lúc ban đầu là Kỷ Diệc Hoành theo đuổi cô, vậy được không?

Bầu không khí lúng túng đến mức không thể lúng túng hơn nữa, Kỷ Diệc Hoành ngồi bên cạnh ăn khoai của mình, bàn tay bốc khoai tây chiên trong túi phát ra tiếng sột soạt, đây là nhường cho cô trả lời sao?

Nơi khóe mắt của Kỷ Diệc Hoành hơi dừng lại trên đôi bàn tay vì lo lắng mà đan chặt của Thi Diễm, "Có những người chỉ có thể nhìn từ xa."

Kỷ Diệc Hoành nhấc mắt nhìn Thi Diễm, ha, ném cũng thật sạch sẽ, chỉ có thể nhìn từ xa mà thôi? Bọn họ đã hôn, đã nắm tay, đã ôm, còn nằm ngủ cùng nhau trên một cái giường, vậy mà giờ cô lại nói với anh người như anh chỉ xứng được cô nhìn từ xa?

Ánh mắt của Kỷ Diệc Hoành lạnh đi mấy phần, cánh môi bật ra một nụ cười lạnh lẽo. Thi Diễm nghe được, Tiêu Hồng cũng nghe thấy.

Thi Diễm ngoan ngoãn ngậm miệng không dám nói gì nữa, mà Tiêu Hồng có tình huống gì là chưa nhìn thấy, khó xử hơn nữa cũng có thể dễ dàng ứng phó được. "Để nhìn ra, cậu có vẻ không đồng ý với cách nói này nhỉ?"

"Mỗi người đều có ý kiến riêng của mình, chúng ta không nên gò ép." Kỷ Diệc Hoành đặt túi khoai tây chiên còn dư lại hơn nửa lên mặt bàn, trợ lý đứng cách đó không xa thấy vậy, nhanh nhẹn tiến đến thu nó về.

"Mau, lau tay đi." Trợ lý đưa giấy ướt cho Kỷ Diệc Hoành.

Động tác lau tay của anh ưu nhã mà thông dong, trợ lý thu lại cả khăn ướt và túi khoai tây chiên, "Khoan đã, tóc bên này rũ xuống rồi."

Cô ấy cầm túi trang điểm đến, mở ra rồi đặt lên bàn, Tiêu Hồng ngồi bên cạnh khách khí nói, "Nơi này của chúng tôi có phòng hóa trang, cũng có chuyên gia trang điểm đấy."

"Cảm ơn," trợ lý động tác thuần thục cầm lược chải một chòm tóc bị rũ xuống của Kỷ Diệc Hoành lên trên, "Chỉ là chút chuyện nhỏ, không cần làm phiền mọi người đâu ạ."

Trợ lý đặt một tay chặn trước hàng lông mày của Kỷ Diệc Hoành, một tay kia cầm bình xịt phun lên mấy sợi tóc đen bóng của anh.

Kỷ Diệc Hoành hơi nhắm mắt, đáng vẻ không có một chút nào là khó chịu. Trợ lý chỉnh trang xong xuôi, cầm gương đưa đến trước mặt Kỷ Diệc Hoành. "Anh(*), tạo hình hôm nay thế nào, hài lòng không?"

(*) cô ấy gọi là 哥(ca) đó, không phải em họ tiểu Hoành ta hôn tiểu Hoành luôn³

Anh mở mắt ra, rất qua quýt liếc một cái, sau đó đẩy chiếc gương sang một bên, "Cũng được."

"Cái gì thế, ngẫu vậy còn gì."

"Đó là bởi vì anh ngẫu sẵn rồi."

Trợ lý cất đồ đi, lại cầm chiếc túi trang điểm về chỗ ngồi của mình. Trong trái tim Thi Diễm đã chưa muốn đoạt mệnh, cái gì gọi là nhắm mắt làm ngơ, chính là lúc nhìn thấy nhưng vẫn phải làm như không biết. Vậy mà hiện tại không những muốn cho cô nhìn thấy, lại còn muốn cô nghe thấy, cái cô trợ lý này còn mở miệng là anh anh em em. Lúc trước rõ ràng Kỷ Diệc Hoành không thích nhất như vậy, có bao nhiêu cô gái muốn nhận anh làm anh trai(*) đều bị anh ác khẩu cho phải khóc lóc bỏ chạy. Không quen không biết, gọi vợ gọi vẫn cái gì?

(*) 哥哥(ca ca)

Cô ngồi chỗ này, muốn bao nhiêu cảm giác dư thừa liền có bấy nhiêu, nhưng cô không thể tự ý bỏ đi.

Thật không dễ dàng gì mới chờ được đến khi bắt đầu phỏng vấn, Thi Diễm rút cuộc có thể chạy thoát thân. Nhưng chủ biên đã nói ngày hôm nay cô phải theo Tiêu Hồng, cô cũng không tiện tự ý ra ngoài, chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh Kỷ Diệc Hoàn.

Phỏng vấn tiến hành rất thuận lợi, Kỷ Diệc Hoàn cũng không có chuyện đen tối gì không thể nói, khuôn mặt dưới ống kính đó vẫn là người Thi Diễm quen thuộc, lần này cô cũng có thể quang minh chính đại nhìn anh, không cần sợ bị anh phát hiện.

Kỷ Diệc Hoàn trả lời phỏng vấn đầu ra đầy, trật tự rõ ràng, đôi lúc cũng có thể nổi hứng nói những lời hài hước, phỏng vấn như vậy chiếu ra ngoài là thứ tuyệt đối đáng xem

Thi Diễm không nỡ xóa số điện thoại của Kỷ Diệc Hoàn, nhưng ảnh nền vẫn thay đổi. Trong công ty ra ra vào vào đều là người, khó tránh sẽ bị người khác nhìn thấy.

Anh hiện tại so với khi còn ở trường học cũng đã có điểm khác, không còn ăn mặc tùy ý, tóc thể nào thuận theo đó, hiện tại mỗi lần ra ngoài hẳn là đều phải trải qua chải chuốt trang điểm một hồi.

Trong lúc Kỷ Diệc Hoàn trả lời một câu hỏi của Tiêu Hồng, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Thi Diễm.

Cô giật mình vội vàng chuyển tầm mắt đi nơi khác, Thi Diễm căng thẳng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình, mấy giây sau cô lên lút nhìn sang, phát hiện Kỷ Diệc Hoàn vẫn còn đang nhìn về phía này.

Thi Diễm dứt khoát rũ mi, không dám ngẩng đầu lên nữa rồi.

Thời gian phỏng vấn kéo dài đến hai giờ, Thi Diễm ngồi đến mức eo mõi lưng đau, cuối cùng cũng coi như nghe được Tiêu Hồng nói hai chữ kết thúc.

Trợ lý của Kỷ Diệc Hoàn đứng lên, tiến lên đón anh, Thi Diễm nhìn cô ấy từ trước mặt mình lướt qua, trong lòng không khỏi phiền muộn.

"Cùng ăn tối đi." Tiêu Hồng nhìn thời gian, "Xung quanh đây đều là nhà hàng quán ăn, sẽ không làm lỡ nhiều thời gian."

Trợ lý nhìn sắc mặt của Kỷ Diệc Hoàn, biết anh nhất định cũng đã mệt mỏi. Ngày hôm nay ngồi máy bay về đây, buổi tối còn phải đón tàu sắt cao tốc đến một nơi khác. Liên tục không ngừng nghỉ như vậy, anh cần thời gian nghỉ ngơi, dù là ngồi trong xe cũng tốt hơn xã giao rất nhiều.

"Không cần khách sáo, chúng tôi còn phải đi cho kịp tàu, cảm ơn." Trợ lý giúp anh từ chối.

Tiêu Hồng dĩ nhiên cũng phải khách sáo cho trọn, "Một bữa cơm không mất bao nhiêu thời gian, lát nữa tôi nói xe của công ty đưa hai người đến ga tàu."

Kỷ Diệc Hoàn liếc trợ lý đứng bên cạnh, "Muốn ăn gì?"

"Hả?"

"Bữa tối muốn ăn gì?"

Trợ lý suy nghĩ một chút, "Món Thái."

"Ngay bên dưới có một nhà hàng chuyên các món Thái." Tiêu Hồng đặt tập kịch bản sang một bên, lại vẫy tay với Thi Diễm, "Thi Diễm, cùng đi."

Thi Diễm thật muốn điên luôn rồi, cô tiến lên vài bước, ý tứ cự tuyệt toàn bộ đều viết trên mặt. "Em còn rất nhiều việc."

"Công việc của em ngày hôm nay chính là đi theo chị, em và Kỷ Diệc Hoàn là bạn học, không lo không có gì để nói."

Thi Diễm hận không thể tìm ra mười tám cái lý do, "Em thật sự không có thời gian....."

Sắc mặt của Tiêu Hồng hơi thay đổi, tuy là cô ấy dễ tính, đến một tiếng quát lớn với cô cũng chưa từng có, thế nhưng Thi Diễm mới chỉ đến đây thực tập thôi, lại hết lần này đến lần khác ném mặt mũi của cô ấy đi.

Bầu không khí trong nháy mắt lạnh xuống, mí mắt Kỷ Diệc Hoàn hơi nháy lên, Thi Diễm cũng không phải người không biết nhìn sắc mặt của người khác, "Vậy em về văn phòng lấy túi, hiện tại đi luôn à?"

Tiêu Hồng nghe vậy, nét mặt mới hơi hòa hoãn lại một chút, "Ừ, bây giờ qua vừa kịp."

"Vâng."

Tiêu Hồng để cho Kỷ Diệc Hoàn nghỉ ngơi một lúc, còn mình cầm đồ đi ra ngoài một chút, nói sẽ quay lại ngay.

Trợ lý chờ cho Tiêu Hồng đóng cửa lại, mới ngồi về cạnh Kỷ Diệc Hoàn, "Không phải anh chưa từng đồng ý cùng người khác ra ngoài ăn hả?"

"Anh đói rồi, không được sao?"

"Được chứ, em chỉ cảm thấy lạ thôi."

Kỷ Diệc Hoàn như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm ra cửa, "Lát nữa em nói không muốn ăn món Thái nữa, đổi sang nơi khác."

"Hả? Anh muốn ăn gì khác à?"

"Cứ nói em bỗng nhiên muốn thay đổi khẩu vị."

Trợ lý hơi cau mày, "Như vậy không tốt đâu, ngộ nhờ khiến họ mất thiện cảm với chúng ta thì phải làm sao?"

Kỷ Diệc Hoành biết Thi Diễm không thích ăn món Thái, đặc biệt là những thứ có kèm theo cà ri. Cô cũng có thể coi như không kén ăn, nhưng gặp món mình thích mới có thể ăn rất nhiều. Anh không ở bên cạnh cô, nhất định cô sẽ lại ứng phó qua loa cho xong bữa, cũng sẽ không chịu đến nhà ăn.

Thi Diễm theo Tiêu Hồng lần thứ hai quay lại phòng phỏng vấn, Kỷ Diệc Hoành và Tiêu Hồng đi trước. Trợ lý của anh đáng vẻ muốn nói lại thôi, mắt thấy sắp đến trước thang máy mới tìm cơ hội lên tiếng.

"Anh, không thì chúng ta đừng ăn món Thái nữa."

Kỷ Diệc Hoành nghiêng đầu nhìn cô ấy, "Làm sao thế?"

"Em..... Bụng em khó chịu, muốn thay đổi khẩu vị, món Hàng Châu được không?"

Kỷ Diệc Hoành đi vào thang máy, "Có ăn hay không cũng không phải chỉ dựa vào cái miệng này của em đâu."

Trợ lý chỉ cảm thấy oan uổng vô cùng, cô ấy cực kỳ thích món Thái, còn không phải vì anh bắt phải nói dối sao?

"Không sao, vậy thì tìm nhà hàng chuyên các món Hàng Châu là được, dù sao chỗ này cái gì cũng có." Tiêu Hồng ấn chọn tầng một, Thi Diễm đứng bên cạnh, đó chính là khẩu vị của cô, cô thích.

Tiêu Hồng chọn nhà hàng, hỏi nhân viên phục vụ phòng bao, trợ lý ngồi bên cạnh phụ trách gọi món.

Trong phòng đặt một chiếc bàn tròn, bọn họ có cả thầy bốn người, Kỷ Diệc Hoành và Tiêu Hồng ngồi cạnh nhau, trợ lý đương nhiên ngồi bên cạnh Kỷ Diệc Hoành. Thi Diễm cũng không thể ngồi quá xa bọn họ, bắt buộc đi đành kéo chiếc ghế cạnh Tiêu Hồng ra rồi ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang món lên, Tiêu Hồng hỏi Kỷ Diệc Hoành có muốn uống chút rượu không, liền bị trợ lý uyển chuyển từ chối.

"Ngày mai anh ấy còn có lịch trình, để tôi gọi chút nước trái cây."

Nhân viên phục vụ mang nước cam đã ép sẵn lên, một bàn bốn người, bất luận là dựa theo tư chất hay gì, người đứng lên đầu phải là Thi Diễm.

Điểm này Thi Diễm cũng rõ ràng, cô yên lặng đẩy ghế ra chuẩn bị đứng dậy.

Kỷ Diệc Hoành dưới bàn đá chân trợ lý bên cạnh một cái, trợ lý vừa ngẩng đầu, phản ứng cực nhanh ném điện thoại sang một bên. "Đề em!"

Cô ấy nhanh nhẹn đứng dậy, cầm bình nước cam rót trước cho Tiêu Hồng một cốc.

"Cảm ơn."

Thi Diễm cũng đã đứng lên, "Để tôi làm cho."

"Chỉ cứ ngồi đi, để em làm được rồi." Trợ lý rót đầy cho mấy chiếc cốc còn lại, cô ấy và Thi Diễm chỉ là người đi theo, nhân vật chủ chốt vẫn là Tiêu Hồng và Kỷ Diệc Hoành.

Hai người nói chuyện, Thi Diễm cầm đĩa, đặt ở trước mặt là một đĩa bánh quế hoa ngô sen, cô gấp một khối.

Kỷ Diệc Hoành ở bên cô hai năm, nắm rõ nhất khẩu vị của cô. Nhìn cô hiện tại câu nệ thành như vậy, ăn một bữa cơm cũng phải cẩn thận từng chút từng chút một anh đúng là vẫn có chút không nở.

Nhưng rõ ràng là cô nói chia tay, hiện tại vị đắng là cô phải từ từ đi ăn, Kỷ Diệc Hoành nghĩ tới đây, liền dứt khoát mặc kệ cô.

Tiêu Hồng và Kỷ Diệc Hoành nói chuyện, hai người cũng không động đũa, Thi Diễm chỉ có thể ăn hai món phía trước.

Thế nhưng trước mặt lại cứ là rau trộn, hiện tại cô đói cồn cào, con gà luộc bày trên một chiếc đĩa tinh xảo đặt ở phía xa, bên cạnh còn bày đĩa tương ớt, chiếc đùi gà giờ cao kia tựa như đang vẫy gọi cô, "Đến đây, đến mà ăn ta đi này."

Cô khẽ nuốt một ngụm nước bọt, cái bụng mơ hồ kêu lên kháng nghị sự đối xử bất công của cuộc đời với nó, Thi Diễm đành phải uống tạm hai ngụm nước cam. Kỷ Diệc Hoành đưa tay ra, chuyển đĩa bánh quế kèm ngô sen đến trước mặt mình, đĩa gà luộc kia liền không sai không lệch dừng lại trước mặt Thi Diễm, cô liền nhanh như cắt đưa đĩa ra kẹp một miếng đùi gà bỏ vào bát.

Một cái cắn xuống thật quá thỏa mãn, quá là ngon luôn. Thi Diễm dứt khoát không quan tâm hai người họ nói cái gì nữa, tập trung toàn bộ sức lực vào việc ăn.

Bên cạnh còn có đĩa tôm chiên, Thi Diễm nhanh chóng gấp hai con bỏ vào bát, chỉ sợ một lát nữa những món ăn ngon này sẽ bị chuyển đi.

Kỷ Diệc Hoành và Tiêu Hồng nói chuyện, ánh mắt nhìn cô ấy, nơi khóe mắt luôn có thể trùng hợp dừng lại chỗ Thi Diễm.

Cô ăn gì anh đều thu hết vào trong mắt, nhưng chỉ ăn thịt như vậy cũng không được, Kỷ Diệc Hoành chuyển bàn, đưa đĩa súp lơ đến trước mặt Thi Diễm.

Cô lại đưa tay gấp lấy gấp để, rốt cuộc là đã bao nhiêu ngày không ăn vậy? Nhìn cô một mình ngồi đó cuồng phong cuốn lạc điệp đi kìa. Nếu sau khi anh đi đã sống không tốt như vậy, thì không thể hạ mình một chút đến tìm anh sao?

Nhân viên phục vụ gõ cửa bước vào, đặt một bát rượu ủ bánh trôi(*) lớn lên bàn.

(*)

Hai mắt Thi Diễm sáng lên, nhưng cô không thể là người đầu tiên nhào tới được, Kỷ Diệc Hoàn nhìn toàn bộ đồ ăn trong bát cô đã sạch sẽ không còn một mẩu, chỉ còn lại chiếc bát trống không, hẳn là để lát nữa ăn thứ kia.

Nhìn dáng vẻ đó của cô trái tim anh liền hoàn toàn mềm nhũn, anh xoay chiếc bàn tròn, chờ bát rượu ủ bánh trôi chuyển đến trước mặt cô liền cho dừng lại.

Thi Diễm không thể chờ được nữa mức vào bát, sau đó vui vẻ nói với Tiêu Hồng ngồi bên cạnh, "Tiêu tỷ, để em mức cho chị nhé."

"Không cần, chị tự làm được."

Trợ lý nhìn chằm chằm bát của Kỷ Diệc Hoàn, anh xoay cái bàn đó nửa ngày trời cũng không thấy anh động đũa, làm cái quái gì vậy?

Nhiều lần đũa của cô ấy đã chạm đến đĩa thức ăn, nhưng sau đó phải trở mắt nhìn nó luôn đi ngay dưới mí mắt của mình, Kỷ Diệc Hoàn rõ ràng là không phải đang chăm sóc cho cô ấy mà.

Thi Diễm từ khi bắt đầu đã ăn không ngừng, Tiêu Hồng ngồi bên cạnh đung nhẹ chân cô một cái, "Thi Diễm, xem em kia, cũng không biết kính người ta một chén."

Cô vội vàng đặt đôi đũa trong tay xuống, cầm chiếc cốc thủy tinh chuẩn bị đứng dậy.

"Không cần." Kỳ Diệc Hoành vừa dứt lời, bàn tay liền cầm chiếc cốc lên khẽ chạm với Tiêu Hồng, "Hi vọng lần sau còn có thể nhận được lời mời phỏng vấn của chị, ngày hôm nay rất vui về."

"Nhất định rồi, chị cũng rất mong chờ lần hợp tác tới của chúng ta."

Động tác của Thi Diễm hơi cứng lại, có chút mất mặt, nhưng cũng không thể làm gì khác đành tự mình nhấp một ngụm.

Kỳ Diệc Hoành cầm chiếc đũa trên bàn, gấp một miếng gà bỏ vào bát trợ lý, "Ăn đi, không phải em thích ăn cái này à?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Tự tạo cho mình cơ hội gặp mặt

Dịch: CP88

Trợ lý vội vàng gạt đầu. "Cảm ơn anh."

Com tối kết thúc, tuy là Thi Diễm đã ăn no, nhưng phần lớn đều là bị tức mà no.

Kỳ Diệc Hoành cái gì cũng tốt, chỉ duy nhất một chuyện là lòng khoan dung quá nhỏ, chia tay thì không thể làm bạn bè? Ở bên ngoài chạm mặt liền không thể ân cần hỏi thăm nhau vài câu? Còn nữa còn nữa, vì sao anh lại nghe lời trợ lý như vậy? Cô ấy nói không ăn món Thái mà ăn món Hàng Châu, anh cũng đáp ứng hết. Thật sự không giống với phong cách của Kỳ Diệc Hoành, không lẽ.....

Thi Diễm ngồi đó trầm mặc ăn hoa quả, sau khi ăn xong com tối Kỳ Diệc Hoành còn phải ra đón tàu nên không có thời gian ngồi lại.

Tiêu Hồng và Thi Diễm đưa bọn họ ra cửa, Tiêu Hồng gọi điện thoại, "Xe sẽ đến ngay, đang lái vào đây."

"Thật sự quá làm phiền mọi người rồi."

"Khách khí như vậy làm gì? Điều nên làm thôi."

Thi Diễm như người vô hình đứng bên cạnh, cảm thấy mỗi giây mỗi phút đều dài đến vô tận, mắt cô nhìn chăm chăm về phía lối ra, chỉ mong sao cái xe kia mau đến.

Trên bả vai đột nhiên có người vỗ mạnh, Hàn Lăng Dương cũng từ trong nhà hàng đi ra, Thi Diễm quay đầu lại nhìn, cậu đã không thể chờ thêm được nữa lên tiếng. "Sur từ nhỏ, là cậu thật à? Sao cậu lại ở đây?"

"Linh dương." Thi Diễm không biết là ngạc nhiên hay bị dọa cho giật mình, gọi tên của cậu xong cũng không nói được gì nữa.

Hàn Lăng Dương ló cái đầu ra, liếc người đứng bên cạnh Thi Diễm. Kỳ Diệc Hoành và cậu đối đầu tầm mắt, Hàn Lăng Dương làm cái vẻ mặt đã hiểu ra, "Hóa ra....."

Thi Diễm sợ cậu ở ngay trước mặt Tiêu Hồng nói lộ ra hết, một phát bắt lấy cánh tay Hàn Lăng Dương rồi kéo cậu sang một bên.

"Này này, kéo nhẹ thôi, nhẹ thôi....."

Thi Diễm kéo Hàn Lăng Dương sang bên cạnh, "Câm miệng, câm miệng, đừng nói nữa."

"Áy, không sợ có người nhìn thấy nổi con ghen à....."

Thi Diễm sốt ruột che miệng Hàn Lăng Dương lại, "Đừng có nói lung tung!"

Hiện tại cô và Kỳ Diệc Hoành đang làm như không quen không biết, nếu như Hàn Lăng Dương làm lộ mối quan hệ này ra, chưa nói đến lúng túng, Tiêu Hồng sau đó sẽ nghĩ như thế nào về cô chứ?

Hàn Lăng Dương thấy trong mắt Kỳ Diệc Hoành như là giấu hàng nghìn cây châm, ánh mắt sắc bén bức người. Nhưng mà nhìn Thi Diễm và cậu lẳng nhăng dây dưa, sau anh không đi tới đây đi?

"Sur từ nhỏ, cậu làm cái gì đấy?"

Thi Diễm giậm chân, "Đừng nói nữa, cậu chờ mình một chút, lát nữa mình giải thích với cậu."

Hàn Lăng Dương đưa tay làm động tác OK, Thi Diễm xoay người trở lại bên cạnh Tiêu Hồng, Hàn Lăng Dương lại hô lên nói với theo, "Giải thích cái gì cơ?"

Kỳ Diệc Hoành lạnh mặt lườm qua, không lẽ là Hàn Lăng Dương còn chưa biết chuyện bọn họ chia tay, hiện tại đụng phải nên Thi Diễm mới muốn giải thích với cậu ta?

Tầm mắt của Tiêu Hồng lướt qua gò má Thi Diễm, nhìn Hàn Lăng Dương thêm mấy lần, "Thi Diễm, bạn trai của em hả?"

"A, không, không phải." Thi Diễm vội vàng lắc đầu, "Bạn học của em."

Tiểu Hồng ý tứ sâu xa cười cười, "Quan hệ của em và bạn học không tệ nhì."

Kỷ Diệc Hoành nhìn chằm chằm bậc thang trước mắt, sắc mặt càng ngày càng lạnh, chiếc xe tới đón anh đúng lúc dừng lại trước cửa chính, sau đó tài xế chạy xuống mở cửa xe.

Tiểu Hồng nhắc tay nhìn đồng hồ, "Thời gian vẫn còn dư dả, trên đường không cần gấp, an toàn là trên hết."

"Được, cảm ơn." Kỷ Diệc Hoành nhắc chân bước lên xe, ngồi vào trong xe rồi mới hướng về phía Tiểu Hồng nói, "Tạm biệt."

Thi Diễm nhìn theo trợ lý của anh đi tới phía đối diện, Kỷ Diệc Hoành lại nói tạm biệt, Thi Diễm tiếp xúc với ánh mắt của anh, lúc này mới ý thức được là anh nói với cô.

Cô vội vàng lên tiếng, "Tạm biệt."

Từ góc độ này của Thi Diễm nhìn tới, trên mặt Kỷ Diệc Hoành có nét mệt mỏi không thể che giấu, đó là loại mệt mỏi từ trong thần sắc bức ra ngoài sau một thời gian dài không có được tự do. Anh dựa người về sau, trong nháy mắt cửa xe đóng lại, anh cũng khép mắt nghỉ ngơi.

Một đường đến ga tàu sắt cao tốc anh có thể chợp mắt nửa tiếng, mà ba mươi phút này đối với anh cũng vô cùng quý giá.

Trong lòng Thi Diễm có cảm giác ê ẩm không tên, ai ai cũng hâm mộ Kỷ Diệc Hoành, nhưng cô chỉ muốn một lần được nhìn lại cậu thiếu niên đầy nhiệt huyết trên sân bóng rổ trước kia.

Khi đó anh thoải mái trương dương, cô cũng có thể ở bên cạnh anh cáo mượn oai hùm. Làm một tiểu bá vương vườn trường, tốt biết bao nhiêu.

"Cô trợ lý này tám phần là bạn gái của Kỷ Diệc Hoành." Tiểu Hồng đứng một bên vừa vẫy tay vừa nói.

Trái tim Thi Diễm đánh thịch một cái, "Vì sao ạ?"

"Nghe còn không ra hả? Dù bây giờ có không phải thật, thì lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng, sau đó nhất định sẽ có gì đó thôi."

Thi Diễm nhìn chiếc xe kia dần lú vào bóng đêm, trái tim bị siết chặt như có thể chảy ra máu. Tiểu Hồng bước lên trước một bước. "Thi Diễm, em định về thế nào?"

"Em đi tàu điện ngầm là được ạ."

"Vậy chị về công ty một chuyến, xe của chị còn ở đó."

Thi Diễm gật đầu. "Vâng, tạm biệt Tiểu tử."

Hàn Lăng Dương chờ cho Tiểu Hồng đi xa mới nhích người đến cạnh cô, "Sur từ nhỏ, xảy ra chuyện gì?"

"Cái gì xảy ra chuyện gì?" Thi Diễm đang đau lòng muốn chết, chỉ muốn mau mau trở về.

Nhưng Hàn Lăng Dương đã kéo cô lại, "Cậu và Kỷ Diệc Hoành có gì đó rất lạ, lúc trước còn hận không thể từng giây từng phút quần lấy cậu ta, vì sao bây giờ nói chuyện cũng hiền hoi như vậy rồi?"

Thi Diễm trầm mặc không nói, Hàn Lăng Dương nhìn đỉnh đầu của cô, "Cãi nhau rồi?"

"Không phải, chia tay rồi."

"Chia tay?"

Thi Diễm bước qua cậu đi nhanh về phía trước, Hàn Lăng Dương bám theo sát phía sau, mắt thấy cô càng đi càng nhanh, gần như là biến thành chạy, bắt đắc dĩ cũng đành tăng cước bộ đuổi theo cô, "Tuy là chân ngắn nhưng tốc độ đúng là không thể xem thường được."

"Bớt nói nhảm!"

"Chia tay thì chia tay thôi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát."

Thi Diễm dừng lại bên lề đường, "Đúng vậy, người theo đuổi mình còn xếp thành hàng dài đây."

Hàn Lăng Dương cúi đầu, nhìn về mặt của cô liền biết Thi Diễm nói ra lời này có bao nhiêu miễn cưỡng, "Nếu cậu không ngại, thì có thể suy nghĩ một chút đến tớ?"

"Mình không có tâm trạng đùa với cậu đâu."

Hàn Lăng Dương đứng đối diện cô, Thi Diễm nhìn chằm chằm ngực cậu, "Linh dương, cậu không biết tư vị thích một người rồi sau đó phải xa nhau có bao nhiêu khổ sở. Mình không thể quên được cậu ấy, mở mắt nhắm mắt đều là cậu ấy....."

Hàn Lăng Dương dù có nhiều lời trong lòng hơn nữa cũng chỉ có thể nuốt về, "Vậy vì sao lại chia tay? Không lẽ là cậu ta yêu cầu?"

"Không phải."

"Cậu đá cậu ta?"

"Đôi ba lời không thể nói rõ."

Hàn Lăng Dương nghe giọng điệu của cô giống như có thể khóc òa lên bất cứ lúc nào, "Được rồi, không nói nữa, để ca đây đưa sư tử nhỏ về ký túc xá nào."

"Mình đã nói cậu coi mình là anh em rồi, vậy mà người bạn cùng ký túc xá còn nói cậu thích mình." Thi Diễm kéo khóa áo khoác lên cao, lại đội mũ lên. Bước chân của Hàn Lăng Dương hơi dừng lại, quay đầu nhìn cô.

"Không lẽ là tớ thì không thể thích cậu?"

"Đương nhiên là không được."

Hàn Lăng Dương còn muốn hỏi rõ vì sao không được? Nhưng nhìn thần sắc mặt mũi của Thi Diễm, căn bản là không muốn tiếp tục cái đề tài này, Hàn Lăng Dương dù có mười vạn câu hỏi tràn đến môi cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Kỷ Diệc Hoành ngồi ở hàng ghế sau xe, siết chặt chiếc điện thoại trong tay, vẫn còn nhắm mắt dưỡng thần.

Xe đi lên đường trên cao, trợ lý chơi game, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy anh đã mở mắt từ bao giờ, đang xuất thần nhìn chằm chằm màn hình điện thoại của mình.

"Làm sao vậy?"

Kỷ Diệc Hoành không lên tiếng, lúc anh đi Hàn Lăng Dương còn đang đứng bên cạnh chờ Thi Diễm, bây giờ có lẽ bọn họ đang ở cùng nhau đi?

Tuy là Hàn Lăng Dương không nói rõ tình cảm với Thi Diễm, nhưng giống loài bạn thân giới tính nam này Kỷ Diệc Hoành từ trước đến giờ vẫn luôn phải dè chừng.

Anh buồn bực cực kỳ, ngộ nhờ Hàn Lăng Dương lợi dụng nửa năm này đuổi theo một bước không rời Thi Diễm thì phải làm sao bây giờ?

Kỷ Diệc Hoành bật màn hình lên, tìm ảnh đại diện trên wechat của Thi Diễm, nhưng hiện tại anh có tư cách gì để nói chuyện với cô đây? Làm thế nào để nói cô mau về đừng có ở bên ngoài đi lung tung? Nói cô mau mau một cuộc đá Hàn Lăng Dương đi?

Ngón tay anh trên màn hình dùng sức chọc, trợ lý ngồi bên cạnh tò mò nhìn anh, "Làm cái gì vậy?"

"Đơ máy."

Được rồi, đơ thì tắt máy khởi động lại là được, chọc tới chọc lui thì có tác dụng gì?

Điện thoại của Kỷ Diệc Hoành tinh lên một tiếng, anh xem thông báo, là có người gửi yêu cầu xác nhận bạn tốt. Kỷ Diệc Hoành mở ra, thông tin người dùng ghi Tiêu Hồng.

Anh giới nhất là giả vờ không nhìn thấy, nhưng màn hình vừa mới ấn tắt, Kỷ Diệc Hoành suy nghĩ một chút, lại bật lên, xác nhận.

Thi Diễm trở về ký túc xá, nhìn thấy Từ Từ Dịch nằm nhoài trước bàn viết viết vẽ vẽ gì đó, mùi thơm từ mì ăn liền tràn ngập cả căn phòng. Thi Diễm đặt một cốc trà sữa lên trước mặt cô ấy, "Lại mì."

"Oa, có trà sữa, cảm ơn Sư tử nhỏ."

"Cậu không thể mua cái gì đó dinh dưỡng hơn một chút mà ăn à?"

"Ngày hôm nay đổi vị rồi nha, mì gà hầm nấm."

Thi Diễm hết nói, đứng ở bên cạnh. "Viết gì thế?"

"Đài của mình đang chuẩn bị một buổi liên hoan đêm quan trọng, đúng rồi, hợp tác với Ái Khốc nữa đó, đến lúc đó chưa biết chừng cậu cũng sẽ phải tới."

Thi Diễm vỗ nhẹ đầu Từ Từ Dịch. "Cậu nghĩ nhiều rồi, có đi cũng là boss của bọn mình đi, mình chỉ là chân chạy vật thôi."

"Yên tâm, lúc đó mình sẽ cùng cậu làm việc vật."

Một ngày mệt mỏi kết thúc, Thi Diễm cũng mệt muốn điên rồi, cô bò lên giường, tính toán nằm một chút, "Cậu tốt hơn mình rất nhiều, mình sẽ chờ ngày cậu làm MC nổi tiếng, sau đó kéo mình theo."

Từ Từ Dịch dầm dầm mì trong bát, "Được, mình sẽ lấy đó làm mục tiêu phấn đấu."

Buổi liên hoan mà Từ Từ Dịch nói tới là một bữa tiệc IP về văn học, những tác phẩm sẽ được nhận thưởng đều là từ khi thai nghén đã được lên kế hoạch cải biên, hơn nữa đều không ngoại lệ chính là khi chúng được chuyển thể thành tác phẩm nổi tiếng là do Kỷ Diệc Hoành lồng tiếng.

Ái Khốc và Đài truyền hình hợp tác, những trang web chuyên về kịch truyền thanh có hợp tác đương nhiên cũng sẽ được mời đến.

Kỷ Diệc Hoành về Đông Thành trước một ngày diễn ra đêm hội, tối nay anh rút cuộc cũng coi như có thể ngủ ngon một giấc, lịch trình ngày mai cũng chỉ có buổi chiều là cần chạy đến Đài truyền hình thôi.

Anh ngồi trên chiếc ghế mây ngoài ban công, Phách Cáp yên lặng cuộn người nằm bên chân. Kỷ Diệc Hoành nhìn chằm chằm chậu cỏ điều lan trên lan can đến xuất thần.

Thi Diễm nói không tới liền không tới thật, cũng không còn ào ào vác đồ đến nhà anh nữa. Cô đã đi dứt khoát như vậy thì vì sao không mang luôn mấy thứ này đi đi?

Điện thoại rung lên hai cái, Kỷ Diệc Hoành cầm lên xem, là Tiêu Hồng gửi đến.

"Ngày mai có thể hẹn phỏng vấn em không?"

Liên quan đến chuyện phỏng vấn Lục Nhất Lạc đều đã sớm sắp xếp xong xuôi, thời gian có hạn, đều là cô ấy tự mình sàng lọc.

Phía Ái Khốc vừa mới nhận phỏng vấn rồi, Lục Nhất Lạc nhất định sẽ dành cơ hội cho người khác.

Kỷ Diệc Hoành thu điện thoại về lòng bàn tay, ánh mắt chìm sâu vào ánh trắng vô tận.

Tiêu Hồng lại gửi tin nhắn đến, "Hai tác phẩm có khả năng đoạt giải nhất trong ngày mai có bản kịch truyền thanh đều là do em lòng tiếng, trong đó có một bộ được Ái Khốc mua bản quyền, chị thật sự muốn hẹn cùng tâm sự với em"

Kỷ Diệc Hoành nhìn chằm chằm màn hình, lúc sau mới gõ một dòng tin nhắn gửi qua.

Tiêu Hồng nhâm nhi cốc cà phê trong tay, có chút đọc không hiểu hàm ý trong lời của anh.

"Lịch trình phỏng vấn ngày mai đều đã kín, em còn phải trở về trường học một chuyến, mua chút đồ."

Đây là đang từ chối cô ấy sao? Chỉ vì quay về trường mua đồ?

"Em muốn mua thứ gì rất quan trọng hả?"

"Tương hương bánh, đã lâu rồi không ăn."

Tiêu Hồng suyt chút nữa thì phun ra ngụm cà phê trong miệng, cũng giống như tìm ra được một tia cơ hội, "Cái này dễ thôi, em để thời gian đi mua bánh cho chị, tương hương bánh khi đó chị mang đến cho em là được."

"Không cần đâu, cửa hàng này rất khó tìm"

"Gần trường học của em sao?"

"Vâng, đại khái cũng chỉ có sinh viên Đông Đại mới tìm được."

Tiêu Hồng còn tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm, "Ngày mai em rảnh khi nào, chúng ta xác nhận thời gian một chút."

Kỷ Diệc Hoành và cô ấy quyết định được thời gian phỏng vấn, Tiêu Hồng sau đó lập tức gọi điện thoại đi.

Thi Diễm đang tắm, Từ Từ Dịch cầm điện thoại đi đến gõ cửa phòng tắm "Sur từ nhỏ, điện thoại của cậu này."

"Ai thế?"

"Tiêu Hồng."

"Mẹ ơi!" Thi Diễm chạy nhanh ra cửa, cánh tay duỗi ra cũng run run.

"A lô, Tiêu tỷ."

"Thi Diễm, có phải gần trường em có cửa tiệm bán tương hương bánh không?"

Trong phòng tắm hơi nước còn đang bốc lên ngùn ngụt, Thi Diễm cầm khăn lau mặt, "Đúng ạ."

"Chắc là sẽ có một cửa hàng nào đó đặc biệt nổi tiếng nhỉ?"

"Vâng, trong tiểu khu cạnh trường."

"Vậy à, sáng mai em không cần qua nữa, buổi trưa đến đó mua một suất rồi trực tiếp mang đến Đài truyền hình đi."

Thi Diễm hoàn toàn bị cô ấy làm cho ngỡ ngàng, "Ngày mai em đi mua tương hương bánh? Sau đó đến Đài truyền hình?"

"Đúng, khi nào đi chị sẽ gọi cho em, chúng ta gặp nhau ngoài cửa chính của Đài truyền hình."

Thi Diễm vâng dạ, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy quái lạ. Tiêu Hồng còn phải chuẩn bị cho công việc của ngày mai nên không giải thích chi tiết với cô, để lại Thi Diễm mê man suy đoán lung tung.

Vì sao cô ấy vừa mở miệng đã nói tới tương hương bánh? Nếu không phải sinh viên của Đông Đại hoặc người dân xung quanh đây thì đúng là khó mà biết được cửa tiệm bán bánh này.

Thi Diễm bỗng nhiên giật thót, không phải là Kỷ Diệc Hoành muốn ăn đó chứ?

Bát Bát: Trả phúc lợi chương 30k votes, để mọi người chờ lâu rồi kkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Cậu ấy muốn đùa bốn em, có phải không?

Dịch: CP88

Giữa trưa ngày hôm sau, Thi Diễm mua xong tương hương bánh thì đón tàu điện ngầm đi thẳng đến trước cửa Đài truyền hình.

Cô không thấy bóng dáng Tiêu Hồng đâu nên đành phải gọi điện cho cô ấy.

Tiêu Hồng sao có thời gian chờ cô chứ, hiện tại đã ngồi trong phòng nghỉ ngơi, cô ấy nói Thi Diễm trực tiếp mang đồ lên đó, "Đúng rồi, thẻ vào cửa của em ở chỗ chị, chị chụp ảnh cho em, xác nhận là có thể qua cửa rồi."

"Vâng."

Thi Diễm không dám trễ nải, cầm đồ bước nhanh vào trong.

Đài truyền hình này thật giống như cái mê cung, Thi Diễm toát mồ hôi hột mới có thể tìm được đến phòng nghỉ ngơi mà Tiêu Hồng nói, cô đứng ngoài cửa gõ hai cái.

"Vào đi." Là tiếng của Tiêu Hồng.

Thi Diễm đẩy cửa đi vào, liếc mắt liền thấy được Ký Diệc Hoành ngồi trên ghế sofa, cô đi đến trước mặt bọn họ, "Bánh đã mua rồi đây ạ."

Tiêu Hồng đứng dậy cầm lấy chiếc hộp trong tay cô, "Ồi nguội rồi, Thi Diễm em làm việc kiểu gì đấy, không biết làm nóng lại rồi mới mang đến sao?"

Ký Diệc Hoành đưa tay về phía Tiêu Hồng, "Cái bánh này cần phải ăn nguội."

Thật không vậy?

Tiêu Hồng vẫn cầm không buông, "Hay là bỏ vào lò vi sóng quay lại đi?"

"Thật sự không cần."

Tiêu Hồng bắt đắc đi đánh đập vào tay Ký Diệc Hoành, cậu thiếu niên cầm que xiên một miếng bánh lên rồi bỏ vào miệng, "Là cửa hàng bánh Đại Lưu đó sao?"

Thi Diễm gật đầu.

"Nhìn đi, vẫn là phải đồng học mới có thể mua được."

Thi Diễm không thể hiểu nổi Ký Diệc Hoành nghĩ cái gì, muốn ăn bánh nhất định là anh nói ra, anh cố ý phải không?

Trợ lý của Ký Diệc Hoành mang tới cho anh cốc nước đầy, nhẹ nhàng đặt chiếc cốc lên mặt bàn. "Không phải chỉ là tương hương bánh thôi sao? Có ngon đến thế không hả?"

"Tương của nhà họ là nhà làm, bên ngoài không mua được."

Trợ lý nghe xong, cũng muốn ném thử, "Cho em một miếng."

Thi Diễm nhìn chăm chăm chiếc hộp trong tay Ký Diệc Hoành, dù có thân thiết thế nào đi chăng nữa cũng không thể ăn đồ trong tay anh như vậy chứ! Lại nói, cô và Tiêu Hồng còn đang ở đây, không sợ bọn họ viết lung tung sao? Đối với Thi Diễm mà nói, chỉ có quan hệ bạn trai bạn gái mới có thể cùng ăn, dù trong đó có hai cái que xiên, nhưng mà.....

Thi Diễm có chút không kiểm soát được nét mặt, cô trợ lý này mà dám ăn thật, cô sẽ.....

Sẽ làm gì đây?

Cô đến cả quyền nổi giận cũng không có, Thi Diễm siết chặt nắm đấm, trên mu bàn tay thậm chí nổi cả gân xanh lên rồi.

Nơi khóe mắt của Ký Diệc Hoành đều thấy hết một màn này, khóe miệng không chút dấu vết hơi cong lên. Trợ lý đưa tay đến, mò được một chiếc que, Ký Diệc Hoành hơi nghiêng người, đẩy tay cô ấy ra.

"Ăn một miếng thôi mà."

Ký Diệc Hoành nâng mắt nhìn cô ấy, "Trong phương diện đồ ăn này vẫn là nên duy trì chút khoảng cách."

"Quý keo kiệt."

Ký Diệc Hoành ăn thêm một miếng nữa. "Thứ trong tay anh chỉ có bạn gái mới được động vào."

Khóe miệng Thi Diễm không nhịn được cong lên, vô cùng thích thú khi cười trên sự đau khổ của người khác. Thế nhưng nghĩ lại, cô ở đây vui về cái gì chứ, cô cũng không phải là bạn gái của Ký Diệc Hoành.

"Tiêu tỷ, em ra ngoài đi loanh quanh một chút."

Tiêu Hồng quay đầu nhìn cô, "Em chờ ở đây đi."

Tiêu Hồng ngẫm một chút, phỏng vấn này cũng phải mất một tiếng, nơi này đến cả chỗ ngồi cũng không có, ở lại cũng không mấy dễ chịu.

"Thế này đi, em đi mua chút đồ uống về đây."

Thi Diễm lập tức đáp ứng, "Vâng."

Đi ra ngoài mua nước cũng được một thời gian, dù sao còn hơn ở đây tự kỷ.

"Nửa tiếng." Kỳ Diệc Hoành đột nhiên mở miệng, "Nửa tiếng sau nhất định phải về."

Tiêu Hồng nhìn Thi Diễm, "Đi, đi đi, trong vòng nửa tiếng phải có mặt ở đây."

Thi Diễm oán hận đi về phía cửa, vì sao lại cho cả hạn thời gian chứ! Nửa tiếng cũng chỉ đủ cho cô chạy ra ngoài gọi đồ uống, sau đó lại vắt chân lên cổ mà chạy về thôi.

Từ trong mê cung Đài truyền hình thoát ra được đến ngoài, Thi Diễm thật vất vả mới tìm được một tiệm cà phê, cũng là đồ uống yêu thích của Tiêu Hồng. Thi Diễm đi vào, gọi mấy cốc.

Vừa rồi khi đi vào cô đã nhìn thấy bên cạnh có cửa hàng bán nước ép trái cây, Thi Diễm lại chạy qua đó mua một cốc nước cam.

Trở lại phòng nghỉ ngơi, Thi Diễm đặc biệt nhìn đồng hồ, đúng nửa tiếng.

Cô đặt hai cốc cà phê đến trước mặt Tiêu Hồng và trợ lý của Kỳ Diệc Hoành, sau đó mới đặt cốc nước trái cây đến trước mặt Kỳ Diệc Hoành.

"Tại sao tôi phải uống nước trái cây?" Kỳ Diệc Hoành biết rõ còn hỏi.

Thi Diễm không buồn phản ứng anh, "Cà phê đối với cổ họng không tốt."

Tiêu Hồng nhìn vào mắt, không khỏi khẽ cười thành tiếng, "Xem đi, đây chính là điểm tốt của bạn học, mọi chuyện đều suy nghĩ cho cậu."

Thi Diễm bối rối muốn chết, vội vàng đứng thẳng lưng định trốn. Kỳ Diệc Hoành đưa tay, đặt lên miệng cốc nước trái cây kia, "Sao cậu biết tôi thích uống nước cam?"

Lời này đúng là không biết phải đáp thế nào. Dù anh có muốn xem cô là người xa lạ, nhưng hai người từng ở bên nhau là sự thật, không lẽ anh thích ăn gì uống gì cô còn không rõ sao?

"Minh, mình đoán."

"Đoán quá đúng, thật có lòng." Kỳ Diệc Hoành nhìn cô không chớp mắt, Thi Diễm ngồi dậy, vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của anh không ngừng đuổi theo mình.

Tiêu Hồng như có điều suy nghĩ nhấp một ngụm cà phê, tầm mắt dừng trên hai người, Thi Diễm vội lúi sang một bên.

Tiêu Hồng tiếp tục phỏng vấn, để không làm lỡ lịch trình tiếp theo của Kỳ Diệc Hoành nên bấm thời gian rất suýt soát, mắt thấy gần đủ rồi liền gọi theo Thi Diễm đứng dậy chào tạm biệt.

Hai người đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi, Thi Diễm đi bên cạnh Tiêu Hồng. "Tiêu tỷ, bây giờ chúng ta quay về công ty à?"

"Không về, trước khi buổi lễ liên hoan bắt đầu chị còn hai người nữa cần phỏng vấn, em ở đây cùng chị."

"Vâng."

Tiêu Hồng thấy cô ngoan ngoãn lại nghe lời, không nhen được quan tâm. "Thi Diễm, em cảm thấy Kỳ Diệc Hoành thế nào?"

Thi Diễm cả kinh, không phải đã bị cô ấy nhìn ra gì đó rồi chứ?

"Rất tốt."

"Có phải là rất đẹp trai?"

Thi Diễm càng lúc càng chột dạ. "Đẹp trai cũng không thể mài ra ăn cơm à."

"Em có thể nghĩ được như vậy là tốt nhất, chúng ta làm cái nghề này, tiếp xúc đều là trai xinh gái đẹp, định lực không tốt thật sự không được."

"Tiêu tỷ, chị sợ em bị người ta lừa chạy mất sao?"

Tiêu Hồng nhìn cô một cái, không nhen được cười nói, "Đúng là có chút lo lắng."

"Em tự biết mình mà."

"Cũng không thể nói như vậy," Tiêu Hồng vỗ nhẹ vai Thi Diễm, "Có đôi khi ấy..... khuôn mặt của đàn ông đối với phụ nữ có sức sát thương lớn hơn rất nhiều, em chỉ mới bước chân vào cái nghề này, sau đó cũng sẽ phải gặp nhiều người hơn nữa."

Thi Diễm lập tức hiểu được, tám phần là thái độ ngày hôm nay của Kỳ Diệc Hoàn đã khiến Tiêu Hồng hơi lo lắng.

"Tiêu tỷ, chị yên tâm."

"Không phải em nói có một người bạn ở Đài truyền hình này hả? Em đi tìm cô bạn đó chơi một lúc đi, chị xong việc sẽ đi tìm em."

"Cảm ơn Tiêu tỷ."

Thi Diễm không ngờ Kỳ Diệc Hoàn trong mắt Tiêu Hồng đã vô thanh vô thức trở thành kẻ lằng từ thấy ai liền trêu chọc, cô nghĩ lại một chút, không nhận được cười vui vẻ, ai kêu anh lăm trò vật như vậy chứ?

Thi Diễm gửi tin nhắn cho Từ Từ Dịch, cô ấy rất nhanh liền trả lời lại, hỏi cô đang ở đâu.

Cô chụp một tấm ảnh rồi gửi cho cô ấy, không đến mấy phút, Thi Diễm nhìn thấy Từ Từ Dịch xách một đồng hồ bước nhanh về phía này.

"Su từ nhỏ."

"Sao xách nhiều đồ vậy?"

Từ Từ Dịch ra hiệu cho Thi Diễm đi theo mình, "Nhiều người mà, chỗ mình còn đang mở cuộc họp khẩn cấp đó."

"Mình làm phiền cậu à?"

"Không đâu, cậu chờ mình đưa chỗ đồ này là xong rồi."

Thi Diễm thấy cô ấy sắp hết xách nổi, "Cần mình giúp không?"

"Không cần, sắp đến nơi rồi."

Từ Từ Dịch đi đến trước một phòng nghỉ ngơi đóng chặt, vừa muốn đưa tay ra gõ cửa, Thi Diễm đã nhanh hơn một bước đi lên, giúp cô ấy gõ hai cái.

"Vào đi."

Từ Từ Dịch nhỏ giọng dặn Thi Diễm, "Cậu chờ mình một chút."

"Ừ."

Thi Diễm giúp cô ấy đẩy cửa ra, Từ Từ Dịch bước nhanh vào trong, Thi Diễm đứng ngoài cửa chờ.

Một giọng nói nữ sắc bén đột nhiên truyền vào tai Thi Diễm, "Sai đi mua có chút đồ mà lẽ mề nửa ngày mới về tới nơi, muộn thêm một chút nữa là họp xong luôn rồi đấy."

"Xin lỗi." Từ Từ Dịch nhỏ giọng nói.

"Thật không hiểu trường cô đề cử người cái kiểu gì, tay chân vụng về, lại còn lười biếng....."

Thi Diễm nghe được, cả người bức bối khó chịu. Từ Từ Dịch từ trước đến giờ làm gì cũng liều mạng, có lúc ký túc xá đã tắt đèn rồi mà cô ấy vẫn còn cố làm cho xong việc. Chỉ là những kẻ một khi đã muốn tìm đến gây phiền toái, thật sự là muốn đem trắng bôi thành đen cũng không khó.

Từ Từ Dịch đến một câu giải thích cũng không có, không nói tiếng nào đi phát đồ uống cho từng người.

"Đi ra ngoài đi."

Cô ấy thu mấy chiếc hộp giấy lại, sau đó đi ra khỏi phòng nghỉ. Thi Diễm nhìn Từ Từ Dịch cẩn thận đóng cửa lại, mấp máy môi, cuối cùng vẫn là không tiện nói gì.

Từ Từ Dịch đi lên trước vài bước, tìm đến một khu nghỉ ngơi ngoài hành lang, sau đó lấy ra cốc dùng một lần rót nước cho Thi Diễm.

"Từ Dịch, cậu còn bận thì không cần đề ý đến mình đâu."

"Mình cũng không còn việc gì làm nữa rồi."

Thi Diễm cầm lấy cốc nước cô ấy đưa tới, Từ Từ Dịch ngồi xuống bên cạnh, từ trên mặt không nhìn ra bất kỳ một tia tức giận hay oan ức nào.

Thi Diễm cũng không biết hiện tại có thể nói gì an ủi cô ấy, bọn họ luôn cảm thấy chỉ cần bước chân vào xã hội là có thể thoát khỏi hết thảy những hoàn cảnh quần bách gặp phải khi còn ở trường học. Ví như có thể tay làm hàm nhai, ví như có thể dựa vào chính đôi vai gầy yếu của mình gánh vác cả một gia đình. Nhưng quá trình này vẫn là cần trải qua gian khổ, dù chưa đến mức núi đao biển lửa, nhưng cũng có thể gọi là bụi gai cắm đầy đi?

"Su từ nhỏ, sau này chúng ta nhất định phải dựa vào chính mình tìm ra một con đường."

Thi Diễm dùng sức gặt đầu một cái. "Đúng."

"Càng là ở dưới tầng thấp thì ỷ khuất phải chịu càng lớn, người khác cũng sẽ cảm thấy đó là điều đương nhiên."

Thi Diễm nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai Từ Từ Dịch. "Cũng vì chúng ta còn trẻ nên da mặt mới có thể dày hơn một chút, có thể chịu người ta mắng mỏ, lâu rồi sẽ quen thôi."

"Được, mặc kệ bát canh gà có độc này đi." Từ Từ Dịch cầm chiếc cốc trong tay đung nhẹ với Thi Diễm.

Một tiếng trước khi buổi lễ bắt đầu, Thi Diễm vào trong khán đài tìm chỗ ngồi. Tiêu Hồng là người có danh tiếng, dĩ nhiên sẽ không ngồi cùng cô.

Ánh đèn dần tối đi, Thi Diễm thấy có người lần lượt đi vào, vị trí đều là hàng trên cùng. Cô tò mò nhìn quanh, liền thấy một đám người vây quanh một vóc dáng cao lớn bước tới.

Kỷ Diệc Hoành mặc âu phục đen, bên trong là một chiếc sơ mi trắng đơn giản, tùy ý phối hợp nhưng lại làm nổi bật lên khí chất cao lãnh của anh. Anh bước từng bước dài về phía trước, Thi Diễm ngồi sát cạnh đường đi, cô ngược mắt lên nhìn, nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh từ đáy mắt cô lướt qua.

Trợ lý bước nhanh theo sau anh, hai bên còn có bảo vệ, một đường hộ tống anh đến chỗ ngồi của mình.

Thi Diễm có chút lơ đãng, gần đây bởi vì bạn muốn chết nên cô cũng không có thời gian đọc truyện, đối với những tác phẩm đoạt giải kia càng không có mấy ấn tượng.

Mãi đến khi trên màn ảnh lớn phát một đoạn cắt kịch truyền thanh, khi giọng nam rõ ràng rành mạch từng chữ truyền tới, Thi Diễm mới ngẩng đầu lên.

Cô nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành vẫn chưa lên đài mà đứng ở nơi cách cô không xa, phía đó không có máy quay, anh cầm mic, bóng người dong dỏng cao kéo dài thẳng tắp, lời thoại từ cổ họng phát ra như là nốt nhạc được tấu lên, nhảy nhót rồi chui vào tai những người ngồi đây.

Dưới khán đài đã có người hét lên, Thi Diễm biết Kỷ Diệc Hoành hiện tại sẽ không quay đầu lại, nên cô mới cứ như vậy không chút kiêng dè ngắm nhìn anh.

Anh thật sự không giống Kỷ Diệc Hoành, nhưng trong một khoảnh khắc nào đó, lại mơ hồ thấy được bóng dáng tuấn lãng của cậu thiếu niên đứng trên sân trường.

Đôi mắt như có thứ gì đó đậm tối, đau nhói. Cô nhìn theo ánh đèn chiếu lên người anh, theo từng bước chân lên đài cao, trong nháy mắt được trăm ngàn người chú ý.

Hào quang trên người Kỷ Diệc Hoành sẽ càng nhiều hơn, lại là trong thời đại yêu thích cái đẹp này, tư chất và khuôn mặt của anh chính là nền tảng tốt nhất.

Sau khi anh nhận thưởng, trợ lý liền che chở cho anh rời khỏi. Trên đài vẫn còn tiếp tục biểu diễn, khoảng chừng hơn nửa tiếng sau mới kết thúc.

Thi Diễm vốn định sẽ tự mình rời đi, nhưng nghĩ tới Tiêu Hồng còn ở đây, liền đứng lên đi tìm cô ấy.

Người xung quanh dồn dập đứng lên, Đài truyền hình có vô số cái lối ra, Thi Diễm bị người ta đùn đẩy, thật vất vả mới chen được lên trước, nhưng ghế của Tiêu Hồng đã trống không, hẳn là đi rồi.

Cô tìm trong đám người một vòng, nhìn thấy bóng người của Tiêu Hồng thì vội vàng đuổi tới. "Tiêu tỷ."

Người đi phía trước không nghe thấy, Thi Diễm chen chúc trong đám người ra đến đại sảnh, lại xuống đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Hồng, nhưng bên kia không có ai nhận máy.

Bốn phía ồn ào đều là người, Kỷ Diệc Hoành ngồi trong xe, trợ lý ghé vào tai anh nói lịch trình ngày mai. "Sáng mai năm giờ em sẽ gọi điện cho anh, anh tuyệt đối đừng có ngủ quên, bây giờ đưa anh về nhà trước....."

Kỷ Diệc Hoành không nói lời nào, xuyên qua tấm kính màu trà nhìn ra bên ngoài.

Thi Diễm đứng cách đó không xa đang ngó quanh quất, hình như là vì không tìm được đường ở chỗ nào. Cô đứng trước lối ra hầm để xe, giống như chú dê trắng bị lạc đường.

Nhìn đi, rời khỏi anh cô liền trở thành tiểu bạch sí(*), vậy mà còn cạy mạnh đến tận bây giờ vẫn không chịu tới tìm anh.

(*) đại loại là nói Diễm Diễm ngốc nghếch ngu ngơ đó~~

Bát Bát: Tự nhiên tò mò thôi, mọi người trước giờ vẫn nghĩ bộ dạng ta như thế nào đây ^.^!~~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Cậu đã hối hận chưa?

Dịch: CP88

"Anh sẽ tự về nhà." Kỷ Diệc Hoành đột nhiên lên tiếng.

Trợ lý ngẩng đầu, "Vì sao lại thế?"

"Đi dạo ngắm phong cảnh."

Điền rồi hả?

"Anh tưởng là ai cũng không nhận ra anh đấy à, cái mặt này của anh chỉ cần lộ ra một chút thôi, ngày hôm nay anh cũng đừng mong an toàn về đến nhà."

Kỷ Diệc Hoành vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

"Con trai ở bên ngoài phải biết tự bảo vệ an toàn của chính mình."

Tài xế khởi động cho xe chạy đi, Thi Diễm không tìm được đường về, dứt khoát không nghĩ đi theo đám đông nữa. Cô nhìn biển chỉ đường, phía trước chính là lối ra, hẳn là không sai được.

Cô bước nhanh về phía trước, lại không ngờ ra đến ngoài cửa, ở ven đường phát hiện đối diện có một cái khu đất hoang đã mọc kín cỏ, nhìn đến là thê lương lạnh lẽo.

Thi Diễm vội hỏi một cô gái đi ngang qua. "Xin hỏi đây có phải cửa chính của Đài truyền hình không?"

"Tôi cũng không biết, tôi tới đây lấy xe."

Cô không dám đi loạn nữa, nhìn quanh bốn phía, nghĩ thầm không được rồi, hay là quay lại đường cũ nhỉ.

Nhưng ngộ nhờ trong đó cũng đã trống trơn rồi thì phải làm sao?

Bỏ đi, cũng đã ra đến đường rồi, lẽ nào còn không thể tìm được đường về nhà? Nực cười, đường đường là một sinh viên đại học lại có thể bị chút chuyện nhỏ này làm khó sao?

Xung quanh không có taxi, cô lấy điện thoại ra mở hướng dẫn chỉ đường, cuối cùng cũng coi như tìm ra được phương hướng. Trên đó nói cách đây khoảng 2km có một ga tàu điện ngầm, cũng không tính là quá xa, Thi Diễm liền theo chỉ đường đi về phía đối diện.

Mảnh đất xung quanh chỗ này không biết là còn phải sửa đường hay xây nhà, gió thổi vù vù qua biển quảng cáo. Thi Diễm càng đi về phía trước người qua đường lại càng ít, sợ hãi trong lòng cũng càng dâng cao.

Cô nắm chặt điện thoại, gọi cho Tiêu Hồng nhưng vẫn không có ai tiếp nghe.

Cánh tay Thi Diễm buông thõng, đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ quái gì đó truyền tới, ngay sau đó một bóng người từ phía sau bức tường đổ nát đi ra, Thi Diễm nhìn kỹ, thấy người kia quần áo rách nát, tóc còn dài hơn cả tóc cô, trên mặt đều là bụi bẩn, giày đi trên chân cũng đều đã rách nát.

Thi Diễm sợ đến mức lùi về sau hai bước, khom lưng sờ loạn trên đất một lúc mới tìm được một cái cành cây nhỏ.

Cô giơ cành cây kia lên, "Không, không được lại đây!"

Giọng nói của Thi Diễm mang theo run rẩy, đây có lẽ cũng chỉ là một kẻ lang thang không có chỗ ở nên mới trốn trong công trường này. Ngộ nhờ anh ta kéo cô đi, có phải ngày mai cũng sẽ không có ai tìm ra được cô không?

Thi Diễm cầm cành cây quơ loạn, "Đừng có đi tới đây, đi..... đi ra đi."

Cô gấp muốn khóc rồi, quay đầu định chạy, chỉ là chân phải vừa mới nâng lên, đã nhìn thấy phía sau có người.

Thi Diễm không nhìn rõ lắm dung mạo của đối phương, chỉ thấy anh mặc một chiếc áo khoác rộng, trên mặt đeo khẩu trang. Cô bước mà như chạy về phía đó, "Cứu tôi với."

Cô nhìn thấy người kia kéo khẩu trang xuống, bước chân trong tích tắc dừng lại. Cô nhìn bên cạnh anh cũng không có người khác, xe đưa đón của anh cũng không ở đây.

Thi Diễm nuốt một ngụm nước bọt, bàn chân như bị đóng đinh tại chỗ, chần chừ không dám bước qua.

Kỷ Diệc Hoành nhìn bộ dạng này của cô, giận nhưng không có chỗ phát tiết. Lẽ nào trong lòng cô anh và phần tử nguy hiểm phía sau lưng cô đáng sợ như nhau?

Kẻ lang thang kia cào cào mái tóc rối như ổ quạ trên đầu, đi về phía trước hai bước. Kỷ Diệc Hoành bước nhanh đến chắn trước mặt Thi Diễm, vóc dáng cao lớn hoàn toàn đưa cô bảo vệ ở phía sau, người kia liếc anh một cái, tiếp tục đi về phía trước, lướt qua hai người.

Thi Diễm nhìn thờ muồn nội thương, chờ một lúc mới lặng lẽ thò đầu ra nhìn bóng người đã đi xa của kẻ lang thang kia, trong lòng thầm cảm thán vận may của cô thật sự có thể đi mua vé số, tới muộn rồi còn có thể đụng phải chuyện như thế này.

Lần này, may mắn nguy hiểm không có, nhưng cảm giác ngột ngạt đầy cảnh giác quanh quần mãi khiến trái tim cô đập thình thịch không dừng.

Kỷ Diệc Hoành đứng trước mặt cô không có ý định tránh ra, sau lưng Thi Diễm là biển quảng cáo, cô trốn sau lưng anh cứ như vậy cuộn thành một cái bóng nho nhỏ.

Điện thoại trong túi vang lên, Thi Diễm nhanh tay lấy ra nhìn, là Từ Từ Dịch gọi đến.

Cô không chút do dự ấn nghe. "A lô....."

"Su từ nhỏ, cậu đang ở đâu?"

"Mình cũng không biết."

"Mình chuẩn bị về rồi, cậu còn chưa về thì chúng ta về cùng luôn."

Thi Diễm mong còn không được, "Được....."

Trong lòng bàn tay đột nhiên trống trơn, Kỳ Diệc Hoành trực tiếp cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người, tay cầm điện thoại cũng không có ý muốn trả lại. Thi Diễm giật mình nhìn anh, hai người như đôi trẻ đang giận dỗi, ai cũng không chịu lên tiếng trước.

Thi Diễm đưa tay muốn lấy điện thoại về, Kỳ Diệc Hoành khẽ nghiêng người, thả điện thoại của cô vào túi quần.

Anh đi theo con đường lúc trước Thi Diễm định đi, cô bắt đầu đi đành theo sau anh.

Hai người một trước một sau đi về phía trước, Thi Diễm cuối cùng vẫn là nhìn không được, chạy đến trước mặt Kỳ Diệc Hoành chặn lại đường đi của anh. "Trả điện thoại cho mình."

Anh lướt qua bên người cô rồi tiếp tục đi về phía trước, Thi Diễm thật sự buồn bực muốn chết rồi, lại chạy lên cản đường anh.

Từ Từ Dịch lại gọi đến, đang yên lành bỗng nhiên bị ngắt mất, có lẽ cô ấy tưởng là do tín hiệu không tốt.

Kỳ Diệc Hoành liếc mắt, ẩn tất. Anh dùng hai ngón tay cầm chiếc điện thoại của Thi Diễm, trước mặt cô quơ quơ. Thi Diễm nhảy lên muốn cướp, Kỳ Diệc Hoành đã nhanh hơn một bước nắm chặt rồi đưa về sau lưng.

"Kỳ Diệc Hoành, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Được rồi, là cô mở màn trước nhé.

"Nơi này rất thường xuyên xảy ra chuyện, có biết không hả?"

Thi Diễm nghi ngờ nhìn anh, "Ở ngay trước cửa Đài truyền hình, có thể xảy ra chuyện gì được?"

"Chính là bởi vì ở ngay trước cửa nên có một số chuyện mới không bị truyền ra ngoài. Có những người ban đêm đi qua nơi này rồi bị tấn công, có một cô gái còn mất tích đến tận giờ chưa tìm thấy."

Sau lưng Thi Diễm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, "Mình mới không tin."

Kỳ Diệc Hoành bắt lấy cánh tay Thi Diễm kéo cô quay lại đường cũ. Hai người đứng trước nơi mà vừa rồi có người lang thang đi ra, nơi này vốn dĩ có một tấm thép quay lại, không hiểu vì sao lại bị cắt ra thành một cái lối nhỏ đi vào. Phía sau lưng bọn họ có một cây đèn đường, nhưng nơi phía sau tấm lưới bị phá kia tối om, Kỳ Diệc Hoành giả vờ như muốn đẩy Thi Diễm lên đó. "Nếu cậu không tin thì có thể vào đó tìm xem, chưa biết chừng còn có thể tìm được cô gái mất tích kia đấy."

"Á!" Thi Diễm nhát gan, từ lối vào có gió thổi qua phả lên mặt cô, Thi Diễm rung mình một cái.

Kỳ Diệc Hoành buông tay ra rồi lùi về sau, Thi Diễm vội vàng quay đầu muốn chạy, nhưng lại va phải bả vai Kỳ Diệc Hoành.

Cánh tay anh ôm lấy eo cô, Thi Diễm còn sợ hãi không thôi, "Cậu đừng có dọa mình."

"Tôi không dọa cậu, biết đâu ngày mai cậu có thể xuất hiện trên tin tức đấy, khen cái lá gan của cậu sao lại lớn như thế?"

Thi Diễm muốn đẩy anh ra, Kỳ Diệc Hoành dứt khoát duỗi một tay còn lại ra ôm chặt cô.

Thi Diễm căng thẳng đến mức không nói ra lời, cô biết rõ Kỳ Diệc Hoành cố ý dọa mình, nhưng vẫn bị lời của anh dọa cho sợ mất mật.

"Mấy người trợ lý của cậu đâu?"

"Về rồi."

Thi Diễm trong lòng ngực của anh giãy dụa mấy cái cánh tay của Kỳ Diệc Hoành mới hơi buông lỏng, cô vuốt một lọn tóc rơi ra về sau tai. "Đừng như vậy, cậu vừa mới xuất hiện trên tivi, để người khác nhìn thấy..... đối với cậu không tốt."

"Thi Diễm, có phải cậu tăng cân không?"

Cô sờ sờ mặt mình, đâu có, mấy ngày nay bị dày vò muốn khổ sở, rõ ràng là còn sút mất mấy cân đây.

Kỳ Diệc Hoành cau mày nhìn cô, "Sao cậu lại có thể tăng cân?"

"Có thêm chút thịt chẳng lẽ lại không được?"

"Tôi sút mất mười cân."

Câu nói đầu tiên của Kỳ Diệc Hoành đã khiến Thi Diễm á khẩu không biết đáp thế nào, cái đề tài này có vẻ như bắt đầu không rõ ràng, cô cũng không thể nào tự mình giải thích một câu. Nhưng là, con mắt nào của anh nhìn thấy cô tăng cân chứ?

Thi Diễm từ khoảng cách gần nhìn Kỳ Diệc Hoành chăm chú, đường xương cằm của anh hình như đúng là rõ ràng hơn, quả nhiên là gầy đi trông thấy.

"Trợ lý của cậu chắc chắn chăm sóc cho cậu rất tốt, làm sao có thể sút cân được?"

"Ba cậu xảy ra chuyện rồi."

Anh đổi đề tài quá nhanh khiến Thi Diễm không có thời gian kịp phản ứng, cô theo bản năng muốn phủ nhận, "Ai nói thế?"

"Còn cần người khác nói với tôi sao? Cho người đến Cục công an nơi cậu ở là có thể hỏi rõ ràng thôi."

Thi Diễm hơi biến sắc, "Mới không phải."

"Ba cậu bị tình nghi lừa đảo, hơn nửa số tài sản rất khổng lồ, dù cậu đã bán nhà rồi lấy khoản tiền kia bù vào thì cũng chỉ như muối bỏ bể. Cậu sau đó liền quyết định gọn gàng dứt khoát chia tay với tôi, cậu thật sự cho rằng tôi cái gì cũng không biết sao?"

Đúng ha! Cái tên Kỷ Diệc Hoành này có một cái khuyết điểm duy nhất đó chính là trí thông minh vĩnh viễn ở trên cao, đối với Thi Diễm vốn là lý do không thể chê vào đâu được, vào trong miệng anh đã thành một cái trò hề.

"Chúng ta cũng đã chia tay rồi, dù ba mình có xảy ra chuyện thì cũng không có liên quan gì đến chuyện chúng ta chia tay."

Trong lồng ngực Kỷ Diệc Hoành như có ngọn lửa đang từng chút thiêu đốt, "Đúng, không liên quan!"

"Vây, tạm biệt." Thi Diễm nhân lúc Kỷ Diệc Hoành thất thần, quay đầu chạy trốn.

Anh bị tức đến mức da đầu căng chặt, gân xanh cũng nổi lên. Thật sự muốn cứ như vậy bỏ mặc cô muốn ra sao thì ra, nhưng để cô một mình như vậy, anh có thể yên tâm sao?

Kỷ Diệc Hoành đi theo sau cô, trên tay còn cầm theo điện thoại của Thi Diễm. Mặt khẩu của cô vẫn không đổi, Kỷ Diệc Hoành mở ra, nhìn thấy ảnh nền đã bị đổi.

Sắc mặt anh càng thêm tái nhợt, Thi Diễm chạy được một đoạn mới nhớ ra còn chưa lấy điện thoại về, lúc quay lại thấy Kỷ Diệc Hoành đã đang ẩn xem gì đó.

Cô xông đến trước mặt anh, "Cậu....."

Tầm mắt của Kỷ Diệc Hoành rơi xuống khuôn mặt cô, "Cậu đã quyết tâm từ nay về sau sẽ không bao giờ đến tìm tôi nữa, phải không?"

Thi Diễm mím môi, hai người đứng đối diện một hồi, cuối cùng vẫn là câu nói kia. "Là cậu nói sau khi chia tay đến cả bạn bè cũng không thể làm"

Cô giật lấy chiếc điện thoại về, sau đó bước nhanh rời đi.

Kỷ Diệc Hoành khẽ cắn răng, cuối cùng vẫn đi theo.

Phía trước rẽ ra đường lớn lượng người qua lại đã đông hơn một chút, Kỷ Diệc Hoành đeo lại khẩu trang, mãi đến khi nhìn thấy Thi Diễm đi vào ga tàu điện ngầm thì mới dừng chân.

Cô thật sự đã quyết tâm muốn chia tay anh, nếu không thì sau khi nghe anh nói ra chuyện của Thi Niên Thịnh đã không phải là thái độ đó.

Thi Diễm đứng chờ Từ Từ Dịch ở cửa vào ga tàu điện ngầm, hơn mười phút sau Từ Từ Dịch mới đi đến.

Thi Diễm vẫy tay gọi cô ấy, "Ồ đây."

Từ Từ Dịch chạy nhanh tới, "Mình cứ tưởng cậu đi với đại thần rồi."

Ý cười nơi khóe miệng cô hơi cứng lại, "Nhanh về ký túc xá thôi."

"Nhưng thời gian này Kỷ Diệc Hoành đúng là cũng không tiện mang cậu theo, cậu đừng suy nghĩ nhiều."

"Mình có thể suy nghĩ nhiều gì chứ." Thi Diễm đi mua vé, vừa mới kiểm phiếu đi vào liền nhận được tin nhắn của Tiêu Hồng. "Chị về đến nhà rồi, có chuyện gì không?"

Thi Diễm vừa bước xuống bậc thang vừa trả lời lại Tiêu Hồng. "Không có gì ạ, Tiểu tỷ ngủ ngon."

Từ Từ Dịch khẽ kéo lại cánh tay của Thi Diễm, đúng lúc tàu điện ngầm đến ga, hai người vội chạy như điên về phía đó, đem toàn bộ sức lực trước khi cửa đóng lại chen vào trong.

Bên trong tàu điện ngầm đều là người và người, Thi Diễm thở hồng hộc bị đẩy đến trong góc, Từ Từ Dịch vẫn luôn cầm lấy tay cô.

Thi Diễm nhìn cô ấy chống một tay trên eo, "Từ Dịch, cậu nói đúng, chúng ta không còn là sinh viên nữa, muốn người khác dùng vẻ mặt ôn hòa tiếp đón thì chỉ có một cách là phải đứng ở nơi cao hơn."

Khóe miệng Từ Từ Dịch hơi cong lên, "Đúng."

Thi Diễm thực tập ở Ái Khốc hai tháng, gần như cái gì cũng đã làm qua.

Cô so với Từ Từ Dịch có lẽ là may mắn hơn một chút, chí ít không bị người ta quát mắng xia xói, nhưng có những mối quan hệ cũng chỉ là bề ngoài, rất khó nói rõ.

Thi Diễm đang viết kịch bản phỏng vấn thì chủ biên gọi điện qua gọi vào văn phòng.

Cô đi vào, tiện tay đóng cửa lại, "Chủ biên, chị tìm em ạ."

"Thi Diễm, nếu hiện tại có một cơ hội đặt trước mặt em, em sẽ không tiếc cái gì liều mạng nắm lấy chứ?"

Thi Diễm không hỏi là cơ hội gì. "Tất nhiên ạ."

"Được, chị sẽ tiến cử em "

"Cảm ơn chủ biên."

Tiêu Hồng đi vào đúng lúc chủ biên đang nói chuyện này với Thi Diễm, "Trang web muốn làm một kênh livestream, đang xem xét ứng cử viên. Phía chị có một suất tiến cử, chị sẽ tiến cử em đi."

Thi Diễm dĩ nhiên là phản kích không thôi, "Thật sự cảm ơn chị."

Tiêu Hồng đi đến trước ghế sofa rồi ngồi xuống, "Cấp trên cho là chúng ta đều ăn không ngồi rồi, còn mong hão chúng ta bám lấy nó mà sống. Dẫn livestream rất mệt, hơn nữa gặp phải khách mời không phối hợp sẽ cực kỳ khó chịu."

"Không thành vấn đề, em đều làm được."

Chủ biên cầm chiếc cốc trên bàn uống một hớp. "Cũng không phải chị tiến cử em là xong, cấp trên sẽ có một vòng tuyển chọn nữa. Thực tập sinh cùng đợt này có một vài người, những phòng ban khác đều sẽ tiến cử người qua, chuyện về sau đều phải dựa vào chính em rồi."

"Vâng."

Tiêu Hồng nhìn Thi Diễm chăm chú, "Chị mới lấy được tin tức, người đầu tiên mời đến nhất định phải là một khách mời có sức ảnh hưởng. Bộ kịch truyền thanh cổ trang Kỳ Diệc Hoành lòng tiếng bắt đầu từ tuần sau sẽ bắt đầu phát sóng độc quyền trên Ái Khố, chị nói đến đây, em hẳn đã hiểu rồi chứ?"

Ngón tay của chủ biên đặt trên thành cốc gỗ nhẹ hai cái, "Thi Diễm, nếu như em có thể mời Kỳ Diệc Hoành đến tham gia buổi livestream, chị sẽ trực tiếp đề xuất với cấp trên, để cho bọn họ ủy quyền, kênh livestream từ sau sẽ là của em."

Điều này có ý nghĩa gì? Chính là đĩa bánh từ trên trời rơi xuống.

Mấy người Tiêu Hồng trèo đến vị trí này không hề dễ dàng, có ai mà không vỡ đầu chảy máu mới đến được đây?

Hiện tại đĩa bánh này ném xuống đầu Thi Diễm, liền xem cô có cần hay không rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cậu đá tôi rồi còn muốn tôi giúp cậu?

Dịch: CP88

Ký túc xá nữ.

Chu Tiểu Ngọc và Tường Tư Nam đã đi xem phim, còn chưa trở lại.

Từ Từ Dịch mới mua một chiếc notebook cũ, đang bận rộn tải phần mềm về.

"Từ Dịch."

"Làm sao thế Sư tử nhỏ?"

"Thình giảo cậu một chuyện này."

"Nói."

Thi Diễm kéo chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Từ Từ Dịch, "Nếu boss cậu nói với cậu, chỉ cần cậu hẹn được một người đến làm khách mời mở màn cho kênh mới mở, sau khi chuyện thành công lập tức đưa kênh đó cho cậu, cậu có làm không?"

"Nói thừa, bị đánh vỡ đầu cũng phải làm."

Thi Diễm biết Từ Từ Dịch sẽ trả lời như vậy, "Vậy nếu như người này rất khó mời thì phải làm sao?"

"Khó cũng phải làm, không tiếc bất cứ giá nào mà làm," Từ Từ Dịch đặt tay sang bên cạnh, "Nếu muốn trèo lên chỗ cao hơn, thứ đầu tiên phải ném đi chính là da mặt."

Từ Từ Dịch nói xong, dùng sức捏 má Thi Diễm, "Nhiều lắm cũng chỉ là đau một lúc thôi, sau đó liền tốt rồi."

Thi Diễm đầy mặt là khó nói, Từ Từ Dịch không hiểu tình trạng của cô và Kỳ Diệc Hoành nên mới nói dễ dàng như thế. "Nếu cậu và người kia có quan hệ đặc thù thì sao? Ví như..... Tống Linh Linh, hoặc là Quý Nguyễn Thanh?"

"Sư tử nhỏ, đừng nói cậu đụng phải bọn họ thật rồi nhé?"

"Mình chỉ ví dụ vậy thôi, mà mình đi phỏng vấn bọn họ làm cái gì chứ."

Cũng đúng.

Từ Từ Dịch nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Nếu là mình, chỉ với mình thôi, bất kể là ai mình đều sẽ liều mạng nắm lấy cơ hội này. Sur từ nhỏ, cậu có biệt độc bá một chương trình đối với cậu có ý nghĩa như thế nào không?"

Thi Diễm hiểu, vô cùng hiểu.

"Bỏ lỡ lần này có thể tiếp theo sẽ phải chờ thêm mười năm nữa. Mình hiện tại đã có thể nhìn rất thoáng rồi, dù người ta có bắt mình quỳ xuống mình cũng đồng ý. Tôn nghiêm là cái gì? Tôn nghiêm là thứ tự mình kiếm về, nhưng cũng phải có cơ hội mà kiếm về chứ? Mình không muốn ngày ngày làm tổ trong ký túc xá ăn mì. Thật ra cậu cũng vậy, ba cậu như vậy không phải là kẻ hoạch lâu dài, Sur từ nhỏ, cậu nên vì tương lai mà suy nghĩ kỹ."

Kỷ thực trên đường về Thi Diễm đã dùng lời nói như vậy an ủi chính mình không dưới một nghìn lần.

Cô lên giường nằm, vừa tiến vào trong chăn tin nhắn của Tiểu Hồng đã gửi tới.

"Chị vừa ngồi ăn cơm với đồng nghiệp, nghe nói hai cô bé dưới tay cô ấy đã liên lạc với phía Kỷ Diệc Hoàn rồi, phía em thì sao?"

Thi Diễm tựa như bị người ta niệm vòng kim cô, "Em lập tức liên lạc."

"Bên đó đã trả lời sẽ cân nhắc, đây chính là chuyện liều mình xem ai trước ai sau, em nhất định phải lên kế hoạch cẩn thận."

Tiểu Hồng không muốn nhận kênh livestream này, cô ấy cũng đã có chương trình của chính mình, còn là làm đến vui vẻ nhân hạ, hà tất gì phải lãng phí sức lực vào chỗ khác nữa chứ? Mà hiện tại cô ấy quan tâm giúp đỡ Thi Diễm cũng không phải vì cô ấy yêu nhân tài, chỉ là vì Thi Diễm cũng coi như từng từng chạy vật cho cô ấy mấy lần, miếng thịt béo bỏ không thể cho người ngoài, nếu chương trình này thật sự rơi được lên đầu Thi Diễm, vậy sau này bọn họ cũng không tránh được phải hợp tác.

Thi Diễm nóng lòng như lửa đốt, nếu Kỷ Diệc Hoàn đồng ý với bọn họ, cô liền cái gì cũng mất.

Chủ biên sau đó cảm thấy cô không làm được việc, chưa biết chừng sẽ không bao giờ nghĩ đến cô nữa.

Thi Diễm cầm điện thoại, điên cuồng lần qua lần lại trên giường, nhưng sau lưng vẫn như có chiếc roi quất mạnh lên người cô.

Cô không dám chậm trễ thêm nữa, chuyện như vậy so với tim công ty quản lý của Kỷ Diệc Hoàn còn không bằng trực tiếp đến tìm anh.

Thi Diễm cầm điện thoại gõ lên trán mấy lần, chán chừ, xoắn xuýt, dù thứ tình cảm lôi kéo bóp nghẹt trái tim cô, cuối cùng thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể bất chấp tất cả ở trên màn hình gõ chữ.

"Mình muốn hẹn cậu cùng làm một buổi livestream, có thể không? Chương trình mới cần khách mời mở màn, có thể dành chút thời gian rảnh rồi đến không?"

Cô đọc đi đọc lại mấy lần, cuối cùng xác định không có chữ nào sai chính tả hay sai nghĩa, ngón tay trên không trung lại do dự mấy lần, cuối cùng mới như đã đưa ra quyết định nào đó trọng đại lắm, nhấn nút gửi.

Mỗi phút mỗi giây chờ Kỷ Diệc Hoàn trả lời đều là giây vò, trước đây khi anh không trả lời cô còn có thể gọi điện thoại qua, nhưng bây giờ đã khác trước.

Thi Diễm thấy thời gian càng lúc càng muộn, cô chờ lâu đến mức sắp ngủ thiếp đi.

Cô không cam lòng, lại gửi đi một cái icon.

Lần này, bên kia đúng là rất nhanh đã trả lời lại.

"Không có thời gian."

Thi Diễm trợn mắt há mồm, cự tuyệt cũng dứt khoát quá rồi đấy! Không phải Tiểu Hồng đã nói người khác tìm trợ lý của anh, phía đó đều trả lời là sẽ cân nhắc sao?

Thi Diễm đã không nghĩ được nhiều nữa, quyết tâm bám dính đến cùng.

"Bao giờ thì cậu về Đồng Thành? Cho mình một chút thời gian là được rồi, hai tiếng có được không?"

Kỷ Diệc Hoàn ngồi trên nền đá ngoài ban công, dáng vẻ lười biếng như một chú mèo, vẻ mặt thả lỏng, bộ dạng thảnh thơi nhàn nhã, "Không được."

Thi Diễm ngồi dậy, đã đến đây rồi thì càng không thể từ bỏ giữa chừng, "Nửa tiếng?"

Kỷ Diệc Hoàn rõ ràng là vẫn còn nhớ, anh hỏi cô có phải đã quyết tâm từ nay về sau sẽ không tìm đến anh nữa hay không, về mặt khi đó của cô mười phần kiên quyết, bây giờ mới là bao lâu, vậy mà cô đã đem toàn bộ quên đi rồi sao?

Thi Diễm cũng cảm thấy mặt đau rất, sớm biết vậy cô đã không nói quyết tuyệt đến mức đó.

"Tôi vừa mới hỏi trợ lý, phía Ái Khốc cũng đã có mấy người ngó ý rồi."

Thi Diễm hận không thể trực tiếp gọi điện cùng anh đối chất, ngón tay đặt trên màn hình đã phát cuồng, "Vậy nên, cậu có thể đồng ý mình không?"

"Phía công ty sẽ đưa ra lựa chọn, tôi không tham gia những chuyện như vậy."

Thi Diễm dùng sức đâm lên vách tường, Từ Từ Dịch ngẩng đầu nhìn cô, "Làm cái gì đấy?"

Cô rũ tay xuống, đầu muốn phể luôn, "Không có gì không có gì, có con muỗi."

Thi Điền dùng sức vò tóc của mình, cách nửa ngày cũng chỉ có thể lại chủ động tìm Kỳ Diệc Hoành.

"Nhưng cậu muốn tham gia chương trình của ai không phải cũng có thể tự quyết định sao? Minh đối với livestream rất quen thuộc, nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt cho cậu."

"Cậu muốn tôi vì một chút quan hệ bạn học còn con con này mà giúp cậu sao?" Kỳ Diệc Hoành trả lời, đứng dậy ngồi xuống ghế mây.

Thi Điền phiền muộn không thôi, có thể dùng cái đó để đi cầu xin người ta không đây?

"Vậy cậu muốn thế nào mới đồng ý?"

"Gặp mặt nói chuyện."

Thi Điền nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, gặp mặt nói chuyện thì gặp mặt nói chuyện, ai sợ ai chứ. "Được!"

Sau câu trả lời của cô, bên kia liền không nói gì nữa, cũng không nói đến thời gian gặp mặt, hay là gặp ở đâu. Thi Điền ôm điện thoại chờ, Kỳ Diệc Hoành thông thả đi qua đi lại trong phòng mình. Hiện tại là Thi Điền muốn theo đuổi anh, anh sẽ không phải lo lắng cô bỗng nhiên sẽ mất tích không còn tin tức.

Kỳ Diệc Hoành rót cốc nước, điện thoại lần thứ hai rung lên.

Chuyện này mà không quyết định được dứt khoát rõ ràng, đêm nay sợ là Thi Điền khó mà ngủ ngon.

"Vậy ngày mai có được không? Cậu ở đâu, mình đi tìm cậu."

"Tôi vẫn ở Đông Thành, ngày mai phải đến Tây Sơn gặp một người."

Hóa ra anh đã về rồi, vậy thì càng đơn giản, Thi Điền nhanh chóng trả lời, "Chỗ nào Tây Sơn? Mình có thể qua tìm cậu lúc mấy giờ?"

Kỳ Diệc Hoành gửi định vị cho cô, "Thời gian thì không biết."

Anh gặp người nói chuyện, cũng không biết phải đến bao giờ mới kết thúc.

Thi Điền tính toán sáng mai sẽ đến đó cảm ơn chờ, cô gửi tin nhắn cho chủ biên xin nghỉ, nói Kỳ Diệc Hoành đã ở Đông Thành rồi, muốn đi gặp mặt rồi bàn về chuyện livestream.

Chủ biên sáng khoái đáp ứng, còn cổ vũ cô cổ lên.

Ngày hôm sau, chuông báo thức của Thi Điền vang ầm ĩ, bây giờ liền rời giường chuẩn bị.

Cô khốn khổ không thôi, đôi mắt díp lại không thể mở ra, cầm điện thoại lên nhìn, lại thấy tin nhắn của Kỳ Diệc Hoành.

Thi Điền mở ra xem, chỉ có một câu ngắn gọn. "Buổi chiều qua đây."

Quá tốt rồi!

Dù sao chủ biên cũng đã cho cô nghỉ một ngày, cuối cùng cô cũng có thể ở ký túc xá ngủ nướng. Thi Điền ném điện thoại sang một bên, nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ một hồi lại cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, cô cầm điện thoại lên nhìn thời gian Kỳ Diệc Hoành gửi tin nhắn đến.

Hai giờ sáng.

Anh thức khuya như vậy sao?

Trong lòng có chút cảm giác khó chịu, anh bây giờ sợ là đến cả thời gian nghỉ ngơi cũng mất.

Cô trả lời lại Kỳ Diệc Hoành một chữ "được".

Lúc nhận được tin nhắn của Thi Điền, Kỳ Diệc Hoành đã ra khỏi cửa, vừa ngồi lên xe. Ngón tay anh đặt trên màn hình khẽ vuốt ve, ánh mắt nhìn chằm chằm một chữ được kia, khóe môi cũng cong lên.

Anh biết cô chỉ cần có chuyện lo lắng là sẽ không thể ngủ ngon, sáng nay anh đúng là có chút chuyện, cũng không nỡ nhìn cô sáng sớm đã đỏ mắt chờ anh ở Tây Sơn.

Ăn xong cơm trưa Thi Điền mới ra ngoài, giao thông ở Tây Sơn rất bất tiện. Cô đi một tuyến tàu điện ngầm, lại chuyển sang xe buýt, cuối cùng gọi taxi, giầy vò mãi mới đến được nơi hẹn với Kỳ Diệc Hoành.

Thi Điền đi vào nông trang, vừa muốn hỏi thông tin ở chỗ quầy tiếp tân thì nhìn thấy trợ lý của Kỳ Diệc Hoành ngồi trong sân.

Thi Điền bước nhanh về phía trước, "Xin hỏi Kỳ Diệc Hoành hiện tại có rảnh không?"

Tầm mắt của trợ lý từ trong điện thoại tách ra, "Không."

"Vậy tôi chờ ở đây."

Thi Điền không thể làm gì khác đành kéo ghế ngồi xuống.

Cô ngồi dưới sân, Kỳ Diệc Hoành cũng muốn để cô ngồi đó phơi nắng một lúc, nếu một ngày không nở thì nửa ngày chắc là được nhỉ?

Nhưng khi anh đứng trong phòng, nhìn thấy Thi Diễm làm động tác kéo kéo cổ áo, trong lòng liền dâng lên đủ thứ tư vị.

Anh gọi điện cho trợ lý, nói cô ấy dẫn Thi Diễm qua.

Trợ lý gõ cửa phòng, Thi Diễm nghe được tiếng bước chân dần đi ra cửa. Kỳ Diệc Hoành mở cửa, trợ lý chặn trước mặt Thi Diễm không để cho cô đi vào.

Cô ấy hạ giọng nói với Kỳ Diệc Hoành, "Bên dưới có phòng trà, hay là anh đi xuống đó đi."

"Làm cái gì?"

Trợ lý đã gấp muốn giập chân rồi, "Đây là phòng của anh, phòng riêng đó!"

"Không tính đi vào hả?" Kỳ Diệc Hoành cao, ánh mắt dễ dàng lướt qua đỉnh đầu trợ lý rơi xuống khuôn mặt của Thi Diễm.

Thi Diễm nhắc chân, từ bên cạnh người trợ lý lách qua, Kỳ Diệc Hoành đóng cửa lại.

Trợ lý điên cuồng vỗ cái trán của mình, thật sự là làm người ta muốn điên đầu mà.

Thi Diễm đi theo sau Kỳ Diệc Hoành, còn đang nghĩ phải mở miệng thế nào. Kỳ Diệc Hoành ngồi xuống ghế sofa, kịch bản bày đầy một bàn, có vài đoạn dùng bút ghi chú đánh dấu.

Kỳ Diệc Hoành cầm một tập kịch bản chăm chú đọc, Thi Diễm ngồi không được đứng cũng không xong, "Mình muốn nói chuyện livestream với cậu."

"Nói đi."

"Sẽ không mất của cậu nhiều thời gian."

"Cậu nói hiện tại, hay là khi livestream?"

Thi Diễm khẽ nhắc môi, "Chuyện đó đối với cậu cũng là một cách tuyên truyền rất tốt."

Kỳ Diệc Hoành hiện tại còn cần loại tuyên truyền này thì cũng chẳng cần gọi Thi Diễm đến, "Lúc trước tôi đã nhận hai lần phỏng vấn của Tiêu Hồng, tôi không cho là livestream có thể mang đến bao nhiêu trợ giúp, nói cách khác, ở cùng một trang web xuất hiện quá mức dày đặc cũng không mang đến hiệu quả tốt nhất."

"Nhưng hiện tại danh tiếng của cậu đang lên, tuyên truyền càng nhiều đối với cậu càng có lợi."

Kỳ Diệc Hoành nhắc mắt nhìn cô chăm chú, "Ái Khốc của cậu rất cuộc xảy ra chuyện gì? Muốn bàn bạc cũng phải có người phụ trách chính đến đây bàn bạc, nhưng cậu đã là người thứ tư muốn hẹn với tôi rồi, mấy người có phải làm cùng một chương trình không vậy?"

Có một số việc nhất định là không giấu nổi anh, so với áp áp ứng ứng chỉ bằng đi thẳng vào vấn đề, "Trang web đưa ra nhiệm vụ, nếu cậu đồng ý lời mời của mình thì kênh livestream sau đó sẽ giao cho mình."

"Hóa ra là vậy," Ngón tay Kỳ Diệc Hoành đặt trên tập kịch bản khẽ búng mấy cái, "Vậy đồng nghĩa với việc nếu như tôi đồng ý với một người khác, vậy chương trình này sẽ giao cho người đó, là vậy sao?"

Trong lòng Thi Diễm mơ hồ dâng lên bất an, "Cậu và bọn họ không quen biết, bọn họ cũng không hiểu rõ cậu."

"Ừ, cậu hiểu rõ tôi, nhưng lần đầu tiên tôi bị người ta đá cũng là nhờ cậu ban tặng."

Thi Diễm càng không có gì để nói.

"Cậu đá tôi, bây giờ còn muốn tôi giúp cậu, trên đời này lấy đâu ra cái đạo lý đó thế? Tôi là người rất thù dai đấy."

"Nhưng mà....."

Kỳ Diệc Hoành nhíu mày, chờ cô nói tiếp.

Khuôn mặt Thi Diễm đỏ bừng, cũng đã đi đến đây rồi, cô không thể cứ như vậy tay trắng trở về được.

"Chúng ta tốt xấu gì cũng từng ở bên nhau, người cũ dù sao tình nghĩa cũng sâu hơn người xa lạ mà? Có đúng không?"

Kỳ Diệc Hoành còn muốn nhìn xem cô có thể nói linh tinh đến bao giờ, "Người xa lạ nói không chừng còn có thể phát triển thành người yêu, ném thời gian cho người cộng sự trước đúng là có chút uổng phí."

Thi Diễm nuốt chút nữa thì phun máu, đến phần nộ cũng quên mất. Đây là tiếng người sao? Cô ít nhiều cũng đã bên cạnh anh hai năm, vì sao những lúc ngọt ngào phát ngôn không thấy anh nói vậy, vì sao cô không sớm nhận ra Kỳ Diệc Hoành là kẻ tuyệt tình như vậy chứ!

Thi Diễm siết chặt tay, "Mấy người khác cùng đợt thực tập với mình đều đã có bạn trai rồi."

Kỳ Diệc Hoành khẽ cười thành tiếng, "Vậy cậu nói nếu tôi muốn đi cướp thì có thể thành công đoạt về đây một người không?"

"Cậu -----" Thi Diễm bị anh chọc tức đến mức ngực mơ hồ đau, "Chuyện như vậy không chính đáng!"

Kỷ Diệc Hoành cúi đầu, tiếp tục đọc kịch bản trong tay, Thi Diễm tiến lên vài bước, "Mình biết cậu cố tình làm khó dễ mình."

"Vì sao tôi phải làm khó dễ cậu?"

"Chính là vì muốn làm khó dễ."

Kỷ Diệc Hoành mi mắt cũng không động lấy một cái, "Là cậu cố tình gây sự, tôi không muốn tiếp tục tranh cãi với cậu."

- ---- lời tác giả ----

Có cảm giác Sur tử nhỏ cũng bị chọc cho tức chết rồi, phụt -----

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Hai lần hôn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Ra vậy, không có tình cảm chính là không có tình cảm, cô nói nhiều thêm hai câu vào trong mắt anh lại biến thành cố tình gây sự.

Thi Diễm không nói lời nào, nhưng lại không cam lòng quay đầu bước đi.

Một đường tới đây không dễ dàng gì, còn phải đặc biệt xin nghỉ, trở về chủ biên và Tiêu Hồng nhất định sẽ quần lấy gắng hồi kết quả.

Lúc Kỷ Diệc Hoành làm việc cực kỳ tập trung, Thi Diễm đứng tại chỗ một lúc, cô thậm chí có chút nghi ngờ anh đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô.

Cô muốn nói gì đó, nhưng đứng trước thái độ của anh lại không biết có thể nói cái gì.

Thi Diễm nhẹ nhàng bước sang bên cạnh, đầu gối đụng phải ghế sofa, cô chậm rãi ngồi xuống.

Kỷ Diệc Hoành lật mở tập kịch bản trong tay. "Còn chưa đi?"

Dọa cho Thi Diễm vội vàng đứng bật dậy, "Mình không đi."

"Vậy đêm nay cậu ở lại đây đi."

"Kỷ Diệc Hoành, sao cậu lại biến thành như vậy chứ?"

"Đuổi cũng không được, giữ cậu lại qua đêm cũng không xong, vậy cậu thích thế nào?"

Cô cũng đã không giống với trước đây, anh đã nói những lời như vậy mà cô vẫn chưa bỏ đi. Hiện tại có lẽ cũng đã cảm nhận được thấu triệt bước chân vào xã hội không dễ dàng, cũng là quá trình dần mài đi góc cạnh của một con người.

Kỷ Diệc Hoành vỗ vỗ bên cạnh, "Ngồi xuống đây."

Thi Diễm hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn ngồi xuống. Hơi thở của người bên cạnh quanh quẩn trước mũi lại khiến bầu không khí có thêm mấy phần cảm giác ngọt ngào. Kỷ Diệc Hoành đặt tập kịch bản trong tay xuống, hai tay nắm lấy nhau, khuôn mặt đẹp trai cũng xoay qua bên này.

Mà cô lại không biết phải nhìn đâu mới phải, ánh mắt vòng tới vòng lui, chỉ là căn phòng này không quá lớn, mục tiêu lớn nhất cuối cùng lại thành cái giường lớn cách đó không xa.

Thi Diễm khẽ nuốt nước bọt, ánh mắt trốn tránh vội chuyển đi nơi khác.

Trên bả vai đột nhiên trĩu nặng, cô lấy lại tinh thần, liền thấy được bàn tay đặt trên bả vai kia. Trái tim Thi Diễm thỉnh thoảng nhảy loạn, quay đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt của Kỷ Diệc Hoành, "Cậu....."

Kỷ Diệc Hoành đưa mặt tới gần, Thi Diễm thậm chí có thể thấy được sắc mặt hoang mang của cô trong mắt anh. Cô muốn lùi về sau, nhưng bả vai đã bị cánh tay của Kỷ Diệc Hoành ép chặt, cô còn có thể lùi đi đâu nữa?

"Vị biên tập dẫn dắt cậu có vẻ đối với cậu cũng không tồi."

Thi Diễm thẳng lưng ngồi đó, "Đúng."

"Có từng dạy cho cậu một chút kinh nghiệm, ví như gặp phải chuyện như thế này thì phải giải quyết thế nào không?"

Thị Diễm cố gắng đuổi thẳng đầu lưỡi, "Dựa vào nỗ lực, cố gắng tranh thủ, nỗ lực kiên trì đến cùng....."

"Cậu tin à?"

Hàng lông mày của Thị Diễm cũng sắp nhăn tít lại, "Chủ biên cho mình cơ hội, có thể bắt lấy hay không lại dựa vào chính mình rồi."

"Lúc trước hai chúng ta còn ở phòng phát thanh của trường từng đọc qua không ít lời thoại trong các tập kịch bản khác nhau, tình tiết trong đó cậu còn có ấn tượng không?"

"Ý của cậu là gì?"

Mũi của Kỷ Diệc Hoành sắp chạm tới chóp mũi cô, Thị Diễm đến thở cũng không dám thở mạnh.

"Khi cậu muốn có một thứ gì đó, có phải là cũng nên vì nó mà trả cái giá tương tự hay không?"

Thị Diễm hít vào một ngụm khí lạnh, không hề khoa trương, cô suýt nữa thì bị chính ngụm khí lạnh này của mình làm cho sặc sụa.

Những vị tổng giám đốc bá đạo trong các cuốn tiểu thuyết kia cô sao có thể không nhớ được chứ! Đừng nói là anh muốn cô hiến thân đấy nhé? Cái này đã ám chỉ rõ ràng đến mức chỉ thiếu chưa nói thẳng toẹt ra thôi, hai tay Thị Diễm đã không biết phải đặt chỗ nào, "Cậu và bọn họ không giống nhau."

"Không giống ai cơ?"

"Những người trong tiểu thuyết."

Kỷ Diệc Hoành nhích lên một chút nữa, trán hai người đụng phải nhau, "Cậu chắc chắn như thế?"

"Kỷ Diệc Hoành....." Giọng nói của cô mang theo run rẩy, trong lòng cô anh vẫn luôn là cậu thiếu niên lần đầu gặp gỡ kia, đến cả sở thích mê đồ ăn vặt còn chưa bỏ được, vì sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi tâm tính lại đại biến như vậy được chứ? "Cậu mới sẽ không như vậy."

"A ----" Thị Diễm vừa dứt lời, miệng đã bị chặn lại, nhưng là Kỷ Diệc Hoành cũng không xâm nhập sâu, cánh môi mềm buông ra, hô hấp của anh còn lượn lờ vẫn vút trước mặt cô. "Bây giờ cậu còn muốn nói tôi sẽ không như vậy không?"

Khuôn mặt nhỏ của Thị Diễm đỏ bừng lên, lẽ ra cô phải đẩy anh ra rồi đứng dậy, sau đó mở cửa chạy ra khỏi đây, không không, phải đánh cho Kỷ Diệc Hoành một trận rồi mới đi được. Nhưng là hai chân cô hoàn toàn không nghe theo bộ não sai khiến, cô đã hoàn toàn bị anh hôn cho bối rối.

Ngón tay của Kỷ Diệc Hoành dọc theo vai cô men lên chiếc cổ trơn mềm, lại lướt lên khuôn mặt nhỏ của Thị Diễm, anh chỉ hơi dùng sức, đã có thể xoay khuôn mặt nhỏ của cô đối diện với anh.

"Đôi khi quá chắc chắn cũng không phải chuyện tốt."

"Giống như mình nghĩ cậu sẽ giúp mình, nhưng cậu sẽ không, là vậy sao?"

Kỷ Diệc Hoành nhìn sâu vào trong mắt Thị Diễm, "Không nhất định."

"Rốt cuộc cậu muốn gì?" Cô có chút nổi nóng, trái tim bị treo lơ lửng.

Tiếng hít thở của Kỷ Diệc Hoành rõ ràng nặng nề hơn, Thị Diễm thấy anh nhìn chằm chằm môi cô, không phải là còn muốn tới lần nữa đấy chứ?

Có phải là chỉ cần hôn một cái, chuyện này sẽ kết thúc?

Thị Diễm siết vạt áo của chính mình, lại dùng sức mà vò, trong đầu không ngừng giãy loạn. Trước đây bọn họ thường hôn nhẹ, rất nhiều khi Thị Diễm còn chủ động, tuy hiện tại đã chia tay, nhưng vẫn là đôi môi quen thuộc kia, hôn thêm mấy cái nữa thì có làm sao?

Thị Diễm nghĩ tới đây, cũng là mặc kệ tất cả, khẽ khép mắt lại.

Ánh mắt của Kỷ Diệc Hoành ở trên mặt cô không chút kiêng dè quét tới quét lui, trong lòng ngược lại không có một chút vui vẻ nào cả. Bộ dạng này của cô là thỏa hiệp rồi?

Mới chỉ chút chuyện nhỏ như vậy mà cô đã thu lại toàn bộ móng vuốt của mình sao, Kỷ Diệc Hoành càng nghĩ càng tức, càng nghĩ trong lòng lại càng bức bối khó chịu. Ngộ nhỡ sau này có người đưa ra điều kiện càng quá đáng hơn, chẳng lẽ cô cũng sẽ đồng ý sao?

Rốt cuộc là cô vào cái công ty gì, còn dạy cho cô toàn những thứ chết tiệt gì vậy!

Bàn tay Kỷ Diệc Hoành đặt trên bả vai cô siết chặt, như là muốn hung hăng bóp nát cô, mí mắt Thị Diễm run lên, muốn mở ra.

Kỷ Diệc Hoành cũng không có ý định đẩy cô ra, anh cúi người hôn cô, sau đó hung hăng cắn mạnh môi Thị Diễm một cái.

Thị Diễm bị đau lập tức mở mắt ra, bàn tay theo bản năng đánh mạnh lên ngực Kỷ Diệc Hoành. Cánh tay anh buông lỏng, Thị Diễm vội vàng xoay sở ngồi dậy, chạy sang chiếc ghế sofa bên cạnh.

Kỷ Diệc Hoành như người không liên quan tiếp tục xem kịch bản, một tay Thị Diễm che miệng, cánh môi nóng như có ngọn lửa đang thiêu đốt, giống như bị cắn nát luôn rồi.

Bộ dạng của Kỷ Diệc Hoành lại như không định tiếp tục bàn luận, Thị Diễm cũng không chấp nhận được chuyện đã mất chỉ lại còn mất cả chài như thế, nhưng cô cũng

không có cách nào bàn luận tử tế với anh mới bức.

Con người xoay chuyển một vòng, trên mặt cô thỉnh thoảng nổi lên cảm xúc, "Hu hu -----"

Kỷ Diệc Hoành quét mắt qua một cái, tiếng khóc của Thi Diễm cũng đột ngột im bật, anh nhìn cô hồi hột nói, "Đừng phí công, tôi không ăn bộ dạng đó đâu."

"Vừa rồi cậu làm như vậy với mình, mình sẽ đi tố cáo cậu."

"Tôi sợ cậu chắc?"

Làm sao bây giờ, người này thật khó chơi quá mà. "Cậu không sợ mặt tiêu cực đó sẽ phá hủy cậu à?"

"Là cậu tự đi vào phòng tôi, cùng lắm thì tôi nói cậu là bạn gái trước, là do cậu rắp tâm làm chuyện xấu."

"Cậu cậu cậu -----" Thi Diễm sắp nói lắp luôn rồi, "Cậu điên rồi."

Nơi này cô không thể tiếp tục ở lại được nữa, Thi Diễm nhắc chân muốn đứng dậy, nhưng lại đứng vào lúc này Tiêu Hồng gửi tin nhắn đến.

"Thế nào rồi?"

Thi Diễm giống như quả bóng cao su xì hơi, không thể làm gì khác là ngồi về chỗ, yên lặng xem biến đổi.

Một hồi lâu sau Kỷ Diệc Hoành mới đặt tập kịch bản về bàn, Thi Diễm ngồi thẳng lưng, tưởng là anh đã nghiêm túc muốn nói chuyện với cô, làm thế nào cũng không ngờ được anh cứ như vậy đứng lên, đôi chân dài vòng qua bàn uống nước rồi đi đến trước giường, một tay nhắc chân lên, người nằm xuống, rõ ràng là muốn ngủ.

"Ngày này, còn chưa nói chuyện xong mà."

Kỷ Diệc Hoành không để ý tới cô, khép mắt lại.

Thi Diễm không tin cô còn ở đây mà anh lại có thể ngủ được, thế nhưng không quá lâu sau cô đã nghe thấy tiếng thở đều đều của Kỷ Diệc Hoành, Thi Diễm không nhịn được đứng dậy mon men tới gần chiếc giường lớn.....

Anh vậy mà lại ngủ thiếp đi thật!

Uổng công cô ngồi đó nom nớp lo sợ, Thi Diễm cầm một chiếc gối khác trên giường, cánh tay cũng đã vung lên rồi, cuối cùng vẫn là chậm rì rì thu về.

Tối qua hẳn là anh còn chưa được ngủ, hiện tại cũng chỉ có thể ngủ một giấc ngắn bù vào, cô thật sự không đành lòng đi phá anh.

Thi Diễm cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống mép giường, anh giống như chi cần đặt đầu xuống gối là sẽ ngủ thiếp đi, hơn nữa còn ngủ rất sâu.

Trợ lý đứng cạnh dưới sân, trước sau không thấy Thi Diễm đi xuống trong lòng cũng bắt đầu sốt sắng. Cô nam quả nữ ở trong một căn phòng, tin tức này mà truyền ra ngoài, Lục Nhất Lạc không mắng chết cô ấy mới là lạ.

Thi Diễm ngồi lâu đến mức sống lưng mỏi nhừ, trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của cô và Kỷ Diệc Hoành. Chiếc giường đột nhiên rung lên, Thi Diễm bị dọa thót tim, đã nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành ngồi bật dậy.

Có lẽ là anh mơ thấy ác mộng, vẻ mặt hoang mang, trong mắt đều là lo sợ, trên khuôn mặt đẹp trai phủ kín hoảng loạn. Thi Diễm vội lên tiếng, "Chỉ là ác mộng thôi."

Kỷ Diệc Hoành nghe được giọng cô, tầm mắt chuyển sang rồi dừng lại trên mặt cô, anh giống như còn chưa thoát khỏi ác mộng, đưa tay bắt lấy cổ tay Thi Diễm.

Động tác thất thố giống như người sắp chết đuối túm được cọc gỗ nổi cứu mạng, cổ tay Thi Diễm bị anh siết chặt đến mức muốn gãy đôi. Kỷ Diệc Hoành nhìn chòng chọc cô, ánh mắt trên khuôn mặt nhỏ của cô quét tới quét lui, tựa như không tin cô đang ngồi sờ sờ trước mắt là thật.

Thi Diễm mấp máy môi, "Gặp ác mộng hả?"

Kỷ Diệc Hoành buông tay ra, không nói gì vén chăn đi xuống giường, anh đi đến trước bàn uống nước rót cho mình một cốc nước lọc, rồi một hơi uống hết nửa cốc.

Thi Diễm đi theo sau anh, Kỷ Diệc Hoành đặt lại cốc về bàn, "Cậu còn chưa đi?"

"Cậu không đồng ý thì mình sẽ không đi."

"Mấy người khác trong công ty của cậu cũng như vậy sao? Thế này ai mà chịu nổi?"

"Mình không cần biết bọn họ thế nào, nhưng dù sao mình cũng sẽ cứ như thế."

Kỷ Diệc Hoành xoay người nhìn cô, "Vô dụng thôi."

"Vậy mình..... mình khóc cho cậu xem."

"Cậu khóc thử xem nào."

Thi Diễm cũng là không còn cách nào, cô muốn có được cơ hội này, chương trình kia cô nhất định phải lấy được. Cô cũng đã tham như vậy, bạn trai không còn, ba cũng không được gặp, nếu ngay cả công việc cũng làm không xong, cô sợ chính cô cũng không nuôi nổi bản thân mình nữa.

Thi Diễm khịt khịt mũi, mắt đỏ lên, thật sự là muốn khóc.

Kỷ Diệc Hoành đẩy cái trán cô, "Không cho khóc!"

"Cậu còn quản mình khóc chắc." Chớp mắt cô mỉm cười, đau ề ề, không nhận được kéo ống tay áo lau lau nước mắt.

"Có khóc cũng đừng có khóc trước mặt tôi."

Kỷ Diệc Hoành đi về phía trước vài bước, Thi Diễm bám sát không rời. Anh dừng lại bên cửa sổ, kéo tấm rèm cửa nhìn ra xa. Mặt trời đã dần ngả về tây, Tây Sơn nổi danh có hồ và núi, nửa sườn núi phía xa đều đã nhuộm một màu đỏ rực, lan cả vào đáy mắt Kỷ Diệc Hoành, nổi lên một tầng ôn nhu.

"Thi Diễm."

Anh nhẹ nhàng gọi tên cô, trong giây phút giống như trở về trước đây.

Trong lòng Thi Diễm giống như có cái gì đó đang ầm ầm sụp đổ, "Ừ."

"Chúng ta trở lại quan hệ trước đây, không được sao?"

Nước mắt trong chớp lát đã dâng kín vành mắt, Thi Diễm vội vàng nhấc tay lên lau đi. Kỷ Diệc Hoành rõ ràng biết phía trước là núi lửa nhưng lại muốn liều lĩnh xông lên, dù là cô cũng không thể kéo lại rồi nữa sao?

Là vì bất đắc dĩ nhất mới phải chia tay, không có những hiểu lầm nào khác nên anh cũng đã đoán được lý do cô chia tay, nhưng là vẫn không có cách nào đối mặt với cái kết cục không thể nào thay đổi kia.

Anh giận cô dễ dàng buông tay, lại đau lòng cô do dự lưỡng lự, thế nhưng nếu như anh và cô đổi vị trí cho nhau thì anh biết mình cũng sẽ làm tương tự, bởi vậy dù trong lòng tức giận, nhưng lại không thể oán hận cô.

Thi Diễm không trả lời, anh đã biết được đáp án.

Phía sau truyền đến tiếng nước nở, Kỷ Diệc Hoành nghe được trong lòng lại càng khó chịu. Thi Diễm rất nhanh nhận lại được, anh lại càng khó chịu hơn, từ bao giờ mà ở trước mặt anh cô cũng phải ỉn hằm rồi thế này?

"Được rồi." Giọng nói của anh đã nhẹ đi mấy phần, "Tôi đồng ý với cậu là được chứ gì."

Thi Diễm còn đang lau mặt, nghe anh nói như vậy thì không nhận được bước lên một bước, "Cậu lặp lại một lần nữa."

"Không." Kỷ Diệc Hoành không tin cô không nghe thấy.

"Cậu đồng ý rồi, mình cũng đã nghe được rồi!"

Kỷ Diệc Hoành xoay người, dựa vào vách tường nhìn cô, "Nhưng thời gian này thật sự không rảnh rồi, chương trình của cậu cũng cần có thời gian chuẩn bị phải không? Cũng không thể vội vàng liên muốn bắt đầu ngay."

"Đúng, mình phải chờ được cậu xác nhận trước sau đó công ty mới bắt đầu huấn luyện cho mình, chuẩn bị trước sau, ít nhất cũng phải mất tới hai, ba tháng."

"Được." Kỷ Diệc Hoành thở nhẹ một hơi.

Trên mặt Thi Diễm vẫn còn tem lem nước mắt, Kỷ Diệc Hoành nhìn vào mắt cô, "Ngoài khóc còn làm được cái gì hả, còn không mau lau đi."

Đúng là cô còn đang khóc, nhưng là khóc vì vui mừng. Thi Diễm lau loạn trên mặt, "Vẫn là cậu tốt."

"Tôi không tốt."

"Cậu tốt, cậu tốt, cậu tốt nhất."

"Đừng có trêu chọc lung tung, tôi đã nói là không ăn bộ dạng này của cậu." Kỷ Diệc Hoành đứng thẳng lưng đi đến trước bàn uống nước, khóa miệng mím chặt không để lại dấu vết hơi cong lên. Một khắc trước còn tự nhủ sẽ mặc kệ cô, nhưng anh hiểu chính mình hơn ai hết, anh hoàn toàn làm không được.

Bát Bát: Mấy hôm nay ta đang coi Tiểu nữ Hoa Bất Khí, cũng hay phết á, Bân Bân thiệt là đẹp trai hehehe

(Thiệt ra cái hồi K.O với mỹ nhân sư huynh ta cũng có 1 thời gian mê bạn ấy, lúc đóng phim thì chưa, nhưng sau đó có một cái video bạn ấy thanh minh mối quan hệ của mình với Trịnh Nghiệp Thành ngoài đời chỉ là anh em tốt chứ không phải ba trăm như trong phim, trời ơi đáng yêu đầu mà đáng yêu, ta coi mấy ngày liền, cười như điên như đại mấy ngày luôn hahahaha)

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 104: Là người trân trọng cô nhất

Dịch: CP88

Cậu không thể nói lời không giữ lời đâu."

"Không tin tưởng tôi vậy à."

Thi Diễm vẫn sợ anh dối ý, vội lấy điện thoại ra gọi cho chủ biên.

Kỷ Diệc Hoành nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nói chuyện, "Chủ biên chủ biên, Kỷ Diệc Hoành đã đồng ý rồi, cậu ấy đồng ý tham gia buổi livestream đầu tiên rồi."

"Đúng đúng, đã quyết định rồi."

"Chị mau giúp em tranh thủ giành chương trình này về nhà, vô cùng cảm ơn chị, à còn..... chị nhớ nói mấy người kia không cần uống phí sức lực nữa đâu, hehehe....."

Kỷ Diệc Hoành thế nào lại nghe ra có thứ cảm giác tiểu nhân đắc chí đâu đây, Thi Diễm thật sự không giấu được vui vẻ, ngay trong điện thoại cười khoái chí.

Anh ngồi xuống ghế, chờ cô gọi điện xong mới ngẩng đầu nhìn cô.

Thi Diễm nhét điện thoại vào trong túi, "Vây mình không quấy rầy nữa, tạm biệt."

"Khoan đã." Thấy cô đã đi đến cửa thật, Kỷ Diệc Hoành lên tiếng gọi giật lại, "Không ăn cơm tối sao?"

"Khách sáo vậy làm gì, còn muốn giữ mình lại ăn cơm nữa, không cần không cần đâu."

"Tôi cũng chỉ là đồng ý miệng vậy thôi, có được hay không còn chưa chắc chắn đâu."

Thi Diễm lập tức quay ngoắt 180 độ. "Trong nông gia trang này chắc là có nhiều đồ ăn ngon lắm nhỉ? Gà ta hay vịt cô gì gì đó, cho mình cơ hội mời cậu một bữa nhà đại thần."

Câu sinh mạnh mẽ như vậy, xem ra ngày thường được rèn giũa không ít.

"Được, tôi nể mặt cậu vậy."

Thi Diễm chỉ chỉ ra cửa, "Vây mình đi gọi món?"

"Đi đi."

Buổi tối, Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành ngồi đối diện nhau, trên chiếc bàn tròn xếp đầy những món ăn, Thi Diễm nhìn quanh bốn phía, "Trợ lý của cậu đâu? Gọi em ấy cùng ăn đi."

"Tôi cho về trước rồi."

"A? Từ bao giờ vậy?"

Kỷ Diệc Hoành cảm đôi đũa lên, "Có ở lại đây cũng không nói được gì."

"Tối nay cậu có về không?"

"Về."

Thi Diễm lại tò mò hỏi, "Vây cậu đặt phòng làm cái gì?"

"Bởi vì biết cậu muốn tới."

"....."

Bỏ đi, có hỏi cũng nên biết chừng mực, bằng không ngay cả bữa cơm này cũng không biết ăn thế nào.

Ăn xong cơm tối, Kỷ Diệc Hoành về phòng thu dọn đồ đạc, còn Thi Diễm ở bên dưới chờ anh.

Cô cũng không dám một mình trở về, Kỷ Diệc Hoành gọi xe chờ ngoài cửa, Thi Diễm chờ anh đi xuống, sau đó hai người cùng nhau lên xe.

Kỷ Diệc Hoành nói tài xế đưa Thi Diễm về ký túc xá trước, trước khi xuống xe cô vẫn còn không quên xác nhận với anh một lần nữa, "Chờ mình và chủ biên bàn bạc xong xuôi sẽ liên lạc với cậu."

Cô mở miệng ngậm miệng đều là chuyện công việc, Kỷ Diệc Hoành không muốn nghe.

Thi Diễm thấy anh nhắm mắt lại giống như muốn nghỉ ngơi, không thể làm gì khác đành đóng cửa xe lại.

Ngày hôm sau, Thi Diễm vừa mới vào đến công ty, trên bàn đã đặt một túi kẹo. "Có ai mới cưới hả?"

Đồng nghiệp ngồi đối diện nhìn cô, trên mặt có tia đồng tình, "Vương Phân cho."

"Có chuyện vui?"

Cô vừa mới nói xong lời này, Vương Phân đã mang theo ý cười từ cửa đi vào, "Lát nữa mời mọi người đi uống trà sữa."

"Hào phóng quá đi, tui này nhiều người như vậy thật ngại."

Vương Phân đi đến bên cạnh Thi Diễm, một tay chống trên mép bàn của cô. "Thật ngại quá, lần livestream này mình đã hẹn được Ký Diệc Hoành rồi, cậu sẽ không trách mình chứ?"

"Cái gì?" Thi Diễm cảm thấy lời này không có chút đáng tin nào cả. "Không thể nào, cậu ấy đã đồng ý với mình."

"Ký Diệc Hoành chính miệng đồng ý với cậu sao?"

"Đúng vậy mà."

Vương Phân che miệng cười nói, "Thi Diễm, cậu là muốn cho mọi người cười chết sao? Mình chính là thông qua công ty quản lý của cậu ấy, Lục Nhất Lạc cũng đã gửi xác nhận về, cậu có muốn xem không?"

"Không thể nào."

Thi Diễm nghĩ đến ngày hôm qua lúc cô và Ký Diệc Hoành tách ra anh không có chút phản ứng lại cô, nhưng dù là như vậy thì Ký Diệc Hoành cũng không thể trở mặt lật lọng ngay sau một đêm được.

Chủ biên bước nhanh tới, lúc chuẩn bị đi vào phòng làm việc của mình cũng đã liếc thấy sắc mặt khó coi của Thi Diễm, Thi Diễm thấy cô ấy liền bước nhanh lên trước. "Chủ biên."

Cô ấy nhìn cô, cái gì cũng không nói.

"Ngày hôm qua lúc em gọi cho chị, rõ ràng là Ký Diệc Hoành đã đồng ý với em."

"Chị là một thực tập sinh nhỏ nhỏ mà khẩu khí cũng thật lớn." Tiếng phụ nữ từ cửa truyền vào, Vương Phân nghe thấy, cười híp mắt gọi. "Sur ty."

Chủ biên lườm Thi Diễm một cái, người vừa lên tiếng đã đi vào, "Lục Nhất Lạc cũng đã gửi xác nhận đến, vẫn còn chưa muốn tin sao?"

Bàn tay buông xuống bên người Thi Diễm khẽ nắm lại, cô nhìn chủ biên, lại nhìn sang Vương Phân. Vương Phân là nhờ quan hệ với sư tỷ của cô ta tiến vào đây, bình thường cũng không có ai muốn đi đắc tội cô ta.

Mà người trong Ái Khố đều biết, chủ biên của Thi Diễm và sư tỷ của Vương Phân không nhìn vừa mắt nhau đã từ rất lâu rồi.

Thi Diễm tin chắc Ký Diệc Hoành sẽ không lừa mình, Vương Phân liếc mắt sang chủ biên đứng bên cạnh, "Email xác nhận kia chúng tôi đã gửi đến văn phòng của boss, Thi Diễm, lần này không được thì còn có cơ hội lần sau mà, cậu nhìn thoáng một chút."

Sắc mặt của chủ biên tái mét, hung hăng lườm Thi Diễm, chuẩn bị tiến vào văn phòng.

"Em sẽ đi tìm Ký Diệc Hoành hỏi cho rõ ràng."

Chủ biên cũng đã nhắc chân lên, lúc này thu chân về, do dự nhìn Thi Diễm, "Tìm Ký Diệc Hoành, hay là trợ lý của cậu ta?"

"Tìm cậu ấy."

"Tìm thế nào?"

"Em có số điện thoại của cậu ấy."

Thi Diễm mở lịch sử trò chuyện, chủ biên nghiêng đầu nhìn vào, không chắc có phải là Ký Diệc Hoành hay không, liền gửi tin nhắn cho Tiêu Hồng.

Mãi đến khi Tiêu Hồng gửi số đến, cô ấy so sánh một chút, cảm thấy trùng khớp mới lên tiếng, "Vây em gọi đi, hỏi cho rõ ràng."

Ngón tay Thi Diễm dừng lại giữa không trung, chần chừ.

Người phụ nữ đứng bên cạnh Vương Phân không chút khách khí nói, "Cô vẫn là nên học cách chúc mừng người khác đi, không nên quá nặng nề chuyện được mất. Nhưng nghĩ lại thì cô cũng mới chỉ bước chân vào xã hội, không có người dạy dỗ, dĩ nhiên là không hiểu được."

Trong lời nói mang theo thâm ý, ánh mắt còn trắng trợn đánh về phía chủ biên. Thi Diễm biết hiện tại tình trạng của cô đã là một đao kẻ cổ, rụt đầu lại cũng không tránh thoát.

Thi Diễm bấm số của Ký Diệc Hoành, ngón tay lại ần nhẹ lên nút loa ngoài.

Nhạc chờ vẫn là bài Thi Diễm cài cho anh, cô còn chưa nghĩ ra phải hỏi thế nào, bên kia đã nhắc máy rồi. "A lô."

Thi Diễm không nhận được khăn trương trong lòng, dù sao đang có nhiều con mắt đang nhìn chăm chăm vào cô như vậy. "Chuyện livestream cậu đồng ý với mình thật rồi phải không?"

"Không phải ngày hôm qua đã nói rồi à."

"Nhưng hôm nay công ty nhận được email, nói chuyện livestream đã được giao cho một người đồng nghiệp khác của mình."

Kỷ Diệc Hoành đang ngồi trên xe, anh hạ cửa sổ xuống, ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, "Ai nói?"

"Mình đoán, chắc là thông qua Lục Nhất Lạc sắp xếp." Thi Diễm cũng không dám nói đến hai chữ sự tỷ.

"Cô ấy nói không tính."

Hàng lông mày của chủ biên hơi nhếch lên, sắc mặt của Vương Phân trầm xuống. Hiện tại Thi Diễm có cảm giác vô cùng không an toàn, dù sao đứng sau Kỷ Diệc Hoành vẫn là Lục Nhất Lạc, chuyện cô ấy quyết định có phải anh sẽ phải nghe theo không?

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Chờ tôi gọi điện."

Thi Diễm ừ một tiếng, Kỷ Diệc Hoành thấy cô trầm mặc không nói nữa, nghĩ cũng đoán được cô đang gặp thành cái bộ dạng gì, "Không cần phải gấp, nếu như livestream thật sự giao cho người khác thì tôi sẽ không đi."

Chủ biên không khỏi nhìn Thi Diễm thêm mấy cái, tiểu nha đầu này cũng không đơn giản nha, vừa rồi nghe giọng của Kỷ Diệc Hoành liền biết không nhầm người rồi, giọng nói này thật sự là quá đặc biệt, không nhận ra cũng khó.

Thi Diễm gật đầu, "Làm phiền cậu rồi."

"Cậu làm phiền tôi còn thiếu à?"

Hả? Lời này nghe ra có chút kỳ quặc nhỉ, Vương Phân và sự tỷ của cô ta nhìn nhau. Thi Diễm sợ bị bọn họ nghe ra gì đó, vội nói. "Vậy mình cúp đây."

"Được."

Thi Diễm nhanh nhanh kết thúc trò chuyện, "Em không nói linh tinh mà, ngày hôm qua thật sự là chính miệng cậu ấy đồng ý."

"Như vậy..... như vậy cũng không thể tính," Vương Phân đã bắt đầu nói năng lộn xộn, "Cậu ta cuối cùng vẫn sẽ phải nghe theo công ty sắp xếp, cậu ta không thể tự làm chủ được!"

"Kỷ Diệc Hoành có thể làm chủ hay không, còn phải chờ xem." Chủ biên dứt một tay vào túi quần áo, thần sắc cũng đã thả lỏng lại, "Cậu ta cũng đã nói rồi, nếu như chuyện livestream giao cho cô thì cậu ta sẽ không qua, vì đại cục, cô vẫn là nên hiểu chuyện một chút đi."

"Sự tỷ." Vương Phân nhỏ giọng cầu viện người bên cạnh.

"Cuối cùng quyết định thế nào còn chưa biết đâu, tôi cũng không tin Lục Nhất Lạc còn có thể rút email đó về."

Lục Nhất Lạc còn không hiểu tâm tư của Kỷ Diệc Hoành sao? Vậy nên sau khi cô ấy biết được chuyện này liền lập tức quyết định cho Vương Phân, dù sao chỉ cần không phải Thi Diễm là được rồi.

Nhưng tính tình Kỷ Diệc Hoành bá đạo thế nào chứ, nếu không phải vì xem trọng cái cổ họng này của anh Lục Nhất Lạc đã đóng băng(*) anh từ lâu, để cho anh ném chút vị đắng. Nhưng cô ấy lại không đầu lại được sức mạnh của đồng tiền, cái cây hái tiền này cũng không thể đắc tội.

(*) cái này ai theo dõi giới giải trí nhiều thì biết, kiểu là không sắp xếp cho hoạt động gì cả, không tuyên truyền cũng không đẩy tên tuổi, nếu là mấy hạng xoàng xoàng bị đóng băng vậy là chết cái chắc rồi hờ hờ. Tóm lại Lục Nhất Lạc không phải tuyên tình địch, ta nói hoài mà mn không tin gì cả~~

Lục Nhất Lạc cuối cùng cũng bị anh chọc cho nổi giận, "Tự em đi mà tìm người của Ái Khốc nói ấy, chị không đi!"

"Không cần phải nói, chị trực tiếp để công ty gửi email qua đó là được rồi."

"Kỷ Diệc Hoành, em ngang ngược quá rồi đấy!"

Được rồi, Kỷ Diệc Hoành cũng thấy không sai. "Chờ tin tức của chị."

Anh lại nghĩ tới Thi Diễm thích suy nghĩ lung, sợ cô hiện tại lúng túng quay cuồng không biết phải bàn giao thế nào với cấp trên, không nhận được lại giục. "Nhanh lên một chút."

Nhanh cái đại gia nhà người!

Lục Nhất Lạc muốn đập điện thoại luôn cho rồi, rốt cuộc ai mới là lãnh đạo của ai hả?

Chuyện về kênh livestream cuối cùng được công bố trong nhóm kín của lãnh đạo cấp cao, chủ biên đọc thông báo, nơi khoe mắt đuôi lông mày đều không giấu được ý cười, "Lần này cảm ơn nhé, nhìn thoáng một chút, đều là người trẻ tuổi mà, sau này còn nhiều cơ hội lắm."

Vương Phân và Thi Diễm đều không có trong cái nhóm kia, Vương Phân nhỏ giọng hỏi sự tỷ ngồi bên cạnh. "Làm sao thế?"

Sắc mặt đối phương hết trắng lại xanh, không nói gì mà xoay người rồi đi.

Những ngày tiếp theo, Thi Diễm bận rộn muốn sút đầu mồ trán, vừa nghĩ ý tưởng cho buổi livestream đầu tiên, vừa phải ứng phó với bài tập và đợt thi sắp tới ở trường.

Cần tốt nghiệp, cô xin công ty cho nghỉ một thời gian, muốn tranh thủ chút thời gian cuối cùng dành cho ôn tập.

Thi Diễm nhìn Từ Từ Dịch thu dọn đồ đạc, Chu Tiểu Ngọc và Tưởng Tư Nam đã không còn cãi nhau chí chóe như ngày thường, ký túc xá yên tĩnh đến mức một con

muỗi bay qua cũng có thể nghe được tiếng vo ve.

"Từ Dịch, bao giờ cậu chuyển đi?"

"Thi xong sẽ chuyển, công ty đã sắp xếp cho chỗ ở với mấy người đồng nghiệp, điều kiện vật chất cũng không tệ lắm."

"Không sao không sao, còn có thể hẹn gặp nhau vào ngày chủ nhật mà."

Chóp mũi Thi Diễm chưa xót không chịu được, "Bốn năm đại học trải qua thật nhanh....."

"Sư tử nhỏ, cậu định ở đâu?"

"Còn phải nói sao?" Chu Tiểu Ngọc cũng không mấy lo lắng về Thi Diễm, "Nhà đại thần nha, ở đó thật tốt, ăn ngon uống ngon, còn được sớm chiều ở chung, nói không chừng ngày nào đó sẽ mời chúng ta uống rượu mừng đấy."

"Mình đang tìm chỗ, chắc là sẽ thuê chung."

Tường Tư Nam mù mịt hỏi. "Vì sao? Lễ nào Kỳ Diệc Hoành không cho cậu chuyển đến?"

"Mình sẽ không ở với cậu ấy."

Từ Từ Dịch thấy cô không muốn nói đến chủ đề này, liền lôi kéo Tường Tư Nam giúp mình thu dọn.

Mấy ngày nay Thi Diễm đều xem thông tin cho thuê phòng, chấm được hai chỗ, nhưng lại quá đắt đỏ, tuy là ở hai người nhưng mỗi tháng vẫn tốn kém tới 1200 tệ.

So với cái giá lý tưởng cô đưa ra vẫn cao hơn một chút.

"Sau khi thi xong sinh viên tốt nghiệp hàng năm đều sẽ đến tham gia đại hội, có người nói năm nay Tường Hi Duệ sẽ đến."

"Thật hả?" Chu Tiểu Ngọc kéo cái ghế dài ngồi xuống bên cạnh, "Đây chính là nhân vật cấp thần trong truyền thuyết đó."

"Đúng đó, con trai của Tường Viễn Chu tại Đông thành, mở công ty chuyên nghiên cứu và phát minh người máy. Một thời gian trước trên báo còn đăng lên, nói trong một trận động đất anh ấy đã đi theo một nhóm bác sĩ tham gia cứu hộ, cứu được không ít người."

Chu Tiểu Ngọc ôm cánh tay Thi Diễm, "Cậu thì hạnh phúc rồi, có đại thần che chở, cũng không cần hoa si người khác."

Thi Diễm muốn nói ra quan hệ của cô và Kỳ Diệc Hoành, nhưng cô lại mệt mỏi khi nghĩ đến phải ứng phó với mười vạn câu hỏi vì sao của bọn họ. Cô cũng không muốn vết sẹo của mình một lần lại một lần bị bóc ra, vậy nên, cách tốt nhất chính là trầm mặc không nói.

Thi xong, toàn bộ sinh viên khóa Thi Diễm đều được thông báo đến hội trường.

Giáo viên chủ nhiệm từ rất xa đã vẫy tay với đám người Thi Diễm, "Tìm theo vị trí ngồi nhé, lớp sáu là hàng thứ 12, trên đầu hàng đã ghi tên lớp rồi, mấy đứa tự tìm đi."

Bên trong hội trường đã ngồi kín chỗ, Thi Diễm ngồi sát bên cạnh Tường Tư Nam, đợi đến khi mọi người đến đông đủ lãnh đạo trường mới đi lên ngồi xuống.

Thi Diễm lần đầu tiên trong đời cảm thấy giọng nói của bọn họ đặc biệt thân thiết đến thế, có lẽ là vì đang cảm khái với cuộc sống an nhàn sắp trôi qua.

Trước đây còn luôn miệng oán giận vị thầy giáo nào đó luôn kéo dài giờ học không chịu cho về, oán giận di quản lý ký túc giọng quá to không dễ trừu, còn ghét bỏ cơm trong nhà ăn khó ăn quá thế. Nhưng là đến thời khắc chia tay mới có thể chân chính hiểu được, từ nay về sau, cũng sẽ không còn nơi nào bao dung tất cả những lỗi lầm của bọn họ, dành cho bọn họ lòng khoan dung bao la nhất.

Thi Diễm ngồi đó nhắm nháp đủ thứ tư vị.

Từ Từ Dịch đột nhiên huyếch cánh tay cô. "Đại thần nhà cậu kia."

Thi Diễm định thần, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành thay mặt cho hội sinh viên lên đài phát biểu. Bốn chữ đại thần nhà cậu này chính là cái danh mà Thi Diễm thích nghe nhất.

Sau đó, có người lên đài trao giải cho Kỳ Diệc Hoành, Thi Diễm nhìn thấy hàng đầu tiên có một người đứng lên, người đó mặc một thân âu phục đen, trước khi lên đài còn nói gì đó với người bên cạnh, cử chỉ thân mật, mơ hồ mang theo mấy phần ý cười.

Thi Diễm vỗ tay theo đám đông, có người gọi lớn tên của người nọ. "Là Tường Hi Duệ, Tường Hi Duệ đến thật rồi."

Thi Diễm nhìn thấy Tường Hi Duệ cầm bằng khen trao cho Kỳ Diệc Hoành, hai người bắt tay, còn thấp giọng nói với nhau hai câu.

Những người ưu tú đều mang theo thứ phẩm chất tinh anh hấp dẫn chết người, Tường Hi Duệ nhìn xuống dưới khán đài, Tường Tư Lâm nháy mắt với anh một cái.

"Rất vui vì còn có cơ hội trở lại trường cũ, cũng vô cùng vinh hạnh vì được trao giải cho Kỳ Diệc Hoành....."

Từ Từ Dịch nhỏ giọng nói với Thi Diễm, "Nghe nói khóa tốt nghiệp năm nay có người được tuyển vào công ty của Tường Hi Duệ, còn nghe nói anh ấy vẫn luôn quyên góp tiền cho nhà trường, cấp tiền cho một phòng nghiên cứu."

"Thật tốt."

"Đúng vậy, thật hâm mộ những người như vậy mà."

Thị Diễm vừa nghe tiếng nói chuyện truyền đến từ phía sau, vừa nhìn theo bóng dáng của Kỳ Diệc Hoành. Bốn phía đều có người đưa mắt nhìn tới, mỗi cái ánh mắt đều là mang theo hâm mộ, thế nhưng trong lòng Thị Diễm lại chỉ thấy chua xót.

Tướng Hi Duệ phát biểu xong thì đi xuống, trở về chỗ ngồi, Tướng Từ Lâm ngồi bên cạnh ghé sát đến bên tai anh. "Duệ Duệ, bao giờ chúng ta đi?"

"Đợi lát nữa."

"Không biết quán kem cạnh trường còn không nhỉ? Em muốn ăn."

Tướng Hi Duệ hạ giọng nói, "Còn."

"Sao anh biết?"

Anh đưa tay nắm chặt bàn tay cô, "Ngày hôm qua lúc đi qua đây có đề ý, biết là em thèm ăn."

Ngón tay Tướng Từ Lâm nằm trong lòng bàn tay anh khẽ nhẹ hai cái, liền bị Tướng Hi Duệ nắm lại thật chặt.

Đại hội kết thúc, đám người Thị Diễm đứng ngoài cửa chờ mấy người bạn khác.

Sau khi tốt nghiệp sợ là sẽ khó có cơ hội gặp lại nhau nên lớp trưởng đề nghị sinh viên lớp sáu cùng nhau chụp ảnh kỷ niệm.

Đợi đến khi có mặt đầy đủ, mọi người mới đi về phía sân thể dục.

Tướng Từ Nam tỉnh mắt, liếc một cái liền thấy được bóng người của Kỳ Diệc Hoành, "Đại thần!"

Trái tim Thị Diễm đánh thịch một cái, muốn ngăn cũng đã không còn kịp, Tướng Từ Nam dùng sức vẫy tay, "Ồ đây."

Kỳ Diệc Hoành đi đến trước mặt mọi người, Tướng Từ Nam lên tiếng mời mọc, "Cùng tụi này đi chụp ảnh đi, mình giúp cậu và Sư tử nhỏ chụp mấy tấm."

Thị Diễm vội nói, "Cậu ấy rất bận....."

"Đúng, tôi còn có việc."

Từ Từ Dịch theo bản năng nhủ mảy, sinh viên lớp sáu đều chưa đi, đang quan sát tình hình bên này. Tướng Từ Nam hết nhìn Kỳ Diệc Hoành, lại quay sang nhìn Thị Diễm. "Cũng đã tốt nghiệp rồi, cơ hội hiếm hoi lắm đó."

Khuôn mặt nhỏ của Thị Diễm đã đỏ đến mang tai, cô cũng không muốn bị người ta nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành tỏ thái độ lạnh nhạt với cô.

Từ Từ Dịch kéo cánh tay Thị Diễm, "Hai người bình thường chắc cũng không có bao nhiêu cơ hội chụp ảnh chung nhỉ? Kỹ thuật chụp ảnh của Tướng Từ Nam rất tốt, tuyệt đối đừng bỏ lỡ."

Kỳ Diệc Hoành nhìn Thị Diễm chăm chú, đúng là anh và Thị Diễm từ những lúc tình cờ chụp ảnh tự sướng ở bên ngoài thì cũng không có tấm nào ra dáng cho lắm.

Sau đó nếu nhớ lại, tám phần sẽ trở thành tiếc nuối phải không?

Kỳ Diệc Hoành thu lại tầm mắt, "Chụp ở đâu?"

"Sân thể dục."

Kỳ Diệc Hoành đưa tay, kẹp lấy cái cổ của Thị Diễm kéo đi, "Đi."

Thị Diễm chân ngắn, chỉ có thể bước nhanh theo anh, anh đi nhanh, cô lại phải bước mà như chạy, thật sự bất nạt người quá rồi!

Phía sau mọi người vẫn còn nhìn theo, lớp trưởng đi đầu cười trêu chọc, "Thị Diễm, cậu phải lớn hơn một chút nữa mới được."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Giới thiệu với mọi người một chút, đây là bạn gái tôi

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Đến sân thể dục Kỳ Diệc Hoành mới thả tay.

Thi Diễm xoa xoa cái cổ, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, suýt thì bị kẹp chết rồi.

Mấy người Tường Tư Nam đều đi theo phía sau, Từ Từ Dịch tiến lên đưa tay ra trước mặt Kỳ Diệc Hoành, "Minh giúp cậu cầm đồ đi."

"Cảm ơn." Kỳ Diệc Hoành đưa chiếc túi trong tay cho cô ấy.

"Chụp dưới cây bạch quả này nè," Tường Tư Nam chỉ bên cạnh Thi Diễm, "Còn có thể bắt được một góc của lớp học, hoàn hảo."

Thi Diễm đứng tại chỗ không nhúc nhích, Kỳ Diệc Hoành đứng cạnh cô, Tường Tư Nam lấy điện thoại ra chọn góc chụp, "Hai người làm cái gì đấy, chẳng cảm giác được chút thân mật nào cả. Sư tử nhỏ, mặt cậu sao lại cứng ngắc thế?"

Thi Diễm cực kỳ miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, Tường Tư Nam vô cùng ghét bỏ, "Cười gì mà so với khóc còn khó coi hơn."

Kỳ Diệc Hoành lấy điện thoại ra đưa cho Tường Tư Nam "Lấy cái của tôi chụp đi."

"Được rồi."

Anh quay lại bên người Thi Diễm, cánh tay tự nhiên đặt trên bả vai cô. Tường Tư Nam thấy sắc mặt của Thi Diễm cũng hơi đổi, mơ hồ cảm thấy gì đó không đúng. Nếu đặt ở ngày thường, Thi Diễm cũng chỉ hơi ngượng ngừng một chút thôi, nhưng hiện tại dù Kỳ Diệc Hoành đã ôm cô, hai tay Thi Diễm vẫn chỉ quy củ đặt trước người, một chút ý tứ muốn đáp lại cũng không có.

Tường Tư Nam cầm điện thoại chụp liền mấy tấm, Thi Diễm cười đến mức khóe miệng cũng muốn nứt ra.

"Thi Diễm thật hạnh phúc."

"Chứ còn gì nữa, đây gọi là gì nhỉ, tình yêu từ học đường lên đến lễ đường?"

"Đám cầu hôn thân chúng ta mới là đáng thương nhất, không tiền không đối tượng....."

Thi Diễm muốn giả vờ như không nghe thấy, nhưng mọi người lại cảm thấy chủ đề này thú vị, càng nói càng hăng say.

"Được rồi, trai xinh gái đẹp, thật khiến người ta ngưỡng mộ mà." Tường Tư Nam thương thức kiệt tác của mình, Kỳ Diệc Hoành buông tay ra đi tới. "Tôi xem một chút."

Cô ấy đưa điện thoại trả lại cho Kỳ Diệc Hoành, anh lật xem từng cái một, mãi đến khi cảm thấy hài lòng mới thu điện thoại về.

"Cảm ơn."

"Cậu là em rể của tụi này, không cần khách sáo."

Kỳ Diệc Hoành quay đầu nhìn Thi Diễm, "Đã xác định được ngày livestream chưa?"

"Rồi, thứ ba tuần sau."

"Ngày kia tôi rảnh, đây là chương trình đầu tiên của cậu, không cần thử kịch bản trước với tôi sao?"

"Cần," Thi Diễm nghe vậy, trong mắt tỏa sáng, "Rất quan trọng."

"Vậy đến lúc đó tới tìm tôi."

"Được."

Kỳ Diệc Hoành nhận lấy chiếc túi từ trong tay Từ Từ Dịch rồi rời đi. Thi Diễm cũng đã nghĩ đến chuyện này rồi, chỉ là vì ngại không dám đi làm phiền Kỳ Diệc Hoành nên lờ mờ chùng đến tận bây giờ.

Cùng ngày hôm đó, Từ Từ Dịch rời khỏi ký túc xá.

Mấy người trong ký túc xá giúp cô ấy mang đồ chuyển đến nơi ở mới, lúc Thi Diễm trở lại ký túc xá đã nhìn thấy ngoài cổng có rất nhiều xe con dừng lại. Nhà người khác ba hoặc mẹ đều đã đến hết rồi, có những người còn có cả ba và mẹ đến đón, trên đường ồn ào náo nhiệt. "Mang mấy cái này về làm gì? Bỏ đi đi thôi, cái chăn này cầm về cũng bỏ xó."

Thi Diễm nhìn thấy trên mặt mấy người bạn đó là không kiên nhẫn và bức bối, nhưng cô đứng một bên nghe được lại cảm thấy hâm mộ vô cùng.

Từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa từng được trải qua cảm giác này, bởi vậy mới không thể hiểu được vì sao người khác lại cảm thấy phiền như thế.

Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc cũng sẽ chuyển đi vào ngày mai, đồ đạc đều đã thu dọn gần hết, lúc Thi Diễm đi qua phòng quản lý ký túc, di quản lý lo cái đầu ra hỏi cô, "Thi Diễm, bao giờ chuyển đi thế?"

"Mấy ngày nữa ạ."

"Phải nhanh nhanh không thì hết phòng đó."

Thi Diễm gật đầu. "Vâng, con đang tìm phòng đây ạ."

Bởi vì cung không đủ cầu nên rất nhiều sinh viên khóa này không đủ kinh phí sẽ lựa chọn thuê chung phòng, chỉ là muốn tìm người thuê chung thật sự rất khó.

Lúc Tường Tư Nam đi còn ôm Thi Diễm la khóc một trận, Chu Tiểu Ngọc cũng rom róm nước mắt, ký túc xá náo nhiệt bốn năm cuối cùng chỉ còn lại Thi Diễm lui thủ một mình.

Cô có chút mờ mịt nhìn cánh cửa còn mở rộng, phảng phất vẫn nhìn thấy mấy cô bạn cùng phòng vừa cười đùa vừa xách phích nước nóng đi vào trong.

Tìm nhà không phải chuyện có thể giải quyết trong ngày một ngày hai, buổi sáng Thi Diễm đã đi xem mấy chỗ, nhưng sau khi biết được người thuê chung phòng là con trai thì đều bị dọa cho chạy té khói.

Ăn xong cơm trưa, cô trực tiếp tìm đến nhà Kỳ Diệc Hoành, đến dưới tòa chung cư mới lôi điện thoại ra gọi cho anh.

"Minh đến rồi, cậu xuống đây đi, chúng ta tìm cái quán cà phê nào đó thảo luận nhé?"

"Trong nhà không có ai, cậu lên thẳng đây."

Kỳ Diệc Hoành nói xong thì cúp điện thoại, Thi Diễm đành xách chiếc túi đi vào.

Bấm chuông cửa, không quá ba, năm giây sau đã thấy Kỳ Diệc Hoành đi tới mở cửa ra.

Thi Diễm đưa thứ cầm trong tay tới. "Mua cho cậu chút hoa quả."

Kỳ Diệc Hoành nghiêng người để Thi Diễm đi vào trong, cô đặt chiếc túi lên bàn ăn.

Phách Cáp từ ban công chạy ra, nhảy hai chân lên ôm lấy chân Thi Diễm, miệng còn không ngừng sủa. Thi Diễm ngồi xuống, vui vẻ vuốt cái đầu lông xù của nó. "Mày dạo này thế nào? Có ngoan không?"

Phách Cáp mặc một chiếc áo màu hồng phấn, cảm giác vui vẻ mười phần. Kỳ Diệc Hoành đi ra ban công, Thi Diễm liếc mắt, đứng dậy theo. "Phách Cáp ngoan, tự chơi một mình đi nha, lát nữa chị ra chơi với em sau."

Thi Diễm lấy tập kịch bản trong túi ra, ngoài ban công có một cái ghế tre nhỏ, là khi trước cô và Kỳ Diệc Hoành đi cỏ trần chơi mua từ một người nghệ nhân đan tre già.

Thi Diễm đưa tập kịch bản cho Kỳ Diệc Hoành, "Cậu xem một chút đi."

"Ngồi."

Thi Diễm ngồi xuống chiếc ghế tre nhỏ, Kỳ Diệc Hoành tiện tay mở ra một tờ, "Cậu không xuất hiện trên ống kính?"

Thi Diễm né tránh ánh mắt của anh, "Ừ, mình ở bên cạnh phối hợp với cậu là được rồi."

"Chương trình livestream của cậu, cậu không xuất hiện, tính làm thế nào để giữ tên tuổi?"

Thi Diễm cũng vì chuyện này mà mất ngủ liên mấy ngày, quan hệ của cô và Kỳ Diệc Hoành rất nhiều người biết đến, chỉ cần lộ mặt một cái là sẽ lập tức bị người xem nhận ra.

Tập đầu tiên của cô thu hút sự quan tâm của cả nhân viên và lãnh đạo Ái Khốc, chủ đề thảo luận trên livestream cái gì cũng có, cô thật sự không dám mạo hiểm.

"Không sao, đến tập thứ hai mình sẽ lộ diện."

"Như vậy cũng không phải cách hay. Tôi dạy cho cậu một chiêu, cậu chuẩn bị một cái mặt nạ che khuất đến chóp mũi, loại đặt làm riêng ấy, đẹp một chút. Chỉ cần nói là phúc lợi phát sóng, đến lúc đó tôi cũng giúp cậu góp mấy câu."

Thi Diễm thế nào lại cứ cảm thấy cái đề xuất này quái quái? "Như vậy cũng được hả?"

"Cậu không tin tôi?"

"Đeo mặt nạ có phải là không tôn trọng người xem không?"

Tầm mắt Kỳ Diệc Hoành dời xuống tập kịch bản, "Toàn bộ quá trình cậu đều không ra mặt mới là không tôn trọng người xem."

Thi Diễm trầm nghĩ, cũng đúng, Kỳ Diệc Hoành thấy cô cau mày liền đoán được trong lòng cô đang lo lắng cái gì. "Tôi giúp cậu nói với Ái Khốc một tiếng, cứ coi như là yêu cầu của tôi."

"Nghe có vẻ không ổn lắm?"

"Vậy cậu có tự nói ra được không?"

Khóc miệng Thi Diễm không nhận được khe cong lên, "Được rồi."

Kỳ Diệc Hoành chăm chú nhìn kịch bản của Thi Diễm, bởi vì quan hệ đặc thù của bọn họ nên có rất nhiều vấn đề Thi Diễm đều cẩn thận tránh đi, kỹ năng viết kịch bản cũng càng ngày càng gọn gàng ngay ngắn, đọc qua có cảm giác rất chuyên nghiệp. Anh cũng không đưa ra ý kiến chỉnh sửa gì, hơi dựa người về sau, "Tìm được chỗ ở chưa?"

Chóp mũi Thi Diễm lấm tấm mồ hôi, nghĩ đến ngày hôm nay đến xem phòng, vừa đẩy cửa ra mùi thuốc lá lập tức thi nhau chen vào lỗ mũi thì không nhận được cau mày, khẽ lắc đầu, "Vẫn đang tìm."

"Thi Diễm, chúng ta sắp tách ra được nửa năm rồi."

Mỗi ngày trôi qua cô đều đếm nhẩm trong lòng, dĩ nhiên rõ ràng.

Ánh mắt Thi Diễm không được tự nhiên nhìn đi nơi khác, "Thế hả? Minh bận quá, không nhớ rõ thời gian."

"Cậu cảm thấy có thể quên tôi không?"

Vấn đề một lần nữa bị chọc thủng, trở thành tảng đá nặng đặt trong lòng Thi Diễm. Cô bày ra cái vẻ mặt đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, "Minh vì sao phải quên cậu chứ, có chăng là, nhớ cậu cũng rất rất tốt."

"Cho nên?" Ánh mắt trầm thấp của Kỷ Diệc Hoành rơi xuống đỉnh đầu cô.

"Minh thấy cậu càng ngày càng tốt, mình rất vui."

"Cậu còn nhớ tôi đã từng nói gì với cậu không? Nếu trong vòng nửa năm cậu cảm thấy không thể sống tốt thì chúng ta lập tức kết hôn."

Thi Diễm chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, theo bản năng rụt hai chân lại, mắt cũng không biết phải nhìn đi nơi nào, "Nhưng mình sống rất tốt."

Kỷ Diệc Hoành vốn cho rằng thời gian nửa năm này sẽ giúp cô nghĩ rõ ràng thông suốt, chỉ cần cho cô nếm chút vị đắng thì sẽ nhận ra khi ở cạnh anh tốt bao nhiêu. Nhưng hiện tại xem ra, dù cho cho cô hai năm, ba năm cũng đều vô dụng, cô đã quyết tâm miệng không nói ra một câu nhớ anh, càng không nghĩ đến chuyện tái hợp.

Cô cứ mãi như con rùa nhỏ, thích rụt cổ ẩn nấp trong cái mai của mình, chỉ cần anh bất động, cô cũng sẽ vĩnh viễn không chủ động bước ra.

Thi Diễm dè dặt nhìn anh, Kỷ Diệc Hoành không muốn đáp lời của cô, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi, càng lúc càng đáng sợ.

"Kịch bản mình viết không có vấn đề gì chứ?"

"Ừ."

"Vậy kịch bản để ở chỗ cậu, cậu từ từ nghĩ xem cần phải trả lời như thế nào."

Thi Diễm không có thời gian ở lại lâu, Kỷ Diệc Hoành cũng không giữ. Phòng livestream còn cần trang trí thêm một chút nữa, cô muốn đến chợ hoa.

Tuy trước đây Thi Diễm đã có kinh nghiệm, nhưng Kỷ Diệc Hoành khi đó và Kỷ Diệc Hoành đã hoàn toàn khác. Anh bây giờ đã là bậc siêu cấp đại thần trong giới lồng tiếng, Thi Diễm có linh cảm tập livestream đầu tiên này sẽ bị anh phá cho tanh bành.

Lúc Kỷ Diệc Hoành đến Ái Khốc, bên cạnh còn dẫn theo vài người.

Thi Diễm đưa anh thẳng vào phòng, đồ vật bên trong đều là tự cô chọn mua, anh nhìn thấy trên đó đặt một chiếc mặt nạ, xem ra cô vẫn rất biết nghe lời anh.

Kỷ Diệc Hoành nhin cười ngồi xuống, Thi Diễm so với anh căng thẳng hơn nhiều, ngồi bên cạnh điên cuồng uống nước.

Đến giờ, cô đeo mặt nạ lên, mở chế độ live. Thi Diễm nhìn số lượng người xem nhanh chóng tăng lên, thanh thanh cổ họng nói, "Hoành ngênh mọi người đến với buổi livestream của Sư tử nhỏ, ngày hôm nay tôi vô cùng may mắn mới được đại thần Kỷ Diệc Hoành đến với chương trình mở màn....."

Sau đó Thi Diễm giới thiệu các tác phẩm tiêu biểu và tác phẩm hoàn thành gần đây nhất của Kỷ Diệc Hoành.

"Sau đây, hãy để cho Kỷ Diệc Hoành lên tiếng chào hỏi mọi người nhé."

Kỷ Diệc Hoành ngồi trước ống kính, khuôn mặt đẹp hợp với hậu cảnh đầy ý vui, thật sự không tìm được điểm nào để bới móc. Thi Diễm mỉm cười nhìn anh, ra hiệu cho anh nói chuyện.

Không ngờ anh đột nhiên giơ tay lên, lấy cái mặt nạ trên mặt Thi Diễm ra. Nếu không phải vì có ống kính trước mặt, sợ là Thi Diễm đã nhảy dựng lên rồi. Kỷ Diệc Hoành chuyển mặt nạ sang một tay khác, hứng thú theo dõi vẻ mặt đặc sắc của Thi Diễm. Cô theo bản năng muốn đưa tay che mặt, nhưng nghĩ lại không được, đành phải thả tay xuống.

Kỷ Diệc Hoành lên tiếng chào, sau đó cũng không có ý muốn trả lại mặt nạ cho Thi Diễm.

Trái tim Thi Diễm cũng sắp nhảy đến cuống họng, cô không thể vào lúc này lại bỏ của chạy lấy người phải không? Thi Diễm chỉ có thể liều mạng tiếp tục dẫn chương trình.

Trợ lý của Kỷ Diệc Hoành ngồi bên ngoài, có người đưa cho cô ấy đồ ăn và nước uống, trợ lý bèn cầm theo đi vào phòng livestream, chỉ sợ Kỷ Diệc Hoành ngồi trong đó lại nói lung tung.

Nhưng cô ấy vừa nhìn khu bình luận, lập tức bị dọa cho sợ ngây người.

Có rất nhiều người bắt đầu bình luận, "Đây không phải là Thi Diễm à? Bạn gái của Kỷ Diệc Hoành đây mà."

Phần lớn người ở đây vẫn không biết quan hệ của Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành, "Nói vớ vẩn, Kỷ Diệc Hoành có bạn gái từ bao giờ?"

"Khi còn ở đại học bọn họ là một đôi đó, khi đó các buổi phát sóng trực tiếp của Kỷ Diệc Hoành đều là cô ấy dẫn, hai người bọn họ đều là sinh viên Đông Đại!"

"Đeo mặt nạ là vì sợ bị chúng ta nhận ra sao? Moahaha, vô dụng thôi, đã nhận ra rồi nhé!"

Thi Diễm len lén nhìn khu bình luận, làm sao bây giờ, nhưng sợ thì cũng chỉ có thể vờ như không nhìn thấy. Thi Diễm ép cho chính mình tỉnh táo lại, chiếu theo kịch bản trước đó đưa ra câu hỏi.

Mà khu bình luận vì sao lại biến thành như vậy trong lòng Kỳ Diệc Hoành đã rõ như gương, anh tiếp tục như không có chuyện gì nói chuyện với Thi Diễm.

Giọng nói của cô đã mang theo run rẩy, làm sao bây giờ, cô ngăn phòng vạ phòng cũng không phòng được cái tay kia của Kỳ Diệc Hoành, vì sao anh lại nhất định muốn làm vậy chứ?

Trong lòng Thi Diễm đã loạn muốn chết rồi, nếu không phải trong tay còn có kịch bản thì chắc cô đã ngồi ngay đơ ra từ lâu.

Trợ lý nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, xong rồi xong rồi, xảy ra chuyện xảy ra chuyện thật rồi, cô ấy đã biết buổi livestream này sớm muộn cũng xảy ra chuyện mà!

Cô ấy vội vàng gọi điện cho Lục Nhất Lạc, khu bình luận chông chắt đều nói Thi Diễm là bạn gái của Kỳ Diệc Hoành, scandal này một khi truyền ra họ làm sao có thể ép xuống đây?

Thi Diễm lại len lút đọc bình luận, cái đề tài này vì sao vẫn còn chưa kết thúc vậy trời?

Kỳ Diệc Hoành cũng rướn cổ lên nhìn một cái, "Nhiều người hỏi như vậy, vì sao cậu không trả lời?"

Sắc mặt cô càng ngày càng khó coi, Thi Diễm thấy khu bình luận càng điên cuồng hơn, điên rồi, điên thật rồi! Chuyện này thật sự vượt quá xa trong tưởng tượng của cô, Kỳ Diệc Hoành cũng đã nói đến đây, cô còn có thể tiếp tục mắt nhắm mắt mở được nữa sao?

Anh chọn một bình luận trong đó đọc lên, "Có phải vì Kỳ Diệc Hoành bạo hồng rồi nên mới bội tình bạc nghĩa, yêu cầu hai người chia tay không?"

"Không phải," Kỳ Diệc Hoành bày ra khuôn mặt nghiêm túc đáp, "Tôi không phải người như vậy."

Anh quay đầu nhìn sang Thi Diễm ngồi bên cạnh, ánh mắt của hai người chạm vào nhau. Thi Diễm nhìn thấy trong mắt Kỳ Diệc Hoành chất đầy ý xấu, thật sự muốn đứng dậy chạy trốn. Cô cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, có cảm giác như bản thân đang đi xuống một cái bẫy lớn.

Kỳ Diệc Hoành đưa tay kéo chiếc ghế của cô về phía mình, một phát bắt lấy tay Thi Diễm, "Giới thiệu với mọi người một chút, đây là bạn gái tôi."

Trong phòng làm việc, chủ biên phun thẳng ngum cà phê trong miệng lên màn hình điện thoại.

Ngoài phòng làm việc, cô trợ lý nhỏ của Kỳ Diệc Hoành gấp đến mức nhảy lên như con chơi chơi.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, Thi Diễm đầu vầng mắt hoa, chỉ cảm thấy trời đất sập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Cường chế dọn nhà giúp cô

Dịch: CP88

Buổi livestream tốt lành cứ như vậy bị Kỳ Diệc Hoành phá cho rối tinh rối mù, loạn tanh bành.

Lòng bàn tay Thi Diễm đều là mồ hôi, cô muốn rút tay về, thế nhưng Kỳ Diệc Hoành lại cầm chặt không buông.

Anh thậm chí còn xoay ống kính đến trước mặt Thi Diễm, để cô nhìn thấy khuôn mặt tràn ngập kinh ngạc và giật mình không thể che giấu của bản thân.

"Nào, chào hỏi mọi người đi."

Thi Diễm theo bản năng che mặt, Kỳ Diệc Hoành lại kéo tay cô xuống, "Rất nhiều người đã biết cậu từ trước rồi, không cần che."

Lục Nhất Lạc nhận được tin tức, không một phút chậm trễ tiến vào kênh livestream, nhìn một cái liền bị dọa cho sợ phải thoát vội ra.

Cô ấy gấp gấp gọi điện cho Kỳ Diệc Hoành, nhưng điện thoại của anh đặt ở chỗ trợ lý, cô ấy vậy mà quên mất cả chuyện này.

Cô ấy lại gọi cho Thi Diễm, nhưng dĩ nhiên hiện tại Thi Diễm cũng không thể nghe được.

Kỳ Diệc Hoành đúng là tự mình gây loạn mà, Thi Diễm bị anh dọa cho sợ đến mức không nói thành lời, cuối cùng vẫn là anh phải tự mình đứng ra khuấy động bầu không khí. "Đây là chương trình đầu tiên của bạn gái tôi, mọi người nồng nhiệt lên nào, ai đưa tên lửa tới vậy?"

"Tên lửa cũng là tiền phải không? Tiền thì thôi đi, tặng mấy cái vỗ tay hoặc hoa tươi gì đó ấy."

Kỳ Diệc Hoành cũng không cần Thi Diễm ngồi bên cạnh giúp anh dẫn lời, anh đọc bình luận lên, "Ngày hôm nay coi như chính thức công khai há?"

"Cũng không tính là như vậy, trước đó cũng có rất nhiều người biết rồi."

Thi Diễm nghe vậy, trong lòng lại thảm than thêm một nghìn cái không tốt. Cô muốn cướp về quyền chủ động, liền cố gắng hết sức chuyển chủ đề về tác phẩm gần đây

nhất của Kỳ Diệc Hoành. "Tôi tin tưởng mọi người xem tivi đều biết nhân vật Cô Dạ Kiết kia vừa máu lạnh lại vừa xấu xa, cực kỳ khó nắm bắt, nhưng cậu và tác phẩm này có thể nói là vô cùng có duyên. Theo mình được biết, bản kịch truyền thanh trước đó cũng là cậu thực hiện, hiện tại lại tiếp tục lồng tiếng cho bản hoạt hình, hẳn là cậu đối với nhân vật này đã rất hiểu rõ rồi nhỉ?"

Kỳ Diệc Hoành nghe, trầm thấp cười thành tiếng. "Cái gì mà theo cậu biết, khi còn ở đại học đi ra ngoài làm việc không phải đều là cậu ở bên cạnh à?"

Khu bình luận luôn có mấy tài khoản chỉ cần thấy cơ hội sẽ nhanh nhẩu xen vào. "Rắc thức ăn cho chó cũng quá không nề mặt rồi."

"Hai người chắc đã bên nhau hơn hai năm rồi nhỉ?"

"Hâm mộ hâm mộ, kết hôn nhớ mời tụi này ăn kẹo cưới nhé."

Khỏe mắt Thi Diễm giật giật, lúc cô và Kỳ Diệc Hoành xem xét bản thảo cũng không hề thấy anh nói trước sẽ có tình huống như vậy. Mà bây giờ đầu óc cô có loạn thế nào cũng phải nhắm mắt tiếp tục.

Nhưng điểm mấu chốt là, Kỳ Diệc Hoành không chịu phối hợp!

Mỗi lần Thi Diễm muốn kéo đề tài đi, anh lại không chút kiêng nể kéo lại về.

Mà bên trong tòa nhà Ái Khốc cũng bùng nổ rồi, Tiêu Hồng đẩy cửa phòng làm việc của chủ biên. "Em đã nói cô gái nhỏ Thi Diễm này không đơn giản rồi mà. Thấy Kỳ Diệc Hoành nói gì không? Bọn họ sớm đã là một đôi!"

Đồng nghiệp của Vương Phân an ủi cô ta, "Hèn gì cậu tranh không nổi với Thi Diễm kia, người ta có bạn trai che chở, cậu có thua cũng không quá oan ức."

Buổi livestream còn chưa kết thúc, tiết mục Kỳ Diệc Hoành công khai người yêu cứ như vậy leo lên hạng nhất hot search.

Rất nhanh, dòng nước lũ người ào ào tràn vào buổi phát sóng trực tiếp.

Mục đích của Kỳ Diệc Hoành đã đạt được, sau đó liền vô cùng phối hợp với Thi Diễm.

Thi Diễm căn chuẩn thời gian, kiểm soát nhịp điệu, trong đầu thật sự không còn chỗ để mà suy nghĩ đến chuyện sau khi buổi livestream này kết thúc nữa.

Ôm theo bộ não căng phình đến khi buổi phát sóng kết thúc, Thi Diễm như có lửa đốt sau mông đóng kênh lại, sau đó nổi điên gào lên với Kỳ Diệc Hoành. "Cậu có ý gì hả?"

"Bây giờ tất cả mọi người đều biết chúng ta bên nhau rồi, cậu muốn trốn cũng đừng hòng trốn được."

Ngón tay Thi Diễm run run, chỉ anh. "Chúng ta cũng đã chia tay rồi!"

"Nhưng xem ra ở trước mặt mọi người chúng ta vẫn chưa hề tách ra."

"Đó là cậu khiến bọn họ..... cậu khiến bọn họ lầm tưởng như vậy!"

Kỳ Diệc Hoành thông dong ngồi đó, cầm đồ uống trên bàn, mở ra rồi uống hai hớp, "Cậu đừng nói những lời này với tôi, chỉ cần cậu ra khỏi cánh cửa này thì sẽ không thể giải thích rõ ràng rồi, hoàn toàn không cần ở đây phí nước bọt với tôi."

Nếu như vậy rồi mà cô vẫn còn có thể rũ sạch quan hệ này, thì coi như Kỳ Diệc Hoành thua.

Thi Diễm tức giận đứng lên, cô đi ra, kéo mở cánh cửa.

Trợ lý của Kỳ Diệc Hoành còn đang áp tai nghe lên, cửa mở ra cũng xem thì ngã chổng vó. Cô ấy nhìn Kỳ Diệc Hoành ngồi ngهنghen ngang trong phòng. "Lần này anh chết chắc rồi, chị Nhất Lạc nhất định đã bị anh chọc cho tức điên."

Thi Diễm đi ra ngoài một bước, bên ngoài đã đứng đầy người.

"Trời ạ, Thi Diễm, em giấu thật kỹ nha, Kỳ Diệc Hoành vậy mà lại là bạn trai em!"

"Không phải, không phải," Thi Diễm sốt ruột giải thích, "Cậu ấy không phải....."

"Thật là lằng nhằng quá đi, hâm mộ quá đi!"

"Không trách được Vương Phân lại thua thảm như vậy."

"Chị đã nói rồi mà, Kỳ Diệc Hoành sao có thể chính miệng đồng ý với em chứ?"

Thi Diễm muốn nói thật ra bọn họ đã chia tay, cô nhìn thấy chủ biên và Tiêu Hồng đi tới, Tiêu Hồng đến trước mặt cô, vỗ vỗ vai Thi Diễm. "Có tiền đồ đấy."

"Em và Kỳ Diệc Hoành..... không phải loại quan hệ đó."

Chủ biên nghe không lọt, "Tập phát sóng đầu tiên thành công vượt sức mong đợi, Kỳ Diệc Hoành vì em đúng là không tiếc dốc hết vốn liếng. Mà tự khai tình yêu này cũng đã đủ hấp dẫn ánh mắt của mọi người, lần này xem như chương trình của em một lần nổi danh, sau này cũng không cần sợ sẽ không có ai xem."

Trợ lý của Kỳ Diệc Hoành đứng bên cạnh, khuôn mặt nhỏ méo xệch, Ái Khốc bọn họ có thể vui vẻ tươi cười, nhưng cô ấy trở về còn không biết sẽ phải chịu sự trừng phạt gì đây.

Chuyện công khai người yêu này bọn họ không hề được báo trước một tiếng, mà đây cũng là điều Lục Nhất Lạc kiêng kỵ nhất.

Thi Diễm nhìn trước mặt chật kín người, có một số chuyện cô vẫn muốn giải thích. "Em thật sự không phải bạn gái của Kỳ Diệc Hoành."

"Biết rồi biết rồi, sắp kết hôn rồi phải không? Phải là người một nhà chứ gì?"

"....."

Kỳ Diệc Hoành nói đúng, cô sẽ không thể giải thích rõ ràng cái gì.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, chủ biên tiến lên bắt tay với Kỳ Diệc Hoành. Anh liếc mắt nhìn Thi Diễm một cái, thấy mặt cô đã biến thành màu gan heo.

"Sau này Diễm Diễm nhà em ở đây phải nhờ chị chiếu cố hơn."

"Ồi chào, đừng khách khí, đây là chuyện đương nhiên thôi."

Khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm hết xanh lại trắng, chủ biên cười cười kéo Thi Diễm qua, "Giấu thật giỏi nha, đến cả chị cũng không nói."

"Là vì em." Kỳ Diệc Hoành hiện tại đúng là ôm hết vào người, "Công ty có quy định, khoảng thời gian đó Thi Diễm phải chịu ủy khuất nhiều rồi."

"Đã hiểu đã hiểu," Mọi người ở đây đều đã lẫn lộn đủ lâu trong cái giới này, có những quy tắc đương nhiên hiểu, "Yên tâm đi, sau này Thi Diễm ở chỗ chị tuyệt đối sẽ không có nửa điểm oan ức."

Bọn họ cứ như vậy nói một hai câu, liền bán cô không còn tí ti.

Trợ lý đưa điện thoại cho Kỳ Diệc Hoành, anh liếc mắt, trên màn hình báo là Lục Nhất Lạc gọi tới.

Kỳ Diệc Hoành cầm điện thoại của mình về, tùy tiện nhét vào túi quần.

Anh còn có việc nên phải đi trước, Thi Diễm muốn trốn vào phòng, nhưng chủ biên đã giữ cánh tay của cô không buông, "Tiễn người ta một đoạn đi kia."

Cô trung ra cái mặt vô cùng không tình nguyện, chủ biên lại đẩy một cái, cô bắt đầu đi đành dẫn Kỳ Diệc Hoành ra ngoài.

Cả một đoạn đường Thi Diễm đều bị người ta vây xem, cô hạ giọng nói. "Cậu nhất định là điên rồi."

"Tôi vẫn khỏe mạnh thế này, điên là điên thế nào?"

"Những kẻ trên mạng kia chỉ cần bỏ ra chút công sức là có thể bôi bác toàn bộ thông tin về mình, đến lúc đó chuyện của ba mình cũng sẽ không giấu nổi. Cậu....." Thi Diễm càng nghĩ càng sợ, "Cậu vì sao nhất định phải để mình liên lụy chứ."

"Ba cậu là ba cậu, cậu là cậu, tôi cũng không tin mình lại có thể bị người ta phá bĩnh cách đó."

Trợ lý đi bên cạnh không nhịn được chen vào một câu. "Ngộ nhờ bị đối thủ cạnh tranh lợi dụng thì phải làm sao? Đến lúc đó mua thủy quân bôi đen, anh không sợ bị người ta xé nát à."

Cô ấy tuy là không rõ ràng chuyện Thi Diễm nói tới nghiêm trọng đến mức nào, nhưng không thể nói là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới phải không?

"Vậy thì cứ thử xem, xem xem bọn họ có thể xé anh ra hay không."

"Anh..... anh đúng là nói thật nhẹ nhàng." Trợ lý không làm gì được anh, nhỏ giọng than.

Thi Diễm cau mày, trong lòng đầy một bụng tâm sự, "Còn có thể cứu vãn không? Hay là nói chúng ta đã chia tay rồi đi."

Chiều này sợ là cũng không được, anh vừa mới nói như vậy trên livestream, nếu xoay người một cái liền nói đã chia tay, vậy khi đó lại có người nói Kỳ Diệc Hoành sợ chuyện của Thi Niên Thịnh liên lụy đến anh, không phải anh lại thành thằng con trai cặn bã rồi sao?

Cô gấp muốn chết, nhưng bộ dạng của anh một chút cũng không vội, lúc đi còn vẫy tay với cô.

Thi Diễm cúi đầu ủ rũ quay lại công ty, bên trong còn có mấy người thích hóng hớt chuyện đang chờ đây. Mà điều đáng chết nhất là cô không dám nói lung tung, đến cả chuyện đã chia tay với Kỳ Diệc Hoành cũng không dám nói ra.

Sau khi tan ca trở về ký túc xá, Thi Diễm đúng là có chút chột dạ, dù sao mỗi ngày đi quản lý ký túc đều nhìn chăm chăm cô. Thi Diễm là người cuối cùng còn ở lì lại không đi, thật sự là xấu hổ muốn chết rồi, Thi Diễm cúi gằm mặt rồi đi vào trong.

"Thi Diễm!"

Thi Diễm vội dừng lại. "Dì, thật ngại quá, hai ngày nữa con lập tức chuyển đi....."

"Không phải bạn trai con đã mang đồ đi hết rồi à? Sao lại quay về đây?"

"Gì cơ ạ?" Thi Diễm đi về phía bà ấy. "Bạn trai con?"

"Kỳ Diệc Hoành đó."

Thi Diễm vội chạy về ký túc xá, chìa khóa vẫn còn ở chỗ cô đây. Thi Diễm mở cửa đi vào, bên trong trống trơn, toàn bộ đã bị mang đi.

Đi quản lý ký túc cũng theo lên, "Con đưa chìa khóa cho đi đi, lát nữa đi cũng phải về nhà rồi."

Thị Diễm đưa chìa khóa cho bà ấy, "Thật ngại quá, mấy ngày nay làm phiền đi rồi."

"Không sao không sao."

Tất cả mọi thứ của cô đều đã bị mang đi, Thị Diễm cũng chỉ có thể gọi cho Kỳ Diệc Hoành. Thị Diễm vừa đi vừa gọi cho anh, nhưng điện thoại luôn báo bận, Thị Diễm bất đắc dĩ đành lên tàu điện ngầm tìm đến nhà anh.

Cô bấm chuông cửa, không lâu sau cánh cửa mở ra.

Thị Diễm nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành mặc bộ quần áo ngủ rộng rãi, dáng vẻ giống như vừa mới tắm xong. Cô đi vào trong rồi đóng cửa lại, "Hành lý của mình đâu?"

"Đều sắp xếp hết cho cậu rồi."

"Sắp xếp cái gì cơ?"

Kỳ Diệc Hoành chỉ chỉ căn phòng nhỏ.

Thị Diễm bước nhanh tới, cửa phòng khách vẫn còn mở, cô đi vào trong, mới phát hiện đồ trong hành lý của cô đều đã được dọn ra.

Mấy thứ đồ trang trí yêu thích của cô đều đặt trên bàn, còn có sách vở, ngay cả cốc uống nước cũng đã được đặt lên tủ đầu giường. Thị Diễm mở cửa tủ quần áo ra, bên trong treo kín quần áo của cô.

Cô xoay người nhìn Kỳ Diệc Hoành đang đứng ngoài cửa, "Cậu, cậu..... "

"Từ giờ cậu sẽ ở lại đây."

"Không thể được!" Thị Diễm kích động gào lên, cổ họng cũng muốn rách toạc, "Không thể ở đây."

"Vậy cậu lại chuyển về ký túc xá?"

Bị Kỳ Diệc Hoành dọn đồ cho trước, Thị Diễm đến cả chìa khóa cũng đã trả lại, lẽ nào lại đi thuê khách sạn? Nhưng cô xót tiền, cũng không có tiền ở khách sạn.

"Chăn đệm trên giường của cậu tôi đều đã giặt xong rồi."

"Cái gì cơ?" Thị Diễm thật hoài nghi mình nghe nhầm.

"Phoi ngoài ban công, còn chưa khô."

Thị Diễm siết chặt nắm đấm, "Kỳ Diệc Hoành, cậu không sợ tự chuốc lấy phiền phức sao?"

"Cậu chưa bao giờ là phiền phức của tôi."

Cô không nhịn được tiến lên hai bước, "Nhưng mình sợ, nhất định rồi sẽ có người tra ra chuyện của ba....."

Kỳ Diệc Hoành nghe vậy, kéo cô ôm vào ngực. Cô muốn giãy dụa thoát khỏi, Kỳ Diệc Hoành lại càng ôm chặt hơn, "Vậy thì sao chứ? Biết thì biết thôi, vì sao cậu lại cứ muốn làm cho mọi chuyện nát bung bét thành như vậy hả?"

"Không phải mình muốn vậy, là....."

"Không có gì so với việc chúng ta phải tách ra có thể tệ hại hơn được nữa, dù sao tôi cũng đã công khai rồi, tên đã bắn ra không thể thu về, cậu chỉ có thể cùng tôi đối mặt."

Kỳ Diệc Hoành biết, bình đến tương gần là nước cờ hiểm, nhưng nếu anh không chủ động bước một bước này, thì muốn cho Thị Diễm tự mình nghĩ thông gần như là chuyện không thể.

Thị Diễm hung hăng đánh anh một cái, bàn tay của Kỳ Diệc Hoành đặt trên đầu cô khẽ xoa, "Nếu cậu còn dám nói chia tay với tôi, tôi sẽ là người công khai trước không cần cậu nữa, sau đó lại tìm người phanh phui chuyện của ba cậu, để tất cả mọi người đến mắng chửi."

"Kỳ Diệc Hoành, cậu đúng là bệnh không nhẹ đâu." Bàn tay Thị Diễm đặt sau lưng anh dùng sức túm lấy.

"Cậu cứ ở đây trước cho tôi, còn những chuyện về sau không cần cậu phải quan tâm." Anh khẽ lùi lại, thấy được trên mặt Thị Diễm tràn đầy tức giận và bất đắc dĩ, anh khẽ kéo tay cô, "Tôi đã mua rất nhiều đồ ăn bỏ vào tủ lạnh, cơm tối còn chưa ăn nữa."

"Mình không làm!"

"Tôi làm, vậy được chưa nào?"

Thị Diễm còn lo lắng chuyện kia, trong mắt cô mọi thứ Kỳ Diệc Hoành làm đều là chuyện lớn, nhưng Kỳ Diệc Hoành nghĩ thoáng, trong mắt anh đều là chuyện tốt đến không thể tốt hơn.

Kỳ Diệc Hoành lấy đồ ăn từ trong tủ lạnh ra, ở bên cạnh giúp đỡ Thị Diễm bận rộn qua lại. Cô đẩy một bụng tâm sự, suy nghĩ trưa mai tranh thủ thời gian nghỉ ngơi sẽ đi xem nhà.

Thi Diễm đã đặt chuông báo thức, nhưng vì mất ngủ cả đêm nên đến tận khi trời sắp sáng mới chớp mắt được một lúc.

Chuông báo thức vang lên, cô lập tức ngồi bật dậy. Ngày hôm nay Kỳ Diệc Hoành không ra ngoài, cô muốn dậy sớm làm chút gì đó cho anh ăn.

Thi Diễm đi dép rồi hướng về phía phòng ăn, bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng lạch cạch trong nhà bếp, không ngờ Kỳ Diệc Hoành còn dậy sớm hơn cả cô.

Cô đi lên vài bước, vừa nhìn thấy bóng người từ trong bếp đi ra hai chân lập tức mềm nhũn. Du Lâm Tuệ đặt bát cháo lên bàn ăn, Thi Diễm lùi về sau mấy bước, "Bác..... bác gái."

Du Lâm Tuệ thả tay ra, trên người vẫn còn đeo tạp dề, "Dậy rồi à, sao không ngủ thêm chút nữa?"

Lời này là có ý gì?

Thi Diễm hoang mang cuống quýt không biết nói gì, "Cháu chỉ ở nhờ thôi, cháu biết là rất bất tiện....."

"Không cần sợ," Du Lâm Tuệ lau hai tay lên tạp dề, "Nói cho bác biết con thích ăn gì nào? Sủi cảo? Mì vằn thắn? Bác còn mua bánh bao và bánh quẩy nữa."

Kỳ Diệc Hoành bị tiếng nói chuyện của hai người đánh thức, anh mang theo đôi mắt mơ màng đi ra ngoài, nhìn thấy Du Lâm Tuệ lập tức bị kinh ngạc làm cho tỉnh ngủ, "Mẹ, sao mẹ lại ở đây?"

"Mẹ thấy tin tức trên hot search đó."

"Là sao ạ?"

Thi Diễm nghe hai người nói, lời điện thoại ra đăng nhập vào weibo. Quả nhiên tám ánh tối qua cô tìm đến nhà Kỳ Diệc Hoành bị người ta chụp lại, thậm chí những người kia cũng rất tận tâm tận lực, canh chừng dưới tầng tòa chung cư này cả một đêm, sau đó lập tức có thêm một cái tiêu đề cô cả đêm không về. Thi Diễm khẽ nuốt nước bọt, cô cũng không biết làm sao bọn họ tìm ra được cô, nói chung bây giờ cô giống như miếng thịt chờ người ta đến mổ xẻ.

Nói không chừng những người kia đến bây giờ vẫn còn canh bên dưới.

"Con cũng thật là, đã bên nhau lâu như vậy mà không thêm mạng về cho mẹ xem một cái." Lời này của Du Lâm Tuệ là hướng về phía Kỳ Diệc Hoành nói, ánh mắt thì không ngừng đảo quanh trên người Thi Diễm, "Diễm Diễm hả, cái tên thật dễ nghe."

"Không..... Kỳ Diệc Hoành mới là dễ nghe ạ."

"Con ở đây cần gì thì cứ nói cho bác biết, bác mua cho con." Du Lâm Tuệ vỗ tay một cái, "Đứng rồi, hôm nay bác đến trung tâm thương mại một chuyến, những vật dụng hàng ngày đều đã giúp con mua cả rồi."

"Bác gái, không cần, cháu....."

"Còn chưa rửa mặt phải không? Mau đi thôi, thay quần áo rồi ra ăn sáng."

Kỳ Diệc Hoành đứng sau lưng vỗ nhẹ vai cô, "Đi đi."

Thi Diễm như được lệnh đặc xá vội tránh đi, ở lại thêm một giây nữa cũng muốn tắc thở mà chết.

Cô ở trong nhà tắm giũ vò một hồi, thay quần áo rồi trở lại nhà ăn đúng lúc Du Lâm Tuệ đang cầm mấy chiếc áo úm trước người Kỳ Diệc Hoành. "Cái này là đi với bác Tổng mua cho con đây, nhãn hiệu này gần đây rất được ưa chuộng."

Kỳ Diệc Hoành cực kỳ bất đắc dĩ đẩy tay bà ra, "Mẹ, con không thích mặc loại này."

"Mẹ mua cho mà con lại không thích?" Du Lâm Tuệ nhìn thấy Thi Diễm đi tới, bỏ luôn quần áo trong tay xuống, "Diễm Diễm, sao con lại mặc quần áo trắng trơn như thế? Tuổi này của con phải mặc như một cô công chúa nhỏ mới được, phải mặc màu hồng phấn,blingbling."

Thi Diễm ngại ngùng vờ về vật áo, công chúa nhỏ? Từ tấm bé cô đã không may mắn có được cái đãi ngộ đó.

"Hôm nào bác dẫn con đi làm tóc nhé."

Kỳ Diệc Hoành đầu đầu không thôi quay đầu lại nhìn bà, "Mẹ, mẹ nghỉ ngơi một chút đi."

"Bác vẫn luôn mong có một đứa con gái, con tin tưởng bác, bác nhất định sẽ biến con thành một cô công chúa tỏa sáng."

Vâng, hẳn là biết ăn mặc, Kỳ Diệc Hoành ghét bỏ kẹp mấy chiếc áo màu hồng phấn lên, Phách Cáp từ ngoài ban công chạy vào, Kỳ Diệc Hoành khom lưng bế nó lên.

"Mẹ, mẹ đừng mua loạn mấy cái áo màu hồng phấn cho Phách Cáp nữa có được không? Nó là chó đực."

Nếu như Phách Cáp có thể nói tiếng người, nhất định là từ sớm đã kháng nghị, cái thứ màu hồng phấn này không nghi ngờ gì chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với nó.

Du Lâm Tuệ hài lòng ngắm nghía Thi Diễm không dời mắt, thật tốt, vóc dáng cô nhỏ nhắn, lại xương xương, mặc quần áo đẹp vào nhất định sẽ rất xinh. Hiện tại trong mắt bà đâu còn thấy được Kỳ Diệc Hoành và con chó kia nữa, linh cảm tuôn ra dào dạt, thậm chí đã nghĩ xong xuôi phải chỉnh sửa phong cách ăn mặc cho Thi Diễm như thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 107: Căn nhà này chỉ còn thiếu cậu nữa thôi

Dịch: CP88

"Nào nào, nếm thử bữa sáng bác chuẩn bị." Du Lâm Tuệ nói xong, cầm tay Thi Diễm kéo đến trước bàn ăn, sau đó lại dè vai ấn cô ngồi xuống.

"Bác gái, bác nghỉ ngơi đi, để cháu tự làm....."

Du Lâm Tuệ dĩ nhiên không nghe lọt, múc một bát cháo rồi đặt xuống trước mặt cô, "Ăn mau đi."

"Cảm ơn bác gái."

"Món này không tệ đâu, còn bánh bao này nữa." Du Lâm Tuệ cầm đĩa không ngừng gấp thức ăn bỏ vào bát Thi Diễm. Cô cũng không dám nói không muốn, gấp cho cái gì liền nhét vào miệng cái đó.

"Hoành Hoành, lát nữa đưa Diễm Diễm đi làm."

Kỷ Diệc Hoành ở bên cạnh trêu đùa Phách Cáp, "Vâng."

"Không không, không cần đâu ạ, tự cháu đi được mà."

"Vậy không thể được," Du Lâm Tuệ nói, "Có một số việc phải để cho cánh đàn ông họ làm rồi dưỡng thành thói quen, hộ tổng người yêu mình đi làm là đạo lý hiển nhiên rồi, bên ngoài nguy hiểm như thế nào chứ? Còn có, là đàn ông thì phải nấu cơm, giặt quần áo, tay phụ nữ mà bị chai sần sẽ rất xấu xí đó."

Thi Diễm giật mình nhìn Kỷ Diệc Hoành, bộ dạng anh lại giống như đã nghe nhiều thành quen.

Ăn sáng xong, Kỷ Diệc Hoành cầm chìa khóa xe cùng Thi Diễm đi ra ngoài, cô đứng trước cửa cầu thang máy, "Những người kia khẳng định còn chưa đi, chỉ chờ mình ra ngoài đó thôi. Phải làm sao bây giờ?"

"Bọn họ muốn chụp thì cứ để cho họ chụp."

"Không thể được!"

"Có gì mà không được? Mẹ tôi cũng đã gặp cậu rồi, cậu càng không thể phui tay sạch sành sanh đâu."

Thi Diễm không ngờ mọi chuyện sẽ thành ra như vậy, việc trước còn chưa đi việc sau đã kéo tới. Thang máy mở cửa ra, Kỷ Diệc Hoành thông thả đi vào.

Thi Diễm bất đắc dĩ đành đi theo vào thang máy, "Bác gái còn chưa biết chuyện nhà mình, nếu bác biết ba mình là người như thế nào, chắc chắn bác sẽ không đồng ý."

"Những chuyện đó đều là do cậu nghĩ nhiều thôi."

"Kỷ Diệc Hoành, cậu không hiểu, nó sẽ sớm là chuyện của hai nhà với nhau."

Xuống đến tầng một, Kỷ Diệc Hoành nắm tay Thi Diễm đi ra ngoài, cô vội vàng hắt tay anh ra, bước nhanh về phía trước.

Kỷ Diệc Hoành lấy xe đi theo sau Thi Diễm, anh cho xe chạy rì rì bên người cô, còn liên tục ấn còi. Thi Diễm bị tiếng còi làm cho nhức óc, lại sợ bị đám phóng viên bủa đặt lung tung, không còn cách nào khác phải ngồi lên xe.

Đến công ty, Thi Diễm nhìn thấy trên bàn làm việc của mình đặt một bó hoa, đồng nghiệp đi tới vỗ vai cô, "Chúc mừng tới đó, chương trình ngày hôm qua được phát sóng đã vượt xa sự mong đợi của công ty, em xem như làm cho phòng của chúng ta về vang rồi."

Thi Diễm đặt chiếc túi xách lên mặt bàn, đồng nghiệp vẫn còn theo sát, "Em cũng thật là, ngay cả chị cũng kín miệng không nói một câu. Em và Kỷ Diệc Hoành còn ở chung nữa, vậy mà trước đó còn giả vờ không quen biết người ta."

"Em không có," Thi Diễm có miệng khó thanh minh, "Em vẫn luôn ở ký túc xá trường."

"Thôi đi, đã bị chó săn chụp được ở cùng nhau rồi, còn phải khẳng khẳng phủ nhận làm gì nữa. Chị mà có bạn trai như vậy chắc chắn từng giây từng phút đều muốn bị khai ra quá, để cho cả thế giới này đều biết."

Thi Diễm vừa ngồi xuống không lâu, mấy người đồng nghiệp chưa bao giờ thấy mặt lù lợt cầm theo ảnh của Kỷ Diệc Hoành đến, nhờ cô mang về nhờ Kỷ Diệc Hoành ký tên.

Đầu cô đau muốn nứt ra, hướng phát triển này thật sự đã hoàn toàn vượt xa tầm kiểm soát của cô.

Thi Diễm không dám lên mạng xem tin tức nữa, càng không dám xem mình còn ngồi trên hot search hay không.

Tan ca, Thi Diễm nhận được điện thoại của luật sư, nói là vụ án của Thi Niên Thịnh sắp mở phiên tòa.

Cô như người mất hồn đi ra ngoài, bây giờ cô đi đâu cũng có người bám theo, nhưng cô cũng không thể vắng mặt trong phiên tòa đó được phải không?

Xe của Kỳ Diệc Hoành đã chờ sẵn trước cổng công ty cô, nơi này đi tới đi lui đều là người, Thi Diễm không chờ anh xuống xe liền trực tiếp mở cửa ghế phụ ngồi vào. "Cậu thật sự không cần đến đón mình."

"Mấy ngày này tôi được nghỉ ngơi, cũng rảnh rồi."

"Công ty cho cậu nghỉ?"

Kỳ Diệc Hoành khởi động xe, cô nhìn anh thông thả cho xe chạy đi, ung dung tự tại vô cùng.

"Nói là cho tôi nghỉ ngơi một thời gian, sau đó tự biết khiêm tốn một chút, dù sao chuyện của tôi và cậu cũng đã gây ra sóng gió quá lớn."

"Cậu cũng thấy được cơ đấy." Thi Diễm cài dây an toàn.

"Suýt nữa muốn lên tiếng phủ nhận, nói những lời tôi nói khi đó chỉ là đùa giỡn mà thôi. Nhưng sáng sớm nay lại lộ tin tức cậu đến nhà tôi qua đêm, công ty náo loạn như gà bay chó sủa, phòng quan hệ xã hội sắp bận muốn chết rồi."

Thi Diễm nghĩ tới bộ dạng muốn ăn sống cô của Lục Nhất Lạc, đầu đầu khẹp mắt lại.

Xe dừng lại trong bãi đỗ xe, Thi Diễm lại ngồi chết dí không xuống. "Mình vẫn phải chuyển đi."

"Nếu chuyện này không có trở ngại gì thì cậu cũng không cần chuyển."

"Nếu không lắng xuống được, mình lập tức chuyển đi."

Kỳ Diệc Hoành đẩy cửa xe, một chân thon dài đã bước ra lại lùi về, khuôn mặt đẹp trai vạn người mê dí sát đến trước mặt Thi Diễm, "Nếu không lắng xuống được, vậy đồng nghĩa với việc tôi bị hủy hoàn toàn rồi, cậu càng phải chịu trách nhiệm với tôi."

Thi Diễm nhắc chân đá anh một cước, sau đó xuống xe.

Về đến nhà, trong bếp hình như đang làm món thịt hầm, mùi thơm lượn lờ khắp căn phòng. Thi Diễm đứng ngoài cửa đã có thể ngửi được, cơm trưa hôm nay không ăn được nhiều, hiện tại vừa ngửi được mùi này cái bụng của cô liền bắt đầu reo ỉn ỏi.

Có tiếng bước chân từ trong bếp đi ra, Thi Diễm há miệng muốn gọi bác gái, kết quả lại nhìn thấy một người đàn ông cầm cái muỗng dài trên tay, trên người còn đeo tạp dề, vóc dáng cao lớn đứng trước cửa bếp. "Về rồi đấy à."

"Bác..... bác trai." Đây hẳn là ba của Kỳ Diệc Hoành.

"Nấu món gì vậy ba? thơm quá." Kỳ Diệc Hoành cầm chiếc túi từ trong tay Thi Diễm rồi đặt sang bên cạnh.

"Thịt bò sốt vang, còn có canh hầm xương sườn, ba còn mang theo cả một cái móng giò lớn và mấy cái cánh gà."

"Về rồi về rồi?" Du Lâm Tuệ từ trong phòng khách đi ra, bắt lấy cổ tay Thi Diễm, "Mau vào đây."

Thi Diễm còn chưa quen được người khác đối xử với mình tốt như vậy, cô ngoái đầu lại, nhìn anh bằng ánh mắt cầu cứu, Kỳ Diệc Hoành bắt đắc dĩ gọi, "Mẹ....."

"Bác có bất ngờ này cho con." Du Lâm Tuệ đòi nào chịu buông tay, bà kéo tay Thi Diễm đi vào phòng khách. Thi Diễm nhìn chiếc giường lớn êm qua mình ngủ lại, phía trên là một chiếc màn tròn công chúa, vài lụa được thả xuống kéo dài và phủ hết chân giường. Kỳ Diệc Hoành đi theo vào, suýt nữa thì bị khung cảnh bên trong dọa cho lùi về sau mấy bước, "Mẹ, mẹ làm cái gì thế này?"

"Có phải là rất đẹp không?" Du Lâm Tuệ hài lòng ngắm nghía kiệt tác của mình, "Mùa hè sẽ có muỗi, vẫn là phải có màn che."

Bên trong căn phòng cũng được trang trí tỉ mỉ, trên bàn sách đặt một chiếc đèn bàn, giá sách cũng có dây đèn giăng kín, hơn nữa còn được bật sáng lên, giống như từng cánh hoa đào lấp lánh.

Chóp mũi Thi Diễm ê ẩm, Du Lâm Tuệ gọi cô đi qua đó xem cho kỹ, lại không nghe thấy cô trả lời.

Kỳ Diệc Hoành đi đến cạnh Thi Diễm, thấy mắt cô đỏ ửng, lại giống như không muốn để người khác nhìn thấy vệt vàng rơm mí mắt.

Du Lâm Tuệ cũng đã nhận ra bầu không khí khác lạ, "Làm sao vậy?"

"Không thích hả?" Kỳ Diệc Hoành tuy là nói vậy, nhưng trong lòng đã thầm nghĩ, cảnh tượng khủng khiếp như vậy dù là ai cũng bị dọa cho sợ khiếp vía, "Không sao, tôi lập tức gỡ chúng xuống."

"Mình thích," Thi Diễm vội kéo cánh tay anh. "Mình rất thích."

Cô đi đến bên giường, ánh mắt mang theo vui vẻ bám lấy chiếc màn rủ không nở rời, cô dụi dụi mắt, "Từ nhỏ mình đã thích như vậy, bởi vì đây là lần đầu tiên, mình....."

Tình huống trong nhà Thi Diễm chiều nay Kỳ Diệc Hoành cũng đã nói đại khái với Du Lâm Tuệ, bà nhìn Thi Diễm như vậy, trong lòng cũng xót xa theo.

"Con thích là tốt rồi, chỉ cần là thứ con thích, sau này bác gái sẽ mua cho con."

Thi Diễm cong cong khóe miệng, nhưng lại lo lắng nói, "Không cần, thật sự không cần đâu ạ."

Cô không thể nào tự nhiên như không nhận lòng tốt của người khác, điều cô sợ nhất là khi người nhà họ Kỳ biết được tình huống cụ thể của nhà cô sẽ cảm thấy cô là thứ

xúi quẩy, nhìn một cái thôi cũng thấy bẩn mắt.

Đến khi đó, mùi thơm len lỏi khắp căn nhà, và cả căn phòng được trang trí tí mĩ này cũng sẽ trở thành chuyện không đâu.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Thi Diễm được cảm nhận bầu không khí náo nhiệt ấm áp như vậy của một gia đình thật sự, từ nhỏ đến lớn điều cô khát khao duy nhất chỉ có khi trở về có cơm nóng ăn, nằm ngủ có thể ôm con búp bê mẹ mua cho. Nhưng đáng tiếc, cái gì cô cũng không có.

Ba Kỳ lau sạch hai tay rồi đứng trước cửa phòng, "Có thể ăn cơm tối rồi."

Kỷ Diệc Hoành kéo tay Thi Diễm, "Đi ăn trước đã."

Trên bàn xếp đầy một bàn thức ăn, mùi thơm của thịt bò sốt vang giống hệt như trong nhà hàng. Bát đĩa cũng đã bày biện chỉnh tề, chỉ cần ngồi xuống ăn là được.

"Bác trai, chỗ này đều là bác nấu ạ?"

"Đương nhiên, ông ấy còn có thể nấu nhiều món hơn nữa," đôi mắt Du Lâm Tuệ chứa đầy ý cười, trong lời nói cũng mang theo tự hào, "Bảo đảm có thể cho con ăn một tuần không bị trùng món. Sau này nhớ thường xuyên về nhà, để bác trai nấu cho con ăn."

"Vâng ạ."

Kỷ Diệc Hoành đứng dậy rót nước cốt dừa vào cốc của từng người, lại gấp mấy miếng thịt bò đặt vào bát Thi Diễm, "Ném thử."

Thi Diễm cắn một miếng, "Ngon quá."

"Điễm Điễm, con và Hoành Hoành cũng đã yêu nhau hơn hai năm rồi nhỉ?"

Bàn tay cầm đũa của Thi Diễm hơi nắm lại, "Vâng."

Sau đó, có phải là sẽ hỏi đến tình huống cụ thể của nhà cô không?

"Bác đối với Hoành Hoành vẫn luôn yên tâm, từ nhỏ đến lớn nó đã biết tự lập, ngay cả muốn học ở trường nào, lựa chọn chuyên ngành gì cũng chưa bao giờ khiến hai bác phải lo lắng....."

Thi Diễm khẩn trương vênh tai nghe.

"Bởi vậy bác nghĩ, chuyện yêu đương của hai đứa cũng như vậy."

"Bác gái," Thi Diễm nghĩ có những chuyện không thể mãi giấu diếm họ, "Gia cảnh nhà cháu có chút đặc biệt."

"Bác biết, chuyện của ba con không phải chuyện nhỏ, bác từng hỏi một người bạn, có thể bị ngồi tù mấy năm. Nhưng con đừng sợ, con thử thay đổi góc nhìn một chút, coi như ông ấy làm chuyện hoang đường đủ rồi cũng cần thời gian suy nghĩ lại, người không ngã đau thì vĩnh viễn sẽ không biết được sai lầm của mình có bao nhiêu lệch lạc. Chờ sau khi ông ấy ra tù, sống một cuộc sống mới. Khi đó có lẽ cũng đã già rồi, chuyện kia không thể lại tiếp tục được nữa thì con đến giảng giải cho ông ấy hiểu, rồi có thể để ông ấy ra quảng trường khiêu vũ giải trí, hoặc là luyện thái cực quyền gì đó."

Du Lâm Tuệ vừa nói, vừa gấp thức ăn cho Thi Diễm.

"Mẹ, mẹ cũng không hỏi xem cô ấy có thích ăn không."

Du Lâm Tuệ ôi một tiếng, lại gấp về, "Nhưng mẹ cũng không thích ăn rau diếp ngồng mà."

Bà lăm bằm xong, đánh mắt sang ba Kỳ ngồi bên cạnh, cực kỳ tự nhiên đặt vào bát ông ấy.

Thi Diễm khẽ nuốt nước bọt, "Bác gái, chuyện của ba cháu..... rất không về vang gì, hơn nữa nếu như ông ấy phải ngồi tù....."

"Điễm Điễm, chuyện như vậy cũng không có gì phải cảm thấy xấu hổ, sau này nếu có ai hỏi bác ba mẹ con làm nghề gì, bác chỉ cần thân nhiên nói với họ đứa nhỏ nhà bác số khổ, mẹ mất từ bé, ba lại làm chuyện sai trái nên đang phải chịu sự trừng phạt. Như vậy không phải được rồi sao? Đứa nhỏ nhà bác đâu có làm sai cái gì, dè dặt cẩn thận sống nhiều năm như vậy, khổ sở đáng thương biết bao nhiêu?"

Đến cả Kỷ Diệc Hoành nghe được lời này cũng không nhận được xúc động, anh biết rõ tính tình của Du Lâm Tuệ, biết bà sẽ không phản đối anh, nhưng vẫn không ngờ được bà lại có thể nghĩ được thông suốt đến vậy.

Thi Diễm đã đặt đũa xuống, hai tay không biết đặt chỗ nào. Ba Kỳ không tiện chen lời vào câu chuyện của họ, ngồi một bên gấp khối thịt móng giò cho Thi Diễm.

"Bác tin tưởng ánh mắt của Hoành Hoành, nếu nó đã cảm thấy được, cũng đã mang về nhà thì bác nhất định sẽ ủng hộ tuyệt đối." Du Lâm Tuệ nhét đôi đũa vào tay Thi Diễm, "Ăn cơm, ăn nhiều một chút."

Thi Diễm rung rung, đến câu cảm ơn cũng không dám nói ra, chỉ sợ một khi lên tiếng sẽ không nhận được khóc òa.

Chuyện mà đến tận bây giờ cô vẫn luôn sợ hãi chính là vấn đề không môn đăng hộ đối, Thi Diễm chỉ biết 99% các gia đình chắc chắn sẽ không đồng ý cho cô bước vào cửa. Vận mệnh ngoại trừ một lần mềm lòng ban cho cô người con trai mang tên Kỷ Diệc Hoành, dường như chưa bao giờ mở lòng khoan dung với cô. Nhưng tất cả những viễn tưởng cô không dám hi vọng tới cùng trong một ngày hôm nay lại được họ đưa đến trước mắt, có thụ sủng nhược kinh, lại càng thêm có lo lắng sợ hãi.

Ăn xong cơm tối, Thi Diễm muốn giúp bọn họ thu dọn bàn, Du Lâm Tuệ lại kéo tay cô. "Chúng ta không cần làm mấy việc này, đi rửa tay rồi vào xem tivi thôi."

"Bác gái, để cháu rửa bát đi ạ."

"Không cần đâu, hai người ngồi nghỉ đi." Ba Kỳ đã đứng dậy, thành thạo thu bát đĩa, Kỳ Diệc Hoành cũng giúp một tay.

Hai người trong bếp bận rộn một hồi, ba Kỳ thấy thời gian đã muộn, liền giục Du Lâm Tuệ về nhà, "Hai đứa nhỏ ngày mai còn phải đi làm, không thể ngủ quá muộn."

"Được được, chúng ta về."

Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành đưa bọn họ ra đến cửa, Du Lâm Tuệ vung tay xua hai người vào trong, "Nghỉ sớm đi."

Xe của ba Kỳ dừng ở dưới sân, hai người ngồi vào xe, nhưng ông vẫn chưa lập tức khởi động xe mà hỏi, "Hai đứa nhỏ này..... em thật sự đồng ý cho chúng ở bên nhau à?"

"Có ai mà không mong nữa kia của con trai mình có gia đình hạnh phúc, ba mẹ đều tốt ở phía sau làm hậu thuẫn chứ? Tốt nhất vẫn là gia đình thư hương, em còn nghĩ tới ba mẹ của nhà gái một người là giáo viên một người là bác sĩ thì tốt....."

Ba Kỳ nghe vậy không khỏi cười khẽ, "Anh đã nói rồi, có những việc chỉ có thể thuận theo tự nhiên, mấy năm trước em lại cứ suy nghĩ nhiều quá."

"Đúng đó, lúc nghe Hoành Hoành kể về gia cảnh của con bé trong lòng em cũng có chút thất vọng, nhưng sau đó nhìn thấy ánh mắt dè dặt lo lắng của cô gái nhỏ kia, thật sự là quá đáng thương. Anh nói xem, nếu đến cả em cũng không đồng ý nữa, vậy không phải con bé đến cả một người dựa vào cũng không còn sao?"

Du Lâm Tuệ không thể tưởng tượng được một đứa nhỏ phải lớn lên trong cái gia đình mẹ mất lại không có ba thương sẽ như thế nào, lại làm thế nào để trưởng thành đến bây giờ, "Quan trọng nhất vẫn là Hoành Hoành, con trai của anh quá có chủ kiến, biết trước là phản đối sẽ vô dụng, vậy còn lãng phí thời gian làm gì nữa? Khăng khăng muốn gây vỏ nhau một trận, cuối cùng không những không thể thỏa hiệp, lại còn khiến cô bé kia về sau không dám gần gũi với em nữa, vậy phải làm sao bây giờ?"

Ba Kỳ gật đầu trầm trồ, "Đúng, em nói gì cũng đúng."

"Bỏ đi, so với cái gì quan trọng nhất vẫn là cái tính tình tốt, sau này em yêu thương con bé nhiều hơn là được rồi."

Ba Kỳ cuối cùng cũng cho xe khởi động, vừa quay xe vừa nói, "Chủ yếu là vì con bé biết nghe lời chứ gì? Em trang trí phòng, con bé ngoan ngoãn vào ở, em mua quần áo con bé cũng ngoan ngoãn mặc vào, em vẫn là người vui vẻ nhất đấy?"

Du Lâm Tuệ mỉm cười, "Con trai thích em cũng thích."

"Vậy em thích, anh cũng thích."

Thi Diễm đứng ngoài ban công xem xét mấy chậu cây xanh, có mấy chiếc lá đã héo, nhìn liền biết bị thiếu nước. Cô ôm chiếc bình tưới nước, Kỳ Diệc Hoành đứng sau lưng ngăn cô, thấy cô đặt bình tưới nước xuống, lại cắt mấy chiếc lá héo đi.

Lúc này anh mới đi lên, vỗ nhẹ vai Thi Diễm.

Cô xoay người, liền bị Kỳ Diệc Hoành ôm vào ngực, Thi Diễm căng thẳng chống hai tay trước ngực anh, "Đang ở ngoài ban công....."

Kỳ Diệc Hoành giống như không nghe thấy, một tay giữ gáy cô, sau đó cúi người tìm môi cô. Thi Diễm gấp gấp quay mặt đi, một tay kia của anh không sai lệch giữ chặt cái gáy nhỏ, sau khi xác nhận cô không thể gãy dựa nữa mới áp môi tới.

Hô hấp của Thi Diễm dần trở nên gấp gáp, Kỳ Diệc Hoành hôn sâu hơn, ngón tay đặt trên gò má cô vuốt nhẹ. Thi Diễm lùi về sau vài bước, lưng đụng phải lan can phía sau. Phiền lá còn đọng lại nước, đụng vào lập tức khiến áo cô lâm tẩm ướt. Thi Diễm có cảm giác lạnh lạnh, không dám dựa về sau nữa rồi.

Kỳ Diệc Hoành áp trán hai người với nhau, bờ môi sau đó đưa đến bên tai Thi Diễm, "Ôm chặt tôi."

Khuôn mặt cô đỏ bừng, Kỳ Diệc Hoành dứt khoát cầm lấy tay cô để nó vòng quanh thắt lưng mình. Cánh môi ướt át một lần nữa tìm đến môi cô, hô hấp quẩn quýt giữa răng và môi, một hồi lâu sau anh mới thỏa mãn ấn cô vào lồng ngực.

Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Thi Diễm chôn trong ngực Kỳ Diệc Hoành, đến cả hai vành tai cũng đỏ ửng.

Cô thật sự nghi ngờ nếu như còn tiếp tục nữa, Kỳ Diệc Hoành sẽ thật sự ăn cô sạch sẽ.

Thi Diễm thoát ra khỏi ngực anh rồi chạy như bay về phòng, Kỳ Diệc Hoành cũng không giận, ánh mắt dừng lại trước hạt châu đọng trên phiến lá xanh, anh khẽ búng một cái, giọt nước liền theo đó lăn xuống.

Thi Diễm chạy về phòng, lại khóa trái cửa cẩn thận, lúc này mới bật đèn lên. Cô vui vẻ chui vào nằm trong chiếc màn công chúa, thật là đẹp quá đi, trước mắt đều là màu hồng phấn.

Khi còn nhỏ cô luôn mơ mộng được mặc chiếc váy công chúa xinh đẹp, ôm một con búp bê xinh xinh, còn hi vọng sẽ có người hát ru hay là kể chuyện cổ tích cho cô ngủ.

Không gian nhỏ nhỏ này mang đến cảm giác an toàn không thể nói rõ cho Thi Diễm, cũng giống như giúp cô hoàn thành giấc mộng khi còn nhỏ không thể thực hiện. Thi Diễm vui vẻ lăn qua lăn lại trên chiếc giường nhỏ, cô thật sự thích cái thiên đường nhỏ này chết mất thôi.

Lăn chán chê, Thi Diễm đứng dậy mân mê chiếc màn lụa, thấy nó rũ trên mặt đất, liền cẩn thận cầm nó lên, nhét xuống dưới đệm giường.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Chúng ta kết hôn đi

Dịch: CP88

Ngày mở phiên tòa xét xử vụ án của Thi Niên Thịnh, Thi Diễm xin nghỉ để qua đó. Cô sợ Kỷ Diệc Hoành đòi đi cùng rồi chọc phải những phiền phức không đáng có nên không cho anh biết.

Người phụ nữ kia cũng triệt để xé toang mặt mũi với Thi Niên Thịnh, còn ông nhìn về phía Thi Diễm đang ngồi, cái gì cũng chưa nói.

Ông đã biết cô hiện tại không đến nỗi không có chỗ ở cố định, vậy nên trong lòng yên tâm.

Thi Niên Thịnh bị tuyên án tù tám năm, Thi Diễm không có cảm giác không thể tiếp thu như trong tưởng tượng, gây ra lỗi lầm thì phải trả cái giá tương tự, như vậy sau này sẽ có thể thanh thản yên lòng bắt đầu một cuộc sống mới rồi.

Phiên tòa kết thúc, Thi Diễm theo đoàn người đi ra ngoài, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng còi xe.

Thi Diễm nghiêng đầu, nhìn thấy cửa sổ xe cạnh ghế tài xế của Kỷ Diệc Hoành hạ xuống, cô vội vàng chạy đến, "Sao cậu lại ở đây?"

"Lên xe."

Thi Diễm không dám chần chừ một giây, nhanh chóng vòng sang ghế cạnh tài xế, mở cửa rồi ngồi vào.

"Xong rồi sao?"

"Ừ, tám năm"

Kỷ Diệc Hoành nhìn sang, "Cũng được, nếu biểu hiện tốt thì sẽ được giảm nhẹ án phạt."

"Mình biết." Thi Diễm cài dây an toàn. "Sao cậu lại đến đây? Nơi này người đi đường qua lại nhiều lắm đấy."

"Chuyện lớn như vậy mà cậu không nói với tôi." Kỷ Diệc Hoành khởi động, cho xe chạy ra ngoài, "Tôi vốn muốn cùng cậu đi vào đó, ba cậu nhìn thấy tôi và cậu ít nhiều cũng có thể yên tâm hơn."

"Luật sư bào chữa là người sư tỳ mời đến, chú ấy sẽ nói cho ba mình biết thôi."

Kỷ Diệc Hoành bỏ một tay ra rồi nắm lấy bàn tay của Thi Diễm, cô nhẹ nhàng đáp lại anh, nhưng ngoài miệng vẫn nói, "Chú ý lái xe đi."

Cả một đường Thi Diễm đều không có chút tinh thần, uể oải dựa đầu về sau nhắm mắt nghỉ ngơi, xe đi xuống cao tốc, Kỷ Diệc Hoành gọi điện báo cho Du Lâm Tuệ án phạt của Thi Niên Thịnh.

Du Lâm Tuệ ậm ừ rồi không nói gì nữa, thấy thời gian vẫn còn sớm liền nói, "Tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, con lái xe đến quảng trường Vạn Đạt, mẹ và ba con đợi ở cửa Nam."

Kỷ Diệc Hoành ngẫm lại, cảm thấy vẫn là thôi đi, "Lại còn ra ngoài ăn nữa? Cũng không phải chuyện tốt gì đáng chúc mừng."

"Chẳng lẽ cứ gặp chuyện không tốt thì cuộc sống phải dừng lại sao? Hai đứa vất vả ở bên ngoài cả một ngày, không lẽ muốn về nhà ăn mì?"

Kỷ Diệc Hoành ngẫm nghĩ cũng đúng, càng là lúc này thì càng phải sống cho tốt.

Anh lái xe vào bãi đỗ của Vạn Đạt, Thi Diễm mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn ra ngoài cửa sổ. "Đến chưa vậy?"

"Đi ăn cơm trước."

"Đây là đâu?"

"Vạn Đạt."

Thi Diễm ngồi yên không nhúc nhích, "Mình không đói."

Kỷ Diệc Hoành nghiêng người, giúp cô cài đai an toàn, "Tôi đói rồi, ba mẹ cũng đang đợi ngoài đó."

Thi Diễm ngồi dậy, đẩy cửa xe đi xuống, hai người đi tới cửa Nam thì thấy Du Lâm Tuệ và ba Kỷ đang đứng trước một cửa hàng bán nước ép trái cây.

Ba Kỷ trả tiền, nhân viên phục vụ đứng bên trong đóng hộp cẩn thận rồi đưa cho ông.

Thi Diễm theo sau Kỷ Diệc Hoành đi về phía họ, "Bác trai, bác gái."

Du Lâm Tuệ xoay người, cầm lấy tay Thi Diễm, "Về rồi à, mệt lắm phải không?"

"Không mệt ạ."

Bà nhanh nhẹn cầm cốc nước cam ra, cầm ống hút rồi đưa cho Thi Diễm.

"Cảm ơn bác gái."

"Tối nay muốn ăn gì? Chỗ này mới mở một nhà hàng chuyên các món ăn Quảng Đông, nghe nói không tệ lắm."

"Vâng, con thích ạ."

Du Lâm Tuệ nhìn sắc mặt của Thi Diễm, thấy cô tuy không có tinh thần chút nào nhưng vẫn cố gắng bày ra vẻ mặt tươi cười, trong nhà xảy ra chuyện như vậy, trong lòng nhất định là rất khó chịu.

Dưới tòa nhà Vạn Đạt có một công ty đang tổ chức hoạt động, xung quanh đứng đầy người, vô cùng náo nhiệt.

Du Lâm Tuệ đi qua không khỏi dừng bước, nhìn thấy trên đầu của MC treo đầy bóng bay, bèn kéo tay Thi Diễm. "Nhìn kia."

Ba Kỳ sợ hai đứa nhỏ bị đói, "Đi ăn cơm trước đã."

"Mới có năm giờ thôi mà, chúng ta qua bên đó xem đi." Du Lâm Tuệ kéo tay Thi Diễm len lỏi vào đám người, Kỳ Diệc Hoành thấy vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo.

MC ôm trong ngực một con gấu bông cao hơn nửa người, "Quy tắc trò chơi rất đơn giản, ghép đội một nam một nữ, đương nhiên là tình nhân thì càng tốt. Chàng trai bế cô gái, đầu của cô gái nào đụng được nhiều bóng bay nhất, trong thời gian ngắn nhất hoàn thành một loạt nhiệm vụ thử thách sẽ coi như thắng. Con gấu trong tay tôi chính là phần thưởng, đây là sản phẩm mới nhất công ty vừa đưa lên thị trường, đặt bên người đảm bảo mỗi đêm đều ngủ ngon mơ đẹp, khỏi cần bạn trai hay chồng yêu gì luôn....."

Bên dưới cười vang, Du Lâm Tuệ ghé sát vào tai Thi Diễm nói, "Con gấu này còn có thể phát ra âm thanh, dạo này đang rất được yêu thích đấy."

"Nhìn cũng rất đáng yêu."

MC đưa mic về phía khán giả. "Có ai muốn thử một chút không?"

Nơi khóe mắt Thi Diễm liếc thấy Du Lâm Tuệ giơ tay, "Bên này, bên này!"

Kỳ Diệc Hoành nhìn ba Kỳ bằng ánh mắt cảm thông. "Ba, xương cốt của ba còn dùng được không?"

MC đưa tay ra, mời Du Lâm Tuệ lên đài. "Vị tiểu tỷ tỷ này đi, xin mời xin mời."

"Tôi thì không nổi, để cho con trai và con dâu của tôi lên đi!" Du Lâm Tuệ nói xong, đẩy Thi Diễm còn đang mơ màng lên, ba Kỳ vốn đang mang theo bộ dạng anh dũng tiến lên xăn tay áo, vừa nghe được lời này lập tức hớn hớ mặt mày đẩy Kỳ Diệc Hoành lên đài.

Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành ngơ ngác nhìn nhau, cô chưa bao giờ tham gia mấy hoạt động kiểu này, trước đây cùng lắm cũng chỉ là đứng trong đám đông xem náo nhiệt mà thôi.

MC lại mời thêm hai đội nữa, "Quy tắc trò chơi vừa rồi đã nói qua, các bạn cũng có thể thương lượng với nhau sẽ bế thế nào, bế kiểu công chúa sợ là không với tôi, nói chung chỉ cần hai chân cô gái cách khỏi mặt đất là được, quy tắc như vậy đã đủ thoải mái chưa nào?"

Thi Diễm nhìn Kỳ Diệc Hoành, "Hay là cậu công minh đi? Như vậy là tốn ít sức nhất rồi."

"Không cần, tôi có cách này càng nhanh gọn hơn."

"Cách gì cơ?"

Kỳ Diệc Hoành cười với cô, anh kéo Thi Diễm tới để cô đứng dưới quả bóng bay, Thi Diễm nhìn thấy hai đội kia đều đã ở tư thế chuẩn bị sẵn sàng. Một tổ nam công nữ, tổ còn lại là để cho cô gái ngồi lên vai.

MC ôm con gấu bông lớn trong tay, tiến lên hai bước, "Nghe khẩu lệnh của tôi nhé, ba, hai, một, bắt đầu!"

Thi Diễm vừa muốn quay đầu nhìn về phía sau, dưới nách bỗng nhiên bị kẹp lấy, ngay sau đó cơ thể được Kỳ Diệc Hoành nhấc bổng lên, cô theo bản năng la lên, "Á --- --- á á ----- a!"

Đầu đánh vào quả bóng bay, Kỳ Diệc Hoành đặt cô xuống đất, sau đó hai tay lại túm lấy cánh tay của cô ung dung nhấc bổng cô lên, để đầu Thi Diễm chạm tới quả bóng bay thứ hai.

Tốc độ và sức mạnh này quá kinh người, hai tổ bên cạnh thấy mình không có cơ hội, liền dứt khoát đứng xem.

Trái tim nhỏ bé đáng thương của Thi Diễm đến tận khi được đặt về trên đất vẫn còn đập thình thịch, Kỳ Diệc Hoành xoa đầu cô, "Thắng rồi."

Hai chân cô nhũn ra, Du Lâm Tuệ bên dưới vỗ tay không ngừng, "Diễm Diễm giỏi lắm."

Thi Diễm vỗ vỗ ngực, hù chết cô rồi, lại nghe thấy tiếng cô bạn của đội bên cạnh nhỏ giọng oán giận. "Sao anh lại không nghĩ ra cách này chứ? Bao nhanh a."

"Em nhìn lại mình đi." Bạn trai oán thán, "Người ta gầy gầy xương xương, còn em thì sao, anh nhấc sao nổi?"

"Cút!"

MC đưa phần thưởng cho Thi Diễm, cô ôm vào trong ngực, dưới đài đều là người, Thi Diễm cực kỳ xấu hổ giấu khuôn mặt nhỏ phía sau chú gấu bông.

Cô đứng đó, dáng vẻ ngại ngùng, trên mặt có nụ cười khẽ nở, trong lòng cũng chậm rãi thả lỏng ra.

Hai người đi xuống đài, Thi Diễm đưa con gấu trong tay cho Du Lâm Tuệ, "Bác gái."

"Bác không cần, cho con đó." Du Lâm Tuệ vỗ nhẹ vai Kỳ Diệc Hoành. "Tiểu tử thói thật lợi hại, vừa rồi lúc con nhắc Diễm Diễm lên mẹ sợ hết cả hồn, chỉ sợ con đuối sức làm con bé ngã."

"Mẹ, sao mẹ lại không tin tưởng con gì hết vậy."

Trên trán Thi Diễm có mồ hôi lấm tấm, Kỳ Diệc Hoành nhắc tay, giúp cô lau đi.

"Đi ăn com thôi."

"À, đúng ha," Du Lâm Tuệ bỗng nhiên lúng túng, "Nhà này buôn bán rất đắt khách, chúng ta đến muộn rồi, sợ là sẽ không đến lượt."

"Không sao." Ba Kỳ nhẹ nhàng kéo tay bà, sợ bà đi giày cao gót đi nhanh lại trẹo chân, "Vừa rồi lúc mọi người qua đó chơi anh đã đi lấy phiếu rồi, bây giờ qua là vừa kịp."

Du Lâm Tuệ vui vẻ nói "tốt", đối với sự chăm sóc tỉ mỉ này của ông cũng đã thành thói quen.

Ăn xong com tối, Du Lâm Tuệ ôm cánh tay ba Kỳ nói muốn tản bộ về nhà, căn hộ của bọn họ ở ngay đối diện quảng trường Vạn Đạt này, đi bộ vài phút là về đến nơi.

"Mau về nghỉ ngơi đi, Diễm Diễm, ngủ sớm một chút."

"Vâng ạ, tạm biệt bác trai, bác gái."

Thi Diễm ôm gấu bông trong tay, tâm trạng đã vui vẻ lên không ít. Kỳ Diệc Hoành đi phía trước, cô bước nhanh theo sau, bàn tay tự nhiên nắm tay áo của anh.

Kỳ Diệc Hoành quay đầu lại, nhìn cô cười khẽ, "Tôi giúp cậu cảm"

"Không muốn."

Cô bây giờ giống như một đứa nhỏ vui vẻ vì tối nay có một chú gấu để ôm khi đi ngủ. Về đến nhà, Thi Diễm vừa bước qua cửa thì Từ Từ Dịch gọi tới.

Cô đặt con gấu bông lên ghế sofa, "A lô, Từ Dịch."

"Sur từ nhỏ, ăn com tối chưa?"

"Ừ, vừa ăn xong."

Từ Từ Dịch và Thi Diễm tán gẫu một lúc, Thi Diễm hỏi cô ấy, "Mai là ngày nghỉ rồi, chúng ta ra ngoài ăn com đi, muốn gặp cậu."

Từ Từ Dịch hơi chần chừ, "Minh..... mình phải tăng ca rồi."

"Đài truyền hình hút máu người à? Muốn vắt kiệt sức lao động của cậu sao."

"Ừ, gần đây rất bận, ngày mai cậu cũng đừng đi ra ngoài, ở trong nhà thôi."

Thi Diễm nghe ra trong lời của Từ Từ Dịch có gì đó không đúng, "Ở nhà bí bách lắm."

"Ra ngoài cũng không có gì chơi mà, đi lại mệt muốn chết....." Từ Từ Dịch tìm quần áo để mai mặc, đặt lên giường. "Chờ một thời gian nữa mình rảnh rồi rồi đến tìm cậu."

"Được."

Hai người lại nói đông nói tây thêm mấy câu nữa rồi cúp máy. Thi Diễm cầm điện thoại trên tay, trong lòng bỗng thấp thỏm không yên. Cô lấy điện thoại ra kiểm tra tin tức, quả nhiên là chuyện cô lo lắng nhất đã đến thật rồi.

Chuyện của Thi Niên Thịnh bị người ta mổ xẻ không còn một mẫu, những chuyện kia vốn đã đủ hoang đường, thế nhưng có lẽ kẻ bới móc ra chuyện này còn cảm thấy chưa đủ, thêm hoa dệt gấm thêm, thật sự không thể nát hơn nữa rồi.

Thi Niên Thịnh là ba của Thi Diễm, mà hiện tại Kỳ Diệc Hoành bị trói buộc với Thi Diễm, chuyện này bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió e là sẽ không thể lắng xuống chỉ trong ngày một ngày hai.

Trên mạng xuất hiện đủ luồng ý kiến, có người còn tự nhận là sinh viên của Đông Đại, trong khu bình luận nói năng ba hoa, "Con nhỏ đó rất có tâm cơ, Kỳ Diệc Hoành cũng là bị gạt thôi, cậu ấy không biết tình hình nhà nó đâu."

Đương nhiên, nghìn vạn người mỗi người sẽ có một ý khác nhau.

"Chuyện lớn như vậy sao mà không biết cho được? Biết đâu Kỳ Diệc Hoành cũng không để ý."

"Bây giờ người ta là người nổi tiếng rồi, có ai mà không quan tâm chuyện như vậy chứ?"

"Chưa biết chừng cũng chỉ là vui đùa một chút, không nghĩ đến chuyện kết hôn....."

Thi Diễm thoát ra, nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành từ ngoài ban công đi vào, "Ngày hôm nay ba mình mới bị tuyên án mà trên mạng đều đã biết hết ông ấy bị tù bao nhiêu năm rồi."

"Không cần quan tâm bọn họ làm gì."

"Nhưng cậu phải làm sao bây giờ?"

Kỷ Diệc Hoành khom lưng, cầm điều khiển tivi trên bàn, "Cậu lo lắng nhiều quá thôi, tôi cũng chẳng quan tâm bọn họ nói cái gì."

"Mình sợ chuyện của mình sẽ làm hại cậu."

"Có thể đẩy tôi đi cũng chẳng thể là ai khác, chính là cậu đấy."

Thi Diễm kéo cánh tay anh, đáy mắt Kỷ Diệc Hoành tràn ra ý cười, "Thật ra có một cách, nhất lao vĩnh dật(*), nhưng tôi biết cậu sẽ không đồng ý."

(*) lao khổ một lần, xử lý sự tình/sự việc đâu ra đấy, từ đây về sau sẽ không phải phí sức làm chuyện đó nữa, an nhàn mãi mãi. Câu này từ đời Hán của Ban Cố

"Cách gì?" Thi Diễm nhấc mắt nhìn anh.

Kỷ Diệc Hoành bày ra vẻ mặt khó xử, "Bỏ đi, nói ra lại hù chết cậu."

Chuyện này dù sao cũng là vì cô mà ra, trong lòng cô hiện tại áy náy không chịu được. Đừng nói là chuyện này khó đến thế nào, dù có là hái sao trên trời Thi Diễm cũng phải đi thử.

Đây là cô bắt anh nói, cánh môi mím chặt của Kỷ Diệc Hoành hơi hé ra, "Chúng ta kết hôn đi."

"Cái gì?" Thi Diễm không thể tin được nhìn anh, tông giọng cũng cao lên mấy bậc, đây là cái tối kiến gì vậy? "Kết hôn? Đây không phải là thêm dầu vào lửa sao?"

"Nhưng đó lại là cách tốt nhất."

Thi Diễm xoay người muốn bỏ vào phòng ngủ, Kỷ Diệc Hoành kéo cô lại, "Chuyện đã bắt đầu đến mức này, cậu đơn giản là vì sợ liên lụy đến tôi, nhưng không phải chỉ cần lúc này chúng ta kết hôn là có thể hoàn toàn chặn lại miệng của mọi người sao? Tôi biết tình huống trong nhà của cậu, nhưng vẫn lựa chọn nắm tay cậu không buông, đây chính là mình chứng tốt nhất."

Thi Diễm vẫn cảm thấy vô cùng hoang đường, "Bọn họ sẽ mắng cậu, nói cậu không có mắt, thích con gái của một kẻ lừa đảo."

"Sao cậu không thay đổi sang góc độ khác mà suy xét? Tôi lựa chọn kết hôn vào đúng lúc này, nói rõ tôi thật sự không quan tâm chuyện của ba cậu, tôi đã thấy chẳng sao rồi, người khác còn có thể nói gì nữa?"

Thật sao?

Trong đầu Thi Diễm rối như tơ vò, nghĩ tới nghĩ lui một hồi, thế nào cuối cùng lại cảm thấy lời của Kỷ Diệc Hoành cũng chí lý mới chết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Xin chào, Kỷ phu nhân

Dịch: CP88

Thứ hai, Thi Diễm ôm theo trái tim thấp thòm bất an đến công ty, bởi đây chính là lĩnh vực chuyên môn của Ái Khốc nên độ nhạy cảm càng cao hơn, không thể không biết chuyện của ba Thi Diễm.

Cô đi tới khu nghỉ ngơi lấy nước, có đồng nghiệp đi vào, Thi Diễm lên tiếng chào cô ấy trước.

Thế nhưng đối phương chỉ gật đầu với cô một cái rồi bước nhanh ra ngoài, đến cả nước cũng quên lấy.

Quay về khu làm việc, Thi Diễm vừa đặt được cốc nước trong tay xuống bàn, chủ biên đã từ trong phòng làm việc đi ra, gọi cô vào trong, "Thi Diễm, vào đây."

"Vâng."

Hiện tại ngược lại cô không còn quá nhiều thấp thòm nữa, Thi Diễm vào phòng làm việc chủ biên, thuận tay đóng cửa lại.

"Chuyện này của em cứ để như vậy cũng không phải là cách, hoặc là làm sáng tỏ, hoặc là phủ định."

Thi Diễm biết chuyện mà cô ấy nói tới là chuyện gì, "Nhưng phủ định chỉ sợ sẽ càng hỗn loạn hơn, chủ biên, chuyện của ba em là thật....."

Chủ biên cũng không muốn xát muối lên miệng vết thương của Thi Diễm, "Hiện tại thứ người khác muốn nhìn chính là thái độ của Kỷ Diệc Hoành, nói thật, chuyện như vậy chị đã thấy rất nhiều rồi, ba em là ba em, em là em, nếu cậu ấy kiên quyết muốn em thì chuyện của ba em sẽ chẳng là gì cả."

Thi Diễm là người trong cuộc nên càng suy nghĩ nhiều, "Nếu cậu ấy thừa nhận em, chuyện của ba em không phải sẽ trở thành vũng nước đục bám theo cậu ấy cả đời sao? Em sợ....."

Chủ biên cầm chén trà hoa lên, khẽ thổi nhẹ, sau đó kéo ghế ngồi xuống, "Em còn không hiểu sao? Gió thổi về phía nào, những thứ sau đuôi sẽ bám theo phía đó. Chuyện này không dễ lộ ra dĩ nhiên là điều tốt nhất, thế nhưng đã náo động ra rồi thì cũng không phải không thể giải quyết. Em để cho Kỳ Diệc Hoành lên tiếng, nói hai người sẽ nắm tay cùng nhau vượt qua khó khăn này, phía trước càng trắc trở, cậu ấy lại càng kiên quyết, vậy đối với Kỳ Diệc Hoành sẽ chỉ có lợi chứ không có hại. Đây không phải là mẫu hình đàn ông lý tưởng mà các cô gái vẫn luôn mơ mộng sao? Không rồi không bỏ nha, từ tình yêu nơi vườn trường đơn thuần trong sáng trở thành người thân thật sự, nhà em có chuyện, ba em vướng phải bê bối lớn như vậy Kỳ Diệc Hoành đều có thể tiếp tục chống đỡ, kiên trì bên em đến cùng, em nói xem, đàn ông như vậy, không phải sẽ càng hút fans hơn sao?"

Quả nhiên là nhân vật đã vượt qua sóng gió bão bùng, ngay cả khi ai cũng tưởng rằng mọi chuyện đã hồng bét không thể cứu chữa, họ vẫn có thể trong cốt rể moi ra mặt có lợi nhất với mình, sau đó nhân đôi nhân ba thậm chí là nhân n lần nó lên, cuối cùng dùng nó lấp kín cái hố lớn khiến người ta đau đầu kia đi.

Thi Diễm được dẫn dắt một hồi, trong đầu giống như đã hoàn toàn vỡ ra.

"Bây giờ không nói ai tốt ai xấu, nếu em là người thứ ba nhìn vào, Kỳ Diệc Hoành làm như vậy có phải sẽ khiến em cảm thấy Kỳ Diệc Hoành đặc biệt có mị lực? Đặc biệt đàn ông? Đặc biệt đáng tin cậy? Đến lúc đó, ai còn quan tâm chuyện của ba em nữa, nếu chị nói, hai đứa kết hôn luôn là tốt nhất, lấy ngay một tờ giấy chứng nhận kết hôn đập vào mặt họ, đảm bảo không có kẻ nào nói những nói cuội thêm được nữa."

Lời này sao lại giống của Kỳ Diệc Hoành như vậy?

Thi Diễm im lặng suy nghĩ, chủ biên ném ánh mắt mang theo ý tứ sâu xa về phía cô, "Khách mời của kỳ tiếp theo đã xác nhận được chưa?"

"Đã sớm xác nhận được rồi."

"Đi kiểm tra lại đi, sợ là đã có thay đổi rồi."

Trái tim Thi Diễm không khỏi treo lên, "Vâng."

"Ra ngoài đi, chị hi vọng em nhớ được những câu này, muốn đề chuyện của ba em thuận theo tự nhiên trôi qua là không thể. Có thể mấy ngày sau sẽ bớt nhiệt đi, nhưng chỉ cần một ngày nào đó có kẻ lại muốn đào lên, e là không tránh được lại thêm một trận sóng gió."

Thi Diễm khẽ gật đầu, "Cảm ơn chủ biên, em biết chị là muốn tốt cho em."

Thi Diễm đi ra khỏi văn phòng, nhanh chóng tìm trợ lý của khách mời lần này, thử thăm dò, "Kịch bản trong hai ngày sẽ viết xong, đến lúc đó tôi gửi qua cho cô xem trước nhé."

Đầu kia rất nhanh đã phản hồi, "Thật ngại quá, tôi cũng đang định đi tìm cô đây. Ngày hôm đó tôi không nhìn kỹ lịch trình xếp sẵn nên mới nghĩ thời gian của cô phù hợp, thật có lỗi."

Trái tim Thi Diễm nguội xuống một nửa, ngày hôm đó rõ ràng cô ấy không có nói như vậy.

"Vậy dời sang ngày khác thì thế nào?"

"Thời gian này đều không có thời gian trống, cô tìm người khác đi."

Thi Diễm biết đối phương kiên kỳ cái gì, trong lồng ngực dè nén ngột ngạt, nhưng lại không thể làm gì.

Về đến nhà, bên trong chỉ có một mình Kỳ Diệc Hoành.

Thi Diễm thay giày đi vào phòng khách, Kỳ Diệc Hoành đang xuất thần suy nghĩ chuyện gì đó, đến ngay cả tiếng mở cửa cũng không nghe thấy. Cô không nhịn được tiến lên một bước, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành ngồi xôm ngoài ban công chơi đùa với Phách Cáp. Anh mất tập trung nên Phách Cáp cũng không muốn chơi với anh, giờ móng vuốt muốn cào.

"Cẩn thận." Thi Diễm lớn tiếng hô, Phách Cáp giật mình chạy vào một góc ban công.

Kỳ Diệc Hoành quay đầu nhìn cô, "Về rồi à."

"Ừ, mình đi nấu cơm"

"Tôi nấu rồi, thức ăn đã xong, chỉ chờ canh nữa thôi."

Thi Diễm nửa tin nửa ngờ, "Cậu biết nấu cơm hả?"

"Cũng tạm ổn, sợ cậu về muộn bị đói."

Thi Diễm đi vào phòng ăn, thấy trên bàn đặt một đĩa cá, còn có thịt bò xào cần tây, trên bếp đang hầm nồi canh gà. Kỳ Diệc Hoành đi vào kiểm tra, gần như là được rồi, liền tắt lửa.

Thi Diễm cầm bát xới cơm, hai người ngồi xuống bàn, nồi canh gà mở ra, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Kỳ Diệc Hoành gấp một cái cánh gà rồi đặt vào bát Thi Diễm.

"Lúc trước cậu bận rộn đến mức muốn có chút thời gian nghỉ ngơi cũng khó, bây giờ hình như toàn bộ hoạt động đều ngừng rồi."

"Quy định của công ty, tôi cũng không còn cách nào khác."

Trong lòng Thi Diễm mơ hồ lo lắng, "Su ty nói thế nào?"

"Không nói gì, chị ấy cũng không quản được tôi."

Xem ra nhất định là đã nói rồi, chỉ là Kỳ Diệc Hoành không nghe lọt thôi. Chuyện của Thi Niên Thịnh vỡ lở, Lục Nhất Lạc lại không thể ép bọn họ chia tay nữa.

Kỳ Diệc Hoành gấp một miếng thịt bỏ vào bát, "Hôm nay tôi về nhà một chuyến, nói với ba mẹ chuyện kết hôn."

Thi Diễm không khỏi khần trương lên, tầm mắt dừng trên mặt Kỳ Diệc Hoành, "Bác trai bác gái nói thế nào?"

"Đương nhiên là hài lòng, mẹ tôi từ ngày đầu tôi lên đại học đã bắt đầu nghĩ xem bao giờ tôi kết hôn rồi."

Thi Diễm gấp một cọng rau cần bỏ vào miệng, "Cậu thì sao? Có nghĩ tới xem xét thêm vài người nữa rồi mới quyết định không? Bên cạnh cậu rồi sẽ càng ngày càng có thêm những người ưu tú, cũng đều sẽ hơn mình."

"Bên cạnh tôi có rất nhiều người ưu tú, cái này tôi thừa nhận, nhưng sẽ không có ai tốt như cậu."

Khóe miệng Thi Diễm không nhịn được giương lên, áp người đến sát mép bàn, cười đến mức tự mình cảm thấy xấu hổ, "Vậy cậu muốn bao giờ kết hôn?"

Kỳ Diệc Hoành nghe được lời này, trong giọng nói không khỏi mang theo hi vọng, "Ngày mai đi, ngày mai đăng ký, sau đó chụp ảnh cưới, còn có lễ cưới....."

"Được." Thi Diễm không nói gì nữa, Kỳ Diệc Hoành muốn cưới cô, cô cũng muốn gả cho anh, so với việc kéo dài thêm nửa năm, một năm sau thì chỉ bằng đồng ý luôn bây giờ.

Kỳ Diệc Hoành cũng không ngờ cô lại thoải mái đáp ứng như vậy, "Sáng mai tôi lập tức về nhà lấy sổ hộ khẩu."

"Vậy mình sẽ xin nghỉ một ngày, hộ khẩu nhà mình vốn ở chỗ mình, sau khi ba có chuyện mình vẫn mang theo bên người."

Kỳ Diệc Hoành thật sự không nghĩ tới mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, anh liên tục gấp món ăn bỏ vào bát Thi Diễm, "Lát nữa tôi lập tức báo với ba mẹ, không thì lát nữa tôi về lấy luôn nhé?"

"Ngày mai tiện đường qua đó lấy là được rồi."

Còn không phải vì anh sợ cô đổi ý sao? Ăn cơm tối xong, Kỳ Diệc Hoành gọi điện về nhà, nói muốn kết hôn.

Đột ngột nhắc đến như vậy thật sự là quá bất ngờ, Du Lâm Tuệ cái gì cũng chưa chuẩn bị. "Nhà mới còn chưa có đi xem, đồ trang trí cũng chưa mua, đến cả quần áo mới cũng chưa chuẩn bị cho Diễm Diễm nữa, như vậy có phải oan ức cho con bé quá không?"

"Mẹ, ngày mai chúng con đi đăng ký rồi về nghĩ tới chuyện đền bù sau, có được không?"

"Vậy con chờ thêm hai ngày nữa, ngày mai mẹ đưa Diễm Diễm đi mua đồ."

Nhưng là Kỳ Diệc Hoành một giây cũng không muốn chờ thêm, nắm bắt suy nghĩ của con gái như mò kim đáy bể, ngộ nhờ Thi Diễm đổi ý thì phải làm sao bây giờ? "Chờ tui con đăng ký xong trở về rồi chúng ta đi."

Buổi tối, Thi Diễm còn đang trong nhà tắm gội đầu, đã mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên ngoài.

Có lẽ là ba mẹ của Kỳ Diệc Hoành đến đây, Thi Diễm gấp gấp gội đầu cho xong, lại đổi sang bộ đồ ngủ sạch sẽ, sau đó đi ra ngoài.

Cô vừa lau tóc vừa đi về phía phòng khách, Kỳ Diệc Hoành nghe thấy tiếng bước chân, xoay người nhìn cô.

"Bác trai bác gái đến hả?"

"Ừ."

"Người đâu rồi?"

Kỳ Diệc Hoành cầm quyển hộ khẩu trong tay, "Mẹ tự mình mang đến đây, sau đó không muốn làm trễ nãi thời gian nghỉ ngơi của chúng ta nên về luôn rồi."

Thi Diễm tiến lên hai bước, Kỳ Diệc Hoành cầm chiếc túi đặt trên ghế sofa đưa cho cô, "Mẹ mua cho cậu."

Thi Diễm hơi sững sốt nhận lấy, bên trong là quần áo mới.

"Lát nữa mặc thử xem thế nào, cũng không biết có vừa không." Kỳ Diệc Hoành lấy ra xem thử, đều là váy hồng, tay áo và cổ áo còn điểm xuyết mấy cánh hoa nhỏ nhỏ xinh xinh.

Đây là lần đầu tiên Kỳ Diệc Hoành vừa ý với ánh mắt thắm mỹ của Du Lâm Tuệ, "Mai mặc cái này rồi chúng ta tới Cục dân chính."

Thi Diễm nhìn thấy trên mác ghi cỡ S, chín phần là vừa. "Giúp mình gửi lời cảm ơn bác gái và bác trai."

"Bắt đầu từ ngày mai cậu phải thay đổi cách xưng hô rồi đấy."

Cô cầm chiếc váy trên tay, xấu hổ đẩy Kỳ Diệc Hoành một cái, "Cậu mau đi tắm đi."

Thị Diễm trốn vào phòng dành cho khách, Du Lâm Tuệ sợ cô dễ tâm nên sau khi thanh toán tiền đã nhờ nhân viên bán hàng cắt tóc đi. Bà luôn chu đáo như vậy, cũng muốn Thị Diễm có thể thoải mái coi nơi này như nhà mình.

Làm thủ tục kết hôn rất nhanh, bên trong cũng có cả nơi để chụp ảnh, vậy mà Kỷ Diệc Hoành vẫn cảm thấy mỗi giây mỗi phút đều thật dài.

Thị Diễm ngồi bên cạnh anh, trong lòng hốt hoảng mơ hồ, ngày hôm qua Tưởng Tư Nam còn gọi điện tới nói bọn họ vẫn chưa tìm được việc nữa, vậy mà cô đã kết hôn rồi.

Tốc độ này, như là ngồi tên lửa vậy.

Nhân viên đưa hai tờ chứng nhận kết hôn cho bọn họ, "Chúc mừng, chúc hai người bách niên giai lão."

Thị Diễm nâng niu tờ chứng nhận trên tay, Kỷ Diệc Hoành mở ra một tờ, ngắm nghía tấm ảnh chụp chung của hai người trên đó.

"Bắt đầu từ bây giờ anh phải gọi em là Kỷ phu nhân rồi."

Khuôn mặt nhỏ của Thị Diễm đỏ ửng, vội đẩy Kỷ Diệc Hoành đi ra ngoài.

Từ tối qua Du Lâm Tuệ đã dẫn đi dẫn lại, nói bọn họ lấy được chứng nhận kết hôn phải lập tức về nhà. Kỷ Diệc Hoành dẫn Thị Diễm về, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng nói chuyện từ bên trong truyền ra.

"Cá hấp được chưa? Tôm nữa, nhớ là làm tôm chiên dầu nha? Còn có lươn, anh làm kịp không đấy?"

Ba Kỷ đẩy Du Lâm Tuệ từ trong bếp ra ngoài, "Kịp, kịp, em cứ ra ngoài xem tivi đi."

"Mẹ." Kỷ Diệc Hoành gọi, anh mở tủ giày, lấy một đôi dép lê đưa cho Thị Diễm.

"Về rồi đấy à." Du Lâm Tuệ bước nhanh ra cửa, "Nhanh thật, xong rồi hả?"

"Đã xong."

Thị Diễm thay giày, nhanh nhẹn chào Du Lâm Tuệ, "Bác gái."

Kỷ Diệc Hoành huyênh cách tay Thị Diễm, "Vẫn còn gọi bác gái?"

Khuôn mặt của cô đã đỏ như trái táo chín, Thị Diễm đối với một chữ kia thật sự quá lạ lẫm, há miệng một hồi không nói ra được, Du Lâm Tuệ phát phát tay, "Không quan trọng, không vội, cứ từ từ thôi."

Bà kéo tay Thị Diễm, quét mắt một lượt từ trên xuống dưới. "Ừ, thật là xinh, mặc chiếc váy này vào thật giống cô công chúa nhỏ."

Thị Diễm nói thật nhẹ, nhưng cũng ngọt vô cùng, "Mẹ."

Du Lâm Tuệ nghe được rõ ràng, chỉ cảm thấy trái tim như trong tức khắc tan chảy thành nước, vui vẻ lặp lại mấy lần: "Ngoan, ngoan."

Ba Kỷ từ trong bếp đi ra, Thị Diễm cũng gọi một tiếng, "Ba."

Ba Kỷ hơi ngại ngùng, đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng trở về bếp.

Đến giờ cơm trưa, thức ăn bày đầy một bàn. Lục Nhất Lạc gọi tới hết cuộc này đến cuộc khác, Kỷ Diệc Hoành đứng dậy đi ra ban công, hành động dứt khoát chụp ảnh tờ giấy chứng nhận kết hôn rồi gửi cho cô ấy.

"Kỷ Diệc Hoành, sao em lại có thể tùy tiện như vậy hả? Vì sao không có chuyện nào chịu nói trước với chị một tiếng?"

Lỗ tai Kỷ Diệc Hoành sắp bị giọng nói đó chọc thủng, anh tức tốc đưa điện thoại ra cách tai một khoảng an toàn, sau khi xác định lửa giận của Lục Nhất Lạc tạm lắng xuống mới tiếp tục nói, "Sur ty, đây là việc riêng của em."

"Việc riêng, việc riêng, em -----"

Kỷ Diệc Hoành đá nhẹ con mèo nằm dưới chân, "Chị đừng tức giận, sau này chị sắp xếp cho em việc gì em đều làm theo là được chứ gì?"

"Em chờ đó, chị sẽ thả tấm ảnh này ra ngoài!"

"Thả thì thả thôi, em còn ước tất cả mọi người trên thế giới này đều biết."

Lục Nhất Lạc đứng đứng tức giận cúp máy, đúng là tìm Kỷ Diệc Hoành nói chuyện chỉ rước bực vào người.

Nhưng Lục Nhất Lạc nghĩ một chút, Kỷ Diệc Hoành kết hôn cũng không phải chuyện xấu, cô ấy chỉ cần thêm vài chiêu trò truyền thông vào, kiểm soát hướng viết của mấy bài báo thì hình tượng của Kỷ Diệc Hoành sẽ càng hoàn hảo hơn nữa rồi.

Dù sao người không nể mặt trước cũng là anh, Lục Nhất Lạc dứt khoát không thương lượng với anh mà trực tiếp đi sắp xếp mọi chuyện. Chờ đến khi đánh tiếng xong xuôi, cô ấy lấy tài khoản weibo của công ty rồi đăng tấm ảnh Kỷ Diệc Hoành gửi cho mình lên.

Ngay sau đó là những bài báo xuất hiện liên tiếp, gì mà « mỗi tình vườn trường đơm hoa kết quả », « Diễm Diễm là em, Diễm Diễm cũng là của tôi », « bất kể em thế nào cũng đều xứng với tôi », vân vân và mây mây, đủ loại văn hoa tuôn ra dào dạt, Lục Nhất Lạc cũng không tin mình không thể xoay chuyển cái tình thế này.

Thị Diễm và Kỳ Diệc Hoành ăn com tối xong thì trở về.

Kỳ Diệc Hoành bật nước nóng, lại mở điều hòa ra, sau đó nói Thị Diễm đi tắm rửa.

Cô nằm nhoài trên ghế sofa, "Anh đi trước đi, em ngồi nghỉ một lúc."

Tiếng bước chân bên tai Thị Diễm càng lúc càng xa, cô vừa mới nằm xuống ghế sofa, chuông điện thoại đã vang lên.

Cô nhìn hiển thị trên màn hình, là Hàn Lăng Dương, liền vội vàng ngồi dậy ấn nghe. "A lô."

"Su từ nhỏ, ăn com tối chưa?"

"Ăn rồi, cậu ăn chưa?"

"Vẫn chưa."

Hàn Lăng Dương do dự một chút, cuối cùng nhẹ giọng hỏi, "Cậu kết hôn rồi?"

"Sao cậu biết?"

"Trên mạng có ảnh chụp giấy đăng ký kết hôn của hai người."

Thị Diễm hơi ngượng ngùng giải thích, "Ngày hôm nay mới đi, còn chưa kịp thông báo cho bạn bè nữa, hôm khác mời mọi người một bữa."

"Được, nói trước là bữa com này không trốn được đâu, tớ muốn một bữa ăn đất tiền."

Thị Diễm không nhịn được bật cười, "Được được, không thành vấn đề."

"Su từ nhỏ, chúc mừng cậu."

"Cảm ơn."

Hàn Lăng Dương vốn còn muốn hỏi cô vui vẻ không? Hạnh phúc không? Thế nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị cậu nuốt về, bởi từ trong giọng nói của cô hoàn toàn có thể nghe ra cô đang hạnh phúc nhường nào.

Cuối cùng thì cô cũng đã có một mái nhà của riêng mình, tốt biết bao nhiêu? Quan trọng nhất đó là người Thị Diễm thích. Nhưng dù nghĩ như vậy, trong lòng Hàn Lăng Dương vẫn chưa xót khó chịu, "Kết hôn sớm như vậy, cậu đó, thật không cho người khác một cơ hội nhỏ nào luôn."

"Còn có thể là ai nữa, mình đã xác định là Kỳ Diệc Hoành rồi. Lại nói, mình kết hôn sớm một chút cũng tránh làm hỏng đời của người ta nha, nếu có người thầm mến mình, vậy hiện tại có thể chuyển mục tiêu sang chỗ khác rồi." Thị Diễm chỉ nói đùa vậy, nhưng lời này lọt vào tai Hàn Lăng Dương, lại giống như bị người ta cầm một cái búa tạ đập mạnh.

"Ừ ừ, cậu chính là người gặp người thích hoa gặp hoa nở."

"Ôi, cái miệng này thật là ngọt, sau này dùng nó đi dỗ dành cô gái của cậu rất có lợi đấy."

Hai người tán gẫu thêm một lúc nữa thì Hàn Lăng Dương cúp máy, cô gái nhỏ bé gầy gò nhưng quật cường trong ấn tượng của cậu hình như đã càng ngày càng cách xa, cô cũng không còn cần nắm đầm của cậu bảo vệ nữa.

Kỳ Diệc Hoành tắm xong đi ra, Thị Diễm đang thu quần áo ngoài ban công. Anh ngồi xuống ghế sofa, nhìn bóng dáng của Thị Diễm trước mắt tất bật qua lại.

Cô vẫn mặc chiếc váy ngắn đến đầu gối kia, đôi chân thon nhỏ lộ ra ngoài, theo bước đi của cô tung bay, thấp thoáng cánh xuân vô hạn bên trong.

Yết hầu Kỳ Diệc Hoành khó khăn di chuyển, miễn cưỡng dòi tầm mắt đi.

Thị Diễm tắm xong, lại sấy khô tóc, sau đó mặc váy ngủ đi ra ngoài.

Kỳ Diệc Hoành thấy cô lại muốn đi ra ban công. "Làm gì thế?"

"Giặt quần áo nha."

"Đề đó đi, sáng mai rồi giặt."

Thị Diễm cầm chậu quần áo đặt ngoài ban công, rất nhanh lại quay về phòng khách. "Chuyện chúng ta kết hôn công khai ra ngoài thật rồi hả?"

"Ừ."

"Ồ," Thị Diễm có chút mệt, "Vậy anh đi ngủ sớm đi, ngủ ngon."

Kỳ Diệc Hoành nhìn cô bước nhanh về phía phòng ngủ, anh hơi do dự một chút, cuối cùng đứng lên.

Thị Diễm đi vào phòng, đưa tay muốn đóng cửa vào, nhưng cảm giác cánh cửa bị chặn lại. Cô xoay người, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành chống một tay trên cửa đứng bên ngoài.

"Anh..... không đi ngủ hả?"

"Ngủ."

Thi Diễm phát phát tay, "Ngủ ngon."

Kỷ Diệc Hoành vẫn chưa thu tay về, Thi Diễm liếc anh một cái, "Rốt cuộc có ngủ không?"

"Ngủ."

Thế nhưng cô muốn đóng cửa mà anh lại không cho đây này.

Thi Diễm nhận ra ánh mắt nóng rực của Kỷ Diệc Hoành đặt trên người mình, giống như mang theo quả cầu lửa, trong lòng không khỏi cuống lên, "Vậy sao anh còn không về phòng đi?!"

"Em quên à, chúng ta đã đăng ký kết hôn rồi."

"Cái đó..... thì sao hả?"

"Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, lúc còn đi học cô giáo không dạy em sao?"

Thi Diễm có cảm giác mấy sợi lông tơ trên vành tai cũng sắp bị hun cháy rồi, Kỷ Diệc Hoành hơi dùng sức, cánh cửa liền cứ như vậy mở ra, sau đó từng bước áp sát.

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Ngọt ngào sau kết hôn

Dịch: CP88

Thi Diễm thế nào lại có cảm giác con thỏ trắng là cô đã rơi vào hang sói lớn này rồi?

"Kỷ Diệc Hoành, anh đừng kích động."

"Anh không kích động, anh chỉ đang thực hiện nghĩa vụ của người làm chồng thôi."

Thi Diễm chỉ tay về phía anh, "Anh chỉ giỏi nói linh tinh."

Không thể tiếp tục nghe anh nói nữa, khuôn mặt cô sắp bị thiêu cháy rồi.

Thi Diễm xoay người muốn chạy, thế nhưng tiếng bước chân vẫn theo sau, Thi Diễm còn chưa kịp chạy xa trên eo đã có một cánh tay quấn lấy. Kỷ Diệc Hoành thoáng dùng sức, liền dễ dàng bế bổng cô lên, hai chân Thi Diễm rời khỏi mặt đất, bị anh bế kiểu công chúa đi về phía giường.

Màn công chúa rũ xuống chạm đến đất, Kỷ Diệc Hoành lần một lúc vẫn không tìm được chỗ mở ra, liền dứt khoát nhấc lên, ôm theo Thi Diễm chui vào trong.

Anh đặt cô nằm xuống, Thi Diễm nhân lúc Kỷ Diệc Hoành kéo dài khoảng cách xoay người muốn chạy.

Nhưng hai cánh tay anh đã nhanh hơn một bước chống bên người cô, khiến trái tim nhỏ bé của Thi Diễm đập liên hồi, "Nhu, như vậy cũng quá gấp gáp rồi."

"Không hề, anh đã chuẩn bị sẵn sàng."

"Em..... nhưng em chưa có chuẩn bị mà."

"Không sao, cứ từ từ thôi."

Nói cái gì vậy?

Thi Diễm sốt sắng nâng tay che trước ngực, Kỷ Diệc Hoành cúi người hôn lên trán cô, lại dờn qua tai, cổ họng của cô vì lo lắng mà cũng sắp bị xé rách, "Đừng....."

"Bây giờ em là vợ anh rồi." Môi anh ở bên tai cô ni non, mấy chữ cuối cùng mang theo quyến luyến và triền miên, trái tim Thi Diễm truyền đến từng trận tê dại, cảm giác đó khiến cơ thể cô mềm nhũn, một chút khí lực cũng không thể xuất ra.

Nụ hôn của Kỷ Diệc Hoành lũ lượt đáp xuống, khi nhẹ khi nặng, lúc nhẹ nhàng rơi trên mi tâm cô, khi lại hung hăng mà nặng nề trần trọc giữa răng môi.

Hai người đều là lần đầu tiên nên không có kinh nghiệm, Thi Diễm khản trương đến mức cả người cứng ngắc.

Kỷ Diệc Hoành cởi quần áo, Thi Diễm ngại ngần vận vẹo người không chịu phối hợp, nhưng cuối cùng vẫn là bị lột sạch sẽ.

Anh ôm cô trong lồng ngực, "Thả lỏng."

Thi Diễm nhắm tịt hai mắt, tuy là không có kinh nghiệm nhưng cũng biết lần đầu tiên sẽ phải chịu chút đau đớn. Chỉ là cô làm thế nào cũng không ngờ được lại đau đến

mức đó, Thi Diễm nhìn không được hết to.

Kỷ Diệc Hoành gấp muốn chết, nhưng nhìn cô như vậy lại không nổi, bắt đầu dĩ đành mềm giọng liên tục dỗ dành.

Anh cũng không dễ dàng chút nào mà, còn là lần đầu tiên nghe thấy giọng của mình có thể khàn đục thành thế này. Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ trong lồng ngực, thấy cô cắn mu bàn tay của chính mình, liền kéo tay cô ra.

"Muốn cắn thì cắn anh đây này."

Thi Diễm không chút do dự, cắn mạnh lên bả vai anh.

Kỷ Diệc Hoành cũng biết, đau dài không bằng đau ngắn, dứt khoát một lần thống khoái cho xong.

Thi Diễm đánh mạnh anh hai cái, Kỷ Diệc Hoành nâng tay dịu dàng gạt đi mấy sợi tóc rối trên trán cô. "Khó chịu lắm hả? Ra nhiều mồ hôi như vậy?"

"Anh không bị sao mà biết được, hôm nào em thử chọc cho anh....."

Thi Diễm chưa nói hết đã cảm thấy lời này là lạ, vội vàng ngậm miệng.

Thi Diễm ngẫu nhiên sẽ bị ép cho mở mắt ra, chỉ thấy chiếc mền công chúa trên đỉnh đầu lắc lư rồi lại lắc lư, hai cánh tay của Kỷ Diệc Hoành mạnh mẽ giam giữ cô, cũng càng ngày càng dùng sức. Cái thân thể này của cô vốn dĩ đã ốm yếu gầy gò, hiện tại chỉ cảm thấy bản thân dần xuống thế yếu, sau khi bị vây hãm liền không có một chỗ hở nào để cho cô gãy dựa nữa rồi.

Đợi đến khi cơ thể lấy lại tự do, Thi Diễm lập tức lấy chân đạp lên người, hai chân cũng co lại.

Kỷ Diệc Hoành từ phía sau vòng tay ôm lấy cô, Thi Diễm thật sự nóng muốn chết, rõ ràng là trong phòng bật máy lạnh nhưng nó lại không thể dập tắt được ngọn lửa trên người của bọn họ.

Kỷ Diệc Hoành gác cằm trên đỉnh đầu Thi Diễm, "Có phải giờ đã tốt hơn rất nhiều rồi?"

Có cái kiểu hỏi nào như thế không hả?

Thi Diễm thật hận không thể chui vào trong chăn rồi không ra nữa, anh không thể yên lặng tự mình sung sướng đi à?

"Em buồn ngủ."

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp của Kỷ Diệc Hoành, "Vậy thì ngủ đi."

Thế nhưng có anh nằm bên cạnh cô không ngủ được, hai mắt Thi Diễm tròn trĩnh, cuối cùng khẽ hỏi, "Bao giờ thì anh bắt đầu trở lại công việc?"

"Mấy ngày nữa đi, phải xử lý chuyện riêng cho tốt đã."

"Còn chuyện gì nữa?"

Kỷ Diệc Hoành không lên tiếng, mặt chôn vào hõm cổ Thi Diễm.

Rất nhanh liền truyền đến tiếng hít thở đều đều của anh, trái tim của Thi Diễm dần an tĩnh lại, cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau Thi Diễm vẫn phải đi làm, cô dậy thật sớm, thế nhưng vẫn muộn hơn Kỷ Diệc Hoành.

Cô mặc quần áo xong ra ngoài, nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành ngồi ngoài ban công đọc kịch bản, đồ ăn sáng mua về trên bàn vẫn còn tỏa hơi nóng.

"Dậy rồi." Kỷ Diệc Hoành nghe thấy tiếng bước chân, đứng dậy.

"Anh ăn sáng chưa?"

"Chưa nữa, chờ em cùng ăn."

Thi Diễm vào bếp cầm bát đĩa, hai người ngồi đối diện nhau, Kỷ Diệc Hoành đưa một bát súp tiêu nóng cho cô, "Món em thích, nhưng phải ăn một cái bánh bao trước để tránh bị kích thích dạ dày."

Thi Diễm nhận lấy, Kỷ Diệc Hoành cầm miếng sủi cảo bên cạnh bỏ vào miệng, "Em thích ở trên tầng cao, hay là dưới thấp một chút?"

"Làm sao thế?" Thi Diễm nhìn quanh. "Chỗ này rất tốt mà."

"Ừ, rất tốt mà." Kỷ Diệc Hoành không tiếp tục nữa, "Lát nữa anh đưa em đi làm."

"Không cần."

"Dù sao ở nhà cũng không có việc gì."

Thi Diễm ăn sáng xong, thấy thời gian còn sớm bèn lên lút chạy về phòng. Cô ôm ga trải giường và chăn đi ra ngoài, vừa đi đến hành lang thì đụng phải Kỷ Diệc Hoành.

Khuôn mặt nhỏ của cô như được bật chế độ tự động đỏ bừng lên, rừ mi mắt muốn xông qua, thế nhưng Kỷ Diệc Hoành lại quyết tâm chắn đường, "Mang đi giặt hả?"

"Ừ."

"Đặt đó đi, anh giặt cho."

Thị Diễm sắp phun máu mũi rồi, có phải anh đã quên mất trên này có cái gì không vậy? Còn không biết ngại mà nhận giặt nữa. "Không cần không cần!"

"Em còn không đi làm nữa là muộn đấy." Kỷ Diệc Hoành nói xong, muốn đoạt lấy đồng chần ga trong tay cô, Thị Diễm vội vàng tránh sang bên cạnh, "Không được!"

Kỷ Diệc Hoành và cô lờ lờ kéo kéo, Thị Diễm nhất quyết không chịu buông tay, "Em giặt nhanh thôi."

Anh hơi dùng sức, chiếc ga trải giường trong tay Thị Diễm trượt xuống một chút, dấu vết trên đó đập vào mắt Kỷ Diệc Hoành, khiến cho khuôn mặt đẹp trai của anh nổi lên vết hồng, vội vàng lùi sang bên cạnh.

Lòng bàn chân Thị Diễm như có bôi dầu, chạy một mạch ra ban công, lại điên cuồng cọ rửa.

Kỷ Diệc Hoành ngại ngùng không đi theo, đứng bên ngoài nhìn giờ.

"Không đi nữa là muộn thật đấy."

"Xong ngay, xong ngay đây." Thị Diễm dùng sức vò, lại dùng sức chà, thật vất vả dấu vết kia mới tạm tan đi, cô nhanh chóng nhét chần và ga vào máy giặt.

Kỷ Diệc Hoành ngồi trên ghế sofa, thấy Thị Diễm đi vào liền nhanh chóng đứng lên, hai tay không biết phải đặt chỗ nào, "Xong rồi?"

"Ừ, đi thôi."

Kỷ Diệc Hoành lái xe đưa Thị Diễm đến công ty, buổi trưa, cô vừa ăn xong cơm trưa thì nhận được tin nhắn của Kỷ Diệc Hoành gửi tới.

"Vợ, gửi lì xì cho anh đi."

Thị Diễm kỳ quái nhìn tin nhắn trên màn hình, sao đang yên đang lành lại muốn gửi tiền? Hình như đây cũng là lần đầu tiên Kỷ Diệc Hoành chủ động như vậy.

Thị Diễm gửi lì xì mệnh giá hai trăm tệ qua, Kỷ Diệc Hoành gần như là xác nhận trong tích tắc.

"Anh lấy tiền lì xì làm gì?"

"Không có tiền ăn cơm."

Thị Diễm mới không tin.

Tan ca, cũng là Kỷ Diệc Hoành đến đón cô, Thị Diễm lên xe, nhìn thấy anh đeo một cái kính râm mới, "Trông màu hường à, nhìn đẹp đấy."

"Mẹ mua cho."

Thị Diễm không nhận được bật cười, Kỷ Diệc Hoành cho xe chạy đi, đi mười mấy phút thì dừng lại.

"Xuống xe đi."

Thị Diễm ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Kỷ Diệc Hoành mở cửa đi xuống rồi vòng sang ghế tài xế, mở cửa ra. Thị Diễm nhìn thấy trong tay anh còn cầm theo một cái túi hồ sơ, "Làm cái gì đấy?"

"Đưa em đến xem nhà mới của chúng ta."

Thị Diễm vội kéo cánh tay Kỷ Diệc Hoành lại, "Đừng nói là anh muốn mua nhà đấy nhé?"

"Đúng rồi."

"Chúng ta ở nơi đó cũng rất đầy đủ rồi."

"Dẫn em đi xem trước."

Kỷ Diệc Hoành đã hẹn trước người bán nhà, cô ấy chờ sẵn trước cửa, vừa nhìn thấy hai người liền nhanh nhẹn bước tới tiếp đón, "Xin chào, tôi mang hai người đi xem nhà, còn có bản mẫu nữa."

Kỷ Diệc Hoành đã sớm xem rồi, lần này chủ yếu dẫn Thị Diễm đi xem.

"Khu chung cư của chúng tôi có đường cho xe chạy và đường cho người đi bộ, phía dưới còn có một sân chơi rất lớn, đến lúc đó đứa nhỏ cũng sẽ có nơi để vui đùa. Độ an toàn rất tốt, cũng sẽ không có xe qua lại khu vực này."

Thị Diễm xem bản mẫu, Kỷ Diệc Hoành vừa ý căn hộ có ba phòng ngủ hai ban công, gần 150 mét vuông, môi trường xung quanh là hạng nhất, giống như một cái hoa viên lớn.

Trước đó anh cũng đã chốt được nơi này, ngày hôm nay chính là đến ký hợp đồng.

Toàn bộ giấy tờ Kỷ Diệc Hoành đều mang đủ, phía bán nhà cũng đã chuẩn bị xong tài liệu, Kỷ Diệc Hoành nói Thị Diễm ký tên.

"Không cần viết tên em." Thi Diễm rũ hai tay xuống, một chút cô cũng không góp, mà dù cô có dư thì tích góp mấy năm cũng không mua nổi một cái nhà vệ sinh ở đây.

"Đây là tài sản sau khi cưới, nhất định phải viết tên của hai người." Kỷ Diệc Hoành nói xong, nhét bút vào trong tay cô. "Mau ký nào, nếu không căn hộ tốt như vậy sẽ bị người khác mua mất."

Kỷ Diệc Hoành thấy cô bất động, lại đẩy vai cô một cái.

Thi Diễm do dự một chút, cuối cùng vẫn nói. "Nhưng em không có bỏ tiền."

"Em bỏ rồi."

"Em bỏ bao giờ?"

Kỷ Diệc Hoành chỉ chỗ cho cô ký vào, "Cứ ký trước đi đã."

"Đúng rồi, phải quyết định nhanh mới được, căn hộ này tôi phải đặc biệt nói trước với giám đốc mới có thể giữ lại đến tận bây giờ đây ạ....." Nhân viên bán nhà ngồi đối diện cũng thúc giục.

Thi Diễm hạ bút, viết tên của mình.

"Nhưng em không bỏ tiền thật mà."

"Không phải trưa nay anh đã đòi tiền em đó sao?"

Nhân viên bán hàng lật từng tờ để cho Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành cùng nhau ký tên. Thi Diễm ngó ra, tỉ mỉ suy nghĩ lại một lượt, không lẽ anh nói đến 200 tệ kia?

Cô đưa cho anh 200 tệ, là coi như đã góp tiền mua nhà rồi sao?

Anh muốn cô không mang theo gánh nặng trong lòng, cũng muốn cô cùng sở hữu căn nhà này với anh, bởi vậy mới nói cô chuyển tiền cho mình.

Thi Diễm ký xong, đưa bút cho Kỷ Diệc Hoành, "Vậy sau này em kiếm được bao nhiêu sẽ giao hết cho anh nhé."

Kỷ Diệc Hoành nghe cô nói, nụ cười đã không nhìn được lan ra, "Vẫn là anh đưa cho em đi, anh sẽ không giữ tiền, càng không quản lý tài sản."

"Em cũng không quản lý tài sản."

"Không sao, em không cần lo lắng, cần dùng bao nhiêu cứ lấy bấy nhiêu là được."

Nhân viên bán nhà ngừng đầu, hăm mộ nhìn hai người, một căn nhà như vậy nói mua liền mua, còn không ngừng ném thức ăn cho chó, thật không có nhân tính không có nhân tính.

Căn nhà Kỷ Diệc Hoành mua còn phải chờ mấy tháng nữa mới có thể nhận, hoàn tất toàn bộ thủ tục, anh mang Thi Diễm rời đi.

"Vậy căn nhà hiện tại của anh phải làm sao bây giờ?"

"Giữ lại," Kỷ Diệc Hoành kéo tay Thi Diễm, "Căn nhà kia không quá cao, dù thang máy có hỏng thì vẫn có thể đi xuống được. Trong khu cũng có siêu thị tiện lợi, có chợ, còn có khu giải trí dành riêng cho người già, rất thích hợp để dưỡng lão."

Thi Diễm khẽ gật đầu, "Chờ sau này con lớn rồi chúng ta có thể chuyển về đó."

Kỷ Diệc Hoành dừng chân nhìn cô, nhấc tay khẽ gõ vào cái trán của cô, "Có tiến bộ, đã nghĩ đến chuyện sinh con rồi."

"Em chỉ thuận miệng nói vậy thôi!"" Thi Diễm không kim được nghĩ đến chuyện tới qua, "Em không nghĩ, không nghĩ gì hết."

"Không nghĩ? Vậy vì sao mặt lại đỏ như thế?"

Thi Diễm không muốn phản ứng anh, lướt qua người Kỷ Diệc Hoành rồi bước nhanh về phía trước. Kỷ Diệc Hoành đúng là chưa hề nghĩ tới anh và Thi Diễm về già rồi sẽ thế nào, dù sao bọn họ còn trẻ, độ tuổi kia đối với anh mà nói vẫn còn quá sớm.

Anh là nghĩ đến Thi Niên Thịnh, chờ đến khi ông mất thì ra ngoài cũng không thể để cho ông không có chỗ ở cố định.

Căn nhà kia cách căn hộ anh mới mua rất gần, cũng thuận tiện cho Thi Diễm về thăm ba.

Trên đường trở về hai người rẽ vào siêu thị mua thức ăn, về đến nhà, Thi Diễm bận rộn làm cơm tối, Kỷ Diệc Hoành ở bên cạnh giúp cô.

"Đêm nay ngủ ở phòng ngủ chính đi, giường ở phòng khách quá nhỏ, chật muốn chết."

Thi Diễm không dám nhìn thẳng vào mắt anh, "Thì anh cứ về phòng ngủ chính đi."

"Anh muốn ngủ chung với em."

Thi Diễm hiện tại đã hoàn toàn tiếp nhận thân phận của mình, cô cầm đồ bê thành đôi rồi ném vào cái rổ bên cạnh, sau đó xoay người ôm cổ Kỷ Diệc Hoành, nhón chân đưa mặt đến trước mặt anh.

Kỷ Diệc Hoành bị hành động này của cô làm cho bất ngờ, ngày hôm qua là ai mắc cỡ chui trong chăn không chịu ra vậy?

"Kỷ Diệc Hoành, năm em học trung học đã ở trong chần lén lút ước nguyện. Tương lai người yêu của em không cần quá cao, miễn cường một mét bảy là được rồi, béo một chút em cũng chấp nhận được, ngực một chút cũng không sao, nếu trên mặt có khuyết điểm nhỏ nào đó..... chỉ cần không quá ghê thì em cảm thấy cũng ổn cả thôi."

Thi Diễm tỉ mỉ quan sát khuôn mặt trước mắt, không nhìn được nhéo nhéo má Kỷ Diệc Hoành, "Anh nói vì sao ông trời lại đành lòng ban anh cho em vậy nhỉ?"

"Hóa ra đó là tiêu chuẩn của em à?"

"Đương nhiên không phải rồi," có ai không biết Thi Diễm chính là một tiểu nhan cầu chứ, "Chỉ là không tin được em còn có thể xứng với một người được xem là tiêu chuẩn cao trong mắt người khác."

"Không cho nói như vậy," Kỷ Diệc Hoành áp trán lên cái trán nhỏ xinh của cô, "Trong mắt anh, em là tốt nhất, ánh mắt của anh vừa cao lại vừa kén chọn, ngoại trừ em thì dù là ai anh nhìn cũng không lọt mắt."

"Cái miệng thật ngọt."

"Vậy phải thưởng cho anh cái gì đi nhỉ?"

Khóc môi Thi Diễm cong cong, "Anh muốn thưởng gì?"

Cánh môi mỏng của Kỷ Diệc Hoành kề sát bên tai Thi Diễm, "Tối qua lái xe(*) chậm quá, ngày hôm nay còn muốn lái một lần nữa."

(*) từ mới từ mới từ mới hihhihi

- ----- lời tác giả -----

Cả nhà ơi ngày mốt là Đại kết cục rồi, có phải là không muốn không? Nhưng dù sao thì cũng cùng nhau nghênh đón thôi nào!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Nơi hút máu người

Dịch: CP88

Thi Diễm cấp tốc lùi về sau, bàn tay đẩy mạnh trước ngực Kỷ Diệc Hoành. "Đi ra ngoài, đi ra ngoài."

"Làm gì thế, anh ở lại giúp em một tay."

"Anh chỉ biết quấy rối thôi."

Kỷ Diệc Hoành bị cô đẩy ra cửa, Thi Diễm thậm chí còn muốn đóng cửa bếp lại, Kỷ Diệc Hoành vội kéo tay cô, "Được rồi, anh ra ngoài là được chứ gì?"

Thi Diễm quay vào bếp, nghe tiếng bước chân của anh dần đi xa, cô lén lút thò đầu ra, nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đứng ngoài ban công thu quần áo.

Nếu không phải vì Du Lâm Tuệ bị ba Kỷ ngăn thì chắc hẳn bà sẽ hận không thể mỗi ngày đều chạy qua bên này, thế nhưng hai đứa nhỏ cũng cần thời gian ở riêng với nhau, bà chỉ có thể cố gắng kìm nén không đến làm phiền.

Cơm tối kết thúc, Kỷ Diệc Hoành cảm bóng rỏ, dẫn theo Thi Diễm đi chơi bóng.

Kỷ Diệc Hoành chơi bóng rỏ, Thi Diễm rảnh rỗi bên ngồi lướt mạng xem có tin tức gì liên quan đến Kỷ Diệc Hoành không.

Lục Nhất Lạc là người thế nào chứ, cô ấy giỏi nhất là tìm kiếm ưu thế trong chính tình thế không thuận lợi của mình. Hơn nữa cũng đã có Kỷ Diệc Hoành ngốc nghếch thích ở nơi đầu sóng ngọn gió thừa nhận quan hệ, lại còn dám đi đăng ký kết hôn, anh đã hành hạ cô ấy như vậy, Lục Nhất Lạc liền dám trị anh.

Mấy ngày nay Kỷ Diệc Hoành sao có thể không đi đọc tin tức chứ, sợ là cũng đã khiến cho chính mình buồn nôn chết rồi.

Lục Nhất Lạc muốn dát vàng cho anh, anh có thể hiểu được, nhưng cũng đừng có buồn nôn như vậy được không. Mấy bài viết trên mạng giống như hận không thể viết anh thành người đàn ông thâm tình nhất cuộc đời này, còn biến đổi đủ thứ phương pháp, thậm chí còn làm thơ, chơi chữ, phía dưới lại có thủy quân hỗ trợ, các loại chủ đề như "muốn gả cho Kỷ Diệc Hoành", "nếu có người cả một thời thanh xuân không nói yêu Kỷ Diệc Hoành, vậy kẻ đó chính là kẻ mù", "mọi mắt tìm kiếm một Kỷ Diệc Hoành cho mình" cứ như vậy nhện nhện leo lên hot search.

Kỷ Diệc Hoành về sau dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, về phía Thi Diễm, nhận ra sự kiện về ba cô rút cuộc cũng trôi qua thì vui như không thể vui hơn được nữa.

Kỷ Diệc Hoành mang theo thân mồ hôi đầm đìa trở lại, chiếc áo phông ướt đầm mồ hôi dính sát vào người.

Buổi tối, hai người đứng hai bên giường, Kỷ Diệc Hoành nhìn Thi Diễm, Thi Diễm cũng cảnh giác nhìn về phía anh.

Miệng lưỡi có cảm giác khô khốc không tên, vừa mới tắm xong nên trên người mát mẻ khoan khoái cực kỳ, Thi Diễm nhắc chân muốn trèo lên giường.

Ký Diệc Hoàn đứng đối diện không nhúc nhích, Thi Diễm nằm xuống, thế nhưng mắt còn chưa kịp nhắm lại đã cảm giác thấy cái giường rung lên, Ký Diệc Hoàn bỏ nhào vào người cô.

Thôi vậy, thôi vậy, cô cũng có thể hiểu được, mấy chàng trai trẻ ấy mà, tính lực dồi dào.....

Ồi chào!

Nhưng là đừng có phung phí như vậy được không? Thi Diễm muốn nói để cô tự coi, nhưng hiển nhiên không còn kịp nữa, cô đã nhanh chóng nghe được tiếng cúc đút lia.

Ký Diệc Hoàn dù có gấp gấp đến mấy cũng không thể gấp thành như vậy chứ?

Thi Diễm nghĩ ngày mai phải dậy dỗ lại anh một phen, sau khi bị giày vò một hồi, suy nghĩ trong lòng đã thay đổi, quên đi, ngày mai dậy được rồi nói tiếp.

Từ Từ Dịch đã rất lâu rồi không về nhà, mãi mới chờ được đến ngày quốc khánh, liền xách theo túi lớn túi bé trở về.

Chuyển phát nhanh không thể đưa đến tận nơi, bình thường cô ấy có muốn mua đồ gửi về nhà cũng không quá dễ dàng.

Về đến nhà, ba mẹ Từ đang tấp nập giết gà thịt cá, bầu không khí náo nhiệt như ngày lễ. Thôn trên xóm dưới đều biết Từ Từ Dịch làm ở Đài truyền hình, sau này sẽ là người nổi tiếng rồi, vừa nghe tin cô ấy trở về liền nhộn nhịp ghé chơi.

Bác gái sát vách là nhiệt tình nhất, mang cả một rổ thức ăn qua, mẹ Từ liên tục nói không cần, nhưng cuối cùng vẫn là từ chối không xong.

Từ Từ Dịch ngồi trong sân tán gẫu với mấy người cùng lứa tuổi trong xóm, bác gái thì thoảng lại chen lời hỏi cô ấy gần đây sống ở Đông Thành thế nào, qua lại mấy vấn đề cũng chỉ có lương thế nào, có bạn trai hay chưa. Từ Từ Dịch vốn đã cảm thấy rất mệt, thật sự muốn vào phòng ngủ một giấc, nhưng mẹ Từ lại khăng khăng đẩy cô ấy ra đây tiếp khách, nói là hiếm lắm mới có dịp về nhà, mọi người cũng là quan tâm thôi.

"Từ Dịch, con thật là giỏi, chúng ta coi như nhìn con lớn lên, nhìn quanh cũng là người có tiền đồ nhất trong thôn rồi."

"Bác gái, bác quá khen rồi."

Bác gái cắn hạt dưa, nói, "Đài truyền hình đấy, nỡ mày nỡ mặt biết bao, sau này còn được lên tivi."

Từ Từ Dịch không tiếp lời, những lúc cô ấy gian khổ vạn khổ gần như không thể chịu đựng thêm nữa có mấy ai thấy được đây.

"Từ Dịch, con và Quyên Quyên cũng gần như là làm cùng một lĩnh vực, thế nhưng Quyên Quyên đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được công ty thực tập, người làm mẹ như bác thật lo lắng muốn chết rồi."

Từ Từ Dịch chỉ có thể lên tiếng an ủi, "Tìm việc cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, cứ từ từ đi ă."

"Đài truyền hình của các con còn nhận người không? Hay là con đánh tiếng với lãnh đạo một chút, cho Quyên Quyên ké một chân?"

Từ Từ Dịch không khỏi cười khổ, "Bác gái, con cũng chỉ là nhân viên thực tập, con lấy đâu ra cái khả năng đó chứ?"

"Ồi dào, tốt xấu gì thì cũng đã vào đó rồi, chắc có thể gặp mặt lãnh đạo phải không? Con nói sẽ có tác dụng hơn chúng ta nhiều, không thì con hẹn lãnh đạo ra ngoài, để bác mời người ta một bữa cơm."

Từ Từ Dịch vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì giải thích, "Bác gái, việc này con thật sự không giúp được, lãnh đạo trên tầng cao nhất đến tận bây giờ con vẫn chưa được gặp."

Bác gái cắn hạt dưa, "Vậy thì chịu rồi."

Bầu không khí có chút lúng túng, những người ngồi vây quanh cũng không ở lâu, nhanh chóng tản đi.

Chiều tối, người trong nhà còn đang bận rộn chuẩn bị cơm tối, Từ Từ Dịch ngồi trong sân cầm điện thoại lướt một lượt trong vòng bạn bè.

Đúng lúc Hàn Lăng Dương cập nhật, Từ Từ Dịch theo bản năng ngồi thẳng lưng, đã rất lâu rồi cậu không đăng bài trong vòng bạn bè, cô ấy thậm chí đã nghĩ mình hoàn toàn hết cách biết được tin tức của cậu rồi.

Cậu đăng lên một bức ảnh, hình như là hồng xe, chú thích chỉ có một cái biểu tượng bất đắc dĩ.

Từ Từ Dịch nhìn kỹ bức ảnh, thấy cái siêu thị nhỏ bên cạnh quen quen, đây không phải là trước cổng thôn sao?

Không lẽ Hàn Lăng Dương đang ở đây?

Từ Từ Dịch đứng bật dậy, mẹ Từ đúng lúc từ trong nhà đi ra, "Đi đâu đấy?"

"Con đi mua chai nước."

Cô ấy bước nhanh ra ngoài, hai bên trái phải đều là những hộ làm nông, cây nông nghiệp đang trong thời kỳ phát triển, nắng chiều từ trên cao chiếu xuống, nhuộm đỏ từng nhánh cây. Từ Từ Dịch đi nhanh ra đầu thôn.

Từ xa quả nhiên đã nhìn thấy một chiếc xe, Từ Từ Dịch đi đến gần, nhìn thấy Hàn Lăng Dương từ một bên khác đi tới.

"Sao cậu lại ở đây?" Hàn Lăng Dương kinh ngạc.

"Thật là cậu à?" Từ Từ Dịch cũng cảm thấy quá trùng hợp, "Nhà mình ở đây."

Từ Từ Dịch đánh mắt nhìn một vòng chiếc xe của Hàn Lăng Dương, một chiếc xe việt dã rất bá đạo rất bu ru mãnh, chỉ là đường xá nơi này không tốt, hai ngày nay còn có mưa, không quen đường sẽ rất dễ bị trũng chiều. "Bánh xe đâm xuống ổ bùn hả?"

"Ừ, xe cũng chết máy rồi, không khởi động được."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Nơi này không có chỗ sửa xe, cũng bởi vì cách nội thành khá gần nên rất phiền phức.

Hàn Lăng Dương vốn định tự mình lái xe đi đây đi đó giải sầu, cậu cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này, "Tôi gọi điện thoại rồi, họ nói sẽ nhanh chóng tới đây."

"Vậy thì tốt." Từ Từ Dịch nhìn sắc trời không còn sớm, "Không thì cậu về nhà mình ngồi một lát đi, ăn cơm cùng luôn, chờ xe cứu hộ cũng không biết phải chờ đến bao giờ."

Siêu thị ngày hôm nay không mở cửa, cậu đã đi khá lâu, vừa đói lại vừa khát, vốn muốn tìm một nhà hàng nào đó trên đường tùy tiện đối phó, làm thế nào cũng không ngờ được càng đi càng sai, đến cả nơi mua nước cũng không thấy bóng dáng.

"Được."

Trong lòng Từ Từ Dịch như có ngọn lửa nhảy tí tách, nhanh nhẹn đi trước dẫn đường. Hàn Lăng Dương đi theo sau, con đường này nhỏ lại hẹp, cũng chỉ đủ để đi bộ, ô tô tuyệt đối không thể lái vào đây. Từ Từ Dịch đưa Hàn Lăng Dương về đến nhà, mẹ Từ đang ở trong vườn hái ớt xanh, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy con gái dẫn theo một cậu bạn về nhà, bà bận rộn đứng lên, "Từ Dịch, đây là....."

"Mẹ, là bạn học của con, xe cậu ấy đúng lúc bị hỏng ở trước cửa siêu thị ngoài cổng thôn."

"À à," Mẹ Từ gấp gáp nói, "Mau vào ngồi đi."

Hai người đi vào sân, chó trong nhà không dùng xích nên vừa nhìn thấy người lạ liền nhào tới, Từ Từ Dịch vội quát lớn, "Sủa cái gì! Đi qua bên kia."

Cũng may là con chó này rất nghe lời, ỉu xiu vung vẩy cái đuôi rồi đi về góc sân.

Vừa rồi Từ Từ Dịch nhìn thấy sắc mặt mệt mỏi của Hàn Lăng Dương nên mới không suy nghĩ được nhiều, trực tiếp mở miệng mời cậu về đây, hiện tại nghĩ lại đã thấy hối hận rồi.

Một góc sân chất đầy rom rạ, gà vịt tuy là có chằng lưới, nhưng không tránh được thi thoảng có con chui ra rồi bậy bừa bãi ra sân.

Từ Từ Dịch bận bịu dẫn Hàn Lăng Dương lên hè, trên này sạch sẽ hơn nhiều, trước cửa còn đặt mấy cái ghế nhỏ, "Cậu ngồi tạm ở đây nhé."

"Cảm ơn." Hàn Lăng Dương đi tới rồi ngồi xuống.

"Từ Dịch, sao con không dẫn bạn vào nhà ngồi?"

Từ Từ Dịch khó xử nói, "Mẹ, cơm tối nấu xong chưa?"

"Xong ngay đây rồi." Mẹ Từ vào nhà rót chén trà cho Hàn Lăng Dương, Từ Từ Dịch cảm ghế ngồi xuống cạnh cậu, "Chỉ có mình cậu thôi à?"

"Ừ." Nước trà rất nóng, Hàn Lăng Dương đặt tạm sang bên cạnh.

"Sao lại không đi với bạn?"

"Nhiều người không tiện, mỗi người muốn đến một nơi khác nhau, như vậy quá tốn thời gian."

Từ Từ Dịch cũng đồng ý với cậu, khẽ gật đầu, "Cậu..... đã tìm được việc chưa?"

"Rồi."

Cô ấy không hỏi kỹ, đột nhiên nhớ tới lúc trước Thi Diễm từng nói Hàn Lăng Dương cũng có chút bối cảnh. Mẹ Từ đi vào nhà, vui vẻ kéo tay ba Từ. "Ngoài kia đang có khách đấy, còn là con gái ông dẫn về. Ngoại hình rất khá, quần áo cũng thơm tất."

"Thật hả? Ở đâu?"

Không lâu lắm thì ba Từ đi ra, đưa cho Hàn Lăng Dương một điều thuốc, Hàn Lăng Dương vội đứng lên. "Cảm ơn chú, cháu không hút thuốc."

"Không hút là tốt, rất tốt."

Từ Từ Dịch xấu hổ đẩy ba Ký vào phòng, không lâu sau bà nội của Từ Từ Dịch cũng đi ra, người tuy rằng đã già, nhưng đôi mắt lại rất sáng. "Tiểu tử này thật đẹp trai, còn cao nữa, rất tốt, rất tốt....."

Bà nội nói phải nấu thêm món, còn muốn đích thân xuống bếp, Từ Từ Dịch kéo cũng không kéo lại được bà.

"Thật ngại quá," cô không ngờ người nhà mình lại phản ứng thái quá như vậy, "Cậu ngồi nghỉ một chút đi."

"Không sao, cậu đi đi."

Từ Từ Dịch bước nhanh vào bếp, nhìn thấy ba người đều tắt bật đi qua đi lại, "Mẹ, bạn con ăn cơm rau là được rồi, không cần chuẩn bị nhiều như vậy."

"Con cũng thật là, có khách đến mà không nói trước với mẹ một tiếng."

Từ Từ Dịch thấy bà nội đang thái khoai tây, có lẽ là dùng để hầm gà, "Xe của cậu ấy bị hỏng, vừa rồi con lướt mạng trùng hợp nhìn thấy."

"Trẻ như vậy mà đã có xe?" Ba Từ nhìn Từ Từ Dịch một chút. "Như vậy điều kiện gia đình chắc cũng rất tốt nhỉ?"

"Ba, cậu ấy không phải bạn trai con, mọi người cũng đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là bạn đại học thôi!"

Em trai của Từ Từ Dịch nghe được tin tức cũng nhanh chóng trở về hóng hớt, lúc cậu ta từ ngoài trở về, nhìn thấy Hàn Lăng Dương đang gọi điện cho bên sửa xe.

Chờ Hàn Lăng Dương kết thúc trò chuyện, cậu ta lập tức ngồi xuống bên cạnh, lẩn la hỏi, "Anh là bạn trai của chị gái em hả?"

Hàn Lăng Dương đánh mắt sang, "Không phải."

"Em không tin đâu, chị em chưa bao giờ đưa người về nhà cả, anh là đầu tiên."

Hàn Lăng Dương không tiếp lời, tầm mắt của cậu ta lại chuyển xuống chân Hàn Lăng Dương. "Đôi giày này anh mua bao giờ vậy? Em đã nhìn trúng từ rất lâu rồi, nhưng ba mẹ em lại không chịu mua cho em, đẹp quá."

Đôi giày này?

Hàn Lăng Dương cúi đầu nhìn, cậu biết gia cảnh của Từ Từ Dịch, nhưng không nghĩ tới ánh mắt của em trai cô ấy lại cao như vậy.

"Bao nhiêu tuổi rồi?"

"Học cấp hai rồi."

Hàn Lăng Dương nhìn ra xa xa, tầm mắt dừng lại trên hai con gà trống đang đứng trên đồng cỏ khô mỡ nhau, "Thích thì nói, anh cho một đôi."

"Thật không?" Cậu ta cũng chỉ chờ câu nói này.

"Mua online cũng được, đến lúc đó trực tiếp gửi cho cậu."

"Nhà em không nhận được đồ chuyển phát nhanh, anh gửi đến trường học của em được không?"

Hàn Lăng Dương khẽ gật đầu. "Được."

"Anh thêm wechat của em đi, mua xong nói với em một tiếng, em phải ra phòng bảo vệ để lấy."

Cậu ta lấy điện thoại ra, chiếc điện thoại này là cậu ta nài nỉ ba mẹ hai tháng mới mua được. Khi đó cậu ta nhất định muốn điện thoại quá táo, những thứ khác nói thế nào cũng không chịu, cuối cùng người trong nhà thật sự không chịu được nữa, Từ Từ Dịch vừa gửi tiền về liền cần răng mua cho cậu ta.

Cậu ta thêm wechat của Hàn Lăng Dương. "Một lời đã định, chờ đến lúc em về đến trường là vừa kịp nhận được nhỉ?"

Từ Từ Dịch từ trong nhà đi ra, vừa vặn nghe được câu này. "Nhận được cái gì?"

Cậu ta sợ đến mức từ trên ghế đứng bật dậy, "Không có gì."

Nhưng Từ Từ Dịch đã liếc thấy chiếc điện thoại cậu ta không kịp thu về kia, "Mày..... mày mua chiếc điện thoại này bao giờ?"

"Ba mẹ mua đấy!" Cậu ta vội giấu chiếc điện thoại vào túi, sau đó quay đầu bỏ chạy về phòng. Nếu không phải vì lúc này không tiện nổi giận, Từ Từ Dịch nhất định đã cầm theo cây chổi đánh cho cậu ta một trận.

Từ Từ Dịch mất hồn ngồi xuống, "Có phải em trai mình....."

"Cậu ta thích đôi giày của tôi, tôi cũng chỉ đồng ý mua cho cậu ta một đôi."

Khuôn mặt Từ Từ Dịch đỏ lên, vừa thẹn vừa tức, "Cậu tuyệt đối đừng cho nó cái gì."

"Chỉ là một đôi giày thôi mà." Tầm mắt của cậu rơi trên tay cô, nhìn thấy phần nhô lên trên tay Từ Từ Dịch, đối với cậu mà nói, một lần đỡ đòn kia của Từ Từ Dịch đã không thứ gì có thể bù đắp đủ.

Nhưng Hàn Lăng Dương không ý thức được cậu làm như vậy sẽ càng khiến cho Từ Từ Dịch không có đất dung thân.

"Cơm tối sắp ăn được rồi, mình vào giúp mọi người dọn bàn."

"Được." Hàn Lăng Dương gửi định vị cho người sửa xe.

Từ Từ Dịch đi vào bếp, khuôn mặt tái nhợt, "Mẹ, cái điện thoại kia là ai mua?"

Mẹ Từ đã nói con trai giấu đi dùng để cho Từ Từ Dịch nhìn thấy, không nghĩ cuối cùng vẫn là giấu không nổi. "Em trai con cũng cần cái để liên lạc về nhà, không có điện thoại rất bất tiện."

"Mẹ nghĩ là con không biết cái điện thoại kia bao nhiêu tiền sao?"

"Ồi dào, mua thì cũng mua rồi." Ba Từ hơi mất kiên nhẫn ắt đi.

"Cái tật xấu này của nó đều là bị mọi người chiều hư ra, vừa rồi nó còn đòi bạn con mua cho đôi giày, mọi người không cảm thấy nó như vậy rất đáng ăn đánh sao?"

Mẹ Từ lại không cảm thấy chuyện này có gì to tát, "Nếu đã là bạn trai con thì mua đôi giày cũng bình thường thôi, đều là người một nhà cả."

"Con đã nói rồi, cậu ấy không phải!"

"Vậy thì mẹ thấy cậu ấy rất được, còn có xe nữa, con nhớ phải bắt chặt."

Trong lòng Từ Từ Dịch dâng lên bi thương vô tận, đây vậy mà chính là cái gia đình sinh ra cô đấy, một căn nhà hút máu người.

Bát Bát: À, mn chưa biết ta đi làm lại rồi nhì, từ mùng 8 tháng riêng.

Chơi lâu rồi nên có chút đuối haha, đầu năm cường độ công việc lại cao, mấy hôm nay bả vai đau nhức không chịu được, chuyển về nhà bên này nên ăn uống không tốt lắm, tiêu hóa không tốt, tinh thần cũng không tốt.

Thêm nữa là má Yêu cũng chưa đào hồ mới luôn nên ta tính toán sẽ tranh thủ nghỉ ngơi một thời gian, đến khi có văn án mới rồi tính tiếp.

Bởi vì là nghỉ ngơi nên "Hẹn gặp lại nhau mùa hoa nở" sẽ không đẩy lên lịch hàng ngày mà giữ nguyên lịch đăng cũ, chỉ có thể miễn cưỡng tung điều kiện phúc lợi tăng dần lịch đăng chương thôi, thời gian này đúng là có chút mệt mỏi nên mn thông cảm cho ta nhé, haha

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Cám ơn anh, chồng em là tốt nhất (Đại kết cục)

Dịch: CP88

Sau khi bận rộn một hồi trong nhà bếp, mẹ Từ bung món ăn đi ra, mà Từ Từ Dịch lại cười không nổi, trong lòng ngoài hối hận cũng chỉ có hối hận.

Trời đã tối nhưng phía sửa xe vẫn không tìm được nơi này, còn đang lòng vòng xung quanh.

Hàn Lăng Dương và bọn họ gọi hết cuộc này đến cuộc khác, nhưng nơi này quá hoang sơ, dù có gửi định vị cũng không tìm nổi.

Từ Từ Dịch bật đèn trong phòng khách lên rồi đi ra ngoài, nhìn bóng lưng của Hàn Lăng Dương nói, "Ăn cơm tối."

"Được." Cậu cúp máy, xoay người theo Từ Từ Dịch vào nhà.

Mẹ Từ nhiệt tình bắt chuyện, còn lấy một chai Sprite trong nhà ra, Từ Từ Dịch đi lấy cái bát mới cho Hàn Lăng Dương, đĩa cũng chọn một đôi sạch sẽ nhất.

Ba Từ quát to một tiếng, em trai của Từ Từ Dịch mới cầm theo cái điện thoại đi vào.

Thế nhưng dù đã ngồi trên bàn ăn mà cậu ta vẫn không dời mắt khỏi cái màn hình điện thoại, Từ Từ Dịch lạnh mặt, dứt khoát không nhìn nữa. Cậu ta cũng không sợ cô ấy, dù sao cũng đã bị cô ấy phát hiện rồi, Từ Từ Dịch lại chẳng thể đập cái điện thoại này ra.

Từ Từ Dịch cầm chai Sprite rót cho Hàn Lăng Dương một cốc, người một nhà đều ngồi vào chỗ của mình.

Hàn Lăng Dương đói muốn chết rồi, buổi trưa nay không được ăn cơm, chỉ ăn duy nhất một túi bánh quy trên xe tạm lót bụng.

"Cháu là người ở đâu nhì?" Ba Từ không nhịn được lên tiếng.

Hàn Lăng Dương thật thà trả lời, ba Từ lại khen nức nở, "Nơi đó rất tốt đấy, toàn là người có tiền ở."

Từ Từ Dịch múc canh gà rồi đặt xuống trước mặt hai người, "Ba, lúc ăn cơm bớt nói đi."

"Con thật là, nếu đã là bạn học thì cũng coi như bạn của con rồi."

Mẹ Từ ngồi bên cạnh Từ Từ Dịch lơ đãng gọi chuyện. "Từ Dịch, ngón tay này của con rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Lúc trước hỏi thế nào con cũng không chịu nói, đang yên đang lành sao bỗng nhiên lại thành như vậy?"

Từ Từ Dịch nhìn thấy yết hầu của Hàn Lăng Dương hơi lăn, bộ dạng như muốn lên tiếng, bèn vội vàng đá chân cậu một cái. "Con đã nói là không cần thận ngữ rồi còn gì."

Hàn Lăng Dương nhìn về phía cô, mẹ Từ không tin. "Ngã kiêu gì mà lại bị thương ở tay?"

"Thì là không cần thận đập vào hòn đá."

Hàn Lăng Dương nghĩ cậu cần phải nói thật, dù sao chuyện kia cũng là do cậu mà ra. Từ Từ Dịch phát giác ra cậu lại muốn mở miệng, dứt khoát đập lên chân cậu. "Sao mà không thể chứ?"

"Có phải là bị ở trường không?" Ba Từ vội hỏi.

Từ Từ Dịch đã đoán được ba Từ sau đó sẽ nói cái gì, trong lòng căng thẳng, trái tim cũng treo lên, "Không phải!"

"Vậy thì thật là..... Nếu là ở trường thì trường cũng phải có trách nhiệm chứ....."

Lời này quá rõ ràng rồi, ai cũng hiểu được hàm ý là gì. Nếu như xảy ra chuyện ở trường thì bọn họ có thể tìm đến trường tính sổ, ít nhiều cũng phải lấy được chút tiền bồi thường.

Bàn tay nắm chặt đĩa của Từ Từ Dịch run rẩy, có Hàn Lăng Dương ngồi bên cạnh nên cô không tiện nổi giận, nhưng ý tứ trong lời nói vừa rồi Hàn Lăng Dương không thể không hiểu.

Từ Từ Dịch gấp hạt com nhat nhéo nhét vào miệng, bà nội ngồi đối diện muốn gấp cho Hàn Lăng Dương, thế nhưng vừa gấp cá kho xong, bà nội sợ không sạch sẽ nên dùng miệng mút sạch đĩa trước mới gấp một miếng xương sườn.

"Bà nội, cậu ấy muốn ăn gì thì để cậu ấy tự gấp, cậu ấy cũng không thích ăn xương sườn."

Bà nội nghe xong không thể làm gì khác đành bỏ lại vào bát của mình. Từ Từ Dịch ra hiệu cho Hàn Lăng Dương ăn nhiều thịt gà một chút, món này đặt bên tay cậu nên không bị người khác động tới.

"Mẹ, lần này về trường mẹ cho con thêm 500 tệ đi."

Từ Từ Dịch nhẫn nhịn không nổi nữa, lườm em trai mình một cái, thật sự muốn bịt cái miệng đó lại.

"500 tệ nữa? Mà định làm gì?"

"Quần áo thay đổi theo mùa, con cũng phải mua quần áo mới chứ. Không thì lấy đâu quần áo mà mặc!"

Sắc mặt của mẹ Từ trầm xuống, "Năm ngoái mới mua đầy thôi, sao lại không có quần áo mặc?"

"Cũng đã qua một năm rồi, cũ cả rồi!"

Nói xong, cậu ta nhìn sang Từ Từ Dịch, biết hiện tại có khách ở đây cô ấy cũng không làm gì được mình, "Chị, chị cũng đừng có dùng cái ánh mắt đó nhìn em, em đâu có lấy tiền của chị chứ, em đang hỏi xin mẹ mà."

Trong nhà này còn lấy tiền ở đâu ra được nữa à? Không phải đều là tiền mỗi tháng cô ấy gửi về hay sao?

Ba Từ cầm đĩa gỗ nhẹ lên bàn, "Được rồi được rồi, đừng có tranh luận nữa, khách đang ở đây."

Hàn Lăng Dương không tiện chen lời, cậu cũng không biết mình có thể nói cái gì.

Com tối ăn được một nửa Hàn Lăng Dương cũng đã no, điện thoại trong túi vang lên, cậu nhanh chóng ấn nghe.

"A lô, được, đến rồi hả? Tôi lập tức qua đó."

Từ Từ Dịch cũng đặt đĩa xuống, Hàn Lăng Dương nhìn mấy người khác ngồi trên bàn ăn, "Cô, chú, bà, mọi người từ từ ăn, người phía công ty sửa xe đã đến rồi. Cảm ơn mọi người đã khoản đãi, ngày hôm nay thật sự làm phiền mọi người rồi."

"Không phiền không phiền, nếu vậy, để cho Từ Từ Dịch đưa cháu đi."

Từ Từ Dịch đã đứng lên, cầm chiếc đèn pin trên bàn chuẩn bị đưa Hàn Lăng Dương ra ngoài.

"Đừng quên giày đá bóng của em nhé, anh đã đồng ý rồi đấy." Em trai của Từ Từ Dịch sợ cậu sẽ quên, lại gọi với theo nhắc nhở thêm một lần.

Hàn Lăng Dương quay đầu nhìn lại, "Sẽ không quên."

Từ Từ Dịch cúi gầm, da mặt nóng lên, chóp mũi ê ẩm, nước mắt cũng trong phút chốc tràn ra vành mắt. Nếu không phải vì Hàn Lăng Dương vẫn còn ở đây, cô ấy nhất định đã không nhịn được nữa. Đúng là cô ấy không dám ồn ào la lối, Từ Từ Dịch sợ sẽ bị Hàn Lăng Dương nhìn thấy nhiều thứ đáng khinh thường hơn.

Từ Từ Dịch cầm đèn pin đi theo sau Hàn Lăng Dương, ánh đèn chiếu sáng cả một con đường, chó trong thôn sủa không ngừng.

Trong lòng cô đã nguội lạnh như tro tàn, Từ Từ Dịch đưa Hàn Lăng Dương đến tận cổng thôn, mấy người phía công ty sửa xe đã cho xe dừng ở ven đường. Hàn Lăng Dương đưa chìa khóa xe cho bọn họ, cũng miêu tả sơ qua tình trạng hỏng hóc của chiếc xe.

Từ Từ Dịch đứng bên cạnh, cậu nhìn về phía cô, "Cậu cứ về trước đi."

"Sửa như thế này có mất thời gian không?"

"Rất nhanh thôi."

Từ Từ Dịch khẽ gật đầu, cũng không nên để cho người trong thôn nhìn thấy, một truyền mười mười truyền một trăm, còn không biết sẽ theo dật ra thành thế nào.

"Sửa xe xong thì báo cho mình một tiếng."

"Được."

Từ Từ Dịch nói tạm biệt rồi xoay người bước đi, trước đây giữa cô ấy và Hàn Lăng Dương cũng chỉ có một mối liên kết duy nhất là Thi Diễm, thế nhưng Từ Từ Dịch và Hàn Lăng Dương khi đó vẫn chỉ là gặp thêm một lần bớt đi một lần(*) thôi.

(*) có một câu thế này. "人在的时候，以为来日方长什么都有机会，其实人生是减法，见一面，少一面。"

Nghĩa là, "Khi người còn tồn tại, nghĩ rằng năm rộng tháng dài thế nào cũng sẽ có cơ hội chạm mặt, thật ra đời người là phép trừ, gặp một lần sẽ ít đi một lần gặp lại."

"Khoan đã."

Từ Từ Dịch vội dừng bước.

"Sau này gặp khó khăn gì thì nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp cậu."

Nước mắt nhịn suốt một con đường rốt cuộc không kim lại được nữa lăn xuống, "Mình rất tốt, không có gì cần cậu giúp."

"Cậu cứ nhớ lấy là được."

"Mình..... mình đi đây."

"Được, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Từ Từ Dịch bước đi mà như chạy trốn, từ khi Hàn Lăng Dương sinh ra đến bây giờ sợ là chưa từng gặp phải chuyện như vậy đi? Có những lời cậu không tiện nói rõ, nhưng lại sợ cô ấy gặp khó khăn, vậy nên mới mờ lời như vậy.

Từ Từ Dịch đi được nửa đường, rẽ vào ruộng của nhà mình, cô ấy ngồi trên bờ ruộng, tắt đèn pin đi.

Thi Diễm đang ngồi trên ghế sofa xem tivi thì nhận được điện thoại của Từ Từ Dịch, Du Lâm Tuệ và ba Kỳ đều đã tới, đang cầm túi lớn túi bé hoa quả nhét vào tủ lạnh cho hai người.

Thi Diễm ấn nghe, "A lô, Từ Dịch."

Đầu bên kia không ai lên tiếng, chỉ có tiếng nghẹn ngào nức nở, Thi Diễm giặt mình, vội đứng dậy đi ra ban công, "Từ Dịch, cậu làm sao vậy?"

Từ Từ Dịch đã khóc đến mức nói không ra lời, Thi Diễm bên này cũng gấp không biết làm sao, "Rốt cuộc là làm sao vậy? Trong nhà xảy ra chuyện rồi sao?"

"Hu hu hu....."

"Cậu đừng làm mình sợ."

Từ Từ Dịch biết mình không nên hi vọng xa với cái gì, cũng biết cái gì gọi là người không cùng mệnh. Cô ấy càng sẽ không vì nhìn thấy Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành ở bên nhau mà khờ dại cho rằng cô ấy cũng có thể bạch tâm tư với Hàn Lăng Dương.

Cô ấy biết cậu ở nơi cao không thể với tới, thế nhưng lẽ nào đến cả việc lên thích cậu cũng không được sao?

Một bữa cơm ngắn ngủi không quá nửa giờ thôi, nhưng lại cho Từ Từ Dịch nếm trải cái cảm giác gọi là đau không muốn sống.

Cô ấy vốn dĩ cũng chỉ dựa vào chút thăm mền chút dễ tâm này để chống đỡ, công việc có khổ thế nào có mặt ra sao, chỉ cần lên lút đọc những bài đăng của Hàn Lăng Dương, lại xem những đoạn video ngắn quay cậu đánh đàn được những người trong vòng bạn bè của cậu chia sẻ, cô ấy liền cảm thấy trời có sập mình cũng vẫn chịu được.

Nhưng ngày hôm nay, mối quan hệ vốn đã mỏng tang này lại bị phủ thêm một tầng bụi bẩn, chỉ cần nghĩ thôi là sẽ đau lòng.

Thi Diễm không hỏi nữa, lắng lắng nghe cô ấy khóc.

Từ Từ Dịch khóc đến mức cả người không còn chút sức lực, sau khi tự mình trở lại bình tĩnh mới khàn khàn nói, "Sự từ nhỏ, cậu không cần lo lắng, mình không sao."

"Thật không sao hả?"

"Ừ, trong nhà có chút chuyện khó chịu, nhất thời nghĩ không thông thôi."

Thi Diễm khẽ thờ dài, cũng biết nỗi khó xử của cô ấy. "Nếu gặp phải chuyện gì không giải quyết được thì cứ nói với mình, đừng một mình gồng gượng chống đỡ."

"Yên tâm đi, mình rất tốt."

Hai người nói chuyện thêm một lúc nữa Từ Từ Dịch mới kết thúc trò chuyện. Thi Diễm đã nhìn thấy ảnh Hàn Lăng Dương đăng trong vòng bạn bè, nhưng cô không biết

nơi đó chính là thôn của Từ Từ Dịch, càng không nghĩ về hướng sâu hơn.

Từ Từ Dịch ngồi một mình thêm một lúc nữa mới đứng dậy, cô ấy lau khô nước mắt, vừa đi được hai bước thì nhận được tin nhắn wechat của Hàn Lăng Dương.

"Xe đã sửa xong rồi, tôi về đây."

Viễn mắt Từ Từ Dịch nóng nóng, lại muốn khóc, "Được."

"Gặp lại."

Từ Từ Dịch không trả lời, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nếu còn có thể gặp lại thì tốt.

Thi Diễm xuất thần nhìn màn hình, có những lúc cô cũng nghĩ không ra, đến cùng như cô có một người ba như vậy là may mắn, hay như Từ Từ Dịch có một gia đình hoàn chỉnh như thế mới là may mắn đây?

Trái tim Thi Diễm không khỏi cảm thấy nặng nề, chỉ hi vọng Từ Từ Dịch có thể nhanh chóng tìm được người đối tốt với cô ấy.

Trở về phòng, Du Lâm Tuệ đặt hoa quả đã rửa sạch lên bàn, "Diễm Diễm, mau qua ăn."

"Mẹ, mẹ ngồi nghỉ một lúc đi."

"Mẹ có bỏ vào tủ lạnh cả đồ ăn nữa đấy, cả sủi cảo đông lạnh, con nhớ ăn. Còn nữa còn nữa, khi nào Kỳ Diệc Hoành không có nhà thì con qua chỗ ba mẹ ở, khỏi phải ở một mình rồi tốn thời gian nấu cơm....."

Thi Diễm luôn miệng vâng dạ, với cô mà nói, cuộc sống như hiện tại đã là hạnh phúc không cầu gì hơn nữa rồi.

Kỳ Diệc Hoành tranh thủ mấy ngày còn ở nhà đưa Thi Diễm đi xem áo cưới, còn đặt cả nhẫn cưới.

Từ sau khi chuyện của Thi Niên Thịnh trôi qua, nhiệt độ của Kỳ Diệc Hoành càng lúc càng cao, Lục Nhất Lạc cũng là cầu còn không được, xem như trong họa được phúc.

Chương trình của Thi Diễm cũng rất phong phú và được yêu thích, chủ biên còn tự mình mở miệng đáp ứng sẽ giúp Thi Diễm đề cập với cấp trên cho cô trực tiếp ký hợp đồng với Ái Khóc.

Khi đó cô cũng có mặt, có người hỏi, "Cũng có rất nhiều người dẫn livestream, chị lấy gì bảo đảm là Thi Diễm sẽ làm tốt?"

Chủ biên trả lời, "Bởi vì khách mời mỗi kỳ đều được cô ấy tìm hiểu kỹ càng, khán giả không thích mấy lời nhảm tai hoặc là những đề tài quá mức nghiêm túc. Lại nói, khách mời của Thi Diễm từ kỳ đầu tiên đến nay có ai mà nhân khí không bạo? Đây chính là ưu điểm lớn nhất của cô ấy, ít nhất là ở công ty chúng ta chưa có ai đuổi kịp được."

Thi Diễm lần đầu tiên nghe được chủ biên đánh giá như vậy về mình, sau đó quả nhiên cô thuận lợi được ký với công ty.

Sau khi có được tình yêu mỹ mãn tốt đẹp, sự nghiệp cũng đặc biệt thuận lợi, hiện tại Thi Diễm muốn tìm khách mời cũng không cần phải hạ mình xin xỏ nữa rồi.

Buổi chiều có lịch quay phát sóng trực tiếp, khách mời cũng là người có chút danh tiếng trong giới lồng tiếng, trước đó còn là trợ lý của đối phương chủ động tìm Thi Diễm, nói Lương An và Kỳ Diệc Hoành từng có hợp tác, hi vọng cũng có thể xuất hiện trên một chương trình của Ái Khóc.

Thi Diễm dĩ nhiên là đồng ý, sau đó liền hẹn thời gian chi tiết với bên đó.

Những chủ đề liên quan đến buổi phát sóng trực tiếp Thi Diễm đều đã sớm gửi trước cho bọn họ chuẩn bị, sau khi bên kia xác định không có vấn đề gì, hai bên liền bắt tay vào chuẩn bị.

Thi Diễm mở live, bắt chuyện với Lương An sau đó ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt của Lương An liên tục quét tới quét lui trên người cô.

Thi Diễm trước tiên khuấy động bầu không khí, mỗi lần như vậy đều sẽ có mấy người cố định đến tặng quà.

"Thiếu phu nhân hôm nay xinh quá."

"Sắc mặt thiếu phu nhân hôm nay hồng hào ghê nha."

"Thiếu phu nhân hồng phúc tề thiên!"

Thi Diễm không nhận được cười nói, "Đúng là miệng càng ngày càng ngọt."

Hoa tươi tên lửa liên tiếp được tung lên, dù Kỳ Diệc Hoành không nói thì Thi Diễm cũng đoán được những thứ này là được ai ủy thác. Trước đó trong nhóm người hâm mộ cũng không biết là ai đưa ra chủ ý, đặt cho Kỳ Diệc Hoành cái tên xưng hô là thiếu gia, sau đó mọi người dần gọi anh là thiếu gia của giới lồng tiếng. Thi Diễm nghiễm nhiên trở thành thiếu phu nhân.

Mà cái người đưa ra chủ ý trong nhóm fans này, tám phần là người bên cạnh Kỳ Diệc Hoành, ví như cô trợ lý nhỏ kia.

Sau khi Thi Diễm làm nóng bầu không khí, liền chuyển sang tương tác với Lương An, nếu đã là chương trình phát sóng trực tiếp có khách mời thì vai chính đương nhiên vẫn là Lương An.

Cô để cho Lương An chào khán giả, sau đó bắt đầu tiến vào đề tài.

Lúc trước Thi Diễm từng hỏi trợ lý của Lương An muốn nhấn mạnh vào phương diện nào, trợ lý nói hi vọng sẽ có câu hỏi Lương An làm thế nào để từng bước đi đến ngày hôm nay.

Thi Diễm liền theo yêu cầu của đối phương, để cho Lương An nói về đoạn đường của mình.

Nói trắng ra thì, ít nhiều sẽ có chút thành phần bán thân(*) trong đó.

(*) cái này lúc trước vụ thi thố của tiểu Hoành có nói nè, bán thân thương, mua đồng cảm

Lương An bắt đầu tâm sự chuyện khi mình còn bé, gia đình bất hạnh, từ nhỏ mồ côi đã tốt nên muốn học hát, nhưng không có điều kiện nên phải từ bỏ giữa chừng. Năm đó cô ấy còn lên lút đi đăng ký thi đấu, trở về liền bị ba mình đánh cho một trận, khóc suốt một tuần lễ.

Nói chung để có được kết quả như ngày hôm nay cô ấy đều là dựa vào sự nỗ lực của mình, là một đôi chân tự mình bước tới.

Lương An nói đến là xúc động, còn khẽ lau nước mắt, Thi Diễm ngồi bên cạnh đành giạt một tờ khăn giấy đưa cho cô ấy.

"Tôi và Kỳ Diệc Hoành từng hợp tác với nhau, tôi thật sự rất hâm mộ cô có thể tìm được một chỗ dựa tốt như vậy."

Lời này là có ý gì? Cua gấp kiểu này Thi Diễm thật sự không kịp chuẩn bị, cô không khỏi nhìn Lương An ngồi bên cạnh. Người ta nói giác quan thứ sáu của phụ nữ vô cùng nhạy bén, đây không phải ám chỉ cô là dựa cả vào Kỳ Diệc Hoành mới được như ngày hôm nay sao?

Thi Diễm không tiện trở mặt với cô ta ngay trên này, "Hâm mộ hả? Nhưng cũng hết cách rồi, từ khi còn ở đại học tôi vẫn luôn sống trong ánh mắt hâm mộ của người xung quanh, tập mãi cũng thành quen."

Sắc mặt của Lương An có chút không dễ nhìn, nhưng cuối cùng vẫn là muốn bồi đắp hình tượng của bản thân, "Vậy nên nói như cô ấy, coi như là bớt phải phấn đấu đi mười năm rồi."

Con bà nó, Thi Diễm thế nào lại không nhìn ra cô ta chính là một đóa bạch liên hoa(*), muốn nói phía sau cô đều là dựa vào Kỳ Diệc Hoành, nếu không có Kỳ Diệc Hoành thì cô cũng chẳng là cái thá gì?

(*) ấy, trong trường hợp này thì đại loại là nói nhỏ giả tạo

Đây vừa nhìn đã biết là gặp phải tình địch, ngấm lại một chút, thời gian hợp tác với Kỳ Diệc Hoành có thể tiếp xúc gần nhau nhiều như vậy, Thi Diễm cũng không phải không biết mị lực của tên tiểu tử kia, nhất định là lại câu hồn người ta rồi. Thế nhưng Kỳ Diệc Hoành lại kết hôn rồi, giống như nhìn được mà không sờ được, tức giận biết bao! Ấm ức biết bao! Vậy là liên chuyển sang Thi Diễm gây khó dễ.

Thi Diễm ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Đoạn đường này của Lương An quả thật là không dễ dàng nha, nếu như lúc trước người trong nhà đồng ý cho cô đăng ký thi đấu, nhất định đã có thêm nhiều cơ hội hơn. Cuối cùng vẫn là bởi vì không có ai ủng hộ, thật khó."

"Không, tôi không cảm thấy khó chút nào cả, có thể dựa vào chính mình thật tốt, tôi rất tự hào về chính mình."

Ồ, có bao nhiêu khổ cũng đã bị cô ta tố ra hết rồi, bây giờ còn bày đặt không khổ cái gì, cái gì tốt cũng là của cô ta hết.

"Vậy chúng ta không giống nhau, mọi hạnh phúc của đời tôi đều là Kỳ Diệc Hoành cho, tôi có rất nhiều thứ cần dựa vào anh ấy, lại nói, vợ chồng vốn là nên giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau...."

Lương An trực tiếp ngắt lời Thi Diễm. "Vậy cô giúp được Kỳ Diệc Hoành cái gì?"

"Tôi có thể giúp cho cột tình trạng hôn nhân của anh ấy vĩnh viễn không bị trống tên người vợ."

Lương An vẫn duy trì nụ cười mỉm, giọng nói tận lực làm cho mềm mại không để lộ tính chất công kích, "Nói đi nói lại, tôi vẫn là phải hâm mộ cô."

"Hâm mộ đi, bởi vì trên đời này sẽ không có Kỳ Diệc Hoành thứ hai, mà Kỳ Diệc Hoành duy nhất đã là của tôi rồi." Trong giọng nói của Thi Diễm mang theo mấy phần đùa nghịch, lại dễ dàng chuyển dời chủ đề. Có lẽ Lương An cũng đã thấy có người nhìn thấu tâm tư của cô ta, trong khu bình luận không chút khách khí chỉ trích, cô ta mà còn muốn tiếp tục bám tới nữa e rằng sẽ chỉ tự tìm chết.

Cô ta vốn nghĩ để cho mọi người đều biết Thi Diễm có thể đi tới hôm nay hoàn toàn là nhờ vào sự nâng đỡ của Kỳ Diệc Hoành. Không ngờ Thi Diễm không những thấy nhục mà còn cho đó là vinh hạnh, cô ta cũng chỉ có thể ngậm miệng.

Sau khi chiếu live kết thúc, Thi Diễm đưa Lương An ra khỏi phòng.

Thi Diễm không buồn nói mấy câu khách khí gì đó với cô ta, trực tiếp quay về phòng nghỉ ngơi.

Người của Ái Khốc đưa Lương An ra ngoài, trợ lý đi theo bên cạnh đưa áo khoác cho cô ta.

"Vừa rồi chị bị làm sao vậy? Mấy câu nói đó rõ ràng ý công kích quá rồi đấy?"

"Có hả?" Lương An khoác áo lên, không mấy quan tâm

"Thật mà, em đứng ngoài mà sau lưng cũng đổ mồ hôi."

Lương An bước xuống bậc thang, đi được một nửa thì nhìn thấy vóc dáng cao lớn đang đi về phía này. Cô ta không khỏi dừng bước, Kỳ Diệc Hoành nhìn thấy cô ta, cũng dừng lại.

Lương An vui mừng bắt chuyện. "Hi, Kỳ Diệc Hoành."

"Xin chào." Anh dùng giọng điệu chuẩn mẫu trả lời lại cô ta.

"Đã lâu không gặp, rảnh rồi cùng ngồi uống cà phê nhé?"

"Vừa rồi tôi đã xem buổi phát sóng trực tiếp của cô."

Lương An cười gượng, "Minh nói không quá tốt thì phải, có hơi lo lắng."

"Đúng là lời nói rất không hay."

Cô ta hơi biến sắc. "Minh còn có việc, mình đi trước."

Kỷ Diệc Hoành nhấc chân bước lên một bậc thang, "Nếu không dựa vào người khác, cô nghĩ rằng dự án lúc trước sẽ đến lượt cô sao? Giọng nói của cô quá thô, thật sự không thích hợp làm nghề này."

Lương An gần như là chạy trốn, nếu như bạn có cảm tình với một người, mỗi câu mỗi chữ người đó nói ra đều sẽ lưu lại thật sâu trong lòng.

Thị Diễm ngồi trong phòng nghỉ ngơi uống cạn một cốc nước, lửa giận trong lòng đến lúc này mới được dập tắt.

Cô trở về bàn làm việc, cầm túi, lại tắt máy tính đi, có thể tan ca rồi.

Thị Diễm quét thẻ đi ra cửa lớn của công ty, chuẩn bị đi về phía ga tàu điện ngầm.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, Thị Diễm còn chưa kịp quay đầu cái cổ đã bị một cánh tay nhẹ nhàng kẹp lấy. Trái tim Thị Diễm như muốn nhảy ra ngoài, không phải là có kẻ thù tới tìm cô đấy chứ?

Thị Diễm bấm móng tay lên cánh tay của đối phương, Kỷ Diệc Hoành bị đau nhưng vẫn không buông ra. "Là anh."

Thị Diễm ngẩng đầu nhìn lên, vội gạt cánh tay của Kỷ Diệc Hoành ra rồi nhào vào lồng ngực anh, "Sao lại là anh hả?"

"Vậy em hi vọng là ai?"

"Chỉ là em không nghĩ tới hôm nay anh về."

Kỷ Diệc Hoành cầm tay Thị Diễm đi về phía trước, Thị Diễm vui vẻ ôm chặt cánh tay của anh, sức nặng trên người cũng dồn cả lên người anh.

"Anh lái xe đến đây hả?"

Kỷ Diệc Hoành khẽ lắc đầu, "Xe để ở nhà, em không đi xe sao?"

"Em đến cả giấy phép lái xe cũng không có, vậy được chưa?"

Kỷ Diệc Hoành cười xoa đầu cô, "Anh quên mất, nhưng mà anh trực tiếp đến đây, sau đó cho người đưa hành lý về rồi."

"Trợ lý đưa về?"

"Ừ."

Thị Diễm rất không khách khí đánh lên cánh tay của Kỷ Diệc Hoành.

"Làm sao thế?"

"Anh đưa chìa khóa trong nhà cho trợ lý rồi?" Tuy Kỷ Diệc Hoành đã năm lần bảy lượt nhấn mạnh chỉ là trợ lý mà thôi, nhưng vẫn là cô nam quâ nữ mà, Thị Diễm cũng có trăm nghìn cái lo lắng trong lòng đấy.

"Không, anh bảo để ở chỗ bảo vệ."

Vậy còn tạm được, Thị Diễm lại xoa xoa chỗ mình vừa đánh.

Từ đây cần đi một đoạn mới đến ga tàu điện ngầm, cái đầu nhỏ của Thị Diễm tựa trên cánh tay anh liên tục trượt xuống. "Đi thật mệt, công em đi."

"Được thôi."

Thị Diễm dừng chân lại chờ Kỷ Diệc Hoành cúi người xuống cho mình leo lên, nhưng anh lại chỉ liếc mắt sang một cái, "Tự em nhảy lên được thì anh sẽ công."

"Anh coi thường em..... có phải không hả?"

Thị Diễm nuốt chút nữa bật thốt lên, nói anh coi thường cô thấp có phải không?

Kỷ Diệc Hoành cười đi về phía trước, một chút khom người xuống cũng không chịu, "Nào, nhảy lên đây."

Thị Diễm cũng không tin cô không có năng lực như vậy, cô đẩy chiếc túi về sau rồi lùi mấy bước, lấy đà rồi xông về phía trước, đến gần lưng của Kỷ Diệc Hoành, cô dùng sức bật lên.

Bàn tay với đến vai Kỳ Diệc Hoành, thế nhưng lực không đủ, không trèo lên được. Cô cứ như vậy tụt xuống, hai chân không có điểm tựa nhanh chóng chạm đất.

Kỳ Diệc Hoành cười lớn, "Em cũng quá không được việc rồi, chút độ cao đó cũng lên không nổi nữa."

"Anh chờ đó! Chờ đó!" Thi Diễm còn chưa từ bỏ, đứng tại chỗ nhảy lên mấy cái, nhưng là càng ngày càng đuối.

"Kỳ Diệc Hoành, anh tốt xấu gì cũng đang đi trên đường lớn đấy, có cần phải cười khoa trương như vậy không?"

"Xin lỗi, anh thật sự không chịu được, nếu sau lưng mọc thêm một con mắt thì nhất định anh sẽ càng buồn cười hơn."

Thi Diễm đưa ngón trỏ ra dùng sức đâm lên lưng Kỳ Diệc Hoành.

"Được rồi, anh cố em"

"Không cần," Thi Diễm cũng là người nóng nảy dễ tự ái, "Đi, về nhà."

"Cũng thật mà, cố gắng em là vinh hạnh của anh."

"Em đã không còn tin anh nữa."

Hai người về đến nhà, Thi Diễm xếp đồ trong vali của Kỳ Diệc Hoành ra ngoài, sau đó cùng anh đến Vạn Đạt ăn cơm tối với ba mẹ của Kỳ Diệc Hoành.

Lần thứ hai về đến nhà, tắm rửa xong cũng đã không còn sớm nữa, lúc Kỳ Diệc Hoành đi vào trong phòng, thấy Thi Diễm đứng trên giường.

"Không nằm xuống lại đứng đó làm cái gì thế?"

Thi Diễm nghe anh nói thì không vui, "Vì sao phải nằm?"

"Em đang ở trên giường đấy, không nằm chẳng lẽ đứng?"

"Kỳ Diệc Hoành, anh là đồ lưu manh, đồ mặt dày!"

Kỳ Diệc Hoành bị chọc cho ôm bụng cười ngặt nghẽo. "Em đang nghĩ đi đâu thế?"

"Trong đầu anh đang nghĩ cái gì thì em cũng đang nghĩ cái đó."

"Trong đầu anh đang muốn em nha."

Thi Diễm khom lưng cầm lấy cái gối trên giường quơ quơ về phía Kỳ Diệc Hoành, anh tiến lên hai bước, Thi Diễm lập tức quát lên, "Lùi về."

Kỳ Diệc Hoành ngoan ngoãn lùi về sau, Thi Diễm ném cái gối xuống, "Đứng yên đó."

"Được."

Thi Diễm đứng trên giường làm nóng người, sau đó nhấc chân, chạy lấy đà, hướng về phía Kỳ Diệc Hoành xông tới.

Anh sợ cô ngã nên vội vàng dang hai tay ra, Thi Diễm nhảy lên người anh, hai tay vòng lấy cổ anh, trán suýt thì đập vỡ cái cằm đáng thương của Kỳ Diệc Hoành. Cơ thể cô lại có dấu hiệu tụt xuống, Thi Diễm lần này quyết không từ bỏ, cô dồn toàn bộ sức lực từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ leo lên trên, nhích rồi lại nhích, thế nhưng vẫn là lên không nổi, cuối cùng chỉ có thể vòng chân kẹp lấy chân của Kỳ Diệc Hoành.

Đúng là chân, không phải thắt lưng, bởi vì cô sắp đặt móng trên đất rồi.

Kỳ Diệc Hoành duỗi một cánh tay ra, ôm lấy eo Thi Diễm rồi nhấc cô lên. Thi Diễm thuận theo lực của anh nhích lên trên, ma sát rồi lại ma sát, Kỳ Diệc Hoành đã hơi thay đổi sắc mặt, "Không được động."

Thi Diễm cũng sắp kiệt sức, thế nhưng hai chân vẫn còn kẹp chặt không chịu xuống.

Kỳ Diệc Hoành sợ cô ngã nên dùng cả hai tay nâng cô lên, Thi Diễm cười ngọt ngào tiến đến bên tai anh, "Trên mạng có một từ đang hot gọi là 'mài anh ấy(*)'", có phải là giống như chúng ta bây giờ không?"

(*) ta không chắc nữa haha, đại loại là xuất phát một thứ đồ chơi gì đấy cần phải nặn, cần phải mài, ma sát cho bóng loáng hoặc là lên màu lên mùi.

Hahaha, tóm lại trong trường hợp này thì nó là ý trêu ghẹo thôi

Ngon lửa trong người Kỳ Diệc Hoành bị lời này của Thi Diễm làm cho triệt để bùng lên. Anh bước nhanh về phía trước, muốn đặt Thi Diễm xuống giường, nhưng hai tay cô lại vòng chặt không buông, Kỳ Diệc Hoành liền dứt khoát lấy thân thể của chính mình đè cô.

Thi Diễm cảm thấy gần đây đầu óc của mình không dùng được, thi thoảng sẽ lại làm ra những chuyện khiến bản thân hối hận.

Ví như đêm nay, ngọn lửa này không phải ai khác mà là do chính cô nhóm lên.

Lần về nhà này của Kỳ Diệc Hoành được khá lâu, thứ sáu anh đợi Thi Diễm tan làm rồi đón cô đến khách sạn.

"Ba mẹ đến rồi."

"Chi là sinh thật thôi mà, tổ chức đơn giản ở nhà là được rồi."

Kỷ Diệc Hoành khởi động xe. "Lần này không giống, đây là bữa tiệc sinh nhật đầu tiên của em sau khi chúng ta kết hôn."

Du Lâm Tuệ và ba Kỷ đã đến từ sớm, ở trong phòng khách sạn bận rộn hơn nửa ngày bày biện. Thi Diễm đẩy cửa đi vào, trên mặt đều là giật mình, nhìn qua liền biết trong này đã được cẩn thận tỉ mỉ trang trí, Du Lâm Tuệ cũng là người không ngại phiền, toàn bộ bóng bay trang trí phòng bà để cho ba Kỷ một mình xử lý.

"Mẹ, mẹ không cần tốn nhiều sức như vậy....."

"Không tốn sức chút nào, Diễm Diễm, tới đây." Du Lâm Tuệ thân thiết cầm tay Thi Diễm, kéo cô đến chiếc bàn dài bên cạnh. Phía trên phủ một chiếc khăn trải bàn hồng phấn, còn đặt vô số hộp quà, đều là quà hết. Thi Diễm không đếm, quét mắt qua một lượt, đoán ít nhất cũng phải có hai mươi cái.

"Diễm Diễm lúc trước chắc là chưa tổ chức sinh nhật đáng hoàng bao giờ phải không? Không sao cả, từ giờ mỗi năm chúng ta đều sẽ tổ chức cho con. Chỗ quà này là mẹ đền bù cho Diễm Diễm, con có bao nhiêu cái sinh nhật chưa được nhận quà mẹ liền bồi thường cho con từng ấy."

Thi Diễm rốt cuộc không kim được nữa, ôm chăm lấy Du Lâm Tuệ, nước mắt rung rung, "Mẹ."

"Đừng khóc đừng khóc, sinh nhật là phải vui vẻ."

Chuyện này Du Lâm Tuệ cũng không nói cho Kỷ Diệc Hoành, đến cả con ruột cũng gạt.

"Mẹ, mẹ đưa cùng một lúc nhiều như vậy, con sao dám mang quà ra nữa?"

"Không giống nhau mà, mẹ là mẹ, chồng là chồng, tấm lòng không giống nhau."

Thi Diễm vội quay nu bàn tay lau nước mắt, "Ba, mẹ, cảm ơn hai người."

"Người một nhà không cần khách sáo, nào, ăn cơm trước."

Du Lâm Tuệ đối với cô là thật lòng, luôn nhớ cô một mình trưởng thành không hề dễ dàng, đau lòng thay cô. Mà trong lòng Thi Diễm như được rót vào một hũ mật đầy, đến cả nuốt món cay vào miệng cũng thấy đều là ngọt.

Về đến nhà, Kỷ Diệc Hoành và Thi Diễm ngồi trên giường cùng nhau mở quà.

Anh cũng rất tò mò mà, không biết Du Lâm Tuệ nhét vào cái gì nữa.

Chiếc hộp đầu tiên mở ra, Thi Diễm đã há hốc mồm, "Trời ạ, là dây chuyền của Chow Sang Sang."

Kỷ Diệc Hoành cũng mở một cái. "Đây là cái gì?"

"Lắc tay....."

Thi Diễm càng ngày càng không dám mở nữa rồi, "Sao mẹ lại chuẩn bị nhiều như vậy nhỉ? Em ngại quá đi mất....."

"Mẹ từ lâu đã thích con gái, em coi như thỏa mãi tâm nguyện bấy lâu của bà."

Thật sự là cái gì cũng có, đồ ngủ, giày, sandal, đáng tiền nhất là một cái đồng hồ.

Thi Diễm cẩn thận thu lại đám quà tặng, đến cả hộp quà bọc cũng không nỡ bỏ đi.

Kỷ Diệc Hoành mang hoa quả ra ban công gọt vỏ, Thi Diễm cầm cái ghế ngồi xuống bên cạnh, đầu gối lên đùi anh.

Anh theo thói quen nâng tay lên, lòng bàn tay đặt sau gáy cô khẽ vuốt.

"Kỷ Diệc Hoành, khi đó vì sao anh lại thích em? Anh nhìn trúng điểm nào của em thế?"

Kỷ Diệc Hoành rất nghiêm túc suy nghĩ, "Cảm thấy em rất thú vị."

"Thú vị chỗ nào?"

"Em trăm phương ngàn kế xông vào nhìn trộm anh tắm, không phải thú vị thì là gì?"

Thi Diễm cắn nhẹ lên đùi anh một cái, "Em đã nói rồi, đó chỉ là sự cố bất ngờ."

"Nhưng anh đã nhớ kỹ em....."

"Được, sau này mà sinh con gái, em nhất định sẽ dạy con bé....."

Thi Diễm mới nói được nửa câu, đột nhiên ái một tiếng, ngón tay của Kỷ Diệc Hoành vừa búng lên trán cô một cái.

"Anh đánh em, anh không thích em có phải không?"

Kỷ Diệc Hoành cười, cúi đầu hôn lên tóc cô, môi mòng dịch xuống một chút, kề bên tai cô nhẹ nhàng mà ôn nhu nói, "Anh yêu em mà."

Câu nói này rất có lực xuyên thấu, xuyên thẳng qua màng nhĩ của Thi Diễm, cuối cùng gõ vào trái tim cô.

Thị Diễm ôm chặt chân của Kỷ Diệc Hoành, trên khoe miệng treo một nụ cười thỏa mãn, "Kỷ Diệc Hoành, em cũng yêu anh, không kém gì anh yêu em, cảm ơn anh đã cho em một mái nhà hoàn chỉnh."

Mấy ngón tay của Kỷ Diệc Hoành len vào tóc cô, không nói gì, cô tưởng là anh không nghe thấy, lại lên tiếng.

"Cảm ơn anh, người chồng tốt nhất thế giới của em."

(Toàn văn hoàn)

Bát Bát: Thật ra từ ban đầu ta đã có linh cảm má Yêu sẽ cho đôi Dương Dịch không HE như ở Trảm nam sắc có Thanh Lục, bởi vì hướng xây dựng của má, haiz... có thể coi như là muốn tìm cái điểm nhấn buồn cho truyện, nuối tiếc cũng là 1 loại khắc sâu ấn tượng mà. Nhưng sau đó nghĩ tới Đại bạo ngọt là truyện ngọt cơ mà, nên lại ôm hi vọng má sẽ "ngọt" cho trót. Tới khi đọc chương 111 ta đã biết không được thật rồi, dù sao vẫn cứ là má Yêu haha

Thôi, tóm lại là đừng quên ấn theo dõi Bát Bát (wattpad: @newwloser88, facebook: @CP88shome,) để nhận được thông báo ngay sau khi có truyện mới nha kkk~~~~

- ----- lời tác giả -----

Bộ truyện ngắn của chúng ta chính thức kết thúc rồi, đến khi xuất bản sách sẽ có thêm một chương phiên ngoại, hi vọng sẽ được mọi người chào đón thật nồng nhiệt. (PS: phiên ngoại sẽ có bé cưng nhà họ Kỷ, cũng có lần thứ hai gặp lại của Từ Từ Dịch và Hàn Lăng Dương)

Thật sự cảm ơn mọi người đã kiên trì đến tận bây giờ, 30 vạn chữ nói dài cũng không dài lắm, nhưng cũng là một câu chuyện vô cùng hoàn chỉnh. Thật ra viết ngắn như vậy so với viết dài vô biên theo thói quen khó hơn rất nhiều, vẫn là nhờ có những lời cổ vũ và phần hỗ trợ của mọi người đã cho ta động lực.

Yêu Yêu nghỉ ngơi một thời gian ngắn sẽ đào hồ mới, chờ ta nha

Không gặp không về~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.